37
25 F
7

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

SANCTISSIMI
DOMINI NOSTRI
BENEDICTI
PAPÆ XIV.
BULLARIUM
TOMUS PRIMUS.

IN QUO CONTINENTUR

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ,

ALIAQUE EDITÆ

AB INITIO PONTIFICATUS

USQUE

AD ANNUM MDCCXLVI.

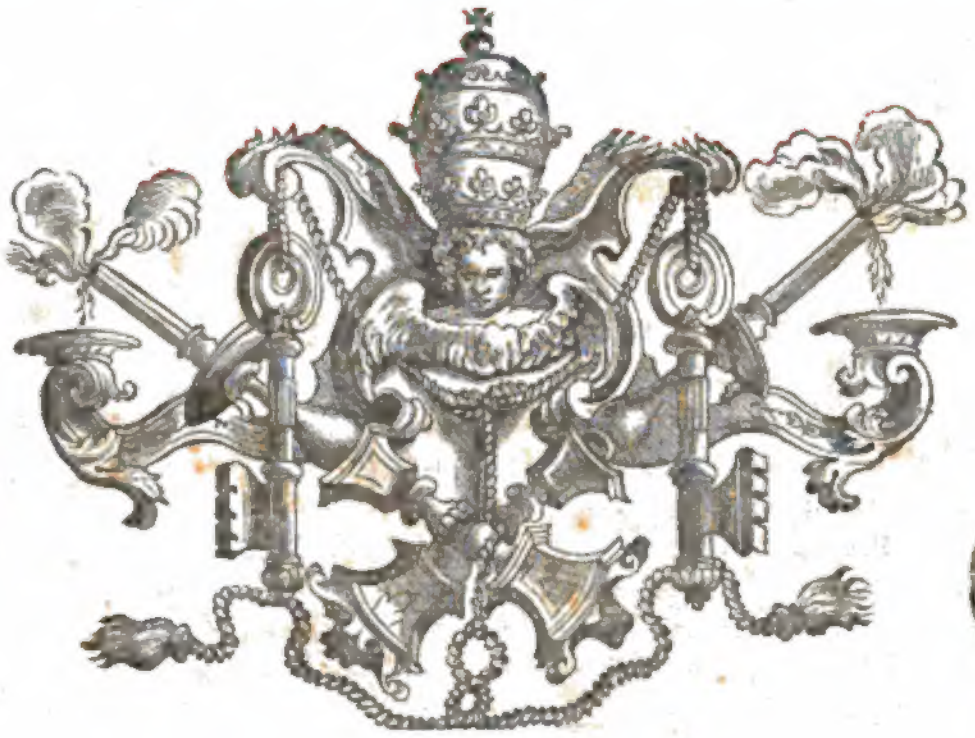

ROMÆ,

Excudebat HIERONYMUS MAINARDI.

Expensis BARTHOLOMÆI OCCHI Veneti.

MDCCLIV.

Digitized by Google

Digitized by Google

BENEDICTUS PAPA XIV.

DOCTORIBUS ET SCHOLARIBUS UNIVERSIS BONONIÆ COMMORANTIBUS, ET JURI CANONICO ET CIVILI *STUDENTIBUS.*

JAM fere ſextus annus præteriit, ex quo Deus Optimus Maximus Nos licet immerentes, ad Summum Pontificatum evexit. Hoc temporis ſpatio omnem ſane operam pro tenuitate noſtrarum virium conferre haud prætermiſimus, ut Sacrum Fidei Depoſitum, & Eccleſiaſticam diſciplinam tueremur; corruptelis aditum intercluderemus, quæ ipſam labefactare poterant, ac rationes omnes, & conſilia adhiberemus, quibus in Urbe Roma, totaque Pontificia Ditione unicuique Juſtitia probe adminiſtraretur: Neque populorum, qui a Nobis remotiſſimi ſunt, & totius Orientalis Eccleſiæ (quantum in Domino potuimus) curam ſuſcipere negleximus. Id autem conſpici poteſt ex hoc eodem Libro, quem Nos exemplo ducti Prædeceſſorum noſtrorum Typis committi permittimus. Nam etſi ipſorum Conſtitutiones, ac aliqua Brevia congeſta fuerint in Romanum Bullarium, quod quidem privata auctoritate confectum eſt; tamen Innocentii Duodecimi Diplomata alio privato Libro impreſſa continentur, quem Georgius Firmianus, dum Pontifex adhuc inter vivos ageret, evulgavit. Multa quoque præclara Volumina in omnium manibus verſantur, in quibus Clementis Undecimi Conſtitutiones, ac Brevia ſolum habentur; quos quid Libros magnificenter adornatos, Annibal Cardinalis Albanus, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Camerarius, Nepos ejuſdem Pontificis, in lucem edi curavit. His exemplis permoti Typis emittimus hoc primum Volumen, quod noſtras Conſtitutiones, videlicet Bullas, & aliqua Brevia, Litteras Encyclicas, & alia hujuſmodi complectitur, ex quibus non mediocrem utilitatem futuram putavimus: Nonnulla vero, quæ ad privata tantum negotia pertinebat, omiſimus. Etſi autem fere omnia, quæ in hunc Librum congeſſimus, publicam jam lucem adſpexerint; tamen experientia compertum eſt, has exiguas pagellas diuturnitate temporis concidere, ac penitus interire; cum perpauci eo ſtudio teneantur, ut ipſas colligant, & ſimul in volumen redigant. Quare Nos ipſi libenter has laboris partes ſubivimus, ut poſteritatem hac moleſtia levaremus. Quam accurate hæc facta ſint, vel inde cognoſci poterit, quod noſtras Conſtitutiones, ac cætera omnia deſcribi in iſto Codice, atque excudi eo prorſus modo juſſimus, quo primum vulgata fuerunt: Ideo poſt ſingula fere Diplomata notantur illorum nomina, qui nihil præſtit.runt aliud, quam ipſa referre in acta vel ad fidem faciendam ſubſcribere.

Illud quoque palam, ac manifeſtum facere haud prorſus inutile duximus, nihil omnino contineri in hoc Libro, quod a Nobis inter graviſſimas Paſtoralis officii curas vel confectum integre, vel primo excogitatum, & ſermone Italico digeſtum, & poſtea latine redditum, ac deinde oculis noſtris exhibitum accurato ſtudio non inſpexerimus, ne aliquid vel oſcitantia omiſſum, vel errore immutatum eſſet ex iis, quæ Nobis antea in animo ſtatuenda, edicendaque propoſueramus. Porro harum noſtrarum Conſtitutionum, ac Brevium exemplaria de more ſervantur in iiſdem Archivis, ubi retineri ſolent aliorum Pontificum Diplomata, quæ vel Romano Bullario, vel privatis Libris conſignata leguntur. Neque illud a Nobis prætereundum eſt Romanis Pontificibus morem perpetuo fuiſſe, ut Epiſcopos univerſos, vel alicujus tantum Provinciæ ad Catholicam Fidem cuſtodiendam, morumque diſciplinam aut ſervandam, aut reſtaurandam, Literis Encycli-

cis excitarent . Qua in re poſtremis hiſce temporibus uſi ſunt opera Congregationum, vel Romanæ Inquiſitionis , vel de Propaganda Fide , & frequentius Congregationum , quibus negotia Epiſcoporum , & Regularium examinandi cura, aut Tridentini Concilii explicandi , interpretandique munus demandatum eſt . Has Litteras Præſules , qui erant a Secretis earum Congregationum, plerumque exarabant ; deinde Cardinalis Præfecti manu obſignatæ ad Epiſcopos mittebantur: id tamen cautum ſempre fuit , ut ipſas Litteras Pontificis auctoritate ſcriptas quiſque intelligeret ; earumque exemplaria referri ſolebant in acta ipſarum Congregationum, quemandmodum unicuique congnitum , perſpectumque eſt . Id nos diligentiſſime exequuti ſumus , cum adhuc in minoribus munus a Secretis Congregationis Concilii per decem , & amplius annos obivimus ; quo temporis ſpatio tres Pontifices Sedem Apoſtolicam obtinuerunt . Poſtea vero Divinæ largitatis beneficio ad ſummum Pontificatum evecti Litteras Encyclicas ad univerſos Epiſcopos, vel alicujus tantum Provinciæ , & nonnullas etiam privatim ad aliquos Epiſcopos dedimus , prout temporum ratio poſtulabant , quæ huic primo Volumini adjunguntur . In his autem conſcribendis Epiſtolis veterem Prædeceſſorum noſtrorum (ſi poſtrema tempora excipiantur) conſuetudinem revocandam duximus , qua ipſi per ſe Litteras Epiſcopis dabant , rati majorem vim id habiturum ; cum ampliorem Pontificiæ benevolentiæ ſignificationem ipſius pontificis Epiſtolæ teſtari videantur Epiſcopis , quibuſcum ille Fraternitatis vinculo conjungitur, quam quæ ab aliis, auctoritate licet Summi Pontificis , conſcribuntur. Plura quidem noſtrarum Litterarum exemplaria repoſita ſunt in Archivis Congregationum , ad quas earum Litterarum negotia , & argumenta pertinebat. Attamen quia contingere poteſt , ut ipſa aliquando temporum injuria intercidant ; & quia fortaſſe non deeſt aliquis , aut etiam non defuit , qui acceptis noſtris Litteris , Romæ licet impreſſis , noſtroque Nomine inſcriptis , dubius tamen incertuſque hæſit , utrum Nos ipſarum Auctores eſſemus ; (quaſi vero temeritas hominum eo devenire poſſit , ut aliquis , Nobis vitam agentibus, Litteras Encyclicas noſtro Nomine falſo inſcribere, eaſque Romanis Typis committere audeat) ad omnem dubitationem tollendam reponi juſſimus duo Codicis hujus exemplaria, quæ manu noſtra ſubſcripſimus, noſtroque Signo obfirmavimus, unum in Archivo Caſtri S. Angeli , ~~alterum~~ in Archivo ſecreto Vaticano, ut hæc monumenta certa , ac perpetua faciamus , nec ullo unquam ~~tempore~~ Litteris Encyclicis, aut aliis in nunc Codicem relatis, fides imminuatur. Neque ſane novum, aut inauditum eſt id, quod paulo ante commemoravimus : Quippe Innocentius III. Prædeceſſor Noſter plura decernere neceſſe duxit *Cap. Paſtoralis . De fide Inſtrumentorum* , ut multorum controverſias in hac re componeret : Etenim nonnullas Pontificum Decretales Litteras neque certa , neque firma auctoritate præditas aliqui dictitabant, quas tamen alii magno ſtudio tuebantur.

Nemo , qui jus Pontificium primis, ut ajunt, labiis ſolum attigerit , ignorare poteſt quatuor antiquas Decretalium Collectiones , quæ ſuperioribus ſæculis ab Antonio Auguſtino , & quintam , quæ ab Innocentio Cironio in lucem emiſſæ fuerunt, confectas fuiſſe, antequam Gregorius IX. ſuam promulgaret, quæ vim , & auctoritatem ad hanc uſque diem perpetuo retinuit . Duæ primæ privato ſolum judicio, ſententiaque editæ ſunt ; cæteræ vero publica auctoritate : has autem Romani Pontifices Doctoribus & Scholaribus Univerſitatis Bononienſis nuncuparunt; quorum exemplum ſecutus eſt Gregorius IX. , & Bonifacius VIII. , cum Librum ſextum Decretalium in publicum adſpectum prodire juſſit, ac poſtremo Johannes XXII. , cum Decretales Clementis V. poſteritati commendavit. De hac re copioſius verba fecimus in Præfatione noſtri Commentarii: *De Feſtis diebus Domini Noſtri Jeſu Chriſti , ac Beatæ Virginis Mariæ* , quod Italica lingua a Nobis conſcriptum , ac Bononiæ impreſſum fuit : Illud deinde latine redditum eſt , atque editum Patavii abſque ea Præfatione , quam paulo ante memoravimus.

Hoc loco addendum ſupereſt, in Archivo Vaticano a Nobis repertum fuiſſe monumentum Innocentii IV. , qui anno 1253. Decretales ſuas colligendas ob eam cauſam exiſtimavit , quod aliæ plures ipſi tribuerentur , quas ille ne cogitatione quidem attigerat : Itaque Pontifex Epiſtolam ſcribit Bononienſi Archidiacono , in qua rationem conſilii ſui plane recenſet , Decretales ſuas propriis

ſub

ſub titulis diſponit, eique mandat, ut eædem Decretales publicentur, & præſtantium in Bononienſi Accademia Profeſſorum notis illuſtrentur. Equidem ignoramus quam ob cauſam Pontificis juſſa executioni minime mandata fuerint ; omnibus tamen notiſſimum eſt, quod Bonifacius VIII. in ſextum Librum Decretalium illas Innocentii IV. ſumma diligentia, ac fide congeſſit, eoſdemque titulos retinuit, quos idem Innocentius præpoſuerat.

Nobis profecto, noſtræque in Patriam benevolentiæ deeſſe videremur, niſi hoc tempore, tot illuſtrium Pontificum exemplis adducti, Doctoribus & Scholaribus Univerſitatis Bononienſis Collectionem hanc noſtram inſcriberemus, cum præſertim inter ejus Doctores Nos ipſi recenſiti fuerimus, cum adhuc in minoribus verſaremur. Quod ſi appellatione *Corporis*, ut ajunt, *Juris Canonici* comprehendi tantum debeant congeſtæ a Gregorio IX., Bonifacio VIII., & Clemente V. Decretales, hoc Volumen noſtrum iſto ſane nomine haud contineri, certum eſt; ſin autem appellatione *Corporis Juris Canonici* intelligendum eſt quidquid ab Apoſtolica auctoritate promanat, (qua omnes Romani Pontifices æque præditi ſunt) tum hujuſmodi nuncupatione Librum quoque noſtrum comprehendi, nemo inficiabitur ; uti conſtat ex reſponſo Nicolai Primi *Canon. Si Romanorum, diſtinct.* 19. Sed quæſtionem omittamus, quæ ſolo nomine continetur. Illud poſtremum ſit, quod operam noſtram præcipue contulimus, ut viam facilem, ac planam ſterneremus, cum veſtris, tum aliorum ſtudiis, qui hæc noſtra monumenta pervolvent. Siquidem non modo Indices argumentorum, ac verborum diligenter addi juſſimus, ſed etiam eorum verborum, quibus ſingulæ noſtræ Conſtitutiones inchoantur, tum certum ordinem, ita ut ad titulos ipſæ referantur aliarum Decretalium, quibus uti quotidie conſueviſtis. Hanc benevolentiæ noſtræ ſignificationem, ac teſtimonium gratiſſimum fore vobis non dubitamus, quibus etiam Benedictionem Apoſtolicam peramanter impertimur.

CON-

Digitized by Google

CONSTITUTIONES EPISTOLÆ &c.
SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
BENEDICTI PAPÆ XIV.

Secundum Titulos

LIBRORUM DECRETALIUM
DISPOSITÆ
LIBER PRIMUS.

De Summa Trinitate & Fide Catholica.
Tit. I.

Coſtitutio LVII. quæ incipit : *Etſi Paſtoralis* §. 1. *Ac primo* pag. 101.
Conſtitutio LIX. quæ incipit: *Ex quo* pag. 114.
Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 3. *Ordientes* pag. 184.
Conſtitutio CVII. quæ incipit: *Omnium ſolicitudinum* pag. 242.

De Conſtitutionibus.
Tit. II.

Conſtitutio XXXI. quæ incipit : *Singularis* pag. 45.

De Reſcriptis.
Tit. III.

Conſtitutio XXVIII. quæ incipit: *Quamvis paternæ* pag. 40.
Conſtitutio XLV. quæ incipit : *Ad Apoſtolicæ* pag. 78.
Coſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter Omnigenas* §. *Circa diſpenſationes* pag. 185.
Conſtitutio CXLV. quæ incipit: *Graviſſimum*. pag. 361.

De Poſtulatione Prælatorum.
Tit. V.

Conſtitutio LXXVII. quæ incipit : *Quod non humana* pag. 154.

De Electione & Electi poteſtate.
Tit. VI.

Conſtitutio LXI. quæ incipit: *Quamquam inhærens* pag. 126.
Conſtitutio LXVII. quæ incipit : *Nuper nos* pag. 133.
Conſtitutio LXX. quæ incipit: *Obſurdeſcit* pag. 141.
Conſtitutio LXXX. quæ incipit : *Magna non minus* pag. 160.
Conſtitutio CXXXI. quæ incipit *Hieronymo* pag. 323.

De Translatione Epiſcopi.
Tit. VII.

Conſtitutio LXXXVII. quæ incipit : *Nuper ad nos* pag. 155.

De Authoritate, & uſu Pallii.
Tit. VIII.

Conſtitutio XCII. quæ incipit: *Dum nobiſcum* pag. 190.

Conſti-

Digitized by Google

Conſtitutio CI. quæ incipit: *Liceras* pag. 221.

De Temporibus Ordinationum, & qualitate Ordinandorum.
Tit. XI.

Conſtitutio II. quæ incipit: *Ubi primum* §. 1. *In primis* pag. 3.
Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 7. *Romani Pontifices* p. 101.
Conſtitutio LXIII. quæ incipit: *E ſublimi* pag. 128.
Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. 17. *Ad tertium, & quartum* pag. 312.

De Ætate, & qualitate, & ordine Præficiendorum.
Tit. XIV.

Conſtitutio II. quæ incipit: *Ubi primum* §. 3. *Sed & illud* pag. 3.
Conſtitutio V. quæ incipit: *Ad Apoſtolicæ* pag. 7.
Conſtitutio LXVIII. quæ incipit: *Cum illud* pag. 233.

De Sacra Unctione.
Tit. XV.

Conſtitutio X. quæ incipit: *Cum ad infraſcriptam* pag. 17.
Conſtitutio XI. quæ incipit: *Auget* ibid.
Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 3. *Epiſcopi*, §. 4. *Non ſunt cogendi*, & §. 5. *Nulli* num. 1. 2. 3. 4. pag. 101.
Conſtitutio LXX. quæ incipit: *Obſurdeſcit* pag. 139.
Conſtitutio LXXXVII. quæ incipit: *Demandatam* §. 14. *Sacramentum* pag. 176.
Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. *Quod attinet* pag. 312.
Conſtitutio CXXXVI. quæ incipit: *Tam præclaram* pag. 334.

De Officio Vicarii.
Tit. XXVIII.

Conſtitutio CXV. quæ incipit: *Romanæ Curiæ* §. 16. *Ut autem* pag. 285.

De Officio & poteſtate Judicis Delegati.
Tit. XXIX.

Conſtitutio IV. quæ incipit: *Nemo eſt* pag. 6.
Conſtitutio VIII. quæ incipit: *Decet Romanum Pontificem* pag. 15.
Conſtitutio LXXIX. quæ incipit: *Nuper ad ſedandas* pag. 159.

De Officio Judicis Ordinarii.
Tit. XXXI.

Conſtitutio II. quæ incipit: *Ubi primum* §. 5. *Ad hæc*, & §. 6. *Poſtremo* p. 3.
Conſtitutio CXV. quæ incipit: *Romanæ Curiæ* §. 36. *Ad hæc* pag. 285.

De Officio Judicis.
Tit. XXXII.

Conſtitutio CXV. quæ incipit: *Romanæ Curiæ* §. 46. *Reliquum eſt* pag. 285.

De

Digitized by Google

De Majoritate, & Obedientia.
Tit. XXXIII.

Conſtitutio VII. quæ incipit: *Quod Sancta* pag. 12.
Conſtitutio XVIII. quæ incipit: *Quod Apoſtolus* pag. 29.
Conſtitutio XXV. quæ incipit: *Quemadmodum* pag. 27.
Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 9. num. 17. *Cum inter*, & *Ita autem* pag. 101.
Conſtitutio LXVI. quæ incipit; *Etſi dubitare* pag. 132.
Conſtitutio LXXVI. quæ incipit: *Apoſtolicæ ſervitutis* pag. 149.
Conſtitutio LXXXVII. quæ incipit: *Demandatam* §. 3. *De Ritibus* §. 12. *Quod vero* pag. 176.
Conſtitutio CII. quæ incipit: *Eximii* pag. 221.
Conſtitutio CXIV. quæ incipit: *Redditæ* pag. 283.
Conſtitutio CXXVI. quæ incipit: *Inter maximas* pag. 308.
Conſtitutio CXXVII. quæ incipit: *Ad Populorum* pag. 379.
Conſtitutio CXLVI. quæ incipit: *Urbem Romam* pag. 380.

LIBER SECUNDUS.

De Judiciis.
Tit. I.
Conſtitutio XXIII. quæ incipit: *Dei miſeratione* pag. 49.
Conſtitutio XLVII. quæ incipit: *Paſtoralis* pag. 79.
Conſtitutio CXV. quæ incipit: *Romanæ Curiæ* pag. 285.
De Foro competenti.
Tit. II.
Conſtitutio XLIV. quæ incipit: *Quantum ad procurandam* pag. 73.
Conſtitutio CXV. quæ incipit: *Romanæ Curiæ* §. 4. *Ac primum omnium* pag. 285.
De Feriis.
Tit. IX.
Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoris* §. 9. num. 3. *Cujuſmodi ſunt* num. 6. *Demum* pag. 101.
Conſtitutio LX. quæ incipit *Nihil profecto* pag. 126.
Conſtitutio LXII. quæ incipit: *Cum ſicut quædam* pag. 127.
Conſtitutio CV. quæ incipit: *Paternæ caritatis* pag. 230.
Conſtitutio CXXVIII. quæ incipit: *Inter ſollicitas* pag. 311.
Conſtitutio CXXXVIII. quæ incipit: *Nuper pro parte* pag. 337.
Conſtitutio CXLIV. quæ incipit: *Ab eo tempore* pag. 355.
De Confeſſis.
Tit. XVIII.
Conſtitutio LXXI. quæ incipit: *Avendovi Noi* pag. 141.

De Appellationibus, Recuſationibus, & Relationibus
Tit. XXVIII.
Conſtitutio XLVIII. quæ incipit: *Ad Militantis* pag. 81.
Conſtitutio LXVIII. quæ incipit: *Cum illud* pag. 133.
Conſtitutio CXV. quæ incipit *Romanæ Curiæ* §. 33. *Alia pariter* pag. 285.
Conſtitutio CXXXII. quæ incipit: *Altiſſimo* pag. 324.

LIBER TERTIUS.

De vita, & honeſtate Clericorum.
Tit. I.
Conſtitutio LXXXIV. quæ incipit: *Præclara debitæ* pag. 167.
Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. *Inſuper* pag. 312.
De Cohabitatione Clericorum, & Mulierum.
Tit. II.
Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. 34. *Quamvis* pag. 316.
De Clericis non reſidentibus in Eccleſia, vel Præbenda.
Tit. IV.
Conſtitutio II. quæ incipit: *Ubi primum* §. 4. *Jam verò* pag. 2.
Conſtitutio XXVI. quæ incipit: *Grave & permoleſtum* pag. 28.
Conſtitutio LXXXVII. quæ incipit: *Demandatam* §. 13. *Et quoniam* pag. 176.
Conſtitutio CXIX. quæ incipit: *In Regimine* pag. 296.
De Præbendis, & Dignitatibus.
Tit. V.
Conſtitutio XII. quæ incipit: *Cum ſicut accepimus* pag. 18.
Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 5. num. 7. *Sacerdotes* num. 8. 9. 10. 11. §. 9. num. 13. *Cum autem*, & ſeq. pag. 101.
Conſtitutio LXXXI. quæ incipit: *Romana Eccleſia* pag. 161.
Conſtitutio CIV. quæ incipit: *Fructuoſa* pag. 227.
De rebus Eccleſiæ alienandis, vel non.
Tit. XIII.
Conſtitutio XXIX. quæ incipit: *Univerſali* pag. 41.
Conſtitutio XC. quæ incipit: *Ut primum* pag. 187.

De locato & conducto.
Tit. XVIII.
Constitutio LXV. quæ incipit: *Essendo ben gravi* pag. 130.
De Solutionibus.
Tit. XXIII.
Constitutio LXXIII. quæ incipit: *Dudum* pag. 245.
De Sepulturis.
Tit. XXVIII.
Constituito XXXVII. quæ incipit: *Præcipuum* pag. 58.
Constitutio LXXIII. quæ incipit: *Dudum* pag. 245.
Constitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 24. *Denique* pag. 283.
De Parochiis, & alienis Parochianis.
Tit. XXIX.
Constitutio XLII. qnæ incipit: *Etsi minime* pag. 67.
Constitutio LVII. quæ incipit: *Etsi Pastoralis* §. 9. num. 20. *Ubi verò* pag. 101.
Constitutio CXI. quæ incipit: *Quantòpere* pag. 270.
Constitutio CXII. quæ incipit; *Quæ inter* pag. 275.
De Decimis, Primitiis, & Oblationibus.
Tit XXX.
Constitutio LVI. quæ incipit: *Acerbi planè* pag. 100.
De Regularibus, & transeuntibus ad Religionem.
Tit. XXXI.
Constitutio XXI. quæ incipit; *Cum Sacrarum* pag. 33.
Constitutio LVII. quæ incipit: *Etsi Pastoralis* §. 9. num. 22. *Ordinationes* pag. 101.
Constitutio LXXXVII. quæ incipit: *Demandatum* §. 20. *Denum & seq.* pag. 176.
Constitutio CXXV. quæ incipit: *Insignem* pag. 307.
De Conversione Infidelium.
Tit XXXIII.
Constitutio CXVII. quæ incipit: *In suprema* pag. 294.
De Voto, & Voti Redemptione.
Tit. XXXIV.
Constitutio LXIX: quæ incipit: *Quo magis* pag. 138.
De statu Monachorum, & Canonicorum Regularium.
Tit. XXXV.
Constitutio XV. quæ incipit; *Sapæ Romanorum* pag. 25.
Constitutio XXXIX. quæ incipit: *Regularis disciplinæ* pag. 62.
Constitutio XL. quæ incipit; *Salutare* pag. 64.
Constitutio XLIX. quæ incipit: *Quod communi* pag. 87.
Constitutio XCVIII. quæ incipit: *Inter plures* pag. 210.
Constitutio CXXXV. quæ incipit: *Quod inscrutabili* pag. 328.
De Religiosis Domibus; ne Episcopo sint subjectæ.
Tit. XXXVI.
Constitutio XXIV. quæ incipit: *Romanæ Ecclesiæ* pag. 35.
Constitutio XXXII. quæ incipit; *Militares* pag. 47.
Constitutio LXXII. quæ incipit: *Humilitatis Nostræ* pag. 142.
De Capellis Monachorum, & aliorum Religiosorum.
Tit. XXXVII.
Constitutio CIX. quæ incipit; *Firmandis* pag. 263.
De Censibus, Exactionibus, & Procurationibus.
Tit. XXXIX.
Constitutio II. quæ incipit: *Ubi primum* §. 5. *Ad hæc* pag. 3.
Constitutio XLIII. quæ incipit: *Appostolica* pag. 70.
De celebratione Missarum, & Sacramento Eucharistiæ, & Divinis Officiis.
Tit. XLI.
Constitutio XXII. quæ incipit: *Quanta cura* pag. 34.
Constitutio XXIII. quæ incipit: *Pro eximia* pag. 35.
Constitutio XLI. quæ incipit *Exponi Nobis* pag. 66.
Constitutio LII. quæ incipit: *Exponi Nobis* pag. 98.
Constitutio LVII. quæ incipit: *Etsi Pastoralis* §. 6. *De Sacramentum* num. 1. *Sacerdotes*

seq. &

& ſeq. §. 9. num. 1. *Quoniam, & ſeq.* pag. 101.
Conſtitutio LXIV. quæ incipit: *Certiores effecti* pag. 129.
Conſtitutio LXXXII. quæ incipit: *Quemadmodum preces* pag. 163.
Conſtitutio LXXXVII. quæ incipit: *Demandatam* §. 80. *Simili modo* pag. 176.
Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 18. *De Sacris* pag. 183.
Conſtitutio CIII. quæ incipit: *Cum ſemper* pag. 222.
Conſtitutio CXVI. quæ incipit: *Dilectus Filius* pag. 293.
Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. 42. *Imminet etiam* pag. 312.
Conſtitutio CXXXVII. quæ incipit: *Singularem* pag. 335.

De Baptiſmo & ejus effectu,

Tit. XLII.

Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 2. *De Sacramento* num. 1. *Presbyteri* pag. 101.
Conſtitutio LXXXVII. quæ incipit *Demandatam* §. 18. *Caterum* pag. 176.
Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 8. *Iſtarum* §. 18. *De Sacris & ſeq.* pag. 183.
Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. 4. *Quod attinet* pag. 312.

De Cuſtodia Euchariſtiæ, Chriſmatis, & aliorum Sacramentorum.

Tit. XLIV.

Conſtitutio CXXII. quæ incipit: *Paſtoralis* pag. 302.

De Reliquiis, & Veneratione Sanctorum.

Tit. XLV.

Conſtitutio XVII. quæ incipit: *Benignitatem* pag. 28.
Conſtitutio XXXVI. quæ incipit: *Ad Sepulcra* pag. 57.
Conſtitutio XLVI. quæ incipit: *De Congregationis* pag. 79.
Conſtitutio L. quæ incipit: *In virtutibus* pag. 89.
Conſtitutio LI. quæ incipit: *Rationi congruit* pag. 90.
Conſtitutio LVIII. quæ incipit: *Exponi Nobis* pag. 113.
Conſtitutio LXXXIII. quæ incipit: *Admirabilis* pag. 164.
Conſtitutio CVIII. quæ incipit. *Quoniam* pag. 260.
Conſtitutio CXLI. quæ incipit: *Solicitudini* pag. 342.

De obſervatione Jejuniorum.

Tit. XLVI.

Conſtitutio XIX. quæ incipit: *Non ambigimus* pag. 29.
Conſtitutio XXVII. quæ incipit: *In ſuprema* pag. 39.
Conſtitutio LV. quæ incipit: *Cognovimus* pag. 9. 100.
Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 9. *Quoniam* num. 7. *Ad obſervationem, & ſeq. uſque ad* 13. pag. 101.
Conſtitutio LXXXVII. quæ incipit: *Demandatam* §. 5. *Cum itaque* pag. 176.
Conſtitutio XCIX. quæ incipit: *Si Fraternitas* pag. 216.
Conſtitutio CXVIII. quæ incipit: *Jampridem* pag. 295.
Conſtitutio CXXX. quæ incipit: *Libentiſſime* pag. 319.

De Eccleſiis ædificandis, vel reparandis.

Tit. XLVIII.

Conſtitutio CXXI. quæ incipit: *Ad Romanum* pag. 299.

De Immunitate Eccleſiarum, Cœmeteriorum, & rerum ad eas pertinentium.

Tit. XLIX.

Couſtitutio LXXXVIII. quæ incipit: *Alias* §. 5. *Utque reorum* pag. 180.

Ne Clerici, vel Monachi Sæcularibus negotiis ſe immiſceant.

Tit. L.

Conſtitutio VI. quæ incipit: *Effendo Noi* pag. 9.
Conſtitutio XIII. quæ incipit. *Apoſtolicæ ſervitus* pag. 19.

Digitized by Google

LIBER QUARTUS.

De Sponſalibus, & Matrimoniis.

Tit. I.

Conſtitutio XVI. quæ incipit: *Matrimonii* pag. 27.
Conſtitutio LVIII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 8. *Curent* n. 1. & ſeq. p. 167. 101.
Conſtitutio LXXXV. quæ incipit *Nimiam licentiam* pag. 169.
Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 9. *Illud etiam* §. 14. 16. p. 183.

De Deſponſatione Impuberum.

Tit. II.

Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 15. *Specialiter* pag. 185.

De clandeſtina Deſponſatione.

Tit. III.

Conſtitutio XXXV. quæ incipit: *Satis vobis* pag. 54.

Qui Clerici, vel Venientes matrimonium contrahere poſſunt:

Tit. VI.

Conſtitutio LVII. quæ incipit *Etſi Paſtoralis* §. 7. *De Sacramento* num. 26. *Etſi experendum* & ſeq. pag. 101.

De Cognatione Spirituali.

Tit. XI.

Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 8. *De Sacramento* num. 6. *Item in cognationis* pag. 101.
Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 17. *Quod pertinet* pag. 185.

De Conſanguinitate, & Affinitate.

Tit. XIV.

Conſtitutio LXII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 8. *De Sacramento* num. 5. *Et quoniam* pag. 101.

De Matrimonio contracto contra Interdictum Eccleſiæ.

Tit. XVI.

Conſtitutio XXXIV. quæ incipit: *Matrimonia* pag. 53.

Qui Filii ſint legitimi.

Tit. XVII.

Conſtitutio CXIII. quæ incipit: *Redditæ Nobis* pag. 27.

De Divortiis.

Tit. XIX.

Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 12. *Quod ſi alicujus* pag. 183.

De ſecundis Nuptiis.

Tit. XXI.

Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. 29. *Nec turpe* pag. 312.

LIBER QUINTUS.

De Simonia, & ne aliquid pro ſpiritualibus exigatur, vel promittatur.

Tit. III.

Conſtitutio XXX. quæ incipit: *In ſublimi* pag. 43.

De Magiſtris, & ne aliquid exigatur pro licentia docendi.

Tit. V.

Conſtitutio II. quæ incipit: *Ubi primum* §. 2. *Et quoniam* pag. 3.
Conſtitutio CXL. quæ incipit: *Graviſſimum* pag. 339.

De Judæis, Saracenis, & eorum Servis.

Tit. VI.

Conſtitutio XXXVIII. quæ incipit: *Immenſa* pag. 60.
Conſtitutio LIII. quæ incipit: *A dilecto Filio* pag. 99.
Conſtitutio LIV. quæ incipit: *Literæ* pag. 99.

De Hæreticis.
Tit. VII.
Conſtitutio LXX. quæ incipit: *Obſurdeſcit* pag. 140.
De Schiſmaticis, & ordinatis ab eis.
Tit. VIII.
Conſtitutio CXXIX. quæ incipit: *Eo quamvis* §. 11. *Hæc quoad primum* pag. 312.
De Torneamentis.
Tit. XIII.
Conſtitutio LX. quæ incipit: *Nihil profecto* pag. 125.
De Raptoribus, Incendiariis, & Violatoribus Eccleſiarum.
Tit. XVII.
Conſtitutio XCIII. quæ incipit: *Ab auguſtiſſimo* pag. 190.
De Uſuris.
Tit. XIX.
Conſtitutio CXXXIX. quæ incipit: *Ci è ſtato* pag. 325.
Conſtitutio CXLIII. quæ incipit: *Vix pervenit* pag. 353.
De Clerico percuſſore.
Tit. XXV.
Conſtitutio LXXXVIII. quæ incipit: *Alias* §. 2. *Inſuper* pag. 180.
De Clerico non ordinato miniſtrante.
Tit. XXVIII.
Conſtitutio XCVII. quæ incipit: *Sarcerdos* pag. 208.
De Privilegiis, & exceſſibus Privilegiatorum.
Tit. XXXIII.
Conſtitutio III. quæ incipit: *Maximo* pag. 5.
Conſtitutio XXIV. quæ incipit: *Romanæ Eccleſiæ* pag. 35.
Conſtitutio XXXII. quæ incipit: *Militares* pag. 47.
Conſtitutio LXXIV. quæ incipit: *Ad ſupremam* pag. 147.
Conſtitutio LXXV. quæ incipit: *Inclytum* pag. 149.
Conſtitutio LXXXI. quæ incipit: *Romana Eccleſia* pag. 161.
Conſtitutio LXXXIV. quæ incipit: *Præclara debitæ* pag. 167.
Conſtitutio LXXXVI. quæ incipit: *Quoniam* pag. 172.
Conſtitutio XCI. quæ incipit: *Simul ac Nobis* pag. 189.
Conſtitutio CIV. quæ incipit: *Fructuoſa* pag. 227.
Conſtitutio CV. quæ incipit: *Paterna* pag. 230.
Conſtitutio CVI. quæ incipit: *Inter conſpicuos* pag. 231.
Conſtitutio CXV. quæ incipit: *Romanæ* §. 28. & ſeq. *Sed quoniam* pag. 285.
Conſtitutio CXXV. quæ incipit. *Inſignem* pag. 307.
Conſtitutio CXXXIII. quæ incipit: *Ad Paſtoralis* pag. 325.
Conſtitutio CXLII. quæ incipit: *Bonarum artium* pag. 349.
Conſtitutio CXLVI. quæ incipit: *Urbem Romam* pag. 364.
De Pœnitentiis, & Remiſſionibus.
Tit. XXXVIII.
Conſtitutio I. quæ incipit: *Lætiora* pag. 1.
Conſtitutio IX. quæ incipit: *Ad paſſionis* pag. 16.
Conſtitutio XX. quæ incipit: *Sacramentum* pag. 30.
Conſtitutio LVII. quæ incipit: *Etſi Paſtoralis* §. 5. *De Sacramentis* num. 5. *In caſu neceſſitatis* & ſeqq. pag. 101.
Conſtitutio LXXXIX. quæ incipit: *Inter omnigenas* §. 21. *Invigilent* pag. 183
Conſtitutio XCV. quæ incipit: *Paſtor bonus* pag. 194.
Conſtitutio XCVI. quæ incipit: *In Apoſtolicæ* pag. 201.
Conſtitutio C. quæ incipit: *Apoſtolica Indulta* pag. 217.
Conſtitutio CX. quæ incipit: *In ſuprema* pag. 268.
Conſtitutio CXX. quæ incipit: *Apoſtolici muneris* pag. 298.
Conſtitutio CXXIII. quæ incipit: *Cum multorum* pag. 306.
Conſtitutio CXXIV. quæ incipit: *Nullis verbis* pag. 306.
Conſtitutio CXXXIV. quæ incipit: *Suprema omnium* pag. 226.
De ſententia Excommunicationis, Suſpenſionis, & Interdicti.
Tit. XXXIX.
Conſtitutio XIV. quæ incipit: *Paſtoralis* §. 1. *Excommunicamus* & ſeq. pag. 21.

INDEX INITIORUM SINGULARUM CONSTITUTIONUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

		pag.
	Lætiora. I.	1
	Ubi primum. II.	3
	Maximo ad labores. III.	6
	Nemo est. IV.	7
	Ad Apostolicæ servitutis. V.	8
	Essendo Noi. VI.	9
	Quod sancta. VII.	12
	Decet Roman. Pontificem. VIII.	15
	Ad Passionis. IX.	16
	Cum ad infrascriptam. X.	17
	Auger Pastoralem. XI.	17
	Cum, sicut accepimus. XII.	18
	Apostolicæ servitutis. XIII.	19
	Pastoralis Roman. Pont. XIV.	21
	Sæpe Romanorum Pont. XV.	25
	Matrimonii perpetuum. XVI.	27
	Benignitatem Dei. XVII.	28
	Quod Apostolus. XVIII.	29
	Non ambigimus. XIX.	29
	Sacramentum Pœnitentiæ. XX.	30
	Cum Sacrarum Virginum. XXI.	33
	Quanta cura. XXII.	34
	Pro eximia. XXIII.	35
	Romanæ Ecclesiæ. XXIV.	35
	Quemadmodum ingenti. XXV.	37
	Grave, & permolestum. XXVI.	38
	In suprema. XXVII.	39
	Quamvis Paternæ. XXVIII.	40
	Universalis Ecclesiæ. XXIX.	41
	In sublimi. XXX.	43
	Singularis. XXXI.	45
	Militares. XXXII.	47
	Dei miseratione. XXXIII.	49
	Matrimonia. XXXIV.	53
	Satis Vobis. XXXV.	54
	Ad Sepulcra Apostolorum. XXXVI.	57
	Præcipuum. XXXVII.	58
	Immensa. XXXVIII.	60
	Regularis disciplinæ. XXXIX.	62
	Salutare. XL.	64
	Exponi Nobis. XLI.	66
	Etsi minime. XLII.	67
	Apostolica. XLIII.	70
	Quantum. XLIV.	73
	Ad Apostolicæ. XLV.	77
	De Congregationis. XLVI.	79
	Pastoralis regiminis. XLVII.	79
	Ad militantis Ecclesiæ. XLVIII.	82
	Quod communi. XLIX.	87
	In virtutibus. L.	89
	Rationi congruit. LI.	90
	Exponi Nobis. LII.	98
	A Dilecto Filio. LIII.	99
	Litteræ. LIV.	99
	Cognovimus. LV.	100
	Acerbi planè doloris. LVI.	100
	Etsi Pastoralis. LVII.	101
	Exponi Nobis. LVIII.	113
	Ex quo. LIX.	114
	Nihil profecto. LX.	125
	Quanquam inhærens. LXI.	126
	Cum sicut. LXII.	127
	E sublimi. LXIII.	128
	Certiores effecti. LXIV.	129
	Essendo ben gravi. LXV.	130
	Etsi dubitare. LXVI.	132
	Nuper Nos. LXVII.	133
	Cum illud. LXVIII.	133
	Quo magis uberes. LXIX.	138
	Obsurdescit. LXX.	140
	Avendovi Noi. LXXI.	141
	Humilitatis nostræ. LXXII.	141
	Dudum. LXXIII.	145
	Ad supremam. LXXIV.	147
	Inclytum Fratrum. LXXV.	148
	Apostolicæ servitutis. LXXVI.	149
	Quod non humana. LXXVII.	154
	Nuper ad Nos. LXXVIII.	155
	Nuper ad sedandas. LXXIX.	159
	Magna non minus. LXXX.	160
	Romana Ecclesia. LXXXI.	161
	Quemadmodum preces. LXXXII.	163
	Admirabilis sapientiæ. LXXXIII.	164
	Præclara debitæ. LXXXIV.	167
	Nimiam licentiam. LXXXV.	168
	Quoniam inter. LXXXVI.	172
	Demandatam. LXXXVII.	176
	Alias. LXXXVIII.	180
	Inter omnigenas. LXXXIX.	183
	Ut primum. XC.	187
	Simul ac Nobis. XCI.	189
	Dum nobiscum. XCII.	190
	Ab augustissimo. XCIII.	190
	Romanus Pontifex. XCIV.	193
	Pastor bonus. XCV.	194
	In Apostolicæ. XCVI.	201
	Sacerdos. XCVII.	208
	Inter plures. XCVIII.	210
	Si Fraternitas. XCIX.	216
	Apostolica Indulta. C.	217
	Litteras Fraternitatis. CI.	221
	Eximii. CII.	221
	Cum semper. CIII.	222
	Fructuosa. CIV.	227
	Paternæ charitatis. CV.	230
	Inter cospicuos. CVI.	231
	Omnium sollicitudinum. CVII.	242
	Quoniam ita. CVIII.	260
	Firmandis. CIX.	265
	In suprema. CX.	268
	Quantopere charitas. CXI.	270
	Quæ inter. CXII.	273
	Redditæ Nobis. CXIII.	276
	Redditæ Nobis fuerunt. CXIV.	283
	Romanæ Curiæ. CXV.	285
	Dilectus Filius. CXVI.	293
	In suprema. CXVII.	294
	Jampridem. CXVIII.	295
	In regimine. CXIX.	297
	Apostolici muneris. CXX.	298
	Ad Romanum. CXXI.	299
	Pastoralis sollicitudinis. CXXII.	302
	Omnibus & singulis.	304
	Cum multorum. CXXIII.	306
	Nullis verbis. CXXIV.	306
	Insignem. CXXV.	307
	Inter Maximas. CXXVI.	308
	Ad Populorum. CXXVII.	309
	Inter sollicitas. CXXVIII.	311
	Eo quamvis tempore. CXXIX.	312
	Libentissimè. CXXX.	319
	Hieronymo de Boch. CXXXI.	323
	Altissimo. CXXXII.	324
	Ad Pastoralis. CXXXIII.	325
	Suprema omnium. CXXXIV.	326
	Quod inscrutabili. CXXXV.	327
	Tam præclaram. CXXXVI.	334
	Singularem. CXXXVII.	335
	Nuper pro parte. CXXXVIII.	337
	Ci è stato riferito. CXXXIX.	338
	Gravissimum. CXL.	339
	Sollicitudini nostræ. CXLI.	342
	Bonarum artium. CXLII.	349
	Vix pervenit. CXLIII.	353
	Ab eo tempore. CXLIV.	355
	Gravissimum Ecclesiæ. CXLV.	361
	Urbem Romam. CXLVI.	364

IN-

INDEX ARGUMENTORUM EARUMDEM CONSTITUTIONUM.

ANNO MDCCXL.

PONTIFICATUS ANNO. I.

I. JUBILEUM Universale initio Pontificatus indicitur. 11. *Novembris*. *pag.* 1.

II. Epistola Encyclica commonitoria ad omnes Episcopos. 3. *Decembris*. *pag.* 2.

III. Abbreviatoribus de Parco Majori conceditur usus Redimiculi galerii, vulgò *Cordone*, coloris violacei, etiam dimisso Officio. 13. *Septembris*. *pag.* 4.

IV. Congregationis pro Gubernio Civitatis Firmanæ, ejusque comitatus, ab Innocentio XII. erectæ, nova forma constituitur. 20. *Septembris*. *pag.* 6.

V. Erectio Congregationis Particularis super promovendis ad Archiepiscopatus, & Episcopatus. 17. *Octobris*. *pag.* 7.

VI. Prohibetur omnibus Regularibus in Urbe degentibus, exceptis Hospitalariis S. Joannis de Deo, exercitium artis Aromatariæ pro sæcularibus, & venditio pharmacorum, & medicamentorum. 14. *Nov. p.* 9.

VII. De Sacris Liminibus Beatorum Apostolorum visitandis: Confirmatur Constitutio Sixti Papæ V., eaque extenditur ad Abbates, aliosque habentes Monasteria, seu Ecclesias cum jurisdictione quasi Episcopali, & Territorio separato. 23. *Nov. p.* 12.

VIII. Erectio Corgregationis Particularis nonnullorum Romanæ Curiæ Prælatorum, Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum adjectæ; pro excipiendis, examinandisque Relationibus Episcoporum, Abbatum &c. super statibus suarum Ecclesiarum. 23. *Novembris*. *p.* 15.

IX. Indulgentiæ, seu Relaxationes centum dierum de injunctis, seu debitis Pœnitentiis, pro recitantibus flexis genibus singulis Feriis sextis quinques Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam, ad sonum Campanæ, hora Tertia post meridiem, in memoriam Passionis, & Agoniæ Domini Nostri JESU Christi. 23. *Decembris*. *pag.* 16.

ANNO MDCCXLI.

X. Conceditur P. Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minorum de Observantia, ut absentibus Episcopis Latini Ritus, valeat conferre Sacramentum Confirmationis cum Oleo, & Chrismate a Catholico Antistite benedictis. 9. *Januarii*. *pag.* 17.

XI. Consecratio Joannis Petri Meindarts intrusi in Archiepiscopatum Ultrajectensem damnatur, atque excommunicationis & suspensionis censura in ipsum edicitur. 24. *Januarii*. *pag. ibid.*

XII. Declaratur, quod omnes, qui provisi fuerint a S. R. Ecclesiæ Cardinalibus Ordinariis Collatoribus, sive vigore exceptuationis Regulæ IX. Cancellariæ, sive vigore Indultis Apostolicis, de beneficiis Ecclesiasticis vacatis in mensibus Sanctæ Sedi reservatis, & valorem viginti quatuor Ducatorum excedentibus; semper teneatur adreportandum infra certum tempus novam provisione a Sede Apostolica. 25. *Januarii*. *pag.* 18.

XIII. Clericis interdicitur quælibet negotiatio, etiam sub alieno Laici nomine, exceptis Casibus, & circumstantiis in Constitutione expressis, sub pœnis aliàs contra Clericos negotiatores emanatis: & extenditur pœna spolii ad eos etiam, qui ab illo exempti sunt per Indulta personalia, aut generalia, ad effectum testandi, vel trasmittendi. 25. *Februarii*. *pag.* 19.

XIV. Litteræ Processus publicatæ die Cœnæ Domini Anno MDCCXLI. 30. *Martii*. *p.* 21.

XV. Canonici, & Moniales Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, in Hispaniarum, & Poloniæ Regnis commorantes, a jurisdictione Præceptoris Generalis S. Spiritus in Saxia de Urbe eximuntur, & Locorum Ordinariis subjiciuntur. 5. *Aprilis*. *p.* 25.

XVI. Admonitio ad Episcopos in Poloniæ Regno constitutos, ut cautius procedant in admittendis Conjugiorum dissolutionibus. 11. *Aprilis*. *pag.* 27.

XVII. Beatificatio Beati Alexandri Saulii, ex Clericis Regularibus Sancti Pauli Barnabitis nuncupatis, primum Alexiæ, deinde Papiæ Episcopi: 23. *Aprilis*. *p.* 28.

XVIII. Approbantur Decreta a Congregatione Ceremoniali particulari edita pro Archiepiscopis, sive Episcopis, & Præsidibus, Gubernatoribus ac Vice-Legatis per Di-

Ditionem Eccleſiaſticam conſtitutis. 15. *Maji*. *pag.* 29.

XIX. Providetur abuſibus adverſus Jejunii Quadrageſimalis obſervantiam invectis. 30. *Maji*. *pag. ibid.*

XX. Innovantur pœnæ adverſus Confeſſarios, qui Pœnitentes ad turpia ſollicitant; cum præcepto hujuſmodi denunciandi, & reſervatione abſolutionis quoad calumniatores. Admitur præterea Sacerdotibus facultas Sacramentum Pœnitentiæ adminiſtrandi complicibus in peccato contra caſtitatem, cum pœnis &c. 1. *Junii*. *p.* 30.

XXI. Monialibus in Portugalliæ, & Algarbiorum Monaſteriis rigoroſam Clauſuram profeſſis, & extra illa degentibus, injungitur reditus ad Clauſtra, & egreſſus in poſterum prohibetur. 1. *Junii*. *pag.* 33.

XXII. Mercimonia ſuper eleemoſynis Miſſarum vetantur, ſub pœna Cenſurarum, quarum abſolutio Summo Pontifici reſervatur. 30. *Junii*. *pag.* 34.

XXIII. De eodem argumento Breve encyclicum ad Epiſcopos Provinciæ Pedemontanæ. 30. *Julii*. *pag.* 35.

XXIV. Confirmatur Militia Sancti Januarii Epiſcopi, & Martyris a Carolo Rege utriuſque Siciliæ erecta; ejuſque Officialibus, & Militibus plura Indulta, & Privilegia conceduntur. 30. *Julii*. *pag. ibid.*

XXV. Juriſdictio in Ægyptios Alioſque Ritus Cophitici ad Eccleſiam Catholicam converſos cujuſcumque ſint Diœceſis, tribuitur Epiſcopo Hieroſolymitano ejuſdem Ritus. 4. *Auguſti*. *pag.* 37.

XXVI. Reſidentia in propriis Diœceſibus Epiſcopis Hiberniæ inculcatur. 15. *Aug. p.* 38.

PONTIF. ANNO II.

XXVII. Declaratur unicam comeſtionem diebus Jejunii ab omnibus ſervandam eſſe, etiam ab iis, quibus ob peculiares cauſas permittitur eſus carnium, ovorum &c. 22. *Auguſti*. *pag.* 39.

XXVIII. Commiſſiones cauſarum ad partes non aliis dirigendas eſſe ſtatuitur, quam Judicibus Synodalibus; quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, & permittitur fieri extra Synodum, cum conſilio Capituli. 26. *Auguſti*. *pag.* 40.

XXIX. Ceſſiones commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, ſub pœna excommunicationis, & nullitatis contractus. 29. *Auguſti*. *pag.* 41.

XXX. Reſignationes Beneficiorum cum reſervatione Penſionis, & pacto eam caſſandi, prohibentur, & annullantur; adjecta pœna privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia aſſequenda, reſtitutionis pecuniæ &c. & irritantur caſſationes, & extinctiones Penſionum, intra ſex menſes a capta poſſeſſione Beneficii obtentæ. 29. *Aug. p.* 43.

XXXI. Confirmatio Synodi Nationalis Maronitarum, habitæ in Monte Libano Anno Domini MDCCXXVI. 1. *Septembris*. *pag.* 45.

XXXII. Erectio ſex Officiorum Eccleſiaſticorum in Ordine Equeſtri Sancti Georgii Martyris in Bavaria, auctoritate Apoſtolica confirmatur. 6. *Octobris*. *pag.* 47.

XXXIII. Cauſarum Matrimonialium judicia coram quibus, quo ordine, ac forma peragenda ſint, conſtituitur. 3. *Nov. pag.* 49.

XXXIV. Declaratio cum inſtructione ſuper Dubiis reſpicientibus Matrimonia in Hollandia, & Belgio contracta, & contrahenda. 4. *Novembris*. *pag.* 53.

XXXV. Matrimonia occulta, quibus, & quomodo ſint permittenda; quibuſque cautelis celebranda, & in actis deſcribenda: quomodo conſulendum educationi, & indemnitati Prolis. 17. *Novembris*. *pag.* 54.

XXXVI. Beatificationes Servorum Dei, & Beatorum Canonizationes in Baſilica Principis Apoſtolorum peragi debere ſtatuitur. 23. *Novembris*. *pag.* 57.

XXXVII. Præſcribitur forma, & ſolemnitas in Exequiis Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium ſervanda. 23. *Novembris pag.* 58.

XXXVIII. Indorum in Provinciis Paraquariæ, Braſiliæ, & ad Flumen *de la Plata* exiſtentium, libertati, & indemnitati, conſulitur. 20. *Decembris*. *pag.* 60.

ANNO MDCCXLII.

XXXIX. Clauſura Monaſteriorum quorumcumque Virorum Regularium aſſeritur, ſublata quibuslibet diſpenſandi facultate. 3. *Jaunarii*. *pag.* 62.

XL. De Clauſura Monialium: Confirmantur ſanctiones Eccleſiaſticæ, antea editæ: Revocantur facultates extraordinariæ permittendi ingreſſum, & egreſſum è Monaſteriis. 3. *Januarii*. *pag.* 64.

XLI. Indultum pro celebratione Miſſarum ſuper Triremibus Militiæ Hoſpitalis S. Joannis Hieroſolymitani. 15. *Januarii*. *pag.* 66.

XLII. De Doctrina Chriſtiana Populis tradenda: qua ratione, & methodo Fidelium indigentiæ hac in re conſulendum ſit. 7. *Februarii*. *pag.* 67.

XLIII. Maronitarum Patriarchæ attribuitur annuum caritativum ſubſidium; abrogata conſuetudine colligendi præſtationes pecuniarias in diſtributione Sacrorum Oleorum: Epiſcopis Maronitis certæ Sedes aſſignantur. 14. *Februarii*. *pag.* 70.

XLIV. Abolitio Tribunalium, & Judicum Particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, & innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas: nonnullarum Congregationum, & Tribunalium facultates, & juriſdictiones præfiniuntur. 15. *Februarii*. *pag.* 73.

XLV. Di-

XLV. Diſpenſationum Matrimonialium cauſas veraciter exponendas, & ab Executoribus omnino verificandas eſſe ſtatuitur. 25. *Februarii.* *pag.* 77.
XLVI. Pro Elevatione Corporis Venerabilis Servi Dei Camilli de Lellis. 5. *Martii. pa.* 79.
XLVII. De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Proviſionum Romanæ Curiæ, ſeu Sedis Apoſtolicæ. 30. *Martii.* *pag. ibid.*
XLVIII. De Appellationibus, Inhibitionibus concedendis, vel denegandis. 30. *Martii.* *pag.* 81.
XLIX. Revocatio peculiaris Statuti Ordinis Fatrum Minorum S. Franciſci Cappuccinorum nuncupatorum, quo ipſis vetitum erat, ne Confeſſariiis extra proprium Ordinem unquam confiteri poſſet. 30. *Martii.* *pag.* 87.
L. Beatificatio Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis. 7. *Aprilis.* *pag.* 89.
LI. Litteræ Cannonizationis Beatæ Eliſabeth Luſitanorum Reginæ. 28. *Aprilis. pa.* 90.
LII. Indultum celebrandi Miſſas ſuper Triremibus Pontificiis. 28. *Aprilis.* *pag.* 98.
LIII. Pro Inſtitutione Apoſtolicæ Miſſionis in Regno Batgao in Magno Thibet. 1. *Maji.* *pag.* 99.
LIV. Pro Miſſionis Apoſtolicæ fundatione in Regno Bittia in Magno Thibet. 1. *Maji.* *pag. ibid.*
LV. Declaratur, quæ fuerit mens Pontificis in Conſtitutionibus ſuper Jejunio editis. 12. *Maji.* *pag.* 100.
LVI. Spicarum collectio, poſt abſolutam Meſſem, pauperibus permittenda. 22. *Maji.* *pag. ibid.*
LVII. De Dogmatibus, & Ritibus ab Italo-Græcis tenendis atque ſervandis. 26. *Maji.* *pag.* 141.
LVIII. Approbatio publici Cultus ab immemorabili tempore exhibiti Beatæ Joannæ Valeſiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatrici Ordinis Sanctiſſimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis. 18. *Junii. pag.* 113.
LIX. De Ritibus, ſeu Ceremoniis Sinenſibus. Confirmatur Conſtitutio Clementis XI., incip. *Ex illa die.* Permiſſiones quædam publicatæ a bon: mem: Carolo Ambroſio Mediobarbo patriarcha Alexandrino, reprobantur, & annullantur: Præſcribitur nova formula Juramenti a Miſſionariis præſtandi. 11. *Julii.* *p.* 114.
LX. Spectacula inverecunda, Feſtis potiſſimum diebus frequentari ſolita, prohibentur. 12. *Auguſti.* *pag.* 125.

PONTIF. ANN. III.

LXI. Electio Hieronymi de Bock in Epiſcopum Harlemenſem nulla & illicita declaratur, eidemque inhibetur, ne Conſecrationis munus audeat ſuſcipere. 1. *Sept. p.* 126.
LXII. Indultum vocandi operibus ſervilibus in quibuſdam diebus feſtis de præcepto alias obſervari ſolitis, pro nonnullis Univerſitatibus Diœceſis Calaguritanæ. 3. *Septembris.* *pag.* 127.
LXIII. Ordinationes omnium Clericorum, & Sacerdotum Ritus Greco-Rutheni a Serviano ſchiſmate ab Eccleſiæ ſinum redeuntium Epiſcopi Auxerenſi delegantur. 4 *Octobris.* *pag.* 128.
LXIV. Sacerdotes Miſſam celebrantes non teneri Sacram Euchariſtiam omnibus petentibus infra ipſam actionem miniſtrare. 13. *Novembris.* *pag.* 129.
LXV. Leges obſervandæ in concedendis Locationibus bonorum Cameræ Apoſtolicæ. 23. *Novembris.* *pag.* 130.
LXVI. Epiſcopis Ruthenis ſuadet Pontifex, ut unionem Monachorum Sancti Baſilii ſub unico Proto-Archimandrita promoveant, & foveant. 27. *Novembris.* *pag.* 132.
LXVII. Electo de Nanxim præcipitur, ut ante conſecrationem juramentum emtitat ab formam Conſtitutionis ſupra poſitæ num. 59. 3. *Decembris.* *pag.* 133.
LXVIII. De concurſu, & examine habendo pro Parochialium Eccleſiarum collatione: De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis. 14. *Decembris.* *pag. ibid.*
LXIX. Vota ſimplicia in Congregatione Miſſionis emiſſa, a nemine quacumque ex cauſa, præterquam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu dimiſſionis tantum diſſolvi poſſe ſtatuitur. 18. *Decembris.* *pag.* 138.
LXX. Conſecratio Hieronymi de Bock in Pleudo-Epiſcopum Harlemenſem damnatur; & excommunicationis, ac ſuſpenſionis ſententia in ipſum pronunciatur. 20. *Decembris.* *pag.* 140.

ANNO MDCCXLIII.

LXXI. Reos convictos per indicia indubitata, quamvis non confeſſos, pœnis ordinariis multandos eſſe ſtatuitur. 2. *Jan. pag.* 141.
LXXII. Privilegia, & exemptiones Almæ Domus Lauretanæ, nec non reſolutiones dubiorum, & controverſiarum juriſdictionalium in Synopſim redactæ approbantur, & confirmantur. 7. *Januarii.* *pag.* 142.
LXXIII. Ut præſtationes poſt obitum S. R. E. Cardinalium Magiſtris Ceremoniarum perſolvi ſolitæ, deinceps a ſingulis Cardinalibus in ſua ad Cardinalatum promotione ſolvantur. 14. *Februarii. pag.* 145.
LXXIV. Eccleſiæ Papienſi perpetuo unitur Archiepiſcopatus Amaſienſis in partibus Infidelium: aliaque privilegia confirmantur,

Digitized by Google

tur, & reſpective conceduntur. 15. *Februarii*. *pag.* 147.

LXXV. Concionatoris Apoſtolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum perpetuò addicitur. 2. *Martii*. *pag.* 148.

LXXVI. Epiſtola Decretalis in cauſa juriſdictionali jamdudum pendente inter Epiſcopum Converſanum, & Ordinem Militarem S. Joannis Hieroſolymitani. Expenditur vis poſſeſſionis quadragenariæ, & immemorabilis. Indulta Apoſtolica, & Epiſcoporum ceſſiones quatenus juriſdictionem activam, vel exemptionem paſſivam dumtaxat importent &c. ſententia fertur pro Epiſcopo Converſano, & opportunis Decretis, & clauſulis munitur. 14. *Mar. p.* 149.

LXXVII. Electio, ſeu poſtulatio duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antiſtibus illius Nationis diſſidentibus facta caſſatur, & annullatur, reſervata S. Sedi Patriarchalis Eccleſiæ proviſione. 13. *Mar. p.* 154.

LXXVIII. Maronitarum Patriarchalis Eccleſia Antiochena Auctoritate Apoſtolica, & jure devotionis providetur in perſonam Simonis Evodii Archiepiſcopi Damaſceni. 16. *Martii*. *pag.* 155.

LXXIX. Ad Maronitarum Nationum Commiſſarius Apoſtolicus ablegatur pro præmiſſorum, aliorumque Apoſtolicæ Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis. 16. *Martii*. *pag.* 159.

LXXX. Electio Patriarchæ Maronitarum a Pontifice facta, & ablegatio Commiſſarii Apoſtolici Archiepiſcopis, & Epiſcopi ejuſdem Nationis denunciatur. 16. *Mar. p.* 160.

LXXXI. Dignitas Protopapæ in Eccleſia Collegiata S. Mariæ *del Grafeo* Meſſanen., ejuſdemque libera electio, necnon Ritus Græco &c. 18. *Mar. p.* 161.

LXXXII. Eccleſiaſtica auctoritas in deſignandis publicarum precationum formulis, & in eiſdem indicendis aſſeritur. 23. *Mart. p.* 163.

LXXXIII. De Die Natali BB. Apoſtolorum Petri, & Pauli per totam Octavam Romæ ſolemniter celebrando. 1. *Apr. pag.* 164.

LXXXIV. Auditoribus Cauſarum Sac. Palatii Apoſtolici conceditur delatio Roccheti etiam in acceſſu ad Cappellas, functiones &c. & receſſu &c. 10. *Aprilis*. *pag.* 167.

LXXXV. Matrimoniorum firmitati conſulendo damnantur, & annullantur pacta inter Conjuges initia de non appellando a ſententia lata pro Matrimonii nullitate: Confirmatur Conſtitutio edita ſuper hujuſmodi judiciorum forma: Eccleſiaſticæ diſciplinæ obſervantia in Matrimonii celebratione commendatur. 18. *Maji. p.* 168.

PONTIF. ANNO IV.

LXXXVI. Militiæ Hieroſolymitanæ, & Incolis Inſularum ipſius Ditioni ſubjectarum plura Indulta conceduntur ad formam Bullæ, quæ dicitur *Cruciatæ*. 16. *Dec. p.* 172.

LXXXVII. Decreto de Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de juriſdictione Patriarchæ, & Epiſcoporum ejuſdem Nationis, deque Monachorum, & Monialium diſciplina in unum collecta promulgantur. 24. *Decembris*. *pag.* 176.

ANNO MDCCXLIV.

LXXXVIII. Conſtitutio contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Eccleſiæ extenditur ad Loca Dominii Reipublicæ Lucanæ in his, quæ pertinent ad Immunitatem perſonalem & localem. 24. *Januarii*. *pag.* 180.

LXXXIX. Decreta ſuper pluribus Diſciplinæ Capitibus pro Incolis Regni Serviæ, & finitimarum Regionum. 2. *Februarii*. *p.* 183.

XC. Sæcularizatio aliquot Eccleſiarum Germaniæ, aut earumdem reddituum imminutio a quibuſdam propoſita reprobatur, & nunquam toleranda edicitur cum admonitione ad Germanorum Antiſtites. 15. *Februarii*. *pag.* 187.

XCI. Capitulo Cathedralis Eccleſiæ Patavinæ nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur. 22. *Februarii*. *pag.* 189.

XCII. Antiocheno Patriarchæ Græcorum Melchitarum tranſmittitur Pallium, communionis teſſera, ac Dignitatis inſigne, adjectis mandatis, & conditionibus opportunis. 29. *Februarii*. *pag.* 190.

XCIII. Contra ſurripientes, vel aſportantes, aut apud ſe retinentes Sacras Hoſtias, vel particulas conſecratas. 5. *Mar. p. ibid.*

XCIV. Revocatio communicationis Indulgentiarum inter Confratres B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo, & Tertiarios S. Franciſci alias a Clemente XII. conceſſæ. 12. *Martii*. *pag.* 193.

XCV. Facultates Majoris Pœnitentiarii, & Officii Pœnitentiariæ. 13. *Aprilis. p.* 194.

XCVI. De Pœnitentiaria Apoſtolica Officialibus, eorumque muneribus. 13. *Apr. p.* 201.

XCVII. Contra non promotos ad Sacrum Presbyteratus ordinem Miſſam celebrantes, aut Sacramentales confeſſiones excipientes, 20. *Aprilis*. *pag.* 208.

XCVIII. Confirmatio Unionis Omnium Monaſteriorum Ordinis S. Baſilii Magni. Ruthenorum tam Lithuaniæ, quam Ruſſiæ, ſeu Poloniæ, in unicam Congregationem duabus Provinciis compoſitam. Accedunt plura decreta ad ipſius Ordinis regimen pertinentia. 2. *Maji* *pag.* 210.

XCIX. Declarantur quæſtiones circa jejunii leges a Summo Pontifice inſtauratas propoſitæ. 8. *Julii*. *pag.* 216.

C. De Indultis Apoſtolicis eligendi Confeſſarium

rium ab Ordinario approbatum pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis &c. 5. *Augusti* pag. 217.

CI. Maronitarum Patriarchæ Antiocheno a Summ. Pontifice electo, & a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito transmittitur Pallium, aliaque mandata, & facultates committuntur. 11. *Aug.* p. 221.

CII. Maronitarum Antistites ob duplicem Patriarchæ electionem antea dissidentes, quod, præstita mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem redierint, collaudantur &c. 11. *Augusti.* pag. *ibid.*

PONTIF. ANNO. V.

CIII. De applicatione Missæ Parochialis pro Populo; Conventualis verò pro Benefactoribus Ecclesiæ. Item de Divinæ Psalmodiæ cantu. 19. *Augusti.* pag. 222.

CIV. Commendandum Militiæ SS. Mauritii, & Lazati faciliori erectioni consulitur. 23. *Augusti,* pag. 227.

CV. Ut in Civitate Senogallensi tempore nundinarum diebus Festis de Præcepto a servilibus operibus abstineatur: Prorogatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas, Privilegia confirmantur, & ampliantur. 24. *Augusti*, pag. 230.

CVI. Confirmatio Privilegiorum, Indultorum, & jurium Collegii Advocatorum Consistorialium; & de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus, & ordinationibus. 25. *Augusti,* pag. 231.

CVII. De Ritibus, ceremoniis, usibus, & consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi Indiarum Orientalium observandis, seu vitandis, permittendis, aut abolendis: Confirmantur Prædecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur opportunæ declarationes, & responsiones. 12. *Septembris.* pag. 242.

CVIII. Aprobatio Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ ex Ordine Cartusianorum. 6. *Octobr.* p. 260.

CIX. De jurisdictione Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, & Personas Curam animarum subditorum secularium in eis exercentes. 6. *Nov.* pag. 263.

CX. Jubilæum pro Christifidelibus Italiæ, & Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, & aliis Catholicæ Ecclesiæ necessitatibus. 20. *Novembris.* pag. 268.

CXI. Controversiæ circa regimen Missionum in Regno Cocinchinæ existentium, earumque limites dirimuntur. 26. *Nov.* pag. 270.

CXII. Vicario Cocinchinæ denuntiatur Ablegatio Episcopi Corycensis, de qua in Superiori. 26. *Novembris.* pag. 275.

CXIII. Quæstioni propositæ, an Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, differendo rescribitur. 5. *Decembris.* pag. 276.

CXIV. De Apostolicis Constitutionibus circa Ritus Sinenses editis omnimode observandis. 19. *Decembris* pag. 283.

CXV. Reformatio Tribunalium Urbis, Firmatur auctoritas Judicum Romanæ Curiæ, & singulorum jurisdictio certis limitibus præfinitur: Confirmantur Decreta super Judicum recusationibus, & declinationibus jam edita, & certa forma servanda præscribitur, tum in delendis vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, & pecuniis depositis &c. tum in Decretis jurisdictionis voluntariæ in Urbe, & Statu Ecclesiastico interponendis. 21. *Dec.* p. 285.

ANNO MDCCXLV.

CXVI. Altare a Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis privilegiis decoratur. 15. *Januarii.* pag. 293.

CXVII. Cum Neophytis in loco Pio Catechumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione priori Conjugis in infidelitate relicti, ad effectum contrahendi Matrimonium cum fideli. 16. *Januarii,* pag. 294.

CXVIII. Esus Carnium diebus Sabathi per annum permittitur in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum. 23. *Januarii.* p. 295.

CXIX. De Rotuli partitione inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo facienda; deque non residentium accessu ad Curiam, atque recessu &c. 3. *Feb.* p. 297.

CXX. Declaratio super Constitutione, quæ incipit *Sacramentum Pœnitentiæ*, adversus sollicitantes 8. *Februarii.* p. 298.

CXXI. Annuus Census constituitur pro sartitectis Basilicæ S. Mariæ Majoris. 11. *Februarii,* p. 299.

CXXII. De processione generalis in solemnitate SS. Corporis Christi tempore Apostolicæ Sedis Vacantis in Urbe peragenda. 16. *Februarii.* p. 302.

Schedula Motus Proprii, de qua fit mentio in Constitutione. 18. *Martii.* p. 304.

CXXIII. Jubilæum pro Italia, & Insultis adjacentibus concessum extenditur ad Regnum Galliæ. 18. *Februarii.* p. 306.

CXXIV. De Jubilæi Confessione pro Regno Galliæ, a cujus Indulgentiæ beneficio excluduntur refractarii. 20. *Feb.* p. *ibid.*

CXXV. Clericorum Regularium Teatinorum Ordini unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur, 20. *Martii.* p. 307.

CXXVI. Capitulo Generali Fratrum Eremitarum S. Augustini facultas conceditur eligendi deinceps Priorem Generalem ad vitam in Officio mansurum. 31. *Mar.* p. 308.

CXXVII. Providetur Regimini Civitatum, & Locorum Ditionis Ecclesiasticæ, eveniente obitu Gubernatorum. 1. *Apr. p.* 309.
CXXVIII. Indultum vacandi operibus servilibus, diebus alias de præcepto, vel ex voto festivis, pro Diœcesi Nicien si. 11. *Apr. p.* 311.
CXXIX. Instructio super dubiis ad Ritus Ecclesiæ, & Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum confirmationis, ejusque Ministro: De recipiendis ad Communionem Pastoribus Schismaticis: De ordinatione Infantium, ac de continentiæ lege & horarum Canonicarum recitatione, quoad Diaconos in puerili ætate ordinatos. 4. *Maji. p.* 315.
CXXX. De jejunii disciplina conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Diœcesibus integris, nonnisi certa ratione, & justa de causa petendis, & concedendis. 10. *Jun.* *p.* 319.
CXXXI. Electio Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem ulla, & illicita declaratur; cum censuris, & inhibitione, ne Consecrationem suscipere præsumat. 26. *Junii.* *p.* 323.
CXXXII. Damnatio, & prohibitio libri, cujus Titulus est: *Illustrissimorum ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensi & Episcopi Harlemensis Instrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum a duobus Brevibus a Sanctissimo alias expeditis ad Catholicos in Fœderato Belgio.* 26. *Ju. p.* 224.
CXXXIII. Privilegium elevandi Crucem more Archiepiscoporum conceditur Episcopis Eystetensibus. 3. *Julii.* *p.* 325.
CXXXIV. Ne Confessarii a Pœnitentibus exquirant sociorum in Crimine, seu complicum nomina &c. 7. *Julii.* *p.* 326.
CXXXV. De Capacitate Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris ad obtinenda beneficia Ecclesiastica sæcularia cum cura, & sine cura, atque pensiones Ecclesiasticas. 9. *Julii. p.* 327.

PONTIF. ANNO VI.

CXXXVI. Consecratio Joannis Van-Stiphout in Pseudo Episcopum Harlensem damnatur; ac suspensionis, & excommunicationis sententia in ipsum edicitur. 28. *Aug. p.* 334.
CXXXVII. Decreta quædam a Cardinali Patriarcha Lisbonensi edita collaudantr, & confirmantur. 31. *Augusti.* *p.* 335.
CXXXVIII. Dierum Festorum de Præcepto æstivis mensibus occurrentium reductio pro nonnullis Locis Regni Poloniæ. 1. *Septembris.* *p.* 337.
CXXXIX. Fructus Censuum, Cambiorum &c. a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticæ contractorum ad æquitatis rationem reducuntur. 7. *Septembris* *p.* 338.
CXL. Sacras Missiones in Diœcesibus Regni Neapolitani frequenter haberi suadetur: Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepiscopo Neapolitano cum facultatibus &c. 8. *Septembris.* *p.* 339.
CXLI. De cautelis præstandis in conficiendis Processibus super fama Sanctitatis Servorum Dei: De prohibendis Imaginibus Spiritus Sancti sub humana specie depicti: De aliis superstitionibus non tolerandis. 342.
CXLII. Privilegium Fori & Conservatoriæ, Scholaribus, Professoribus, Doctoribus, aliisque *Universiati Avenionensi* addictis asseritur: Primicerii, & Judicum Conservatorum jurisdictio præfinitur. 10. *Octob.* 349.
CXLIII. De usuris, aliisque injustis quæstibus. 1. *Novembris.* *p.* 353.
CXLIV. Diebus Festis Prohibentur haberi Mercatus rerum venialium: Tolerantur vero Nundinæ sub certis conditionibus. 5. *Novembris.* *p.* 355.
CXLV. Divisio materiarum & Gratiarum Apostolicarum, quæ per Datariam Apostolicam, quæque per Secretariam Brevium secretorum sint expediendæ. 26. *Nov. p.* 361.
CXLVI. Civium Romanorum gradus certa ratione distinguuntur: Nobilium Ordo, & Nobilium Conscriptorum numerus designatur; ac methodus præscribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps servanda. 4. *Januarii.* *p.* 364.

IN APPENDICE.

Instructio Sacræ Congregationis Concilii pro Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, & Patriarchis, super modo conficiendi Relationes statuum suarum Ecclesiarum, quas, occasione Visitationis Sacrorum Liminum, eidem Sac. Congregationi &c. *p.* 370.
Leges, & Instituta Cœremonialia edita pro Provinciarum Præsidibus, Gubernatoribus Prælatis, & Apostolicis Vice Legatis. *p.* 373.
Synopsis Decretorum Congregationis Lauretanæ. *p.* 377.
Decretum, quod SS. Apostolorum Principes Petrus & Paulus Urbis Romæ Patroni Principales nuncupentur. *p.* 387.
Acta Consistorialia pro Concessione Pallii Patriarchæ Antiocheno Græco-Melchitarum. *p.* 388.
Acta Consistorialia pro approbatione Synodi super obedientia præstita Patriarchę Antiocheno Maronitarum: Cum concessione Pallii dicto Patriarchæ. *p.* 490.
Decretum Sanctę Universalis Inquisitionis super perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia sollicitantium, vel Sacrificio Missę abutentium ad sortilegia. *p.* 397.
Celebratio Cappellę Pontificię in Basilica S. Mariæ Majoris die Festo Conceptionis B. Marię Virginis decernitur. *p.* 397.
Admissio nonnullarum Familiarum inter alias Civilium Nobiliũ Romanorum. *p.* 398.

SAN-

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ &c.

PONT. A. I.

JUBILEUM UNIVERSALE initio Pontificatus indicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentes Literas inspecturis salutem, & Apostolicam benedictionem.

I. Proœmium. Pontificis sensus in sua ad Pontificatum electione.

LÆTIORA Apostolicæ servitutis auspicia offerri Nobis minime poterant, quam ut, tanto onere per studiosissima & concordia Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium suffragia tenuitati nostræ imposito, in Domino confideremus, omnia consilia, acta, & opera in Catholicæ Ecclesiæ procuratione a Nobis suscipienda conficiendaque, ad Divini nominis gloriam, ad Orthodoxæ Fidei præsidium, ad sacrosanctæ Religionis incrementum, & ad æternam animarum salutem semper fore redundatura. Postquam igitur debitas laudes gratiasque persolvimus bonorum omnium largitori Deo, qui, ut ostendat divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ, dispositione mirabili infirma eligit; eidem, cui aperta & nuda sunt omnia, in simplicitate cordis nostri revelavimus trepidationem nostram, & argumenta omnia solicitudinis ac timoris animo nostro ob ingentem Pontificiarum curarum molem sese undique ingerentia. Nec omisimus cum gemitibus & lacrymis prosternere preces nostras ante faciem Dei nostri, ut per merita Jesu Christi Filii sui Pastorum Principis, cujus supremas in terris vices gerimus, requiescere faciat super Nos Spiritum Domini, Spiritu Sapientiæ & intellectus, Spiritum consilii & fortitudinis, Spiritum scientiæ & pietatis, & repleat Nos Spiritu timoris Domini; ut non secundum visionem oculorum judicemus, neque secundum auditum aurium arguamus; sed judicemus in justitia pauperes, & arguamus in æquitate pro mansuetis terræ.

Fidelium orationibus juvari expetit.

§. 1. Verum infirmitatem nostram probe agnoscentes, nec de tam cælesti favore ac benedictione Nobis certo polliceri audentes; sed minime dubitantes, quin concors totius Catholicæ Ecclesiæ ad misericordiarum Patrem supplicantis oratio potentissima sit, ut ille uberrimam omnium cælestium Charismatum copiam super Nos benignus effundat; universos Christifideles rogamus, atque in Domino exhortamur, ut nostris suas etiam alacrius conjungant publicas ferventioresque precationes, supplicationes, jejunia, eleemosynas, atque alia pietatis opera, hoc præsertim tempore, in quo, Carolo claræ memoriæ, dum viveret, Romanorum Rege in Imperatorem electo nuper defuncto, pro novi Romanorum Regis futuri Imperatoris electione Comitia habenda sunt; dum Nos, juxta antiquissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum morem, cælestes Ecclesiæ thesauros dispensationi nostræ creditos erogamus, atque elargimur. ANNO 1740.

Concessis Indulgentiæ Plenariæ perficiendis operibus injuncta.

§. 2. Itaque, de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, universis & singulis utriusque Sexus Christifidelibus in alma Urbe nostra degentibus, qui solemni Processioni, quam Dominica ultima post Pentecostem, die videlicet vigesima currentis mensis Novembris, ab Ecclesia S. Mariæ Angelorum in Thermis ad Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam de eadem Urbe, unacum Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis, quos in Romana Curia adesse contigerit, ac Christianorum Regum, & Principum Oratoribus apud Nos existentibus, Prælatis quoque, & officialibus ejusdem Curiæ, universoque Clero, & Populo, benedicente Domino, agemus, devote interfuerint, vel Sancti Johannis in Laterano, Principis Apostolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris præfatæ Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam intra spatium ejusdem, vel proxime subsequentis hebdomadæ, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium devote, ut supra, Deum oraverint; ac quarta, & sexta feria, ac Sabbato alterius ex præfatis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Dominica die immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam reverenter sumserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam prout unicuique suggeret devotio, erogaverint: cæteris vero extra Urbem prædictam ubicumque degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum, vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis

Quoad existentes in Urbe.

Quoad existentes extra.

ANNO 1740.

& ipſis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, poſtquam ed eorum notitiam hæ noſtræ pervenerint, deſignandas, vel Eccleſiarum hujuſmodi aliquam, ſpatio duarum ſimiliter hebdomadarum a publicatione deſignationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, ſeu Officiales, vel alios, ut præfertur, faciendæ decurrendarum, ſaltem ſemel viſitaverint, ibique, ut ſupra, oraverint, ac quarta, & ſexta feria, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujuſmodi jejunaverint, pariterque peccata ſua confeſſi, ac in die Dominica immediate ſequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam Sanctiſſima Communione refecti fuerint, & pauperibus aliquam eleemoſynam, ut præmittitur, erogaverint, pleniſſimam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam, & remiſſionem, ſicut in Anno Jubilei viſitantibus certas Eccleſias intra, & extra Urbem prædictam concedi conſuevit, tenore præſentium concedimus, & elargimur.

Quoad Navigantes & iter agentes.

§. 3. Navigantes vero & iter agentes, ut cum primum ad ſua ſeſe domicilia receperint, ſupraſcriptis peractis, & viſitata Eccleſia Cathedrali, vel Majori, aut Parochiali loci eorum domicilii, eandem indulgentiam conſequi poſſint, & valeant: Regularibus autem perſonis utriuſque ſexus, etiam in clauſtris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuſcunque tam Laicis, quam Eccleſiaſticis, Secularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate exiſtentibus, vel aliqua corporis infirmitate, ſeu alio quocumque impedimento detentis, qui ſupra expreſſa, vel eorum aliqua præſtare nequiverint, ut illa Confeſſarius ex jam approbatis a locorum Ordinariis ante præſentium publicationem, ſeu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare poſſit, eaque injungere, quæ ipſi pœnitentes efficere poterunt, pariter concedimus & indulgemus.

Aliosque legitime impeditos.

Facultas eligendi Confeſſarium.

§. 4. Inſuper omnibus, & ſingulis Chriſtifidelibus utriuſque Sexus tam Laicis, quam Eccleſiaſticis, Secularibus, & Regularibus cujuſvis Ordinis, Congregationis, & Inſtituti, tam in Urbe præfata, quam extra eam ubique locorum, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus & facultatem, ut ſibi ad hunc effectum eligere poſſint quemcumque Presbyterum Confeſſarium tam Secularem, quam cujuſvis Ordinis, & Inſtituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, a locorum Ordinariis, qui eos ab Excommunicationis, Suſpenſionis, & aliis Eccleſiaſticis ſententiis, & cenſuris a Jure vel ab homine quavis cauſa latis, ſeu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, exceſſibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus, & enormibus, etiam locorum Ordinariis, ſive Nobis, & Sedi Apoſtolicæ, etiam in literis die Cœnæ Domini legi ſolitis contentis, & alias per quaſcumque noſtras, aut Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum Conſtitutiones, quarum tenores præſentibus haberi volumus pro expreſſis, quomodocumque reſervatis, in foro Conſcientiæ, & hac vice tantum abſolvere & liberare valeant, & inſuper vota quæcumque (Religionis & Caſtitatis exceptis) in alia pia & ſalutaria opera commutare, injuncta tamen eis, & eorum cuilibet in ſupradictis omnibus caſibus pœnitentia ſalutari, aliiſque ejuſdem Confeſſarii arbitrio injungendis.

Pro abſolutione a Cenſuris.

Et peccatis reſervatis.

Et pro commutatione Votorum.

§. 5. Quapropter tenore præſentium in virtute Sanctæ obedientiæ diſtricte præcipimus atque mandamus omnibus, & quibuſcumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis Eccleſiarum Prælatis, ac quibuſcumque Ordinariis locorum ubicumque exiſtentibus, eorumque Vicariis, & Officialibus, vel, iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præſentium literarum tranſumta aut exempla etiam impreſſa acceperint, illa ſtatim abſque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per ſuas Eccleſias & Diœceſes, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, & loca publicent, & publicari faciant, Eccleſiamque ſeu Eccleſias viſitandas deſignent.

PONT. A. I.

Præcipitur publicatio præſentium obique locorum.

§. 6. Non intendimus autem per præſentes ſuper aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate, ſeu inhabilitate quoquo modo contracta diſpenſare, vel aliquam facultatem tribuere diſpenſandi, ſeu habilitandi, & in priſtinum ſtatum reſtituendi, etiam in foro conſcientiæ; neque etiam eaſdem præſentes iis, qui a Nobis, & Apoſtolica Sede, vel ab aliquo Prælato, ſeu Judice Eccleſiaſtico excommunicati, ſuſpenſi, interdicti, ſeu alias in Sententias, & Cenſuras, incidiſſe declarati, vel publice denuntiati fuerint, niſi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum ſatisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo ſuffragari poſſe, aut debere.

Caſus excepti.

§. 7. Non obſtantibus Conſtitutionibus & Ordinationibus Apoſtolicis, præſertim quibus facultas abſolvendi in certis tunc expreſſis caſibus ita Romano Pontifici pro tempore exiſtenti reſervatur, ut nec etiam ſimiles vel diſſimiles Indulgentiarum, & facultatum hujuſmodi conceſſionem, niſi in illis expreſſa mentio, aut ſpecialis derogatio fiat, cuiquam ſuffragari queant; nec non Regula noſtra de non concedendis Indulgentiis ad inſtar, ac quorumcumque Ordinum & Congregationum, ſive Inſtitutorum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis & conſuetudinibus: Privilegiis quoque, Indultis, & literis Apoſtolicis eiſdem Ordinibus, Congregationibus & Inſtitutis, illorumque perſonis quomodolibet conceſſis, approbatis & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, expreſſa & individua, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, illorum tenores præſentibus pro ſufficienter expreſſis, ac formam in eis traditam pro ſervata habentes, hac vice ſpecialiter, nominatim & expreſſe ad effectum præmiſſorum derogamus; cæteriſque contrariis quibuſcumque. Ut autem præſentes noſtræ, quæ ad ſingula loca deferri non poſſunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earundem præſentium tranſumtis vel exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtituta munitis, ubique locorum, & Gentium eadem prorſus fides habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ vel oſtenſæ. Demum ſciant omnes, qui vel palam, vel in corde adverſantur Sedi Apoſtolicæ, Sanctæ Romanæ Eccleſiæ

Clauſulæ præſervatiuæ, & derogatoriæ.

Tranſumtis fidem præſtari jubetur.

Refractarii judicio & Conſtitutionibus S. Sedis excludantur.

PONT. A. I. Dat. Pont. A. 1. die 11. Nov. 1740.

ſiæ judiciis, & ſignanter Conſtitutioni *Unigenitus*, indignos eſſe, qui gratiam, & beneficium Jubilei participent. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 11. menſis Nov. 1740. Pont. Noſtri Anno I.

D. Card. Paſſioneus.

EPISTOLA

Encyclica & Commonitoria ad omnes Epiſcopos.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

II. Proœmium A debito Paſtoralis Officii.

UBi primum placuit Deo, qui dives eſt in miſericordia, humilitatem noſtram in ſuprema Beati Petri Sede collocare, & Vicariam Domini noſtri Jeſu Chriſti poteſtatem Nobis, nullo quamvis meritorum ſuffragio ſuffultis, ad univerſæ Eccleſiæ ſuæ gubernationem committere; auribus inſonare noſtris viſa eſt Divina illa vox: *Paſce agnos meos: paſce oves meas*: injuncta videlicet Romano Pontifici, ejuſdem Petri Succeſſori, cura regendi, non modo Gregis Dominici agnos, qui ſunt populi per totum terrarum Orbem diffuſi, ſed etiam oves, nimirum Epiſcopos, qui veluti agnorum matres, populos in Chriſto Jeſu generant, iterumque parturiunt. Paſtoris igitur etiam veſtri voces excipite, Fratres, per has noſtras literas; & in partem ſolicitudinis, cujus plenitudo commiſſa Nobis Divinitus eſt, vocati, intelligite ex ipſis admonitionibus, & cohortationibus noſtris, quanta Nos premat cura non prætermittendi ea, quæ officii noſtri ſunt, quantaque itidem ſit vis paternæ noſtræ in vos charitatis, qua ad maxime optandum adducimur, ut de profectu ſanctarum ovium fiant gaudia æterna Paſtorum.

Epiſcopis commendatur vigilantia in vitam & honeſtatem Clericorum.

§. 1. In primis vero date operam, omnique ſtudio, atque ope ſatagite, ut morum integritas, & Divini cultus ſtudium eluceat in Clero, utque Eccleſiaſtica Diſciplina ſarta tecta ſervetur, & ubi collapſa fuerit, redintegretur. Satis enim conſtat, nihil eſſe, quod omnem populum ad pietatem, religionem, & Chriſtianæ vitæ inſtitutionem efficacius inſtruat, excitet, inflammet, quam eorum exemplum, qui Divino ſe miniſterio dedicarunt. Itaque in id mentis veſtræ acies primum dirigenda eſt, ut cum accurato delectu ii Clericali militiæ adſcribantur, a quibus merito poſſit expectari, ut iis in lege Domini ambulantibus, & de virtute in virtutem euntibus, eorum vita cunctis afferat venerationem, & eorum opera Eccleſiis veſtris ſpiritualem afferat utilitatem. Melius enim profecto eſt pauciores habere Miniſtros, ſed probos, ſed idoneos, atque utiles, quam plures, qui in ædificationem Corporis Chriſti, quod eſt Eccleſia, nequicquam ſint valituri. Quantam idcirco Epiſcoporum cautionem ea in re Sacri Canones requirant, non ignoratis Fratres; ſed ab eorum norma, quæ omnino ſervari debet, ne patiamini vos abduci humano ullo reſpectu, vel importunis ambientium ſuggeſtionibus, vel fautorum precibus. Apoſtoli vero præceptum, ut ne manus cuiquam nimis propere imponantur, tunc potiſſimum ſervari neceſſe eſt, ubi de promovendis ad Sacros Ordines, & ad Sacratiſſima Myſteria, quibus nihil eſt divinius, agendum ſit: Non enim ſufficit ætas, quæ per ſacras Eccleſiæ leges unicuique Ordini præſcripta eſt, nec indiſcriminatim omnibus, qui in inferiori aliquo Ordine jam ſint conſtituti, ſuo quaſi jure patere debet aditus ad ſublimiorem; ſed ſtudioſe, magnaque adhibita diligentia inveſtigandum a vobis eſt, an eorum, qui priora ſuſceperint miniſteria, talis fuerit vivendi ratio, & in ſacris ſcientiis progreſſio, ut vere digni judicandi ſint, quibus dicatur: aſcende ſuperius: cum alioquin expediat in inferiori potius aliquos remanere gradu, quam cum ſuo majori periculo, & aliorum ſcandalo ad altiorem provehi. ANNO 1740. Et cauta eorum promotio.

Item Miniſtrorum Eccleſiæ delectus.

§. 2. Et quoniam ſupra quam dici poſſit, intereſt eos, qui in ſortem Domini vocantur, ab ineunte ætate ad pietatem, morumque integritatem, & ad canonicam diſciplinam, veluti novellas plantationes in juventute ſua, informari; cordi idcirco vobis eſſe debet, ut ubi forſan nondum inſtituta fuerint Clericorum Seminaria, quam citiſſime inſtituantur, vel jam inſtituta amplificentur, ſi majori Alumnorum numero pro Eccleſiarum conditione opus ſit, adhibitis in eum finem mediis, quorum parandorum poteſtate Epiſcopi jam ſunt inſtructi, & quibus alia etiam, ſi de eorum neceſſitate edocti a vobis fuerimus, adituri & Nos ſumus. Eadem vero Collegia ſingulari veſtra ſolicitudine foveantur, neceſſe eſt, videlicet ea ſæpe inviſendo, ſingulorum adoleſcentium vitam, indolem, & in ſtudiis profectum explorando, Magiſtros idoneos, viroſque Eccleſiaſtico ſpiritu præditos ad eorum culturam deſtinando, literarias ipſorum exercitationes, ſive Eccleſiaſticas functiones quandoque præſentia veſtra decorando, aliqua demum Beneficia iis, qui virtutum ſuarum ſpecimen clarius præſtiterint, majoremque laudem retulerint, conferendo. Hujuſmodi enim irrigationem arbuſculis hiſce, dum adoleſcunt, miniſtraſſe non vos pœnitebit, ſed veſtra opera lætiſſimum deinde vobis referet fructum in uberi bonorum operariorum copia. Conſueverunt quippe Epiſcopi ſæpius dolere meſſem quidem eſſe multam, operarios autem paucos: At fortaſſe eis quoque dolendum eſſet, non eam, quam debuiſſent, induſtriam ipſos adhibuiſſe, ut operarii ad meſſem pares, aptique formarentur: boni namque, & ſtrenui operarii non naſcuntur, ſed fiunt; ut autem fiant, ad Epiſcoporum ſolertiam, induſtriamque maxime pertinet. Seminaria Clericorum inſtituantur, vel augeantur, ubi opus fuerit.

Et ab Epiſcopis ſæpe viſitentur.

Qualitates eligendorum ad Curam Animarum.

§. 3. Sed & illud maximi momenti eſt, ut iis animarum cura committatur, qui doctrina, pietate, caſtis moribus, & illuſtribus bonorum operum exemplis ita aliis prælucere poſſint, ut vere lux, & ſal populi ſint, & habeantur. Hi nimirum præcipui adjutores veſtri ſunt in grege vobis credito informando, regendo, perpurgando, in viam ſalutis dirigendo, & ad Chriſtianas virtutes incitando. Ex quo pronum eſt intelligere quanti veſtra etiam refe-

ANNO 1740. rat, eos ad Parochiale officium obeundum eligi, qui ad fructuosam plebium gubernationem merito judicentur aptiores. In id vero potissimum quoque incumbite, ut quicumque animarum curam gerunt, diligenter, diebus saltem Dominicis, aliisque festis de præcepto, plebes sibi commissas, pro sua, & earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo ea, quæ Christifideles ad salutem scire oportet, ac explicando Divinæ legis capita, Fideique dogmata, & pueros ejusdem Fidei rudimentis imbuendo, quacunque prava in contrarium consuetudine, ubicumque esset, prorsus sublata. Quomodo enim audient sine prædicante? Aut quomodo recte credendi, rectèque agendi normam assequi poterunt populi, si animarum curatores in ejusmodi officio segnes, remissi, ac desides fuerint? Quare non satis animo comprehendi, aut verbis explicari potest, quanta Christianæ Reipublicæ pernicies impendeat ex eorum, quibus animarum cura demandata est, negligentia in pueris præsertim catechismo instruendis. Proderit autem plurimum, si studueritis, ut & qui curam animarum gerunt, & alii, qui ad pœnitentium confessiones excipiendas destinati sunt, per aliquot dies spiritualibus exercitiis, quotannis vacent: in eo quippe pio recessu renovabuntur spiritu mentis suæ, & induentur virtute ex alto, ad ea impensius, alacriusque peragenda, quæ suarum partium sunt pro Divini Numinis gloria, & spirituali proximorum utilitate, & salute.

Eorumdem Officium, prædicandi, & catechizandi.

Parochi & Confessarii exercitiis spiritualibus quotannis incumbant.

§. 4. Jam vero scitis, Fratres, Divino præcepto mandatum esse omnibus animarum Pastoribus, oves suas agnoscere, easque verbi Divini prædicatione, Sacramentorum administratione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere; hisque, ac cæteris Pastoralis Officii muniis satisfacere, ut per est, minime posse eos, qui gregi suo non invigilent, neque assistant, vineamque Domini, in qua positi sunt custodes, non custodiant assidue. Itaque in statione vestra maneatis oportet, & personalem in Ecclesia vestra, vel Diœcesi, servetis residentiam, ad quam ex vi muneris vestri obligati estis, quemadmodum pluribus Generalium Conciliorum Decretis, & Prædecessorum nostrorum Constitutionibus luculenter declarantur, præscriptumque est. Cavete autem, ne existimetis fas esse Episcopis per tres Menses singulis annis pro libito, aut quacunque ex causa abesse. Ut enim hoc vere liceat Episcopis, constat habendam esse rationem, ut absentiam hujusmodi æqua requirat causa, simulque consultum sit, ne gregi detrimentum obveniat. Mementote autem Judicem futurum esse eum, cujus oculis omnia nuda, & aperta sunt, adeoque videte, ut causa talis vere sit, quæ probari jure possit supremo huic Pastorum Principi, a quo ovium vobis creditarum sanguis est quantocius requirendus: in quo quidem judicio, frustra Pastor contenderet ea se excusatione tueri, quod lupus oves, absente se, ac inscio, abductas devoraverit: nam si res penitus inspiciatur, satis apparet nullum prope malum, aut scandalum in Diœcesi sic destituta contingere, quod non sit ei adscribendum, cujus erat, subditos a recta semita deflectentes revocare monitis, allicere exemplis, voce confirmare, auctoritate, & charitate continere. Porro quis etiam non intelligat, multo satius esse negotia alibi per alios, ubi oportuerit, peragi, quam per se ipsum ab Episcopo extra Diœcesim suam morante; negotium vero omnium maximum custodiendi, & gubernandi gregis ab eo per se non per administros curari? Sint enimvero quantumvis idonei, probatique Ministri, non tamen eorum vocem sic solent audire oves, ut vocem veri sui Pastoris: nec vicariam illorum operam supplere satis vigilantiam, atque operam ipsius Episcopi, cui peculiaris Sancti Spiritus gratia ad id opitulatur, experientia abunde compertum est.

Assidua Episcopis residentia in propriis Ecclesiis, vel Diœcesibus, inculcatur.

Reprobatis futilibus absentiæ causis.

PONT. A. I.

§. 8. Ad hæc, cum in omni etiam rei domesticæ cura nihil sit utilius, quam si ipsemet Patersamilias omnia frequenter inspiciat, suaque vigilantia suorum industriam, & diligentiam alat, propterea vos monemus, & hortamur, Fratres, atque etiam vobis injungimus, ut Ecclesias, & Diœceses vestras, (nisi gravis, ac legitima interveniat causa, quæ aliis id committi postulet) vos ipsi visitetis, vos ipsi oves vestras, & pecoris vestri vultum agnoscatis. Formidinis sane, ac terroris plena est certissima illa sententia, quam supra memoravimus, non admitti Pastoris excusationem, si lupus oves comedit, & Pastor nescit. Multa vero quidem ignorabit Episcopus, multa eum latebunt, vel saltem serius, quam oporteret, intelliget, nisi ad omnes suæ Diœceseos partes se conferat, & nisi per se ipsum ubique videat, ubique audiat, ubique explorer, quibus malis medicina facienda sit, & quænam fuerint eorum causæ, quave ratione occurri etiam providenter queat, ne sublata reviviscant. Præterea cum ea sit humanæ imbecillitatis conditio, ut in agro Dominico, cujus cultura commissa Episcopo est, sensim vepres, & spinæ, ac noxiæ, inutilesque herbæ succrescant, certe nisi ad eas amputandas cultor crebro redeat, ille ipse nitor vigiliis ejus, laboribusque jam partus, progressu temporis defloresceret. Sed neque etiam satis est lustrari a vobis Diœceses, & opportunis præceptionibus vestris curationi earum esse prospectum: restat & illud enixe perficiendum a vobis, ut quæ in visitationibus constituta fuerunt, vere in effectum perducantur; nam legum etsi optimarum utilitas nulla erit, nisi quod sancitum verbis est, re ipsa ab eis, ad quos pertinet, studiose præstetur. Quapropter postquam ad animarum morbos expellendos, sive avertendos, salutaria paravistis medicamenta, non ideo solicitudo vestra conquiescat oportet, sed traditorum a vobis præceptorum executio omni virium contentione urgenda est; idque potissimum per iteratas visitationes estis assecuturi.

Visitatio quoque Ecclesiarum, & Diœcesum.

Atque executio decretorum in visitationibus editorum.

§. 9. Postremo, ut multa paucis complectamur, Fratres, in omni sacra, & Ecclesiastica functione, & in omni Divini cultus, ac pietatis exercitio vos ipsos auctores, vos duces, vos magistros esse convenit, ut quasi de vestræ sanctitatis splendore, tum Clerus, tum grex universus lumen hauriat, & charitatis vestræ igne incalescat. Itaque in tremendi Sacrificii frequenti, & devota oblatione, in solemni Missarum celebratione, in Sacramentis administrandis, in Divinis Officiis obeundis, in cultu, & nitore Templorum, in disciplina domus, & familiæ vestræ, in pauperum amore, & ope eis ferenda, in ægrotis invisendis, & sublevandis, in peregrinis hospitio excipiendis,

Reliqua Episcoporum Officia enumerantur, & commendantur.

PONT. A. I.

dis, in omni denique Christianæ virtutis opere estote vos forma gregis vestri, ut omnes imitatores vestri sint, sicut & vos Christi, quemadmodum decet Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Apostolos identidem respicite, in quorum successistis locum, ut eorum vestigia sectemini in laboribus, in vigiliis, in ærumnis tolerandis, in arcendis lupis ab ovilibus vestris, in vitiorum radicibus extirpandis, in Evangelica lege exponenda, in eis, qui erraverint, ad salutarem pœnitentiam reducendis. Aderit profecto vobis omnipotens, & misericors Deus, in quo nos confortante omnia possumus: Non deerit etiam vobis, ut plane confidimus, religiosorum Principum auxilium: Omnia insuper adjumenta parata vobis erunt ab hac Sancta Sede, quotiescumque nostra Apostolica Auctoritate opus esse censueritis. Magno itaque animo, magnaque fiducia venite ad Nos, qui vos cunctos, ut Fratres, & adjutores nostros, & coronam nostram amamus in visceribus Jesu Christi: Venite ad vestram, & omnium Ecclesiarum Matrem, Caput, & Magistram, Sanctam Romanam Ecclesiam, unde Religionis origo manavit, ubi Fidei petra, ubi fons Sacerdotalis unitatis, ubi incorruptæ veritatis doctrina; nihil enim Nobis optatius, nihil jucundius esse potest, quam una vobiscum Dei gloriæ inservire, & Catholicæ Fidei custodiæ, ac propagationi allaborare, atque animas salvas facere, pro quibus ipsum quoque sanguinem, & vitam nostram libentissime, si oportuerit, impenderemus. Excitet vos demum, stimulosque currentibus vobis addat ingens, ac certa, quæ vos manet, remuneratio; nam cum apparuerit Princeps Pastorum, percipietis immarcescibilem gloriæ coronam; coronam utique justitiæ, quæ reposita est fidelibus dispensatoribus Mysteriorum Dei, & strenuis, vigilibusque speculatoribus domus Israel, quæ est Sancta ipsius Dei Ecclesia. Ejus autem vices Nos, quamvis indigni, gerentes in terris, Fraternitatibus vestris peramanter benedicimus, necnon Clero, ac populo vestro fideli, eandem Apostolicam Benedictionem nostram paterno affectu impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 3. Decemb. 1740. Pontificatus Nostri Anno I.

Cum spe Divinæ opis.

Et auxilii principum Christianorum.

Et Pontificiæ Auctoritatis, cujus præsidium omnibus exhibetur.

Adhortatio.

Dat. Pont. A. 1. die 3. Dec. 1740.

ANNO 1740.

rare studuerunt, intelligentes etiam id & sibi decus magnum, & maximam in rebus agendis afferre securitatem. Nec minori sane providentia Romani Pontifices Prædecessores Nostri sese cum iis gesserunt, qui ad publicam Catholicæ Ecclesiæ utilitatem, & Apostolicæ Sedis dignitatem summa cum fidei, industriæ, prudentiæ, ac dexteritatis laude assidue adlaborarent, ut alacrius sua eidem Sedi impenderent obsequia, & demandata munera studiosius obire satagerent.

§. 1. Hinc est quod Nos quoque ad egregia dilectorum Filiorum Majoris Præsidentiæ in Cancellaria nostra Apostolica Abbreviatorum, quos fel. rec. Sixtus IV., Leo X., Paulus V., Urbanus VIII., Clemens X., & Benedictus XIII. Prædecessores Nostri variis prærogativis & privilegiis cumularunt, in Nos, & dictam Sedem fidei, & devotionis, aliaque multiplicia merita paternæ dirigentes considerationis intuitum, eorumque virtutem aliqua honoris prærogativa condecorare volentes, & eorum singulares personas a quibusvis Excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis censuris & pœnis a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, motu proprio, & ex certa scientia, & mera liberalitate Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, eisdem Majoris Præsidentiæ in Cancellaria Nostra Apostolica prædicta Abbreviatoribus præsentibus & futuris, ut ipsi omnes, & singuli Redimiculum galeri, *Cordone* vulgariter nuncupatum, coloris violacei, in quibusvis functionibus, & actibus publicis, ac privatis, ubique, etiam dimisso Officio hujusmodi, deferre, & gestare libere & licite possint, & valeant, tenore præsentium concedimus & indulgemus.

Varia Privilegia Abbreviatoribus a Summis Pontificibus concessa.

Eisdem conceditur Redimiculum Galeri violacei.

Etiam dimisso Officio.

§. 2. Decernentes easdem præsentes Litteras semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & alios quoslibet quacumque præeminentia & potestate fungentes & functuros, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris 13. Septembris 1740. Pont. Nostri Anno I.

Clausulæ præservativæ, & derogatoriæ.

Dat. die 13. Sept. 1740.

D. Cardinalis Passionei.

ABBREVIATORIBUS

De Parco Majori conceditur usus Redimiculi galeri, vulgo *Cordone*, coloris violacei, etiam dimisso Officio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

III. Exordium a Pontificia munificentia.

MAXIMO ad labores alacriter subeundos, constanter perferendos, ac fideliter absolvendos incitamento semper fore eximiis viris meritos conferre honores, ipsa rerum magistra experientia edocti sapientissimi Principes, familiarium potissimum Ministrorumque suorum optimum quemque in honore habere, ac præclaris honorum insignibus deco-

CON-

Digitized by Google

ANNO 1740. PONT. A. I.

IV. CONGREGATIONIS

Pro Gubernio Civitatis Firmanæ ejuſque Comitatus, ab Innocentio XII. erectæ, nova forma conſtituitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Proœmium. NEMO eſt, qui non intelligat, quam ſolicite advigilare debeant Romani Pontifices, ut ea omnia, quæ Prædeceſſores ſui pro ſaluberrimo, non ſolum totius Status noſtri Eccleſiaſtici, ſed uniuſcujuſque etiam Provinciæ, Civitatis, & Oppidi, tam Spirituali, quam Temporali regimine, poſt adhibitam omnem diligentiam, & maturam deliberationem, ſtatuenda eſſe cenſuerunt, integerrime ſerventur, & ſi aliqua ex parte tractu temporis per deſuetudinem, aut quamcumque contrariam conſuetudinem, non ſine detrimento, immutata eſſe conſtiterit, ut ad priſtinum reducantur, noviſque ſanctionibus confirmentur: Ea propter Nos quoque præcipuum munus noſtrum eſſe ducimus, ut noſtra in hoc potiſſimum ſtudia deſiderari minime patientes, Apoſtolicæ etiam auctoritatis noſtræ partes collocemus.

Eugenius IV. Gubernium Civitatis Firmanæ Cardinali pro tempore Patrono privative conceſſit. §. 1. Exponi ſiquidem Nobis nuper fecerunt Dilecti Filii Communitas, & Homines Civitatis Noſtræ Firmanæ, quod inter cætera Indulta, & Privilegia, quibus, ut aſſeritur, Civitas ipſa Firmana a fel. record. Eugenio PP. IV. Prædeceſſore Noſtro decorata fuit, illud etiam continebatur, ut Gubernatoris, & Judicis privativi Civitatis prædictæ munus a Cardinali pro tempore Summi Pontificis Nepote, vulgo Cardinali Patrono nuncupato, obiretur, quemadmodum uſque ad tempora rec. mem. Innocentii PP. XII. Prædeceſſoris itidem Noſtri factum fuerit. Poſtquam autem ipſe Innocentius Prædeceſſor Cardinalis Patroni titulum, & auctoritatem ſuſtulit, & pro rebus, negotiiſque ejuſdem Civitatis Firmanæ, illiuſque Comitatus peragendis, Congregationem, quæ ex Cardinali a Secretis Status Eccleſiaſtici Prædicti, & aliquot Romanæ Curiæ Prælatis conſtabat, inſtituit, cum facultatibus eiſdem, quibus Congregatio Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium ſuper Conſultationibus Civitatum, Terrarum, & Locorum ejuſdem Status Noſtri Eccleſiaſtici deputatorum erecta fuit, ut ex particula Apoſtolicarum ipſius Innocentii Prædeceſſoris in ſimili forma Brevis literarum in forma Motus Proprii die 3. Januarii MDCXCIII. expeditarum uberius colligitur, quæ particula eſt tenoris ſequentis: *Cum itaque Nos alias, nempe in ipſis Pontificatus Noſtri primordiis, juſtis ex cauſis Animum Noſtrum moventibus adducti, pro dictæ Civitatis Firmanæ gubernio Dilectum Filium Noſtrum Fabritium Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem Spada nuncupatum Secretarium Noſtrum Status, ac nonnullos Romanæ Curiæ Prælatos, prudentia, doctrina, integritate, & rerum uſu eximie præditos deputaverimus; Hi vero ſubinde, prout rerum, & negotiorum momenta poſtulabant, infimul convenientes, demandatam ſibi a Nobis Provinciam recte, & fideliter, atque ex animi Noſtri Sententia hactenus adminiſtraverint: Idcirco ſperantes in Domino ſub eorum prudenti, ac ſalubri directione Civitatem Firmanam prædictam in futurum quoque optatos, Pacis, Tranquillitatis, & juſtitiæ fructus ſuſcepturam eſſe; Motu Proprio, ac ex certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine Congregationem memoratorum Fabritii Cardinalis, ac Prælatorum a Nobis, ut præfertur, deputatorum, aliorumque in futurum deputandorum, pro Civitatis Firmanæ hujuſmodi, ac Civium, & Incolarum, nec non Territorii, & diſtrictus totius Comitatus, ac Caſtrorum, Terrarum, & Locorum ejuſdem, gubernio, tenore præſentium, ad Noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ beneplacitum, erigimus, & inſtituimus. Ac ipſi Congregationi ſic erectæ, & inſtitutæ, ut quoad gubernium hujuſmodi, omnibus, & ſingulis, facultatibus, juriſdictionibus, & Indultis, quæ quoad univerſum Statum noſtrum Eccleſiaſticum tam per fel. record. Sixtum PP. V., quam alios quoſcumque Romanos Pontifices Prædeceſſores noſtros, Congregationi Venerabilium Fratrum noſtrorum ejuſdem S. R. E. Cardinalium ſuper conſultationibus negotiorum Status Eccleſiaſtici hujuſmodi deputatæ quomodolibet, & qualitercumque conceſſa, & attributa fuerunt, pari modo, & abſque ulla prorſus diferentia uti, frui, & gaudere libere, & licite poſſit, & valeat, harum ſerie concedimus, & indulgemus.*

Cauſæ præſentis innovationis. §. 2. Quoniam autem, præinſerta ſanctione, per hoc temporis ſpatium fere neglecta Congregatio Firmana hujuſmodi, præter Cardinalem Secretarium Status prædicti, alios etiam Prælatos, nempe Auditorem Romani Pontificis pro tempore exiſtentem, Secretarium cum duobus Ponentibus ſecundodictæ Congregationis, & Secretarium Congregationis Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Bono Regimini Communitatum, & Univerſitatum ejuſdem Status noſtri Eccleſiaſtici deputatæ, atque etiam Procuratorem Fiſcalem hujus Almæ Urbis noſtræ, cum Voto, ac ſuffragio habere cæpit, factum eſt, ut, veluti experientia patuit, in Cauſis contentioſis, & articulos Juris continentibus, non mediocris confuſio inde orta ſit, quod ob facilem Prælatorum Ponentium ſecundodictæ Congregationis mutationem, eædem Cauſæ jam deciſæ, ac terminatæ, iterum atque iterum, non ſine gravi Civitatis prædictæ diſpendio, in Judicium adductæ fuerint. Hoc autem non aliam ob cauſam fieri compertum eſt, quam quod Prælati ſecundodictæ Congregationis Conſultationibus præpoſitæ, propter plurima negotia totius Status prædicti bis in hebdomada haberi ſolitæ, eo, quo par eſt, ordine aliis rebus intereſſe non poſſunt. Propterea ipſi Exponentes Nobis humiliter ſupplicari fecerunt, ut Congregationem Firmanam hujuſmodi de novo, juxta Innocentianæ Sanctionis præinſertam particulam, ad inſtar Congregationum Lauretanæ, & Avenionenſis, quæ Congregationes Prælatos ſtabiles, ac fixos habent, erigere, & confirmare, cum facultatibus prædictis, de benignitate Apoſtolica dignaremur.

Innoc. XII. pro ejuſdem Civitatis & Comitatus negotiis ſpecialem Congregationem inſtituit.

Incipit diſpoſitiva. §. 3. Nos igitur ipſos Exponentes ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & eorum ſingulares Perſonas a quibuſvis Excommuni-

PONT. A. I.

municationis, ſuſpenſionis, & Interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis Sententiis, Cenſuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, Motu proprio, ac ex certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ Poteſtatis plenitudine, nominationem, ſeu deputationem quorumcumque Romanæ Curiæ Prælatorum Congregationem Firmanam ad hoc uſque tempus conſtituentium, a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris quomodolibet factam, annullantes, & revocantes, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus eandem Congregationem pro Civitatis Firmanæ hujuſmodi, ac Civium, & Incolarum, necnon Territorii, & diſtrictus, totiuſque Comitatus, & Caſtrorum, & locorum ejuſdem, gubernio, de novo, quatenus opus ſit, juxta primævam ejuſdem Congregationis erectionem ab Innocentio Prædeceſſore, cum omnibus, & ſingulis facultatibus, Juriſdictionibus, & Indultis, ſicut præmittitur, conceſſis, & attributis, & quibus hactenus eadem Congregatio uſa, & potita eſt, factam, erigimus, & inſtituimus; Ac dilectum filium noſtrum Silvium S. R. E. prædictæ Presbyterum Cardinalem Valenti Gonzaga nuncupatum, modernum, ac pro tempore exiſtentem Secretarium Status Noſtri prædicti, uti Præfectum, necnon dilectos filios Magiſtros Ludovicum Merlinum modernum Pro-Auditorem, ac pro tempore exiſtentem Romani Pontificis Auditorem, & in locum aliorum Prælatorum tenore præſentium a Nobis amotorum, Marium Millinum Cappellanum Noſtrum, & Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditorem, Joannem Baptiſtam Meſmerum Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ prædictæ Clericum Præſidentem, necnon Franciſcum Felicem Amadeum Signaturæ Noſtræ Juſtitiæ Votantem, cui etiam munus Secretarii hujus Congregationis adjungimus cum Voto, firmis pariter remanentibus moderno, & pro tempore exiſtente Promotore Fiſcali generali dictæ Urbis cum Voto conſultivo tantum, ac uno Relatore Cauſarum Civitatis, & Comitatus hujuſmodi per eumdem Congregationis prædictæ Secretarium nominando, conſtituimus, & deputamus. In caſu vero ſive obitus, ſive abſentiæ, ſive Promotionis dictorum Prælatorum, ſive alicujus eorum, Nobis, & pro tempore exiſtentibus Romanis Pontificibus Succeſſoribus Noſtris in cujuslibet eorum locum, alium, ſive alios eligendi, & ſubrogandi facultatem reſervamus.

Revocatis antecedentis prælatorum deputationibus.

Eidem Congregatio de novo erigitur.

Compoſita ex Card. Secretario Status: Auditore Sanctiſſimi uno Auditore Rotæ uno Clerico Cameræ; uno Votante Signaturæ Juſtitiæ, Secretario, Fiſcali generali; & uno Cauſarum Relatore.

§. 4. Decernentes eaſdem præſentes literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, nec de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu Intentionis Noſtræ, aut intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet etiam ſubſtantiali, & formali, ac incogitato, & inexcogitabili, neceſſariamque expreſſionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, aut in controverſiam vocari, aut ad terminos Juris reduci ullo modo unquam poſſe; ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcunque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. prædictæ Cardinales etiam de Latere Legatos, &

Clauſulæ præſervativæ.

Aliter judicari prohibetur.

alios quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judcari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtan. quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de Jure quæſito non tollendo, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon, quatenus opus ſit, dictæ Civitatis Firmanæ, aliiſve quibuſvis, etiam Juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Conſuetudinibus, etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis quibuſvis Perſonis, & locis ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie, ſeu alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, confirmatis, & pluries innovatis: Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum ac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 20. Septembris 1740. Pontificatus Noſtri Anno I.

D. Cardinalis Paſſioneus.

ANNO 1740.

Contrariis derogatur.

Dat. die 20. Sept. 1740.

ERECTIO V.

Congregationis Particularis ſuper promovendis ad Archiepiſcopatus & Epiſcopatus.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Solicitudo Pontificis pro delecta Epiſcoporum, juxta mentem Concilii Tridentini.

AD Apoſtolicæ ſervitutis onus, nullis licet noſtris opitulantibus meritis, clementiſſimo Divinæ mentis conſilio nuper provecti, ſtatim cogitare cœpimus, quam vere, meritoque Tridentini Concilii Patres edixerint, nihil magis Eccleſiæ Dei eſſe neceſſarium, quam ut Romanus Pontifex ſolicitudinem ex ſui muneris officio univerſæ Eccleſiæ debitam, potiſſimum in id impendat, ut bonos maxime, atque idoneos Paſtores ſingulis Eccleſiis præfi-

ciat,

ANNO 1740. ciat, neque erretur in electione eorum, qui tamquam lucernæ super candelabrum positæ lucere debent omnibus, qui in Domo Dei sunt, ne alioquin totius Familiæ Domini statum, & ordinem luctuose nutare contingat, si quod requiritur in corpore, non inveniatur in Capite. Urgebat Nos quoque, angebatque plurimum ejusdem Sacri Generalis Concilii gravissima Romano Pontifici proposita consideratio, videlicet, Dominum Nostrum Jesum Christum de ejus manibus requisiturum sanguinem ovium suarum, quæ ex malo negligentium, & officii sui immemorum Pastorum regimine perierint.

Electio Congregationis Particularis, cujus consilio hac in re uti statuit.

§. 1. Cupientes itaque tanto huic negotio, quod ad Episcoporum creationem spectat, quantum fieri possit, tutius, salubriusque consulere, præter ea, quæ jam circa id, tum per memorati Concilii Decreta, tum per Prædecessorum Nostrorum Constitutiones sapienter statuta sunt, Congregationem Particularem tempore præsentium erigimus, instituimus, & specialiter deputamus, cujus consilio hac in re, & Nos uti volumus, & Romanos Pontifices Successores Nostros usuros itidem esse in Domino confidimus. Huic autem Congregationi quinque, (neque enim pauciores, aut plures censuimus expedire) ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, pietate, doctrina, prudentia, rerumque usu præstantes, nuper a Nobis nominatos, adscribimus, ejusdemque Congregationis Secretarium dilectum filium Auditorem Nostrum deputamus.

Quis Congregationis probandi sint cives & aptiores, qui ad Episcopatus promoveri possint.

§. 2. Porro hujus Congregationis partes erunt, omi studio, atque opera adhibita, & quovis humano respectu posthabito, Nobis assistere, ut, juxta enixum desiderium Nostrum, ad Patriarchales, Primariales, Archiepiscopales, & Cathedrales Ecclesias regendas assumantur Viri, morum integritate, sacra doctrina, rerum Ecclesiasticarum peritia, zelo Domus Dei, & vero salutis animarum studio præditi, quique non ad propria commoda, sed ad labores, & solicitudines pro Dei gloria sele vocari intelligentes, nec quæ sua sunt, sed quæ Jesu Christi quærentes, ministerium suum, juxta Venerabiles Beatorum Patrum, & Sacrorum Canonum sanctiones, laudabiliter sint impleturi; ita ut, pro vacantium Ecclesiarum qualitate, & conditione, omnino digniores, & ad eas fructuose gubernandas eligantur aptiores, quales semper, adjuvante Domino, a Nobis electum iri intendimus, & speramus. Quocirca cum eadem Congregatione communicaturi sumus de quibus Viris ad Episcopatum promovendis mentem Nostram subierit cogitatio, necnon de documentis ad eorum qualitates, & merita spectantibus.

Et requirendi secreto ab Episcopis, & Superioribus Regularibus, an & qui Episcopatu digni habeantur.

§. 3. Et ne diutius Pastoribus careant Ecclesiæ, si post earum vacationem quærantur, qui ad eas promoveri merito possint; volumus, & mandamus, ut statim quidem post editam hanc Nostram Constitutionem, ac deinde unoquoque biennio, per Cardinalem præfatæ Congregationis Præfectum scribatur diversorum locorum Episcopis juxta a Nobis traditam designationem, præcipiendo eis nomine Nostro, ut sub secreti lege, & eorum conscientias districte onerando, fideliter referant, diligenti investigatione præmissa, an, & qui, sive Seculares, sive Regulares Sacerdotes in eorum Diœcesi, vel in propinquis locis existant, quos Episcopali muneri idoneos secundum Deum existiment, explicando singulorum originem, natalia, ætatem, anteactæ vitæ institutionem, Ecclesiasticarum functionum exercitium, gradus, quos obtinuerint, officia, quæ obierint, doctrinam, pietatem, prudentiam, ceteraque animi dotes, quibus quisque valeat. Epistolæ vero, quas hac de re Episcopi rescripserint, secreto asservabuntur, ut quotiescumque alicui Ecclesiæ de novo Pastore providendum fuerit, absque mora resumi valeant, indeque facile, & expeditum sit recognoscere, quinam Viri digniores, ac vacanti Ecclesiæ congruentiores judicari possint a Nobis. Et quoniam ii, qui in aliqua Regulari Familia vitam ducunt, cognosci penitus possunt, & solent ab eorum Superioribus, tam Generalibus, quam Provincialibus, ipsos quoque sub eodem secreti vinculo interrogari ad præmissum effectum volumus. POST N. A. I.

Tum suggerendi Summo Pontifici, ac currentibus vacationibus,

§. 4. Præterea cum primum alicujus Ecclesiæ vacatio innotuerit, Auditor Noster certiores de ea faciet memoratos quinque Cardinales, ut & ipsi de Viris tali Ecclesiæ utilius præficiendis, nobisque suggerendis, cogitare specialiter possint, peculiaremque investigationem pro eorum prudentia adhibere: quod quidem præcipue, & a Nobis ipsis fiet. Deinde vero, quanto citius fieri poterit, habenda erit Congregatio, cui antedicti quinque Cardinales una cum Auditore Nostro intererunt, ibique perpensis omnibus qualitatibus, & meritis Virorum, quorum notitia, vel a Nobis ipsis, vel per antedictas Episcoporum epistolas, vel per investigationem a dictis Cardinalibus factam, accepta fuerit, deliberandum erit quid consilii dandum Nobis sit, ut Auditor Noster referre deinde ad Nos possit quicquid prædicti Cardinales in eum finem Nobis duxerint significandum. Quod si alicujus Viri conditiones nondum satis exploratæ visæ fuerint in una Congregatione, differenda in alteram erit consultatio, ut interea per opportuna media accuratior indagatio fieri valeat.

Item examinandi causas translationis,

§. 5. In hac etiam Congregatione a Nobis, ut præfertur, deputata, agendum deinceps esse decernimus de Episcopis ab una ad alteram Ecclesiam auctoritate Nostra trasnferendis; debita nimirum maturitate examinando, num graves, legitimæ, Sacrisque Canonibus probatæ interveniant causæ, quæ hujusmodi trasnlationem suadeant, inspecta duntaxat Ecclesiarum necessitate, vel utilitate, ad quam profecto causæ omnes illæ reducuntur; ne alioquin, ob inconsultam facilitatem, cupiditas, & ambitio eorum, qui forsan ad ampliores Ecclesias aspirarent, aut ditiores, foveretur, simulque via aperiretur spiritualibus incommodis, quæ Gregibus obvenire ex crebra Pastorum mutatione consueverunt. Ejusdem vero Congregationis consilium postea itidem ad Nos per eumdem Nostrum Auditorem erit referendum, ut determinari a Nobis possit quicquid magis expedire judicabimus.

Indicitur secreti custodia.

§. 6. Utque hæc omnia in antedicta Congregatione liberius, perfectiusque adimpleantur, secretum ad instar illius, quod pro negotiis ad Sanctam Inquisitionem pertinentibus servatur, singulis prædictis Cardinalibus, nec non Auditori Nostro injungimus; cum facultate tamen communicandi de rebus ad ipsam Congregationem spectantibus, sub simili secreti

lege,

PONT. A. I.

lege, cum uno cujuſque ipſorum Auditore, ſive Studiorum adjutore, & uno Amanuenſi, nec non cum iis, quos iiſdem de rebus interrogandos, vel conſulendos cenſuerint, ad aſſequendas notitias in eum ſcopum conducentes, quoſque eidem pariter ſecreto obnoxios eſſe debere ſtatuimus.

Commonitio ad eos qui aliquod jus habent, vel operam præſtant, in promotionibus Epiſcoporum.

§. 7. Confidimus vero etiam omnes eos, qui ad promotionem præficiendorum quodcunque jus quacunque ratione a Sede Apoſtolica habent, aut alioquin operam ſuam præſtant, (nihil in iis pro præſenti temporum ratione innovando), ob oculos aſſidue habituros, in eorumque animo ſemper hæſuram (prout & hactenus factum, pro ipſorum pietate, ac Religione, putamus) commonitionem illam adeo ponderoſam, quam prædictum Concilium Tridentinum cenſuit inculcandam, videlicet, nihil ſe ad Dei gloriam, & Populorum ſalutem utilius poſſe facere, quam ſi bonos Paſtores, & Eccleſiæ gubernandæ idoneos promoveri ſtudeant; eoſque, alienis peccatis communicantes, mortaliter peccare, niſi quos digniores, & Eccleſiæ magis utiles ipſi judicaverint, non quidem precibus, vel humano affectu, aut ambientium ſuggeſtionibus, ſed eorum exigentibus meritis, præfici diligenter curaverint.

Sanctio Conſtitutionis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ voluntatis, Conſtitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, & Monitionis infringere, vel ei auſu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, ſexto decimo Kalendas Novembris Pont. Noſtri Anno I.

Dat. die 17. Octobris 1740.

P. Card. Prod. *D. Card. Paſſionens.*

VISA DE CURIA
N. Antonellus.
J. B. Eugenius
Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

VI. PROHIBETUR

Omnibus Regularibus, exceptis Hoſpitalariis S. Joannis de Deo, exercitium artis Aromatariæ pro Sæcularibus, & venditio pharmacorum & medicamentorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

Referur geſtorum Congregationis particularis anni 1722.

ESſendo Noi appieno informati, che ſino dall' Anno 1722. *in una Particolare Congregazione compoſta della ſel. mem. di Clemente Papa Duodecimo Noſtro Predeceſſore allora Cardinal Corſini, del fu Cardinal Paolucci, e del Reverendiſſimo Cardinal Annibale Albani Camerlengo della Santa Romana Chieſa, e di alcuni Prelati, ſpecialmente deputata dalla ſel. mem. d'Innocenzo Papa XIII. altro Noſtro Predeceſſore, tenutaſi li* 25. *Gennaro detto Anno, invendo al Decreto precedentemente emanato dalla Congregazione della Viſita delli* 29. *Agoſto* 1637., *e della Riſoluzione preſa li* 9. *Decembre* 1720., *fu ſtabilito, che niuno de' Regolari di qualunque ſorta, anche Caſſinenſi, dell' Ordine de' Predicatori, Compagnia di Gesù, e Minimi, poteſſe per sè, nè per altri, nè anche a nome della Religione, eſercitare l'Arte dello Speziale, fuori che per ſervizio de' loro Religioſi, e che dalli medeſimi non ſi poteſſero vendere Medicamenti preparati, e non preparati, di qualunque genere, ai Secolari, e anche donarli, ſotto preteſto di amicizia, o di familiarità, ſiccome fu approvato dal detto Noſtro Predeceſſore Innocenzo XIII., a riſerva della Teriaca, e Balſamo Apopletico, che permiſe poterſi vendere dalli medeſimi Regolari, ottenutane la licenza dal Reverendiſſimo Noſtro Cardinal Vicario; E che in oltre il Noſtro detto Predeceſſore Clemente XII. ſi degnò confermare il ſuddetto ſtabilimento, e Decreto della medeſima Congregazione con un ſuo Breve in data li* 20. *Luglio* 1733. *del tenore ſeguente.*

ANNO 1740.

Breve Clementis Papæ XII.

§. 1. CLEMENS PAPA XII. *Ad futuram rei memoriam.* Alias a Congregatione Particulari tunc exiſtentium S. R. E. Cardinalium, de quorum numero tunc in minoribus conſtituti eramus, ac Romanæ Curiæ Prælatorum, ac Medicorum, a ſel. record. Innocentio Papa XIII. Prædeceſſore Noſtro ſpecialiter deputata, ad favorem dilectorum filiorum Aromatariorum de Urbe emanavit Decretum tenoris, qui ſequitur, videlicet:

Tenor prædictæ relationis.

§. 2. Die 25. Januarii 1722. Sacra Congregatio Deputata, in qua interfuerunt Emin. & Rev. Domini Cardinales Paulutius Almæ Urbis Vicarius, Corſinus, & Annibal Albanus S. R. E. Camerarius, ac Reverendi Patres Domini Collicola Theſaurarius Generalis Cameræ Apoſtolicæ, Mareſuſcus Auditor Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ, Pallavicinus Secretarius Sacræ Congregationis Viſitationis Apoſtolicæ, & Ego Viceſgerens, & Secretarius, necnon Illuſtriſſimus D. Nicolaus de Michelangelis Medicus a Secretis Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ, & D. Paſculus unus de Collegio Medicorum, inhærendo Decreto Sacræ Congregationis Viſitationis Apoſtolicæ edito die 19. Auguſti 1637., & reſolutioni, ſeu voto emanato a Congregatione præcedenti in hac Cauſa habita die 9. Decembris 1720. juxta majorum ſuffragiorum calculum, ſtetit in deciſis, ſeu in reſolutis, juxta modum; nempe cenſuit inſinuandum, & conſulendum eſſe Sanctiſſimo Domino Noſtro Papæ Innocentio XIII. feliciter regnanti, ut omnino prohibeantur omnes, & ſinguli Regulares utriuſque ſexus in hac Alma Urbe, ejuſque Diſtrictu degentes, etiam Caſſinenſes, Fratres Prædicatores, Societatis Jeſu, Minimi, aliique omnes quorumcumque Ordinum, & Congregationum, ne per ſe, neque per alios, nec etiam Religionis nomine, Artem Aromatariam, præterquam ſuorum Religioſorum, aut Alumnorum uſibus, exerceant, ac inſuper ne ullo modo Secularibus, aut aliis Religioſis, & Eccleſiaſticis, Pharmaca, aut Medicamenta, ſive compoſita, ſive non compoſita, ſive præparata, ſive non præparata, nec etiam Theriacam, Mitridatum, Hyacinthum, Balſamum, Chinam, Rhabarbarum, atque res ullas chimicas cujuſvis generis, aut ſpeciei, neque ſub prætextu amicitiæ, aut familiaritatis, aut alio quovis titulo, cauſa, vel colore vendant, permutent, aut donent,

ANNO 1740. PONT. A. I.

prævia etiam revocatione omnium, & singulorum Decretorum, seu Rescriptorum cujuslibet Sacræ Congregationis quocumque tempore latorum, etiamsi fuerint cum Brevibus Apostolicis, Clausula sublata, & Decreto irritanti communitis, approbata, seu confirmata, ullo modo concedentium Regularibus, seu Monialibus licentiam vendendi Theriacam, Hyacintum, Balsamum, Medicamenta chimica, aut alia quæcumque cujusvis generis, & speciei, sub pœnis Superioribus utriusque sexus Religiosorum contravenientibus, consulentibus, aut quoquo modo tolerantibus, suspensionis a Divinis ipso facto irremissibiliter incurrendæ, privationis vocis activæ, & passivæ, prohibitionis in posterum exercendi, aut exercere faciendi Aromatariam in eorum Domibus, Monasteriis, atque Conventibus, etiam pro eorum usu, ac ulterius confiscationis ejusdem Aromatariæ per R. P. D. Thesaurarium Generalem faciendæ, cum facultate procedendi etiam per solam inquisitionem, & applicandi tertiam partem illius secreto Denunciatori.

Quæ confirmatur ab Innocent. XIII. cum exceptione, quoad Fratres S. Joannis de Deo.

Et facta relatione Sanctissimo Domino Nostro, Sanctitas Sua præfata insinuationem, seu resolutionem laudavit, & approbavit, cum his tamen declarationibus, & limitationibus, nempe, ut in præfata generali prohibitione non intelligantur comprehensi Fratres Hospitalarii S. Joannis de Deo Urbis, & Districtus, etiam juxta vota nonnullorum RR. PP., sed eis licitum sit non solum Aromatarias in eorum Conventibus, & Hospitalibus pro Infirmorum, Religiosorum, atque Alumnorum usibus habere, sed etiam de eis vendere Pharmaca, & Medicamenta Secularibus, Religiosis, & Ecclesiasticis quibuscumque, dummodo præfatæ Aromatariæ quolibet anno per Medicos, & Pharmacopolas deputandos ab Eminentissimo Cardinali Vicario visitentur, ac insimul totum lucrum, quod ex ejusmodi venditione retrahetur, pro manutentione Aromatariarum, & sustentatione, & augmento Hospitalium in eorum Conventibus, seu Domibus existentium, ac Infirmorum inibi degentium, seu in beneficium Ecclesiarum, & Sacristiarum uniuscujusque Domus, aut Conventus, integre, & fideliter erogetur, cujus cognitionem eidem Eminentissimo Cardinali Vicario remisit. Respectu vere aliorum Regularium, voluit, & declaravit Sanctitas Sua, posse eis indulgeri, ac permitti venditionem Theriacæ, & Balsami Apopletici tantum, pro majori publico Bono, dummodo obtineant ab eodem Cardinali Vicario licentiam in scriptis, ad tempus ejus arbitrio duraturam, & lucra exinde retrahenda in beneficium Ecclesiarum, & Sacristiarum uniuscujusque eorum Domus, Monasterii, aut Conventus simili modo erogent. Et ita prohiberi, servari, & respective exequi omnino mandavit, sub pœnis ut supra expressis. Non obstantibus, quoad supradicta omnia, & singula in præsente Decreto contenta, Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis in favorem quarumcumque Personarum, atque Ordinum, sive Congregationis Cassinensis, Fratrum Prædicatorum, Societatis Jesu, Minimorum, aut aliorum quorumcumque tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, Societatum, ac cujuslibet alterius Instituti etiam necessario, & individue exprimendi, Ecclesiarum, Monasteriorum, Conventuum, Collegiorum, & aliorum quorumcumque Regularium Locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, quibus, quoad ea, quæ præsentibus adversantur, illis alias in suo robore permansuris, Sacra Congregatio, Sanctitatis Suæ auctoritate, specialiter, & expresse derogat, cæterisque contrariis quibuscumque. Et ne præmissorum ignorantia a quoquam prætendi possit, voluit eadem Sacra Congregatio, ut præsentes Ordinationes in Valvis Basilicarum S. Joannis Lateranen., & Principis Apostolorum de Urbe, & in Acie Campi Floræ, ut moris est, affixæ, omnes, ad quos pertinet, ita arctent, & afficiant, ac si unicuique personaliter intimatæ fuissent: utque earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ die 11. Martii 1722. N. Episcopus Bojanen. Vicegerens præfatæ Congreg. Particularis Secretarius. Joseph Cianetti Secretarius.

Loco ✠ Sigilli.

Et pro aliis, quoad venditionem theriacæ, & balsami apopletici.

Cum clausulis opportunis.

§. 3. Cum autem, sicut pro patre dictorum Aromatoriorum Nobis nuper expositum fuit, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri summopere desiderent: Nos specialem ipsis Exponentibus gratiam facere volentes, & eorum singulares Personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum præinsertum auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illique Apostolicæ firmitatis robur adjicimus. Decernentes easdem præsentes litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore; suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 20. Julii 1733. Pontificatus Nostri Anno IV.

F. Cardinalis Oliverius.

Sequitur confirmatio Clementis XII. in forma specifica.

§. 4. *E che in esecuzione di esso Breve fu pubblicato sotto li* 11. *Ottobre* 1735. *un Editto dal Reverendissimo Cardinal Vicario, con cui rivocandosi ogni, e qualunque Privilegio, sotto pena*

Edictum Cardinalis Vicarii relatum.

PONT. A. 1.

ANNO 1740.

pena della ſoſpenſione a Divinis ai Superiori delle Religioni, ed altre pene ivi contenute, ſi proibiſce di eſercitare la Speziaria nelle loro Caſe, Monaſteri, e Conventi, e di vendere li ſuddetti Medicamenti, eccettuata la detta Teriaca, e Balſamo Apopletico, come dalli medeſimi Breve, ed Editto a Noi ſimilmente eſibiti, non oſtante, che per parte de' medeſimi Regolari foſſero giuridicamente dedotte le loro ragioni, ed aveſſero in ſcritto rilevati avanti la ſuddetta Congregazione i motivi della loro libertà di vendere li medeſimi Medicamenti, quali furono riconoſciuti inſuſſiſtenti, e pregiudiziali al ben pubblico, ed economia del Principato, per non eſſere ſottopoſte le loro Speziarie alla viſita de' Protomedici, e Conſoli de' Speziali: ad ogni modo hanno ſempre cercato li ſunnominati Regolari di eludere in qualche maniera il detto Breve, e riſoluzione della prenominata Congregazione. E perchè dopo il maturo eſame, ne fu fatto, anzi dopo di eſſer ſtate ridotte con Decreto approvato dalla ſel. mem. di Clemente XI. ſimilmente noſtro Predeceſſore delli 8. Gennaro 1721. le Speziarie pubbliche de' Secolari al numero di ſeſſanta, per non eſſervi il ſufficiente mantenimento delle medeſime in numero maggiore, merita pur troppo la conferma da Noi tanto il ſuddetto Breve del defunto Sommo Pontefice, quanto la precedente Riſoluzione della prefata Congregazione; tanto più che a norma delle ſuddette proviſioni, anche dagli altri Prencipi d'Italia n'è ſtato abbracciato conſimile ſiſtema. E Noi moſſi da puro zelo di Giuſtizia, e dall' Amore verſo li noſtri Sudditi di queſta noſtra Città di Roma, abbiamo determinato di confermare, ed approvare non tanto il ſuddetto Breve, quanto anche l'Editto come ſopra fatto pubblicare dal Reverendiſſimo Cardinal Vicario, e la Riſoluzione precedentemente preſa dalla ſuddetta Congregazione ſopra la riduzione del numero delle Speziarie, e rimuovere perciò ogni oſtacolo, e preteſto, con ordinare la perpetua oſſervanza, ed eſecuzione, come in appreſſo.

Cauſa petendæ confirmationis.

Pontifex denuo confirmat omnia ſupradicta.

§. 5. Avendo pertanto nella preſente Cedola di noſtro moto proprio per eſpreſſo, e di parola in parola come ſopra regiſtrato l'intero tenore del ſuddetto Breve promulgato, delle condizioni, e dichiarazioni in eſſo eſpreſſe, come anche il tenore dell' Editto come ſopra fatto pubblicare dal Reverendiſſimo Cardinal Vicario, e della ſuddetta Riſoluzione precedentemente preſa dalla ſunnominata Congregazione per la riduzione del numero delle Speziarie, ed ogni altra coſa neceſſaria d'eſprimerſi: Di noſtro moto proprio, certa ſcienza, e pienezza della noſtra Suprema Poteſtà confermiamo, ed in tutto, e per tutto, ed in tutte le ſue parti, e circoſtanze approviamo, ed autoriziamo il ſovraccennato Breve, e l'Editto del Reverendiſſimo Cardinal Vicario, e la precedente Riſoluzione preſa dalla ſuddetta Congregazione particolare ſopra la riduzione delle Speziarie di queſta noſtra Alma Città di Roma; e perciò vogliamo, ed ordiniamo, ed eſpreſſamente comandiamo, che quelli, e quella, e tutte le coſe ivi contenute, ed eſpreſſe debbano ſempre, ed in perpetuo avere il loro pieno effetto, ed eſecuzione, e che debbanſi in ogni futuro tempo inviolabilmente oſſervare da ogni, e qualunque Perſona quantoſivoglia privilegiata, e privilegiatiſſima, anche Eccleſiaſtica, e Luogo Pio, de' quali doveſſe farſi ſpecial menzione, nè che ſotto qualſiſia preteſto, e cauſa, benchè incognita, ed inopinata, ſi poſſa mai impugnare, nè controvertere la pienezza, e total oſſervanza, ed eſecuzione delli medeſimi Breve, Editto, e Riſoluzione della ſuddetta Congregazione; anzi che per il ſuddetto effetto della di loro totale, e pieniſſima oſſervanza, ed eſecuzione irritiamo, rivochiamo, e caſſiamo ogni, e qualunque licenza, e permeſſo di poter vendere qualunque ſpecie di coſe, e da qualſivoglia Perſona anche in Dignità coſtituita foſſe ſtato, e reſpettivamente conceſſa tacitamente, o eſpreſſamente a qualunque Eccleſiaſtico Regolare dell' uno, e l'altro ſeſſo, di qualunque Ordine, Congregazione, ed Iſtituto, e Luogo Pio contro la forma del ſuddetto Breve, ed Editto del Reverendiſſimo Cardinal Vicario, e così irritati, rivocati, e caſſati reſtino ora, e perpetuamente di niuna forza, e valore, perchè così è mente, e volontà noſtra preciſa, ed eſpreſſa.

Clauſula perſervativa.

§. 6. Volendo, e decretando, che alla preſente Cedola di noſtro moto proprio benchè non eſibita, nè regiſtrata in Camera, e ne' ſuoi libri, non poſſa mai darſi, nè apporſi di ſurrezione, erezione, nè d'alcun altro vizio, o difetto della noſtra volontà, ed intenzione, nè che mai ſotto tali, o altri qualunque preteſti, benchè validi, e validiſſimi, e quantoſivoglia ſoſtanziali, anche di Jus queſito, e pregiudizio del Terzo, poſſa eſſere impugnato, moderato, o rivocato, o ridotto ad viam Juris, o concederſi verſo di eſſo l'avertenzione Oris, e che così, e non altrimenti debba ſempre giudicarſi, definirſi, ed interpretarſi da qualunque Giudice, e Tribunale, benchè Collegiale, Congregazione anche di Reverendiſſimi Cardinali: Camerlengo di Santa Chieſa, Segnatura di Grazia, e di Giuſtizia, Teſoriere, Preſidenti, Rota, Camera, e qualſiſia altro, togliendo loro ogni facoltà, e giuriſdizione di definire, ed interpretare diverſamente; Dichiarando Noi fin d'adeſſo preventivamente nullo, irrito, ed invalido tutto ciò, che da ciaſcuno d'eſſi con qualſivoglia autorità, ſcientemente, o ignorantemente foſſe in qualunque tempo giudicato, o ſi tentaſſe di giudicare contra la forma, e diſpoſizione del preſente noſtro Moto proprio; ſiccome fin d'adeſſo, e preventimamente dichiariamo nullo, irrito, ed invalido ogni contrario uſo, conſuetudine, preſcrizione, anche longiſſimi temporis, *centenaria, e tutto altro, che foſſe atto ad impedire, o fare oſtacolo all' oſſervanza del medeſimo, quale vogliamo, che valia, e debba avere ſempre il ſuo pieno effetto, eſecuzione, e vigore colla ſemplice noſtra ſottoſcrizione, benchè non vi ſian ſtati chiamati, ſentiti, nè citati li Superiori delle ſunnominate Religioni, e qualſiſiano altre Perſone, ancorchè privilegiate privilegiatiſſime, che vi aveſſero, o pretendeſſero avervi qualunque intereſſe: Non oſtanti la Bolla di Pio IV. noſtro Predeceſſore de regiſtrandis, la Regola della noſtra Cancellaria* de Jure quæſito non tollendo, *e qualſiſiano altre Coſtituzioni, ed Ordinazioni Apoſtoliche noſtre, e de' noſtri Predeceſſori, Leggi, Statuti, Riforme, Stili, uſi, Conſuetudini, e qualunque altra coſa, che faceſſe, o poteſſe fare in contrario, benchè foſſe tale, che meritaſſe ſpeciale, ſpecialiſſima, ed individua menzione, e nella quale vi foſſero clauſole derogatorie delle derogatorie, alle quali tutte, e ſingole, avendone il tenore quì per eſpreſſo, e di parola in parola inſerto, e regiſtrato, e ſuppliendo Noi con la pienezza della noſtra Poteſtà Pontificia ad ogni vizio, e difetto quantunque ſoſtanziale, e formale, che vi poteſſe eſſere intervenuto per la totale piena eſecuzione,*

Subiata alterius judicandi facultate.

Contrariis derogatur.

ANNO 1740. Die 14. Novembris 1740.

ed effetto di quanto ſi eſprime nel preſente noſtro Moto proprio, ampiamente, ed eſpreſſamente derogbiamo. Dato dal noſtro Palazzo Appoſtolico di Monte Cavallo queſto dì 14. Novembre 1740.

BENEDICTUS PAPA XIV.

VII.

DE SACRIS LIMINIBUS

Beatorum Apoſtolorum viſitandis. Confirmatur Conſtitutio Sixti Papæ V., eaque extenditur ad Abbates alioſque habentes Monaſteria ſeu Eccleſias cum juriſdictione quaſi Epiſcopali, & Territorio ſeparato.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a verbis Concilii Sardicenſis de Relationibus Apoſtolicæ ſedi faciendis.

QUOD Sancta Sardicenſis Synodus Divino edocta magiſterio edixit, optimum, & valde congruentiſſimum eſſe, ſi ad caput, ideſt ad Petri Apoſtoli Sedem, de ſingulis quibuſque Provinciis Domini referant Sacerdotes, attenta animi conſideratione revolventes; ubi primum Nos, licet immeritos, Dominus gratiæ ſuæ præcipuo munere in eadem Sede collocavit, ea ſubiit cogitatio, ut cunctarum totius Orbis Eccleſiarum ad parvitatem noſtram ſtatus, & negotia referrentur, quibus neceſſitatem de omnibus tractandi Chriſtus in S. Petro Apoſtolo, cum illi claves aperiendi, claudendique daret, indulſit. Siquidem in Speculis a Deo conſtituti, & vigilantiæ Noſtræ diligentiam pro commiſſi officii munere coram eo comprobare cupientes, noctes dieſque ſoliciti ſumus, ut circa quamvis longinqua ſpiritalis cura non deficiat, ſed ſe per omnia, qua nomen Dei prædicatur, extendat, memores illius objurgationis Dominicæ: *quod infirmum fuit, non conſolidaſtis; & quod ægrotum, non ſanaſtis; quod confractum eſt, non alligaſtis; & quod abjectum eſt, non reduxiſtis; & quod perierat, non quæſiſtis; & diſperſæ ſunt oves meæ, eo quod non eſſet paſtor; & factæ ſunt in devorationem omnium beſtiarum agri, & diſperſæ ſunt; erraverunt greges mei in cunctis montibus, & non erat qui requireret, ecce ego ipſe ſuper paſtores, requiram gregem meum de manu eorum.* Cum ergo paſtoribus talibus, per quos Dominicæ oves negliguntur, & pereunt, ſic Dominus comminetur, quid Nos aliud facere oportet, quam colligendis, & refovendis Chriſti ovibus exhibere diligentiam plenam, & curandis lapſorum vulneribus paternæ pietatis adhibere medicinam? Nulla eſt enim major, aut melior cura Præpoſitorum, quam diligenti ſolicitudine, & medela ſalubri, fovendis, & conſervandis ovibus providere.

Summatim Cauſam Confirmationis a Sixto V. editæ.

§. 1. Dudum quidem fel. rec. Sixtus Papa V. ſerio animadvertens veterem, & laudabilem morem, graviſſimis ex cauſis, & non ſine Spiritus Sancti inſtinctu a Summis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris antiquitus inſtitutum, & per multas ætates magno Eccleſiæ Dei commodo obſervatum, ut ſinguli Patriarchæ, Primates, Archiepiſcopi, & Epiſcopi certis præſcriptis temporibus per ſe ipſos, vel per certum eorum Nuntium, Beatiſſimorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, qui hanc Almam Urbem ſuo ſanguine conſecrarunt, Limina ſe viſitaturos jurejurando pollicerentur, ut Epiſcoporum Romam venientium opera, & adjumento Romanus Pontifex, cui omnium Eccleſiarum ſolicitudo concredita eſt, ubique locorum gregis ſibi commiſſi vultum agnoſceret, & ſpiritualium ovium morbos intelligeret, curationeſque opportunas adhiberet, nec quicquam omnino illum lateret earum rerum, quas ad Dei gloriam augendam, ad Chriſtianam Religionem propagandam, ad animarum procurandam ſalutem, neceſſario eundem ſcire, atque intelligere oportet, partim hominum culpa, partim antiqui humani generis hoſtis aſtutia, variis etiam inſurgentibus temporum calamitatibus, a plurimis, in grave animarum ſuarum periculum, & quibus præerant, Eccleſiarum detrimentum, negligenter obſervari; ex intimis animi ſenſibus indoluit, & ſtatim gravi malo quotidie magis ingraveſcenti occurrere, & congrua adhibere remedia cogitavit.

PONT. A. I.

Et ejuſdem diſpoſitiva.

§. 2. Itaque per ſuas Apoſtolicas Literas, quarum initium eſt: *Romanus Pontifex*, conſtituit, ut omnes Patriarchæ, Primates, Archiepiſcopi, Epiſcopi per univerſum terrarum Orbem conſtituti, & deinceps ordinandi, etiamſi Cardinalatus dignitate præfulgerent, ſeu eis conſecratis Pallium de Beati Petri corpore ſumptum traderetur, aut ad aliam Eccleſiam tranſferrentur, antequam illius regimini, & adminiſtrationi ſe immiſcerent, ſi quidem præſentes in Curia, in manibus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Diaconi Cardinalis ordine Prioris, ſi vero abſentes, in manibus Antiſtitis ad impendendum munus prædictum, aut ad tradendum Pallium hujuſmodi a Sede Apoſtolica delegati, juramento ſe obſtringerent, ſe Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli Limina, ſtatutis in iiſdem literis temporibus, perſonaliter, ac per ſe ipſos viſitaturos, ac Romanis Pontificibus pro tempore exiſtentibus rationem reddituros de toto eorum Paſtorali officio, deque rebus omnibus ad ipſarum, quas regerent, Eccleſiarum ſtatum, ad Cleri, & Populi diſciplinam, animarum denique, quæ illorum fidei creditæ ſunt, ſalutem quovis modo pertinentibus, & viciſſim mandata Apoſtolica recepturos, & quam diligentiſſime executuros, prout latius in iiſdem literis continetur.

In qua nullà mentio Abbatum, Priorum &c.

§. 3. Cum autem Abbatum, Priorum, aliorumque, qui ſpirituali juriſdictione quaſi Epiſcopali in ſuis Monaſteriis, & Eccleſiis, eorumque Territoriis ab omni alia Epiſcoporum Diœceſi omnimode ſeparatis potiuntur, nulla mentio in præfatis literis Sixti facta fuerit, hinc eſt quod Abbates, aliique, qui hujuſmodi Eccleſiis, & Monaſteriis præerant cum juriſdictione ſpirituali, & Territorio ſeparato, nunquam, Beatorum Apoſtolorum Limina viſitantes, de iiſdem Eccleſiis, & Monaſteriis, & grege curæ ſuæ commiſſo ad Romanos Pontifices referrent, adeo ut hujuſmodi Monaſteriorum, & Eccleſiarum, quæ Nullius dicuntur, ſtatus, & conditio Sedi Apoſtolicæ incognita eſſet, & ſæpe ignorarentur mala, quibus medendum eſſet, & laterent bona, quæ Apoſtolica cura, & ſtudio eſſent fovenda, & amplificanda.

Pontifex confirmat, & innovat Conſtitutionem ſuam.

§. 4. Nos igitur cupientes omnium Eccleſiarum utilitati, & animarum ſaluti, quantum in Domino poſſumus, conſulere, ac providere,

re, cum de omnibus, &, quod tremendum eſt, etiam de unius anima ante tribunal Dei rationem reddituri ſimus, tum etiam volentes ea, quæ ſalubriter a Prædeceſſoribus noſtris inſtituta ſunt, exactius, diligentiuſque obſervari, ideo eaſdem literas Sixti V. Prædeceſſoris, & in eis contenta quæcumque, ex certa ſcientia, & Apoſtolica Auctoritate tenore præſentium approbamus, & confirmamus, ac etiam innovamus, omnibuſque Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis mandamus, & præcipimus, ut eas ſedulo, ac diligenter, & omnia in eis præſcripta obſervare, ac cuſtodire ſtudeant, & Apoſtolicæ Sedis monitis, ac præceptis in re tanti momenti ea reverentia, atque animi cura, & promptitudine, qua par eſt, pareant, atque obſequantur, & antiquæ traditionis exempla ſervantes, & Eccleſiaſticæ memores diſciplinæ, Sacerdotalis Religionis vigorem non minus in judicando, quam in conſulendo retineant, ſcientes quid Apoſtolicæ Sedi, cum omnes hoc loco poſiti ipſum ſequi deſideremus Apoſtolum, debeatur, a quo ipſe Epiſcopatus, & tota auctoritas nominis hujus emerſit.

Eamque extendit ad inferiores Prælatos, jurisdictionem quaſi Epiſcopalem habentes.

§. 5. Præterea ſcientia, & auctoritate prædicta, hac noſtra in perpetuum valitura conſtitutione ſancimus, decernimus, & mandamus, ut omnes, & quicumque Abbates, Priores, Præpoſiti, aliique quocumque nomine, ac titulo nuncupati, & quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore inſigniti, ſæculares, & quorumvis ordinum Regulares, ad Monaſteriorum, ſeu Eccleſiarum particulare, & ſeparatum Territorium habentium regimina jam promoti, & impoſterum pro tempore, etiam per viam electionis, poſtulationis, aut aliter quovis modo promovendi, & Monaſteria, ſeu Eccleſias hujuſmodi in titulum, commendam, adminiſtrationem, aut aliter quomodolibet obtinentes, vel impoſterum aſſecuturi, qui videlicet ſpiritualem juriſdictionem, quaſi Epiſcopalem cum temporali etiam, vel ſine, in Monaſteriis, & Eccleſiis prædictis, eorumque Territoriis, Diſtrictibus, & quaſi Diœceſibus ab omni alia Epiſcoporum Diœceſi omnino ſejunctis, & ſeparatis, quocumque jure, & titulo, vel ex origine, vel præſcriptione, vel ex indulto, & privilegio Apoſtolico exercent, antequam eorumdem Monaſteriorum, ſeu Eccleſiarum poſſeſſionem adipiſcantur, & in eorum regimine, & adminiſtratione ſe de aliquo immiſceant; Si quidem præſentes in Curia fuerint, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, ſi vero abſentes in manibus Nuncii, aut Legati Sedis Apoſtolicæ, ſi præſens fuerit, ſin minus in manibus alicujus Epiſcopi, aut Archiepiſcopi eorum arbitrio eligendi, cum Romana tamen Eccleſia Eccleſiaſticam communionem habentis, tamquam ejuſdem Apoſtolicæ Sedis Delegati, jurent, juxta formulam inferius deſcribendam, ſe Sacras Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli memorias perſonaliter, ac per ſe ipſos viſituraturos, ac inſuper Nobis, & Succeſſoribus Noſtris pro tempore exiſtentibus Romanis Pontificibus, ſtatutis hac noſtra Conſtitutione temporibus, rationem reddituros de commiſſa ſibi Monaſteriorum, & Eccleſiarum procuratione; in notitiam noſtram, noſtrorumque Succeſſorum perferentes quæcumque ad ipſorum Monaſteriorum, & Eccleſiarum ſtatum, & Eccleſiaſticæ diſciplinæ in Clero, & Populo obſervantiam, ad animarum ſalutem, quæ illorum fidei creditæ ſunt, & ad Divinum Cultum, & gloriam pertinent; viciſſim recepturos a Sede Apoſtolica monita, & mandata, quorum cenſura, & quæ coercenda ſunt, reſecentur, & quæ obſervanda ſunt, ſanciantur, & quæ bene cœpta, atque inſtituta, approbatione, & confirmatione noſtra, noſtrorumque Succeſſorum ad debitum finem perducantur.

Qui jurare debeant ſe perſonaliter viſituros Limina Apoſtolorum.

Ut relationem Status Eccleſiarum faciant.

§. 6. Quod ſi legitimo impedimento detenti fuerint, jurent, ſe prædicta omnia adimpleturos per certum Nuncium ad id ſpeciale mandatum habentem, & de gremio ſuorum Monaſteriorum, & Eccleſiarum, in dignitate Eccleſiaſtica Sæculari, vel Regulari, conſtitutum, aut omnino per aliquem Sacerdotem Sæcularem vel Regularem ſpectatæ probitatis, & religionis, de ſupradictis omnibus plene inſtructum: per quem etiam de hujuſmodi impedimento docere debeant legitimis probationibus ad Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem Præfectum Congregationis Sacri Concilii tranſmittendis.

Vel per ſuam Nuncium, ſi ipſi legitime impediti fuerint.

§. 7. Ad hoc autem debitum viſitationis, & relationis ſuorum Monaſteriorum, & Eccleſiarum officium opportune explendum ſupradicti omnes Abbates, Præpoſiti, Priores, & quocumque alio dignitatis, vel officii nomine nuncupati, tam Regulares, quam Sæculares, Itali videlicet, vel ex Italicis Inſulis, veluti Siculi, Sardi, Corſi, & alii adjacentium Provinciarum Italiæ, tertio anno; Reliqui vero in aliis Provinciis, Regnis, & Terrarum Orbis partibus, & Regionibus exiſtentes, tam qui nunc ſunt, quam qui impoſterum erunt, quinto anno teneantur, diligenterque pro viribus adimplere, Nobiſque, & noſtris Succeſſoribus exhibere ſtudeant, ac curent, idemque inſtitutum tertio quoque, & quinto anno repetant, & obſervent. Hæc autem annorum ſpatia a tempore captæ poſſeſſionis, & ſuſcepti Monaſteriorum, & Eccleſiarum regiminis, & curæ incipiant.

Itali & Inſ. adjac. tertio quoque anno.

Reliqui quinto quoque anno, a tempore captæ poſſeſſionis computando.

Quid de iis, qui jam provisi exiſtimata.

§. 8. Ii vero, qui de Eccleſiis, & Monaſteriis hujuſmodi jam proviſi, in earum pacifica poſſeſſione a biennio, & amplius reperiuntur, vel quibus præfinitum a Nobis ſuperius tempus a die habitæ poſſeſſionis jam efluxit, intra annum, ſi in Italia, & Inſulis adjacentibus, intra vero biennium, ſi extra ſint, a die publicationis præſentis Conſtitutionis, ad nos præfatam ſuarum Eccleſiarum relationem, & deinde ſingulis trienniis, aut aliis præſtitutis temporibus pro locorum conditione, & diſtantia, ad nos tranſmittere, & Sacras Apoſtolorum Baſilicas viſitare, & noſtro conſpectui, dummodo impediti legitime non fuerint, ſe præſentes ſiſtere debeant, ut S. R. E. Matris ſuæ complexu recreati, & paterno humilitatis noſtræ colloquio confirmati, ad Monaſteria, & Eccleſias ſuas regendas alacriores, & inſtructiores revertantur.

Præceptum Pontificis ſub pœna ſuſpenſionis.

§. 9. Jubemus igitur in virtute ſanctæ obedientiæ ſupradictis omnibus Abbatibus, Prioribus, Præpoſitis, aliiſque quocumque titulo, vel nomine nuncupatis, vel quacumque dignitate præfulgentibus tam Regularibus, quam Sæcularibus præſentibus, & futuris, ut viſitationem prædictam, & inſuper relationem, ſtatutis a nobis temporibus faciendam, ſibi, ſuiſque Monaſteriis, & reſpective Eccleſiis adeo utilem, ac neceſſariam, juxta præſcriptam alias Epiſcopis formam, omnino conficiant; Si vero, quod abſit, a Nobis præcepta, & conſtituta

prom-

ANNO 1740. promte exequi neglexerint, eos ab ingreſſu Eccleſiæ, ac etiam ab adminiſtratione tam Spiritualium, quam temporalium, nec non a perceptione fructuum ſuorum Monaſteriorum, & reſpective Eccleſiarum ab Epiſcopo, vel Archiepiſcopo, Monaſterio, aut Eccleſiæ *Nullius* viciniori, omni exceptione, & mora ceſſante, interim libere exigendorum, & in opus fabricæ, ſeu ornamentorum, Eccleſiæ emptionem, prout major exegerit neceſſitas, inſumendorum, ipſo facto tamdiu ſuſpenſos eſſe volumus, donec a contumacia reſipiſcentes, relaxationem ſuſpenſionis hujuſmodi a Sede præfata meruerint obtinere.

Clauſula derogatoria.

§. 10. Non obſtantibus privilegiis, abſolutionibus, indulgentiis, & aliis conceſſionibus de non viſitandis liminibus ejuſmodi, aliiſque peragendis, quibuſcumque Eccleſiarum, & Monaſteriorum Rectoribus, & per quoſcumque Romanos Pontifices, ac etiam Nos, & dictam Sedem ex quibuſvis cauſis perpetuo, vel ad tempus conceſſis, extenſis, & innovatis, quæ omnia contra præmiſſa cuiquam nolumus ſuffragari, aliiſque contrariis quibuſcumque. Quia vero difficile nimis eſſet, præſentes literas, quocumque illis opus fuerit, perferri, volumus quoque, ut earum exemplis etiam impreſſis, manu Notarii publici, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ obſignatis, eadem prorſus adhibeatur fides, quæ eiſdem præſentibus haberetur, ſi eſſent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Fides tranſumptis habenda.

Formula juramenti ab Abbatibus aliiſque præſtandi.

§. 11. Formula autem juramenti præſtandi ab Abbatibus, aliiſque Monaſteria, ſeu Eccleſias habentibus cum juriſdictione quaſi Epiſcopali, & Territorio ſeparato, talis eſt:

Ego N. ab hac hora in antea fidelis, & obediens ero B. Petro Apoſtolo, Sanctæque Romanæ Eccleſiæ, & Domino Noſtro Domino Benedicto Papæ XIV. ſuiſque Succeſſoribus canonice intrantibus. Non ero in conſilio, aut conſenſu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, ſeu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, vel injuriæ aliquæ inferantur quovis quæſito colore. Conſilium vero, quod mihi credituri ſunt, per ſe, aut Nuntios ſuos, ſeu literas, ad eorum damnum, me ſciente, nemini pandam. Papatum Romanum, & Regalia S. Petri adjutor eis ero ad retinendum, & defendendum, ſalvo meo ordine, contra omnem hominem. Legatum Apoſtolicæ Sedis in eundo, & redeundo honorifice tractabo, & in ſuis neceſſitatibus adjuvabo. Jura, honores, Privilegia, & auctoritatem S. R. E., Domini Noſtri Papæ, & Succeſſorum prædictorum conſervare, defendere, augere, & promovere curabo. Neque ero in conſilio, vel facto, ſeu tractatu, in quibus contra ipſum Dominum Noſtrum, vel eandem Romanam Eccleſiam aliqua ſiniſtra, vel præjudicialia perſonarum, juris, honoris, ſtatus, & poteſtatis eorum machinentur. Et ſi talia a quibuſcumque tractari, vel procurari novero, impediam hoc pro poſſe: Et quanto citius potero, ſignificabo eidem Domino noſtro, vel alteri, per quem poſſit ad ipſius notitiam pervenire. Regulas Sanctorum Patrum, decreta, ordinationes, ſeu diſpoſitiones, reſervationes, proviſiones, & mandata Apoſtolica totis viribus obſervabo, & faciam ab aliis obſervari. Hæreticos, Schiſmaticos, & Rebelles eidem Domino Noſtro, vel Succeſſoribus prædictis pro poſſe perſequar, & impugnabo. Sacras BB. Apoſtolorum memorias ſingulis trienniis perſonaliter, ac per me ipſum viſitabo, & Domino Noſtro, ſucceſſoribuſque præfatis rationem reddam de commiſſo mihi munere, deque rebus omnibus ad mei Monaſterii, ſeu Eccleſiæ ſtatum, ad Cleri, & Populi diſciplinam, animarum denique, quæ meæ fidei credita ſunt, ſalutem quovis modo pertinentibus, & viciſſim Mandata Apoſtolica humiliter recipiam, & quam diligentiſſime exequar: Quod ſi legitimo impedimento detentus fuero, prædicta omnia adimplebo per certum Nuncium ad hoc ſpeciale Mandatum habentem de gremio Conventus Monaſterii mei,* aut alium in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutum, ſeu alias Perſonatum habentem, aut, his mihi deficientibus, per aliquem alium Presbyterum Sæcularem, vel Regularem ſpectatæ probitatis, & religionis, de ſupradictis omnibus plene inſtructum. De hujuſmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad S. R. E. Cardinalem Congregationis Sac. Concilii Præfectum per dictum Nuncium tranſmittendas. Poſſeſſiones vero ad Monaſterium meum pertinentes non vendam, nec donabo, neque impignorabo, nec de novo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum conſenſu Conventus Monaſterii mei, inconſulto Romano Pontifice. Et ſi ad aliquam alienationem devenero, pœnas in quadam ſuper hoc edita Conſtitutione contentas, eo ipſo incurrere volo. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

PONT. A. I.

* ſeu quinquennalis.

* ſeu Capituli Eccleſiæ meæ.

Sanctio pœnalis.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ voluntatis, Conſtitutionis, Decreti, Statuti, Hortationis, & Monitionis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, IX. Kalendas Decembris, Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Datum die 23. Novem. 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Paſſioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die XV. Decembr. ejuſdem anni.

Anno a Nativitate Domini Noſtri Jeſu Chriſti milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, Indictione Tertia die vero decimaquinta Decembris, Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri Domini Benedicti Divina Providentia Papæ XIV. Anno Primo, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis Locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Antonium Pelliciam Apoſt. Curſ.

Paulus Biancini Magiſt. Curſ.

Inſtructio circa modum conficiendi Relazionem Status Eccleſiarum dabitur in Appendice ad Calcem hujus Tomi.

ERE-

Digitized by Google

PONT. A. I. VIII.

ERECTIO

Congregationis Particularis Nonnullorum Romanæ Curiæ Prælatorum, Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum adjectæ; pro excipiendis, examinandisque Relationibus Episcoporum, Abbatum &c. super statibus eorumdem Ecclesiarum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Remedium a procuranda executione recte constitutorum.

DECET Romanum Pontificem, pro Divinitus credita sibi Dominici gregis cura, non solum quæ Catholicæ Ecclesiæ utilia, ac salubria sunt, & Sacris Canonibus, & Apostolicis Constitutionibus consona, constituere; sed Evangelici Patrisfamilias exemplo, pro cujusque ingenii, & facultatum viribus talenta distribuendo, celeri etiam eorum, quæ decreta sunt, executioni prospicere.

Constitutio Sixti V. super visitatione Liminum Apostolorum, & relatione status Ecclesiarum, ab Episcopis facien.

§. 1. Alias quidem fel: rec: Sixtus PP. V. Prædecessor Noster per suas Apostolicas literas, quarum initium est: *Romanus Pontifex*: decrevit, ut omnes Patriarchæ, Primates, Archiepiscopi, Episcopi juramento promitterent, se certis statutis temporibus BB. Apostolorum Petri, & Pauli Limina personaliter, ac per se ipsos visitaturos; legitimo autem impedimento detentos, per certum Nuntium id adimpleturos, rationemque reddituros Romanis Pontificibus pro tempore existentibus de toto eorum Pastorali officio, deque rebus omnibus ad ipsarum, quibus præessent, Ecclesiarum statum quovis modo pertinentibus; & idem Sixtus Prædecessor deinde per consimiles literas, quæ incipiunt: *Immensa*: Congregationi S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Concilii Tridentini, demandavit, ut Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, Episcoporum eorumdem postulata audirent, & quæ per se possent, ex caritatis, & justitiæ norma expedirent; majora ad se, suosque Successores referrent. Nos vero necessariis, ac legitimis de causis animum nostrum moventibus, per literas nostras nuper emanatas, præfati Sixti Prædecessoris literas de Sacris visitandis BB. Apostolorum Liminibus, & omnia in eis contenta confirmavimus, atque innovavimus; Præcipientes præterea, & mandantes omnibus Abbatibus, Prioribus, Præpositis, aliisque quacumque dignitate etiam Cardinalatus honore insignitis, tam Regularibus, quam Sæcularibus, qui Monasteriis, seu Ecclesiis, quæ *Nullius* nuncupantur, cum jurisdictione spirituali, & Territorio separato, quocumque jure, & titulo præficiuntur, ut antequam suorum Monasteriorum, & respective Ecclesiarum possessionem adipiscantur, in manibus S. R. E. Diaconi Cardinalis ordine Prioris, si præsentes Romæ fuerint, si autem absentes, in manibus Nuncii, vel Legati Sedis Apostolicæ, seu alicujus Catholici Antistitis eorum arbitrio eligendi, se juramento obstringant, Sacras BB. Apostolorum Petri, & Pauli memorias personaliter, ac per se ipsos, vel, legitime impeditos, per certum eorum Nuncium visitaturos; & insuper certis præscriptis temporibus rationem reddituros de commissa sibi Monasteriorum, seu Ecclesiarum procuratione, aliisque omnibus, quæ ad ipsarum Ecclesiarum, & Monasteriorum statum, Ecclesiasticam Cleri, & Populi disciplinam, ad Animarum salutem, & ad Divinum cultum, & gloriam pertinent, prout in singulis ejusdem Sixti Prædecessoris, ac Nostris respective literis prædictis, quarum integros tenores hic pro plene, & sufficienter expressis, & insertis haberi volumus, plenius continetur. ANNO 1740.

Aliaque ejusdem, quæ demandata Congr. Concilii eorundem postulatorum cognitio.

Pontifex extendit prædictam Legem ad Prælatos Inferiores jura quasi Episcopalia habentes.

Causæ præsentis Constitutionis.

§. 2. Cum autem, sicut Nobis, dum adhuc in minoribus versaremur, innotuit, Venerabiles Fratres Nostri S. R. E. Cardinales Decretorum ejusdem Concilii Tridentini interpretes tantis negotiorum curis, causarum multitudine, & gravissimarum occupationum mole distineantur, ut serius quam optarent, non sine aliquo Ecclesiarum detrimento, & nonnullorum querela, postulata, quæ occasione visitationis Sacrorum Liminum fieri solent, audire, & responsa præbere cogantur literis Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, qui legitimis impedimentis detenti, quo minus se in hanc Urbem conferre possint, absentes, vel Romæ præsentes, debitæ suarum Ecclesiarum relationis officium in scriptis, ut moris est, adimplent: Nos hujusmodi incommodo congruum remedium adhibere, eidemque Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum prædictorum interpretum opportunum levamen afferre satagentes, necnon Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, quos in visceribus caritatis gerimus, votis ac desideriis, quantum in Domino possumus, satisfacere, & solicitæ literarum, & responsorum hujusmodi expeditioni providere cupientes, inhærentes etiam exemplis SS. Nostrorum Prædecessorum, è quibus B. Damasum Prædecessorem nostrum in chartis Ecclesiasticis juvisse, & Orientis, Occidentisque consultationibus respondisse de se B. Hieronymus affirmat, ex certa scientia, & Apostolicæ potestatis Nostræ plenitudine tenore præsentium perpetuo erigimus, instituimus, & decernimus Particularem Congregationem nonnullorum Romanæ Curiæ Prælatorum a Nobis, & Romanis Pontificibus Successoribus Nostris pro tempore deputandorum, quorum munus, & officium illud dumtaxat esse volumus, ut eorumdem Venerabilium Fratrum Patriarcharum, Primatum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, nec non dilectorum filiorum Abbatum, Priorum, Præpositorum, aliorumque tam Sæcularium, quam Regularium separatum Territorium habentium, & jurisdictionem quasi Episcopalem in locis sibi subjectis exercentium, postulata, quæ in scriptis exhibita fuerint, & literas eidem Congregationi Cardinalium Decretorum prædictorum interpretum, vel Nobis directas, & a Nobis ad præfatam Congregationem remissas, diligenter inspicere, omniaque in eis contenta in eorum Conventibus, & Particularibus Congregationibus, quarum prima coronam Nobis habenda erit, accurate exponere, ut communi consilio omnibus consideratis, & perpensis, quæ majoris momenti videbuntur, ad ipsos S. R. E. Cardinales interpretes prædictos, & deinde per ejusdem Congregationis Secretarium ad Nos, quoties coram Nobis prædicta Particularis Congregatio habita

Erigitur Congreg. Particularis.

Cujus munera designantur.

ANNO 1740. habita non fuerit, & Romanum Pontificem pro tempore exiſtentem, referantur; ut, votis eorumdem Cardinalium, & Prælatorum auditis, de rebus gravioribus ex omnibus Provinciis, & Terrarum Orbis partibus ad Sedem Apoſtolicam a primis Eccleſiæ temporibus referri ſolitis, prout in Domino videbitur expedire, ſtatuere, & Epiſcoporum, aliorumque Præſulum poſtulatis, & deſideriis obſequi, quantum ex alto conceditur, valeamus.

Nomina Prælatorum primo loco deputatorum.

§. 3. Et quoniam in optatis Nobis eſt, ut ad hujuſmodi munus obeundum Viri eligantur idonei; ideo Nos Venerabilem fratrem Joſephum de Saporitis Archiepiſcopum Anazarbenſem, & dilectos filios Magiſtros in utraque noſtra Signatura Referendarios Antonium Mariam Erbam, Bartholomæum Olivatium, Joſephum Mariam Caſtellum, Nicolaum Antonellum, in prædictæ Particularis Congregationis a Nobis, ut præfertur, erectæ, & inſtitutæ Prælatos earumdem tenore præſentium deputamus, nominamus, & conſtituimus; eoſdem autem Prælatos a Nobis, ut ſupra, deputatos, & a Romano Pontifice pro tempore deputandos, præfatæ Congregationi S. R. E. Cardinalium ejuſdem Tridentinæ Synodi Decretorum interpretum Apoſtolica auctoritate prædicta ita adjungimus, & ſubjective aggregamus, ut eidem Congregationi tamquam membra capiti in præmiſſis obſequantur, & in commiſſo ſibi munere ſuffragentur; Propterea quæ Nos eorumdem Prælatorum Particulari Congregationi Præfectum dilectum filium Noſtrum Antonium Xaverium Tituli S. Stephani in Monte Cœlio ejuſdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem de Gentilibus nuncupatum, modernum Congregationis prædictæ Cardinalium Decretorum Concilii interpretum pariter Præfectum, Secretarium vero Venerabilem Fratrem Carolum Albertum Guidobonum Cavalchini Archiepiſcopum Philippenſem etiam modernum ejuſdem Congregationis Secretarium, eorumque in Præfecturæ, & Secretarii reſpective munere Succeſſores itidem perpetuo conſtituimus, & deputamum. Inſuper quia opportunum, & congruum arbitramur, ut is, qui eidem Congregationi S. R. E. Cardinalium Decretorum Concilii interpretum in latinis literis Epiſcopis reſcribendis operam præbet, de rerum tractationibus in particularibus prædictorum Prælatorum Conventibus, ſeu Congregationibus habendis plene ſit inſtructus, ad hoc, ut per eum prædictæ Congregationis Cardinalis Præfectus eiſdem Fratribus Epiſcopis, aliiſque Præſulibus ſupradictis, eorumque potiſſimum poſtulatis diligentius, ac commodius poſſit ſatisfacere, volumus, & eadem Apoſtolica auctoritate ſtatuimus, ut dilectus quoque filius Magiſter Æneas Silvius Picolomineus, qui nunc eſt, & qui fuerit deinceps, eidem Congregationi latinarum Epiſtolarum hujuſmodi a Secretis, in eorumdem Prælatorum Conventibus, ſeu Congregationibus locum habere, & perſonaliter intereſſe, non tamen in eis votum ferre, poſſit, & valeat.

Cardinalis præfecti.

Secretarii.

Et illius, qui Congregationis nomine, ad Epiſcopos, aliosque præſules reſcribet.

Clauſulæ ſalutares.

§. 4. Non obſtantibus quacumque contraria conſuetudine, quam ad præmiſſorum effectum, quatenus opus, ſit, abrogamus, & abolemus, & abrogatam, & abolitam eſſe volumus, nec non quibuſvis Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Ut autem hæc omnibus innoteſcere poſſint, volumus, & mandamus, ut præſentium exempla etiam impreſſa, & manu Cardinalis Præfecti ſupradicti ſubſcripta, ejuſque Sigillo munita eamdem ubique locorum fidem faciant, quam præſentes facerent, ſi in medium exhibitæ eſſent, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ voluntatis, Conſtitutionis, Ordinationis, Decreti, Statuti, Erectionis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, Nono Kalendas Decembris, Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Fides tranſumptis habenda.

Sanctio.

Dat. die 23. Novembris 1740.

P. Card. Prod. D. Card. Paſſionеus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

I. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die xv. Decembris ejuſdem anni.

PONT. A. I.

INDULGENTIÆ, IX.

Seu Relaxationes centum dierum de injunctis, ſeu debitis Pœnitentiis, pro recitantibus flexis genibus ſingulis Feriis Sextis quinquies Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam, ad ſonum Campanæ, hora Tertia poſt meridiem, in memoriam Paſſionis, & AgoniæDomini Noſtri Jeſu Chriſti.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

AD Paſſionis & Agoniæ Redemptoris, & Domini Noſtri Jeſu Chriſti, unde nobis vita, ſalus, & reſurrectio manavit, memoriam in omnium Chriſtifidelium animis excitandam atque fovendam Cœleſtibus Eccleſiæ Theſauris, quorum diſpenſationem Nobis credidit Altiſſimus, omnibus & ſingulis Chriſtifidelibus, qui ſingulis Feriis Sextis totius anni, hora tertia poſt meridiem, ad ſonum Campanæ Eccleſiarum Metropolitanarum, Cathedralium, & Parochialium (quarum Parochis, Rectoribus, aliiſque quocumque nomine appellatis Superioribus, ut Campanam uniuſcujuſque Eccleſiæ hujuſmodi pulſari faciant, injungimus, & in virtute ſanctæ obedientiæ mandamus) flexis genibus quinquies Orationem Dominicam, & toties Salutationem Angelicam devote recitaverint, & oraverint, ac pro Chriſtianorum Principum concordia, hæreſum extirpatione, ac Sanctæ Matris Eccleſiæ exaltatione, necnon ſalutari perditorum hominum emendatione pias ad Deum preces effuderint, centum dies de injunctis eis, ſeu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Eccleſiæ conſueta relaxamus, præſentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut earundem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis,

PONT. A. I.

preſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis eadem prorſus fides habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 13. Decembris 1740. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Dat. die 13. Decembris 1740.

D. Cardinalis Paſſionei.

X. CONCEDITUR

P. Guardiano Sancti Sepulchri Ordinis Minorum de Obſervantia, ut abſentibus Epiſcopis Latini Ritus, valeat conferre Sacramentum Confirmationis cum Oleo, & Chriſmate a Catholico Antiſtite benedictis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Dubium ſuper facultate conferendi Sacramentum Confirmationis, delatum ad Congregationem S. Officii.

CUM ad infraſcriptam Cardinalium Congregationem delatum fuerit dubium: *An Cuſtos & Guardianus Sancti Sepulchri Domini Noſtri Jeſu Chriſti, ex ſpeciali hujus Sanctæ Sedis delegatione, & vigore nonnullorum privilegiorum per dilectos filios Superiores Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci de Obſervantia nuncupatorum exhibitorum, neceſſarias facultates habeant conferendi Sacramentum Confirmationis:* Nos pro commiſſa Nobis cœlitus Paſtoralis Officii cura, omnes difficultates, ac in poſterum dubitandi hac in re occaſionem tollere cupientes, ac dilectum filium Paulum a Laurino Fratrem expreſſe profeſſum dicti Ordinis, ac Cuſtodem, & Guardianum dicti Sancti Sepulchri, ſpecialibus favoribus & gratiis proſequi volentes, & a quibuſvis Excommunicationis, Suſpenſionis, & Interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutum fore cenſentes, auditis votis Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Chriſtiana adverſus hæreticam pravitatem Generalium Inquiſitorum auctoritate Apoſtolica deputatorum, eidem Paulo Cuſtodi, & Guardiano ejuſdem Sancti Sepulchri, durante ejus Officio, & pro Locis Terræ Sanctæ hujuſmodi, ubi non erunt Epiſcopi Ritus Latini in propria Diœceſi reſidentes, poteſtatem, & facultatem conferendi Sacramentum Confirmationis hujuſmodi Oleo, & Chriſmate etiam antiquis, ſi nova haberi non poſſint, per Catholicum Antiſtitem gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentem benedictis, dicta auctoritate, tenore præſentium concedimus, & delegamus; ſalva tamen ſemper in præmiſſis auctoritate memoratæ Congregationis Cardinalium. Non obſtantibus præmiſſis, ac Apoſtolicis, & in Univerſalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 9. Januarii 1740. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Pontifex, cum illius Voto, facultatem controversiam concedit cum conditionibus opportunis.

Non obſtantibus quibuſcumque.

Dat. die 9. Jan. 1740.

ANNO 1741.

CONSECRATIO XI.

Joannis Petri Meindarts intruſi in Archiepiſcopatum Ultrajectenſem damnatur, atque excommunicationis & ſuſpenſionis cenſura in ipſum edicitur.

Dilectis Filiis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Oſtenditur pervicacia Joannis Petri Meindarts nullibi electi, & cenſuris ligati.

AUGET Paſtoralem noſtram ſolicitudinem filius iniquitatis Joannes Petrus Meindarts, qui nec Paternis monitis delinitus, nec anathemate perculſus ullum ſibi facit furendi modum. Cum enim undique admonitus, & publicis monumentis edoctus ignorare non poſſet, ſibi detractam fuiſſe a fel. rec. Clemente XII. ludricam illam Ultrajectenſis Archiepiſcopatus larvam, quam induere inaniter conabatur; Ac propterea vigore literarum in ſimili forma Brevis die VI. Octobris MDCCXXXIX. ſuper nullitate Electionis ſeveriſſimis Cenſuris illigatus fuiſſet; tamen non abſtinuit falſum illud nomen uſurpare, ſed, ut abyſſus abyſſum invocat, patratum ſcelus novo ſcelere cumulavit.

Qui tamen Conſecrationem ſuſcepit.

§. 1. Siquidem non ſine horrore, & in amaritudine animæ noſtræ intelleximus eo temeritatis perveniſſe, ut Sacra omnia polluens, ſolennibus cæremoniis initiari, conſecrarique voluerit. Quid fieri debeat Filio tam degeneri, non audienti amantiſſimi Patris vocem, & ad Eccleſiaſticæ diſtrictionis plagas obdureſcenti, jamdiu conſulimus Dominum, atque utinam auribus noſtris non reſonet horribilis vox illa: *Curavimus Babylonem, & non eſt ſanata, derelinquamus eam;* quo diro fulmine nullum profecto majus.

Adhortatio ad Fideles in Fœdera-to Belgio commorantes.

§. 2. Quare ad Vos, Dilecti Filii, gaudium & corona noſtra, omnem convertimus curam; & quo magis in proximo objecti eſtis lupo huic inſidioſo, atque implacabili, eo Vos diligentius hortamur & commonemus, ut reſiſtatis fortes in fide, quam ab Apoſtolica Sede omnium Eccleſiarum Matre & Magiſtra a primis uſque temporibus accepiſtis. Nolite a ſemita juſtitiæ abduci ſubdolis, ac venenatis illius vocibus, quas infundere conatus eſt ſua illa captioſa, & in ſimplicium ſubverſionem, & ſchiſma aperte tendente Epiſtola Paſtorali, data die 1. Decembris elapſi anni 1739. ad Gregem ex iis fortaſſe collectum, qui ſecum ambulant in tenebris, non alio ſane animo conſcripta, quam ut inconſutilem Chriſti Veſtem ſcindat. Scimus, & in Domino gaudemus, Vos ab hac vera fide non aberrare; Noſtra tamen Paterna caritas, & commiſſi Nobis licet imparibus Apoſtolici Miniſterii ratio poſtulant, ut ſoliciti vigilemus ad veſtram cuſtodiam, nec a Vobis dejiciamus oculos, quos vaferrimus ille ſeductor disjungere ſtudeat a vero Chriſti Ovili, ut ſecum per vias non bonas errantes pereatis. Nam, ut-

Digitized by Google

ANNO 1741.

cunque blandiatur ſibi, nemici ſuadebit ſe in Eccleſia manere, quam dilacerat pertinaci ſchiſmate.

Prædicta Conſecratio irrita, & illegitima declaratur.

§. 3. Ad quam profecto Eccleſiam, ut aliquando intelligat pertinere ſe nullo modo poſſe, niſi reſipiſcat; Nos, Prædeceſſorum Noſtrorum, Sacrarumque Legum morem, atque exempla ſequuti, tradita Nobis a Cœlo poteſtate, primum hujuſmodi nefariam Conſecrationem illicitam, illegitimam, ſacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, & Sacrorum Canonum ſanctionem factam declaramus.

Jor Petrus cum fautoribus excommunicatur, & Schiſmaticus pronunciatur.

§. 4. Deinde eumdem Joannem Petrum, & quotquot huic execrabili facinori operam, conſilium, conſenſum præſtiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Eccleſiæ communione ſegregatos, ac prorſus Schiſmaticos habendos, & evitandos eſſe iterum conſtituimus.

Suſpenditur ab exercitio earum jurisdictionis, quam Ordinis.

§. 5. Sciat autem idem Joannes Petrus non ſolum ab iis, quæ ſunt Juriſdictionis, exercendis eſſe ſuſpenſum, prout vigore earumdem literarum Prædeceſſoris Noſtri fuit ſuſpenſus, ſed etiam ab iis, quæ ſunt Ordinis. Mandamus illi propterea, diſtricteque interdicimus, ſub pœna Excommunicationis ipſo facto, & ſine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chriſma conficere, aut Clericos ordinare, aut Virgines conſecrare, aut alia Epiſcopalis Ordinis exercere audeat; Decernentes inſuper vacuos, inanes, nulliuſque prorſus roboris, ac momenti omnes, & ſingulos alios actus, quos attentare præſumpſerit. Ac proinde, qui ab ipſo Eccleſiaſticis Ordinibus initiati fuerint, noverint ſuſpenſionis vinculo ſe obſtrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, ſi ſuſceptos Ordines exercuerint.

Idem ſtatuitur de his, qui ab illo ordinati fuerint.

§. 6. Hanc ad ſanandum prope deſperatum hominis furorem, extremam medicinam adhibemus, acrem illam quidem, ſed certe neceſſariam: cujus profecto vim ſi non intelligit, miſer; multo vero miſerior, ſi intelligit, & contemnit. Reliquum eſt, ut, quoniam vehementer ſoliciti ſumus, ne proprinquitas morbi ſaniores partes trahat Chriſtianæ Reipublicæ, Vos, Dilecti in Chriſto Filii, iterum, atque iterum moneamus, ut ab eo quam diligentiſſime caveatis. Quod quidem facilius promptiuſque perficietis, ſi illud ſæpius cogitetis, quod certum omnino eſt, atque exploratum: Neminem vere in Chriſti Eccleſia eſſe poſſe, niſi ejus Capiti Viſibili, atque Divi Petri Cathedræ communione conſocietur. Atque Apoſtolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Cavendum ab eodem monetur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXIV. Januarii MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

24 Januarii 1741.

Jo. Vincentius Lucheſinius.

PONT. A. I. XII.

DECLARATUR.

Quod omnes, qui proviſi fuerint a S. R. E. Cardinalibus Ordinariis Collatoribus, ſive vigore exceptuationis Regulæ IX. Cancellariæ, ſive vigore Indulti Apoſtolici, de Beneficiis Eccleſiaſticis vacatis in menſibus Sanctæ Sedi reſervatis, & valorem viginti-quator Ducatorum excedentibus; ſemper teneantur ad reportandum infra certum tempus novam proviſionem a Sede Apoſtolica.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

Obligatio impetrandi novam proviſionem a Sede Apoſtolica oritur ex tenore Indultorum Cardinalibus conceſſorum.

CUM, ſicut accepimus, nonnulli Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, qui Metropolitanas, Patriarchales, Epiſcopales, aut etiam Abbatiales Eccleſias ex Conceſſione, & Diſpenſatione Apoſtolicis obtinent, quamvis Indulta conferendi Beneficia Eccleſiaſtica Sedi Apoſtolicæ affecta, & reſervata, etiam ratione menſium Apoſtolicorum nuncupatorum, acceptaverint, in quibus litteraliter injungitur, quod ab eiſdem Cardinalibus pro tempore proviſi teneantur, infra certum in eiſdem Indultis præfixum tempus, novam Beneficiorum hujuſmodi proviſionem a Sede Apoſtolica præfata impetrare, & Jura Cameræ Apoſtolicæ, aliiſque propterea debita perſolvere; nihilominus, ſub prætextu exceptuationis eorumdem Cardinalium in Regula nona Cancellariæ appoſitæ, aſſumant, quod ubi vacatio contingit in octo menſibus Apoſtolicis, proviſi ab ipſis Cardinalibus novam hujuſmodi proviſionem capere non teneantur, quod plurium Doctorum ſententiæ repugnare comperitur. Nos, cui tanquam Romano Pontifici ſpectat lites, ac controverſias declarationis Oraculo terminare, prout, negociorum qualitate, & temporum conditione inſpectis, conſpicimus in Domino ſalubriter expedire, Motu ſimili &c. & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine declaramus, ſtatuimus, atque decernimus, quod deinceps pro tempore proviſi a prædictæ S. R. E. Cardinalibus ordinariis Collatoribus, ſive Cardinales ipſi tanquam Ordinarii vigore exceptuationis prædictæ regulæ, ſive tanquam Indultarii, Beneficia vacantia in menſibus Apoſtolicis prædictis contulerint, ſemper, & quandocumque novam proviſionem eorumdem Beneficiorum a prædicta Sede Apoſtolica impetrare, ac Annatam, & Taxas Datariæ, Cancellariæ, & Cameræ noſtrarum Apoſtolicarum, aliaque Jura, & emolumenta Officialibus debita perſolvere omnino teneantur, dummodo tamen Beneficia ſic vacantia, etiam nullis deductis eorum oneribus, valorem annuum vigintiquatuor ducatorum auri de Camera excedant. Decernentes etiam Motu pari &c., ut nemo deinceps ab eiſdem Cardinalibus Ordinariis Collatoribus proviſus de Beneficio in aliquo ex menſibus Apoſtolicis præfatis vacato, poſſit ſe quocumque prætextu eximere ab Expeditione literarum Apoſtolicarum in forma novæ Apoſtolicæ proviſionis, juxta formam in Indultis Cardinalibus concedi ſolitis præſcriptam, alias, elapſo tem-

Præterea in contrarium allegari ſoliti.

Quibus rejectis, Pontifex declarat, dictam obligationem ſemper procedere, & impediendam eſſe.

PONT. A. I.

tempore ibidem præfixo, poſſit idem beneficium a Sede Apoſtolica prædicta impetrari: Præſentes quoque, & deſuper, ſi videbitur, expediendas litteras, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis noſtræ, aut alio quantumvis ſubſtantiali defectu notari, impugnari, invalidari, aut adverſus eas quodcumque Juris, vel facti, aut gratiæ remedium impetrari poſſe, ſed illas ſemper validas, & efficaces fore, & eſſe, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ab omnibus ad quos quomodolibet ſpectat, & ſpectabit in futurum, inviolabiter obſervari. Sicque, & non alias per quoſcumque Judices &c. etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictæque Sedis Nuncios, ſublata &c.: judicari &c. debere, irritumque &c. attentari. Non obſtantibus, quatenus opus ſit, Cancellariæ præfatæ regula de jure quæſito non tollendo, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis quibuſvis Perſonis, etiam quavis auctoritate fungentibus, ac qualibet præeminentia, & dignitate fulgentibus, ac ſpecialem, & ſpecialiſſimam mentionem requirentibus, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & inſolitis Clauſulis, necnon irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie per quoſcumque Romanos Pontifices Prædeceſſores Noſtros, ac Nos, & Sedem Apoſtolicam præfatam, etiam Motu pari &c. ac alias quomodolibet, etiam Conſiſtorialiter, ac iteratis vicibus conceſſis, & quantocumque tempore etiam pacifice obſervatis. Quibus omnibus &c. etiam ſi de illis &c. eorum tenores &c. illis alias &c. permanſuris, latiſſime, & pleniſſime, ac ſpecialiter, & expreſſe Motu pari &c. harum ſerie derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque, cum clauſulis opportunis.

Sub pœna admittendi impetrationem contra proviſos.

Clauſula ſalvatrix.

Sublata aliter judicandi facultate.

Cum derogationibus neceſſariis, & opportunis.

Fiat Motu proprio P.

ET quod dictæ Regulæ, necnon Indultorum, & Privilegiorum præfatorum quomodolibet, ut præfertur, conceſſorum tenores etiam veriores, ac Datæ habeantur pro expreſſis, ſeu in toto, vel in parte exprimi poſſint in literis, ac de perpetuis declaratione, ſtatuto, decreto, derogatione, aliiſque præmiſſis, ut in literis latiſſime extendendis. Volumus autem, quod ſola præſentis Noſtri Motus proprii ſignatura ſufficiat, & ubique fidem faciat ſupra in Judicio, & extra illud, regula quacumque contraria non obſtante, ſeu ſi videbitur literæ deſuper etiam per viam de Curia quandocumque expediri poſſint.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem VIII. Kalendas Februarii Anno Primo.

Decretum pro valore ſolius ſignaturæ, & expeditione Literarum per viam de Curia.

Fiat P.

Dat. 25. Jan. 1741.

ANNO 1741. XIII.

CLERICIS

Interdicitur quælibet negotiatio, etiam ſub alieno Laici nomine, exceptis caſibus, & circumſtantiis in Conſtitutione expreſſis, ſub pœnis alias contra Clericos negotiatores emanatis: & extenditur pœna ſpolii ad eos etiam, qui ab illo exempti ſunt per Indulta perſonalia, aut generalia, ad effectum teſtandi, vel tranſmittendi.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICÆ ſervitutis commiſſum Nobis divinitus officium aſſidue vigilare Nos admonet, ut ex prava hominum cupiditate ſuborientia mala, quantum in Nobis eſt, provida ſolicitudine coercentes, Dominici ovilis gregem, Superna opitulante gratia, ad æternam patriam dirigamus. Sed præcipua cura conſtringit de iis, qui Eccleſiaſtico Ordini adſcripti, & ad ſanctioris vitæ genus electi aliis in via ſalutis actuum ſuorum claritate prælucere debent. Vehementer enim timidi, ac ſoliciti ſumus, ne cæteros Chriſtifideles, quos pro gradus ſui Sanctitate verbis, & exemplo ædificare debent, morum ſuorum pravitate, a cœleſtium rerum amore ad terrena deſideria avertant.

Exordium a debito diligendi morem Populi, & Cleri.

§. 1. Cum itaque, ut non ſine gravi animi Noſtri mœrore accepimus, veſana humanarum rerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaſerit animos, ut illicitam Eccleſiaſticis negotiationem, ad evitandas Pœnas adverſus illam exercentes a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutionibus ſanctas, ſub alieni nominis velamine, Dei timore, Eccleſiaſtici nominis decore, & æterno ſuarum animarum periculo poſthabitis, temere, nulliterque exercere non dubitent; &, quod palam temporalium pœnarum metu aggredi non audent, quæſitis deinde coloribus, & vanis inanium rationum prætextibus clam efficere non timeant; quaſi vel Dei oculos, qui & illuminabit abſcondita tenebrarum, & manifeſtabit conſilia cordium, latere, vel Supremi Judicis, qui non fallitur, examen effugere poſſint: Nos attendentes, quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis parandis inhiat, cœleſtia deſpicere, & pro nihilo putare convincitur, & quod Clericus negotiator ex inope dives, & ex ignobili glorioſus, tanquam peſtis, ut Beatus Hieronymus docet, fugiendus eſt; ad exitioſam hujuſmodi labem ab Eccleſiaſtico Cœtu eliminandam, & ut Sancto Eccleſiæ Dei famulatui addicti, ab omni turpis lucri cupiditate abhorrentes, ſtudeant bene agere, & dives fieri in bonis operibus, theſaurizantes ſibi fundamentum bonum in futurum; omnes & ſingulas Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum prædictorum Conſtitutiones, illarumque quamlibet contra quoſcumque Clericos illicitos negotiatores deſuper quomodolibet reſpective, cum omnibus, & ſingulis pœnis, contra eoſdem Clericos illicite negotian-

Clericorum negotiatio ſub alieno Laici nomine improbatur.

Diſpoſitiones Conſtitutionum Apoſtolicarum contra illos innovantur.

ANNO 1741. tiantes, editas, quas Conſtitutiones hujuſmodi, ac earum quamlibet præſentibus de verbo ad verbum, nihilo penitus omiſſo, pro inſertis haberi volumus, Motu proprio, & ex certa ſcientia, maturaque deliberatione, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine Noſtris innovamus, confirmamus, & approbamus, eiſque, & earum cuilibet novum Apoſtolicæ firmitatis, & inviolabilis obſervantiæ robur adjicimus, illaſque ſic innovatas, confirmatas, & approbatas, cum omnibus, & ſingulis pœnis in eis, & earum qualibet adverſus Clericos illicitos negotiatores hujuſmodi contentis, ad Clericos illicite ſub alieno laici nomine quomodolibet negotiantes, perinde ac ſi per ſe ipſos, ac proprio eorum nomine negotia ipſa illicita exercerent, omneſque, & ſingulæ Conſtitutiones, earumque quælibet adverſus eos deſuper editæ fuiſſent, & in eis, & earum qualibet expreſſi, & denominati reperirentur, motu & poteſtatis plenitudine præfatis perpetuo extendimus, & ampliamus; illorumque omnia, & ſingula bona ſic ab eis alieno nomine illicite acquiſita, ſub inevitabili ſpolii pœna, ad formam Conſtitutionis fel. rec. Pii Papæ IV. ſimiliter Prædeceſſoris Noſtri, quæ incipit: *Decens eſſe:* ſubjicimus, & ſubjecta eſſe volumus, & declaramus.

Et ad eos expreſſe extenduntur.

Eorumque bona Spolio ſubjiciuntur.

§. 2. Inſuper, ut in ſortem Domini vocati, depoſitis quocumque mundanarum curarum onere, & humanarum cupiditatum impedimentis, Chriſtum Dominum, qui propter Nos egenus factus eſt, cum eſſet dives, ut illius inopia Nos divites eſſemus, per calcatas mundi opes liberius, & expeditius ſequantur, memores ſalutaris illius Beati Apoſtoli moniti, qui clamat, & dicit: *nemo militans Deo implicat ſe negotiis ſecularibus, ut ei placeat, cui ſe probavit*, per eaſdem Noſtras præſentes perpetuo valituras, motu, & poteſtatis plenitudine præfatis decernimus, ac pariter declaramus, quod ſi aliquod negotium Eccleſiaſticis illicitum perſonis, licet ab eis minime inſtitutum, ſed a laica perſona inchoatum, & ad eoſdem Clericos, ſive hæreditario jure, aut quocumque alio titulo, ſive ſingulariter, ſive communiter, ſive ſeparatim, ſive conjunctim cum aliis bonis, & aliis cohæredibus, vel ſociis laicis exiſtentibus delatum fuerit, vel per ſe ipſos, eorumque nomine proprio, vel per alios, aut alieno nomine etiam per ſuos cohæredes, aut ſocios proſequuti ſint, illud ſtatim dimittere teneantur. Si vero negotium hujuſmodi ſine ipſius Clerici temporali detrimento ſtatim dimitti nequeat, tunc, ſi intra Italiam, Inſulaſque adjacentes exiſtat Clericus, a Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Decretorum Concilii Tridentini interpretum Congregatione, ſi vero extra Italiam, ab eadem Congregatione, vel ab Ordinario Loci licentiam illud ad aliquod tempus retinendi, proviſo interim, quod negotium hujuſmodi a laico adminiſtretur, impetrare teneatur; dictaque Congregatio, aut Ordinarius Loci, perpenſis ſingulorum caſuum circumſtantiis, licentiam impertiatur, tempuſque in eo ad idem negotium dimittendum præſcribat; & ſi Clericus negotium præfatum, licet a Laico, ut præfertur, inſtiturum, abſque licentia hujuſmodi gratis ſemper ſibi impertienda, aut illud ultra tempus ſibi permiſſum retinuerit, vel etiam intra tempus prædictum negotium per ſe ipſum adminiſtraverit, pro negotiatore illicito haberi, illumque omnibus, & ſingulis etiam ſpolii pœnis præfatis ſubjectum eſſe, motu, & poteſtatis plenitudine dictis perpetuo volumus, & definimus.

Negotia a Laicis inchoata, & ad Clericos delata, ſtatim dimittantur.

Nec niſi neceſſitate urgente continuari poſſint, de licentia tamen Congregationis Concilii, aut etiam Ordinarii extra Italiam.

Et ad tempus dumtaxat, ac per interpoſitam laici perſonam.

Poena in contravenientes.

PONT. A. I.

§. 3. Ac demum, eo quod fel. rec. Prædeceſſor Noſter Pius Papa IV. per ſuas literas, quarum initium eſt: *Romanus Pontifex:* declaravit, præfata Conſtitutione ſuper Spoliis Clericorum ob illicitam negotiationem a ſe edita, Prælatos, Officiales, ac alios Sæculares, & cujuſvis Ordinis Regulares Clericos, alioſque cujuſcumque ſtatus, gradus, ordinis, conditionis, & præeminentiæ in Urbe, & Curia, ejuſque Diſtrictu decedentes, teſtandi tamen, codicillandi, & alias de bonis ſuis quibuſcumque quomodolibet diſponendi, vel ad ipſorum proximiores, decedentibus illis ab inteſtato, transmittendi facultatem ex ſpeciali Sedis Apoſtolicæ indulto, vel ſuorum Officiorum privilegio, vel alio quovis titulo obtinentes, nullatenus comprehendi, & quod Paulus, Papa V. pariter Prædeceſſor Noſter per ſuas Literas, quæ incipiunt: *In eminenti:* Clericos Cives, & Curiales, ſive Incolas hujus Noſtræ Almæ Urbis, tunc ſuæ, exemit a ſpolio, quoad bona in eadem Urbe, ejuſque Diſtrictu intra decem milliaria conſiſtentia, etiam ex redditibus Eccleſiaſticis per eos acquiſita, unde dubitari contigit, an ſuffragetur quoque ad evitandum Spolium Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ competens pro bonis ex illicita negotatione provenientibus: Nos Conſtitutiones Pii, & Pauli Prædeceſſorum Noſtrorum præfatas, quoad bona ex illicita negotiatione hujuſmodi a Civibus, & Curialibus, ſive Incolis Clericis cujuſcumque Ordinis, ac Dignitatis, quibuſcumque indultis, ac privilegiis munitis, comparata, & in Urbe, ejuſque Diſtrictu præfatis, & ubicumque exiſtentia, minime ad præmiſſorum effectum ſuffragari, ſed illa ſic provenientia Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ vero jure ſpolii deberi, perinde ac ſi Conſtitutiones Pii, & Pauli Prædeceſſorum hujuſmodi ad præmiſſorum, omnium, & ſingulorum effectum impediendum minime emanatæ fuiſſent, Motu ſimili pariter declaramus, & ſtatuimus, dictaſque Pii, & Pauli Prædeceſſorum Conſtitutiones, quoad præmiſſorum effectum ſortiendum, plenarie abrogamus, & abolemus.

Exempti a Spolio ad effectum teſtandi, aut transmittendi, non intelligantur exempti quoad bona per iſtas dictam negotiationem acquiſita.

§. 4. Decernentes ſic in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Judices, & Commiſſarios quavis auctoritate fungentes, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quidquid ſecus ſuper his a quovis quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca Venerabili Fratri Noſtro Annibali S. R. E. Cardinali Epiſcopo Sabinen. Albani nuncupato Camerario Noſtro, & ejus in Camerariatus officio ſucceſſoribus, per Apoſtolica ſcripta mandamus, quatenus ſpolia ipſa ex bonis ex illicita negotiatione provenientia, uti vere ſpolia, prout alia ipſius Cameræ jura, exigi, & recuperari, ac præſentes Noſtras Literas inviolabiliter obſervari faciat, nec permittat, Cameram ipſam, vel pro ea agentes deſuper modo aliquo moleſtari, perturbari, aut inquietari, Contradictores quoslibet, & Rebelles per cenſuras, & pœnas Eccleſiaſticas, & appellatione poſtpoſita compeſcendo, nec non

Clauſulæ ſublatæ, & Decretum irritans.

Camerarii pro tempore executores deputantur.

legi-

PONT. A. I. legitimis ſuper his habendis ſervatis proceſſibus, cenſuras, & pœnas ipſas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio brachii ſecularis. Non obſtantibus prædicti Pii, & Pauli Predeceſſorum, aliiſque Apoſtolicis, ac in Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, ac quibuſvis facultatibus teſtandi, aliiſque privilegiis, indultis, & literis Apoſtolicis quibuſvis conceſſis, approbatis, & innovatis, etiam ſi de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, & expreſſa mentio facienda eſſet, illorum tenores pro ſufficienter expreſſis habentes, illis in reliquis in ſuo robore permanentibus, cæteriſque contrariis quibuſcumque; etiam ſi aliquibus communiter, vel diviſim ab Apoſtolica ſit Sede indultum, quod interdici, ſuſpendi, vel excommunicari non poſſint, per Literas Apoſtolicas non facientes plenam, & expreſſam de indulto hujuſmodi mentionem. Et quia difficile foret præſentes Noſtras Literas ad ſingula quæque loca deferri, volumus, & declaramus, quod earum tranſumptis etiam impreſſis, manu Notarii publici ſubſcriptis, & alicujus Prælati ſigillo munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri decreti, approbationis, confirmationis, innovationis, declarationis, ſtatuti, ordinationis, conceſſionis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo, quinto Kalendas Martii, Pontificatus Noſtri Anno I.

Contrariis derogatur.

Fidem tranſumptis haberi jubetur.

Sanctio pœnalis.

Dat. die 25. Feb. 1741.

D. Card. Paſſionеus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicata die viij. Martii ejuſdem anni.

XIV. LITERÆ PROCESSUS

Publicatæ die Cœnæ Domini
Anno MDCCXLI.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium ab obligatione Romani Pontificis conſervandi ſartam tectam Fidem Catholicam.

PASTORALIS Romani Pontificis vigilantia, & ſolicitudo, cum in omni Chriſtianæ Reipublicæ pace, & tranquillitate procuranda, pro ſui muneris officio, aſſidue verſatur, tum potiſſimum in Catholicæ Fidei, ſine qua impoſſibile eſt placere Deo, unitate, atque integritate retinenda, & conſervanda, maxime elucet; nimirum, ut fideles Chriſti non ſint parvuli fluctuantes, neque circumferantur omni vento doctrinæ in nequitia hominum, ad circumventionem erroris, ſed omnes occurrant in unitatem Fidei, & agnitionis Filii Dei in virum perfectum, neque ſe in hujus vitæ ſocietate, & communione lædant, aut inter ſe alter alteri offenſionem præbeat, ſed potius in vinculo charitatis conjuncti, tanquam unius corporis membra ſub Chriſto capite, ejuſque in terris Vicario Romano Pontifice, Beatiſſimi Petri Succeſſore, a quo totius Eccleſiæ unitas dimanat, augeantur in ædificationem, atque ita divina gratia adjutrice, ſic præſentis vitæ quiete gaudeant, ut futura quoque beatitudine perfruantur. Ob quas ſane cauſas Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri, hodierna die, quæ anniverſaria Dominicæ Cœnæ commemoratione ſolemnis eſt, ſpiritualem Eccleſiaſticæ diſciplinæ gladium, & ſalutaria juſtitiæ arma, per miniſterium Summi Apoſtolatus, ad Dei gloriam, & animarum ſalutem ſolemniter exercere conſueverunt. Nos igitur, quibus nihil optabilius eſt, quam Fidei inviolatam integritatem, publicam pacem, & juſtitiam, Deo auctore, tueri, vetuſtum, & ſolemnem hunc morem ſequentes:

Excommunicat fautores ſectæ, eorum fautores, necnon legentes, & imprimentes eorum libros, & damnum ſchiſmaticos.

§. 1. Excommunicamus, & anathematizamus ex parte Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, auctoritate quoque Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac Noſtra, quoſcumque Huſſitas, Wicleſiſtas, Lutheranos, Zuinglianos, Calviniſtas, Ugonottos, Anabaptiſtas, Trinitarios, & a Chriſtiana Fide Apoſtatas, ac omnes, & ſingulos alios Hæreticos quocumque nomine cenſeantur, & cujuſcunque Sectæ exiſtant, ac eis credentes, eorumque receptores, fautores, & generaliter quoslibet illorum defenſores, ac eorumdem libros hæreſim continentes, vel de Religione tractantes, ſine auctoritate noſtra, & Sedis Apoſtolicæ ſciénter legentes, aut retinentes, imprimentes, ſeu quomodolibet defendentes ex quavis cauſa, publice, vel occulte, quovis ingenio, vel colore, necnon Schiſmaticos, & eos, qui ſe a Noſtra, & Romani Pontificis pro tempore exiſtentis obedientia pertinaciter ſubtrahunt, vel recedunt.

Excommunicat, ac reſpective Interdicto ſupponit quaſcumque perſonas & Univerſitates a Rom. Pontifice ad futurum Concilium appellantes.

§. 2. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & ſingulos cujuſcunque ſtatus, gradus, ſeu conditionis fuerint; Univerſitates vero, Collegia, & Capitula quocunque nomine nuncupentur, interdicimus, ab ordinationibus, ſeu mandatis Noſtris, ac Romanorum Pontificum pro tempore exiſtentium ad univerſale futurum Concilium appellantes: necnon eos, quorum auxilio, conſilio, vel favore appellatum fuerit.

Excommunicat Piratas, Mare Sedis Apoſtolicæ infeſtantes, eorumque fautores.

§. 3. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes Piratas, Curſarios, ac Latrunculos maritimos, diſcurrentes Mare Noſtrum, præcipue a Monte Argentario uſque ad Terracinam, ac omnes eorum fautores, receptatores, & defenſores.

Naufragotum Chriſtianorum in quacumque maris regione bona ſurripientes.

§. 4. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & ſingulos, qui Chriſtianorum quorumcumque Navibus, tempeſtate, ſeu in tranſverſum (ut dici ſolet) jactatis, vel quoquomodo naufragium paſſis, ſive in ipſis Navibus, ſive ex eiſdem ejecta in mari, vel in littore inventa, cujuſcumque generis bona, tam in Noſtris Tyrrheni, & Adriatici, quam in cæteris cujuſcumque Maris Regionibus, & litto-

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ANNO 1741. littoribus, surripuerint; itaut nec ob quodcunque privilegium, consuetudinem, aut longissimi, & immemorabilis temporis possessionem, seu alium quemcumque prætextum excusari possint.

PONT. A. I.

Imponentes nova Pedagia, & Gabellas, vel ea augentes.

§. 5. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, qui in Terris suis nova Pedagia, seu Gabellas, præterquam in casibus sibi a jure, seu ex specialis Sedis Apostolicæ licentia permissis, imponunt vel augent, seu imponi, vel augeri prohibita exigunt.

Falsificantes literas Apostolicas, & supplicationes signatas necnon falso publicantes literas Apostolicas.

§. 6. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes falsarios Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, ac supplicationum, gratiam, vel justitiam concernentium, per Romanum Pontificem, vel S. R. E. Vicecancellarios, seu gerentes vices eorum, aut de mandato ejusdem Romani Pontificis signatarum, necnon falso publicantes Literas Apostolicas, etiam in forma Brevis, & etiam falso signantes supplicationes hujusmodi sub nomine Romani Pontificis, seu Vicecancellarii, aut gerentium vices prædictorum.

Deferentes ad Christianorum hostes, & hæreticas arma, & alia usui bellico apta: necnon nauclerantes ad statum Reipublicæ Christianæ pertinentia in Christianorum damnum.

§. 7. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui ad Saracenos, Turcas, & alios Christiani nominis hostes, & inimicos, vel hæreticos per Nostras, sive hujus Sanctæ Sedis sententias expresse, & nominatim declaratos, deferunt, seu transmittunt equos, arma, ferrum, filum ferri, stamnum, chalybem, omniaque alia metallorum genera, atque bellica instrumenta, lignamina, canapem, funes, tam ex ipso canape, quam alia quacumque materia, & ipsam materiam, aliaque hujusmodi, quibus Christianos, & Catholicos impugnant, necnon illos, qui per se, vel alios, de rebus statum Christianæ Reipublicæ concernentibus; in Christianorum perniciem, & damnum, ipsos Turcas, & Christianæ Religionis inimicos, necnon Hæreticos in damnum Catholicæ Religionis, certiores faciunt, illisque ad id auxilium, consilium, vel favorem quomodolibet præstant, non obstantibus quibuscunque privilegiis, quibusvis personis, Principibus, & Rebuspublicis per Nos, & Sedem prædictam hactenus concessis, de hujusmodi prohibitione expressam mentionem non facientibus.

Impedientes eos, qui victualia, & alia necessaria ad Urbem deferant.

§. 8. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes impedientes, seu invadentes eos, qui victualia, seu alia ad usum Romanæ Curiæ necessaria adducunt, ac etiam eos, qui, ne ad Romanam Curiam adducantur, vel asferantur, prohibent, impediunt, seu perturbant, seu hæc facientes defendunt per se, vel alios, cujuscunque fuerint ordinis, præeminentiæ, conditionis, & status, etiamsi Pontificali, seu Regali, aut alia quavis Ecclesiastica, vel mundana præfulgeant dignitate.

Offendentes sua, vel aliorum opera eos, qui ad Sedem Apostolicam veniunt, vel ab ea recedentes: & sine Jurisd. vexantes eos qui Romæ commorantur.

§. 9. Item excommunicamus, & anathematizamus illos, qui ad Sedem Apostolicam venientes, & recedentes ab eadem, sua, vel aliorum opera interficiunt, mutilant, spoliant, capiunt, detinent, necnon illos omnes, qui jurisdictionem Ordinariam, vel delegatam a Nobis, vel Nostris judicibus non habentes, illam sibi temere vendicantes, similia contra morantes in eadem Curia audent perpetrare.

Offendentes, eos, qui ad Urbem devotionis causa peregrinantur, vel ibi degunt, ac accedunt.

§. 10. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, detinentes, capientes, seu deprædantes Romipetas, seu Peregrinos, ad Urbem, causa devotionis, seu peregrinationis, accedentes, & in ea morantes, vel ab ipsa recedentes, & in eis dantes auxilium, consilium, vel favorem.

Offendentes S. R. E. Cardinales, aliosque Ecclesiarum Prælatos, necnon Legatos, & Nuncios Sedis Apostolicæ.

§. 11. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, percutientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hostiliter insequentes S. R. E. Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Sedisque Apostolicæ Legatos, vel Nuncios, aut eos a suis Diœcesibus, Territoriis, Terris, seu Dominiis ejicientes; necnon ea mandantes, vel rata habentes, seu præstantes in eis auxilium, consilium, vel favorem.

Offendentes eos, qui pro suis negotiis ad Rom. Curiam recurrunt, ac eorum Procuratores, & Judices ex causis dd. negotiorum.

§. 12. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui per se, vel alios, personas Ecclesiasticas quascumque, vel sæculares, ad Romanam Curiam super eorum causis, & negotiis recurrentes, ac illa in eadem Curia prosequentes, aut procurantes, negotiorumque gestores, Advocatos, Procuratores, & Agentes, seu etiam Auditores, vel Judices super dictis causis, vel negotiis deputatos, occasione causarum, vel negotiorum hujusmodi, occidunt, seu quoquomodo percutiunt, & bonis spoliant: seu qui per se, vel per alios directe, vel indirecte, delicta hujusmodi committere, exequi, vel procurare, aut in eisdem auxilium, consilium, vel favorem præstare non verentur, cujuscumque præeminentiæ, & dignitatis fuerint.

Appellantes a gravamine, vel futura executione Literarum Apost. ad Sæcularem potestatem.

§. 13. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes tam Ecclesiasticos, quam Sæculares cujuscunque dignitatis, qui prætexentes frivolam quandam appellationem a gravamine, vel futura executione Literarum Apostolicarum, etiam in forma Brevis, tam gratiam, quam justitiam concernentium, necnon citationum, inhibitionum, sequestrorum, monitoriorum, processuum, executorialium, & aliorum decretorum, a Nobis, & a Sede prædicta, seu Legatis, Nunciis, Præsidentibus, Palatii Nostri, & Cameræ Apostolicæ Auditoribus, Commissariis, aliisque Judicibus, & Delegatis Apostolicis emanatorum, & quæ pro tempore emanaverint, aut alias ad Curias sæculares, & laicalem potestatem recurrunt, & ab ea, instante etiam Fisci Procuratore, vel Advocato, appellationes hujusmodi admitti, ac literas, citationes, inhibitiones, sequestra, monitoria, & alia prædicta, capi, & retineri faciunt; quive illa simpliciter, vel sine eorum beneplacito, & consensu, vel examine, exequutioni demandari, aut ne Tabelliones, & Notarii, super hujusmodi litterarum, & processuum exequutione, instrumenta, vel acta conficere, aut confecta, parti, cujus interest, tradere debeant, impediunt, vel prohibent: ac etiam partes, seu eorum Agentes, Consanguineos, Affines, Familiares, Notarios, Exequutores, & Subexequutores litterarum, citationum, monitoriorum, & aliorum prædictorum, capiunt, percutiunt, vulnerant, carcerant, detinent, ex Civitatibus, Locis, & Regnis ejiciunt, bonis spoliant, perterrefaciunt, concutiunt, & comminantur per se, vel alium, seu alios, publice, vel occulte, quive alias quibuscumque personis in genere, vel in specie, ne pro quibusvis eorum negotiis prosequendis, seu gratiis, vel literis impetrandis, ad Romanam Curiam accedant, aut recursum habeant, seu gratias ipsas, vel literas a dicta Sede impetrent, seu impetratis utantur, directe, vel

Impedientes editionem actorum executionis Literarum Apostolicarum, necnon vexantes quomodolibet Partes, Notarios, aliosque Officiales ex causa hujus executionis.

PONT. A. I.

vel indirecte prohibere, ſtatuere, ſeu mandare, vel alias apud ſe, aut Notarios, ſeu Tabelliones, vel alias quomodolibet retinere præſumunt.

ANNO 1741.

Temere evocantes a Delegatis Sed Apoſtolicisque Judicibus Eccleſiaſticis cauſas Beneficiales, & ſpirituales.

§. 14. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & quoſcumque, qui per ſe, vel alios, auctoritate propria, ac de facto, quarumcumque exemptionum, vel aliarum Gratiarum, & Literarum Apoſtolicarum prætextu, beneficiales, & decimarum, ac alias cauſas ſpirituales, & ſpiritualibus annexas ab Auditoribus, & Commiſſariis noſtris, aliiſque Judicibus Eccleſiaſticis, avocant, illorumque curſum, & audientiam, ac perſonas, Capitula, Conventus, Collegia, cauſas ipſas proſequi volentes, impediunt, ac ſe de illarum cognitione, tanquam Judices interponunt; quive partes actrices, quæ illas committi fecerunt, & faciunt, ad revocandum, & revocari faciendum citationes, vel inhibitiones, aut alias literas in eis decretas, ad faciendum, vel conſentiendum, eos, contra quos tales inhibitiones emanarunt, a cenſuris, & pœnis in illis contentis abſolvi, per ſtatutum, vel alias compellunt, vel exequutionem Literarum Apoſtolicarum, ſeu exequutorialium, proceſſuum, ac decretorum prædictorum, quomodolibet impediunt, vel ſuum ad id favorem, conſilium, aut aſſenſum præſtant, etiam prætextu violentiæ prohibendæ, vel aliarum prætenſionum, ſeu etiam donec ipſi ad Nos informandos, ut dicunt, ſupplicaverint, aut ſupplicari fecerint, niſi ſupplicationes hujuſmodi coram Nobis, & Sede Apoſtolica legitime proſequantur; etiamſi talia committentes fuerint Præſidentes Cancellariarum, Conſiliorum, Parlamentorum, Cancellarii, Vicecancellarii, Conſiliarii ordinarii, vel extraordinarii, quorumcumque Principum ſæcularium, etiam Imperiali, Regali, Ducali, vel alia quacunque præfulgeant Dignitate, aut Archiepiſcopi, Epiſcopi, Abbates Commendatarii, ſeu Vicarii fuerint.

Recurrentes ad Curias Seculares ad eludendæ Judicia Fori Eccleſiaſtici; & qui in his decreta eduunt vel præſtant auxilium.

Impedientes executionem Literarum Apoſtolicarum, aliaſque ex. ped. tionum ſupra dictorum Judicum.

Judices Seculares, qui Eccleſiaſticas perſonas trahunt ad ſua Tribunalia.

§. 15. Quive ex eorum prætenſo officio, vel ad inſtantiam partis, aut aliorum quorumcumque, perſonas Eccleſiaſticas, Capitula, Conventus, Collegia Eccleſiarum quarumcumque, coram ſe ad ſuum Tribunal, Audientiam, Cancellariam, Conſilium, vel Parlamentum, præter Juris Canonici diſpoſitionem trahunt, vel trahi faciunt, vel procurant directe, vel indirecte, quovis quæſito colore, necnon qui ſtatuta, ordinationes, conſtitutiones, pragmaticas, ſeu quævis alia decreta in genere, vel in ſpecie, ex quavis cauſa, & quovis quæſito colore, ac etiam cujuſvis conſuetudinis, aut privilegii, vel alias quomodolibet fecerint, ordinaverint, & publicaverint, vel factis, & ordinatis uſi fuerint, unde libertas Eccleſiaſtica tollitur, ſeu in aliquo læditur, vel deprimitur, aut alias quovis modo reſtringitur, ſeu Noſtris, & dictæ Sedis, ac quarumcumque Eccleſiarum juribus quomodolibet directe, vel indirecte, tacite, vel expreſſe præjudicatur.

Publicantes Statuta Eccleſiaſtica libertati præjudicialia, illaque tenentes.

Impedientes Eccleſiarum Prælatos, aliaſque Judices Eccleſiaſticos ne ſua jurisdictione utantur.

§. 16. Necnon qui Archiepiſcopos, Epiſcopos, alioſque Superiores, & inferiores Prælatos, & omnes alios quoſcunque Judices Eccleſiaſticos ordinarios quomodolibet hac de cauſa directe, vel indirecte carcerando, vel moleſtando eorum Agentes, Procuratores, Familiares, necnon conſanguineos, & affines, aut alias impediunt, quo minus ſua juriſdictione Eccleſiaſtica contra quoſcunque utantur, ſecundum quod Canones, & Sacræ Conſtitutiones Eccleſiaſticæ, & Decreta Conciliorum generalium, & præſertim Tridentini, ſtatuunt; ac etiam eos, qui poſt ipſorum Ordinariorum, vel etiam ab eis Delegatorum quorumcumque ſententias, & decreta, aut alias fori Eccleſiaſtici judicium eludentes, ad Cancellarias, & alias Curias ſæculares recurrunt, & ab illis prohibitiones, & mandata, etiam pœnalia, Ordinariis, & delegatis prædictis decerni, & contra illos exequi procurant, eos quoque, qui hæc decernunt, & exequuntur, ſeu dant auxilium, conſilium, patrocinium, & favorem eiſdem.

Uſurpantes, & ſequeſtrantes Jurisdictionem, & fructus ſpectantes ad Sedem Apoſtolicam, & perſonas Eccleſiaſticas rationæ Eccleſiarum.

§. 17. Quive juriſdictiones, ſeu fructus, redditus, & proventus ad Nos, & Sedem Apoſtolicam, & quaſcumque Eccleſiaſticas perſonas, ratione Eccleſiarum, Monaſteriorum, & aliorum Beneficiorum Eccleſiaſticorum pertinentes uſurpant, vel etiam quavis occaſione, vel cauſa, ſine Romani Pontificis, vel aliorum ad id legitimam facultatem habentium expreſſa licentia, ſequeſtrant.

Imponentes collectas, & alia onera perſonis Eccleſiaſticis, eorumque bonis.

§. 18. Quive collectas, decimas, talleas, præſtantias, & alia onera Clericis, Prælatis, & aliis perſonis Eccleſiaſticis, ac eorum, & Eccleſiarum, Monaſteriorum, & aliorum Beneficiorum Eccleſiaſticorum bonis, illorumque fructibus, redditibus, & proventibus hujuſmodi, abſque ſimili Romani Pontificis ſpeciali, & expreſſa licentia imponunt, & diverſis etiam exquiſitis modis exigunt, aut ſic impoſita, etiam a ſponte dantibus, & concedentibus recipiunt: necnon qui per ſe, vel alios directe, vel indirecte prædicta facere, exequi, vel procurare, aut in eiſdem auxilium, conſilium, vel favorem præſtare non verentur, cujuſcumque ſint præeminentiæ, dignitatis, ordinis, conditionis, aut ſtatus etiamſi Imperiali, aut Regali præfulgeant dignitate, ſeu Principes, Duces, Comites, Barones, & alii Potentatus quicunque, etiam Regnis, Provinciis, Civitatibus, & Terris quoquomodo Præſidentes, Conſiliarii, & Senatores, aut quavis etiam Pontificali dignitate inſigniti: innovantes decreta ſuper his per Sacros Canones, tam in Lateranenſi noviſſime celebrato, quam aliis Conciliis generalibus edita, cum cenſuris, & pœnis in eis contentis.

Judices Seculares, qui ſe interponunt in cauſis criminalibus contra Perſonas Eccleſiaſticas.

§. 19. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes, & quoſcumque Magiſtratus, & Judices, Notarios, Scribas, Executores, Sub-Executores quomodolibet ſe interponentes in cauſis capitalibus, ſeu criminalibus contra perſonas Eccleſiaſticas, illas proceſſando, baniendo, capiendo, ſeu ſententias contra illas proferendo, vel exequendo, ſine ſpeciali, ſpecifica, & expreſſa hujus Sanctæ Sedis Apoſtolicæ licentia: quique hujuſmodi licentiam ad perſonas, & caſus non expreſſos extendunt, vel alias illa perperam abutuntur, etiamſi talia committentes fuerint Conſiliarii, Senatores, Præſidentes, Cancellarii, vice-Cancellarii, aut quovis alio nomine nuncupati.

Occupantes almam Urbem, aliaſque Civitates, & Provincias Eccleſiæ Romanæ, illiuſque juriſdictionem uſurpantes.

§. 20. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui per ſe, ſeu alios directe, vel indirecte ſub quocumque titulo, vel colore invadere, deſtruere, occupare, & detinere præſumpſerint, in totum, vel in partem, Almam Urbem, Regnum Siciliæ, Inſu-

ANNO 1741. Insulas, Sardiniæ, & Corsicæ, Terras citra Pharum, Patrimonium Beati Petri in Tuscia, Ducatum Spoletanum, Comitatum Venaissinum, Sabinensem, Marchiæ Anconitanæ, Massæ Trebariæ, Romandiolæ, Campaniæ, & Maritimas Provincias, illarumque terras, & loca, ac terras specialis commissionis Arnulforum, Civitatesque Nostras, Bononiam, Cæsenam, Ariminum, Beneventum, Perusium, Avenionem, Civitatem Castelli, Tudertum, Ferrariam, Comaclum, & alias Civitates, terras, & loca, vel jura ad ipsam Romanam Ecclesiam pertinentia, dictæque Romanæ Ecclesiæ mediate, vel immediate subjecta; necnon supremam jurisdictionem in illis Nobis, & eidem Romanæ Ecclesiæ competentem de facto usurpare, perturbare, retinere, & vexare variis modis præsumunt: necnon adhærentes, fautores, & defensores eorum, seu illis auxilium, consilium, vel favorem quomodolibet præstantes.

Volentes, præsentes Nostros Processus, ac omnia, & quæcumque his literis contenta, quousque alii hujusmodi Processus a Nobis, aut Romano Pontifice pro tempore existente fiant, aut publicentur, durare, suosque effectus omnino sortiri.

Absolutionem a contentis, ut fiat, Rom. Pontifici reservat.

Cæterum a prædictis sententiis nullus per alium, quam per Romanum Pontificem, nisi in mortis articulo constitutus, nec etiam tunc, nisi de standō Ecclesiæ mandatis, & satisfaciendo, cautione præstita, absolvi possit, etiam prætextu quarumvis facultatum, & indultorum, quibuscumque Personis Ecclesiasticis, Sæcularibus, & quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, ac Militiarum Regularibus, etiam Episcopali, vel alia majori dignitate præditis, ipsisque Ordinibus, & eorum Monasteriis, Conventibus, & Domibus, ac Capitulis, Collegiis, Confraternitatibus, Congregationibus, Hospitalibus, & Locis Piis, necnon Laicis, etiam Imperiali, Regali, & alia mundana excellentia fulgentibus, per Nos, & dictam Sedem, ac cujusvis Concilii decreta, verbo, literis, aut alia quacumque scriptura in genere, vel in specie concessorum, & innovatorum, aut concedendorum, & innovandorum.

Excommunicat absolvere præsumentes contra tenorem Præsentium.

Quod si forte aliqui contra tenorem præsentium talibus excommunicatione, & anathemate laqueatis, vel eorum alicui, absolutionis beneficium impendere de facto præsumpserint, eos excommunicationis sententia innodamus, gravius contra eos spiritualiter, & temporaliter, prout expedire noverimus, processuri.

Pontifici absolutio eos tantum comprehendit, qui a præmissis destiterint.

Declarantes, ac protestantes, quamcumque absolutionem, etiam solemniter per Nos faciendam, prædictos excommunicatos sub præsentibus comprehensos, nisi prius a præmissis cum vero proposito ulterius similia non committendi, destiterint, ac quoad eos, qui contra Ecclesiasticam libertatem, ut præfertur, statuta fecerint, nisi prius statuta, ordinationes, constitutiones, pragmaticas, & decreta hujusmodi publice revocaverint; & ex Archivis, seu Capitularibus Locis, aut Libris, in quibus annotata reperiuntur, deleri, & cassari, ac Nos de revocatione hujusmodi certiores fecerint, eos non comprehendere, nec eis aliter suffragari, quin etiam per hujusmodi absolutionem, aut quoscumque alios actus contrarios, tacitos, vel expressos, ac etiam per patientiam, & tolerantiam nostram, vel Successorum Nostrorum quantocunque tempore continuatam, in præmissis omnibus, & singulis, ac quibuscumque juribus Sedi Apostolicæ, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ undecunque, & quandocumque quæsitis, vel quærendis, nullatenus præjudicari posse, aut debere. PONT. A. 1.

Derogat contrariis.

Non obstantibus privilegiis, indulgentiis, indultis, & literis Apostolicis generalibus, vel specialibus, supradictis, vel eorum alicui, seu aliquibus aliis, cujuscunque ordinis, status, vel conditionis, dignitatis, & præeminentiæ fuerint, etiamsi, ut præfertur, Pontificali, Imperiali, Regali, seu quavis Ecclesiastica, & mundana præfulgeant dignitate, vel eorum Regnis, Provinciis, Civitatibus, seu locis a prædicta Sede, ex quavis causa, etiam per viam contractus, aut remunerationis, & sub quavis alia forma, & tenore, ac cum quibusvis clausulis, etiam derogatoriarum derogatoriis concessis, etiam continentibus, quod excommunicari, anathematizari, vel interdici non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de privilegiis, indulgentiis, & indultis hujusmodi, ac de Ordinibus, locis, nominibus propriis, cognominibus, & dignitatibus eorum mentionem, necnon consuetudinibus, etiam immemorabilibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & aliis quibuslibet observantiis, scriptis, vel non scriptis, per quæ contra hos nostros Processus, ac sententias, quominus includantur in eis, se juvare valeant, vel tueri, quæ omnia, quoad hoc, eorum omnium tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, inserentur, præsentibus pro expressis habentes, penitus tollimus, & omnino revocamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Etiam Indulto, quod quis excommunicari non possit, nisi facta ejusdem Indulti mentione.

Ut vero præsentes nostri Processus ad publicam omnium notitiam facilius deducantur, chartas, seu membranas Processus ipsos continentes, valvis Basilicæ Sancti Joannis Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe appendi faciemus, ut ii, quos Processus hujusmodi concernunt, quod ad ipsos non pervenerint, aut quod ipsos ignoraverint, nullam possint excusationem prætendere, aut ignorantiam allegare, cum non sit verisimile, id remanere incognitum, quod tam patenter omnibus publicatur. Insuper, ut Processus ipsi, & præsentes literæ, ac omnia, & singula in eis contenta eo fiant notiora, quo in plerisque Civitatibus, & locis fuerint publicata, universis, & singulis Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, & locorum Ordinariis, & Prælatis ubilibet constitutis, hæc scripta committimus, & in virtute sanctæ obedientiæ directe præcipiendo mandamus, ut per se, vel alium, seu alios, præsentes literas, postquam eas receperint, seu earum habuerint notitiam, semel in anno, aut si expedire viderint, etiam pluries in Ecclesiis suis, dum in eis major Populi multitudo ad divina convenerit, solemniter publicent, & ad Christifidelium mentes reducant, nuncient, & declarent.

Affixio præsentium in Urbe vim habeat personalis præsentationis.

Mandat præsentes annuatim publicari per quoslibet Prælatos in propriis Ecclesiis.

Cæterum Patriarchæ, Archiepipiscopi, Episcopi, aliique locorum Ordinarii, & Ecclesiarum Prælati, necnon Rectores, cæterique curam animarum exercentes, ac Presbyteri sæculares, & quorumvis Ordinum Regulares ad audien-

Singuli Prælati, & animarum curam habentes, ac simplices Confessarii has literas penes se retinere debeant.

PONT. A. I.

audiendas peccatorum confessiones quavis auctoritate deputati, transumptum præsentium literarum penes se habeant, easque diligenter legere, & percipere studeant. Volentes earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, Notarii publici manu subscriptis, & sigillo Judicis ordinarii Romanæ Curiæ, vel alterius personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem in judicio, & extra illud ubique locorum adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ excommunicationis, anathematizationis, interdicti, innovationis, innodationis, declarationis, protestationis, sublationis, revocationis, commissionis, mandati, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Fides habenda Transumptis.

Sanctio pœnalis.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, III. Kalendas Aprilis. Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 30. Martii 1741.

P. Card. Prod. D. Card. Passionens.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

I. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

XV. CANONICI, ET MONIALES Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, in Hispaniarum, & Poloniæ Regnis commorantes, a jurisdictione Præceptoris Generalis S. Spiritus in Saxia de Urbe eximuntur, & Locorum Ordinariis subjiciuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Privilegia Apostolica nonnunquam justa temporum circumstantias moderanda.

SÆPE Romanorum Pontificum animos vehementer angit, ac solicitat ea cura, & cogitatio, ne gratiæ, favores, & privilegia ex prudenti Apostolici regiminis dispensatione in animarum salutem, & spiritualem Christifidelium profectum, & ædificationem, eorum præsertim, qui sub suavi Religionis jugo Domino famulantur, benigne liberaliterque impertita, in eorum perniciem, ac detrimentum, vel Hominum culpa, vel infernalis Hostis astutia, vel ipsa mutabili, ac fluxa rerum humanarum natura vertantur. Itaque nonnunquam, quæ justis impellentibus causis concessa sunt, rerum subinde experientia suadente, Romana Sedes solum Deum præ oculis habens, revocat, atque immutat, & providæ solicitudinis studium prudenter interponit, prout, personarum, & rerum, temporumque qualitatibus mature pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire.

Quorum plures Ordini S. Spiritus olim indulti.

§. 1. Alias siquidem Romani Pontifices, & præsertim fel. rec. Innocentius III. in sua, quæ incipit: *Inter opera*: ac Nicolaus IV. in sua, quæ similiter incipit: *Inter opera pietatis*; & Sixtus IV. Prædecessores nostri in una, quæ incipit: *Et si universis*: necnon in altera, quæ incipit: *Religionis zelus*: suis respective Constitutionibus, Regularem, & Hospitalarium Ordinem Sancti Spiritus in Saxia, ob varia, & laudabilia Christianæ caritatis opera, quæ ab Ordine ipso erga debiles, sanctos, atque ægrotos exercentur, plurimis gratiis, indultis, & privilegiis diversis eorumdem Prædecessorum temporibus cumulaverunt; Inter quæ privilegia illud existit, per quod omnes eumdem Ordinem expresse professi, una cum eorum Conventibus, Domibus, & Bonis, sub Sedis Apostolicæ protectione, eique immediate subjecti, ac ab omnimoda superioritate, jurisdictione, visitatione, correctione, & potestate Ordinariorum perpetuo exempti declarantur, & jurisdictioni, superioritati, & auctoritati Præceptoris Generalis Ordinis prædicti, in hac nostra Alma Urbe apud Archihospitale Sancti Spiritus residentis, plenarie subjiciuntur.

Et præcipue exemptio a jurisd. Ord. Generalis, cum subjectione Præceptori Generali S. Spiritus de Urbe.

§. 2. Cum autem, sicut accepimus, & diuturna experientia compertum est, non satis per ipsius Generalis Præceptoris curam, operam, & auctoritatem, debitæ integritati disciplinæ eorum, qui prædicto Hospitalario Ordini adscripti reperjuntur, & procul in remotis præsertim Regionibus degunt, consuli valeat; Nos igitur, qui ad salubriorem dicti Ordinis, illumque profitentium statum præcipuas Apostolicæ nostræ solicitudinis, & Paternæ providentiæ dirigimus partes, & ut eorum caritas per debitum cæterarum virtutum cultum uberior efflorescat in dies coram Domino, & bonum exhibeat sanctæ conversationis odorem, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, omnes, & singulos Hospitalarios Ordinis Sancti Spiritus prædicti intra Hispaniarum Regna, ac intra Poloniæ Regnum nunc existentes, & pro tempore extituros, etiamsi Priores, vel Præpositi, aut Canonici nuncupati dicti Ordinis, & sive in Conventibus, aut Hospitalibus, aut Prioratibus, & Præceptoriis, sive extra Conventus, Hospitalia, Prioratus, & Præceptorias nunc commorantur, vel pro tempore commoraturi fuerint, ab omnimoda jurisdictione, & obedientia Magistri, seu Præceptoris Generalis Archihospitalis Sancti Spiritus in Saxia de Urbe, non tamen quoad solutionem annui Canonis a Conventibus prædicti Ordinis dicto Archihospitali Sancti Spiritus, tanquam Capiti Ordinis Hospitalarii hujusmodi, persolvi consuetam, quam semper firmam & illæsam esse, & perinde ac si præsentes a nobis minime emanassent, persolvi volumus, motu proprio, ex certa scientia, matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ nostræ potestatis plenitudine tenore præsentium eximimus, & liberamus, eosque sic exemptos, & liberatos visitationi, correctioni, & omnimodæ jurisdictioni Ordinariorum Locorum, in quibus Ordinem Hospitalarium professi nunc existunt, & pro tempore extiterint, eadem Apostolica Auctoritate etiam perpetuo per easdem præsentes subjicimus, eisque subjacere volumus, ac semper subjectos esse decernimus, statuimus, & mandamus. Necnon Ordinariis prædictis, & eorum cuilibet, ut ipsi, tanquam a Sede Apostolica delegati, rebelles, & eis subjacere renuentes, per Censuras Ecclesiasticas ad se subjiciendos com-

Hospitalarii d. Ordinis in Regnis Hispaniarum & Poloniæ existentes eximuntur a jurisdictione Præceptoris Generalis.

Salva præstatione annui Canonis Archihospitali S. Spiritus de urbe faciendi.

Et subjiciuntur omnimodæ jurisdictioni Ordinariorum.

Delegata Ordinariis facultate eosdem compellendi.

ANNO 1741. compellere libere, & licite valeant, facultatem concedimus, & impertimur.

Moniales item Ordinariorum regimini ſubjiciuntur.

§. 3. Inſuper Moniales ejuſdem Ordinis Sancti Spiritus in prædictis Hiſpaniarum Regnis, & Poloniæ Regno exiſtentes, tam in ſpiritualibus, quam temporalibus, curæ, & regimini, & omnimodæ Ordinariorum prædictorum, in quorum Diœceſi ipſarum Monaſteria ſita reperiuntur, juriſdictioni pariter perpetuo eadem Apoſtolica Auctoritate ſubjicimus, & ſubjectas eſſe volumus; eaſque propterea a quacumque Fratrum Hoſpitalariorum Ordinis prædicti ſubjectione, & regimine penitus, & omnino dicta auctoritate ſimiliter perpetuo tenore earundem præſentium eximimus, & liberamus: eiſdemque Fratribus, ne ipſis in iis, quæ Monaſteriorum prædictorum gubernium, & regimen quomodolibet pertinent, in poſterum, ſub excommunicationis, ac privationis utriuſque vocis, aliiſque arbitrio noſtro imponendis pœnis, ſe ullatenus ingerere audeant, Apoſtolica Auctoritate prædicta, earundem præſentium tenore etiam perpetuo inhibemus, penituſque prohibemus.

Et eximuntur a regimine Fratrum Hoſpitalariorum.

Cum inhibitione, ne iſti amplius in earum gubernio ſe immiſceant.

Et præcepto obediendi Ordinariis tamquam Sedis Apoſtolicæ delegatis.

§. 4. Omnes autem, & ſingulos Ordinem Hoſpitalarium prædictum profeſſos, in Hiſpaniarum Regnis, & in Poloniæ Regno nunc, & pro tempore exiſtentes, & in eiſdem Regnis pro tempore commorantes, in virtute ſanctæ obedientiæ monemus, ut eoſdem Ordinarios, tanquam Sedis Apoſtolicæ Delegatos, pro debita Nobis, & Apoſtolicæ Sedi reverentia, congruo honore, & convenienti obſervantia, promptaque obedientia venerentur; ipſos quoque Ordinarios hortamur in Domino, ac per Viſcera Miſericordiæ Dei noſtri requirimus, ut Ordinem Hoſpitalarium hujuſmodi profitentes paterno amore proſequentes, benevole tractent, ac benigne foveant, ſeque illis pia munificentia liberales exhibeant, ac in omnibus prædictis tanquam in Agro Dominico cooperatores, & laboris participes, congrua benignitate recipiant, eorumque jura omni ſtudio, & cura cuſtodiant, atque tueantur, ut ipſi Ordinem Hoſpitalarium hujuſmodi profitentes, quorum opera, veluti lucernæ ardentes in conſpicuo loco poſitæ, omnibus Chriſtifidelibus erga miſeros, & afflictos vulneribus, morbis, variiſque ægritudinibus corporis, & nonnunquam ſimul etiam animi, languentes, caritatis lumen præbere debent, ad Dei laudem, & Fidei Catholicæ exaltationem, & animarum ſalutem, in tam ſublimi, excellentique virtute de die in diem proficientes, exinde a largiſſimo bonorum omnium retributore Domino perennis vitæ præmium conſequi mereantur.

Quibus prædicti Ordinis Profeſſorum eorumque jura eximo communiuntur.

Conſtitutio Bened. XIII. ſuper tranſitu ab aliis Ordinibus Regularibus ad Ordines Hoſpitalarios, innovatur, & ad Ordinem Sancti Spiritus extenditur.

§. 5. Ac demum Conſtitutioni piæ memoriæ Benedicti Papæ XIII. ſimiliter Prædeceſſoris noſtri editæ ſub datum Idibus Februarii Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo viceſimoſexto, Pontificatus ſui Anno ſecundo, & quæ incipit: *Sacra*: inhærentes, tranſitum prohibemus a quocumque Regulari, & Clauſtrali Ordine ad prædictum Hoſpitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum Ordinem, niſi ſervata in omnibus, & per omnia, & quoad omnia, forma, & tenore dictæ Conſtitutionis prædicti Benedicti Prædeceſſoris, quam potiori pro cautela etiam quoad prædictum Ordinem Hoſpitalarium Sancti Spiritus in Saxia nuncupatum extendimus per præſentes, & ampliamus, eamque omnino ſervandam eſſe, auctoritate, motuque noſtris prædictis, earumdem tenore præſentium declaramus, & ſtatuimus. PONT. A. I.

Clauſulæ ſalutares.

§. 6. Præſentes quoque noſtras literas, nullo unquam tempore, etiam ex eo, quod Præceptorias, Prioratus, & alia Beneficia dicti Ordinis Hoſpitalarii in Hiſpaniarum, & Poloniæ Regnis prædictis obtinentes, & in dictis Regnis exiſtentes, vel quicumque alii in præmiſſis intereſſe quomodolibet habentes, eiſdem præmiſſis expreſſe non conſenſerint, nec ad id vocati, aut requiſiti, ac omnes cauſæ, propter quas eadem præmiſſa emanaverint, examinatæ, verificatæ, & approbatæ fuerint, ſeu etiam enormis, vel enormiſſimæ, & totalis læſionis, aut alio quovis prætextu, & ex quocumque capite, aut quavis cauſa, vel occaſione quantumcumque notabili, & juridica, etiam neceſſario exprimenda, intentionis noſtræ, vel alio quocumque defectu, notari, impugnari, in toto, vel parte reſcindi, retractari, annullari, invalidari, in jus, vel controverſiam vocari, ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari poſſe, minuſque ſub quibuſvis ſimilium, vel diſſimilium gratiarum revocationibus, ſuſpenſionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, & aliis contrariis diſpoſitionibus a Nobis, ſeu quibuſvis aliis Romanis Pontificibus Succeſſoribus noſtris, ac dicta Sede, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, ac Conſiſtorialiter pro tempore emanatis, nullatenus comprehendi, nec comprehenſas cenſeri, ſed ſemper ab illis exceptas, & contra quaſcumque alias exceptiones quantumvis graves, omnino, & ſemper validas, & efficaces fore, & eſſe, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & perpetuo ſuffragari in omnibus, & per omnia, ac ſi vocatis omnibus, & ſingulis, quorum intereſt, de illorum conſenſu emanaſſent; neque Locorum Ordinarios prædictos, nunc, & pro tempore exiſtentes, vel alios quoſcumque, ad præmiſſa in toto, vel in parte verificanda, ſeu probanda ullo unquam tempore teneri, nec ad id quavis neceſſitate cogi, aut compelli poſſe; ſed ſolam earundem præſentium narrationem abſque alia verificatione, vel probatione ſufficere, eiſque in judicio, & extra illud ſtari, nec aliquam probationem, ſeu exceptionem cujuſvis naturæ, & ſpeciei illa ſit, vel fuerit, in contrarium adduci, vel admitti. Sicque, & non alias, per quoſcumque Judices Ordinarios, & extraordinarios quacumque facultate fungentes, etiam Cauſarum Palatii noſtri Apoſtolici Auditores, necnon Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictæque Sedis Nuncios, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi, & interpretandi auctoritate, in quavis cauſa, & inſtantia judicari, & definiri debere, ac quicquid ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Non obſtantibus Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, necnon prædictis Innocentii, Nicolai, & Sixti Prædeceſſorum noſtrorum quoad præmiſſa dumtaxat, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis ſpecialibus, vel generalibus Conſtitutionibus,

Sublata aliter udicandi facultate.

Derogationes generales & particulares.

PONT. A. I. nibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon Ordinis Hoſpitalarii Sancti Spiritus in Saxia, illiuſque Præceptoriarum, Prioratuum, & Conventuum, ac Monialium Monaſteriorum in Hiſpaniarum, & Poloniæ Regnis prædictis exiſtentium, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia reſpective roboratis ſtatutis, conſuetudinibus, ſtabilimentis, uſibus, naturis, erectionibus, inſtitutionibus, & exemptionibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis, illis, eorumque Præceptoribus, Prioribus, & Fratribus, ac Abbatiſſis Monaſteriorum prædictorum, illorumque Monialibus, & reſpective perſonis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, necnon irritantibus, & aliis decretis per prædictos, & quoſcumque alios Romanos Pontifices ſimiliter Prædeceſſores, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, ac ex certis tunc expreſſis, etiam Conſiſtorialiter propoſitis, & diligenter examinatis cauſis, conceſſis, approbatis, & innovatis; quibus omnibus, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, acſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, inſerta eſſent, præſentibus pro ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe, ac latiſſime derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

De præſentium exemplis ſive tranſumptis.

§. 7. Cæterum, quia difficile foret præſentes noſtras Literas ad ſingula loca, ubi opus eſſet, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impreſſis, manu tamen Notarii publici ſubſcriptis, vel alicujus Perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ Sigillo munitis, eadem prorſus fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtri Decreti, Conſtitutionis, derogationis, ſubjectionis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo, quadrageſimo primo, Nonis Aprilis, Pontificatus Noſtri Anno I.

Dat. die 5 April. 1740.

D. Card. Paſſionens.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

A. S. Siſti.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

ANNO 1741.

ADMONITIO XVI.

Ad Epiſcopos in Poloniæ Regno conſtitutos, ut cautius procedant in admittendis conjugiorum diſſolutionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis Regni Poloniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Matrimonium iure naturali, Divino & Canonico indiſſolubile.

MATRIMONII perpetuum indiſſolubilemque nexum, cujus firmitatem ab Adamo tanto ante pronunciatam Chriſtus Dominus, & his verbis, *quod Deus conjunxit, homo non ſeparet*, confirmare, & Evangelica gratia, unde magnum in Eccleſia Sacramentum eſt, augere dignatus fuit, tanta facilitate, perinde acſi neque lege naturæ, neque Divino Jure, neque Evangelicis præceptis, & Canonicis Sanctionibus initum eſſet Connubium, in aliquot Catholici Orbis partibus, atque in iſto præſertim florentiſſimo Poloniæ Regno in dies diſſolvi audientes; neque lacrymis, neque verbis explicare poſſumus allatam inde Nobis incredibilem ſolicitudinem, conceptamque in Pontificio animo Noſtro ingentem moleſtiam. Etſi autem plurimum dolentes, facile adducimur, ut credamus hujuſmodi diſſolvendorum Conjugiorum licentiam, propter quam, non ſine gravi bonorum offenſione, ſive vir unus, ſive mulier una, pluribus viciſſim adhuc viventibus ſibi antea copulatis Conjugibus, tertium, aut quartum matrimonium contrahere cernitur, a nimia Curiarum veſtrarum libertate, quemadmodum alibi evenire accepimus, ortum ducere; tamen facere non poſſumus, quin juſtiſſimas ad vos, Venerabiles Fratres, querelas noſtras deferamus; atque inſimul tantæ licentiæ refrænandæ, & intra præſcriptos a Catholica Eccleſia fines coercendæ, ſalutares Leges modumque meditemur.

Ejuſdem diſſolvendi facilitas improbatur.

Epiſcoporum zelus adverſus hoc malum. Divini judicii interminatio, excitatur.

§. 1. Ad Sacerdotalem igitur virtutem veſtram, veſtrumque pro Eccleſiaſtica diſciplina zelum, magna cum Pontificii animi fiducia, paſtorales curas conferimus, ut inde opportunum huic malo ab inclyta Polona Natione avertendo populſandoque, & abſtergendæ nomini veſtro inuſtæ notæ, ſubſidium interea repetamus. Eapropter Fraternitates Veſtras in Domino rogamus, & hortamur, ut memores rationum Cœleſti Catholicæ Eccleſiæ Sponſo Jeſu Chriſto Judici reddendarum, Apoſtolicis vocibus Noſtris obtemperantes, miniſterium veſtrum ea, qua decet, vigilantia adimplere ſatagatis. Ac, dum pares muneri, pietati, & religioni veſtræ de hiſce rebus ſucceſſus præſtolamur, Fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam benedictionem peramanter impertimur.

Præſentium tranſumptis fides haberi præcipitur.

§. 2. Volumus autem, ut earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ

ANNO 1741. apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die undecima menſis Aprilis milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus noſtri Anno Primo.

Data die 21. Aprii. 1741.

D. Card. Paſſionens.

PONT. A. I.

XVII. BEATIFICATIO

Beati Alexandri Saulii, ex Clericis Regularibus S. Pauli Barnabitis nuncupatis, primum Aleriæ, deinde Papiæ Epiſcopi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Glorificatio B. Viri ad laudem Dei, & Fidelium utilitatem ceſſura dicitur, cum mentione perturbationum Regni Corſicæ.

BENIGNITATEM Dei noſtri, & divitias bonitatis ejus in Servi Dei Alexandri Saulii, primum Aleriæ, deinde Papiæ Antiſtitis virtutibus, ac meritis, extollere, & prædicare, non religionis modo debitum eſſe ducimus officium, ſed nihil etiam intelligimus in hac temporum conditione eſſe opportunius, quam, ut univerſis Chriſtifidelibus, & animarum maxime Paſtoribus, uberiora ſuppetant ad imitationem exempla, atque in ejuſdem patrocinio, factiſque admirandis, præſidia ad pacem, tranquillitatem, & ſalutem, tam inter Chriſtianos omnes, quam inter eos potiſſimum populos procurandam, quos ab illo per viginti, & amplius annos, non tanquam ſolius Aleriæ Epiſcopo, ſed totius Corſicæ Apoſtolo, olim ſalutaribus monitis, ac legibus inſtructos, & moribus correctis, extinctis odiis, conciliatis animis, reformatiſque Clericis, viam mandatorum Dei currere edoctos, ipſa rerum humanarum divinarumque perturbatio jamdudum inibi exorta, a tradita ſanctiſſima diſciplina alienos tenet. Eapropter inter præcipuas partes Apoſtolici muneris, quod altiſſimo Divinæ Sapientiæ conſilio infirmitati Noſtræ impoſitum eſt, illam miniſterio Noſtro rite ſancteque obeundo magis congruentem reputamus, ut, ad cœleſtem Nobis promerendam opem, ſtudeamus, quantum Nobis ex alto conceditur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Eccleſiæ decus, bonumque Chriſtiani populi exemplum, promovere cultum,

Beati vita ſtrictim attingitur.

& venerationem ejuſdem Servi Dei, qui, pueritiæ curriculo ſumma cum pietatis, & doctrinarum laude confecto, ſeverioris diſciplinæ inſtitutum in Congregatione Clericorum Regularium S. Pauli, Barnabitarum nuncupata, amplexus, omnium religioſarum virtutum ſplendore longe lateque præfulſit, ad Paſtorales Ovium ſibi commendatarum curas evocatus, ita ſe geſſit, ut optimi Paſtoris officio perfunctum, a Paſtorum Principe Jeſu Chriſto æterna mercede donatum fuiſſe non dubitemus.

Item ordo in cauſa ſervatus.

§. 1. Cum itaque, mature, diligenterque diſcuſſis, atque perpenſis per Congregationem Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpoſitorum proceſſibus de Apoſtolicæ Sedis licentia confectis ſuper vitæ ſanctitate, & virtutibus tam theologicis, quam moralibus in gradu heroico, quibus idem Servus Dei Alexander Saulius multipliciter claruiſſe, necnon miraculis, quæ ad ejus interceſſionem, & ad manifeſtandam hominibus ipſius Sanctitatem, a Deo patrata fuiſſe aſſerebantur, eadem Congregatio coram Nobis conſtituta, auditis etiam Conſultorum ſuffragiis, uno ſpiritu, unaque voce cenſuerit, poſſe, quandocumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum conſuetis Indultis,

Et ſupplicationes a Præſulibus, & Principibus porrectæ.

§. 2. Hinc eſt, quod Nos, piis atque enixis quamplurium Venerabilium Fratrum Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum, necnon dilectorum filiorum Magiſtratuum, Procerum, & Populorum Italiæ præſertim, ac totius inſuper antedictæ Congregationis, Clericorum Regularium S. Pauli, ſupplicationibus (quas olim etiam humiliter datas fel. rec. Prædeceſſoribus Noſtris Innocentio PP. X., cl. mem. Ferdinandus Romanorum Rex in Imperatorem electus, Clementi PP. X., bo: me: Emmanuel Sabaudiæ Dux, & Innocentio PP. XI., Coſmus itidem bo: me: Etruriæ ſibi ſubjectæ Magnus Dux, piarum ſuarum precum acceſſione roboraverant, & fel: pariter rec. Clementi PP. XII. itidem Prædeceſſori Noſtro, Chariſſima in Chriſto filia Noſtra Maria Amalia utriuſque Siciliæ & Hieruſalem Regina Illuſtris, ac Nobis ipſis nuper Dilecti filii Nobiles Viri Dux, & Reſpublica Januenſis renovarunt) Nobis ſuper hoc humiliter porrectis benigne inclinati, de ſupradictæ Congregationis conſilio, & aſſenſu, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium indulgemus, ut idem Dei Servus Alexander Saulius in poſterum Beati nomine nuncuperur, ejuſque Corpus, &

Beati nomen Corporis Veneratio, Imaginum ornatus, Officii, & Miſſarum recitatio concedantur.

Reliquiæ veneration Fidelium (non tamen in proceſſionibus circumferendæ) exponantur, Imagines quoque Radiis, ſeu Splendoribus exornentur, ac de eo quotannis die xxiij. menſis Aprilis recitetur Officium, & Miſſa de communi Confeſſoris Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata, juxta Rubricas Breviarii, & Miſſalis Romani. Porro recitationem Officii, & Miſſæ celebrationem hujuſmodi fieri concedimus dumtaxat in univerſa Congregatione eorundem Clericorum Regularium S. Pauli Barnabitarum, in Civitate Mediolanenſi, ubi natus, & Regularem emiſit profeſſionem, in Diœceſibus, tam Alerienſi, quam Ticinenſi, quibus Epiſpopus præfuit, & in Civitate Januenſi, unde originem duxit, & ubi adhuc ejus Nobilis Gens, & Familia perſtat, ab omnibus utriuſque ſexus Chriſtifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, & quantum ad Miſſas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Eccleſias, in quibus feſtum peragetur, confluentibus.

Necnon celebratio ſolemnium Beatificationis in Urbe, & alibi.

§. 3. Præterea primo dumtaxat anno, a datis hiſce literis, & quoad Indias, a die, quo eædem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Eccleſiis Congregationis, Civitatum, & Diœceſum antedictarum ſolemnia Beatificationis ipſius Servi Dei, cum Officio, & Miſſa ſub ritu duplici majori, die ab Ordinariis reſpective conſtituta, poſtquam in Baſilica noſtra S. Petri in Vaticano de Urbe celebrata fuerint eadem ſolemnia ipſa die xxiij. currentis Menſis Aprilis, pariter celebrandi facimus poteſtatem,

Cum derogationibus opportunis.

§. 4. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac decretis de non cultu editis, cœteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, ut earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis

Fides tranſumptis habenda jubetur.

etiam

PONT. A. I. etiam impreſſis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium ſubſcriptis, & ſigillo Præfecti ejuſdem Congregationis munitis, eadem prorſus fides ab omnibus, & ubique tam in Judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXIII. Aprilis MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno I.

Dat. die 23. April. 1741.

D. Cardinalis Paſſioneus.

XVIII. APPROBANTUR

Decreta a Congregatione Cæremoniali particulari edita pro Archiepiſcopis, ſive Epiſcopis, & Præſidibus, Gubernatoribus, ac Vice-Legatis per Ditionem Eccleſiaſticam conſtitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Honores ab Antiſtitibus, & Præſulibus invicem deferendi, a Romanis Pontificibus præſcripti.

QUOD Apoſtolus univerſis Chriſtifidelibus conſulebat, ut inter cætera Officia ſibi pariter exhibenda, honore etiam ſeſe invicem prævenirent, & honorem tamquam debitum, cui deferendus eſſet honor, redderent; id maxime ab Antiſtitibus, & Præſulibus viciſſim inter ſeſe, in mutua tam civilium, quam ſacrorum Officiorum exhibitione, præſtandum eſſe intelligentes Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri, per Cæremoniale Epiſcoporum, juxta uniuſcujuſque Ordinis, gradus, & dignitatis conditionem, Leges, & Statuta, quibus integerrime ſervatis, & unicuique ratio haberetur, & nemini inferretur præjudicium, ſapientiſſime præſcripſerunt.

Abuſus ea in re obortι.

§. 1. Quoniam autem quoſdam abuſus in honoribus ſibi invicem deferendis inter Venerabiles Fratres Archiepiſcopos, & Epiſcopos ex una, & inter Dilectos Filios Provinciarum Status noſtri Eccleſiaſtici Præſides, Gubernatores, Prælatos, & Apoſtolicos Vice-Legatos ex altera parte, quocumque pacto, ac tempore etiam immemorabili irrepſiſſe jamdudum, etiam dum in minoribus eſſemus, noveramus, ut eoſdem penitus adimeremus, ne ullus umquam in poſterum querelis, ac diſſidiis inter utroſque forſan oborientibus pateat aditus, nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, & Cæremoniarum præpoſiti ſunt, negotium dedimus, ut Leges, & Inſtituta Cæremonialia pro corrigendis, & auferendis iiſdem abuſibus opportuna, & ſalutaria conderent.

Quos Pontifex tollere intendit.

Decreta a Congregatione particulari ſuper eo edita, approbantur, & confirmantur.

§. 2. Hujuſmodi vero Leges, & Inſtituta Cæremonialia ab iiſdem Cardinalibus præſcripta, & a Nobis inſpecta cum probaſſemus, quo firmius ſubſiſtant, & ſerventur exactius, tenore præſentium, Apoſtolica auctoritate approbamus, & confirmamus, atque ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & in futurum ſpectabit, perpetuo obſervanda eſſe ſtatuimus, præcipimus, & mandamus.

Clauſulæ ſalutares.

§. 3. Decernentes eaſdem preſentes Literas ſemper firmas validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari. Sicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obſtantibus quibuſcumque in contrarium præmiſſorum quomodolibet facientibus.

ANNO 1741.

Decretum irritans.

Derogatio contrariis.

Exemplorum fides

§. 4. Volumus autem, ut earumdem præſentium Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris die XV. Maji MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Data die 25. Maii 1741.

D. Card. Paſſioneus.

Decreta ipſa dantur infra in Appendice.

PROVIDETUR XIX.

Abuſibus adverſus Jejunii Quadrageſimalis obſervantiam invectis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis univerſis, gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Jejunii Quadrageſimalis origo, utilitas, & ſcopus.

NON ambigimus, Venerabiles Fratres, quin univerſis Catholicæ Religionis Cultoribus notum ſit, a tota per Chriſtianum Orbem Eccleſia inter præcipua Orthodoxæ diſciplinæ capita perpetuo adnumeratum retineri Quadrageſimale Jejunium; quod olim in Lege, & Prophetis primitus adumbratum, ipſius Domini Noſtri Jeſu Chriſti exemplo veluti conſecratum, ab Apoſtolis traditum, a Sacris Canonibus ubique præſcriptum, & ab univerſali Eccleſia ab ipſo ſui primordio retentum, & obſervatum eſt. Hoc nimirum, ut veteres tradidere Patres, nobis quotidie peccantibus communis pœnitentiæ conſtituto remedio, per conſortium Crucis Chriſti, nos etiam aliquid in eo, quod ipſe propter nos præſtitit, agimus; ſimulque ad recolenda ſacratiora Redemptionis noſtræ myſteria, quæ per Dominicæ Paſſionis, ac Reſurrectionis memoriam, Quadrageſimali potiſſimum tempore ſolemnius celebrantur, purificatis Jejunio corporibus, & animis, dignius paramur. Hoc, veluti noſtræ militiæ teſſera, ab inimicis Crucis Chriſti ſecernimur, flagella Divinæ ultionis avertimus, & cœleſti præſidio in dies adverſus principes tenebrarum munimur. Hoc deſpectui habito, non contemnendum divinæ gloriæ detrimentum, non leve Catholicæ Religioni decus,

nec

ANNO 1741.

nec dubium animabus Chriſtifidelium periculum oboritur: nec aliunde populis calamitates, rebuſque publicis, & privatis cladem exitiumque importatum eſſe conſtat.

Prava conſuetudo inter Fideles inducta.

§. 1. Ab hac vero inſita inhærentique in omnium Catholicorum hominum animis de ſacratiſſima Quadrageſima, aliiſque diebus jejunio conſecratis perſuaſione, & reverentia, quam aliena, quam diſcors, quam abſona ſit hodierna Jejunantium conſuetudo, quantum ab ipſa Jejuniorum inſtitutione, & ſervata ſemper, ubique, & ab omnibus diſciplina quam longiſſime diſtet; Vos, Venerabiles Fratres, qui populorum curæ veſtræ commmiſſorum mores, & uſus probe noſtis, pro ſingulari ſapientia veſtra, præ cæteris clarius intelligitis. Nos ſane, quibus in hac ſublimi Apoſtolicæ procurationis ſpecula conſtitutis undique gentium nuntii afferuntur lacrymis ſatis déplorare non poſſumus, auguſtiſſimam Quadrageſimalis Jejunii obſervantiam ob nimiam, nullis legitimis urgentibus cauſis, ubique indiſcriminatim diſpenſandi facilitatem plane ſublatam eſſe; ita ut Orthodoxæ quidem Religionis Cultores merito querantur; hæreſum vero Sectatores illudant, & exultent. Pernicioſæ huic corruptelæ plurimorum inſuper licentiam adjunctam eſſe graviter dolemus; quæ uſque adeo invaluit, ut nulla Apoſtolici Inſtituti, ſacratiſſimique præcepti habita ratione, Jejuniorum tempore, palam, & impune ab iiſdem agitentur convivia, & epulæ, interdictæ promiſcue inferantur.

Exclamatur Epiſcopi ad eas evellendas.

§. 2. Eapropter, quemadmodum quibus curis, ſolicitudinibus, & angoribus urgeamur, cum Fraternitatibus Veſtris communicamus; ita facere non poſſumus, quin pro injuncto Nobis ſupremo ſacroſancti Apoſtolatus officio, & ardentiſſimum Fraternitatum Veſtrarum zelum ad opportunum hiſce malis adhibendum remedium excitemus, &, ad congruentes hujuſmodi abuſibus penitus extirpandis leges præſcribendas, meditemur. Interea, Venerabiles Fratres, gaudium, & corona noſtra, nobiſcum conſiderantes, nihil Deo acceptius, nihil Paſtorali miniſterio noſtro dignius, nihil gregibus curæ noſtræ commiſſis utilius, quam ut verbo, & exemplo præeuntes, Chriſtifideles ad tam ſalutarem Chriſtianæ pœnitentiæ, & pietatis exercitationem alacrius ſuſcipiendam, conſtantiſſime retinendam, & ea, qua inſtituta fuit, diſciplina peragendam vehementius inflammemus; omni opera atque induſtria ſtudeamus, ut fideles populi in conſpectu Dei, per auſteriorem Jejuniorum obſervantiam, tales permaneant, quales in ipſo Paſchali feſto dignum eſt inveniri.

Diſpenſatio non a Cathedratis ſine legitima cauſa, nec Univerſitatibus, ſine urgente neceſſitate.

§. 3. Debitum igitur paternæ uniuſcujuſque veſtrum ſedulitatis, & caritatis officium jure poſtulat, ut omnibus notum faciatis, & annuntietis, nemini quidem ſine legitima cauſa, & de utriuſque Medici conſilio; multitudini vero, veluti populo, aut civitati, aut genti indiſcriminatim integræ, nonniſi graviſſima, & urgente neceſſitate, & in caſibus per ſacra Canonum ſtatuta præſcriptis, cum debita Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadrageſimali Jejunio diſpenſationem, toties, quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque uſurpandam, nec ſuperbe, & arroganter ab Eccleſia, ſicut alicubi in more poſitum eſſe accepimus, eſſe poſtulandam.

§. 4. Graviſſimam vero urgentemque neceſſitatem etſi non eſt cur Vobis explicemus: Nolumus tamen Vos ignorare, cum hujuſmodi neceſſitate, & ſervandam eſſe potiſſimum Unicam Comeſtionem, ſicut alias hic Romæ, ac Nos ipſi hoc anno urgentibus cauſis diſpenſantes, expreſſe præſcripſimus; & licitas atque interdictas Epulas promiſcue minime apponendas eſſe.

PONT. A. I.

Unica comeſtio ſemper ſervetur.

Epulæ vetitæ, cum licitis non apponantur.

§. 5. Porro quemadmodum de ejuſmodi indulgentia tam caute impertienda, ſi ſecus fieret, Nos perſuaſum habemus, diſtrictam ſupremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conſcientiam uniuſcujuſque Veſtrum onerandam eſſe ducimus. Inſimul Fraternitates Veſtras rogamus, & in Domino exhortantes, obſecramus, ut populos, qui communem omnium Chriſtifidelium pœnitentiam, ac diſciplinam ſervare nequeunt, commonere ſatagatis, ne per alia pietatis opera, ut ſua cuique devotio ſuggeret, peccata ſua expiare, & Deo ſatisfacere negligant; quinimmo ſanandis vulneribus, quibus humana infirmitas ſauciatur, diligentem adhibere ſtudeant curationem, ut culpas de mundano pulvere contractas, dum caſta jejunia decoquere non poſſunt; pia opera, orationum ſuffragia, & eleemoſynæ munera redimant. Interim ſolatium, & levamen non leve mœrori noſtro a Paſtorali vigilantia, & caritate veſtra præſtolantes, ac certo Nobis pollicentes; Apoſtolicam benedictionem, cum uberi cœleſtium chariſmatum copia conjunctam, in eoſdem populos veſtros redundaturam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur.

Pontifex oberat conſcientiam Epiſcoporum.

Diſpenſatores monet, juber, ut alia pro alia opera jejunii loco ſubſtituant.

§. 6. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, ſive exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die trigeſima menſis Maji anno milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Præſentium tranſumpta fidem tribuit.

Data die 30. Maji 1741.

D. Cardinalis Paſſionens.

INNOVANTUR XX.

Pœnæ adverſus Confeſſarios, qui pœnitentes ad turpia ſolicitant; cum præcepto hujuſmodi denunciandi; & reſervatione abſolutionis quoad Calumniatores. Adimitur præterea Sacerdotibus facultas Sacramentum Pœnitentiæ adminiſtrandi complicibus in peccato contra caſtitatem, cum pœnis &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a fine inſtituti a Deo Pœnitentiæ Sacramenti.

SACRAMENTUM Pœnitentiæ, quam ſecundam, poſt naufragium deperditæ gratiæ, tabulam Sancti Patres apte nuncuparunt, Nos licet immerentes ad univerſi Dominici Gregis

curam

PONT. A. I.

curam ſuperna diſpoſitione vocati, omne ſtudium, & Paſtoralem ſolicitudinem adhibere tenemur, ne quod poſt amiſſam Baptiſmi innocentiam datum eſt Divina benignitate perfugium, per Dæmonum fraudem, & hominum Dei beneficiis perverſe utentium malitiam, naufragis, ac miſeris peccatoribus luctuoſum evadat exitium; & quod in ſalutem, & curationem Animarum, a Deo, qui dives eſt in miſericordia, inſtitutum eſt, execrabili ſceleſtorum quorumdam Sacerdotum improbitate, in earum perniciem, atque interitum vertatur.

Conſtitutio Gregor. XV. contra Confeſſarios ſolicitantes ad turpia.

§. 1. Dudum quidem a fel. record. Gregorio Papa XV. Prædeceſſore Noſtro per ſuas literas in forma Brevium ſub datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die xxx. Auguſti MDCXXII. Pontificatus ſui anno ſecundo, ſapienter proviſum fuit contra quoſcumque Sacerdotes audiendis Confeſſionibus deputatos, ad turpia, & inhoneſta ſolicitantes; Et deinceps ſucceſſivis temporibus, ad earum literarum interpretationem, ac declarationem, plura ſubinde a Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium adverſus hæreticam pravitatem generalium Inquiſitorum ſub die xi. menſis Februarii Anno Domini MDCLXI. prodierunt decreta, & a rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Prædeceſſore Noſtro in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ Univerſalis Inquiſitionis die xxiv. Septembris MDCLXV. coram eo habita, inter alias ab Evangelica veritate, & Sanctorum Patrum doctrina alienas, & diſſonas propoſitiones, ſexta videlicet, & ſeptima, huc revocandæ, damnatæ, & prohibitæ fuerunt; Nos itaque mature perpendentes quanti momenti ſit ad æternam animarum ſalutem ea ubique exacte obſervari, & quanti ad infirmas oves curandas, & decorem Sanctæ Eccleſiæ Dei retinendum, interſit, ne aliqui Sacerdotes Pœnitentiæ Sacramento nefarie abutentes, Pœnitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro piſce ſerpentem, pro medicina venenum porrigant, ſed animo ſecum recolentes, ſe a Chriſto Domino Præſides, & Judices animarum conſtitutos, ea ſanctitate, quæ ſublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum adminiſtrent: Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione Noſtra, præfatas literas hujuſmodi, ac omnia, & ſingula decreta prædicta ad illarum interpretationem, & declarationem emanata, Apoſtolica Auctoritate tenore præſentium approbamus, & confirmamus, illiſque omnibus, & ſingulis inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; Atque etiam, quatenus opus ſit, denuo committimus, & mandamus omnibus hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus, & Locorum Ordinariis omnium Regnorum, Provinciarum, Civitatum, Dominiorum, & Locorum univerſi Orbis Chriſtiani, in ſuis reſpective Diœceſibus, ut diligenter, omnique humano reſpectu poſtpoſito, inquirant, & procedant contra omnes, & ſingulos Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apoſtolicæ immediate ſubjectos, quorumcumque Ordinum, Inſtitutorum, Societatum, & Congregationum, & cujuſcumque Dignitatis, & Præeminentiæ, aut quovis Privilegio, & Indulto munitos, qui aliquem Pœnitentem, quæcumque perſona illa ſit, vel in actu Sacramentalis Confeſſionis, vel ante, vel immediate poſt Confeſſionem, vel occaſione, aut prætextu Confeſſionis, vel etiam extra occaſionem Confeſſionis in Confeſſionali, ſive in alio loco ad Confeſſiones audiendas deſtinato, aut electo, cum ſimulatione audiendi ibidem Confeſſionem, ad inhoneſta, & turpia ſolicitare, vel provocare, ſive verbis, ſive ſignis, ſive nutibus, ſive tactu, ſive per ſcripturam, aut tunc, aut poſt legendam, tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhoneſtos ſermones, vel tractatus temerario auſu habuerint; Et quos in aliquo ex hujuſmodi nefariis exceſſibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumſtantiis, ſevere animadvertant, per condignas pœnas, juxta memoratam Gregorii Prædeceſſoris Noſtri Conſtitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inſerta haberi volumus: Dantes etiam, ſi opus ſit, & rurſus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, & Eccleſiæ Dei injurioſum, remaneat, ob probationum defectum, impunitum, jam alias in præfata Conſtitutione tributam, procedendi cum Teſtibus etiam ſingularibus, dummodo præſumptiones, indicia, & alia adminicula concurrant.

Declarationes Congregationis ſancti Officii.

Propoſitiones in hac materia damnatæ ab Alexandro VII.

Prædicta omnia confirmantur, & innovantur.

Cum præcepto Inquiſitoribus, & Ordinariis exequendi omnia, & ſingula in eiſdem contenta.

Confeſſarii ſi angant fœminas ab aliis ſolicitatas, ut ſolicitantes denuncient.

§. 2. Meminerint præterea omnes, & ſinguli Sacerdotes ad Confeſſiones audiendas conſtituti, teneri ſe, ac obligati, ſuos Pœnitentes, quos noverint fuiſſe ab aliis, ut ſupra, ſolicitatos, ſedulo monere, juxta occurrentium caſuum circumſtantias, de obligatione denunciandi Inquiſitoribus, ſive Locorum Ordinariis prædictis, Perſonam, quæ ſolicitationem commiſerit, etiamſi Sacerdos ſit, qui juriſdictione ad abſolutionem valide impertiendam careat, aut ſolicitatio inter Confeſſarium, & Pœnitentem mutua fuerit, ſive ſolicitationi Pœnitens conſenſerit, ſive conſenſum minime præſtiterit, vel longum tempus poſt ipſam ſolicitationem jam effluxerit, aut ſolicitatio a Confeſſario, non pro ſe ipſo, ſed pro alia perſona peracta fuerit. Caveant inſuper diligenter Confeſſarii, ne Pœnitentibus, quos noverint jam ab alio ſolicitatos, ſacramentalem abſolutionem impertiant, niſi prius denunciationem prædictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti Judici, vel ſaltem ſe, cum primum poterunt, delaturos ſpondeant, ac promittant.

Denegando abſolutionem, niſi peracta, aut poenam promiſerint.

Calumniatores extra mortis articulum privantur beneficio abſolutionis, quæ Summo Pontifici reſervatur.

§. 3. Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna cauſa commoti, vel aliorum impiis ſuaſionibus, aut promiſſis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio poſthabito, & Eccleſiæ auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Eccleſiaſticos Judices falſo ſolicitationis inſimulant: Ut igitur tam nefaria audacia, & tam deteſtabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcumque perſona, quæ execrabili hujuſmodi flagitio ſe inquinaverit, vel per ſe ipſam innocentes Confeſſarios impie calumniando, vel ſceleſte procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, præterquam a Nobis, Noſtriſque Succeſſoribus, niſi in fine vitæ, & excepto mortis articulo, ſpe abſolutionis obtinendæ, quam Nobis, & Succeſſoribus prædictis reſervamus, perpetuo careat.

Prædecreta Pontificia ulterius extenduntur.

§. 4. Demum magnopere cupientes a Sacerdotalis Judicii, & Sacri Tribunalis ſanctitate omnem

ANNO 1741.

ANNO 1741.

nem turpitudinis occasionem, & Sacramentorum contemptum, & Ecclesiæ injuriam longe submovere, & tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, & quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, Dæmonis potius, quam Dei Ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes, in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, & aliquorum in Theologia Magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac Nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum a pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, & singulis Sacerdotibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, ac Dignitatis; tametsi alioquin ad Confessiones excipiendas approbatis, & quovis Privilegio, & Indulto, etiam speciali expressione, & specialissima nota, & mentione digno suffultis, Auctoritate Apostolica, & Nostræ Potestatis plenitudine interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicis in peccato turpi, atque inhonesto, contra sextum Decalogi Præceptum commisso, excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate, & jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per præsentes has nostras adimere intendimus; Et nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis pœnam, a qua absolvendi potestatem Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

Adimit Sacerdotibus facultatem excipiendi Confessionem complicis in peccato turpi, extra casum extremæ necessitatis.

Sub pœna nullitatis absolutionis.

Et excommunicationis ipso facto incurrendæ, & Summo Pontifici reservatæ.

§. 4. Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque Jubilæi, aut etiam Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, aut alterius cujuslibet Indulti, Confessionem dicti complicis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, & in hoc casu, nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, & Pœnitentis genere, jurisdictione, ut præfertur, careat, & absolvendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, & approbato. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quæ nuncupantur Cruciatæ Sanctæ, vel Jubilæi Universalis, & plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, & Monasteriorum, & Ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; Quibus omnibus, eorum tenores præsentibus pro expressis habentes, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Pro tempore Jubilæi &c.

Cum derogatione a bus necessariis, & opportunis.

§. 5. Volumus demum, ac præcipimus, ut omnes Locorum Ordinarii, tam præsentes, quam futuri pro tempore existentes, in approbatione Confessariorum, tam prædictam Constitutionem Gregorii Prædecessoris, quam præsentem hanc Nostram, ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, & accurate observari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut Sacrum Ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, judicii integritate peragant, exhibeantque semetipsos, ut Ministros Christi, & Dispensatores Mysteriorum Dei; Memores præterea sint, se locum tenere, ac vices obire Summi, atque æterni Sacerdotis, qui Sanctus, innocens, impollutus, per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum Deo viventi: Sedulo igitur studeant, diligenterque caveant, ne quærentibus, & pulsantibus eorum culpa Cœlum claudatur; ne deperditæ Oves ad Ovile Dominicum redire properantes, eorum manibus ferarum dentibus dilaniandæ tradantur; ne prodigi Filii egentes, & saucii, ad cœlestem Patrem revertentes, nefaria eorum improbitate, gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

Pro N. A. I.

Dispositio præsentium Confessarii inculcanda.

§. 6. Ut autem præsentes Literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, & nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, & afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent: utque ipsarum præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in judicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Earumdem publicatarum in Urbe factæ vis personalis intimationis, transumptis vero fides in judicio, & extra, tribuitur.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostræ voluntatis, sanctionis, præcepti, mandati, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno I.

Sanctio.

Dat. die 1 Jun. 1741.

X. Sub-Datarius.

Pro D. Card. Passionco
Cajetanus Amatus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die xvij. ejusdem Mensis, & Anni.

MO-

PONT. A. I. XXI.

ANNO 1741.

MONIALIBUS

In Portugalliæ, & Algarbiorum Monaſteriis rigoroſam Clauſuram profeſſis, & extra illa degentibus, injungitur reditus ad Clauſtra, & egreſſus in poſterum prohibetur.

Venerabilibus Fratribus, Antiſtitibus Regnorum Portugalliæ, & Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam benedictionem.

Exordium a cura ſervandarum Virginum Deo ſacrarum.

CUm Sacrarum Virginum, quæ ſe Chriſto intra clauſtra dicaverunt, & tam carne, quam mente ſe Deo voverunt, ut conſumment opus ſuum magno præmio deſtinatum, quo ſublimior gloria eſt, eo major & cura eſſe debeat; inter præcipuas Apoſtolicæ noſtræ ſolicitudinis partes, illam non ultimam reputamus, ut, cæteris inter Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem, & Portugalliæ, Algarbiorumque Regna jamdiu exortis diſſidiis, benedicente Domino, compoſitis, ſalutarem quoque noſtram, ad majorem Monialium in iiſdem Regnis degentium progreſſum in via mandatorum Dei, & vocationis ſuæ ſemita faciendum, operam conferamus.

Abuſus inter Moniales Regnorum Portugalliæ, & Algarbiorum invecti, quod earum extra Clauſtra.

§. 1. Quoniam autem, ſicut accepimus, quamplurimæ Moniales variarum Diœceſum Regnorum hujuſmodi, quæ Regularem in Monaſteriis quorumcumque Ordinum rigoroſæ, & perfectæ clauſuræ emiſerunt Profeſſionem, variis, & in ſpeciem quæſitis coloribus, & ſimulationibus, ac præſertim prætenſis curandarum infirmitatum cauſis, non ſolum e Monaſteriis exeunt, nec ad breve tempus, nec ad Civitates, & Oppida, ubi cujuslibet Monialis Monaſterium reperitur, divertunt, verum etiam per integrum unius, ac plurium annorum ſpatium, & in locis a proprio uniuſcujuſque Monaſterio longiſſime diſſitis, moram ducunt: Eapropter fit, ut quamplurima inde ſcandala, & abuſus incredibiles, ac Regularis perfectionis detrimenta, non ſine gravi bonorum hominum offenſione, oriantur: Conſpiciuntur enim nonnullæ earumdem Monialium per plateam incedere, ad publica Spectacula, & Theatra, Comœdias, Tragedias, & Dramata, audiendi, ſpectandique cauſa, convolare, & ad alia loca nullo pacto religioſis Virginibus convenientia pergere; His accedit, quod non religioſæ conſuetudinis, ſed, licentioſæ vitæ exemplo, iis, quibuſcum in eorumdem Domibus commorantur, ſint offenſioni, & ſcandalo.

Præcipitur Ordinariis earum prompta ad Clauſuram revocatio, ſub pœnis contra violantes Clauſuram, ipſo facto incurrenda.

§. 2. Hinc eſt, quod Nos, non quod, humilitatis noſtræ admodum conſcii, aliquid ad cenſuram licentiæ vindicemus, ſed quod, ad ſolicitudinem magis cauti, plus de Diaboli infeſtatione timeamus, opportunum hiſce malis remedium afferre, &, quantum cum Domino poſſumus, debitæ earumdem Sacrarum Virginum cuſtodiæ, decori, atque honeſtati providere cupientes, motu proprio, & ex certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine vobis omnibus, & ſingulis, Venerabiles Fratres, injungimus, & mandamus, ut ſtatim ac ad Fraternitates Veſtras præſentes noſtræ in forma Brevis literæ, aut earumdem tranſumpta, ſive exempla, etiam typis impreſſa, & manu alicujus publici Notarii ſubſcripta, & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munita pervenerint, illico notum faciatis, & nuntietis omnibus, & ſingulis Monialibus Monaſteriorum, ſive veſtrarum reſpective, ſive aliarum Diœceſum in uniuſcujuſque veſtrum Diœceſi quacumque auctoritate, facultate, licentia, Indultis, ac privilegiis, ſive per hanc Sanctam Sedem, ſive per Congregationem Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium negotiis Epiſcoporum, & Regularium propoſitam, ſive per Vos ipſos, aut Prædeceſſores veſtros Antiſtites, ſive per ordinarios Noſtros, & ejuſdem Sanctæ Sedis pro tempore Nuntios quomodolibet conceſſis, extra clauſtra ſuorum Monaſteriorum quacumque etiam infirmitatis cauſa commorantibus, in virtute ſanctæ obedientiæ præcipiatis, ut intra quindecim, aut viginti dies, & non amplius, ab earumdem præſentium noſtrarum literarum publicatione, & affixione, ad proprium Monaſterium, in quo regularem Profeſſionem emiſerunt, redeant, ibique permaneant, aliter ipſo facto pœnas a Sacris Canonibus contra violantes clauſuram Monialium inflictas, præter alias veſtro arbitrio irrogandas, incurrere, & incurriſſe ſciant, quibus ſane pœnis, aliiſque veſtro etiam arbitrio imponendis, obnoxios, & ipſo facto ſubjectos eſſe decernimus, & declaramus omnes, & ſingulos conſilium, auxilium, commodum, aliaque hujuſmodi dantes, aut præſtantes, ne eædem præſentes ſuum ſortiantur effectum.

Adhortatio ad eoſdem pro præſentium exacutione.

§. 3. Cæterum, Venerabiles Fratres, rogamus Vos, & in Domino hortamur, ut pro eximia pietate veſtra, religionis zelo, Eccleſiaſticæ diſciplinæ amore, & æterna Sacrarum Virginum ſalute Fraternitatibus Veſtris potiſſimum credita, ſtatim hiſce noſtris acceptis, omnia, & ſingula in ipſis contenta debitæ executioni mandanda curetis, ſuper quibus veſtras conſcientias oneramus, ac ſignificamus diſtrictam Supremo Divino Judici Jeſu Chriſto Cœleſti Sacrarum Virginum Sponſo reddendam eſſe rationem. Contendite igitur omni ope, conſilio, prudentia, & auctoritate veſtra, Sacerdotale Miniſterium veſtrum cumulate explere; Nos enim omnes opportunas, & neceſſarias ad ejuſmodi effectum facultates, etiam auxilium Brachii Sæcularis, quatenus opus fuerit, invocandi, Apoſtolica auctoritate earumdem præſentium tenore impertimur.

Cum facultatibus opportunis.

Subiata eiſdem, atque etiam Congregationi Epiſcoporum & Regularium facultate in poſterum indulgendi egreſſus e Monaſteriis.

§. 5. Verum, ne impoſterum Indulta exeundi e Monaſteriis, & extra Clauſtra permanendi, ob quamcumque cauſam, tanta facilitate Monialibus in iiſdem Portugalliæ, Algarbiorumque Regnis concedantur, tum Fraternitatibus Veſtris, veſtriſque ſucceſſoribus, tum ordinariis ejuſdem Apoſtolicæ Sedis pro tempore iſthic Nuntiis, tum denique ipſi Congregationi Cardinalium Epiſcoporum, & Regularium, quamcumque facultatem tribuendi, expediendique Indulta hujuſmodi, quacumque auctoritate, poteſtate, privilegiis, & Indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earumdem præſentium tenore derogamus, attributam, omnino inhibemus, & inhibitam

d by Google

Anno 1741.

esse volumus, & declaramus. Quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Junii anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 1. Junii 1741.

D. Cardinalis Passionеus.

XXII. MERCIMONIA

Super eleemosynis Missarum vetantur, sub pœna Censurarum, quarum absolutio Summo Pontifici reservatur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

A Missarum celebratione quælibet aviditatis species arcenda.

QUANTA cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missæ Sacrificium non solum omni Religionis cultu, ac veneratione celebretur; verum etiam ut a tanti Sacrificii dignitate cujusvis generis mercedum conditiones, pacta, & importunæ atque illiberales eleemosynarum exactiones potius, quam postulationes, aliaque hujusmodi, quæ a simoniaca labe, vel certe a turpi quæstu non longe absunt, e medio tollantur, nemo est ex Catholicæ Fidei cultoribus, qui ignoret.

Abusus in hac materia introducti.

§. 1. Verum eousque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostri mœrore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum Virorum avaritia, quæ est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Diœcesanarum Synodorum Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscujusque Sacerdotis duntaxat, pro regionum opportunitatibus præscripta, colligant; Missas vero celebrari curent alibi, ubi eleemosynæ, seu stipendia, vel consuetudine, vel Synodali lege, pro singulis Missis attributa sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur, darentur.

Quibus frustratur offerentium voluntas.

§. 2. Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, sive expressa, sive tacite pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, & pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispiam fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis a turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritiæ suspicione, & vitio, verum etiam a furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujusmodi venit, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abstineant.

Fidem alias a Summis Pontificibus damnati.

§. 3. Execrabilem hujusmodi abusum alicubi sensim irrepentem detestantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum a quolibet Sacerdote, stipendio, seu eleemosyna majoris pretii pro celebratione Missæ a quocumque accepta, non posse alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, & consentienti, se majoris pretii stipendium, seu eleemosynam accepisse indicasset.

PONT. A. I.

Adhortatio ad Episcopos pro extirpanda avaritiæ labe.

§. 4. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici Ministerii, & solicitudinis Nostræ partem adscitos, rogamus, & maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitamini, ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tamquam a radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, erraverunt a Fide, & inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat evellatque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servire Mammonæ docens, efficit, ut Avari hæreditatem non habeant in Regno Christi, & Dei. Quod si hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in Ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuntium miserunt, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid, quod non per mundanæ lucra, sed per Altaris ministerium, tam sordide, & cum sanctissimarum legum contemtu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, & exemplo præeuntes, Christi sitis bonus odor in omni loco, unde populi vestigia vestra sequantur; verum etiam ut Ecclesiasticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum pascuis avertentes, per viam mandatorum Dei ad Cœleste Ovile currere doceatis.

Injungitur publicatio Edictorum contra illicitos quæstus.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut præsentis pœnæ metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per Edictum in vestris Diœcesibus proponendum affigendumque, universis notum facite, quemcumque, qui eleemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte earumdem eleemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi, ubi pro Missis celebrandis minora stipendia, seu eleemosynæ tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Sæcularem, præter alias arbitrio vestro irrogandas pœnas, Excommunicationis pœnam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, pœnam Suspensionis ipso facto incurrere; a quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suæ, posthac bene consultum velit animæ suæ, nec tam salutares leges censuraque Ecclesiasticas parvipendat. Interea

Cum pœna Excommunicationis a Laicis, & suspensionis a Sacerdotibus ipso facto incurrenda, & Summo Pontifici reservata.

Frater-

PONT. A. I. Fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam Benedictionem, in populos etiam curæ veſtræ commiſſos redundaturam, peramanter impertimur.

Præſentium tranſumptis fidem præſtari ſancitur.

§. 6. Volumus autem, ut præſentium literarum tranſumptis, ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die xxx. menſis Junii, anno milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Data die 30. Junii 1741.

D. Cardinalis Paſſionеus.

XXIII. DE EODEM ARGUMENTO

Breve encyclicum ad Epiſcopos Provinciæ Pedemontanæ.

Venerabili Fratri, Archiepiſcopo Taurinenſi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Abuſus ſuper Miſſarum celebrationem in Diœceſibus Pedemontii tunc temporis vigentes.

PRO eximia tua pietate obſervantiaque, quam canonicæ diſciplinæ præſtare debes, Venerabilis Frater, quem paſtoralis creditarum Tibi ovium cura jamdiu laudabiliter impenſa commendat, plane non dubitamus, quia permoleſtum quoque Fraternitati Tuæ accidat, quod Nos per alias noſtras in ſimili forma Brevis literas ad univerſos Catholici Orbis Antiſtites, hac ipſa die datas, ac typis impreſſas Tibique cum hiſce inſimul reddendas, non ſine effuſis lacrymis communicamus. Etſi autem deteſtabilem in Miſſarum celebratione mercaturam, de qua tantopere querimur, alibi etiam fieri accepiſſemus, non ea tamen, nec tanta cum turpis lucri aviditate exerceri noveramus, quam a nonnullis Pedemontii Eccleſiaſticis, & Laicis viris frequentari recentibus nuntiis certiores facti fuimus, ut ſalutare, ad tam ſordidæ negotiationis, & criminis notam a Diœceſibus Pedemontii penitus delendam, remedium adhibere ſatageremus. Verum Nos, ne opinionem, quam omnes de Eccleſiaſticæ diſciplinæ decore, & obſervantia in Pedemontii Diœceſibus vigente habent, minuere videremur, & ut debitis Apoſtolicæ ſolicitudinis officiis faceremus ſatis, id ſcribendi inivimus conſilium.

Epiſcoporum zelus excitatur, ad eos evellendos.

§. 1. Itaque quemadmodum facile hinc perſpicis, Venerabilis Frater, non obſcurum hac in re peculiaris noſtræ erga unumquemque Pedemontii Antiſtitem caritatis teſtimonium, ita vehementer enitaris oportet, ut omnem tam pro negotii gravitate, quam pro noſtræ providentiæ ratione operam colloces, ut de contagione mercaturæ hujuſmodi penitus extincta Tecum gratulemur.

Implorato etiam auxilio brachii ſæcularis.

§. 2. Verum ſi malorum hominum pervicacia tanta fuerit, ut, pœnis per eaſdem literas noſtras irrogandis arroganter deſpectis, ad eam confringendam Brachii ſæcularis auxilio Tibi opus ſit, illud invocare ne omittas, minime dubitans, quin libentius quam optas, Tibi præſto ſit.

ANNO 1741.

Commendatur Religio Sereniſſimi Sardiniæ Regis.

§. 3. Tanta namque eſt Cariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Caroli Emanuelis Sardiniæ Regis illuſtris in Nos, & Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem obſervantia ſæpiſſime rebus ipſis probata, ut majora in dies Regiæ, non ſolum erga Nos ipſos, ſed etiam erga Fraternitatem Tuam pietatis, & pro Eccleſiaſtica diſciplina zeli, ac patrocinii argumenta Nobis certo polliceamur. Interea Fraternitati Tuæ Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die xxx. Junii MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Data die 30. Junii 1741.

D. Cardinalis Paſſionеus.

CONFIRMATUR XXIV.

Militia S. Januarii Epiſcopi, & Martyris a Carolo Rege utriuſque Siciliæ erecta: ejuſque Officialibus, & Militibus plura Indulta, & Privilegia conceduntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

ROMANÆ Eccleſiæ benignitas ſpirituales gratias, & favores liberaliter impertire ſolet Catholicis Principibus, quorum eximia devotio, fideique ſinceritas, & præclara Majorum virtutum merita in ejus conſpectu clarere noſcuntur, & piis eorum Votis annuens, quæ ad augendum Divinum Cultum, fovendamque Chriſtianorum pietatem laudabiliter ab eis inſtituta ſunt, Apoſtolicæ confirmationis præſidio munire non recuſat, prout in Domino conſpicit ſalubriter expedire.

Militia S. Januarii a Rege utriuſque Siciliæ erecta.

§. 1. Nuper quidem expoſuit Nobis Dilectus Filius Noſter Trojanus Tit. S. Cæciliæ S. R. E. Cardinalis de Aquaviva nuncupatus, nomine Chariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Caroli Siciliæ, & Hieruſalem, & Terræ citra Pharum Regis Illuſtris, & Infantis Hiſpaniarum, quod ipſe Carolus poſtquam de præfato Regno ex gratia, & liberalitate Sedis Apoſtolicæ a Sede prædicta meruit inveſtiri, atque ea, quæ ad ejuſdem Regni felix regimen, ac firmum præſidium conducerent, provide diſpoſuit, volens religionem ſuam, ac pietatem erga Deum, per quem Reges regnant, & legum Conditores juſta decernunt, & piam animi devotionem erga glorioſum Martyrem, & Epiſcopum Januarium Neapolitanæ Civitatis, & totius Regni Patronum, illuſtri actu omnibus teſtatam facere, necnon aliquod præcipuum habere, unde gratis, acceptiſque perſonis, optime de ſe, ac Regno meritis, Regiæ voluntatis teſtimonium poſſet provenire, ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei, ad Catholicæ Religionis propagationem, & defenſionem, ac Chriſtianæ pietatis augmentum unam laudabilem Confraternitatem, ſeu Societatem Nobilium Militum, ad inſtar alterius celebris Societatis, ſeu Militiæ

ANNO 1741. Velleris aurei nuncupatæ, pro ſexaginta Fratribus, ſeu Militibus, vel etiam pro quocumque majori, vel minori eorumdem numero, prout Primati ejuſdem Societatis magis placuerit, una cum Cancellario, Theſaurario, Secretario, & Cæremoniarum Magiſtro, quorum Caput, & Primas Ipſe, & qui in dicto Regno Siciliæ ei legitime ſuccederet, eſſe deberet, ſub titulo, ſeu invocatione, & patrocinio ejuſdem S. Januarii Epiſcopi, & Martyris, quibuſdam præſcriptis Regulis, ac Capitulis, inſtituit: Ut vero præfatæ Societati ab Eo, ut præfertur, inſtitutæ ſpiritualium gratiarum dona, honor, firmitas, & decus valeant accedere, Nobis pro parte dicti Regis Caroli humiliter ſupplicavit, ut Apoſtolicis gratiis, & favoribus eam proſequi, & de Noſtra benignitate pro prædictæ Societatis, ſeu Militiæ majori ſtabilitate, ac ſpirituali directione, conſervatione, decore, & ornamento opportune providere dignaremur.

Militum numerus, & Officialium magiſtri.

Confirmatio ſummi Pontificis.

§. 2. Nos igitur, qui eumdem Carolum Regem ſpeciali dilectionis affectu ex viſceribus charitatis proſequimur, & ejus commendabile inſtitutum promovere in Domino deſideramus, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati prænominatam Societatem, ſeu Militiam ſub invocatione, & protectione S. Januarii Epiſcopi, & Martyris, cum quibuſdam laudabilibus Regulis, Ordinationibus, & Statutis erectam, de nonnullorum Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium conſilio, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium approbamus, & confirmamus, & perpetuæ, ac inviolabilis firmitatis robur adjicimus.

Concedit. tur Cancellario facultas abſolvendi vel Confeſſarium deputandi.

§. 3. Præterea eumdem Carolum Regem, & dictam Societatem, ſeu Militiam ſpecialibus gratiis, & favoribus proſequi volentes, Primati, Cancellario, Theſaurario, Secretario, & Cæremoniarum Magiſtro Societatis, ſeu Militiæ hujuſmodi nunc, & pro tempore exiſtentibus, & præterea ſexaginta Confratribus, vel etiam majori eorum numero, dummodo tamen numerum centum Fratrum, ſeu Militum, comprehenſis etiam dictis Officialibus non excedant, auctoritate prædicta concedimus, & impartimur, ut Cancellarius ipſius Societatis pro tempore exiſtens in Epiſcopali, ſeu Archiepiſcopali dignitate, prout in Statutis ejuſdem Societatis continetur, conſtitutus, ſeu Presbyter ad audiendas confeſſiones idoneus, per ipſum tamen Cancellarium ad hoc deputandus, vel per ipſos Confratres, eoſdemque Officiales extra fines dicti Regni utriuſque Siciliæ commorantes, ex approbatis tamen a Locorum Ordinariis eligendus, ipſos, & eorum ſingulos ab omnibus, & ſingulis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure quavis occaſione, vel cauſa latis, ſeu inflictis, necnon ab omnibus eorum peccatis, criminibus, exceſſibus, & delictis, quantumcumque gravibus, & enormibus, etiam Apoſtolicæ Sedi qualitercumque reſervatis, (non tamen de reſervatis Locorum Ordinariis, de quibus ore confeſſi, & corde contriti fuerint: de reſervatis autem qualitercumque Sedi Apoſtolicæ ſemel in vita, & in mortis articulo; etiamſi mors ſecuta non fuerit; de aliis vero eidem Sedi non reſervatis, quoties opus fuerit, in Foro conſcientiæ dumtaxat abſolvere, ac eis, & eorum cuilibet pro commiſſis debitam abſolutionem impendere, & pœnitentiam ſalutarem injungere; necnon vota per eos pro tempore emiſſa (ultramarino, Viſitationis Liminum BB. Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac S. Jacobi in Compoſtella, nec non caſtitatis, & Religionis Votis dumtaxat exceptis) in alia pietatis opera commutare; nec non in mortis articulo, etiamſi mors non ſubſequatur, plenariam omnium peccatorum ſuorum remiſſionem, & indulgentiam, & Apoſtolicam Noſtram benedictionem, per ſe ipſum, vel per alium quemcumque idoneum Sacerdotem per ſingulos Fratres eligendum, impendere poſſit, ac valeat.

Eligendi vero Militibus extra Regnum exules.

Pro abſolutione a cenſuris, & peccatis S. ſedi reſervatis ſemel in vita, & in morte.

PONT. A. I.

Et pro commutatione Votorum.

Et conceſſione Indulg. Plenarie in artic. mortis.

§. 4. Inſuper ut liceat eiſdem Primati, Officialibus, Confratribus Societatis, ſeu Militiæ prædictæ in privatis domorum ſuæ habitationis in quacumque Civitate, ejuſque Diœceſi exiſtentibus Oratoriis ad hoc decenter muro extructis, & ornatis, ſeu extruendis, & ornandis, ab omnibus domeſticis uſibus liberis, per Ordinarium Loci prius viſitandis, & approbandis, ac de ipſius Ordinarii licentia, unam Miſſam pro unoquoque die, dummodo in iiſdem domibus celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri conceſſa non fuerit, per quemcumque Sacerdotem ab eodem Ordinario approbatum, ſæcularem, ſeu de Superiorum ſuorum licentia Regularem, ſine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paſchatis, Reſurrectionis, Pentecoſtis, & Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, aliiſque ſolemnioribus anni Feſtis diebus exceptis, in ſua, ac familiæ, & in hoſpitum Nobilium ſuorum præſentia, etiam per unam horam ante auroram, & itidem per horam poſt meridiem, ſi aliqua urgente neceſſitate detenti fuerint, celebrari facere; necnon, ſi forſan ad Loca, & Terras Eccleſiaſtico interdicto, tam Ordinaria, quam Apoſtolica auctoritate ſuppoſitas, eos declinare contigerit, dummodo cauſam non dederint hujuſmodi interdicto, nec eis ſpecialiter interdictum ſit, & fecerint quantum in eis fuerit, ut in iis, propter quæ interdictum ipſum dicta auctoritate Apoſtolica pro tempore appoſitum fuerit, partitio fiat, & ea executioni debitæ demandentur, ac per eos non ſteterit, quo minus pareatur, per quemcumque Sacerdotem ab Ordinario approbatum, in ſua, & cujuslibet ipſorum Familiarium, Domeſticorum, Parentum, Conſanguineorum pro tempore exiſtentium præſentia, Miſſas, & alia Divina Officia in dictorum Locorum, & Terrarum Eccleſiis, ſubmiſſa voce, clauſis januis, & non pulſatis Campanis, ac excommunicatis, & interdictis excluſis, celebrari facere, illaque audire, & eis intereſſe, necnon tempore Interdicti hujuſmodi Sacram Euchariſtiam, & cætera Sacramenta recipere, ipſiſque dicto tempore decedentibus, eorum corpora Eccleſiaſticæ Sepulturæ, ſine tamen funerali pompa, tradi poſſint, ſalvis juribus Parochialium Eccleſiarum.

Eiſdem concedit. Oratorium domeſticum.

Cum facultate celebrari faciendi una hora ante Auroræ, & poſt meridiem.

Et tempore Interd. à dictis januis &c.

Et recipiendi ſacramenta durante interd. dicto.

§. 5. Singulis autem anni diebus, & per eorum octavas, quibus ejuſdem Beati Martyris Januarii memoria recoli, & feſtum celebrari ſolet, nempe primo Sabbato menſis Maji, die decimaſexta Decembris, omnibus, & ſingulis Confratribus, ſeu Militibus, & Officialibus Societatis, ſeu Militiæ prædictæ ubicumque exiſtentibus, vere pœnitentibus, & confeſſis, ac Sacra Communione refectis, qui ali-

Indulgentia Plenaria in dictis Feſtis nec non S. Januarii.

PONT. A. I.

aliquam Eccleſiam devote viſitaverint, & pro Chriſtianorum Principum concordia, hæreſum extirpatione, ac Sanctæ Matris Eccleſiæ Exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam, & remiſſionem, de Omnipotentis Dei miſericordia, & Beatorum Apoſtolorum ejus Petri, & Pauli auctoritate confiſi, miſericorditer in Domino concedimus: Quodque unam, vel duas Eccleſias, ſeu duo vel tria Altaria unius, vel diverſarum, in partibus, ubi ſingulos eorum pro tempore reſidere contigerit, per eos, & eorum quemlibet eligendas, ſeu eligenda, quadrageſimalibus, & aliis diebus Stationum Eccleſiarum Urbis, & extra muros ejus; devote viſitando, omnes & ſingulas Indulgentias, & peccatorum remiſſiones etiam plenarias conſequantur, quas conſequerentur, ſi eiſdem temporibus, & diebus Stationum, Baſilicas, & alias Eccleſias Urbis, & extra ejus muros ad id deputatas perſonaliter viſitarent.

Indulgentiæ ſtationales.

§. 6. Et demum tam quadrageſimalibus, quam aliis anni temporibus, & diebus, quibus eſus carnium, ovorum, caſei, butyri, & aliorum lacticiniorum eſt prohibitus, eiſdem ovis, caſeo, butyro, & aliis lacticiniis, ac etiam, ſi neceſſitas, vel infirma corporis valetudo, ac alia quæcunque indigentia exegerit, carnibus, de utriuſque Medici conſilio, exceptis tamen diebus Majoris hebdomadæ, die Cinerum, ſeu feria quarta in capite jejunii, Vigiliis Natalis Chriſti Domini, Penteceſtes, BB. Apoſtolorum Petri, & Pauli, Aſſumptionis B. Mariæ Virginis, & quatuor temporum, uti, & veſci, ſervata tamen lege jejunii per unicam comeſtionem, aliiſque contentis in noſtris Literis noviſſime emanatis, ſub Datum Romæ die 30. Maji 1741., quibus nullatenus per has præſentes intendimus derogare, libere, & licite valeant, Apoſtolica Auctoritate prædicta eorumdem tenore præſentium de ſpeciali gratia concedimus, & indulgemus.

Indultum veſcendi lacticiniis in Quadrageſima, ac etiam carnibus, cum opus fuerit.

Derogatur contrariis.

§. 7. Non obſtantibus quibuſvis Apoſtolicis, necnon in Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & ordinationibus, ſtatutis, & conſuetudinibus, confirmatione Apoſtolica, vel quavis alia firmitate roboratis, ac quibuſvis ſuſpenſionibus, ſeu limitationibus ſimilium remiſſionum, & facultatum per Nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, & faciendis, quibus quoad præmiſſa, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Rebelles, Fidei, & S. Sedi, Privilegiis privantur.

§. 8. Volumus autem (ne, quod abſit, propter hujuſmodi conceſſionem, & remiſſionem, Confratres, ac alii prædicti reddantur procliviores ad illicita in poſterum committenda) quod ſi a ſinceritate fidei, unitate Romanæ Eccleſiæ, ac obedientia, & devotione Noſtra, vel Succeſſorum Noſtrorum canonice intrantium hujuſmodi deſtiterint, aut ex confidentia ejuſdem conceſſionis, vel remiſſionis aliqua commiſerint, conceſſio, & remiſſio prædicta, ac quoad illos præſentes literæ eis nullatenus ſuffragentur.

Exemplorum Fides.

§. 9. Cæterum, quia difficile foret præſentes noſtras Literas ad ſingula loca, ubi opus eſſet, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impreſſis, manu tamen Notarii publici ſubſcriptis, & Cancellarii ejus Societatis, ſeu Militiæ Sigillo munitis, eadem prorſus fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtri Decreti, confimationis, conceſſionis, indulti, conſtitutionis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo, quadrageſimo primo, pridie Kal. Julii, Pontificatus Noſtri Anno I.

ANNO 1741.

Sanctio.

Dat. die 30. Julii 1741.

D. Card. Paſſioneus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

A. S. Siſti.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

JURISDICTIO XXV.

In Ægyptios alioſque Ritus Cophtici ad Eccleſiam Catholicam converſos, cujuſcumque ſint Diœceſis, tribuitur Epiſcopo Hieroſolymitano ejuſdem Ritus.

Venerabili Fratri, Athanaſio Epiſcopo Hieroſolymitano Ritus Cophtorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontifices gaudium in converſione hæreticorum, & ſchiſmaticorum.

QUEMADMODUM ingenti lætitia exultat cor noſtrum, cum ad veram Catholicæ Fidei, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, cujus univerſali procurationi per immenſam Divinæ Bonitatis abundantiam plane immerentes præfecti fuimus, cognitionem, ſinum, & obedientiam, ejuratis hæreſum, ac ſchiſmatum erroribus, Animas pretioſo Jeſu Chriſti Domini Noſtri ſanguine redemptas convolare accipimus; ita non minori ſolicitudine, ac dolore afficimur, cum intelligimus tot Chriſtifideles ab ejuſdem Romanæ Eccleſiæ amplexibus longe diſtractos, & in ſinceritate Fidei Orthodoxæ Deo famulari cupientes, veluti Oves ſine Paſtore errare, & veluti parvulos cœleſtem panem petere, nec eſſe, qui ipſis frangat. Benedictus Deus, & Pater Domini Noſtri Jeſu Chriſti Pater miſericordiarum, & Deus totius conſolationis, qui conſolatur Nos in omni tribulatione noſtra, ut poſſimus & ipſi conſolari eos, qui in omni preſſura ſunt.

Et cura de ipſorum regimine, & gubernatione.

Cophti ad Catholicam Fidem converſi Paſtoribus deſtituuntur.

§. 1. Cum itaque quamplurimi Ritus Cophtici Fideles, tam ſæculares, quam Eccleſiaſtici, paucis ab hinc annis, veritatis lumine illuſtrati, qui ſub Antiſtitibus ſive hæreſis labe infectis, ſive in ſchiſmatis pertinacia obſtinatis, per vaſtiſſimas inferioris ſuperioriſque Ægypti regiones reperiuntur, non habeant Catholicum Antiſtitem, a quo in iis, quæ ad Deum ſunt, & ad æternam ſuarum Animarum ſalutem in

Ortho-

ANNO 1741.

Orthodoxæ Fidei unione procurandam conducunt, ſaluberrime inſtituantur, opportune confirmentur, & ſapienter regantur.

PONT. A. I.

Pontifex, de Concilio &c. coram cum interim dimandat Epiſcopo Hieroſolymitano eiuſdem Ritus, quem laudibus proſequitur.

§. 2. Eapropter de Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum conſilio, Te, Venerabilis Frater, quem, ſicut juſtus Noe ab aquarum inundatione, & Lot a Sodomis erepti fuerunt, ita ab aliorum Nationis tuæ Antiſtitum erroribus immunem, ac liberum eſſe in Domino gratulamur, ſuper omnibus, & ſingulis Chriſtifidelibus Ritus Cophtici, tam in ſuperiori inferiorique Ægypto, quam alibi commorantibus Præſulem, ad noſtrum, & Sedis Apoſtolicæ beneplacitum, & quouſque Paſtorum Princeps Jeſus Chriſtus alios animarum Paſtores tui ſimiles ad ovile ſuum ibidem regendum dare dignetur, Apoſtolica auctoritate Noſtra, quibuſcumque in contrarium facientibus non obſtantibus, conſtituimus.

Cum facultatibus ſpecialiter ipſi ſignificandis.

§. 3. Juriſdictionem vero ſuper iiſdem Chriſtifidelibus a Te exerceri volumus, & mandamus cum iis omnibus facultatibus, quas tam ab ipſis Cardinalibus Congregationis Propagandæ Fidei, quam a Cardinalibus in tota Republica Chriſtiana adverſus hæreticam pravitatem Generalibus Inquiſitoribus præſcriptas accipies.

Adhortatio ad eundem Epiſcopum.

§. 4. Enitere igitur, Venerabilis Frater, Sacerdotale miniſterium tuum ea, qua decet, ſolicitudine, pietate, fortitudine, caritate, & orthodoxæ Fidei zelo adimplere, certa bonum certamen, ut coronam legitime certantibus in Cœlo propoſitam conſequi merearis; ad cujus auſpicium, & pignus, Fraternitati Tuæ Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Santam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die IV. Auguſti MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno Primo.

Data die 4. Aug. 1741.

XXVI.

RESIDENTIA

In propriis Diœceſibus Epiſcopis Hiberniæ inculcatur.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis Hiberniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontifex refert, & improbat negligentiam Epiſcoporum non reſidentium.

GRAVE, & permoleſtum Nobis accidit compertum habere, nonnullos Hiberniæ Epiſcopos adeo muneris ſui, & animarum curæ ſibi commiſſarum eſſe oblitos, ut alter, ex quo jampridem Epiſcopale regimen ſuſceperit, nunquam hactenus in Diœceſi reſederit, alter, tranſacto vix cum ovibus ſuis menſe, Angliam, deinde Galliam, Belgium, Germaniamque peragraverit, nonnulli vero ſemel in anno æſtivo tempore, paucis quidem diebus, quaſi relaxandi animi cauſa, ad Eccleſiam ſibi traditam accedere conſueverint. Hoc autem quanto Nos dolore confecerit, verbis explicare ſatis non poſſumus. Quid enim aliud ex tam abſurda Epiſcoporum abſentia cogitare poſſumus, niſi certam Populorum calamitatem, æternamque animarum pernicicm? Experientia quippe didicimus, & oculis prope Noſtris vidimus in ipſa Italia Eccleſiaſticam diſciplinam, pietatem, & mores in deterius ire, ſi quando Epiſcopum a Sede ſua diutius abeſſe contigerit; quamquam in Italia non deſint & Parochi vigilantes, & Eccleſiaſtici plurimi docti, ac probi tam Sæculares, quam Regulares, imo & Vicarius probitate vitæ, ſcientia, uſuque Eccleſiaſticarum rerum valde peritus, qui abſentis Epiſcopi partes pro viribus expleat. Quid vero ſperandum, aut quid mali non metuendum, ubi ſumma Eccleſiaſticorum paucitas, ubi Catholici inter Heterodoxos verſari debent, & ab ipſis Magiſtratibus ſæpe Religionis cauſa vexari ſolent?

Eccleſiaſticas leges ſuper reſidentia innuit.

§. 1. Non eſt autem, cur Nos in præſens novas leges, aut pœnas, ad coercendam ejuſmodi licentiam, ſtatuamus; cum dubitare minime poſſimus, Vos non ignorare, quam graviter, ſtricteque per Sacros Canones, Apoſtolicaſque Conſtitutiones, tum maxime per Concilium Tridentinum Epiſcopis injungatur in Eccleſiis ſuis reſidere, & Oves ſibi creditas nullo unquam tempore extra ſummam neceſſitatem deſerere. Qua de re etiam nomine Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum nonnullos ex Vobis admonitos fuiſſe certo ſcimus. Cui ſane reſidendi debito ſatis nequaquam faciunt, qui per alium a ſe ſubſtitutum, ſeu Vicarium, Eccleſiam regunt, niſi forte ad breve tempus, & gravi de cauſa id fieret.

Quæ ſit reſidentia materialis, & formalis.

§. 2. Neque vero opus eſſe cenſemus, Viros doctos, & ſacrarum literarum aporime calentes, quales Vos eſtis, docere de differentia reſidendi, quam materialem, & formalem vocant. Quis enim Veſtrum, Venerabiles Fratres, ignorat, tunc Epiſcopum materiali modo in Eccleſia ſua reſidere, cum neque Verbum Dei voce, & exemplo diſſeminat, neque a ſemita juſtitiæ deflectentes revocat, neque periclitantibus opem, & auxilium defert, neque demum adverſus Lupos rapaces, qui in veſtimentis ovium ſæpe intrant ovile, ut rapiant, & mactent, ſedulo invigilat, fortiterque ſe opponit? In qua ſane vigilantia, ac Paſtorali ſolicitudine potiſſimum ſita eſt vera, & formalis reſidendi ratio. Alloquimur profecto Viros Theologos, humanarum, Divinarumque rerum ſcientiſſimos, qui probe intelligitis, curam, & ſalutem animarum opus eſſe Divinum, & onus Angelicis, ut ajunt, humeris formidandum, Oves Dominicas paſcere: quarum de manibus veſtris ſanguinem Summus Paſtor aliquando requiret, ſi quæ forte vitio, aut negligentia veſtra perierit. Neque enim ſe quiſquam excuſatione tuebitur, quod illæ ſe inſcio, aut abſente, ſubſtituti alicujus, aut Vicarii oſcitantia aberraverint. Unicuique enim veſtrum ſingulatim ab Oraculo Divino diſtricte denunciatur: Attendite Vobis, & univerſo gregi, in quo Vos Spiritus Sanctus poſuit regere Eccleſiam Dei, quam acquiſivit ſanguine ſuo. Vobis igitur, non alteri, paſcendi oves præceptum datum eſt: Vobiſmetipſis ſpiritualis animarum ſalus innititur, & Vos illam ſuſcepiſtis, de ipſis rationem reddituri. Proinde Vobis non immerito tribuetur inopia Verbi Dei, Sacramentorum neglectus, corruptela morum, & omnis eorum, qui ignorant, & errant, miſeranda pernicies.

Munera Epiſcopalia gravitas, & periculum.

§. 3. Nos

Digitized by Google

Pont. A. I. Adhortatio ad Episcopos ab exemplis Prædecessorum.

§. 3. Nos itaque hæc omnia non sine lacrymis considerantes, hortamur Vos, & per amantissima Jesu Christi Viscera, cujus vices in terris, licet immerenter, gerimus, obsecramus, ut animarum vestrarum non minus, quam earum, quæ Fidei vestræ traditæ sunt, miseratione moti, malis hisce tempestive occurratis; habentes præ oculis judicium illud durissimum, quod Princeps Pastorum faciet iis, qui Ecclesiæ præsunt, & Populum suum salvum non faciunt. Ponite Vobis ante oculos clarissima, & quidem domestica tot Sanctorum Episcoporum exempla, qui charitate pleni, & de animarum salute, ultra quam dici possit, solliciti, Hiberniam Catholicæ fidei zelo illustrarunt, eamque pietate, & religione florentissimam effecerant.

De S. Patritio.

§. 4. Memoria recolite Sanctum Patritium, Hiberniæ Apostolum nuncupatum, quem Sanctus Cœlestinus Prædecessor Noster ad Vos misit: cujus Apostolicæ Legationis, & prædicationis uberrimus fructus exitit, ut Hibernia antea Idolorum cultrix, mox Sanctorum Insula diceretur, & esset.

De S. Malachiæ Archiepiscopo Armachano.

§. 5. Recolite Sanctum Malachiam Archiepiscopum Armachanum, & Legatum Apostolicum per universam Hiberniam ab Innocentio II. Prædecessore Nostro constitutum, cujus ingens animarum studium a Sancto Bernardo quasi coloribus expressum legimus: *Stetit Pastor intrepidus, omnimodis argumentosus, quomodo faceret oves de lupis, monere communiter, secreto arguere, flere per singulos, nunc aspere, nunc leniter convenire, prout cuique expedire videbat..... Circumiens Civitatem, perquirebat anhelus, quem Christo acquireret. Sed & foris rura, & oppida nihilominus sæpius percurrebat; ibat, & erogabat vel ingratis cœlestis tritici mensuram, nec vehebatur equo, sed pedes ibat, & in hac se Virum Apostolicum probans:* hæc S. Bernardus.

De S. Laurentio Archiepiscopo Dubliniensi.

§. 6. Sed & sinceriora percurrite S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis acta, quem Regio sanguine ortum, Legatum Apostolicum in Hiberniam Alexander III. Prædecessor Noster in Concilio Lateranensi III. selegit, eique postea Honorius III. pariter Prædecessor Noster solemni ritu Sanctorum honores decrevit; atque hinc facile intelligetis, quæ quantaque pro grege suo Vir Apostolicus fecerit, atque pertulerit.

De aliis Sanctis Hiberniæ.

§. 7. Quod si recensere voluerimus Sanctissimos Viros, Columbanum, Kilianum, Virgilium, Rumoldum, Gallum, alioque plures, qui ex Hibernia in alias Provincias Catholicam fidem invexerunt, aut illam per martyrium effuso sanguine collustrarunt, plus nimio epistolæ modum excederemus. Satis sit eos breviter indicasse, quo facilius in memoriam revocetis, quæ fuerit majorum vestrorum religio, ac pietas, quæ, quantaque dignitatis Episcopalis solicitudo, quæ quidem illos glorioso, ac beatos effecit. Horum sane vestigiis ut Vos, quantum fieri potest, insistatis, iterum in Domino rogamus, & obtestamur.

Invalidis fundet, ut Conditiones petant.

§. 8. Confidimus autem plurimum, ut Vos, non tam paternæ hujus admonitionis officio, quam conscientiæ vestræ stimulis excitati, in Diœcesibus Vestris in posterum resideatis, & gravissimum pascendi oves debitum serio, accurateque persolvatis. Quod si vestrum quispiam, vel ratione provectioris ætatis, aut ægræ valetudinis impedimento, se Pastorali muneri revera imparem sentiat, is Coadjutorem sibi dari a Nobis petat, Nobisque simul indicet, quem ipse idoneum ad illud munus fore judicaverit: Nam statim ac erimus de ejus probitate, doctrina, aliisque ad Episcopatum necessariis satis instructi, Coadjutorem haberi indulgebimus. Apostolicam interim Benedictionem Nostram paterno affectu Vobis impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 15. Aug. 1741. Pontificatus Nostri Anno I.

Anno 1741.

Dat. die 15. Aug. 1741.

DECLARATUR XXVII.

Unicam comestionem diebus Jejunii ab omnibus servandam esse, etiam ab iis, quibus ob peculiares causas permittitur esus carnium, ovorum &c.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Litteræ Apostolicæ jam obtervantia jejunii jam emanatæ.

IN suprema Universalis Ecclesiæ procuratione, meritis licet imparibus, per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam, ut Orthodoxæ Fidei assertores, sic etiam Ecclesiasticæ disciplinæ custodes, ac vindices constituti, Quadragesimale præsertim Jejunium, quod inter præcipua orthodoxæ disciplinæ capita semper, & ubique ab ipso Ecclesiæ exordio numeratum esse nemo ex Catholicis inficiatur, ab hodiernæ Jejunantium corruptela vindicare, & in pristinam, quantum, benedicente Domino, fieri posset, observantiam revocare cupientes, per alias nostras in simili forma Brevis literas ad Fraternitates Vestras die xxx. proxime elapsi mensis Maji currentis anni datas, eximium Fraternitatum vestrarum zelum excitandum curavimus, ut adlaborare studeretis, ne hac in parte, & opatum Apostolicæ nostræ solicitudinis angoribus levamen, & salutare abolendæ sacratissimi Jejunii corruptelæ remedium deesset. Quoniam autem paternæ Pontificiæ caritatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, atque etiam cum infirmantibus infirmari, non immemores, quemadmodum a Jejunio aliquando, legitima causa, aut gravissima urgentique necessitate exigente, dispensandum esse ex Apostolica benignitate censuimus, ita inter cætera præscripsimus Unicam Comestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas.

Quæstio exorta super casum fensa.

§. 1. Hinc factum esse accepimus, quod non defuerint, qui, per humanas, & hominibus a Christiana pœnitentia abhorrentibus dumtaxat dignas illationes, sibi aliisque persuadeant, unicam potissimum Comestionem servari, atque Epulas licitas, & interdictas minime apponi debere, cum multitudini quidem indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, non vero singulis ob legitimam

cau-

ANNO 1741. causam, & de utriusque Medici consilio dispensatur.

Declaratur. §. 2. Quam sane persuasionem a sententia nostra alienam ut ex omnium animis penitus evellamus, Nos quibuscumque, quacumque occasione, sive multitudini indiscriminatim ob urgentem gravissimamque necessitatem, sive singulis ob legitimam causam, & de utriusque Medici consilio, dummodo nulla certa, & periculosa affectæ valetudinis ratio intercedat, & aliter fieri necessario exigat, in Quadragesimæ, aliisque anni Temporibus, & diebus, quibus carnium, ovorum, & lacticiniorum esus est prohibitus, dispensari contigerit, ab omnibus omnino, nemine excepto, Unicam Comestionem servandam, & licitas, atque interdictas Epulas minime esse apponendas, tenore præsentium declaramus, & edicimus; quemadmodum per singulas nostras in pari forma Brevis literas singulis utriusque sexus Christifidelibus, ob corporis infirmitates, quibus obnoxii reperiuntur, in sacratissima Quadragesima, aliisque Jejunio consecratis diebus, vescendi prohibitis licentiam dantes, unicuique expresse præscribimus, atque præcipimus.

Adhortatio ad Episcopos. §. 3. Eapropter Fraternitates Vestras rogamus, atque in Domino obsecramus, ut populos vestræ curæ commissos ad tam opportunum sanandis vulneribus, quibus per humanam infirmitatem quisque sauciatur, sanctissimi Jejunii remedium alacriter adhibendum cohortantes, sedulo, ac paterne moneatis, rem agi non quidem exiguam, sed longe gravissimam, de observando, sustinendoque Jejunio purificandis animis corporibusque salutari. In spem igitur illos erigite cœlestium præmiorum, quibus assequendis non sunt condignæ passiones hujus temporis; immo leve, ac momentaneum non tribulationis, sed modicæ abstinentiæ nostræ incommodum, magnum gloriæ pondus operatur in Cœlis. Ab omnibus se abstinent, qui in agone contendunt, ut corruptibilem coronam accipiant; pudeat tam imbelles, ac delicatos Christianæ militiæ milites, refugientes a consortio Crucis Christi, qui coronam legitime certantibus propositam sperare præcipit incorruptam; ad cujus auspicium, & pignus, Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, iisdem etiam Populis vestris Nostro nomine impertiendam, peramanter elargimur.

Præsentium transumptis fides habenda. §. 4. Volumus autem, ut præsentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus ubique fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, & adhiberi posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 21 Aug. 1741. §. 5. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die vigesima secunda mensis Augusti anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

D. Cardinalis Passionеus.

PONT. A. II. XXVIII.

COMMISSIONES

Causarum ad partes non aliis dirigendas esse statuitur, quam Judicibus Synodalibus; quorum electio Ordinariis Locorum commendatur, & permittitur fieri extra Synodum, cum consilio Capituli.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Abusus committendi causas Judicibus imperitis, aut minus integris. QUAMVIS Paternæ vigilantiæ, qua de justitia unicuique integre, sapienterque administranda soliciti esse debemus, jamdiu innotuerit, quod Causæ extra nostram Romanam Curiam, pro Litigantium commodo, ad partes (ut ajunt) committi solitæ, iis quandoque decidendæ, ac fine debito terminandæ delegentur, qui tum congrua Juris peritia, tum quoque probitatis, spectatæque Fidei præsidio destituuntur: Acerbiori nihilominus doloris sensu perculsi fuimus, postquam hujusmodi abusum, rumore publico evulgatum, multorum querelis ad Apostolicam Sedem delatis, eorumque literis ad Nos crebro datis apertius sensimus confirmari. Rationes præterea, & peculiares Causæ dicti abusus cum Nobis plures in eisdem literis obtenderentur, eas potissimum referri perspeximus eximio Protonotariorum non Participantium numero, quibus, utpote in Dignitate Ecclesiastica constitutis, in more positum est dictas Causas delegari, licet tempore quo ad hujusmodi Dignitatis, & Officii gradum provehuntur, nulla meritorum, & qualitatum fiat diligens inquisitio, nec sedulo eximinetur, an polleant requisitis ad Jus dicendum, & Justitiæ habenas moderandas necessariis. Tribuitur nimio Protonotariorum non Participantium numero.

Pontificis sensus. §. 1. Quam graves curas id animo nostro ingesserit, quamve intimo mœrore affecti simus, ubi aliorum res, & negotia, ob Judicum ignorantiam, & malitiam, periclitari, & in discrimen adduci rescivimus; intelliget plane cui perspectus erit ille, quo semper incensi sumus, Justitiæ administrandæ zelus. Sed cum silere diutius, pro commissa Nobis Populorum salute, Paterna Charitas non pateretur, & ad propulsandam hanc corruptelam, restituendamque judiciorum integritatem, congruis remediis manus admoveremus; novimus non recentes, sed obsoletas esse hujusmodi querelas, atque rem esse non de morbo nunc ingruente, sed jamdudum invecto: Remedia ad illum avertendum non esse modo excogitanda, sed antiquitus præstituta: Originem vero non Curiæ nostræ Romanæ, sed iis adscribi oportere, qui de praxi ejusdem Curiæ injuste nimis conqueruntur.

Sancta Sedes alias super hoc providit, ut in Cap. Statutum de Rescript. in 6. §. 2. Si enim longe præteriti temporis ratio habeatur, facile quisque conjicet fel. record. Bonifacio Papæ VIII. has querimonias fuisse suggestas, eundemque Pontificem ad implendas Apostolici regiminis partes, sua Decretali *Statutum de Rescriptis in 6.* consulto præ-

Digitized by Google

PONT. A. II.

præscripsisse, ne a Sede Apostolica, ejusque Legatis Causæ imposterum aliis delegarentur, quam Personis in Ecclesiastica Dignitate constitutis, & quibus sive Personatus, sive Canonicatus in aliqua Cathedrali Ecclesia obtigisset: Judicia præterea non in obscuro, sed in insigni, & populoso Oppido, ac in Urbibus instrui oportere, in quibus Peritorum Judicum copia commode haberi posset. Sacro etiam Concilio Tridentino hanc ipsam imperitorum Judicum querelam propositam fuisse, fas est credere: Postquam etenim *Sess.* 25. *de Reformat. cap.* 10. præmissum fuit, a Sede Apostolica Judicibus non undequaque idoneis Causas in partibus delegari, & id fieri tum ob malitiosam petentium suggestionem, tum quoque ob locorum longinquitatem, a quibus notitia Personarum, quibus Causæ mandentur, haberi non potest: *Statuit eadem Sancta Synodus, in singulis Conciliis Provincialibus, aut Diœcesanis aliquot personas, quæ qualitates habeant juxta Constitutionem Bonifacii VIII., & alioquin ad id aptas designari, quibus imposterum Causæ committerentur; Et si aliquem interim ex designatis mori contingeret, substitueret Ordinarius Loci cum consilio Capituli alium in ejus locum, usque ad futuram Provincialem, aut Diœcesanam Synodum: Itaut haberet quævis Diœcesis quatuor saltem, aut etiam plures probatas, & qualificatas Personas, quibus hujusmodi Causæ committerentur; Alioquin post designationem factam, quam statim Episcopi ad Summum Romanum Pontificem transmitterent, delegationes quæcumque aliorum Judicum, aliis, quam his factæ, subreptitiæ censerentur.*

Item Concilium Tridentinum, demandata Judicum Synodalium designatione.

§. 3. Cum vero Concilia Provincialia quolibet Triennio, Diœcesana anno quolibet ex præscripto Tridentini cogenda, ob varia, quæ obversantur impedimenta, longius protrahantur, nec Episcopis subsit quandoque certa spes, quod iis propere sublatis, dicta Concilia haberi possint, atque in illis designari novi Judices Synodales, in locum illorum, qui decesserunt: Sæpe idcirco Congregatio Concilii Tridentini Interpres a Locorum Ordinariis requisita, consultissime respondit, subrogandorum Judicum electionem ab Episcopis esse faciendam cum Consilio Capituli.

Horum electio permissa fuit etiam extra Synodum.

§. 4. Providæ igitur, & vetustæ hujusmodi leges palam evincunt, antiqua esse vulnera in hac parte disciplinæ illata, illaque modo recrudescere, non quia congrua desit medela, sed quia negligitur ad præscriptum Canonicarum Sanctionum Judicum Synodalium designatio, quorum notitia si Romano pro tempore Pontifici exhibita fuisset, eisdem tantummodo Judicibus facta fuisset Causarum delegatio, semota quavis querelarum occasione.

Vera abusus inducti causa.

§. 5. Dum minoribus in hac Curia muneribus, atque illo præsertim Secretarii Congregationis Concilii fungeremur, nihil Nobis fuit antiquius, quam Episcopis, aliisque Ecclesiarum Prælatis hosce sensus ingerere, eosque pro viribus ad has Ecclesiasticas leges custodiendas sedulo commonere: Nunc vero imperscrutabilis Consilii altitudine ad Supremum Apostolatus fastigium licet immerentes evocati, Pastoralis officii exigit ratio, ut nostris hisce literis certa vobis imposterum methodus præscribatur, ad quamcumque dubiorum, & querelarum occasionem avertendam. Volumus itaque, & mandamus, quod in iis Diœcesibus, in quibus vigiles Ecclesiarum Antistites ad tramites Tridentinæ Synodi Judices elegerunt in Conciliis sive Provincialibus, sive Diœcesanis, electorum Nomina quamprimum Nobis renuncient; & si forte unum, vel plures illorum mori contingat, antequam denuo eadem Concilia cogantur, decedentibus subrogentur novi Judices, eligendi ab Episcopo cum Consilio Capituli, qui Nomina subrogatorum in dicto munere, usque ad diem Synodi duraturo, Nobis itidem significent. Ubi vero Concilia Provincialia, & Synodalia jamdiu coacta non sunt, nec ulla idcirco facta dignoscitur Judicum electio: pro injuncta humiliati nostræ omnium Ecclesiarum solicitudine, Archiepiscopos, & Episcopos in Domino jugiter hortamur, & obtestamur, ut sublatis quibuslvis impedimentis, eadem Concilia, sicubi commissa sunt, quamprimum haberi curent; interim vero cum consensu suorum Capitulorum Judices eligant, & Nomina Electorum in Albo redacta Nobis remittant; & si mori aliquem contingat, alios cum Consilio Capituli sufficiant, suffectosque Nobis indilate denuncient. Quo autem ad Numerum eligendorum, etsi Tridentini Decreto cautum sit, quatuor saltem in unaquaque Diœcesi eligi debere, plures nihilominus eligi volumus, si Diœcesis amplitudo, aliæque peculiares circumstantiæ id probe exposcere videantur.

Posque elapsos constitutos Concilios, & Synodos.

Vel interim extra Synodum, cum consilio Capituli.

In numero sufficienti pro Diœcesium amplitudine.

§. 6. Monitos tamen esse volumus Locorum Ordinarios, quod licet ad tramites præmissæ Decretalis Bonifacii VIII., cui etiam consona sunt dispositæ a Tridentino, facultas judicandi tribuenda sit Personis, Dignitate aliqua Ecclesiastica, Personatu, vel Canonicatu Cathedralis Ecclesiæ insignitis; hujusmodi qualitates ita esse accipiendas, ut non desit in persona ad hoc munus assumenda, altera potissimum requisita qualitas Doctrinæ, & idoneitatis, in qua summa Negotii est constituta. Hoc pacto designati, & electi Judices Nostro Supplicum Libellorum Secretario denuncientur ab Ordinariis, vel immediate per se ipsos, vel mediate per suos in Urbe Negotiorum Gestores: Nostræque erit vigilantiæ solerter cavere, ne imposterum ab Officialibus nostræ Curiæ ad id Deputatis, Causæ aliis, quam dictis Judicibus, delegentur. Quæ quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, & paternæ dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem vobis impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 26. Augusti 1741. Pontificatus Nostri Anno II.

Qualitates Judicum eligendorum.

Horum nomina Secretario Supplicum Libellorum denuncianda.

Hæc ulla deinceps Causarum commissiones dirigenda.

Data die 26. Aug. 1741.

CESSIONES XXIX.

Commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, sub pœna excommunicationis, & nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Cui Pontifex occurrere intendit.

Jubet sibi renunciari nomina Judicum Synodalium.

UNIVERSALIS Ecclesiæ cura, quam inscrutabilis Divinæ Sapientiæ, atque Bonitatis alti-

Exordium a præcavendo Cle-

ANNO 1741.

ANNO 1741.

PONT. A. II.

Vicorum criminosa depauperatione.

altitudo humilitati noſtræ committere dignata eſt, inter cæteras ſolicitudines exigit etiam, ac poſtulat, ut diligenter invigileſmus, ne Clerici Eccleſiaſticis Beneficiis, quæ e liberali Eccleſiæ manu acceperunt, abutentes, eorum redditus, non ſine aliorum fidelium ſcandalo, inconſulta prodigalitate diſperdant, ſed tanquam boni diſpenſatores ita adminiſtrent, ut & vitæ ſuæ neceſſaria provideant, & pauperum inopiæ, & Eccleſiarum neceſſitatibus ſuccurrant.

Alienatio reditiuum Beneficiorum, obtenta cedendi commodum exactionis, improbatur.

§. 1. Relatum eſt ad aures noſtras, quoſdam Clericos Eccleſiaſticis Beneficiis cum onere, vel ſine onere reſidentiæ proviſos, turpibus ut plurimum ex cauſis impulſos, annuos eorumdem Beneficiorum redditus, quos, donec viverent, percipere poſſent, unico actu alienare ſub nomine cedendi commodum, ſeu utilitatem percipiendi fructus eorumdem Beneficiorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam ſummam, & quantitatem, quam ipſi, habita ratione eorum ætatis, & corporis valetudinis, durante vita, veriſimiliter conſequi potuiſſent. Cum autem iſti improvidi Clerici inſtar illius prodigi filiiſamilias, de quo in Evangelio ſcriptum eſt: *cum ſubſtantiam ſuam a Patre recepiſſet, totam ſtatim conſumpſiſſe luxurioſe vivendo, & deinde, facta fame valida, coactum eſſe vivere de ſiliquis immundorum animalium;* pia Eccleſiæ ſubſidia, & Eccleſiaſticos proventus in ſuas explendas cupiditates improbo hujuſmodi contractu profundant; multa hinc, & gravia mala, ut experientia ipſa compertum eſt, evenire ſolent. Nam primum non leve dedecus Eccleſiaſtico Ordini inuritur, & grave reliquis fidelibus ſcandalum generatur, dum vident, Eccleſiaſticas pecunias, quæ ſunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Chriſti, in pravos uſus inſumi, vel improviſa profuſione diſſipari, quæ ab Eccleſiaſticis, tamquam probis diſpenſatoribus, in ſolamen pauperum, & Eccleſiarum reſtaurationem impendi deberent. Præterea ſæpe hujuſmodi Clerici ad ſummam rediguntur egeſtatem, & ut ſe ſuſtentare poſſint, vel indecore, non ſine infamia Clericalis gradus, mendicant, vel indignis quæſtibus, & negotiis operam præbent; Eccleſiam autem, & Eccleſiaſticas res quodammodo averſantur, quaſi fraudati mercede, vel ſtipendiis ſuis, quæ nullius culpa, ſed ſolum vitio, & flagitiis ſuis amiſerunt; Ideo Eccleſiaſtica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam Pſalmodiam, ſi ad eam in publicis Eccleſiis ratione ſuorum Beneficiorum teneantur, frequenter omittunt, vel oſcitanter perſolvunt, Eccleſiaſticos cœtus non frequentant, animarum ſalutem non curant, Divina faſtidiunt, mundana ſectantur.

Quæ mala inde proveniant.

Diſtrahendi fructus, vel alio quovis titulo, prætextu, & colore vendere, ac diſtrahere ſuorum reſpective Beneficiorum redditus, & proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab Emptore, per unam, vel plures ſolutiones, pecuniarum quantitate, quam ipſi Beneficiati per ejuſdem temporis, vel vitæ ſpatium probabiliter conſequi potuiſſent: ſub pœna excommunicationis, & nullitatis actus, ſeu contractus, & omnium inde conſequutorum, aliiſque pœnis inflictis, præſcriptis, & ſtatutis contra alienantes bona Eccleſiæ, quas rurſus hic contra eoſdem Clericos ſic contrahentes renovare, decernere, ac ſtatuere intendimus, & volumus. Et inſuper ab uberiorem cautelam, & quatenus opus ſit, omnes hujuſmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, ſcientia, deliberatione, & poteſtate ſimili damnamus, reprobamus, caſſamus, irritamus, & annullamus, eoſque nullos, caſſos, ac irritos decernimus, & declaramus, illoſque ſuis auctoribus tanquam invalidos, caſſos, irritos, atque inanes, viribuſque, & effectu ab initio vacuos, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum ſuffragari debere, neminemque ad eorum obſervantiam obligari, etiamſi pluries juramento firmati, & vallati ſint, ſed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum poſſidendi, aut præſcribendi per quodvis longiſſimum temporis ſpatium acquiri unquam poſſe pariter præcipimus, & jubemus.

Contractus, & actus ejuſmodi annullantur ad quoſcumque effectus.

Diſtrahendi fructus prohibetur ſub pœnis contra alienantes bona Eccleſiæ.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam conſuetudinem, & non ferendam pravitatem, qua non mediocriter Clericalis ordinis fama minuitur, & honor conculcatur, Eccleſiæ autem debito ſervitio, pauperes opportunis ſubſidiis, & ſacræ ædes neceſſariis reparationibus, & ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, omnibus Clericis quacumque dignitate, præeminentia, honore, & privilegio inſignitis interdicimus, & prohibemus, ne in poſterum audeant ſub nomine

Clauſulæ ſalutares.

§. 3. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore impugnari, aut retractari poſſe, ſed ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari: Sicque, & non aliter in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ præfatæ Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obſtantibus quibuſcumque privilegiis, indultis, conceſſionibus, & gratiis Apoſtolicis tam generalibus, quam particularibus quantumvis ſpeciali mentione, & nota dignis, quibuſcumque Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis Superioribus, & Inferioribus Eccleſiarum Prælatis, etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, ac eorum, & noſtris familiaribus continuis commenſalibus, necnon literarum Apoſtolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæteriſque Romanæ Curiæ Officialibus, conceſſis, & confirmatis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Decretum irritans.

Derogationes opportunæ.

Publicationis præſentium vigor.

§. 4. Ut autem facilius præſentes Literæ omnibus innoteſcant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excuſari poſſit, jubemus, eaſdem ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ,

PONT. A. II. licæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliisque locis solitis, & consuetis, ut moris est, publicari, earumque exempla affigi: Volumusque, eas sic publicatas, omnes, & singulos perinde afficere, & obligare, ac si illis ipsis fuissent singulariter intimatæ. Exemplis quoque prædictis etiam impressis, manuque Notarii publici, & Sigillo Prælati Ecclesiastici, vel ejus Curiæ obsignatis, eamdem prorsus fidem adhiberi, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire? Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. IV. Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno II.

Exemplorum auctoritas.

Sanctio pœnalis.

Dat. die 29. Aug. 1741.

D. Card. Passionei.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

I. B. Eugenius.

Publicat. die 3. Octobris ejusdem Anni.

XXX. RESIGNATIONES

Beneficiorum cum reservatione Pensionis, & pacto eam cassandi, prohibentur, & annullantur; adjecta pœna privationis Beneficii, inhabilitationis ad alia assequenda, restitutionis pecuniæ, &c., & irritantur cassationes, & extinctiones pensionum, intra sex menses a capta possessione Beneficii obtentæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium, a conservatione Ecclesiasticæ disciplinæ.

IN sublimi Beati Petri Cathedra Divina dispensatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore constringimur, quoties considerationis nostræ oculos convertimus ad præstantiorem Dominici Gregis partem, hoc est ad Ecclesiasticum cœtum, eumque conspicimus, vel pravis moribus, vel indecoris actibus dehonestari; non enim ignari sumus, quanta sit inde in populis corruptionis timenda pernicies, si sal, unde cætera condiri debent, evanuerit.

Exponitur abusus resignationum, cum reservatione pensionis, & pacto eam abolendi.

§. 1. Pervenit quidem ad aures solicitudinis nostræ, non raro contingere solere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordinibus constituti, aut sola Ecclesiastica tonsura decorati, Beneficia, seu Officia simplicia, vel cum onere residentiæ possidentes, aliis resignent, annua sibi pensione sub Apostolico beneplacito reservata, inito eodem tempore pacto cum Resignatario, cassandi, & abolendi dictam pensionem, repræsentata pecunia, nempe factis quibusdam anticipatis solutionibus pecuniarum ad eam summam, quæ ad abolitionem, & extinctionem prædictæ pensionis, vel potius ad palliatam ipsius beneficii venditionem nefarie perficiendam, expressa inter Partes conventione, stabilita fuit. Et quoniam profani isti Beneficiorum distractores non ignorant, quod si hujusmodi improba pacta Datariæ Apostolicæ nostræ Ministris, aut Nobis innotescerent, nunquam resignationes hujusmodi a Datario, vel Prodatario Nostro, vel a Nobis, aliisque Romanis Pontificibus pro tempore existentibus admitterentur; ut circumspectam eorumdem Datariæ Apostolicæ Officialium, & Nostram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hanc perditionis viam, & rationem excogitavit: Arcano, & clandestino pacto inter Resignantem, & Resignatarium, ad pensionem cassandam, & extinguendam, conventa pecuniæ quantitate, eaque quandoque etiam deposita apud publicum mercatorem, seu mensam argentariam, unitim, ac simul expedire curant Bullam resignationis Beneficii, & alteram Pensionis reservatæ super eodem Beneficio favore Resignantis; ita tamen, ut prope eodem, vel non multo post tempore, quo Supplicationi pro reservatione Pensionis solita Data apponitur, alia Supplicatio subscribatur, seu signetur pro cassatione, atque extinctione ejusdem Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones facienda, nulla mentione facta de præcedenti abominanda conventione, & simoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii resignatio in occultam ipsius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

Prædes adhiberi solita ad asserendum assertum Apostolicæ.

ANNO 1741.

Mala inde consequentia.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, damnata sint, & gratiæ hujusmodi cassationis, seu extinctionis Pensionis, tanquam subreptitiæ, & dolosa calliditate obtentæ, & quæ, rei veritate, & totius negotii serie expressa, nunquam a Sede Apostolica concessæ fuissent, nullæ, irritæ, ac inanes sint; & in maximum animarum eas fraudulenter impetrantium damnum, ac detrimentum tendant, & præterea scandalo simplicibus, & bonis abominationi, & pluribus æterno exitio sint: Siquidem gratiarum hujusmodi impetratores, qui Ecclesiastica Beneficia tali infami mercatu negotiantur potius, quam resignant, non solum gravissimo peccato, quod præ oculis habere deberent, animas suas illaqueant, sed insuper palam apud omnes in populo, non sine infamia Ecclesiastici ordinis, exsecrantur, & contemnuntur; Et si pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apostolicam accedere ausi fuerint, tanquam Beneficiorum Venditores male audiunt, & publice redarguuntur; cum statim ipsis ab eorum competitoribus opponatur Resignatio facta, cum cassatione Pensionis per anticipatas, seu anticipandas solutiones, hoc est, indigna Beneficii jam antea obtenti negotiatio, & clandestina sub ambagibus, & fraudulentis conventionibus detestanda venditio.

Pœna cassationis Pensionis contemporaneæ Resignationi denegatur, & annullatur.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quo non leve Ecclesiastico Ordini dedecus, & infamiæ nota inuritur, prout necessitas, & pastorale munus postulat, coercere in futurum volentes, & longe a Sanctuario Dei profanam hujusmodi abominationem removere, Motu proprio, ac certa scientia, & matura delibera-

ANNO 1741. PONT. A. II.

beratione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſtatuimus, & declaramus, omnia hujuſmodi pacta, & conventiones pro caſſatione, ſeu abolitione Penſionum per anticipatas, vel anticipandas ſolutiones contemporanee ad Reſignationes Beneficiorum, cum reſervatione Penſionis, per quaſcunque perſonas quavis dignitate, honore, ac præeminentia inſignitas inita, tanquam a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Conſtitutionibus improbata, & ſimoniacam labem redolentia, nulla, caſſa, ac irrita eſſe; & omnes caſſationes, abolitiones, & extinctiones Penſionum hujuſmodi, quas in poſterum intra ſex menſes, a die captæ poſſeſſionis Beneficii per Reſignatarium computandos, fieri contigerit, etiam ſi nullum præcedens pactum interveniſſe inter partes probari poſſit, & caſſatio prædicta ſecuta ſit vigore Supplicationis manu noſtra, vel Romani Pontificis pro tempore ſignatæ quam nullatenus, tanquam per ſubreptionem, & fraudes obtentam, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum eis ſuffragari volumus, irritas, nullas, & inanes eſſe, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, & quatenus opus ſit, motu, ſcientia, & deliberatione ſimili, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium damnamus, revocamus, annullamus, caſſamus, & abolemus, & inſuper tam Reſignantem, quam Reſignatarium ab omni jure Beneficii decidiſſe, eoſque ipſo facto, abſque alia declaratione, vel Judicis ſententia, privatos, & ad alia obtinenda inhabiles eſſe, ac fore, & a quocumque Beneficium hujuſmodi, tamquam de jure, & de facto vacans, impetrari poſſe; & præterea Reſignantem ad reſtituendas pecunias pro caſſatione Penſionis hujuſmodi indebite, & ſimoniace perceptas, quæ arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandæ, vel pauperibus perſonis diſtribuendæ, ſub peccato gravi teneri, & Eccleſiaſticis remediis, ac pœnis, ſi renuat, ipſo jure, abſque alia ſententia, & declaratione, cogi poſſe, motu, ſcientia, & poteſtate pari decernimus, & declaramus.

Irritantur abolitiones penſionum per anticipatas ſolutiones obtentæ intra ſex menſes a capta poſſeſſione Beneficii.

Tam Reſignans, quam Reſignatarius Beneficio privantur ipſo facto, & inhabiles ad alia aſſeq. declarantur.

Pecunia pro caſſatione Penſionis perceptæ reſtitui jubetur.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum eſt in terra, ut omnis aditus fraudibus, & dolis, quos perverſa nonnullorum calliditas, & ad exitium ſui ingenioſa excogitare conſuevit, quoad fieri poteſt, intercludatur, volumus, præcipimus, & declaramus, ſub hac Noſtra voluntate, conſtitutione, & diſpoſitione comprehendi omnes, & ſingulas ceſſiones, ſeu translationes in ipſum Reſignatarium, aut in aliam perſonam, commodi, ſeu utilitatis percipiendi fructus penſionum hujuſmodi, necnon alias quaſcumque ceſſiones, translationes, reſignationes, extinctiones, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore, & auctoritate, per anticipatas ſolutiones, ſeu repræſentata pecunia factas intra dictum tempus ſex menſium; & etiam ultra id temporis ſpatium, dummodo reprobum illud, & deteſtabile pactum præceſſiſſe conſtiterit.

Irritantur, etiam ceſſione commodi exigendi Penſiones facta intra ſex menſes a capta poſſeſſione.

Clauſulæ ſalutares.

§. 5. Mandamus præterea, & jubemus, eaſdem præſentes literas perpetuo firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, & nullo unquam tempore ſub quovis colore, & prætextu, etiam defectus noſtræ inteptionis, impugnari poſſe: Sicque, & non alias, in præmiſſis omnibus, & ſingulis, per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ præfatæ Nuncios, alioſque quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obſtantibus Reſignantium, ſeu Cedentium voluntatibus, conditionibus, proteſtationibus, & clauſulis in ipſiſmet reſignationibus, & ceſſionibus, ſeu Procuratorum conſtitutionibus, & Mandatis, ac alias, etiam ad præſervationem ſuorum jurium, & ſignificationem, quod non aliter, nec alio modo reſignant, ſeu cedunt, appoſitis, & quacumque verborum vi, formula & multiplicatione & amplitudine expreſſis, nec non quibuſvis indultis, privilegiis, & gratiis Apoſtolicis, tam generalibus quam particularibus, quantumvis ſpeciali mentione, & nota dignis, quibuſcumque Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis ſuperioribus, & inferioribus Eccleſiarum Prælatis, etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, & noſtris familiaribus continuis commenſalibus, necnon Literarum Apoſtolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, cæteriſque Romanæ Curiæ Officialibus conceſſis, & confirmatis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Derogationes ampliſſimæ, etiam quoad præſervationes in Reſignationibus adjectas.

§. 6. Cæterum, ut facilius præſentes Literæ omnibus innoteſcant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excuſari poſſit, jubemus, eaſdem ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliiſque locis ſolitis, & conſuetis, ut moris eſt, publicari, eorumque exempla affigi: Volumuſque, eas ſic publicatas, omnes, & ſingulos perinde afficere, & obligare, ac ſi illis ipſis fuiſſent ſingulariter intimatæ. Exemplis quoque prædictis etiam impreſſis, manuque Notarii publici, & ſigillo Prælati Eccleſiaſtici, vel ejus Curiæ obſignatis, eamdem prorſus fidem adhiberi, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Publicationis vigor.

Fides tranſumptis habenda.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo, quadrageſimo primo, quarto Kal. Septembris, Pontificatus Noſtri Anno II.

Sanctio.

Dat. die 29. Aug. 1741.

D. Card. Paſſionеus.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi. J. B. Eugenius

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 3. *Octobris ejuſdem Anni.*

CON-

PONT. A. II.

ANNO 1741.

XXXI. CONFIRMATIO

Synodi Nationalis Maronitarum, habitæ in Monte Libano Anno Domini MDCCXXXVI.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

S. Sedis Cath. Fidem, & disciplinam ubique promovet variis modis.

SINGULARIS Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum in Suprema Catholicæ Eccleſiæ procuratione ſolicitudo, cura, atque providentia, tum ad Sacroſanctæ Orthodoxæ Religionis dogmata, tum ad tradita Eccleſiaſticæ Diſciplinæ præcepta, ſive declaranda, ſive ſuſtinenda, ſive confirmanda, ſive tuenda, ſive in priſtinum, ubi fortaſſe excidiſſent, aut in aliquod quamvis minimum, erroris, vel corruptelæ vitium inclinaſſent, obſervantiam revocanda inſtauranda, accuratiſſime ſemper ſervata, in eo maximopere commendatur, quod minime paſſi fuere omnia opportuna, ac neceſſaria caritatis, ſapientiæ, vigilantiæ, atque auctoritatis Apoſtolicæ remedia ſuaviter fortiterque, ubicumque terrarum, ac gentium, ubi Catholica Fides colebatur, adhibenda fuiſſent, unquam deſiderari. Sæpe enim per Apoſtolicas Literas arguebant errantes; ſæpe vero de Apoſtolico fonte per omnes Provincias petentibus reſponſa dabant; interdum quidem aliis, cum longius abeſſent, ſuæ curæ vices geſturis, cauſas cognoſcendas definiendaſque committebant; interdum etiam viros dignitate, ac doctrina inſignes, per quos ibi, ubi præſentes eſſe non poterant, ſua repræſentaretur auctoritas, decernebant; alias Cœtus, ac Synodos, ut a Fratribus, & Coepiſcopis ibi congregatis, Canonica, & Apoſtolica integritate cauſæ diſcuſſæ Deo placita æquitate definirentur, indicendas mandabant; nonnunquam

Inter cetera, Concilium ce lebrarunt.

& Legatos ſuos mittebant, qui Cœtus, & Synodos, ſive Generales, ſive Nationales, aut Provinciales convocarent; in quibus Apoſtolicæ Sedis nomine aut adſtantes, aut præſidentes, poſtquam ſalubriter, ſervata æquitate, omnia diſcuſſa, & canonica integritate fuiſſent definita, ad eorumdem Prædeceſſorum Noſtrorum ſtuderent perducere notionem, quatenus ab ipſis valerent congrua ſine dubio ſententia terminari atque confirmari.

Eorum utilitas ſemper agnita.

§. 1. Quantum autem ad Catholicæ Religionis veritatem illuſtrandam, confirmandamque, quantum ad eccleſiaſticæ diſciplinæ obſervantiam procurandam, quantum ad Chriſtianæ pietatis, & ſanctimoniæ ſtudium promovendum prodeſſent hujuſmodi Cœtus, & Synodi, ſatis ſuperque experimento comprobavit ipſa antiquitas *Qua* ſane *ex cauſa*, inquit Sanctus Martyr, & Epiſcopus Ciprianus, *neceſſario apud Nos fit, ut per ſingulos annos ſeniores, ac Præpoſiti in unum conveniamus ad diſponenda ea, quæ curæ noſtræ commiſſa ſunt, ut, ſi quæ graviora ſunt, communi conſilio dirigantur.* Eapropter Tridentina Synodus præ-

Ea Conc. Trid. commendata.

cepit, ut Concilia quidem Provincialia, ſicubi omiſſa fuiſſent, pro moderandis moribus, corrigendis exceſſibus, controverſiis componendis, aliiſque ex Sacris Canonibus permiſſa, quolibet ſaltem triennio; Diœceſanæ vero Synodi quotannis renovarentur.

Maronitarum rebus neceſſarium erat Concilium Nationale.

§. 2. Etſi autem Venerabiles Fratres Patriarchæ, Archiepiſcopi, Epiſcopi, aliique pro tempore exiſtentes Inclytæ Nationis Maronitarum, quæ ab ipſa ſua origine Orthodoxam Romanam Fidem profeſſa ſemper intactam ab Infidelibus, Hæreticis, Schiſmaticis undique circumſedentibus cuſtodire, atque Apoſtolicæ huic Sanctæ Sedi arctiſſime adhærere, debitaque obedientia obſequi ſtuduit, ac pergit, Cœtus, & Synodos ejuſmodi veluti in ſpeciem inter ſe celebrare non deſtiterint; nunquam tamen apud illos Provinciale, ſeu totius Nationis Concilium habitum fuiſſe conſtat. Quo factum fuit, ut, cum nonnulla ad Diſciplinam Eccleſiaſticam potiſſimum ſpectantia ſenſim a primæva inſtitutione, ac ſplendore declinare viderentur, ad eadem ſuſtinenda reparandaque aſſidue per Congregationum Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium, tum Generalis adverſus hæreticam pravitatem Inquiſitionis, tum Propagandæ Fidei, Decreta ſuper propoſitis dubiis, & exortis controverſiis edita, quantum fieri potuit, conſuleretur. Quæ certe providentia jandudum inita, ac ſervata, etſi quodammodo ſalutaris, haud tamen ſatis viſa fuit modernis Venerabilibus Fratribus Joſepho Petro Patriarchæ Antiocheno, cæteriſque Archiepiſcopis, & Epiſcopis ejuſdem Nationis Maronitarum, ut votorum ſuorum compotes fierent. Quamobrem per ſupplices Literas eximiis ſingularis erga Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem reverentiæ, & obedientiæ notis inſignes, iterum atque iterum datas, non modo abuſus ſenſim irreptos, ac controverſias, & confuſiones pacem plerumque interturbantes, e medio tollendas ſignificabant; verum enixis etiam precibus tandem poſtularunt, ut ad graviſſimum hujuſmodi negotium cum ejuſdem Nationis decore atque utilitate conficiendum,

Ideo recurrerunt ad S. Sedem.

Et petunt allegari P. Aſſemanum.

adlegare dignaretur Apoſtolica Sedes Dilectum Filium Joſephum Simonium Aſſemanum, ejuſdem Nationis Virum, primæ in Bibliotheca noſtra Vaticana Cuſtodiæ Præfectum, Canonicum Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe, Magiſtrum in utraque Signatura noſtra Referendarium, Prælatum domeſticum, & intimum Cubicularium noſtrum, quem triginta fere ab hinc annis Nobis notum, & acceptum, tum propter obſequia ſua in earumdem Congregationum Inquiſitionis, & Propagandæ Fidei negotiis Nationum Orientalium expediendis laudabiliter præſtita, & tot volumina, de Orientalibus præſertim, aliiſque rebus, jam typis edita, plurimi facimus.

Clemens XII. annuit.

§. 3. Itaque fel: record. Clemens PP. XII. Prædeceſſor noſter, ex ejuſdem Congregationis Propagandæ Fidei conſilio, ſupplicationibus hujuſmodi inclinatus, laudatum Joſephum Simonium, tum ſuis Apoſtolicis in ſimili forma Brevis Literis, tum Decreto, & Inſtructione ſuper nonnullis articulis peculiari reformatione dignis habitis, & facultate Synodum Provincialem, ſeu totius Nationis, ſi opus fuiſſet, congregandi inſtructum, ablegare dignatus fuit. Hic autem ſupremis ejuſdem Clementis Prædeceſſoris juſſibus, ea, qua decebat, obedientia obtemperans, Orientem contendit. Poſtquam ad Libanum Montem acceſſit, Apoſtolica Mandata, Decreta, & Inſtructio-

Ablegatus, cum Mandatis Apoſt. ad M. Libanum accedit: & Synodus indicitur.

Digitized by Google

ANNO 1741. ſtructionem dictæ Congregationis in Apoſtolicis Literis, & Decretis, ut præmittitur, contenta, iiſdem Joſepho Petro Patriarchæ, aliiſque Præſulibus Maronitis expoſuit. Quibus omnibus cum veneratione Apoſtolicæ Sedi debita exceptis, lectiſque, unanimi conſenſu ſtatutum fuit, ut Synodus hujuſmodi haberetur, in qua non ſolum recitarentur, atque obſervanda proponerentur decreta, & ordinationes dictæ Congregationis Propapagandæ Fidei; verum etiam alia decreta, & canones, ſi aliquo pacto id, ad Eccleſiaſticam Diſciplinam cum ejuſdem Nationis laude reformandam illuſtrandamque, neceſſarium, atque opportunum fuiſſet viſum, conderentur.

Locus Concilii, & Perſonæ in eo convenientes.

§. 4. Interea variis proluſionibus, & congreſſibus ante peractis, Synodus hujuſmodi, quæ jam indicta fuerat, in Eccleſia ſub Invocatione Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ Monaſterii de Loaiſa Dilectorum Filiorum Monachorum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani in Provincia Cheſroanenſi Phœniciæ convocata fuit. In ea ſane, præter Patriarcham, & Ablegatum hujuſmodi, interfuerunt Archiepiſcopi, & Epiſcopi, nimirum quatuordecim Maronitæ, duo Syri, & totidem Armeni, Abbates Generales Monachorum tum Sancti Antonii Congregationis Montis Libani, tum Sancti Iſaiæ, ſinguli cum quatuor Diffinitoribus, & aliis Abbatibus localibus, tam ejuſdem Congregationis Montis Libani, quam Monaſteriorum antiqui Inſtituti, Locumtenens Cuſtodiæ Hieroſolymorum, ac totius Terræ Sanctæ, Apoſtolici Miſſionarii omnium Ordinum, qui in Syria, & Palæſtina commorantur, nempe Sancti Franciſci Minorum de Obſervantia, & Capuccinorum, Sanctæ Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum, & Clerici Regulares Societatis Jeſu, ac quamplures Archipresbyteri, Parochi, Presbyteri, Theologi, Collegii Pontificii de Urbe olim Alumni, aliique Clerici, Monachi, Principes, ac Magnates Gazeni, Hebaiſcii, & aliarum Familiarum inſignium Montis Libani, & Antilibani.

Conduntur Decreta juxta Inſtructiones, & acceptantur.

§. 5. Antedicti omnes in ſeſſionibus, tam matutinis, quam veſpertinis, trigeſima menſis Septembris, ac prima, & ſecunda diebus menſis Octobris anni MDCCXXXVI. habitis, inſimul convenientes, poſtquam recitata, & propoſita fuerant decreta, canones, & articuli juxta inſtructionem dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, ut præmittitur, in Synodo hujuſmodi condita, & contenta, non ſolum omnia, & ſingula comprobarunt laudaveruntque, iiſque omnes, & ſinguli, qui ſuffragium, & votum habebant, aliique ſubſcripſerunt; verum etiam Literas, quibus & ea, quæ geſta erant, ſignificabant, & ipſum Ablegatum propter ſuum zelum, prudentiam, doctrinam, pietatem, ſapientemque in rebus geſtis habitam rationem, maximopere commendabant, diebus tertia, quarta, quinta, ſeptima, & decimaquinta ejuſdem menſis, & anni datas, ad Clementem Prædeceſſorem præfatum, & ſæpedictam Congregationem perferendas curarunt; ſuppliciter expoſtulantes, ut Synodus hujuſmodi, prævio Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis examine, cenſura, & correctione, quatenus neceſſitas exegiſſet, Apoſtolica auctoritate approbata, & confirmata, Typis etiam Arabicis dictæ Congregationis Propagandæ Fidei in lucem prodiret.

Petitur examen, & confirmatio S. Sedis.

PONT. A. II.

Diſſenſiones exortæ circa nonnullorum executionem.

§. 6. Interea, dum ipſe Joſeph Simonius Ablegatus Inſtructioni memoratæ Congregationis, & bo: mem: Felicis Cardinali Zondadari, dum viveret, Nationis Maronitarum Protectoris, & hujuſmodi ad Montem Libanum Ablegationis Ponentis, mandatis obtemperaturus, & iis, qui in dicta Synodo ſuffragati fuerant, morem geſturus, ſtatim nonnulla in quibuſdam articulis, ut præmittitur, contenta, ac primum hic Romæ, deinde in memorata Synodo jam diſcuſſa atque decreta, executioni mandanda curat, ac præſertim omnimodam Monialium a Monachis ſeparationem; non levis eumdem Ablegatum inter, & Patriarcham, quoad modum ſeparationis, emerſit diſſenſio. Acceſſit deinde controverſia de inhibita quacumque vel modica pecuniæ ſumma, aut aliarum rerum contributione, tum in Sacrorum Oleorum diſtributione, tum in Sacrorum Ordinum collatione, Patriarchæ, aut Epiſcopis alias ſolvi, & erogari ſolita. Demum de ſtatuta uniuſcujuſque propriæ Eccleſiæ Antiſtitis firma incardinatione, & Epiſcopatum ad certum numerum, juxta ſolium ab ipſo Patriarcha, Archiepiſcopis, & Epiſcopis ſubſcriptum; reductione, diffidium erupit. De hiſce omnibus idem Patriarcha, & per ſuas Literas anno MDCCXXXVII. ſcriptas, & per ſuum Nuntium anno MDCCXXXVIII. hanc Almam Urbem aſſequutum, Apoſtolicam Sedem conſuluit.

Quæpariter ad S. Sedem deferuntur.

Exdemera. minantur in Congreg. de Prop. Fide.

§. 7. Narratis autem, relatiſque prius in ſæpedicta Congregatione Propagandæ Fidei non ſemel habita, quamplurimis, tum quoad puncta in antedictis articulis contenta, tum quoad auctoritatem legitimitatemque Synodi præfatæ, rationum momentis hinc inde adductis, & accuratiſſime expenſis; audita tum Venerabilis Fratris Gabrielis Eva Archiepiſcopi Cypri Maronitæ, tum Dilectorum Filiorum Thomæ Budi Abbatis Generalis Monachorum Sancti Antonii dictæ Congregationis Montis Libani, & Pompilii Rodata in Bibliotheca noſtra Vaticana Græci Scriptoris, & de rebus Orientalibus non ignari, quibus Synodus præfata revidenda, & examinanda commiſſa fuerat, relatione; Particularem Congregationem eorumdem Venerabilium Fratrum noſtrorum Propagandæ Fidei jam a Nobis deputatam, coram Nobis die XXVII. proxime elapſi menſis Auguſti, Ponente Dilecto pariter Filio noſtro Vincentio S. R. E. Cardinali Petra ejuſdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfecto, in locum Dilecti itidem Filii noſtri Caroli S. R. E. præfatæ Cardinalis Rezzonici Ponentis abſentis ſuffecto, habendam indiximus.

Ac demum coram Sanctiſſimo.

Dubia in Congr. propoſita.

§. 8. Propoſita fuerunt in Congregatione hujuſmodi dubia, quæ ſequuntur. I. *An conſtet de legitimitate dictæ Synodi?* II. *An Canon quoad cohabitationem prohibitam Monialium, ſeu Mulierum, cum Monachis, ſuſtineatur, vel quomodo moderandus?* III. *An Canon prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in diſtributione Olei Sancti Parochis, ſubſtineatur, & mereatur confirmationem?* IV. *An Canon quoad reſidentiam Epiſcoporum Maronitarum in propriis Titulis Eccleſiarum Epiſcopalium, ſit approbandus; & quid quoad Appendicem Synodi Cap.* XLI., *in quo adeſt diviſio Sedium Epiſcopalium, cum limitibus Diœceſum Maronitarum, pro diſtributione Diœceſum in tot Epiſco-*

PONT. A. II. *piscopis, itaut non possint amoveri a Patriarcha? V. An sit consulendum Sanctissimo pro approbatione dictæ Synodi etiam per Breve Apostolicum?* Ad quæ sane dubia, omnibus sedulo expensis, per eosdem Cardinales responsum fuit. Ad primum. *Constare de legitimitate Synodi, omnibus suffragantibus.* Ad secundum. *Pro approbatione Canonis, citra tamen approbationem Monasteriorum.* Ad tertium. *Approbandum: & ad Sanctissimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ.* Ad quartum. *Pro approbatione Canonis demandantis Residentiam Episcoporum: & ad Sanctissimum quoad contenta in Appendice Cap.* XLI., *in qua proponuntur Metropolitanorum, & Episcoporum Maronitarum Sedes, & limites.* Ad quintum. *Ad Sanctissimum, qui dignetur approbare Synodum, cum Brevi Apostolico.*

Congreg. Responsi.

Pontifex de illius consilio, Synodum approbat, & confirmat.

§. 9. Hinc est, quod Nos, qui in sublimi Sacrosancti Apostolatus specula per Divinæ bonitatis abundantiam constituti, nihil optamus impensius, quam ut per universum Catholicum Orbem evangelizemus, & dogmata Orthodoxæ Fidei omnes Christifideles edoceamus, & Ecclesiasticæ Disciplinæ præcepta intacta sanctissime servanda curemus: Eapropter, omnibus, & singulis diffidiis, controversiis, dissensionibus, cæterisque quibuscumque, quæ ad hanc usque diem super præmissis omnibus quocumque pacto, & quomodolibet excitata fuerunt, perpetuum silentium imponentes; necnon omnium, & singulorum supra memoratorum Patriarchæ, Ablegati, Archiepiscoporum, Episcoporum, cæterorumque Nationis Maronitarum hominum votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, eorumque singulares personas specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, atque Apostolicis laudibus commendantes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodoliber innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes; supplicationibus eorumdem nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilio, Synodum hujusmodi, omniaque, & singula in ea, ut præmittitur, edita Statuta, Decreta, Ordinationes, & Canones, auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; ita tamen, quod per nostram prædictæ Synodi confirmationem nihil derogatum esse censeatur Constitutionibus Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, & Decretis Conciliorum Generalium super Ritibus cæterarum quarumcumque Nationum, sive specialiter, sive generaliter factis, quæ, non obstante hujusmodi confirmatione, in suo robore permanere debeant; ac salva semper in præmissis auctoritate dictæ Congregationis Propagandæ Fidei, Nobis tamen, ac Successoribus nostris Romanis Pontificibus, toties, quoties opus fuerit, super præmissis omnibus prius consultis.

Salvis Constitutionibus super Ritibus aliarum Nationum editis.

Et Facultatibus ejusdem Congregationis.

Clausula pro Decretorum observantia, sub lata de-

§. 10. Decernentes easdem præsentes Literas, ac Synodum, in eaque edita Statuta, Ordinationes, Decreta, & Canones hujusmodi, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia inviolabiliter, & inconcusse observari: sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, definiri, atque interpretari debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam, sive Patriarcha, Archiepiscopis, & Episcopis Nationis Maronitarum, tam singulatim, quam una insimul convenientibus, sive Apostolicis Operariis, qui ab eadem Congregatione ad quascumque Orbis Terrarum partes mittuntur, quavis auctoritate, etiam per hanc Sanctam Sedem concessa, nisi expressa quoad Synodum hujusmodi a Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus data fuerit facultas, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis omnibus, & Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes.

§. 11. Cæterum quidquid quoad omnia, & singula dubia antedicta, aliaque quæcumque pro totius Nationis Maronitarum splendore, utilitate, pace, ac concordia proficuum, ac salutare fore noverimus, per alias nostras in simili forma Brevis Literas cumulate declarabimus.

Reliquorum Dubiorum Declaratio differtur.

§. 12. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die prima Septembris 1741. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Fides Transumptis habenda.

Dat. die 1. Sept. 1741.

D. Cardinalis Passionеus.

ANNO 1741.

ERECTIO SEX OFFICIORUM XXXII.

Ecclesiasticorum in Ordine Equestri S. Georgii Martyris in Bavaria auctoritate Apostolica confirmatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

MILITARES Equestres Ordines, ad Orthodoxæ Religionis præsidium, & firmissimum adversus Infidelium, Turcarum, & Acatholicorum insultus propugnaculum, a Regibus, & Summis Principibus institutos, in quibus Equites Milites præclara nobilitate, spectata virtute, prudentia, ac pietate præditi adscriberentur, tam ipsi Reges, & Summi Principes, quam Romani Pontifices Prædecessores Nostri certatim insignibus honoribus, prærogativis, beneficiis, commendis, ac privilegiis, augere, & cumulare studuerunt, ut unusquisque Equitum Militum ad injunctum sibi mu-

ANNO 1741. Ordo S. Georgii a Duce Bavariæ institutus.

bi muneris sui ministerium accuratissime obeundum magis, magisque incitaretur.

§. 1. Quoniam autem, sicut Nobis nuper pro parte Dilecti Filii Nobilis Viri Caroli Alberti Ducis Bavariæ, & Sacri Romani Imperii Electoris expositum fuit, ipse, ut eximiis bon: mem: Maximiliani Emmanuelis parentis sui, belli, pacisque laudibus, dum viveret, florentissimi, & Sacrosanctæ Religionis studio cum primis flagrantis, qui Equestrem Militiæ Ordinem in honorem Intemeratæ Deiparæ Virginis Mariæ, sub invocatione, & protectione Beati Georgii Martyris erigere constituerat, etsi propter varios bellorum eventus executioni demandare non potuit, eidem tamen Alberto Carolo in supremis tabulis commendavit, votis, ac mandatis obsecundaret, suæque pietati faceret satis, eumdem Militarem Equestrem Ordinem non solum instituit, verum etiam Apostolica auctoritate confirmandum curavit a fel: record: Benedicto Papa XIII. Prædecessore Nostro per Apostolicas ejusdem Benedicti sub plumbo literas Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo vigesimo octavo XV. Kalendas Aprilis, Pontificatus sui Anno Quinto datas, quarum tenorem præsentibus pro plene, & sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, & in quibus de Ordinis hujusmodi institutione, & confirmatione uberius continetur. Ut autem eumdem Ordinem, cujus laudatus Carolus Albertus Dux & Elector, Institutor, ac Magnus Magister existit, & cui quamplurimi Nobiles Viri nomen dederunt, majori decore, & incremento adaugeat, pro singulari sua pietate, & avita erga res Sacras reverentia, sex Nobiles Viros in Ecclesiastica Dignitate constitutos, prout infra, in Ordinem hujusmodi cooptare desiderans, in Capitulo Militum Equitum memorati Ordinis ad antedictum effectum habito, unanimi omnium suffragantium consensu, decretum voluit, ut iidem sex Nobiles Viri Ecclesiastici, si Nostrum hac in re Apostolicum beneplacitum accederet, adlegerentur.

A Benedicto XIII. confirmatus.

Erectio sex Officiorum Ecclesiasticorum.

Eorum munera.

§. 2. Præcipuus vero ejusdem Caroli Alberti in ea sententia finis in hoc vertitur, ut, ad majorem Dei gloriam, & Ordinis splendorem, Sacra Officia, quæ in Ecclesia dicti Ordinis pro tempore obeunda sunt, quam maxima potest majestate, ac dignitate peragantur. Horum itaque sex Virorum Nobilium Equitum Ecclesiasticorum primum quidem exoptat Episcopali Dignitate, & Charactere, ut Pontificalia munera in Ordinis præfati Ecclesia sub invocatione Sancti Georgii Martyris Deo dicata, quæ in Ducalibus & Electoralibus Ædibus posita, & ab omni Ordinarii Episcopi loci jurisdictione immunis, & exempta est, exercere valeat, insigniri; alterum vero cum Præpositi nomine, & Pontificalium usu constitui, ut vices Antistitis, hoc absente, vel legitime impedito, expleat; tertium, ac quartum Decanorum itidem nominibus dici, qui Divinis Officiis, sive Horis Canonicis, cum aliorum Militum Equitum interventu, in dicta Ecclesia persolvendis in Choro interstint; quintum, ac sextum denique Elecmosynarios ab honore appellari, a quibus Decanorum munera, ipsis absentibus pariter, aut legitime impeditis præstentur. Porro pro congruenti, idoneoque antedictorum in suis respective Dignitatibus, & muneribus debito cum decore sustinendis emolumento, idem Carolus Albertus Dux & Elector primos duos, nempe Episcopum, & Præpositum pro tempore existentes, ad Præposituras, ad quas quemlibet nominandi sibi jus, cui non est in aliquo hactenus derogatum, competit, nominabit; duobus Decanis Collegiales Præbendas conferet; reliquis duobus ab honore Elemosynariis, servata antianitatis regula, eas, quibus alii Milites Equites donantur, commendas, pensiones, & beneficia impertietur. Quo autem debitus honor, auctoritas, & reverentia Episcopo, & Præposito pro tempore existentibus concilietur, uterque Magnam Crucem cum Stella super Pallio, & Vestibus; Decani, ad instar Equitum Commendatariorum, Mediam, & Elecmosynarii Parvam eamdem prorsus, e collo vitta serica cœrulei coloris pendentem, quam cæteri Equites ferre solent, Crucem gestare teneantur. Quæ quidem omnia, ut præmittitur, per ipsum Carolum Albertum, in Capitulo cum unanimi Equitum Militum consensu statuta, & decreta, ut debitæ executioni demandentur, & imposterum firmius subsistant, ac serventur exactius, ejusdem Caroli Alberti nomine Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in præmissis opportune providere, & de benignitate Apostolica indulgere dignaremur.

PONT. A. II.

Insignia.

Confirmatio Apostolica.

§. 3. Nos igitur ipsum Carolum Albertum Ducem, Electorem, & Ordinis præfati Institutorem, ac Magnum Magistrum, de Catholica Religione, atque Apostolica hac Sancta Sede præclare mereri pergentem, specialibus gratiarum favoribus prosequi volentes, eumque a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus hujusmodi Nobis ejusdem nomine porrectis inclinati, præmissa omnia, & singula, tenore præsentium, Apostolica auctoritate approbamus, indulgemus, & confirmamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, omnesque & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, & sanamus.

Clausula, & Derogationes.

§. 4. Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Militaris Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis fir-

Emolumenta.

PONT. A. II. ANNO 1741. XXXIII.

vis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Forma juriſjurandi ab Eccleſiaſticis Præſtanda.

§. 5. Cæterum earumdem præſentium tenore, ac pari auctoritate volumus, & mandamus, primum, ut Epiſcopus, Præpoſitus, Decani, & Eleemoſynarii pro tempore exiſtentes, quippe qui Eccleſiaſtici Ordinis, cum in Militarem Equeſtrem Ordinem præfatum cooptari contigerit, votum ſeu juſjurandum, ſcilicet ut prompti ſemper, & quacumque oblata occaſione parati ſint, Sanctam Fidem Catholicam, & Apoſtolicam Romanam, ejuſque propagationem, honoremque Deiparæ Virginis, ſanguine ipſo impavide contra quoſcumque palam tueri, & defendere, ita concipiant, ut nullo unquam tempore iidem ad apertum bellum quibuſcumque inferendum, inconſulta Apoſtolica hac Sancta Sede, & nonniſi de expreſſa ejuſdem Sedis toties, quoties opus fuerit, pro eorum ſingulis impetranda licentia accedere teneantur: ac propterea hoc ipſum ſibi in emittendo voto, ac jurejurando dicendo, expreſſe caveant; aliter nullum ſit, & inane, ac nullius prorſus roboris, ac momenti.

Pontificalia quatenus ipſis liceat exercere;

§. 6. Deinde, ut Epiſcopus, & Præpoſitus, qui Pontificalia, ut præmittitur, ſive ſtatis, ſive indictis ſolemnitatibus, aliiſque diebus exercebunt, non niſi in ipſa dumtaxat Eccleſia in Ædibus Ducalibus & Electoralibus, ſita, & Militum Equitum dicti Ordinis Conventui aſſignata, quæ ab omni Ordinarii Epiſcopi Loci juriſdictione, ut aſſeritur, immunis eſt, atque exempta, obire debeant: in quacumque enim alia Eccleſia Pontificalia hujuſmodi qualibet de cauſa exerceri contigerit, nullo pacto, niſi de Ordinarii Locorum permiſſu, totiesquoties occaſio poſtulaverit, ſub pœnis juxta Canonicas ſanctiones inflictis fieri liceat.

Epiſcopi nominatio conceditur Duci Magno Magiſtro.

§. 7. Tertium, ut cum Epiſcopus hujuſmodi viam univerſæ carnis ingreſſus fuerit, idem Dux Elector, ac Ordinis prafati Magnus Magiſter Virum pietate, ac doctrina inſignem, toties quoties id acciderit, nominet, qui, poſtquam omnia, & ſingula de more, inſtitutoque majorum ſervanda in Antiſtitum, ſive Reſidentialium, ſive Titularium, ut dicitur, inauguratione, fuerint confecta, & omnino ſervata, ac dignus ea dignitate repertus fuerit, in Epiſcopum inauguretur.

§. 8. Datum in Arce Gandulphi Albanenſis Diœceſis ſub Annulo Piſcatoris die VI. Octobris MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Dat. die 6. Oct. 1741.

D. Cardinalis Paſſionei.

CAUSARUM

Matrimonialium judicia coram quibus, & quo ordine, ac forma peragenda ſint, conſtituitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Præmium.

DEI miſeratione, cujus judicia incomprehenſibilia ſunt, & viæ inveſtigabiles, in ſuprema Eccleſiæ ſpecula immerentes conſtituti, ut ſuper univerſum Dominicum gregem excubias ſedulo agamus, ad commiſſum Paſtoralis officii munus pertinere dignoſcimus, ſubnaſcentes ex infernalis hoſtis aſtutia, & hominum malitia, abuſus, quibus & animarum ſaluti pernicies, & Sacramentis Eccleſiæ injuria infertur, radicitus evellere, & poteſtatis Nobis deſuper traditæ operam interponere, ut & humana cohibeatur temeritas, & veneranda Divinæ Legis ſervetur auctoritas.

Matrimonium jure naturali, & Divino indiſſolubile.

§. 1. Siquidem Matrimonii fœdus a Deo inſtitutum, quod, & quatenus naturæ officium eſt, pro educandæ prolis ſtudio, aliiſque Matrimonii bonis ſervandis, perpetuum, & indiſſolubile eſſe convenit; & quatenus eſt Catholicæ Eccleſiæ Sacramentum, humana præſumptione diſſolvi non poſſe, Salvator ipſe ore ſuo prounciavit, dicens: *Quod Deus conjunxit, homo non ſeparet:* ad aures Apoſtolatus noſtri pervenit, in quibuſdam Eccleſiaſticis Curiis inconſulta nimis Judicum facilitate infringi, & temere, atque inconſiderate de eorumdem Matrimoniorum nullitate latis ſententiis, poteſtatem Conjugibus fieri tranſeundi ad alia vota. Quos ſane improvidos Judices humanæ naturæ conditione, & voce ipſa quodammodo admoneri oportebat, ne tam præcipiti audacia Sanctum Matrimonii nexum frangerent, quem perpetuum, atque indiſſolubilem primus humani generis Parens præmonuit, inquiens: *Hoc nunc os ex oſſibus meis, & caro de carne mea:* Et illud additum eſt: *Quamobrem relinquet homo Patrem ſuum, & Matrem, & adhærebit uxori ſuæ, & erunt duo in carne una.*

Exceſſus aboſcendi, in quos Judices diſſolubilium ad. mittendis.

§. 2. Hujuſmodi autem abolendæ pravitatis notitia diverſis ex partibus Nobis delata eſt, atque etiam indicata ſunt exempla nonnullorum Virorum, qui poſt primam, & ſecundam, ac tertiam, quam duxerant, uxorem, ob nimiam Judicum præcipitantiam in nullitate Matrimoniorum declaranda, adhuc illis primis uxoribus ſuperſtitibus, ad quartas contrahendas nuptias devenerant; & ſimiliter fœminarum, quæ poſt primum, ſecundum, & tertium maritum, quarto etiam, illis quoque viventibus, ſe junxerant, non ſine puſillorum ſcandalo, & bonorum omnium deteſtatione, qui ſacra Matrimonii vincula ita contemni, & temere prefringi dolebant. Nos autem, his intellectis, gravi affecti dolore, intimo animo ingemuimus, & non prætermiſimus Apoſtolicæ noſtræ ſolicitudinis partes in Domino adimplere. Siquidem primo Pontificatus Noſtri

ANNO 1741. Anno ad Epiſcopos illarum Partium, in quibus prædicta acciderant, pleniſſimis datis literis, graviter conqueſti ſumus de hujuſmodi pravitate, quæ in Eccleſia Dei tolerabatur, & ad eam abolendam eorum animos erigere, & paſtoralem zelum accendere curavimus, quod etiam egimus cum aliis aliarum Regionum Epiſcopis, ubi hujuſmodi pravum dirimendorum Matrimoniorum uſum irrepſiſſe cognovimus.

PONT. A. II.

Cauſæ, quibus tribuitur hujuſmodi pravitas.

§. 3. Verum Nobis reſponſum eſt, id ſæpe contingere partim ex culpa illorum Judicum, quibus, vel in prima inſtantia, cum Cauſa coram Judice Ordinario ex aliqua legitima cauſa cognoſci nequit, vel in ſecunda, cum in partibus nullus adeſt Judex, ad cujus Tribunal Cauſa in gradu appellationis devolvatur, vel ſi adeſt, juſta de cauſa coram eo diſceptari nequit, Cauſæ Matrimoniales hujuſmodi a Sede Apoſtolica committuntur; qui vel ob inſcitiam, vel ob malam voluntatem, proclives ſunt ad Matrimonia diſſolvenda, atque eadem Matrimonia, levi, vel etiam nullo habito examine, irrita, ac invalida declarant: partim etiam ex facto Conjugum ſuper nullitate ſuorum Matrimoniorum litigantium; cum frequenter unus tantum eorum, qui diſſolutionem Matrimonii poſtulat, in judicio comparet, & Sententia, nullo contradicente, ſecundum ſua vota obtenta, ad alias nuptias convolat; vel ambobus Conjugibus in Judicium venientibus, altero, qui pro Matrimonio, altero vero, qui contra agit, Sententia de nullitate Matrimonii prolata, nullus eſt, qui ad ſuperiorem Judicem appellationem interponat; vel quia litigantes in ſpecie quidem diſcordes, re vera inter ſe concordes ſunt & invicem colludentes, contractum matrimonium diſſolvi cupiunt; vel quia Pars, quæ pro validitate Matrimonii ſtabat, ejuſque nullitatem acriter contra adverſarium impugnabat, lata a Judice Sententia contra Matrimonium, mutat voluntatem, vel pecunia ſibi ad ſumptus litis non ſuppetente, vel aliis deficientibus auxiliis ad litigandum neceſſariis, & inceptum opus, ac Cauſam poſt primam Sententiam deſerit: Quæſitum, ut deinde ambo Conjuges, vel unus eorum, ad aliud contrahendum Matrimonium ſe conferat.

Pontificis providentia circa commiſſiones cauſarum ad partes.

§. 4. Quod autem ad Judices pertinet, quibus extra Romanam Curiam pro Litigantium commodo cauſæ Matrimoniales committuntur, paterna illa vigilantia, qua de juſtitia unicuique integre ſapienterque adminiſtranda ſoliciti eſſe debemus, encyclicis Literis ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiſcopos, & Epiſcopos ſcriptis viceſimo ſexto Auguſti anno ſecundo Pontificatus Noſtri, providere curavimus, in quibus eo præſcripſimus, quæ Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini decretis conſona, ſi diligenter, ut ſperamus, ſerventur, in poſterum Cauſæ non niſi perſonis congrua juris peritia, & neceſſario probitatis, ſpectatæque fidei munitis præſidio committentur. Inſuper ad ea, quæ in iisdem encyclicis literis conſtituta ſunt, id etiam in præſentia adjungimus: Quod, quamvis Concilii Tridentini Decretum, quo cauſæ Matrimoniales ſubtractæ fuerunt Decani, Archidiaconi, & aliorum inferiorum judicio, & Epiſcoporum tantum examini, & juriſdictioni reſervatæ, duntaxat procedat de Archidiaconis, Decanis aliiſque inferioribus, qui in eadem Diœceſi conſtituti, vel privilegio aliquo, vel præſcriptione, ſaltem in viſitatione, Cauſarum Matrimonialium cognitionem ſibi adrogabant; ac idcirco minime obſtet commiſſionibus, quæ, pro iiſdem cauſis matrimonialibus definiendis, a Sede Apoſtolica alicui eorum in ſecunda inſtantia fierent: nihilominus præcipimus, ac mandamus iis, ad quos, hujuſmodi Commiſſionum, ſeu Delegationum expediendarum cura pertinet, ut in futurum cauſarum matrimonialium cognitionem non committant niſi Epiſcopis, præſertim vicinioribus, vel ſi nullus ſit Epiſcopus, cui ex legitima cauſa commode committi poſſit, tum commiſſio, & delegatio dirigatur uni ex iis, qui, ſecundum ordinem, & modum a Nobis in præfatis encyclicis Literis præſcriptum, pro Judice idoneo ab Epiſcopo cum conſilio ſui Capituli nominatus fuerit.

Defenſor Matrimoniorum in ſingulis Diœceſibus eligatur.

§. 5. Quod vero ad ordinem, & ſeriem judiciorum in cauſis matrimonialibus pro debita, & congrua earum terminatione, ſervandum ſpectat; motu proprio, certa ſcientia, ac matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine hac Noſtra in perpetuum valitura ſanctione conſtituimus, decernimus, ac jubemus, ut ab omnibus, & ſingulis Locorum Ordinariis in ſuis reſpective Diœceſibus perſona aliqua idonea eligatur, & ſi fieri poteſt, ex Eccleſiaſtico cœtu, juris ſcientia, pariter & vitæ probitate prædita, quæ Matrimoniorum Defenſor nominabitur, cum facultate tamen eam ſuſpendendi, vel removendi, ſi juſta cauſa adfuerit, & ſubſtituendi aliam æque idoneam, & iiſdem qualitatibus ornatam; quod etiam fieri poterit, quotieſcumque perſona ad Matrimoniorum defenſionem deſtinata, cum ſe occaſio agendi obtulerit, erit legitime impedita.

Defenſoris officia.

§. 6. Ad officium autem Defenſoris Matrimoniorum hujuſmodi, ut ſupra electi, ſpectabit, in judicium venire, quotieſcumque contigerit, matrimoniales cauſas ſuper validitate, vel nullitate coram legitimo Judice diſceptari, eumque oportebit in quolibet actu judicioli citari, adeſſe examini teſtium, voce & ſcriptis Matrimonii validitatem tueri, eaque omnia deducere, quæ ad Matrimonium ſuſtinendum neceſſaria cenſebit.

Idem ſemper adſit judicio.

§. 7. Et demum Defenſoris hujuſmodi perſona, tanquam Pars neceſſaria, ad judicii validitatem, & integritatem cenſeatur, ſemperque adſit in Judicio ſive unus ex Conjugibus, qui ipſo nullitate Matrimonii agit, ſive ambo, quorum alter pro nullitate, alter vero pro validitate in judicium veniant. Defenſor autem, cum ei mandatus hujuſmodi committetur, juramentum præſtabit fideliter officium ſuum obeundi, & quotieſcumque contigerit, ut in judicio adeſſe debeat pro alicujus Matrimonii validitate tuenda, rurſus idem juramentum præbebit: quæcumque vero, eo non legitime citato aut intimato, in judicio peracta fuerint, nulla, irrita, caſſa declaramus, ac pro nullis, caſſis, ac irritis haberi volumus, perinde, ac ſi citata, & intimata non eſſet ea Pars, cujus citari intererat, & quam, juxta legum, & canonum præſcripta, ad legitimam judicii validitatem, citari, aut intimari omnino neceſſarium erat.

Juramentum præſtet.

Cauſæ Matrimoniales nonniſi Epiſcopi &c., his deficientibus, Judicibus Synodali committendæ.

Et citetur in omnibus actibus.

§. 8. Cum

PONT. A. II. ANNO 1741.

Non appellabit a sententia pro validitate Matrimonii prolata.

§. 8. Cum igitur coram Ordinario, ad quem causas hujusmodi cognoscere pertinet, controversia aliqua proponetur, in qua de Matrimonii validitate dubitabitur, & existentibus in judicio, vel uno ex Conjugibus, qui pro nullitate Matrimonii, vel ambobus, quorum alter pro validitate, alter vero pro nullitate actionem intendat, Defensor Matrimonii partes omnes officii sui diligenter adimpleat. Itaque si a Judice pro Matrimonii validitate judicabitur, & nullus sit, qui appellet, ipse etiam ab appellatione se abstineat; idque etiam servetur, si a Judice secundæ instantiæ pro validitate Matrimonii fuerit judicatum, postquam Judex primæ instantiæ de illius nullitate Sententiam pronunciaverat; sin autem contra Matrimonii validitatem Sententia feratur, Defensor inter legitima tempora appellabit adhærens Parti, quæ pro validitate agebat; cum autem in judicio nemo unus sit, qui pro Matrimonii validitate negotium insistat, vel si adsit, lata contra eum Sententia, judicium deseruerit, ipse ex officio ad superiorem Judicem provocabit.

Contra, si pro validitate pronunciatum fuerit.

Post unam Sententiam, sive appellatum sit, sive non, nemini licet ad alias voces transire,

§. 9. Appellatione a prima Sententia pendente, vel etiam nulla, ob malitiam, vel oscitantiam, vel collusionem Defensoris, & Partium, interposita, si ambo, vel unus ex Conjugibus novas nuptias celebrare ausus fuerit, volumus, ac decernimus, ut non solum serventur, quæ adversus eos, qui Matrimonium contra interdictum Ecclesiæ contrahunt, statuta sunt, præsertim, ut invicem a cohabitatione separentur, quoadusque altera Sententia super nullitate emanaverit, a qua intra decem dies non sit appellatum, vel appellatio interposita deserta deinde fuerit; Sed ulterius ut contrahens, vel contrahentes Matrimonium hujusmodi, omnibus pœnis contra Poligamos a Sacris Canonibus, & Constitutionibus Apostolicis constitutis, omnino subjaceant, quas in eos, quatenus opus sit, motu, scientia, ac potestate simili rursus statuimus, decernimus, ac renovamus.

sub pœnis contra Poligamos statutis.

Defensoris officia eadem in secunda instantia.

§. 10. Postquam vero, appellationis beneficio, ad alterum Judicem causa in secunda instantia delata fuerit, omnia, & singula quæcumque coram Judice in prima instantia servanda præfinita fuerunt, etiam coram altero in secunda exacte, ac diligenter custodientur, citato in quolibet Judicii actu Defensore matrimonii, qui voce, & scripto matrimonii validitatem strenue, ac pro viribus tuebitur. Et si Judex in secunda instantia fuit Metropolitanus, aut Sedis Apostolicæ Nuncius, aut Episcopus vicinior; Matrimonii Defensor sit, qui ab ipsis fuerit deputatus, quemadmodum ipsis deputare mandamus, ut quæ a Nobis superius constituta sunt, peragere possit; si autem Judex in secunda instantia erit Judex Commissarius, cui a Sede Apostolica causæ cognitio demandata sit, & qui Tribunal, & jurisdictionem ordinariam non habeat, & propterea careat Defensore Matrimonii, volumus, ut illo Defensore Matrimonii utatur, qui constitutus fuerit ab Ordinario, in cujus Diœcesi causam cognoscet, etiam si idem Ordinarius sit, qui primam Sententiam in eadem causa pronunciaverit.

Illius electio ad quem spectet.

Novas nuptias contrahere licet post

§. 11. Instructo autem in hunc modum judicio, si secunda Sententia alteri conformis fuerit, hoc est, si in secunda, æque ac in prima, nullum, ac irritum matrimonium judicatum fuerit, & ab ea Pars, vel Defensor pro sua conscientia non crediderit appellandum, vel appellationem interpositam prosequendam minime censuerit: in potestate, & arbitrio Conjugum sit novas nuptias contrahere; dummodo alicui eorum, ob aliquod impedimentum, vel legitimam causam id veritum non sit. Potestas tamen post alteram Sententiam conformem, ut supra, Conjugibus facta intelligatur, & locum habeat, salvo semper, & firmo remanente jure, seu privilegio causarum matrimonialium, quæ ob cujuscumque temporis lapsum nunquam transeunt in rem judicatam; sed si nova res, quæ non deducta, vel ignorata fuerit, detegatur, resumi possunt, & rursus in judicialem controversiam revocari. quod si a secunda Sententia super nullitate, vel altera Pars appellaverit, vel hujusmodi sit, ut ei, salva conscientia, Defensor Matrimonii acquiescendum non putet, vel quia sibi videtur manifeste injusta, vel invalida, vel quia fuerit lata in tertia instantia, & sit revocatoria alterius præcedentis super validitate in secunda instantia emanatæ, volumus, ut, firma remanente utrique Conjugi prohibitione ad alias transeundi nuptias, quas si contrahere ausi fuerint, pœnis, ut præfertur, a Nobis constitutis subesse decernimus, causa in tertia, vel quarta instantia cognoscatur, servatis diligenter omnibus, quæ a Nobis in prima, & secunda instantia demandata fuerunt, nempe, in quolibet judiciali actu, citato, & audito Defensore matrimonii, qui a Judice tertiæ instantiæ deputatus fuerit.

deas conformes, nisi appellatum sit;

Vel alias prohibitam;

Vel nisi aliquid novi detegatur;

Appellatio semper suspendit eam executionem.

Et in quavis instantia idem Ordo servandus,

§. 12. Defensor autem Matrimonii, quem ad munus suum gratis obeundum pro amore Dei, & proximi utilitate, & Ecclesiæ reverentia, in Domino exhortamur, si operam suam sine mercede, aut salario, aliqua ex causa exhibere recusaverit, ab ipsius Causæ Judice ei constituatur, & ab ea Parte, quæ pro validitate Matrimonii agit, si ipsi facultas sit, solvatur; sin minus, a Judice primæ, vel secundæ, vel tertiæ instantiæ respective subministrabitur, qui pecunias ex mulctis suorum Tribunalium redactas, vel redigendas, & in opera pia erogandas, in hujusmodi sumptus insumere poterunt. Cum vero Judices causæ erunt Judices Commissarii, qui neque forum habent, & consequenter neque pecuniam ex mulctis collectam, volumus, ac mandamus, ut Defensori Matrimonii satisfiat ex pecunia mulctarum illius Episcopi, in cujus Diœcesi Judex Commissarius, juxta Sedis Apostolicæ mandatum, judicium exercebit.

Salarium Defensori volenti a quo, & unde constitui debeat.

§. 13. Hactenus quidem quoad Causas Matrimoniales, quæ extra Romanam Curiam pertractantur: Quoad Causas vero, quæ Romæ disceptandæ sunt, cum earum cognitio in prima instantia ad S. R. E. Cardinalem in præfata Urbe, ejusque Suburbiis, & Districtu Vicarium nostrum in Spiritualibus pro tempore spectet; mandamus, ac jubemus, ut omnia, & singula, quæ in aliis causis extra Romanam Curiam pertractandis præscripta fuerunt, nempe ut judicium peragatur, citato, & audito Defensore Matrimonii ab eodem Cardinali Vicario deputato, aliaque, ut supra, omnino serventur: Tum etiam in aliis causis, quæ in prima instantia, ex consensu Partium, vel in secunda, per appellationem ad Sedem

Eadem omnia serventur in Romana Curia.

ANNO 1741. Apoſtolicam, omiſſo medio, interpoſitam, vel in tertia, Romam deferuntur; quas omnes judicari volumus, vel in Congregatione S. R. E. Cardinalium ſuper interpretatione, & executione Concilii Tridentini, vel in cauſarum Palatii noſtri Auditorio, dummodo Nobis, & Romano Pontifici pro tempore juſtis ex cauſis non videatur particularis Congregatio S. R. E. Cardinalium, vel Romanæ Curiæ Prælatorum deputanda. Cum autem cauſa ſuper matrimonii nullitate agitabitur in dicta Congregatione S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, Defenſor Matrimonii a Cardinali Præfecto ejuſdem Congregationis, ſi vero in Palatii noſtri Auditorio, ab Auditore Decano præfati Tribunalis, ſi demum in Congregatione particulari, a Perſona ejuſdem Congregationis digniore deputetur.

Defenſoris electio ad quem ibi pertinet.

§. 14. Unica quidem reſolutio pro nullitate Matrimonii emanata, ſi cauſa in Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, vel in Congregatione particulari deputata cognoſcatur, & ſimiliter in Palatii noſtri Auditorio, unica Sententia ſuper eadem nullitate pronunciata minime ſufficiat ad tribuendam liberam Conjugibus facultatem novas nuptias contrahendi. Sed, ſi cauſa in præfata Congregatione Cardinalium Tridentini Concilii Interpretum introducta fuerit, rurſus in eadem, ad Defenſoris Matrimonii inſtantiam, reproponatur; Si vero Congregationi particulari commiſſa fuerit, ad petitionem ejuſdem Defenſoris, altera etiam particularis Congregatio deputabitur; Si vero in Palatii noſtri Auditorio judicata ſit, a præfato Defenſore appellatione interpoſita, ab aliis Auditoribus juxta ordinem in gyrum, ſeu turnum definiatur; Si autem cauſa univerſo Tribunali commiſſa fuerit, ab omnibus Auditoribus rurſus examinabitur: nolentes omnino, ut ullo in caſu Matrimonii vinculum diſſolutum cenſeatur, niſi duo judicata, vel reſolutiones, aut Sententiæ penitus ſimiles, & conformes, a quibus neque Pars, neque Defenſor Matrimonii credideriit appellandum, emanaverint. Quod ſi ſecus factum fuerit, & novum initum Matrimonium, noſtræ voluntatis hujuſmodi tranſgreſſores pœnis a Nobis, ut ſupra, ſtatutis ſubmittantur.

Iterarum examen Cauſæ ſemper neceſſarium.

Coram quibus reſpective faciendum ſit.

§. 15. Et quoniam ſæpe apud Sedem Apoſtolicam preces porrigi ſolent pro diſpenſatione Matrimonii rati, & non conſummati, quæ ut plurimum pro voto conſultivo ad Congregationem S. R. E. Cardinalium Concilii Interpretum, vel nonnunquam ad aliquam Congregationem particularem deputatam, a Romanis Pontificibus pro tempore remitti ſolent; ut hujuſmodi inſtantiæ ordine, ac rite procedant, volumus, ac mandamus, ut ſupplex libellus Nobis, vel Romano Pontifici pro tempore exhibeatur, in quo plena, & accurata totius facti ſpecies contineatur, cauſæque omnes in eo exprimantur, quæ ad obtinendam petitam diſpenſationem conducere poſſe a ſupplicante cenſentur, ut Romanus Pontifex, eo lecto, & mature conſiderato, ſecum deliberare poſſit, an petitionem rejiciat, vel ejus examen alicui ex dictis Congregationibus committat; a qua poſteaquam ſuum votum conſultivum editum fuerit, a Secretario ejuſdem Congregationis totius negotii ſeries exacte Romano Pontifici pro tempore referatur, qui pro ſua prudentia judicabit, an Congregationis Reſolutio ſit approbanda, vel potius totius cauſæ examen alteri Congregationi, vel Tribunali, prout eidem Pontifici videbitur, rurſus committendum.

Inſtantiæ pro diſpenſatione Matrimonii rati, & non conſum., non recipiantur, abſque remiſſione Pontifici.

Nec abſque ejus Oraculo definiantur.

§. 16. Demum volumus, ac decernimus, eaſdem præſentes literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere; ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime, & inviolabiliter obſervari. Sicque, & non aliter per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac ejuſdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & S. Sedis Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, ubique judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus præmiſſis, ac Conſtitutionibus, & ordinationibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis, ſub quibuſcumque tenoribus verborum, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus in genere, vel in ſpecie, ſeu alias quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiam ſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu, quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma in aliis tradita obſervata eiſdem præſentibus pro expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Perpetuæ præſentium vigor, ſublata &c.

Quibuſcumque non obſtantibus.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 17. Volumus autem, ut præſentes Literæ in valvis Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris eſt, publicentur, & affigantur, ſicque publicatæ, & affixæ, omnes, & ſingulos, quos illæ concernunt, perinde arctent, & afficiant, ac ſi unicuique eorum nominatim, & perſonaliter intimatæ fuiſſent; quodque earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo alicujus Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri decreti, ſtatuti, conſtitutionis, prohibitionis, revocationis, annullationis, declarationis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum

Petri,

Finis.

PONT. A. II. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo, quadrageſimo primo, tertio nonas Novembris, Pontificatus Noſtri Anno II.

Dat. die 3. Novembris, 1741.

D. Card. Paſſionens.

X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius

Publicat. die 29. ejuſdem Menſis, & Anni.

ANNO 1741.

XXXIV. DECLARATIO,

Cum Inſtructione, ſuper Dubiis reſpicientibus MATRIMONIA in Hollandia, & Belgio contracta, & contrahenda.

Dubium ſuper validitate Matrimonii Hæreticis contracti in Dominiis Ordinum Fœderat., non ſervata forma Concilii Trid.

MATRIMONIA, quæ in locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio ſubjectis iniri ſolent, ſive inter Hæreticos ex utraque parte, ſive inter Hæreticum ex una parte Virum, & Catholicam Fœminam ex alia, aut viceverſa, non ſervata forma a Sacro Tridentino Concilio præſcripta, utrum valida habenda ſint, nec ne, diu multumque diſceptatum eſt, animis hominum, ac ſententiis in diverſa diſtractis: Id quod ſatis uberem anxietatis, ac periculorum ſementem per multos annos ſubminiſtravit, quum præſertim Epiſcopi, Parochi, atque illarum Regionum Miſſionarii, nihil certi hac ſuper re haberent, nihil vero inconſulta Sancta Sede auderent ſtatuere, ac declarare. Cum autem, proxime evolutis annis, in tam ancipiti, gravique cauſa Apoſtolicæ Sedis judicium vehementius expoſceretur, urgeretque id imprimis vigilantiſſimus Iprenſis Epiſcopus, dum pro debito Officii ſui, & ſua erga Beati Petri Cathedram obſervantia, de Eccleſiæ ſibi concreditæ ſtatu ad Romanum Pontificem referebat, ponendumque omnino eſſe tam prolixæ dubitationi finem, graviſſimis verbis, ac rationibus perſuaderet: Clemens XII. id temporis Romanus Pontifex, qui rei gravitatem, quantum oportebat, æſtimaret, Sacræ Congregationi Eminentiſs. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in mandatis dedit, ut de tota controverſia diligenter more ſuo cognoſceret. In re itaque tanti momenti volens eadem Sacra Congregatio quam accuratiſſime procedere, commiſſæ ſibi cognitionis initium ab exquiſitis aliorum quoque Belgii Epiſcoporum Relationibus, atque ſententiis, quas deſuper explorari ſategit, petendum duxit, eodemque tempore audire voluit præſtantes aliquot hujus Almæ Urbis Theologos, quibus injunxit, ut rem totam ea qua decet, maturitate diſcuterent, ſuamque opinionem proferrent.

Quod a Clemente XII. remittitur Congreg. Concilii.

BENEDICTUS XIV. Congregationem coram ſe convocat.

§. 1. At dum hæc maxime agerentur, ſuperſedendum per aliquot Menſes fuit ab iſtiuſmodi Cauſæ expeditione, propter viduitatem, quæ intercidit Romanæ Eccleſiæ, donec ad Summum Pontificatum feliciter evectus Sanctiſſimus D. N. BENEDICTUS XIV. inter primas Regiminis ſui curas, Cauſæ hujus cognitionem repeti juſſit a memorata Sacra Congregatione Concilii, quam voluit coram ſe haberi, ut, auditis Eminentiſſimorum Patrum Sententiis, ipſe demum, quid hac de re tenendum foret, ſupremo ſuo pronunciaret oraculo. Cum igitur Congregatio præfata ſub die 13. Maji currentis anni 1741. coram Sanctitate Sua fuerit habita, idem Sanctiſſimus D. N. ſpatio aliquo temporis ad rem ſecum expendendam accepto, hanc nuper Declarationem, & Inſtructionem exarari præcepit, qua, veluti certa regula, ac norma, omnes Belgii Antiſtites, Parochi, earumque Regionum Miſſionarii, & Vicarii Apoſtolici deinceps in hujuſmodi negotiis uti debeant.

Declarat nulla Matrimonia ibidem inter Hæreticos contracta.

§. 2. Primo ſcilicet, quod attinet ad Matrimonia ab Hæreticis inter ſe in locis Fœderatorum Ordinum dominio ſubjectis celebrata, non ſervata forma per Tridentinum præſcripta, licet Sanctitas Sua non ignoret, alias in caſibus quibuſdam particularibus, & attentis tunc expoſitis circumſtantiis, Sacram Congregationem Concilii pro eorum invaliditate reſpondiſſe; æque tamen compertum habens nihil adhuc generatim, & univerſe ſuper ejuſmodi Matrimoniis fuiſſe ab Apoſtolica Sede definitum, & alioquin oportere omnino ad conſulendum univerſis Fidelibus in iis locis degentibus, & plura averrenda graviſſima incommoda, quid generaliter de hiſce Matrimoniis ſentiendum ſit, declarare; negotio mature perpenſo, omnibuſque rationum momentis hinc inde ſedulo libratis, declaravit, ſtatuitque, Matrimonia in dictis Fœderatis Belgii Provinciis inter Hæreticos uſque modo contracta, quæque impoſterum contrahentur, etiamſi forma a Tridentino præſcripta non fuerit in iis celebrandis ſervata, dummodo aliud non obſtiterit canonicum impedimentum, pro valſidis habenda eſſe; Adeoque ſi contingat, utrumque Conjugem ad Catholicæ Eccleſiæ ſinum ſe recipere, eodem, quo antea, conjugali vinculo ipſos omnino teneri, etiamſi mutuus conſenſus coram Parocho Catholico ab eis non renovetur; Sin autem unus tantum ex Conjugibus, ſive Maſculus, ſive Fœmina, convertatur, neutrum poſſe, quamdiu alter ſuperſtes erit, ad alias nuptias tranſire.

Ideo, ſi ambo Conjuges ad F. d. Cath. redeant, conſenſum non eſſe renovandum.

Si unus convertetur, eum ad alias nuptias tranſire non poſſe.

§. 3. Quod vero ſpectat ad ea Conjugia, quæ pariter in iiſdem Fœderatis Belgii Provinciis, abſque forma a Tridentino ſtatuta, contrahuntur a Catholicis cum Hæreticis, ſive Catholicus Vir Hæreticam Fœminam in Matrimonium ducat, ſive Catholica Fœmina Hæretico Viro nubat, dolens imprimis quam maxime Sanctitas Sua, eos eſſe inter Catholicos, qui inſano amore turpiter dementati, ab hiſce deteſtabilibus Connubiis, quæ S. Mater Eccleſia perpetuo damnavit, atque interdixit, ex animo non abhorrent, & prorſus ſibi abſtinendum non ducunt, laudanſque magnopere zelum illorum Antiſtitum, qui, ſeverioribus propoſitis ſpiritualibus pœnis, Catholicos coercere ſtudent, ne ſacrilego hoc vinculo ſe ſe Hæreticis conjungant; Epiſcopos omnes, Vicarios Apoſtolicos, Parochos, Miſſionarios, & alios quoſcumque Dei, & Eccleſiæ fideles Miniſtros in iis Partibus degentes ſerio, graviterque hortatur, & monet, ut Catholicos utriuſque ſexus ab hujuſmodi nuptiis in propriarum Animarum perniciem ineundis, quantum poſſint, abſterreant, eaſdemque Nuptias omni meliori modo interverte re, atque efficaciter impedire ſatagant. At, ſi for-

Nuptias a Catholicis cum Hæreticis contractas detestatur.

ANNO 1741.

si forte aliquod hujus generis Matrimonium, Tridentini forma non ſervata, ibidem contractum jam ſit, aut impoſterum (quod Deus avertat) contrahi contingat; declarat Sanctitas Sua, Matrimonium hujuſmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum eſſe, & neutrum ex Conjugibus, donec alter eorum ſupervixerit, ullatenus poſſe, ſub obtentu dictæ formæ non ſervatæ, novum Matrimonium inire. Id vero debere ſibi potiſſime in animum inducere Conjugem Catholicum, ſive Virum, ſive Fœminam, ut pro graviſſimo ſcelere, quod admiſit, pœnitentiam agat, ac veniam a Deo precetur, conetur que pro viribus alterum Conjugem a vera Fide deerrantem ad gremium Catholicæ Eccleſiæ pertrahere, ejuſque Animam lucrari, quod porro ad veniam de patrato crimine impetrandam opportuniſſimum foret, ſciens de cetero, ut mox dictum eſt, ſe iſtius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

Validas ea-soem pronunciat, etiam non ſervata forma &c.

Quid faciendum Conjugi Catholico.

§. 4. Ad hæc declarat Sanctitas Sua, ut quidquid hactenus ſancitum, dictumque eſt de Matrimoniis ſive ab Hæreticis inter ſe, ſive inter Catholicos, & Hæreticos initis in locis Fœderatorum Ordinum dominio in Belgio ſubjectis, ſancitum, dictumque intelligatur etiam de ſimilibus Matrimoniis extra fines Dominii eorumdem Fœderatorum Ordinum contractis ab iis, qui addicti ſunt Legionibus, ſeu Militaribus Copiis, quæ ab iiidem Fœderatis Ordinibus tranſmitti ſolent ad cuſtodiendas, muniendaſque Arces conterminas, vulgo dictas *di Barriera*; Ita quidem, ut Matrimonia ibi præter Tridentini formam, ſive inter Hæreticos utrinque, ſive inter Catholicos, & Hæreticos inita, valorem ſuum obtineant, dummodo uterque Conjux ad eaſdem Copias, ſive Legiones pertineat; Et hanc declarationem vult Sanctitas Sua complecti etiam Civitatem Moſæ Trajectenſis, a Republica Fœderatorum Ordinum, quamvis non jure dominii, ſed tantum oppignorationis, ut ajunt, nomine poſſeſſam.

Idem judicandum edicit quoad perſonas addictas Præſidiis Locorum „ di „ Barriera.

Et locum Civitatem Moſæ Traject.

§. 5. Tandem circa Conjugia, quæ contrahuntur, vel in Regionibus Principum Catholicorum ab iis, qui in Provinciis Fœderatis domicilium habent, vel in Fœderatis Provinciis ab habentibus domicilium in Regionibus Catholicorum Principum, nihil Sanctitas Sua de novo decernendum, aut declarandum eſſe duxit; volens, ut de iis, juxta canonica Juris communis principia, probataſque in ſimilibus caſibus alias editas a Sacra Congregatione Concilii reſolutiones, ubi diſputatio contingat, decidatur. Et ita declaravit, ſtatuitque, ac ab omnibus impoſterum ſervari præcepit. Die 4. Novembris 1741.

Domicilium Provinciarum Fœd. habentes in Regionibus Catholicorum, & viceverſa, ſubſint ut communi.

Die 4. Novembris 1741.

A. Card. Gentili S. C. Concilii Præf.

C. A. Arch. Philippen. Secret.

PONT. A. II.

MATRIMONIA XXXV.

Occulta, quibus, & quomodo ſint permittenda; quibuſque cautelis celebranda, & in actis deſcribenda: Quomodo conſulendum educationi, & indemnitati Prolis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Matrimonia palam celebrari jubet Eccleſia.

SATIS Vobis compertum eſſe non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam ſemper fuiſſe piæ Matris Eccleſiæ vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, *Magnum* ab Apoſtolo nuncupatum, publice, & palam a Fidelibus celebretur. Quod quidem, ut diligentius, quam antea factum fuerat, impoſterum ab omnibus obſervaretur, Sancta Tridentina Synodus, Lateranenſis Concilii ſub Innocentio III. celebrati veſtigiis inhærendo, præcepit, ut impoſterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter a proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus feſtivis in Eccleſia inter Miſſarum ſolemnia publice denuntietur; deindeque, nullo legitimo concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Eccleſiæ, coram Parocho, vel alio Sacerdote, de ipſius Parochi, ſeu Ordinarii licentia, & duobus, vel tribus Teſtibus præſentibus, rite procedatur. Voluit etiam eadem Sancta Synodus, apud Parochum diligenter Librum cuſtodiri, in quo Conjugum, & Teſtium nomina, dieſque, & locus Matrimonii deſcribantur.

Concilii Tridentini Decretum.

Contrarius uſus nimis frequens.

§. 1. Provida tamen hujuſmodi leges, tanta auctoritate ſaluberrime inſtitutæ, prava horum temporum conditione ſenſim prolabi viſæ ſunt, & enerves propemodum reddi, ob Matrimonia uſu nimis recepta, quæ occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri poteſt, obliteretur, & in tenebris ignorantiæ perpetuo jaceat conſepulta. In more etenim poſitum eſt, illa celebrari nullis præviis factis Denunciationibus, coram ſolo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhibita præſentia tantum duorum Teſtium appoſite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum eſt ſuſpecta; remque peragi ſæpe extra Eccleſiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occluſis, vel eo temporis momento, quo ſemota alterius cujuſvis præſentia, ſcientia initi Matrimonii, præter Parochi, Contrahentium, Teſtiumque perſonas, alios penitus effugiat.

Mala & peccata inde conſequentia.

§. 2. Quantum a Sacramenti dignitate, & ab Eccleſiaſticarum legum præſcripto occulta hæc Matrimonia, *Conſcientiæ* vulgo nuncupata, ut plurimum abhorreant, ſatis ſuperque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitioſos illorum effectus convertat. Hinc enim gravia ortum habent peccata, præſertim vero eorum, qui Divini Judicii interminatione poſthabita, priore Uxore, cum qua clam contraxerunt, relicta, cum alia ſpe futuri

Ma-

Matrimonii decepta, & in turpem ſecum vivendi licentiam abducta, palam contrahere promittunt. Quorumdam vero mentem ita pravæ cupiditates excœcant, ut novum contrahere ſecretum Matrimonium audeant, poſt alterum ſecreto itidem contractum, & nondum prioris Conjugis morte ſolutum, ſeſeque magno ſcelere polygamos reddant. Alii etiam eò impudentiæ devenere, ut in hujus magni Sacramenti contemptum, poſt primas ſecreto initas, alteras aut publice, aut privatim nuptias contrahendo, ſeſe audacius polygamiæ pariter innodare non perhorreſcant. Age vero quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimoniis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii ſuſpicionem ſubmovendam, Virum ſeorſim a Muliere vivere contingat, ſublata eſt illico individua vitæ conſuetudo, & contemptum eſt verbum Domini: *Adhærebit Homo Uxori ſuæ, & erunt duo in carne una.* Sin hæc vitæ conſuetudo ſervetur, nemo eſt, qui illam criminis non arguat, & utpote deteſtabilem, in ſcandali materiam non traducat. Neque illata per ſcandalum diſpendia rependit ſubſecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris delitescit, & ab omnibus ignoratur.

Proli damna ſpiritualia, & temporalia.

§. 3. Leviora quoque damna non ſunt, quæ ſuſceptæ Proli irrogantur. Sæpe enim contingit, illam a Parentibus, & a Matre præſertim amotam, nec pie, nec liberaliter inſtitui; ſed incertis fortunæ caſibus objectam relinqui; niſi etiam Parentes ipſi, contra naturæ leges, auſu nefario illius vitæ inſidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deterreat, illoſque ad ſobolem alendam, inſtituendamque humanitas ipſa compellat; alia imminet Liberis ſuſceptis ex occulto Matrimonio lugenda Avitarum facultatum, & Bonorum jactura, pro quorum poſſeſſione aſſequenda quamvis clament jura ſanguinis, illis tamen careant neceſſe eſt, propter occulta Parentum Matrimonia, & ademptam legitimitatis, & Filiationis probationem.

Filiorum familias, & Clericorum exceſſus.

§. 4. Huic etiam malorum origini ſunt referenda ipſa quoque ſecreta Matrimonia contracta a Filiisfamilias contra Patris juſte diſſentientis voluntatem: ex quibus quam gravia incommoda exoriri ſoleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit malitia, ut quandoque in Minoribus Ordinibus conſtituti Penſiones, & Beneficia, ad Divinum Cultum, & Eccleſiaſtica munia inſtituta, etiam poſt initum clam Matrimonium retinuerint, ſibique de mammona iniquitatis loculos miſerrime comparaverint.

Ideo momentur Epiſcopi, ne facile diſpenſent a publicationibus.

§. 5. Deflenda hæc igitur potius uberibus lacrymis, quam latiore calamo explicanda malorum congeries, cum ex hac Apoſtolicæ Sedis ſpecula omnes ſibi vindicet noſtræ vigilantiæ curas; temperare non poſſumus, quin Vos ipſos, Venerabiles Fratres, in partem noſtræ ſolicitudinis evocantes, veſtram pietatem, & zelum excitemus ad cuſtodiendas vigilias noctis ſuper Grege Vobis credito, quem luctuoſa horum temporum conditio in diſcrimen adducit. Primum itaque periculi non infrequens occaſio Vos reddat difficiliores ad remittendum Publicationes, a quibus contracturi Matrimonium ſæpe per malitioſam ſuggeſtionem petunt diſpenſari. Quam caute, ſolerteque oporteat ea in re Epiſcopos verſari, non obſcura Vobis a Concilio Tridentino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem Sancta Synodus) probabilis fuerit ſuſpicio, Matrimonium malitioſe impediri poſſe, ſi præceſſerint Denunciationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat; vel ſaltem Parocho, & duobus Teſtibus præſentibus, Matrimonium celebretur, & deinde ante illius conſummationem Denunciationes in Eccleſia fiant, ut ſi aliqua ſubſint impedimenta, facilius detegantur. Præterea licet Epiſcopo relictum ſit omnimode ſuper Denunciationibus diſpenſare, hæc tamen facilitas, non a ſola Diſpenſantis voluntate pendet, ſed a Tridentino coercetur arctis prudentiæ, diſcretique arbitrii legibus; quod idem eſt, ac legitimam cauſam diſpenſationis requirere.

ANNO 1741.

Nec temere permittant Matrimonia ſecreto initi.

§. 6. Parem quoque, imo fortaſſe majorem vigilantiam neceſſe eſt a Vobis adhiberi, ne, poſt remiſſas Denunciationes, celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sacerdote ab ipſo Parocho, vel a Vobis deputato, præſentibus duobus, vel tribus Teſtibus confidentibus, ne ulla celebrationis notitia, vel rumor oriantur. Id enim, ut ad præſcriptum Sacrorum Canonum licite fieri poſſit, non ſatis eſt obvia quævis, & vulgaris cauſa, ſed gravis, urgens, & urgentiſſima requiritur. A Sacro Noſtræ Pœnitentiariæ Tribunali, eo potiſſimum caſu fit poteſtas ita celebrandi Matrimonium, quo Vir, & Fœmina in figura Matrimonii publice degentes, & de quibus nulla viget criminis ſuſpicio, in occulto tamen Concubinatu perſeverent. Facile enim quiſque conjiciet, quam abſonum eſſet, eos, a ſtatu damnationis per gratiam Sacramenti revocandos, ad publice contrahendum Matrimonium præviis Denunciationibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus proponendam, non quia Diſpenſatio præmiſſo caſui ſolum congruat, cum alii ſimiles, & fortaſſe urgentiores eſſe poſſint, in quibus diſpenſari expediat; ſed quia Veſtri Paſtoralis Officii partes verſari debent in ſedulo inveſtiganda legitima, & urgenti cauſa Diſpenſationis, ne Matrimonia occulte celebrata luctuoſos habeant exitus, quos intimo cordis mœrore recenſuimus.

Qualitates Petentium diligenter expendant.

§. 7. Hunc porro in ſcopum Vos hortamur, & impenſe admonemus, ut Perſonarum Matrimonium ſecreto contrahere petentium diligens fiat a Vobis inquiſitio; An ſcilicet ejus qualitatis, gradus, & conditionis ſint, quæ id probe expoſcant; an ſint ſui, vel alieni juris; An Filiifamilias, quorum nuptiæ Patri juſte diſſentienti ſint invitæ: ab Epiſcopali etenim, quod geritis, munere nimium eſſet alienum, facilem præberi Filio inobedientiæ occaſionem; An res ſit de Perſonis Eccleſiaſticis, licet in Minoribus Ordinibus conſtitutis, Penſiones, & Beneficia Eccleſiaſtica obtinentibus, ut deteſtabilis illorum retentio in ſtatu Uxorato congruis remediis poſtea compeſcatur. Potiſſimum vero curet Veſtra ſolicitudo, antequam ſecreti Matrimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, & indubia, & a quavis fraude immunia exhibeant documenta ſtatus liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi ſint ingenii, polygamiæ periculum.

Et præcipue eorum ſtatum liberum.

Sacerdotem extraneum ſine cauſa non deputent.

§. 8. Quod attinet ad Miniſtrum ſecreti Matrimonii, volumus ad id munus deputari

Pa-

ANNO 1741. Parochum alterius ex Contrahentibus, quem notitia Perſonarum, experientia, & diuturnus rerum uſus, quovis Sacerdote extraneo peritiorem effeciſſe præſumuntur. Si quæ tamen Vobis occurrant circumſtantiæ, quæ alium Sacerdotem loco Parochi expoſcere videantur; gravi impellente cauſa, is Sacerdos a Vobis eligatur, qui probitate, & doctrina, & obeundi muneris peritia commendetur.

Contrahentes monentur de ſiplorum debito.

§. 9. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Miniſtro a Vobis deputando diſtricte præcipiatur, ne Matrimonio interſit, niſi prius paterna charitate Conjuges in Domino monuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum oportere Sacro Baptiſmatis lavacro; ac Chriſto Judici diſtrictam reddituros eſſe rationem, niſi Filios ut legitimos agnoverint, eoſque pietate, boniſque moribus imbuerint, & frui patientur Bonis temporalibus, a Majoribus in ſupremis tabulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Matrimonii occulti denunciati Epiſcopo exhiberi, in acta referri, & caute ſervari jubentur.

§. 10. Celebrato autem Matrimonio, indilate a Parocho, vel alio Sacerdote, coram quo initum eſt, exhibeatur Epiſcopo illius ſcriptum documentum, cum nota loci, & temporis, Teſtiumque, qui celebrationi interfuerunt. Veſtrum erit poſtea diligenter incumbere, quod ad perennem geſtæ rei memoriam, præfatum documentum fideliter tranſcribatur in Libro prorſus diſtincto ab altero, in quo Matrimonia publice contracta de more adnotantur. Hujuſmodi Liber pro Matrimoniis ſecretis appoſite compactus, clauſus, & Sigillis obſignatus, in veſtra Epiſcopali Cancellaria caute erit cuſtodiendus: Et eo tantum caſu reſignari, & aperiri veſtra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Matrimonia deſcribi oporteat, vel id ſibi vindicet juſtitiæ adminiſtrandæ neceſſitas, vel demum aliquod documentum ab eo expoſcant verum intereſſe habentes, quibus probationum aliunde petendarum non ſuppetit copia: Sedulo tamen animadvertentes, quod, re abſoluta, denuo claudatur, & Sigillis, ut antea, obſignetur. Fides, ſeu Atteſtationes clam celebrati Matrimonii, a Parocho, vel Sacerdote, qui vices Parochi geſſit, exarandæ, Vobiſque exhibendæ, tranſcribantur in dicto Libro, prout jacent, de verbo ad verbum, a Perſona a Vobis deputanda, quæ apud omnes integritatis, probatique nominis luculentum habeat teſtimonium. Fides vero, & Atteſtationes ipſæ in ſecretiori loco, ſactæ, rectæque a Vobis ſerventur.

Proles tempeſtive baptizari.

§. 11. Quod ſi ex occulto hujuſmodi Matrimonio Prolem naſci contingat, eadem mundetur ſalutari Aqua Baptiſmi in Eccleſia, in qua aliis Infantibus hoc Sacramentum indiſtincte confertur. Et quia ad operiendum clam initum Matrimonium, facile eſt in Libro Baptizatorum nullam fieri mentionem Parentum, & eorum Nomina conſulto reticeri: Volumus, ac expreſſe mandamus, quod a Patre Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre, ſuſcepta Proles vobis denuncietur; dictaque Denunciatio fiat, vel immediate per Parentes ipſos, vel per literas eorum charactere exaratas, vel per fide dignam Perſonam ab ipſis Parentibus deſignatam, ut certo, & clare Vobis conſtet, quod Proles tali loco, & tempore, vel reticitis, vel falſo expreſſis nominibus Parentum, baptizata, eſt legitima, licet occulti Matrimonii fœdere procreata. Quæ ſane omnia cum Vobis innotuerint, ne illorum excidat memoria, in Libro fideliter deſcribentur ab eo, cui facta a Vobis eſt poteſtas adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem Baptizatorum, ac utriuſque Parentis nomina referantur, quamvis diſtingui debeat ab altero Matrimoniorum; eadem tamen diligentia, iiſdemque cautelis in Cancellaria Epiſcopali clauſus, & ſigillis obſignatus, erit cuſtodiendus, prout Librum Matrimoniorum caute cuſtodiri ſupra mandavimus. PONT. A. II.

Contravenientium pœna, Matrimonii divulgatio.

§. 12. Quia vero nonnulli deeſſe non poſſunt, qui propriæ conſcientiæ vocibus obſurdeſcant, & noſtris hiſce mandatis parere negligant; debita pœnarum diſtrictione pro modo culpæ a Vobis puniantur. Quinimmo cum ſatis Nobis experientia compertum ſit, in hujuſmodi negotiis homines, in terram oculos declinantes, ob humanos reſpectus tardiores effici, & a recte agendi ſemita revocari: Mandamus idcirco, Matrimonia occulta a Vobis evulgari, & nota fieri, ſi certo Vobis conſtiterit, ex aliquo Matrimonio occulto procreatam fuiſſe Sobolem, & baptizatam ſuppreſſis Parentum nominibus, nulla præſtita Vobis notitia, ut par erat, ab illius Parentibus, intra triginta dies a Nativitate numerandos.

Prædicta omnia contrahentibus edicenda.

§. 13. Ne autem Contumaces, & Inobedientes, violatæ fidei, proditique Secreti Paſtores ſuos inſimulent; ſedulo a Vobis curandum eſt, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro ſecreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Conjuges clare, & aperte moneantur, ea lege, & pacto illis permitti Secreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde procreanda non ſolum regeneretur Sacro Baptiſmate, ſed poſt Baptiſma denuncietur Epiſcopo cum nota loci, & temporis adminiſtrati Sacramenti, ac ſincera indicatione Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum ſupra præmiſſum eſt: Alioquin Matrimonium, licet contractum data per Epiſcopum Secreti fide, in lucem proferetur, in gratiam Filiorum, & ad propulſandam ab illis gravem, nulloque pacto ferendam jacturam.

Regeſta ſecretis adhortatio tribuitur.

§. 14. Volumus denique, ac mandamus, Fides, ſeu Atteſtationes Matrimonii clam initi, & Sobolis ex eo procreatæ, excerptas ex dictis Libris, modo, quo dictum eſt, apud Vos cenſe cuſtodiendis; tantam promereri fidem, quantam ſibi alii Libri Parochiales Baptiſmatis, & Matrimonii vindicare conſueverunt.

Adhortatio ad Epiſcopos.

§. 15. Hæc a Vobis, Venerabiles Fratres, in hac temporum calamitate obſervari enixe præcipimus, ad communem Animarum ſalutem, & ad præſidium Eccleſiaſticæ diſciplinæ, propter invaleſcentem hominum malitiam nova ſemper detrimenta vel patientis, vel reformidantis. Cæterum noſtris hiſce literis ſublata nolumus ea validiora remedia, quæ huic malo in diem ingruenti conſona dignoſcet prudentia veſtra, ad Paſtorale officium cumulate obeundum. Vobis interea paternæ charitatis, & benevolentiæ teſtem, Apoſtolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 17. Novembris 1741. Pontificatus Noſtri Anno II.

Data die 17. Nov. 1741.

Ejuſque activitas Epiſcopo denunciari.

Erſa eſſis niſſe deſcribi debet.

BE A-

PONT. A. II.

ANNO 1741.

BEATIFICATIONES

XXXVI.

Servorum Dei, & Beatorum Canonizationes in Basilica Principis Apostolorum peragi debere statuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procmium. AD Sepulcra Apostolorum, quorum consecrata Sanguine Roma, quæ fuerat Magistra erroris, facta est discipula veritatis; ad Sacros Beati Petri cineres, super cujus fidei firmitate extructa totius sacri ædificii Cœlo inferenda consurgit sublimitas, Romana Mater Ecclesia in suis triumphat Filiis, qui, calcatis Mundi blanditiis, & infernalis hostis superatis insidiis, ad præmia pervenerunt æterna, & quos inter Sanctos Dei Servos, & cœlestis beatitudinis consortes, congruo devotionis cultu venerandos, Romani Pontificis a Christo Domino accepta, & per Petrum ad Successores suos derivata decernit auctoritas. Quæ igitur a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris prudenti consilio, & provida ratione instituta sunt, & longo deinde usu recepta, pie sancteque servata, Nos, quorum humilitatem ineffabilis Dei benignitas ad Cathedram Petri evehere dignata est, decet diligenter servare, & studiose custodire, & si quid vel temporum, vel rerum varietate immutatum est, in integrum restituere, & ad pristinam rationem, ac formam revocare, atque alia disponere, prout in Domino videtur expedire.

Pontifex refert morem peragendi Canonizationes in Basilica Vaticana. §. 1. Sane quidem omnes, & singulas Beatorum Canonizationes in Urbe nostra peragendas in Basilica B. Petri Apostolorum Principis semper peractas fuisse, antiqua ac fide digna testantur monumenta: Cum autem sel: record: Benedictus Papa XIII. Prædecessor noster, a quo ad Cardinalatus honorem assumpti fuimus, in eadem Vaticana Basilica Beatos Turribium ex Majorga, Jacobum a Marchia, Agnetem a Monte Politiano, Peregrinum Latiosum, Johannem a Cruce, Franciscum Solanum, Aloysium Gonzagam, Stanislaum Kostkam, & biennio post Beatam Margaritam a Cortona, Sanctorum cultu honorandos solemniter de more constituisset; ac deinde Beatum Johannem Nepomucenum in Sanctorum numerum similiter referre vellet; ei persuasum est, ut id in Basilica nostra Lateranensi solemni ritu perageret. Nos, qui per id temporis Ecclesiæ Anconitanæ ex concessione, & dispensatione Apostolica præeramus, eumdem Benedictum Prædecessorem per nostras litteras certiorem facere non prætermisimus, Beatorum Canonizationes, quoties in Urbe faciendæ erant, nonnisi in Vaticana Basilica ab antiquo tempore celebrari consuevisse; & ad hujusmodi officium præstandum eo magis Nos teneri credimus, quia per plures annos, dum in minoribus eramus, unus ex insignis ejusdem Basilicæ Capituli Canonicis extitimus, & per plures etiam annos munere Promotoris Fidei functi fuimus. Tum autem Roma benigne Nobis responsum est, quod in Basilica Lateranensi solemnis apparatus pro Canonizatione ibidem habenda jam nimium processerat, nostræque literæ serius, quam oportebat, ad Urbem pervenerant.

Qui, ipso discrimine, semel interruptus fuit sub Bened. XIII.

§. 2. Postmodum a piæ mem. Clemente PP. XII. similiter Prædecessore nostro ab Ecclesiæ Anconitatæ, ad Ecclesiæ Bononiensis regimen Apostolica ejus auctoritate translatis Nobis significatum est, prædictum Clementem Prædecessorem BB. Vincentii de Paulis, Johannis Francisci Regis, Catherinæ Fieschi Adorni, & Julianæ Falconeriæ Canonizationem propediem in Ecclesia Lateranensi solemniter celebraturum: Sed quoniam per id tempus jam primus Tomus Operis Nostri de Servorum Dei Beatificatione, & Beatorum Canonizatione in publicum editus fuerat, in quo nullam, ante præfati Benedicti Prædecessoris tempora, Beatorum Canonizationem in Urbe solemniter, nisi in dicta Basilica, celebratam fuisse satis superque demonstratum fuerat, ulterius animi nostri sensus aperire superfluum duximus.

Et iterum sub Clemea. XII.

Idem accidit quoad Beatificationes.

§. 3. Præterea, cum ante fel. rec. Alexandri PP. VII. pariter Prædecessoris nostri tempora, nulla statuta esset solemnitas in Beatificatione Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei observanda, idemque ritum, & solemnitatem adhibendam in sacra functione hujusmodi, eamque debita cum pompa in Vaticana Basilica explendam decreverit, ita semper posterioribus temporibus servatum est, ut omnes Beatificationes, in eadem Vaticana Basilica celebrarentur, usque ad præfati Benedicti XIII. tempora, quo Romanam Ecclesiam gubernante, quamvis in Vaticana Basilica Beatificatio Ancillæ Dei Beatæ Hiacynthæ Mariscottæ, & Servi Dei B. Joannis de Prado facta sit; nihilominus Beatificatio Servi Dei B. Fidelis a Sigmaringa, paulo post Canonizationem B. Johannis Nepomuceni, in Basilica Lateranensi celebrata fuit. Post hanc vero Beatificationem, in ejusdem Benedicti Pontificatu in Basilica Vaticana solemni ritu relati fuerunt in Beatorum numerum Servus Dei postea Beatus, & nunc Sanctus Vincentius de Paulis, & Servus Dei Beatus Petrus Forerius; in Pontificatu autem Clementis XII., paulo post supradictas Canonizationes in Basilica Lateranensi uno eodemque die unica solemnitate peractas, in eadem Basilica solemniter adscriptus est inter Beatos Servus Dei nunc Beatus Joseph a Leonissa: Cum autem a Nobis, ob ineffabilem Dei benignitatem Pontificatus honorem, ac onus gerentibus, decretum fuisset, ut inter Beatos Servus Dei Alexander de Saulis adscriberetur, solemnis ejusdem Beatificationis functio in Basilica Vaticana celebrata est.

Non tamen sub Pontificatu SS. D. N.

Qui veterem consuetudinem Decreto suo firmat.

§. 4. Matura igitur consideratione perpendentes, quod a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris omnes Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei Sanctificationes in Urbe nostra solemniter peragendæ, laudabili instituto, optimisque ex causis ab antiquissimo tempore in Vaticana Basilica, & quod ab Alexandri PP. VII. Prædecessoris nostri, & successivis deinde temporibus, Beatificationes quoque in eadem Vaticana Basilica, exceptis nonnullis supramemoratis Canonizationibus, & Beatificationibus ab iisdem Prædecessoribus nostris Benedicto, & Clemente in Basilica Latera-

ANNO 1741. nensi peractis, semper celebratæ fuerunt: Ne igitur commendabili, & antiquæ consuetudini, prædictæ Vaticanæ Basilicæ prærogativæ hujusmodi, ex B. Johannis Nepomuceni Canonizatione, ac Venerabilis Servi Dei Fidelis a Sigmaringa Beatificatione a Benedicto, necnon ex Beatorum Vincentii de Paulis, & Johannis Francisci Regis, ac Beatarum Catharinæ Fieschi Adorni, & Julianæ Falconeriæ, respective Canonizatione, & Venerabilis Servi Dei Josephi a Leonissa Beatificatione, a Clemente, Prædecessoribus prædictis, in Ecclesia Lateranensi celebratis, præjudicium aliquod afferatur; hac nostra perpetuo valitura constitutione veterem consuetudinem, ac venerandum Prædecessorum nostrorum institutum, decretumque Alexandri Prædecessoris prædicti, ac integrum ejus tenorem Apostolica auctoritate approbantes, confirmantes, & innovantes, ac illis quodcunque Apostolicæ firmitatis robur adjicientes, motu proprio, ex certa scientia, ac Apostolicæ potestatis plenitudine, decernimus, præcipimus, & constituimus, ut in posterum, & perpetuis inde futuris temporibus, omnes, & singulæ Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei Beatificationes, ac BB. Canonizationes in Urbe nostra prædicta pro tempore celebrandæ, non in aliis, quam in Basilica Principis Apostolorum de Urbe prædicta, privative quoad reliquas Basilicas, Ecclesiasve ejusdem Urbis, celebrari omnino debeant; urque Canonizationes, & Beatificationes in eadem Ecclesia Lateranensi a Benedicto, & Clemente Prædecessoribus prædictis, ut præfertur, peractæ, nullo unquam tempore, perinde ac si in ea celebratæ non fuissent, præjudicium aliquod antiquo instituto, & Vaticanæ Basilicæ prærogativæ afferre valeant.

Et prædictas Functiones deinceps in Basilica Sancti Petri fieri mandat, non obstantibus &c.

§. 5. Insuper quoniam ab eodem Alexandro Prædecessore nostro, usque ab anno 1659. alterum emanavit decretum super contributione, tam in Beatificationibus, quam in Canonizationibus, favore Sacrarii ejusdem Basilicæ facienda, quod a Nobis in prædicto Tomo primo Operis Nostri de Beatorum Canonizatione relatum est, motu, scientia, & potestate simili illud approbamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, quæ ab ipso Alexandro Prædecessore decreta, sunt, rursus decernimus, & constituimus, & in futurum ab omnibus inviolabiliter observari volumus, & mandamus.

Confirmat Decretum Alex. VII. circa præstationes ejusdem Basilicæ Sacrario debitas.

§. 6. Præsentes quoque, ex eo quod interesse ad præmissa habentes ad hoc vocati, & auditi non fuerint, aut ex alia quavis juridica, & legitima, etiam necessario exprimenda causa, vel quocumque prætextu, de intentionis nostræ, aut alio quovis defectu notari, vel impugnari nullo unquam tempore posse, sed semper firmas, validas, & efficaces fore, & esse: Sicque, & non alias, per quoscumque Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, ac quoscumque alios Judices quacumque judicandi facultate suffultos, judicari, & definiri debere, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate: irritum quoque, & inane, quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulæ etiam.

Decretum irritans.

§. 7. Non obstantibus Canonizationibus, & Beatificationibus in prædicta Ecclesia Lateranensi, ut præfertur, celebratis, ac nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ regula, de jure quæsito non tollendo; necnon Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, siquæ contra literarum nostrarum hujusmodi tenorem editæ existant, statutis, consuetudinibus, privilegiis quoque, & indultis, quibus, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

PONT. A. II.

Derogatio rei.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri decreti, statuti, constitutionis, confirmationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei aulu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 23 Nov. 1741.

D. Cardinalis Passionens.
X. Sub-Datarius.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
Loco ✠ Plumbi.
I. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 13. *Decembr. ejusdem anni.*

PRÆSCRIBITUR XXXVII

Forma, & solemnitas in Exequiis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis studium erga S. R. E. Cardd. viventes atque defunctos.

PRÆCIPUUM intimi amoris nostri, & sinceræ in Christo caritatis erga Venerabiles Fratres Nostros Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, quos in Apostolicæ nostræ solicitudinis partem superna cœlesti Patrisfamilias evocat dispositio, a Nobis exigit studium, ut quemadmodum omnia & singula, eis viventibus, eorumque sublimi dignitati debita privilegia, quantum in Domino possumus, firmo constantique animo tuemur, ita & eorumdem ex hac mortali vita decedentium curam geramus; ut & ipsorum funera a Nobis, Romanisque Pontificibus Successoribus nostris, & ipsorum Cardinalium superstitum cœtu, stabili, ac solemni, etsi lugubri, decorentur honore; & ipsorum animæ incruento Altaris Sacrificio, Ecclesiasticis precibus, ac supplicationibus juventur; quibus adjutæ, omni macula diluta, quam in terreno hujus Sæculi pulvere contraxerunt, per merita Salvatoris nostri Christi Domini, cœlestem patriam ingrediantur; ibique apud Patrem misericordiarum pro Nobis intercedant, Divinamque opem Nobis implorent in gravissimo Apostolici hujus ministerii onore ferendo, ut in fine diei repromissum laborantibus in Vinea sua æternæ beatitudinis denarium a Domino recipere mereamur.

§. 1. Cum

Digitized by Google

PONT. A. II. ANNO 1741.

Cardinalium exequiæ vario ritu celebrata.

§. 1. Cum itaque, ſicut accepimus, poſtquam piæ memoriæ Benedictus Papa XIII. Prædeceſſor noſter, pie provideque attendens, quod ab aliquo tempore, & ante ejus Pontificatum, Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium pro tempore in Romana Curia decedentium exequiæ, quæ olim, & veteribus temporibus multifarie, ſed auguſta ſemper, & decenti pompa celebratæ fuerunt, tunc vero cum aſſiſtentia Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium ſuperſtitum cœtus, decantatis in eiſdem exequiis a Regularibus ex Ordinibus Mendicantium, tribus nocturnis Defunctorum Officii, ut plurimum de Veſpere, & ſi aliquando de mane, aliqua ſic ſuadente cauſa, habitæ fuerant, numquam cum ſolemni Defunctorum Miſſæ celebratione, præſente defuncti Cardinalis corpore, peragebantur; propterea, ut in exequiis celebrandis hujuſmodi, ſolemnis Miſſa prædicta ſemper, prout exigit pia Eccleſiæ conſuetudo, præſente defuncti Cardinalis Cadavere, celebraretur, Cardinalibus ab onere interveniendi de veſpere recitationi Officii Defunctorum, non autem Fratribus ex Ordinibus Mendicantium a decantandi Nocturnos Officii prædicti obligatione exemptis, laudabilem perſonaliter, una cum omnibus, & ſingulis Ordinibus Capellas Pontificias conſtituentibus, ad exequias prædictas de mane celebrandas, in quibus præfata Miſſa ſolemnis a Cardinale reliquorum Cardinalium cœtus Camerario pro tempore exiſtente ſolemniter celebrabatur, conferendi ſe ipſum, & in exequiarum hujuſmodi fine, ſupra defuncti Cardinalis corpus per ſe abſolutionem impertiendi, introduxerat morem; quem, uſquequo in hac terrena peregrinatione permanſit, religioſe ſervavit; felicis recordationis Clemens Papa XII. ſimiliter Prædeceſſor noſter, provida animi conſideratione ſecum perpendens, quod ad peragendas de mane, & veſpere exequias prædictas, pro duplici videlicet uno, & altero lugubribus apparatibus, celebratio hujuſmodi majores exigebat ſumptus, gravioribus diſpendiis parcere cupiens, exequias ipſas ad primævum ſtatum redegerit.

Duplices ſub Bened XIII. qui ipſis de mane intereſſe ſolebat.

Clem. XII. eas ad primævum ſtatum redegit.

§. 2. Nos igitur animo noſtro attente, ac dilgenter conſiderantes, quod antiquitus, ſicut ex veteribus ſacrarum Cœremoniarum libris compertum eſt, in more Romanæ Eccleſiæ fuit, ut, adſiſtente Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Collegio, Miſſa, præſente Cardinalis defuncti cadavere, celebraretur, & pro ejus anima offerretur Deo ſalutare immaculatæ Hoſtiæ Sacrificium, quemadmodum nunc in omnibus, etiam infimi Ordinis perſonarum, exequiis pie, ſancteque ſervari ſolet; cupienteſque antiquam, & laudabilem conſuetudinem in uſum revocare; & inſuper rationi congruum, maximeque conveniens exiſtimantes, ut Romanus Pontifex pro tempore exiſtens eis, qui ſibi in oneroſo Pontificii regimine adjutores extiterunt, ultimum debitumque ſui amoris, ſuæque pietatis perſolvat officium, abſque eo tamen, quod eorum patrimonia majori expenſarum onere graventur; præſenti hac noſtra perpetuo valitura Conſtitutione, motu proprio, ex certa ſcientia, Apoſtolica Auctoritate, de conſenſu etiam Venerabilium Fratrum noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium quibuſcum deliberationem noſtram in Conſiſtorio noſtro ſecreto communicavimus, decernimus, & ſtatuimus quod in poſterum Cardinalium in Romana Curia decedentium exequiæ ſemper de mane, nunquam vero de veſpere, celebrentur, & celebrari debeant, infraſcripta forma ſervata, videlicet, quod Fratres ex Ordinibus Mendicantium de mane diluculo ad Eccleſiam, in qua defuncti Cardinalis corpus expoſitum reperitur, pro inibi prædictis tribus Officii defunctorum Nocturnis de more decantandis, ſolicite accedant; quibus quidem Nocturnis decantatis, eodem mane, abſque ulla lugubris apparatus mutatione, vel aliarum expenſarum augmento, Capella Pontificia, intervenientibus Romano Pontifice, ac Sacro Cardinalium Cœtu, necnon omnibus, & ſingulis Capellam Pontificiam conſtituentibus, habeatur, & in ea Sacrum Miſſæ Defunctorum Sacrificium a prædicto Cardinale Cardinalium Cœtus pro tempore Camerario exiſtente, eoque impedito, ab altero Cardinale ab eodem Cardinale Camerario delegato, ſolemniter celebretur, quodque ſupra defuncti Cardinalis corpus abſolutio ab eodem Pontifice præſente, eoque abſente, a dicto Cardinale Camerario, ſeu eo pariter abſente, a Cardinale, ut præfertur, delegato impertiatur.

Præſcribit hujuſmodi exequias de mane tantum celebrari.

Et Capellam Pontificiam haberi ad Miſſam.

§. 3. Quocirca Romanum Pontificem pro tempore exiſtentem, Sacrumque nunc & pro tempore etiam exiſtentem prædictæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Cœtum enixe obſecramus, ut in celebratione exequiarum Cardinalium in Curia decedentium, omnia & ſingula a Nobis per præſentes perpetuo ſtatuta & decreta debitæ executioni demandari, eaque ſemper, & inviolabiliter ſervari ſtudeant; qua de re minime dubitamus, ſed certa ſpe in Domino confidimus, quod quiſque Romanorum Pontificum Succeſſorum noſtrorum memor erit, ſe vicem gerere in terris Cœleſtis æternique Pontificis, qui in morte Lazari amici ſui lacrymatus eſt adeo, ut mirarentur Judæi, & dicerent: *Ecce quomodo amabat eum*; ita & ipſe, exemplo Chriſti Domini, eoſdem Cardinales, ſibi Coadjutores a Domino datos, in viſceribus caritatis complectens, in eorum ab hac luce diſceſſu, ſupremis paterni amoris officiis, & ſolemni Pontificalium exequiarum, ac propitiatorii Miſſæ Sacrificii celebratione, aliiſque piarum orationum ſubſidiis proſequi libenter curabit, ut & defunctorum animæ, ob eorum Apoſtolatus munus laudabiliter expletum, una cum Beatis Apoſtolis manere mereantur in Cœlis, & erga ſublimem Cardinalatus dignitatem, ex ſolemni celebratione hujuſmodi, populorum obſequium, & veneratio in terris augeatur.

Succeſſoribus commendat præſentium executionem.

§. 4. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, exhortationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, nono Kal. Decembris, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno II.

Sanctio Conſtitutionis.

Dat. die 23. Nov. 1741.

Pontifex, inhærendo veteri conſuetudini

Ac de conſenſu Col. legii S. R. E. Cardd.

ANNO 1741.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Eccleſiæ Epiſcopus.

Subſcriptiones 3. S. R. E. Cardinalium.

✠ *Ego T. Epiſcopus Oſtien., & Valitern. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*

✠ *Ego A. Epiſcopus Sabinenſis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*

✠ *Ego L. Epiſcopus Portuenſis Card. Picus.*

✠ *Ego Petrus Epiſcopus Tuſculanus Card. Corradinus.*

✠ *Ego V. Epiſcopus Prænestinus Card. Petra Major Pœnitentiarius.*

✠ *Ego P. A. Epiſcopus Albanen. Card. Carafa.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.*

✠
✠

✠ *Ego A. M. Tit. S. Marci Presbyter Card. Quirinus S. R. E. Bibliothecarius.*

✠ *Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis, & Pauli Presbyter Card. Lercari.*

✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.*

✠ *Ego Joſeph Tit. S. Mariæ Tranſtyberim Presbyter Card. Accorambanus.*

✠ *Ego Camillus Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Cybo.*

✠ *Ego F. Tit. S. Silveſtri in Capite Presbyter Card. Burgheſius.*

✠
✠

✠ *Ego V. Tit. S. Matthei in Merulana Presbyter Card. Bichius.*

✠ *Ego J. Tit. S. Crucis in Hieruſalem Presbyter Card. Firrao.*

✠ *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.*

✠ *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silveſtri, & Martini Presbyter Card. Guadagni.*

✠ *Ego T. Tit. S. Cæciliæ Presbyter Card. de Aquaviva.*

✠ *Ego D. Tit. Baſilicæ Sanctorum Duodecim Apoſtolorum Presbyter Card. Rivera.*

✠ *Ego P. Tit. S. Euſebii Presbyter Card. Aldrovandus.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Paſſioneus.*

✠ *Ego S. Tit. S. Priſcæ Presbyter Card. Valenti.*

✠

✠ *Ego P. Tit. SS. Nerei, & Achillei Presbyter Card. de Tencin.* PONT. A. II.

✠

✠ *Ego Alexander S. Agatæ Diaconus Card. Albanus.*

✠ *Ego N. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.*

✠ *Ego Nerius S. Euſtachii Diaconus Card. Corſinus.*

✠ *Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Moſca.*

✠ *Ego J. B. S. Cæſarei Diaconus Card. Spinula.*

✠

✠ *Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.*

✠ *Ego M. S. Adriani Diaconus Card. Corſius.*

✠ *Ego P. S. Angeli in Foro Piſcium Diaconus Card. Columna.*

✠ *Ego C. S. Mariæ in Portica Diaconus Card. Sacripantes.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Paſſioneus.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
Loco ✠ Plumbi.
J. B. Eugenius
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. *Januarii* 1742.

INDORUM XXXVIII

In Provinciis Paraquariæ, Braſiliæ, & ad Flumen *de la Plata* exiſtentium, libertati, & indemnitati conſulitur.

Venerabilibus Fratribus, Antiſtitibus Braſiliæ, aliarumque Ditionum Cariſſimo in Chriſto Filio Noſtro Johanni Portugalliæ, & Algarbiorum Regi, in Indiis Occidentalibus, & America ſubjectarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificia caritas omnes homines ubique Terrarum degentes amplectitur.

IMMENSA Paſtorum Principis Jeſu Chriſti, qui, ut homines vitam abundantius haberent, venit, & ſe ipſum tradidit redemptionem pro multis, caritas urget Nos, ut, quemadmodum ipſius vices plane immerentes gerimus in terris, ita majorem caritatem non habea-

PONT. A. II. habeamus, quam ut animam noſtram non ſolum pro Chriſtifidelibus, ſed pro omnibus etiam omnino hominibus ponere ſatagamus. Etſi autem, pro ſuprema Catholicæ Eccleſiæ procuratione infirmitati noſtræ injuncta, Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem, ad quam undique gentium in dies concurritur, ut opportunum, ac ſalutare emergentibus in Chriſtiana Republica, ſive negotiis, ſive detrimentis remedium afferatur, hic Romæ, more inſtitutoque Majorum, tenere, ac regere cogimur; nec longinquas diſſitaſque regiones, ut qualemcumque inibi Apoſtolici miniſterii noſtri pro lucrandis animabus pretioſo Jeſu Chriſti ſanguine redemptis operam impendamus, ac vitam ipſam, quemadmodum cupimus, profundamus, adire non poſſumus: tamen ſicut nolumus omnes Apoſtolicæ providentiæ, auctoritatis, benignitatiſque partes ab omni natione, quæ ſub Cœlo eſt, deſiderari; ita Vos, Venerabiles Fratres, quos ad excolendam Vineam Dei Sabbaoth Cooperatores eadem Apoſtolica Sedes ſibi adſcivit, in Pontificiæ ſolicitudinis vigilantiæque noſtræ partem libenter advocamus; ut & impoſito Vobis muneri magis magiſque ſatisfacere, & coronam legitime certantibus in Cœlo repoſitam facilius conſequi valeatis.

Epiſcoporum operam in ſubſidium advocat.

Apoſtolicæ Sedis ſtudium pro Infidelium converſione.

§. 1. Porro Fraternitatibus Veſtris compertum eſt, quæ & quanta Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri, & Catholici Principes de Chriſtiana Religione benemerentiſſimi, laborum incommoda, ac pecuniarum diſpendia alacri conſtantique animo paſſi fuerint, ut hominibus, qui ambulabant in tenebris, & in umbra mortis ſedebant, per Sacros Operarios, tum ſacris prædicationibus boniſque exemplis, tum donis, tum opibus, tum ſubſidiis, tum auxiliis, lumen Orthodoxæ Fidei illuceſceret, & ad agnitionem veritatis venirent: & quibus etiam nunc muneribus, quibus beneficiis, quibus privilegiis, quibus prærogativis, quemadmodum ſemper factum eſt, Infideles cumulentur, ut iis illecti, Catholicam Religionem amplectantur, in eaque manentes, per bona Criſtianæ pietatis opera æternam ſalutem adipiſcantur.

Nonnullorum aſperitas in Indos tum Infideles, tum etiam Chriſtianos.

§. 2. Ea propter non ſine graviſſimo paterni animi noſtri mærore accepimus, poſt tot inita ab iiſdem Prædeceſſoribus noſtris Romanis Pontificibus Apoſtolicæ providentiæ conſilia, poſt editas Conſtitutiones, opem, ſubſidium, ac præſidium Infidelibus omni meliori modo præſtandum eſſe, non injurias, non flagella, non vincula, non ſervitutem, non necem inferendam eſſe, ſub graviſſimis pœnis, & Eccleſiaſticis cenſuris, præſcribentes; adhuc reperiri, præſertim in iſtis Braſiliæ regionibus, homines Orthodoxæ Fidei cultores, qui veluti caritatis in cordibus noſtris per Spiritum Sanctum diffuſæ ſenſuum penitus obliti, miſeros Indos non ſolum Fidei luce carentes, verum etiam ſacro regenerationis lavacro ablutos, in montanis aſperrimiſque earumdem Braſiliæ, tam occidentalium, quam meridionalium, aliarumque regionum deſertis inhabitantes, aut in ſervitutem redigere, aut veluti mancipia aliis vendere, aut eos bonis privare, eaque inhumanitate cum iiſdem agere præſumant, ut ab amplectenda Chriſti Fide potiſſimum avertantur, & ad odio habendam maximopere obfirmentur.

ANNO 1741.

Ea improbatur a pietate Sereniſſimi Luſitaniæ Regis.

§. 3. Hiſce malis, quantum cum Domino poſſumus, occurrere ſatagentes, primum quidem eximiam pietatem, & in Catholica Religione propaganda incredibilem Cariſſimi in Chriſto Filii noſtri Johannis Portugalliæ, & Algarbiorum Regis illuſtris zelum excitandum curavimus; qui pro filiali ſua erga Nos atque hanc Sanctam Sedem obſervantias, ſtatim ſe omnibus & ſingulis ſuarum Ditionum Officialibus, & Miniſtris in mandatis daturum pollicitus eſt, ut quemcumque ſuorum Subditorum aliter, quam Chriſtianæ caritatis manſuetudo exigit, erga Indos hujuſmodi ſeſe gerere comperiſſent, graviſſimis juxta Regia edicta pœnis afficerent.

Pontifex hortatur Epiſcopos, ut ipſi quoque eam refrænare curent.

§. 4. Deinde Fraternitates Veſtras rogamus atque in Domino hortamur, ut nedum debitam miniſterii veſtri vigilantiam ſolicitudinem operamque veſtram hac in re, cum nominis dignitatiſque veſtræ detrimento, deeſſe non patiamini; quin immo, ſtudia veſtra Regiorum Miniſtrorum officiis conjungentes, unicuique probetis, Sacerdotes animarum paſtores quanto, præ Laicis Miniſtris, ad Indis hujuſmodi opem ferendam, eoſque ad Catholicam Fidem adducendos, ardentiori Sacerdotalis caritatis æſtu ferveant.

Confirmat Prædeceſſorum Conſtitutiones.

§. 5. Præterea Nos, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, Apoſtolicas in ſimili forma Brevis Literas a fel. rec. Paulo Papa III. Prædeceſſore noſtro, ad tunc exiſtentem Johannem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem de Tavera nuncupatum Archiepiſcopum Toletanum die 28. menſis Maji anno MDXXXVII. datas, & a rec. mem. Urbano Papa VIII. itidem Prædeceſſore noſtro, tunc exiſtenti jurium & ſpoliorum Cameræ Apoſtolicæ in Portugalliæ & Algarbiorum Regnis debitorum Collectori Generali, die XXII. menſis Aprilis anno MDCXXXIX. ſcriptas renovamus, & confirmamus; necnon eorumdem Pauli, & Urbani Prædeceſſorum veſtigiis inhærendo, ac impiorum hominum auſus, qui Indos prædictos, quos omnibus Chriſtianæ Caritatis & manſuetudinis officiis ad ſuſcipiendam Chriſti Fidem inducere oportet, inhumanitatis actibus ab illa deterrent, reprimere volentes unicuique Fraternitatum veſtrarum, veſtriſque pro tempore Succeſſoribus committimus, & mandamus, ut unuſquiſque veſtrum, vel per ſe ipſum, vel per alium, ſeu alios, editis atque in publicum propoſitis affixiſque edictis, omnibus Indis, tam in Paraquariæ, & Braſiliæ Provinciis, ac ad Flumen *de la Plata* nuncupatum, quam in quibuſvis aliis regionibus, & locis in Indiis Occidentalibus, & Meridionalibus exiſtentibus, in præmiſſis efficacis defenſionis præſidio aſſiſtentes, univerſis & ſingulis perſonis, tam ſæcularibus, etiam Eccleſiaſticis cujuſcumque ſtatus, ſexus, gradus, conditionis, & dignitatis, etiam ſpeciali nota, & mentione dignis exiſtentibus, quam cujuſvis Ordinis, Congregationis, Societatis, etiam Jeſu, Religionis, & Inſtituti Mendicantium, & non Mendicantium, ac Monachalis, Regularibus, etiam quarumcumque Militiarum, etiam Hoſpitalis Sancti Johannis Hieroſolymitani, Fratribus Militibus, ſub excommunicationis latæ ſententiæ per Contravenientes eo ipſo incurrenda pœna, a qua, nonniſi a Nobis, vel pro tempore exiſtente Romano Pontifice, præterquam in mortis articulo conſtituti, & ſatisfactione

Mandat publicari Edicta in favorem Indorum.

Inhibendo quibus libet, ne eos in ſervitutem redigant, vendant, ſpolient &c.

præ-

ANNO 1741.

prævia, abſolvi poſſint, diſtrictius inhibeant; ne de cætero prædictos Indos in ſervitutem redigere, vendere, emere, commutare, vel donare, ab Uxoribus, & Filiis ſuis ſeparare, rebus, & bonis ſuis ſpoliare, ad alia loca deducere, & tranſmittere, aut quoquo modo libertate privare, in ſervitute retinere; necnon prædicta agentibus conſilium, auxilium, favorem, & operam quocumque pretextu, & quæſito colore præſtare, aut id licitum prædicare, ſeu docere, ac alias quomodolibet præmiſſis cooperari audeant, ſeu præſumant; Contradictores quoslibet, & rebelles, ac unicuique Veſtrum in præmiſſis non parentes, in pœnam excommunicationis hujuſmodi incidiſſe declarando, ac per alias etiam cenſuras, & pœnas Eccleſiaſticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione poſtpoſita, compeſcendo, legitimiſque ſuper his habendis ſervatis proceſſibus, cenſuras, & pœnas ipſas etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio brachii ſæcularis. Nos enim unicuique Veſtrum, veſtrorumque pro tempore Succeſſorum, deſuper plenam, amplam, & liberam facultatem tribuimus, & impertimur.

Contravenientes anathemate, & cenſuris puniant.

Contrariis derogat.

§. 6. Non obſtantibus ſimilis memoriæ Bonifacii Papæ VIII. etiam Prædeceſſoris noſtri de una, ac Concilii Generalis de duabus diætis, ac aliis Apoſtolicis, & in Conciliis Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, Legibus quoque etiam municipalibus, ac quorumcumque locorum piorum, & non piorum, & generaliter quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, acſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Tranſumptis fidem tribuit.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præſentium Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Epiſcopos obteſtatur pro præſentium executione.

§. 8. Cæterum, Venerabiles Fratres, cuſtodientes Vos vigilias ſuper grege unicuique veſtrum credito, miniſterium veſtrum ſatagite atque enitamini, ea, qua obſtricti eſtis, diligentia, ſedulitate, & caritate adimplere, aſſidue in animis veſtris recolentes rationem, quam & Vos Paſtorum Principi Jeſu Chriſto æterno Judici de ovibus ſuis reddituri eritis, & quam ille accuratiſſime a Vobis exacturus erit. Ita enim fore confidimus, ut unuſquiſque Veſtrum omnem operam atque conatum adhibeat, ne debitum in hoc tam eximiæ caritatis opere officium deſideretur. Interea ad proſperi eventus ſucceſſum, Apoſtolicam benedictionem, cum uberrima cœleſtium Chariſmatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die xx. Decembris MDCCXLI. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

PONT. A. II.

Dat. die 20. Dec. 1741.

D. Cardinalis Paſſionеus.

CLAUSURA XXXIX.

Monaſteriorum quorumcumque Virorum Regularium aſſeritur, ſublata quibuslibet diſpenſandi facultate.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Veteris diſciplinæ rigor in arcendis Mulieribus a Regularium domibus, & Eccleſiis.

REGULARIS diſciplinæ obſervantiam, ante etiam quam & Generalium, ac Particularium alicujus Nationis, aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum legibus ſanctionibuſque præſcriberetur, quoad vetitum Mulieribus quibuſcumque, etiam conſanguineis, intra quorumcumque religioſorum Virorum Clauſuram ingreſſum, tam integerrime cuſtoditam fuiſſe conſtat; ut, ne dum fœminis quibuſcumque, ſed maſculis quoque, non tam ad Monaſteriorum clauſtra, ſeu ſepta, quam ad ipſa eorumdem Monaſteriorum Oratoria, & Eccleſias nullus patuerit aditus, & acceſſus; quin immo ſub graviſſimis pœnis fuerit interdictus; ne ſcilicet, ut inquit S. Gregorius PP. I. Prædeceſſor noſter, in Servorum Dei ſeceſſibus occaſio præbeatur popularibus conventibus, & ſimpliciores ex hoc animas plerumque, quod abſit, in ſcandalum trahat.

Nihil remiſſum quoad earum ingreſſum facta Monaſteriis.

§. 1. Hujuſmodi autem regularis diſciplinæ obſervantia, etſi, pro temporum varietate, ac neceſſitate, tot tantaſque ſubiit vices, ut iidem Prædeceſſores noſtri aditum & acceſſum ad publicas Monaſteriorum Eccleſias dumtaxat, ſive maſculis, ſive fœminis, Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium audiendi, Prædicationibus Verbi Dei intereſſendi, & Sacramentum Sanctiſſimæ Euchariſtiæ ſumendi, ac peccata ſua confitendi cauſa, ſine tamen Parochorum præjudicio, interdum conceſſerint; viciſſim tamen ipſi Prædeceſſores noſtri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam poſt eorumdem Decretorum promulgationem denuntiationemque, providis ſaluberrimiſque Conſtitutionibus ordinationibuſque, ſub pœna etiam excommunicationis latæ ſententiæ, fœminis quibuſcumque aditum ingreſſumque hujuſmodi intra Monaſteriorum clauſuram interdixerunt.

Sed nimia diſpenſationum facilitas inveſta.

Quoniam autem, ſicut dolentes accepimus, alii quidem Apoſtolicas leges, ac præcepta hujuſmodi, vel auſu temerario parvipendentes, vel ad eorum arbitrium interpretantes, fœminis quibuſcumque aditum ingreſſumque, tam ma-

PONT. A. II.

manifeſte, ac tanta ſollemnitate veritum, permittunt; alii vero privilegia, indulta, prærogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas conceſſiones ſibi ſive a jure, ſive ab homine factas, & impertitas, ſeu facta, & impertita, ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac præeminentiarum ratione debitas, ſeu debita arrogantes, prætendentes, obtendenteſque; fœminas quaslibet intra Monaſteriorum clauſtra, ſepta, cænacula, cubicula, aliaſque officinas aut admitti, ac recipi ſinunt mandantque, aut una ſecum ducunt; alii denique ſub pietatis, ac religionis prætextu, cum Supplicationes, ſive cum Sanctiſſimo Euchariſtiæ Sacramento, ſive cum ſacris Sanctorum Sanctarumque Reliquiis, Statuis, & Imaginibus, per clauſtra, ſepta, & alia Monaſteriorum loca de more, ut aſſerunt, habentur, ſine ullo prorſus diſcrimine maſculos, & fœminas Supplicationes hujuſmodi per eadem loca ſequi, & comitari licitum, quin imo, ut Indulgentias lucrari valeant, neceſſarium eſſe obtendunt.

ANNO 1741.

Pontifex eam tollere ſtatuit.

§. 3. Hinc eſt, quod Nos, qui, dum in minoribus eſſemus, quamplurimos hujuſmodi abuſus compertos habebamus, in hac ſublimi Sacroſancti Apoſtolatus ſpecula conſtituti, non tam aſſiduis nonnullorum aliarum Eccleſiarum Antiſtitum documentis, quam juſtis etiam Superiorum, aliorumque Virorum ex Religioſis Ordinibus, Dei honorem, & inſtituti ſui diſciplinam zelantium, expoſtulationibus, de antedictis ſimilibuſque abuſibus in dies admonemur, ut opportunum, ac ſalutare iiſdem abuſibus tollendis, quantum cum Domino poſſumus, remedium afferamus; auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, primum quidem omnes, & ſingulas Conſtitutiones, Sanctioneſque a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris, tam ante, quam poſt Concilii Tridentini decreta, ſuper Clauſura Monaſteriorum quorumcumque religioſorum Virorum editas, renovamus, & confirmamus, necnon in poſterum ab omnibus & ſingulis, ad quos ſpectat, & in futurum ſpectabit, ſub iiſdem pœnis in Conſtitutionibus Sanctionibuſque eorumdem Prædeceſſorum noſtrorum Romanorum Pontificum, & decretis ejuſdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter obſervandas eſſe ſtatuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Renovat, & confirmat Prædeceſſorum Sanctiones.

Aboler, & revocat quaſcumque facultates diſpenſandi quibuslibet conceſſas.

§. 4. Deinde motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, earumdem præſentium tenore, omnia & ſingula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas conceſſiones, omnibus & ſingulis quibuſcumque Eccleſiaſticis perſonis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac juriſdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, ſive ſingulis, ſive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, ſive qui Provinciis, & Legationibus Status noſtri Eccleſiaſtici pro tempore præſunt, ſive quos ad Cariſſimos in Chriſto Filios noſtros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illuſtres, aliaſque ſummas Poteſtates, prout rerum conditio poſtulaverit, mitti, & ablegari contigerit; ſive qui, licet aliarum inſignium Eccleſiarum Antiſtites, tamen tamquam Apoſtolicæ hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti ſunt, & fortaſſe habentur, aut haberi, & eſſe prætendunt, & in poſterum habendi ſunt; ſive Ordinarii, ſive Extraordinarii noſtri & ejuſdem Apoſtolicæ Sedis ubicumque, etiam ad ipſos Imperatorem, & Reges, ac ſummas Poteſtates, Nuntii, ſive InterNuntii reſident; ac demum quibuſcumque aliis quocumque nomine, & expreſſione nuncupatis perſonis, quocumque tempore, a quibuſvis, etiam ab ipſis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris, quacumque de cauſa, occaſione, titulo, colore, & prætextu, per quaſcumque Apoſtolicas, ſive in ſimili forma Brevis, ſive ſub Plumbo expeditas literas, ſub quibuſcumque verborum formis, facta, data, conceſſa, & impertita, ſive factas, datas, conceſſas, & impertitas, ſuper hujuſmodi acceſſu, & ingreſſu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus, necnon a datarum earumdem præſentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorſus momenti, ac vigoris eſſe, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore ſuffragari ſtatuimus, decernimus, & declaramus.

Earum uſum interdicit, & irritum fore declarat.

§. 5. Quemadmodum etiam ſtatuimus, decernimus, & declaramus, quemlibet omnium antedictorum, etiam ſpeciali mentione dignorum, quacumque facultate hujuſmodi temere uti audentem, ipſo facto abſque ulla alia declaratione, pœnas, & Eccleſiaſticas cenſuras, a quibus, præter quam a Nobis, & pro tempore exiſtente Romano Pontifice, niſi in mortis articulo, abſolvi poſſit, incurrere, & incurſum eſſe, licentiamque hujuſmodi cuicumque conceſſam nullo modo ſuffragari, atque nullius momenti, perinde, ac ſi minime conceſſa fuiſſet, ipſo facto fore, & haberi, ac pœnas, & cenſuras Eccleſiaſticas ipſo etiam facto, ut præmittitur, per contrafacientem incurri, & incurſas eſſe.

Præſentium firmitati conſulit.

§. 6. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis exiſtant, ſeu alia ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, cauſæque, propter quas præſentes emanarint, ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, etiam enormis, enormiſſimæ, & totalis læſionis, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque expreſſionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, ſeu etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus conceſſo, vel emanato quempiam in judi-

ANNO 1742. PONT. A. II.

judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula sublata, & Decretum irritans.

§. 7. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo, ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogat contrariis.

§. 8. Cæterum per præsentes non intendimus derogatum esse iis concessionibus, quæ ad favorem quarumcumque Nobilium fœminarum, ex eo, quod sive earumdem Majores, ac pro tempore existentes de familia, fuerint, & habeantur Fundatores, vel insignes Benefactores illius Monasterii, intra cujus claustra, vel sepra fœminas etiam de familia ingredi, vel concessum, vel cautum esse sibi voluerunt, & de concessione hujusmodi confirmationem ab Apostolica hac Sancta Sede obtinuerunt; sive fœminæ hujusmodi sint Consanguineæ, & Affines eorum, qui sunt Domini in Temporalibus locorum, in quibus Monasteria sita reperiuntur, & quacumque legitima tituli, vel consuetudinis causa, & occasione, ingressu hujusmodi de præsenti gaudent, factæ, & impertitæ fuerunt; dummodo concessiones hujusmodi per Apostolicas in simili forma Brevis, vel sub Plumbo desuper expeditas literas dumtaxat, & non aliter omnino factas, & impertitas fuisse prius Ordinariis locorum Antistitibus, vel Præsulibus, per legitima, & autentica documenta constare fecerint; & dummodo nec vagandi, nec otiandi, nec comedendi cænandique, nec per ambulacra, cubicula, cænacula, aliaque loca, & officinas discurrendi causa, sed ad Ecclesias accedendi, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, & opera exercendi studio ingrediantur; & dummodo de earum adventu, & ingressu interdiu, & opportune faciendo, Superiores pro tempore existentes prius certiores fiant, ad hoc ut, absque Fratrum incommodo, & offensione, recto tramite ad Ecclesiam pergatur, & alia de jure servanda serventur.

Præfervat privilegia a S. Sede legitime concessa Patronis &c.

Dummodo ista pietatis causa, & cautæ illa utantur.

§. 9. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die tertia Januarii millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Transumptis eadem tribuit.

Dat. die 3. Januar. 1742.

D. Cardinalis Passionеus.

Public. die 4. ejusdem Mensis, & Anni.

DE CLAUSURA MONIALIUM. XL.

Confirmantur Sanctiones Ecclesiasticæ, antea editæ. Revocantur facultates extraordinariæ permittendi ingressum, & egressum e Monasteriis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

SALUTARE in Catholica Ecclesia institutum, ab ipsa antiquitate susceptum, ac tanta cum solicitudine & pastorali zelo custoditum, ut flos ille Ecclesiastici germinis, decus, atque ornamentum gratiæ spiritalis, læta indoles, laudis & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi, Sacræ Virgines, quarum, quo sublimior gloria est, major & cura est, intra Monasteriorum sepra, & claustra vigili solicitaque custodia servarentur, tam ante, quam post Tridentinæ Synodi Decreta, Romani Pontifices Prædecessores nostri tot sanctissimis Legibus, & initis Apostolicæ providentiæ caritatisque consiliis communire, & confirmare studuerunt; ut, quæ se Christo dicaverint, & a carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumment opus suum magno præmio destinatum.

Exacta Monialium Clausura semper in Ecclesia servata fuit.

§. 1. Quo-

ANNO 1742. PONT. A. II.

Relaxatio hujus disciplinæ ab aliquibus iarecta.

§. 1. Quoniam autem, etsi providas hujusmodi Sanctiones, Constitutioneſque, ſi ea, qua decet, regularis diſciplinæ obſervantia cuſtodirentur, ſatis eſſe ſcimus, ut Virgines ea, quæ Cœleſtis earumdem Sponſi Jeſu Chriſti ſunt, cogitantes, ſint ſanctæ & corpore, & ſpiritu; longa tamen experientia edocti, & aſſiduis Venerabilium Fratrum aliarum Eccleſiarum Antiſtitum querelis admoniti, ſupremas Apoſtolicæ auctoritatis providentiæque partes requiri, ut abuſibus quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut ſibi quocumque pacto arrogantium, aut prætendentium, aut obtendentium facultatem alias ſibi quomodolibet, ſive a jure, ſive ab homine conceſſam, vel demandatorum munerum ratione debitam eſſe, ut ſive ipſi, ſive alii, ingredi clauſuram Monialium, aut ipſæ Moniales e clauſura ob quaſcumque etiam non legitimas cauſas egredi, & extra clauſuram hujuſmodi commorari poſſint, licentiam concedendi, indulgentia ſenſim invectis, opportune occurratur.

Pontifex confirmat Prædeceſſorum Conſtitutiones.

§. 2. Hinc eſt, quod Nos, pro ſuprema omnium Chriſtifidelium procuratione imbecillitati noſtræ in univerſalis Orthodoxæ Eccleſiæ regimine divinitus impoſita, opportunum abuſibus hujuſmodi remedium, quantum cum Domino poſſumus, adhibere ſatagentes; Auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, omnes, & ſingulas Conſtitutiones a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris, tam ante, quam poſt Concilii Tridentini Decreta, ſuper clauſura Monialium editas renovamus, & confirmamus, necnon impoſterum ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & in futurum ſpectabit, ſub iiſdem pœnis in Conſtitutionibus eorumdem Prædeceſſorum Noſtrorum Romanorum Pontificum, & Decretis Concilii Tridentini præfati contentis, inviolabiliter obſervandas eſſe ſtatuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Adimit, & revocat facultates diſpenſandi quibuslibet conceſſas.

§. 3. Præterea motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, earumdem præſentium tenore, omnia, & ſingula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas conceſſiones, omnibus & ſingulis quibuſcumque Eccleſiaſticis perſonis, quacumque auctoritate, dignitate, honore, præeminentia, ac juriſdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus Noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus ſive ſingulis, ſive eorumdem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, ſive, qui Provinciis, & Legationibus Status Noſtri Eccleſiaſtici pro tempore præſunt, ſive quos ad Cariſſimos in Chriſto Filios Noſtros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges & Reginas illuſtres, aliaſque Summas Poteſtates, prout rerum conditio poſtulaverit, mitti & ablegari contigerit; ſive qui, licet aliarum inſignium Eccleſiarum Antiſtites, tamen tamquam Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti ſunt, & fortaſſe habentur, aut haberi, & eſſe prætendunt, & impoſterum habendi ſunt; ſive Ordinarii, ſive Extraordinarii Noſtri, & ejuſdem Apoſtolicæ Sedis ubicumque, etiam apud ipſos Imperatorem, & Reges, ac Summas Poteſtates Nuntii, ſive Inter-Nuntii reſident (exceptis dumtaxat locorum Ordinariis, iiſque omnibus Superioribus, quibus tamquam Ordinariis, & ordinaria juriſdictione utentibus, Monialium Monaſteria ſubjecta, & addicta ſunt, in caſibus tamen neceſſariis, & ſervatis aliis de jure ſervandis, & non aliter omnino), ac demum quibuſcumque aliis quocumque nomine, & expreſſione nuncupatis perſonis, quocumque tempore, a quibuſvis, etiam ab ipſis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris, quacumque de cauſa, occaſione, titulo, colore, & prætextu, per quaſcumque Apoſtolicas, ſive in ſimili forma Brevis, ſive ſub Plumbo expeditas Literas, ſub quibuſcumque verborum formis facta, data, conceſſa, & impertita, ſive factas, datas, conceſſas, & impertitas, ſuper hujuſmodi ingreſſu, revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus; necnon a datarum earumdem præſentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorſus momenti, ac vigoris eſſe, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore ſuffragari;

Salva auctoritate Ordinariorum.

§. 4. Ac quemlibet omnium antedictorum, etiam ſpeciali mentione dignorum, quacumque facultate hujuſmodi, ſive pro ſe, ſive pro aliis temere uti audentem, ipſo facto, abſque ulla alia declaratione, pœnas, & Eccleſiaſticas cenſuras contra violantes Clauſuram Monialium inflictas, a quibus, præterquam a Nobis, & pro tempore exiſtente Romano Pontifice, niſi in mortis articulo, abſolvi poſſit, incurrere, & incurſum eſſe; licentiamque hujuſmodi conceſſam nullo modo ſuffragari, atque nullius momenti, perinde ac ſi minime conceſſa fuiſſet, ipſo facto fore, & haberi, ac pœnas, & cenſuras Eccleſiaſticas ipſo etiam facto, ut præmittitur, per contrafacientem incurri, & incurſas eſſe, ſtatuimus, decernimus, ac declaramus.

Uſum facultatum hujuſmodi ſub Ceſaris interdicit, & irritum decernit.

Clauſula præſervativa, & de perpetuo præſentium vigore.

§. 5. Decernentes eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis, exiſtant, ſeu alia ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, cauſæque, propter quas præſentes emanarint, ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, etiam enormis, enormiſſimæ, & totalis læſionis, nullo umquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis Noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque expreſſionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, ſeu etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus conceſſo, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtine-

ANNO 1742. re, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari: ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata cuilibet ſecus judicandi, & interpretandi facultate.

§. 6. Non obſtantibus præmiſſis, ac, quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula *de jure quæſito non tollendo*, aliiſque Conſtitutionibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & conſuetudinibus, ac uſibus, & ſtylis, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis prædictis, aliiſque, quibuslibet perſonis, etiam quacumque Eccleſiaſtica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac ſpecialem expreſſionem requirentibus, ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, ac conſiſtorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiſcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita, obſervata, exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter & expreſſe derogamus, ac derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Derogationes ampliſſimæ.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præſentium Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in Judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris die III. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Exemplorum auctoritas.

Dat die 3. Jan. 1742.

D. Card. Paſſionеus.

Publicat. die 5. ejuſdem menſis, & anni.

PONT. A. II.

INDULTUM XLI.

Pro celebratione Miſſarum ſuper Triremibus Militiæ Hoſpitalis S. Joannis Hieroſolymitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Sommarium precum, & rationum.

EXPONI Nobis nuper fecit Dilectus Filius Magnus Magiſter Hoſpitalis Sancti Joannis Hieroſolymitani, quod ipſe, conſiderans tam Fratres Milites, quam Officiales, Nautas, & Turmam Catholicam, qui ſuper Claſſe Triremium Hoſpitalis præfati reperiuntur, tempore expeditionum, præſertim in Littore Maris Africi, & Lybici, aliiſque partibus communi Chriſtiani nominis hoſti ſubjectis, longo tempore, & multoties in ſolemnioribus anni Feſtis diebus, prout etiam quando in oris maritimis Catholicorum Principum, & in illorum portubus exiſtunt, tum propter anni tempeſtates ſibi adverſas, quæ minime permittunt tentorium in terra figere, & obtendere, ſub quo Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium celebrari poſſit, tum propter diſtantiam Terræ firmæ, Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium hujuſmodi audire non poſſe; ut incommodis, & inconvenientibus hujuſmodi, ne pietas, & devotio Fratrum, Subditorumque ejuſdem Hoſpitalis minuatur, occurri poſſit, idem Miſſæ Sacrificium in Triremibus prædictis celebrari poſſe plurimum deſiderat: Nobis propterea dictus Magnus Magiſter humiliter ſupplicari fecit, ut in præmiſſis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

Pontifex annuit.

§. 1. Nos igitur piis dicti Magni Magiſtri votis hac in re, quantum cum Domino poſſumus, favorabiliter annuere, eumque ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutum fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, moderno, ac pro tempore exiſtenti Magno Magiſtro, & Dilectis Filiis Conſilio Hoſpitalis præfati, petitam facultatem celebrari faciendi Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium hujuſmodi, tum tempore navigationis, quo Triremes hujuſmodi anchoratæ ſunt, in quibuſvis oris, littoribus, & portubus, habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Miſſæ hujuſmodi eo tempore, quo mare tranquillum, & Cœlum ſerenum reperiatur, & cum aſſiſtentia alterius Presbyteri, ſeu Diaconi, fiat; itaut periculum effuſionis Sanguinis in dicta celebratione minime adſit; auctoritate Apoſtolica tenore præſentium concedimus, & indulgemus. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque conrariis quibuſcumque.

Cum conditionibus opportunis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris die XV. Januarii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno II.

Dat. die 25 Jan. 1742.

D. Cardinalis Paſſionеus.

DO-

PONT. A. II. XLII.

ANNO 1742.

DE DOCTRINA CHRISTIANA

Populis tradenda : Qua ratione, & methodo Fidelium indigentiæ hac in re consulendum sit.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Cura Pontificis de Fidelium institutione.

ETSI minime Nobis dubitandum sit, omnes, quibus animarum cura credita est, Vosque præsertim, Venerabiles Fratres, ad Apostolatus officium evectos, atque in Prælationis fastigio a Deo constitutos, in id potissimum solicitudinem intendere, ut Christianus Populus Cœlestis Doctrinæ pabulo enutritus, & rudimentis Fidei saluberrime instructus, in semitam Mandatorum Domini, facem Vobis præferentibus, feliciter dirigatur : temperare tamen non possumus, quin vos ipsos Nostræ Auctoritatis, ac Patrenæ dilectionis stimulis excitemus ad tam prium, tamque salutare Opus Doctrinæ Christianæ impensiori cura provehendum, sublatis iis impedimentis, quæ animarum saluti adversantur.

Aliqua mysteria Fidei explicite credenda de necessitate medii, aliqua de necessitate præcepti.

§. 1. Quia vero scientibus Legem loquimur, & vigiles Ecclesiarum hortamur Antistites, quibus nec Pietatis, nec alia sacrarum Literarum desunt præsidia; supervacaneum ducimus plurimis urgere argumentis, non satis esse ad cœlestem Beatitudinem assequendam, confusim, & involute credere a Deo revelata, & ab Ecclesia Catholica proposita Mysteria ; Sed hanc cœlestem Doctrinam divinitus traditam, & quæ ex auditu concipitur, Doctoris legitimi ac fidelis ministerio ita esse accipiendam, ut singillatim illius capita explicentur, & eorum aliqua necessitate *medii*, aliqua vero necessitate *præcepti* Fidelibus, ad credendum proponantur. Præterea licet per Fidem justificari dicamur, cum ea sit humanæ salutis initium, & fundamentum ; ad futuram tamen, quam inquirimus Civitatem, ut pervenire aliquando mereamur, satis compertum est, solam Fidem non sufficere; Sed viam nosse, constanterque tenere oportere, nempe præcepta Dei, & Ecclesiæ ; tum virtutes, quas persequi, tum vitia, quæ studiose declinare debemus.

Tenenda quoque eorum præcepta.

Episcoporum officium quoad traditionem Doctrinæ Christianæ.

§. 2. Quæ quidem omnia cum primis Catholicæ Fidei Rudimentis, sive *Doctrina*, ut ajunt, *Christiana*, contineantur; Episcopalis muneris exigit ratio, ut illa in singulis Diœcesibus, & ubique locorum recte, atque ex ordine explicetur ; nec posse Episcopos sine tacito conscientiæ convicio illam negligere, sed in hoc opus maxime necessarium omnem curam, & diligentiam conferre debere. Id tamen oneris non ita Episcopo impositum esse intelligimus, ut ipse per se Doctrinæ Christianæ semper interfit, pueros interroget, & Mysteria Fidei, quam profitemur, aperiat, Nimium quippe novimus, in Pastoralis solicitudinis munere prægravari Apostolicæ servitutis sarcinam, ac plane intelleximus, cum Anconitanam primum, tum deinde Bononiensem Ecclesiam regeremus, multis, variisque curarum veluti fluctibus jactari Præsulem suo satis muneri facere cupientem. Id vero futurum affirmamus, ut si Episcopus, alieno etiam a Visitatione Diœcesis tempore, quandoque adsit ubi doctrina traditur Christiano homine digna, pueros, puellasque de rebus antea auditis scisciteur, ac Mysteria nostræ Religionis evolvat, & annunciet ; Pastoris operam in maximam crediti sibi Gregis utilitatem cessuram, ejusdemque exemplum alios excitaturum ad Vineam Domini Sabaoth pro viribus excolendam.

Exempla Sanctorum Episcoporum.

§. 3. Hanc administrandæ Ecclesiæ quasi legem sibi dixerunt nedum veteres, sed recentiores etiam Præsules, Beatorum Civium Albo adscripti ; Carolus nempe Borromæus, Franciscus Salesius, Turribius, Alexander Sauli, quorum aliqui (ut literis consignatum est) eum gravioribus distenti, atque impediti curis, adesse coram non possent, operæ, ac diligentiæ suæ Vicarium aliquem ex Canonicis, aut ex Sacerdotibus designabant, qui, susceptis Pastoralis Ministerii partibus, Adolescentulos ad omnia Religionis Officia Fidei elementis informarent.

Inferiorum pastorum curæ ab Episcopis diligenda.

§. 4. Optimum ergo, & ad profectum animarum maxime accommodatum erit Antistitis exemplum, si, quod antea dictum est, id omni tempore, præsertim vero dum obit Diœcesim, in singulis Parœciis impleverit. Sed ut quisque facile conjiciet, ad hoc vires ejus non suppetunt. Ideoque ut propositum assequatur, necesse est, diligentia, quanta potest maxima, curet, ne in aliis, quos tam laudibilis, tamque fructuosi operis Vicarios constituit, studium, ac sedulitas desideretur.

Parochorum munus duplex, prædicandi, & catechizandi.

§. 5. Duo potissimum onera a Tridentina Synodo Curatoribus animarum sunt imposita : alterum ut Festis diebus de rebus divinis sermonem ad Populum habeant ; alterum, ut pueros, & rudiores quosque, Divinæ Legis, Fideique rudimentis informent. Si statis diebus eam Parochi concionem habebunt, quæ non persuasibilibus humanæ Sapientiæ verbis obstrepat auribus, sed captui Auditorum accommodata in eorum animos oftensione spiritus illabatur; si Mysterium aliquod annunciabunt, in primis vero, quod eo tempore Ecclesia recolit, ea differentes, quæ ad virtutem incitamento sint, & ad vitia fugienda, graviora præsertim, & quæ fœdius grassantur in Populo; si diebus ipsis (hoc enim pariter debent suo muneri) pueros, tamquam infantes modo genitos, nutriant Doctrinæ lacte, nunc hos, nun illos interogando, dubia, atque involuta explicando ; Si demum cum Apostolo attendant lectioni, exhortationi, & doctrinæ, ut prefectus sit homo Dei, & ad omne opus bonum instructus: fas est credere, exitum optaris respondere posse, & Populum acceptabilem sectatorem bonorum operum facile extiturum.

Quærens excusatur.

Eorum labor ab aliis de Clero sublevandus.

§. 6. Verum satis experientia compertum est, imparem esse solius Parochi laborem ; Cum nequeat unus omnes instruere, ubi Doctoris diligentium numerus vincit. Quoties tamen Episcopus toto animo, ac studio in Ecclesiam sibi commissam incumbat, nunquam necessariis, & opportunis destituetur auxiliis. Semper enim invenias, qui Tonsura initiari, qui per Minorum, qui per Sacrorum Ordinum gradus ad Sacerdotii fastigium promoveri,

ANNO 1742. veri, qui denique ad Eccleſiaſtica Beneficia viam ſibi munire ſtudeant. Graviſſimis idcirco verbis (& verbis facta reſpondeant) affirmet Epiſcopus, numquam ſe facturum, ut Tonſura inauguret grandiores ætate, aut Minores, præſertim vero Majores Ordines iis conferat, qui in tradenda Chriſtiana Doctrina operam ſuam Parochis commodare neglexerint. Hunc porro Clericorum numerum idem Epiſcopus in ſingulas ſuæ Civitatis, & Diœceſis Parochias apte diſtribuat, & eorum aliquos determinatæ Eccleſiæ adſcribat. Denunciet præterea, ac fidem præſtet, in conferendo Parochiarum, & aliorum Beneficiorum Jure, plurimum apud ſe ponderis, & momenti habiturum ſtudium, & diligentiam in hoc opus a Clericis collatam: atque ita re ipſa conſtabit, non Rectori tantum impoſitum eſſe docendi munus, ſed plures illi præſto eſſe, ut omnes Officii ſui numeros cumulate implere poſſit.

PONT. A. II.

Item a Puerorum, & Puellarum Magiſtris.

§. 7. His accedit, Sacris Apoſtolicis Conſtitutionibus, & ſeptima præſertim fel. rec. Leonis X. Prædeceſſoris Noſtri edita in Concilio Lateranenſi, ſaluberrime cautum fuiſſe, ut tam Ludimagiſtri diſcipulos ſuos, quam Piæ Fœminæ Puellas inſtituentes, ſana, & incorrupta Doctrina, (Epiſcopo id potiſſimum urgente), tamquam pabulo vitæ, nutriant, & confirment. Conſtat etiam, ipſum Epiſcopum poſſe, ac debere Sacris Oratoribus quam diligentiſſime commendare, ut pro concione in Parentum aures animoſque ingerant, ſua intereſſe Myſteriis noſtræ Religionis ſuſceptam prolem imbuere: & ſi ad id minus idonei fuerint, filios in Eccleſiam adduci oportere, in qua Divinæ Legis præcepta explicantur. Pluribus itidem in locis pia, ac laudabilis, &, ubi non ſit recepta, inducenda conſuetudo invaluit, ut Parocho idem munus perſequenti auxilium ferant Laici tum viri, tum mulieres, in Chriſtiana inſtitutione veluti adjutricem operam navantes, qui audiunt pueros, ac puellas Orationem Dominicam, Angelicam Salutationem, Symbolum Apoſtolorum, aliaque id genus memoriter pronunciantes. Alibi quoque Sodalitia erecta ſunt, quorum cura in explicanda Chriſtianæ Religionis diſciplina verſatur, & quorum Inſtitutum nedum meritis laudibus cumulat ſan. mem. Pius V. in ſua Conſtitutione, quæ incipit: *Ex debito*; ſed in omnibus etiam Diœceſibus propagari enixe expoſcit. Quæ quidem omnia in unum collecta ſi ſedulo perpendantur, certum omnibus, atque exploratum erit, ubi multa ſit meſſis, paucos nequaquam eſſe Operarios, nec eos deeſſe, qui parvulis panem petentibus frangant.

A Parentibus familias.

Ab aliis Laicis Viris, & Mulieribus.

Ex a liis Sodalitiis in hunc finem erectis.

Chriſtiana Inſtitutio omni ætati neceſſaria.

§. 8. Sed quia compertum eſt, non ſolum Adoleſcentulos, illoſque qui confirmata ſunt jam ætate, in divinarum rerum ignoratione verſari, ſed etiam viros, ipſoſque ſenes ſalutaris Doctrinæ eſſe omnino expertes; vel quia numquam illam perceperunt, vel quia jamdiu perceptam paulatim delevit oblivio: huic etiam malo provida Epiſcoporum occurret vigilantia, ſi operis ſui Vicarios cogent, quæ parata ſunt, remedia ſedulo adhibere.

Quid agendum cum Pueris.

§. 9. Ut autem ab iis, qui in prima ſunt ætate, ſermo inſtituatur, ad Sacram Euchariſtiam, & Confirmationem admitti plures poſtulant: Pauci enim enixam hanc voluntatem, ac fere impatiens ſtudium non præſeferunt. Moneat igitur Epiſcopus Parochos, eiſque diſtricte præcipiat, ne quis eorum ſacrum Euchariſtiæ Sacramentum adminiſtret, & *Schedulam*, ut ajunt, Confirmationis iis tradat, qui graviora Fidei, & Doctrinæ capita, & Sacramenti virtutem, & vim ignorent; vel quia parum in hoc Tirocinio profecerint, vel quia ea neglexerint audire, quæ ad hujuſmodi Sacramenta pie, riteque ſuſcipienda ſtatis temporibus tradita ſunt. Hoc ſane pacto primæ ætati ſatis videri poteſt conſultum.

Quid cum Adoleſcentibus, qui ad Ordines promoveri cupiunt.

§. 10. Si vero loquamur de Adoleſcentia, quoniam unuſquiſque proprium donum habet ex Deo, uſu ſatis conſtat, alios Eccleſiaſticæ, alios vero ſæcularis vitæ rationem inire. De primo hominum genere verba jam fecimus, cum de iis ageremus, qui Ordinibus initiari volunt. Id unum addi poſſe videtur, rem fore magni commodi, multæque utilitatis plenam, ſi qui ſe ſiſtunt examini, eos Præſul potiſſimum interroget de iis, quibus Chriſtiani hominis ſcientia continetur. Etenim magiſtra rerum experientia edocuit, ex his aliquos, tametſi latini ſermonis nitore, & elegantia exultos, in ſcientiarum curriculo liberaliter inſtitutos, & quæ ad Ordines pertinent apprime callentes, de Doctrina tamen Chriſtiana perçunctanti parum, aut nihil appoſite reſpondere.

Quid cum iis, qui Matrimonio jungendi ſunt.

§. 11. Si autem ad eos, qui in ſæculo degunt, mentis aciem convertimus, palam fit, illos ut plurimum ſacri conjugii fœdera inire. Verum cum Matrimonio jungendi non ſint, ſi Parochus, ut debet, prius interrogando deprehenderit, Marem, ſeu Fœminam, quæ ad ſalutem neceſſaria ſunt, ignorare; Vix tantæ, ac tam luctuoſæ ignorantiæ locum relinquet Epiſcopus, qui Paſtores animarum admoneat officii ſui, & huic ſi deſint, negligentiæ repetat pœnas.

Ignorantibus quæ ſcire oportet neceſſitate medii, denegandæ abſolutio.

§. 12. Omnes denique omnium ætatum, atque ordinum homines ſolent identidem ſordes animæ Pœnitentiæ Sacramento detergere. Curabit itaque Epiſcopus, ut Sacerdos excipiens Confeſſiones, fixum illud, immotumque animo ſemper habeat, invalidam eſſe Abſolutionem Sacramentalem, quam quis ignoranti res neceſſarias neceſſitate *medii* impertitur, nec poſſe homines Deo per hujuſmodi Sacramentum reconciliari, niſi prius excuſſa hujus ignorantiæ caligine, ad agnitionem Fidei educantur. Sedulo etiam animadvertet Confeſſarius, in aliud tempus rejiciendam eſſe Abſolutionem illius, qui neceſſaria neceſſitate *præcepti* ſuo vitio neſcit; & eo quandoque caſu Pœnitentem abſolvi poſſe, quo ſe vincibilis hujus ignorantiæ reum agnoſcat, & accuſet; ac intime dolens, tum a Deo veniam precetur, tum Confeſſario ſerio promittat, operam ſe impenſe daturum, qua, Divinæ Gratiæ præſidio, diſcat etiam neceſſaria neceſſitate *præcepti*.

Quid agendum cum ignorantibus quæ ſcienda ſunt neceſſitate præcepti.

Occurendum impedimentis.

§. 13. Hanc profecto Chriſtiani Populi inſtituendi rationem ſi Paſtores ſibi propoſuerint, ſi eorum conſilia, labores, & ſtudia ad propoſitam methodum duxerint referenda; ſperare fas eſt, Fide, & Opere Gregem ita in dies profecturum, ut coædificetur in habitaculum Dei in Spiritu Sancto. At vero cum maximi momenti ea res ſit, nullaque alia ad Dei gloriam, & ad animarum ſalutem utilius inſtituta, mirari nemo debet, quod plurima paſſim objiciantur impedimenta.

§. 14. Si-

PONT. A. II.

In aliquibus Eccleſiis ruralibus non parum temporis Miſſarum celebratio, niſi poſt Miſſam Parochialem,

§. 14. Sitæ quandoque ſunt in agro parvæ, humileſque Eccleſiæ, aliæ Parochiali proximæ, aliæ vero longo intervallo disjunctæ, ad quas diebus feſtis Patresfamilias una cum liberis accedunt, Sacerdotem Sacris operantem audituri; ex quo fit, ut ſuæ Parochiæ nunquam fere interſint, nec ullum de Myſteriis Fidei, de Præceptis, de Sacramentis verbum accipiant, Epiſcopus huic malo occurret, ſuamque objiciet auctoritatem. Et primo quidem, quoad parvas Eccleſias Parochiali proximas, expreſſa lege caveatur, ne quis antea Sacrificium faciat, quam Parochus Miſſam celebraverit, ſermonem habuerit, cæteraſque ſui muneris partes abſolverit. Hoc enim pacto Eccleſia Parochialis confluentium Parochianorum numero celebrabitur. Quo vero ad parvas Eccleſias a Parochiali longe ſepoſitas, cum difficile admodum ſit, Parochianos ob locorum diſtantiam, longum iter, atque aſperum, hyemali præſertim tempore, cum pluviæ inundant, Parochialem adire, ibique Divinis Officiis intereſſe, relicta Eccleſia proximiore: decernat Epiſcopus, gravibus etiam ſtatutis pœnis, quod Sacerdotes ibi operantes Chriſtianæ Doctrinæ ſummam Populo tradant, Divinamque Legem annuncient. Monendus tamen eſt Parochus, ne alienæ operæ nimium tribuat, ſed videat ipſe quo loco res ſint, cum pueri Sacramentum Euchariſtiæ, & Confirmationis, alii vero Matrimonii, ſibi adminiſtrari expoſcant.

In aliis, in quibus Presbyteri non Curati, ut Populum instruant;

In Civitatibus, præſcribenda ratio celebrandi Feſtivitates in Eccleſiis non Parochialibus.

§. 15. Præterea ſua etiam Urbes habent impedimenta. Sæpe enim contingit, in aliis Eccleſiis, ac præſertim Regularium, ſolemni ritu, magnaque Populi frequentia, Feſtum aliquem diem celebrari: ideoque ſi in Eccleſia Parochiali, ſummo mane, aut ſtatim a prandio Catechiſmus habeatur; aut nemo, aut pauci admodum ſunt, qui eidem Catechiſmo interſint, quique præſcriptas horas non cauſentur. Sin vero captentur horæ Civitatis commodo magis appoſitæ, uſu compertum eſt, Populum ad Eccleſiam confluere, in qua Feſtus dies agitur; & celebritate pompæ illectum, Doctrinam Chriſtianam non ſine gravi animæ detrimento deſerere. In hoc articulo quia certa, & communis regula præſcribi non poteſt, id totum relictum eſſe volumus Prudentiæ vigilis Eccleſiæ Antiſtitis, qui attenta loci, temporis, perſonarum qualitate, expenſiſque rerum omnium momentis, ita ſtudeat ſolemnis diei celebritatem cum Doctrina Chriſtiana componere, ne alteri altera ſit impedimento. Quod ſi Regulares, & Exempti contradixerint, & ſanctum hoc Doctrinæ opus, licet ab Epiſcopis prius admoniti, ſuis functionibus perturbare præſumpſerint; Noſtram locorum Ordinariis auctoritatem, qua potimur in exemptos, pollicemur; nec alia Pontificiæ vigilantiæ deerunt remedia, ne Parochiales Eccleſiæ debitis fraudentur obſequiis.

Viſitatores per Civitatem, & Dioceſen deputandi.

§. 16. Plurimum quoque ad Chriſtiani Populi inſtitutionem conferre poterit, ſi Viſitatores eligantur, quorum alii Civitatem, alii Dioceſim luſtrantes, omnia ſedulo inquirant, ut certior factus Epiſcopus, pro meritis cujuſque Paſtoris, aut præmia decernat, aut pœnas.

Commendatur liber „ Card. „ Bellarmi. „ni " de Doctrina Chriſtiana.

§. 17. Clementis Papæ VIII., aliorumque Prædeceſſorum noſtrorum veſtigiis inhærentes, hortamur in Domino, & enixe commendamus, in Doctrina Chriſtiana tradenda adhibere libellum de Clementis ejuſdem mandato a Cardinali Bellarmino conſcriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, & approbatum; ac denique ab eodem Clemente in lucem eo ſaluberrimo conſilio edi juſſum, ut unus deinceps, idemque modus in docendo, & diſcendo Chriſtianam Doctrinam, ab omnibus teneretur. Nihil hac uniformitate optabilius; nihil ad præcavendos, qui in multiplicem Catechiſmorum varietatem irrepere poſſent errores, conducibilius, atque opportunius. Sicubi vero contingat, ob peculiares regionum neceſſitates, alium quempiam adhiberi forte libellum; ſedulo invigilandum erit, nequid ille contineat, nequid in eum unquam inducatur, a Catholica veritate abſonum. Curandum inſuper, ut in eo fidei dogmata clare, & dilucide ſint explicata, additis, ſi quæ deſunt, neceſſariis, ac ſublatis quæ redundant. Brevis enim, & univoca docendi methodus multum prodeſſe ſolet ad faciliorem interrogationem, cum quis periculum facit progreſſus puerorum.

ANNO 1742.

Et generaliter uniformitas in methodo, & forma docendi.

Actus Fidei, Spei, & Charitatis Populo tradendi.

§. 18. Complectatur Liber hujuſmodi etiam Fidei, Spei, & Charitatis Actus, quos recte ſcienterque compoſitos eſſe, minime dubitandum. Sed ſi aliter ſe res habeat, caſtigati emendato prælo donentur. Actus prædicti paucis potius, quam multis verbis efferri gaudent; dum illis tamen tota vis, & natura virtutis explicetur. Et quia Chriſtianam Religionem profitenti maxime neceſſaria eſt conſuetudo, & exercitatio ſæpius eliciendi dictos Actus; idcirco ne illorum uſus circumſcribatur anguſtis finibus, & exiguo numero a quibuſdam ſingulis annis præfinito; Epiſcopus ſuæ non minus, quam alienæ ſalutis ſtudioſus, provide ſtatuat, ut in Parochiis, tum Urbis, tum Dioceſis, Rectores Animarum, poſt Miſſam Feſto die celebratam, ſtatim ante Aram provoluti, clara, & intelligibili voce dictos virtutum actus eliciant, & præire ſatagant Populo, verba ab ipſis prolata devote reddituro. Hoc enim pacto Fideles ſenſim illos memoriæ mandabunt, & aſſueſcent, nedum Feſtis, ſed aliis etiam diebus, in hac pia exercitatione verſari.

Et publice in Eccleſiis frequentandi.

Adhortatio Pontificis ad Epiſcopos, cum mentione Inſtructionum Paſtoralium ab ipſo editarum.

§. 19. Saluberrimas has erudiendi Gregis rationes, quas Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apoſtolica ſcripta notas eſſe volumus, quiſque veſtrum facile intelliget, conſonas eſſe *Monitis Noſtris Paſtoralibus* prælo jam demandatis, cum Sponſam Noſtram Bononienſem Eccleſiam Paterna Charitate cominus amplecteremur: illaſque præterea ex Pontificiis Conſtitutionibus hauſtas eſſe, & ſpectabilium Antiſtitum Teſtimonio, & exemplo comprobatas. Quia vero maximam inde utilitatem proficiſci experimento cognovimus; quo majori poſſumus ſtudio Vos hortamur, & admonemus, ac per Viſcera Miſericordiæ Dei noſtri enixe obteſtamur, ut pro injuncto Vobis Paſtoralis Miniſterii debito, præmiſſorum executioni ſtrenue, conſtantique animo incumbatis: ſedulo recogitantes, quidquid laboris, ſtudii, ac vigilantiæ in hunc ſcopum collatum fuerit, Deum omnium Bonorum Datorem uberi mercede retributurum: Et Apoſtolicam Benedictionem ex animo Vobis imperti-mur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die VII. Februarii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Dat. die 7 Febr. 1742.

MA-

ANNO 1742. PONT. A. II.

XLII. MARONITARUM

Patriarchæ attribuitur annuum caritativum subsidium ; abrogata consuetudine colligendi præstationes pecuniarias in distributione Sacrorum Oleorum. *Episcopis* Maronitis certæ Sedes assignantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Distinctim Ecclesiæ, quod residentiam Episcoporum, & gratuitam Sacrorum administrationem.

APOSTOLICA Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum Jesu Christi Pastorum Principis, cujus Supremas vices plane immerentes gerimus, in terris Vicariorum solicitudo, ac providentia ad æternam Christifidelium salutem procurandam semper intenta, in eo maximopere commendatur, quod inter cætera ab iisdem ad animabus ejusdem Jesu Christi sanguine redemptis opportune, ac frugifere consulendum, sapientissime instituta atque sanctissime custodita, omni etiam cura, ac labore confirmare, & sub canonicis censuris, ac pœnis exigere studuerint, nimirum, ut & Ecclesiarum Pastores, quibus ovium salus commissa est, non Mercenariorum more, sed attendentes sibi, atque universo gregi, in quo Spiritus Sanctus posuit eos regere Ecclesiam Dei, præsidentes, inque suis residentes Ecclesiis vigilarent ; & ab Ecclesiastico Ordine omnis vel minima avaritiæ suspicio, aut simoniacæ labis species, in iis præsertim, quæ ad Sacramentorum administrationem spectant, penitus amoveretur. Non alia sane ratione Antistitum inauguratio spirituale dicitur fœdus conjugii, quod est inter Episcopum, & Ecclesiam, cui præficitur, in electione initiatum, in confirmatione ratum, in consacratione consummatum, ita ut transcursiones etiam de una ad aliam Ecclesiam, nulla intercedente legitima gravissimaque causa, veluti spiritualis adulterii species existimatæ fuerint a Sanctis Patribus & Sacrorum Canonum sanctionibus, per maximas pœnas coercitæ. Eodem prorsus modo, ut non solum sine Simoniæ labe, verum etiam sine avaritiæ suspicione Sacramenta administrarentur, inhibitum fuit, ne pro pastu, vel alicujus consuetudinis obtentu, in iis, quæ Sacramenta respiciunt, etiam a sponte dantibus, non secus ac voluntariæ antiquitus fiebant oblationes, quidquam directe, vel indirecte accipiatur, aut exigatur.

Laudantur Canones Synodi Nationalis Maronitarum circa utrumque caput.

§. 1. Eapropter Apostolicis laudibus prosequimur Venerabiles Fratres Josephum Petrum Antiochenum, & Antistites Maronitas, cæterosque, qui in Synodo Provinciali, sive totius Nationis Maronitarum, Apostolica sel. rec. Clementis PP. XII. Prædecessoris nostri, qui ad hujusmodi effectum ad Montem Libanum dilectum Filium Magistrum Josephum Simonium Assemanum in utraque Signatura nostra Referendarium, Prælatum nostrum Domesticum, & Intimum Cubicularium ablegaverat, primum indicta, & celebrata, deinde nostra quoque auctoritate, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die prima mensis Septembris anno MDCCXLI. proxime elapso datas, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, & in quibus uberius continetur, approbata confirmatque, interfuerunt. Enimvero, cum Antiocheni pro tempore Patriarchæ Maronitarum, ob jus quoddam, quod nullis canonicis documentis sufful. tum, sed sive antiquissima consuetudine, sive propria auctoritate, sive quomodolibet invectum erat, non solum Antistites, qui jam suis Ecclesiis addicti, ab iisdem propter Turcarum tyrannidem absentes ipsarum Ecclesiarum populis præesse minime possent, aliis, sed prioribus, quibus incardinati erant, haud dimissis, Ecclesiis in Chesroani, & Montis Libani Diœcesibus existentibus, veluti suos ad nutum amovibiles præficere Vicarios; verum etiam oblationes pecunarias, vel alterius rei præstationes, pro necessaria victus dignitatisque Patriarchalis, aliis deficientibus congruentibus redditibus, substentatione, ut asserebatur, tempore, & occasione distributionis Sacrorum Oleorum fieri consuetas exigere solerent; hujusmodi asserto juri tamquam non legitimo, quin immo Sacris Canonibus invisо, per duos Canones in eadem Synodo conditos derogatum fuit.

Eorum examen instituitur in Congr. particl. de Prop. Fide.

§. 2. Verum inter alia dubia, quæ proposita, & examinata fuerunt in particulari Congregatione aliquot Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis propagandæ Fidei præpositorum pro approbatione dictæ Synodi a Nobis deputata, & coram Nobis habita, etiam hæc duo fuere discussa, nempe primum: *An Canon prohibens Patriarchæ quamcumque exactionem in distributione Olei Sancti Parochis, sustineatur, & mereatur confirmationem?* Secundum: *An Canon quoad residentiam Episcoporum Maronitarum in propriis Titulis Ecclesiarum Episcopalium, sit approbandus; & quid quoad Appendicem Synodi Cap.* XLI., *in quo adest divisio Sedium Episcopalium, cum limitibus Diœcesium Marotinarum, pro distributione Diœcesum in tot Episcopis, itant non possint amoveri a Patriarcha?*

Articulus Appendicis Synodi de numero, & limitibus Diœcesum Maronitarum.

§. 3. Tenor autem memoratæ Appendicis est, qui sequitur. *Appendix* XLI. *post Synodum Montis Libani. Metropolitanorum, & Episcorum Maronitarum Sedes, & Limites. Patriarcha Antiochiæ, ac totius Nationis Maronitarum Sedem habet in Monte Libano in Cœnobio, quod Cauubinense dicitur: Sub eo erant Archiepiscopi, & Episcopi sequentes.* I. *Tyri.* II. *Damasci.* III. *Cypri.* IV. *Alepi.* V. *Beryti.* VI. *Tripolis.* VII. *Botri.* VIII. *Aco, seu Ptolemaidis.* IX. *Laodiceæ.* X. *Apameæ.* XI. *Arcæ.* XII. *Eden.* XIII. *Sareptæ.* XIV. *Paneadis.* XV. *Listræ, seu Bybli.* XVI. *Neapolis. Sed in Synodo Montis Libani die* XXX. *Septembris* MDCCXXXVI. *decreverunt Patres, ut Maronitarum Diœceses imposterum ad octo tantum redigerentur; salva Reverendissimo Domino Patriarchæ Episcopos nonnullos titulares ordinandi potestate; videlicet* I. *Alepi, seu Beroæ, & adjacentium Locorum.* II. *Tripolis: Hujus Pontificis jurisdictio extenditur a Tripoli, & Jania ad Arcam Balaneam, Aradum Orthosiadem, Gabalum, Laodiceam, usque ad fines Alepi.* III. *Bybli, & Botri: hujus jurisdictio extenditur in Diœceses Bybli, & Botri, Acuræ, Dairalamari, & Regionis Bisarajæ.* IV. *Heliopolis, seu Baalbech: hujus jurisdictio extenditur in Diœceses Heliopolis, & Phathuchæ in Bybliensis Regionis confinio, & di-*

PONT. A. II. *dimidiæ partis ditionis Gazirenſis, cujus caput Guſta, & Gazir. V. Damaſci: hujus juriſdictio extenditur in Diœceſim Damaſcenam, necnon ampliatur ad alteram dimidiam partem ditionis Gazirenſis, cujus caput eſt Agelton, complectitur præterea Baſcontam Zuc-Charabam, & Zabbugam. VI. Cypri; hujus juriſdictio complectitur univerſa Inſula illius Caſtella, ac præterea in Chefroena Regione habet Bacafajam, Bet-ſcebabam, earumque Villas, necnon Xillas Chefroeniæ uſque ad Pontem Beryti. VII. Beryti; hujus juriſdictio extenditur a Beryto uſque ad Mathanam, & Giordam, & Algarbam, & Sciacharam Mathanæ, & uſque ad Pontem Fluvii Cadi, ſeu Tamyris. VIII. Tyri, & Sidonis; hujus juriſdictio complectitur Sidonem, Tyrum, earumque Villas, necnon Suph-Bacaam, Vallem Tainæ, & adjacentes Terras a Fluvio Tamyri, uſque ad Sanctam Civitatem Hieruſalem. Nos ſubſcripti hanc Diœceſum diſtributionem approbamus. Datum in Sancta noſtra Synodo in Monaſterio Deiparæ de Louiſa die* XXX. *Septembris* MDCCXXXVI.: *Joſeph Petrus Patriarcha Antiochiæ. Gabriel Sarepta, Simeon Damaſci. Abdalla Beryti. Elias Arcæ. Baſilius Tripolis. Philippus Luſtræ Stephanus Botri. Gabriel Aco. Johannes Laodiceæ. Ignatius Tyri. Gabriel Alepi. Michael Paneadis. Tobias Cypri.*

Congregationis judicium.

§. 4. Ad primum autem reſponſum fuit. *Approbandum, & ad Sanctiſſimum, qui dignetur alio modo providere Domino Patriarchæ.* Ad ſecundum etiam reſponſum fuit. *Pro approbatione Canonis demandantis Reſidentiam Epiſcoporum, & ad Sanctiſſimum quoad contenta in Appendice Cap.* XLI., *in quo proponuntur Metropolitanorum, & Epiſcoporum Maronitarum Sedes, & Limites.*

Pontifex, expenſis iterum capitibus ſuſpenſa reliquit,

§. 5. Nos igitur, qui nihil optamus impenſius, quam ut Eccleſiaſtica diſciplina per univerſum Catholicum Orbem, ubi quidem integra viget, magis magiſque confirmetur, ubi vero collapſa eſt, opportune inſtauretur; ut in rebus tanti momenti ea, qua opus eſt, conſilii, maturitatis, & examinis ratione procederemus, Venerabili Fratri Noſtro Vincentio S. R. E. præfatæ Cardinali Petra nuncupato ejuſdem Congregationis Propagandæ Fidei Præfecto commiſimus, ut poſtquam cum dictæ Synodi Reviſoribus, aliiſque rerum Maronitarum peritis ſuper præmiſſis accuratiſſime egiſſet, ad Nos referret. Quoniam autem ipſe Venerabilis Frater Noſter Vincentius Cardinalis, auditis Reviſoribus aliiſque, ut præmittitur, rerum Maronitarum peritia inſtructis, eruiſque ex Archivo dictæ Congregationis Propagandæ Fidei documentis, iiſque invicem expenſis, ad Nos retulit, oblationes pecuniarias, vel alterius rei præſtationes, fieri quidem tempore, & occaſione diſtributionis Sacrorum Oleorum, revera eſſe, ut ab initio cæptum fuit, pecuniarias oblationes, vel alterius rei præſtationes Patriarchis pro tempore exiſtentibus, alimentorum, & dignitatis tuendæ, muneriſque Patriarchalis commodum obeundi cauſa, debitas atque præſcriptas; necnon reſidentiam Epiſcoporum Maronitarum in propriis titulis Eccleſiarum, & diviſionem Sedium Epiſcopalium, cum limitibus Diœceſum, earumque reductionem, prout in Appendice præinſerta continetur, omnino neceſſariam, utilem, ac ſalutarem eſſe: Hinc eſt, quod Nos, qui inclytam Nationem Maronitarum quamvis Hæreticis, Schiſmaticis, Maumethanis, & Idololatris, undique circumſeptam, tamen veluti roſam inter ſpinas, & ſcopulum inter undas, ſemper in Catholica Romana Fide conſtantem, ac propterea a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris tantopere exiſtimatam, ad eorumdem Prædeceſſorum noſtrorum exempla plurimi facimus, & Apoſtolica caritate complectimur; motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium, primum utrumque Canonem, & in eis contenta quæcumque, ac præinſertam Appendicem approbamus, & confirmamus, illiſque Apoſtolicæ firmitatis robus perpetuo adjicimus, atque in perpetuum deinceps obſervari præcipimus, & mandamus.

ANNO 1742.

Canones, & Appendicem confirmat.

§. 6. Deinde modernum Patriarcham, ejuſque Prædeceſſores, nec non tam eos, qui dediſſent, quam qui accepiſſent dictas oblationes pecuniarias, vel alterius rei præſtationes, eaſque ſive datas, vel dandas, ſive acceptas, vel accipiendas pro Sacrorum Oleorum diſtributione eſſe exiſtimaſſent, ab omni Simoniacæ labis pravitate, & turpi avaritiæ quæſtu immunes fuiſſe, & eſſe, neque impoſterum a quoquam auſu temerario, veluti Simoniacos, & avaros, inſimulari poſſe, & debere declaramus.

Patriarcham, eique Deceſſores, ab avaritiæ, aut Simoniæ nota purgatos declarat.

§. 7. Præterea, ne moderno, & pro tempore exiſtenti Patriarchæ, ut præmittitur, deſint alimenta, & ſubſidia, ſtatuimus, & quatenus, opus ſit, præcipimus, & mandamus omnibus, & ſingulis Eccleſiarum, Monaſteriorumque Parochis, & ſuperioribus Nationis Maronitarum, ut ſinguli Parochi, & Superiores hujuſmodi, juxta deſignationem inſtructionemque ab ipſa Congregatione Propagandæ Fidei confectam, atque una iiſdem noſtris Literis adjungendam, & in virtute Sanctæ Obedientiæ, & ſub pœnis ad Apoſtolicæ Sedis, & pro tempore exiſtentis Patriarchæ arbitrium imponendis omnino ſervandam, ſingulis annis die Dominica infra Octavam ſolemnitatis Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ in Cœlum Aſſumptæ, a currenti anno MDCCXLII. incipientes, in perpetuum Patriarchæ pro tempore exiſtenti antedictas pecuniarias oblationes ſub nomine Caritativi Subſidii contribuant, & ſolvant; necnon ſtatum Animarum, quarum curam gerunt, ad ſæpedictæ Synodi præſcriptum, & normam, eidem Patriachæ deferant, a quo & literas inſtructivas, ſive paſtorales, de more, ſicut antea in Sacrorum Oleorum diſtributione fiebat, accipiant, ipſe vero pro tempore exiſtens Patriarcha alio opportuno tempore Sacra Olea gratis omnino tranſmittat, ſive diſtribuat, & nihil penitus, vel pecuniæ, vel alterius cujuſcumque rei, etiam a ſponte dantibus recipiat, aut exigat.

Eidem, ejuſque Succeſſoribus, annuum Caritativum Subſidium, pro alimentis, attribuit.

Sacra vero Olea abſque ullius oblationis exactione diſtribui jubet.

§. 8. Inſuper motu, ſcientia, poteſtate, ac tenore paribus ſtatuimus, & declaramus numerum Sedium, ac Diœceſum Epiſcopalium, & Epiſcoporum Maronitarum, ad ſeptem dumtaxat, excepta Patriarchali Sede & Archidiœceſi, quacum octo exiſtunt, redigendum reducendumque eſſe, prout in præinſerta Appendice cum ſuis reſpective diſtinctis Diœceſibus, Oppidis, Terris, Eccleſiis, ac Monaſteriis, juxta præſcriptos fines, ac terminos, redactus reductuſque eſt, & Nos, quatenus opus ſit, de novo redigimus, & reducimus, & redactum reductumque eſſe & haberi, decernimus, & definimus.

Diœceſum numerum ſeptenarium, præter Patriarchalem, præfixit.

§. 9. Item

Digitized by Google

ANNO 1742.

In quibus Epiſcopos perpetuo incardinari decernit.

§. 9. Item volumus, & mandamus ut, poſtquam reductio hujuſmodi, ut infra, locum habuerit, in hiſce octo Diœceſibus diſtinctis, & ab invicem diviſis, ac ſeparatis, tam Patriarcha in ſua, (quam ad ſui arbitrium ſemel eligendam, ſed ſemel electam, & Archidiœceſim nuncupatam, Patriarcham eligentem ejuſque Succeſſores nunquam permutare poſſe decernimus, & definimus), quam ſinguli ſeptem Epiſcopi in ſuis reſpective Diœceſibus conſtituti, & incardinati perpetuo ſint, & habeantur; ita, ut nunquam ad Patriarchæ pro tempore exiſtentis nutum amoveri poſſint, niſi vel per canonicam, ob graviſſima crimina, juris ordine ſervato, privationem, vel per legitimam de una ad aliam Diœceſim juxta Sacrorum Canonum regulas, & Juris communis diſpoſitiones, translationem.

Patriarchæ jura, & facultates enumerat.

§. 10. Præter hæc modernus, & pro tempore exiſtens Patriarcha jus habeat Antiſtites juxta morem, & non alias, in qualibet Sede, & Diœceſi paſtoris ſolatio deſtituta conſtituendi, & incardinandi; ſingulis trienniis ſingulas Diœceſes per ſe ipſum viſitandi; Decimas conſuetas (Decima tamen Decimarum ſingulis Antiſtitibus in ſuis reſpective Diœceſiibus relicta) in iiſdem Diœceſibus colligendi; & Emolumenta Diſpenſationum, quæ ad Patriarcham ſpectant, exigendi; nec non Legata, vel dictæ Diœceſi, quæ Sedi Patriarchali unita fuerit, vel ipſi pro tempore Patriarchæ relicta acquirendi; & pro hujuſmodi effectu unum aut plures Collectores, & Miniſtros in dictis Diœceſibus deputandi; Sacra Olea conſecrandi, & in ſingulas ſeptem Diœceſes privative diſtribuendi, &, ut ante ſtatutum eſt, & non aliter, mittendi. Cæterum aliis, ſi quæ ſunt Patriarchæ pro tempore exiſtenti reſervata, & debita tam præſcripto jure, quam invecta conſuetudine, juribus, de quibus nulla in hiſce præſentibus fit mentio, nullum ideo præjudicium per ipſas præſentes inferri, & illatum eſſe volumus, & intendimus.

Sine præjudicio aliorum hic non expreſſorum.

Executio reductionis Diœceſium provide differtur.

§. 11. Denique ut reductio Sedium Epiſcopalium e tredecim ad ſeptem, præter Patriarchalem, dumtaxat, prout in præinſerta Appendice contenta atque præſcripta, debitæ executioni juxta commendatiſſimum caritatis, & providentiæ Ordinem demandetur; volumus atque præcipimus, ut moderni Antiſtites Maronitæ, qui veluti Patriarchæ Vicarii miſſi, dum reductio hujuſmodi ſtatuta fuit, tredecim in Chefroano in humanis agebant, etſi, interea temporis duobus eorumdem viam univerſæ carnis ingreſſis, undecim in præſentia numerentur, eodem pacto, quemadmodum antea ſervabatur, veluti ipſius Patriarchæ Vicarii ad nutum amovibiles eouſque ſint, & habeantur, donec ſeptenarius eorumdem ſuperſtitum numerus remanſerit: Quo facto, reductio ſeptem Sedium hujuſmodi tunc, & non antea, locum habeat, & conſtituta intelligatur; atque idem pro tempore exiſtens Patriarcha, electa prius Patriarchali Sede, ſingulos ſingulis Sedibus Antiſtites ad ſui libitum, ſed ſecundum prudentiæ, & caritatis leges præficiat, & aſſignet, ita tamen, ut aſſignatio hujuſmodi perpetuo facta, & unuſquiſque Antiſtes perpetuo conſtitutus, & incardinatus ſit, & intelligatur, Sedi, & Diœceſi, quæ ſemel unicuique aſſignata fuerit.

Præſentium Litterarum tranſumptis, ſeu exemplis, tam latine, quam Syriace, aut Arabice, tum manu-

PONT. A. II.

Earum perpetuo vigori conſulitur.

§. 12. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmiſſis quomodolibet jus, vel intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni exiſtant, iiſdem præſentibus non conſenſerint, nec vocati, ſeu auditi fuerint, tametſi ſuorum indultorum, vel privilegiorum vigore conſentire, ſeu vocari, & audiri ſemel, vel pluries quoquomodo debuiſſent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, ullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet etiam quantumvis magno & formali, ac ſubſtantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controverſiam revocari, ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus poſſe, ſed ſemper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque, & quomodocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari: ſicque, & non aliter per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præeminentia, aut poteſtate fungentes, & functuros, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, & dictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere, Legatos, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata ſecus judicandi facultate.

Contrariis non obſtare decernitur.

§. 13. Non obſtantibus præmiſſis omnibus, ac noſtra, & Cancellariæ noſtræ Apoſtolicæ, quatenus opus ſit, regula de jure quæſito non tollendo, nec non Apoſtolicis, atque in Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus, præſertim pro univerſa Natione Maronitarum Conſtitutionibus, & Ordinationibus, aliiſque etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis alia firmitate roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis, ſive univerſæ Nationi, ſive Patriarchæ, Antiſtitibus, & populis Maronitis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis decretis, in genere, vel in ſpecie, aut alias in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Earundem Literarum exemplis, & verſionibus auctoritas tribuitur.

§. 14. Volumus autem, ut earumdem præſentium literarum

PONT. A. II. manuſcriptis, tum typis impreſſis, & manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eiſdem præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XIV. Febr. MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Dat. die 14. Febr. 1742.

D. Cardinalis Paſſionеus.

XLIV. ABOLITIO TRIBUNALIUM,

Et Judicum Particularium ab Innocentio XII. facta confirmatur, & innovatur quoad Judicaturas deinceps erectas; Nonnullarum Congregationum, & Tribunalium facultates, & juriſdictiones præfiniuntur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis ſtudium pro expeditiori juſtitiæ adminiſtratione.

QUANTUM ad procurandam Reipublicæ temporalem felicitatem conducat, ſi cuique petenti jus ſuum prompte, & expedite reddatur, initio Pontificatus noſtri animo revolventes, ſolicito mentis oculo circumſpeximus, ſi qui abuſus, aut pravæ conſuetudines paulatim, ut contingere ſolet, irrepſiſſent, quæ judiciorum ordinem bene, ac ſapienter a Prædeceſſoribus Noſtris in hac alma Urbe conſtitutum perturbarent, juſtitiæque curſum impedirent, ut opportuna Paternæ Noſtræ Providentiæ remedia afferremus.

Congregationis particularis deputatio, ejuſque conſilium.

§. 1. Cum itaque Congregatio nonnullorum Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, ac nonnullorum dilectorum Filiorum Romanæ Curiæ Prælatorum, & Juris Peritorum, ad ſubmovendos hujuſmodi abuſus, qui in Romana Curia propter nimium frequentes Judicum Particularium, aliorumque privativam ex privilegio juriſdictionem in certis cauſis exercentium deputationes exorti fuerant, a Nobis Apoſtolica auctoritate ſpecialiter deputata, cenſuerit ad huic malo, & incommodo occurrendum, ut novæ noſtræ perpetuo valituræ literæ per Nos, ut infra, promulgentur, per quas nedum ſpecifice confirmetur auctoritate Noſtra, cum inſertione totius tenoris, provida Conſtitutio fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædeceſſoris Noſtri, quæ incipit: *Romanus Pontifex*; ſed ulterius omnes judicaturæ particulares quæcumque, & cujuslibet generis, poſt præfatam Conſtitutionem reſtitutæ, vel denuo hactenus erectæ & conſtitutæ, vigore literarum Noſtrarum, & aliorum Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum, tam ſub Plumbo, quam ſub Annulo Piſcatoris, aut Motus Proprii, ſeu Chirographi deſuper expeditarum, de medio tollantur, expliciteque abrogentur: Nos, qui ex Paſtoralis Officii Noſtri munere, Tribunalia quæcumque Judicum Ordinariorum, veluti juſtitiæ fontes in agro Dominico Nobis ex Alto commiſſo conſtituros, ab omni impedimento, & perturbatione eximere cupimus, providum Congregationis prædictæ conſilium, noſtriſque conſonum deſideriis, libenter amplectentes, Motu proprio, ex certa ſcientia, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine Noſtra, prædicti Innocentii Prædeceſſoris Conſtitutionem præfatam, cujus tenor talis eſt, videlicet:

ANNO 1742.

Innoc. XII. Conſtitutio pro ſuppreſſione Tribunalium particularium.

Proœmium.

§. 2. INNOCENTIUS *Epiſcopus Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Romanus Pontifex curæ agri Dominici more diligentis Patrisfamilias indefinenter invigilans, ut, juxta verbum Propheticum, noxia evellat, & deſtruas, utilia vero plantet, & edificet, ea etiam, quæ alias rationabilibus tunc ſuadentibus cauſis a Sede Apoſtolica conceſſa fuerunt, ex aliis validioribus, ſeu ſupervenientibus rationibus, quibus præſertim faciliori, ordinario, & juridico juſtitiæ curſui in Romana Curia cæterarum Magiſtra, uberius conſulitur, ad viam juris reducere, moderari, immutare, & revocare non deſinat, & in his ſolicitudinis ſuæ ſtudium interponit, quando, & prout in Domino conſpicit ſalubriter expedire.*

Numerus & facultates Tribunalium particularium ordinem juſtitiæ retardant.

§. 3. *Hinc eſt, quod Nos ſedula meditatione penſantes, privilegia privativarum, ſeu cumulativarum juriſdictionum, etiam cum facultate proprios, ſeu beneviſos Notarios habendi, ſeu deputandi, quampluribus præfatæ Curiæ particulariter inſtitueis Judicibus, ſeu Tribunalibus a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus Noſtris aliquorum ſæculorum ſpatio conceſſa, ita paulatim quidem, ſed in immenſum excreviſſe, ut Judicum, & Tribunalium Ordinariorum juriſdictio magnopere decreverit, & ſuper hujuſmodi juriſdictionum conflictu, & Judicum competentia, frequentes contentiones, expeditam Cauſarum terminationem cum Litigantium damno, & Cauſidicorum incommodo differentes, irrepſerint; ac propterea inter alia, quæ circa eamdem Curiam emendanda, reformanda, & rectius ordinanda ſuſcepimus, quantum Nobis ex alto conceditur, hujuſmodi abſurdis occurrere, ac præfatæ Curiæ, ejuſque Judicum, & Tribunalium majori decori, & ordini, ſicut juſtitiæ ratio, & publica utilitas poſtulant, hac noſtra ſpeciali conſtitutione proſpicere volentes: Motu proprio, ex certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, necnon de nonnullorum dilectorum filiorum ejuſdem Curiæ Prælatorum, & Virorum pietate, & doctrina, prudentia, & rerum uſu præſtantium, ad hunc effectum de mandato Noſtro pluries congregatorum, conſilio, omnia, & ſingula hujuſmodi particularia Tribunalia, & ſpeciales Judices vigore præfatorum privilegiorum in eadem Curia hactenus conſtituta, ſeu conſtitutos, tenore præſentium penitus, & omnino ſupprimimus, abolemus, & abrogamus. Ac propterea ad viam juris reducimus omnia, & ſingula indulta, facultates, & privilegia habendi, ſeu deputandi tam in prima, quam in ulterioribus inſtantiis, omnes prædictos particulares Judices quocumque nomine nuncupatos, ac etiam Aſſeſſores, Congregationibus, etiam S. R. E. Cardinalium, Eccleſiis, & Baſilicis, etiam Patriarchalibus, Monaſteriis, Abbatiis, Collegiis, etiam Nationalibus, etiam ſub cura, & adminiſtratione Presbyterorum, ſeu Clericorum Regularium Societatis Jeſu exiſtentibus, Archihoſpitalibus, & Hoſpitalibus, etiam Sancti Spiritus in Saxia, & Neophitorum, Archiconfraternitatibus, Confraternitatibus,*

Ideo revocantur Indulta habendi, aut deputandi Judices particulares.

ANNO 1742. *bus, etiam Annuntiationis Beatæ Mariæ Virginis, Montibus, etiam Pietatis, Monaſteriis, etiam Mulierum Pœnitentium, Ordinibus, Congregationibus, & Inſtitutis, etiam Societatis Jeſu, Curiis; & Judicibus, etiam Burgi, & Arcis S. Angeli, Militiis, etiam S. Joannis Hieroſolymitani, quibuſcumque Univerſitatibus, & Conſulatibus, etiam Artium, Conſervatoriis, Domibus Piis, etiam Almæ Domui Lauretanæ. Capellis, etiam ad Præſepe Jeſu Chriſti, & Imaginis Beatæ Mariæ Virginis in Baſilica Sanctæ Mariæ Majoris, Altaribus, cæteriſque aliis Locis Piis quocumque pariter nomine nuncupatis, ſeu Cardinalibus eorum Protectoribus, Archipresbyteris, Abbatibus, Vicariis, aliiſque adminiſtratoribus quibuſcumque, ac Præfectis, etiam Palatii noſtri Apoſtolici, in quibuſvis Cauſis Civilibus, Criminalibus, aut mixtis, activis, & paſſivis dictarum Eccleſiarum, Locorum Piorum, aliorumque ut ſupra, necnon eorum Officialium, Dignatum, Canonicorum, Beneficiatorum, Affictuariorum, Emphyteutarum, Colonorum, aliorumque quomodolibet inſervientium iiſdem Locis Piis, illorumque bonis, & Tenutis, etiam cum quibuſvis facultatibus, & auctoritatibus eligendi Notarios ſibi benevi-*

Cum facultatibus eligendi Notarios, aliiſque, etiam quomodocumque conceſſis.

ſos, ac procedendi ſummarie de plano, ſola facti veritate inſpecta, ſine ſtrepitu, & figura Judicii, manu Regia, ac quacumque appellatione, reclamatione, recurſu, reviſione, ſupplicatione, ſeu reſtitutione in integrum remotis, ſeu cum aliis ſimilibus, aut majoribus facultatibus, etiam per Nos, & quoſcumque Romanos Pontifices Prædeceſſores noſtros, ſub quibuſvis verborum tenoribus, & formis, & cum quibuſcumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, ac conſiſtorialiter, vel ad Imperatoris, Regum, Reginarum, Rerumpublicarum, & Principum quorumlibet preces, & inſtantiam, ſeu eorum contemplatione, & intuitu, ac etiam in limine fundationis, ſeu ex quacumque cauſa, non tamen vere oneroſa, videlicet congruæ, & effectivæ ſolutionis Cameræ noſtræ legitime factæ, & non alias, vel pro bono publico Spirituali, aut temporali, etiam ex cauſa ſtudii, & Catholicæ fidei, ac alias quomodolibet in contrarium præſentium conceſſa, confirmata, & approbata, ac pluries, & quantiſcumque vicibus innovata, quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita, & certa forma ad hoc ſervanda foret, illorum omnium, & ſingulorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ſervatis, & ſpecificatis reſpective habentes, perinde ac ſi præfata indulta, facultates, & privilegia conceſſa confirmata, & innovata non fuiſſent, ad effectum præſentium ſpecialiter, expreſſe, pleniſſime, & ampliſſime derogamus, & derogatum eſſe volumus, & mandamus.

Non tamen conceſſis ex cauſa vere oneroſa.

Juriſdictio Card. Vicarii Urbis reducitur ad priſtinum ſtatum

§. 4. *Iiſdem pariter modo, & forma, omnia & quæcumque indulta, facultates, & privilegia dilecto Filio noſtro, ac pro tempore exiſtenti in Urbe, ejuſque diſtrictu Vicario in Spiritualibus Generali, ſub quibuſvis formis, decretis, clauſulis, aliiſque ſupradictis, per quoſcumque Romanos Pontifices Prædeceſſores noſtros, & præſertim per fel. record. Clemenſem Papam X. etiam Prædeceſſorem Noſtrum quibuſdam ſuis pridie Idus Auguſti anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſexcenteſimo ſeptuageſimo primo expeditis literis conceſſa, ad ſtatum, in quo erant ante literas piæ mem. Pauli Papæ V. pariter Prædeceſſoris Noſtri Kalendis Martii anno ejuſdem Incarnationis milleſimo ſexcenteſimo undecimo ſuper reformatione Tribunalium Urbis editas, & reſpective juxta eaſdem literas, in judicialibus, reducimus.*

Cauſæ jam conteſtatæ expediri permittuntur intra certum tempus.

§. 5. *Liceat tamen Judicibus, ut ſupra, ſuppreſſis, & abrogatis, qui vigore privilegiorum, ut præfertur, proceſſerunt, cauſas coram iiſdem hactenus jam inſtructas, ſeu alias legitime conteſtatas, prædictis non obſtantibus, per totum menſem Decembris proxime venturi, prout juris fuerit, expedire, ita ut eo tempore elapſo, hujuſmodi cauſæ ad Judices Ordinarios, & competentes Romanæ Curiæ, in ſtatu, & terminis, ipſo facto devolvantur,*

Recurſus tamen, & appellationes, ad Judices Ordinarios, ſive ad Signaturam Papæ fieri jubentur.

§. 6. *Quod ſi hujuſmodi cauſis interim expeditis, appellari, reclamari, ſupplicari, recurri, aut reſtitutionem in integrum peti contigerit, appellationes hujuſmodi, reclamationes, ſupplicationes, recurſus, & reſtitutionis in integrum petitiones, non amplius ad Tribunalia antiquorum privilegiatorum, ſive ad Protectores, Archipresbyteros, alioſque, ut ſupra, ſed ad Signaturam Juſtitiæ, & reſpective ad ſuos Superiores, & Ordinarios, prout in cæteris cauſis per Judices Ordinarios expeditis ſervatur, devolvantur, & devoluta ſint, & eſſe cenſeantur.*

Idem quoad recurſus & appellationes extra Curiam interponendas.

§. 7. *Similiter etiam in caſu appellationum, reclamationum, ſupplicationum, recurſuum, ac reſtitutionis in integrum petitionum a ſententiis, & decretis Judicum per eoſdem privilegiatos extra Curiam præfatam deputatorum, ſeu deputandorum, in poſterum interponendarum, eædem appellationes, reclamationes, ſupplicationes, recurſus, ac reſtitutionis in integrum petitiones non amplius ad ſupranominatos cujuſcumque dignitatis, etiam Cardinalitiæ ſint, qui etiam ratione Epiſcopatuum, Guberniorum, Abbatiarum, Commendarum, aut ex alio quovis titulo, vel privilegio, hujuſmodi juriſdictionem tum in committendo, tum in decernendo, vel in judicando, uſque ad præſens in Urbe per ſe, vel per alios exercuerunt, ſed ad Judices Ordinarios, & competentes ejuſdem Romanæ Curiæ devolvantur indifferenter, & pari modo, ſicuti in cæteris cauſis per alios Judices de Partibus expeditis ſervatur, nulla habita ratione privilegiorum, & antiquarum facultatum.*

Quomodo procedendum in ſecunda tertia, & ulterioribus inſtantiis.

§. 8. *Habentes autem facultatem eligendi in partibus Judicem ſecundarum inſtantiarum, teneantur illum ibidem per unicam, & univerſalem deputationem ad omnes hujuſmodi cauſas conſtituere, & ſi vel ſuper recuſatione, vel ſuper modo procedendi coram dicto Judice deputato, emerget controverſia, ad Signaturam Juſtitiæ, prout in ceteris cauſis, & negotiis fieri ſolet, recurratur. In tertiis vero, ſeu ulterioribus inſtantiis, eo modo, quo in cauſis appellationum a Judicibus de Partibus ad Romanam Curiam legitime de volutarum procedi ſolet, obſervetur.*

§. 9. *Quoad Conſulatus artium, & Univerſita-*

PONT. A. II. ANNO 1742.

Jurisdictiones Consistorium, & Universitatum extinguuntur, & transferuntur ad Judices Ordinarios.

statos, etiam Medicorum, & Mercatorum, sublatis omnibus Assessoribus, & Abrogata in Judicialibus quacumque Consulum, & Universitatum jurisdictione, ita ut eorumdem, & earumdem jurisdictio ex nunc, etiam quoad causas instructas, & legitime contestatas, penitus, & omnino cessare debeat, & cessasse intelligatur, succedant, & procedant competentes Judices Ordinarii, juxta eorum ordinarias facultates; nulla, ut supra, habita ratione privilegiorum, & antiquarum facultatum; inter quas sit locus præventioni; adhibitis, quatenus Judicibus ipsis opus videatur, iisdem Consulibus solummodo tanquam peritis in rebus, & negotiis eorum artem concernentibus. Excipimus tamen, & sub præsenti nostra Constitutione comprehensos esse volumus tum Consules Agriculturæ, illorumque Assessorem, tum Notarios Curiæ Burgi, Mercatorum, & Aromatariorum pro eorum officiis titulo oneroso acquisitis, seu administratis, donec aliter provideatur.

Excepto Consulatu Agriculturæ, & Notariis Curiæ Burgi, Mercatorum, & Aromatariorum.

De Notariis respectu Locorum Piorum.

§. 10. *Ad hæc Basilicæ, Collegia, Hospitalia, cæteraque memorata Loca Pia, quæ ex concessione Apostolica, vel inveterata consuetudine, electionem, & usum proprii Notarii in primis & ulterioribus instantiis habebant, in posterum in causis, in quibus agatur de vero, ac proprio interesse dictarum Ecclesiarum, & Locorum Piorum, non teneantur ad aliquam solutionem extractus, seu regestri; sed Notarii quorumvis Tribunalium debeant in dictis Causis, & in qualibet instantia, conficere instrumentum Actorum, prout jacent, nihilque ab eis ultra quartam partem ejus mercedis, quæ solvenda esset pro extractu, seu regestro, pro dicto Instrumento actorum, sub quovis pretextu, etiam excessivitatis scripturæ, petere vel exigere valeant.*

Præservatur jurisdictio Card. Archipresbyt. Titularium &c. quoad servitium Ecclesiarum.

§. 11. *Postremo declaramus, per præsentes nostras literas nullatenus ademptam esse Cardinalibus, Archipresbyteris, Titularibus, seu Protectoribus, eorumque Vicariis, aliisque Deputatis, facultatem, seu jurisdictionem in iis, quæ servitium Ecclesiæ, seu Loci Pii, circa tamen disciplinam Ecclesiasticam, & morum correctionem duntaxat, concernunt; minusque sub iisdem præsentibus Tribunalia Cameræ Apostolicæ, Legatus Avenionensem, Judicem Fabricæ Sancti Petri, neque ipsas Congregationes in solito liberculo, seu Elenchо Congregationum, ac Tribunalium Urbis descriptas, comprehendi.*

Item facultates Judicum, & Tribunalium innovatarum.

Clausula pro omittenda Literarum executione.

§. 12. *Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes, vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni existant, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, alioque quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari. Sic, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos quavis auctoritate, præeminentia, aut potestate fungentes, & functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.*

Ademptæ secus judicandi facultate.

Derogationes.

§. 13. *Non obstantibus omnibus, & singulis præmissis, & quatenus opus sit nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, & pariter, quatenus opus sit, nec. mem. Pii Papæ IV. similiter Prædecessoris nostri de gratiis qualecumque interesse Cameræ Apostolicæ concernentibus in dicta Camera intra certum inibi præscriptum tempus præsentandis, & registrandis; ita ut præsentes in ea præsentari, & registrari nullo unquam tempore, vel modo necesse sit; necnon aliis Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, ac Urbis nostræ, dictarumque Ecclesiarum, omniumque, & singulorum supradictorum, quibusvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, clausulis, decretis, aliisque supradictis in contrarium præmissorum roboratis, seu confirmatis, & innovatis Statutis, ac usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmissis, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permansuris, ampliſſime, ut præfertur, derogamus, ceteriſque contrariis quibuscumque.*

Nullo.

§. 14. *Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum suppressionis, abolitionis, abrogationis, reductionum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo nonagesimo secundo, xv. Kalendas Octobris, Pontificatus Nostri Anno Secundo:* Apostolica Auctoritate prædicta confirmamus, & approbamus, illamque, perinde, ac si a Nobis sub præsentium data emanasset, in omnibus, & per omnia innovamus, exceptis tamen, quæ præsentibus hisce nostris in aliquo adversari comperiuntur.

Dat. die 27 Sept. 1692.

Pontifex interdum Constitutionem confirmat, & innovat.

§. 15. Insuper omnes, & singulas Judicaturas particulares quascumque, & cujuslibet generis, post præinsertam Constitutionem restitutas, vel de integro hactenus erectas, & constitutas vigore literarum Nostrarum, & aliorum Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum, tam sub plumbo, quam sub Annulo Piscatoris, aut Motus proprii, seu Chirographi desuper expeditarum, etiam ex causa privatæ, seu publicæ utilitatis, & ex quacumque etiam onerosa causa, aut pro bono Religionis, etiam cum quibusvis derogatoriarum de-

Præterea tollit Judicaturas particulares quavis auctoritate deinceps erectas.

ANNO 1742.

rogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis clausulis, irritantibusque decretis, quibuscumque Universitatibus, Locis Piis quocunque nomine nuncupatis, seu Cardinalibus eorum Protectoribus, aliisque tam Ecclesiasticis, quam Sæcularibus Personis, quantumvis speciali, & specialissima mentione dignis, eorumque domibus, ac familiis quomodolibet concessas, comprehensis etiam Archihospitali Sancti Spiritus in Saxia, & Hospitio Apostolico S. Michaelis ad Ripam nuncupato, eisdem præsentibus eas pro expressis habentes, in totum, ac si nunquam concessæ fuissent, abolemus, penitusque abrogamus.

Facultates Congregat. Boni Regim. ad primævum statum reducit.

§. 16. Ne autem pro infrascriptarum Congregationum respective parte occasio aliqua controversiarum quomodolibet in posterum oriatur, præfatæ Congregationis Particularis a Nobis, ut præfertur, deputatæ consilio inhærentes, quoad Congregationem Boni Regiminis a rec. mem. Clemente Papa VIII. jamdiu institutam, deinde a fel. rec. Paulo V., & Innocentio XI. Romanis Pontificibus similiter Prædecessoribus Nostris, facultatibus auctam, servandum esse volumus, & mandamus decretum prædicti Innocentii XII. Prædecessoris Nostri sub die 9. Augusti 1693. promulgatum, abrogatis, quatenus opus sit, in iis, quæ concernunt Causas mere judiciales, & contentiosas, amplioribus facultatibus, si quæ eidem Congregationi Boni Regiminis contra formam prædicti Decreti Innocentii XII. Prædecessoris præfati per Constitutionem piæ mem. Clementis Papæ XII. similiter Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Divina Providentia*; sub datum apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Februarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIII. concessæ videri possent, firmis de cæteris remanentibus aliis in eadem Constitutione, signanter in §. *Insuper*, circa Ministrorum œconomiæ Communitatum Præpositorum electionem, & deputationem.

Salva elect one Ministrorum œconomia corum.

Causæ Lauretanæ per appellationem ad Judices Ordinarios devolvantur.

§. 17. Et quoad Lauretanam, nullam ei competere jurisdictionem in causis Lauretanis quibuscumque, per appellationem, seu recursum a Judicatis de Partibus; appellationesque, & recursus hujusmodi a prædictis Judicatis, pertinere dumtaxat ad Judices Ordinarios Romanæ Curiæ Nostræ, prout præinserta Innocentii XII. Constitutio disponit.

Item Firmanæ in civilibus.

§. 18. Ac quoad Firmanam, nullam ei competere judicialem cognitionem in causis civilibus in gradu appellationis, seu recursus a Judicatis Judicum Civitatis, & Status Firmani.

Congregationem generalium fiscalitatum ad veterum Decretorum normam.

§. 19. Quo vero ad alias Congregationes generales in liberculo, aut Elencho descriptas, seu quoad causas in illis cognoscendas, omnino servanda esse disposita per rec. mem. Sixti V. similiter Prædecessoris Nostri Constitutionem, quæ incipit: *Immensa*; cum declarationibus contentis in decreto a Congregatione Particulari jussu prædicti Innocentii XII. Prædecessoris Nostri sub die 1x. mensis Augusti anno Domini MDCXCIII. promulgato, prout alias similiter demandatum extitit a Congregatione reformationis Tribunalium Urbis Nostræ, approbante prædicto Clemente XII. Prædecessore præfato sub die 1v. mensis Aprilis anni MDCCXXXI., & non aliam eis respective jurisdictionem competere, motu, auctoritate prædictis Nostris, declaramus, decernimus, statuimus, ac sancimus.

PONT. A. II.

Visitatorum autem, ad viam juris, & literarum Innoc. XII., redigimus.

§. 20. Ac insuper sub præsentium dispositione Visitatores Apostolicos, quantumvis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, deputatos cum certis facultatibus pro Sacra Visitatione Ecclesiarum, Locorumque Piorum, earum facultates prædictas ad tramites juris, & literarum Apostolicarum ab Innocentio Prædecessore prædicto in forma Brevis sub annulo Piscatoris sub die xvi. Januarii anni Domini MDCXCIII. desuper expeditarum reducendo, comprehensos esse.

De jurisdictione Præfecti Arcis S. Angeli.

§. 21. Præfecti vero, seu Castellani Arcis Nostræ S. Angeli jurisdictionem, quam dumtaxat quoad Balistarios, & ejusdem Arcis auxiliatores, in eorum ministeria concernentibus, præservatam esse volumus, in cæteris omnibus causis, & negotiis indifferentibus, seu prædicta officia militaria neutiquam concernentibus, & ad tramites decretorum alias ab eodem Innocentio Prædecessore xxviii. Septembris MDCXCII., ac tertia Maji MDCXCIII. editorum, comprehendi pariformiter earumdem tenore præsentium declaramus.

Privilegia Card. Vicarii Urbis reducuntur ad tramites Reformationis Pauli V.

§. 22. Ac demum indulta, & facultates, necnon privilegia quæcumque, & præsertim super cumulativa in causis laicalibus, Tribunali Venerabilis Fratris Nostri prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, Nostri, & Romani Pontificis pro tempore existentis in Urbe Nostra, ejusque districtu Cardinalis Vicarii competentia, & præsertim per literas fel. record. Clementis X. quæ, *Supremæ Majestatis*, sub pridie Idus Augusti MDCLXXI., ac per alias Benedicti XIII., quæ, In *Supremo*, sub xvi. Kal. Septembris MDCCXXIV.; necnon per alias literas Clementis XII. Prædecessorum Nostrorum, quæ, *Romanus Pontifex*, respective incipiunt, novissime de anno MDCCXXXV. promulgatas, ad statum, in quo erant ante reformationem rec. mem. Pauli Papæ V. similiter Prædecessoris Nostri, & ad ejusdem reformationis tramites Apostolica auctoritate redigimus, necnon utriusque Clementis, & Benedicti Prædecessorum prædictorum literas, tenore præsentium abrogamus, & de medio in hac parte tollimus, & abolemus.

Permittitur Judicibus abrogatis expedire Causas pendentes intra semestre.

§. 23. Volumus autem, quod propter præmissa, hujusmodi Judicibus suppressis, & abrogatis jurisdictio quoad causas actu coram eis pendentes, seu hactenus jam instructas, dummodo ipsi per totum mensem Augusti præsentis anni MDCCCLII. ad earum expeditionem omnino deveniant, non censeatur eo ipso adempta, sed præfato tempore elapso, causæ prædictæ ad suos competentes Judices in statu, & terminis devolvantur, & eo ipso devolutæ censeantur, & quoad jura coram suppressis Judicibus producta, eorum stetur indicationi.

Clausula & Decreta pro Constitutionis observantia.

§. 24. Ac omnia, & singula præmissa, necnon præsentes nullo unquam tempore, pro eo, quod quicumque in præmissis jus, seu interesse habentes, seu habere prætendentes, ad id vocati, & auditi non fuerint, seu ex quavis alia causa, vel quocumque prætextu, quæsito colore, vel ingenio, notari, impugnari, invalidari, retractari, & ad terminos juris reduci, seu in jus, vel controversiam revocari, nec sub quibusvis similium, vel dissimilium

revo-

PONT. A. II.

revocationibus, limitationibus, & aliis contrariis diſpoſitionibus comprehendi, ſed ſemper ab illis excepta, validaque, & efficacia fore, & eſſe, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere; ſicque & non alias per quoſcumque Judices, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Noſtri Auditores, ac ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuncios, ſublata eis aliter judicandi, & definiendi forma, & facultate, judicari, & definiri debere; & quidquid ſecus ſuper præmiſſis contra earumdem præſentium tenorem quomodolibet attentari contigerit, irritum ex nunc decernimus, & declaramus.

Derogationes ampliſſimæ.

§. 25. Non obſtantibus noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula, de jure quæſito non tollendo, necnon Noſtris, & prædictorum Prædeceſſorum Noſtrorum, & eorum cujuslibet Conſtitutionibus, Ordinationibus, & Decretis prædictis, atque omnium, & ſingularum Congregationum prædictarum, & earum cujuslibet reſpective erectionibus, necnon & cujuslibet illarum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis alia firmitate roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, necnon privilegiis, indultis, & literis Apoſtolicis ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, etiam motu pari, & conſiſtorialiter, etiam in earum, & earum cujuslibet reſpective erectione prædicta, ſeu alias quomodolibet conceſſis, approbatis, & innovatis: Quibus omnibus, quæ præſentibus quomodolibet obeſſe poſſent, etiamſi de illis ſpecialis, ſpecifica, & expreſſa, ac de verbo, ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi etiam veriores præſentibus pro expreſſis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad effectum præſentium, & validitatis omnium, & ſingulorum præmiſſorum, hac vice dumtaxat harum ſerie ſpecialiter, & expreſſe derogamus, & derogatum eſſe volumus, omnibuſque contrariis quibuſcumque.

Facultates Cardinalis Decani, necnon Præfecti Palatii Apoſtolici præſervantur.

§. 26. Per præſentes autem non intendimus, facultatibus Venerabilis Fratris Noſtri Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Collegii Decani nunc & pro tempore exiſtentis, ratione Oſtien., & Veliternen. Eccleſiarum, quibus nunc & pro tempore præeſſe dignoſcitur, tum etiam facultatibus dilecti filii nunc & pro tempore etiam exiſtentis Palatii Noſtri Præfecti, ratione Præfecturæ Palatii prædicti, ad formam literarum Benedicti XIII. Prædeceſſoris Noſtri ſub Annulo Piſcatoris in forma Brevis ſub datum diei XXIV. menſis Septembris anni Domini MDCCXXVIII. deſuper expeditarum, eis, & eorum cuilibet competentibus, in aliquo præjudicare.

Sanctio Conſtitutionis.

§. 27. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, revocationis, annullationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quintodecimo Kalendas Martii anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno II.

ANNO 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

Dat. die 15. Febr. 1742.

D. Cardinalis Paſſionæus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 27. ejuſdem Menſis, & Anni.

DISPENSATIONUM XLV.

Matrimonialium cauſas veraciter exponendas, & ab Executoribus omnino verificandas eſſe ſtatuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Diſpenſationes nonniſi juſtis ex cauſis concedi debent.

AD Apoſtolicæ ſervitutis Noſtræ miniſterium pertinet ſedula invigilare cura, ut diſpenſationes ſuper gradibus affinitatis, ſeu conſanguinitatis, intra quos matrimonia contrahi prohibentur, vel ſuper aliis a Sacris Canonibus ſtatutis impedimentis, niſi ex debitis cauſis non concedantur, & omnia inde amoveantur, unde nota aliqua ab improbis aſpergi poſſit nomini, ac decori Romanæ Eccleſiæ, cui, licet immerito, Divina benignitate præſidemus.

Earum expediendarum ratio.

§. 1. Sane quidem ad Diſpenſationes obtinendas, ab iis, qui eas poſtulant, in ſupplici libello cauſæ pro illis conſequendis exprimi ſolent; quæ ſi ejuſmodi fuerint, ut juxta canonicas Sanctiones, & prudens Eccleſiaſticæ Proviſionis arbitrium, locus ad diſpenſandum eſſe videatur, diſpenſatio concedi ſolet, ejuſque executio Ordinario, ut plurimum committi; cui onus incumbit diligenter inquirere, an cauſæ expoſitæ veritate nitantur, ut, veris illis exiſtentibus, gratia executioni demandetur, ſecus vero, ſi cauſæ nullatenus veritati conſentaneæ ſint. Si autem contingat, ob cauſas minime veras exiſtentes, ut diſpenſatio executioni non tradatur; qui eam impetrarunt, apud negotiorum Geſtores, ſeu Literarum Apoſtolicarum Expeditores conqueruntur; a quibus nonnunquam reſponderi ſolet, executionem perperam, & injuria denegatam fuiſſe, quia expreſſio cauſarum, earumque verificatio, in diſpenſationibus non eſt aliquid ſubſtantiale, ſed formalitas quædam, & Forenſis ſtili conſuetudo: quod non minus veritati adverſatur, quam executionis ordinem, ac modum bene, ac prudenter conſtitutum ſubvertit; cum expreſſio cauſarum, earumque verificatio, ad ſubſtantiam, & validitatem diſpenſationis pertineat, illiſque deficientibus, gratia nulla, ac irrita ſit, nullamque executionem mereatur.

Opinio quorumdam circa cauſarum exprimendarum veritatem improbatur.

Ubi preces obreptitiæ, gratia nulla eſt.

Periculum vitæ ſpecialiter verificandum.

§. 2. Id autem, ut plurimum evenit in diſpenſationibus, in quibus apponi ſolet clauſula: *Et Oratoribus vitæ periculum immineret*: quæ cum ſæpe in diſpenſationibus in primo, & ſecundo, vel in ſecundo gradu, & in nonnullis aliis canonicis impedimentis, ſine

ulla

ANNO 1742. ulla ratione, causa, & veritate, expressa reperiatur; Ordinarii Locorum, qui cautius, & accuratius se gerunt, nisi vitæ periculum immineat, dispensationem exequi recusant; alii vero, fortasse falso rumore inducti, quod hujusmodi clausula sit mera formalitas, indulgentius quam necesse est procedentes, periculo vitæ neque argumentis probabilibus verificato, eoque Oratoribus saltem verisimiliter imminere comperto, gratiam Dispensationis exequuntur.

Decretum Sancti Pii V. contra Officiales falsa exprimentes.

§. 3. S. M. Prædecessor noster Pius PP. V. in sua Constitutione per viam Motus proprii expedita, & publicata sub die v. Decembris anno MDLXVI., cujus initium est: *Sicut accepimus*; decrevit, omnes, & singulos Procuratores, tam Officii Sacræ Pœnitentiariæ, seu Contradictarum, quam alios quoscumque Solicitatores, & Scriptores, qui veritatem facti, a narratione, quam ab ipsis Partibus habuerunt, quoad substantialia, & qualitates necessario exprimendas, diversam faciunt, seu quoquomodo intervertunt, aut immutant, aut depravant, & per subreptionem, & obreptionem gratias a Romanis Pontificibus extorquent, pœnam falsi incurrere, & ea puniri omnino debere.

Admonitio ad omnes negotiorum gestores &c.

§. 4. Hujusmodi autem constitutio quanquam videatur pertinere dumtaxat ad Procuratores, Solicitatores, & Scriptores Officii Sacræ Pœnitentiariæ, ubi per id temporis matrimoniales Dispensationes etiam in foro externo concedi solebant, nihilominus pro Pastorali Nostra, & Paterna cura ex Alto Nobis commissa, hortamur, monemus, ac præcipimus omnibus, & singulis negotiorum Gestoribus, Procuratoribus, & Expeditoribus Literarum Apostolicarum, etiam Datariæ Nostræ, ut cum supplices preces pro aliqua Matrimoniali Dispensatione porrecturi sunt, id primum ante omnia agant, ut plenam atque exactam facti notitiam assequi curent, scilicitantes ab ipsis Oratoribus, an hæ, & illæ causæ adsint, ex quibus sciunt dispensationem concedi solere in hoc, vel illo gradu; deinde in supplici libello facti speciem nitide, ac sincere exponant; caveantque diligenter, ne illam aliquatenus in rebus substantialibus alterent, immutent, invertant, corrumpant, sed stricte adhæreant iis, quæ ab Oratoribus sibi exposita fuerunt; & multo magis abstineant, ne quid falsi, aut ficti proprio ingenio inventum, vel excogitatum, ad gratiam dispensationis facilius obtinendam, in precibus obtrudant; demum, præ oculis habentes, se operam suam in Ecclesiasticis negotiis in hac Alma Urbe exhibere, ubi Cathedra veritatis est, ipsam solam sament, & sectentur veritatem, non lucrum, aut gratiam, & favorem supplicantium; diligenterque videant, ne mendacii, aut erroris merito argui, cum animæ suæ detrimento, possint, falso, & perperam afferentes, causas, earumque verificationes, ex provida Nostrorum Prædecessorum dispositione, in hujusmodi gratiis, ad Ecclesiasticæ disciplinæ vigorem, & Canonicarum legum, & Apostolicarum Constitutionum voluntatem servandam, apponi, & respective demandari solitas, vanas, & superfluas esse, & tanquam inanes Curiæ formalitates, parvi aut nihili esse faciendas.

Ad quos ex eadem pœna spectet, si in ea

§. 5. Præterea hujusmodi graves abusus, quibus honor & decus hujus Almæ Urbis dehonestatur, & Sedis Apostolicæ splendori ac dignitati officitur, penitus abolere cupientes: motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine præfatam Constitutionem s: m: Pii V. Prædecessoris Nostri extendimus, dilatamus, ac producimus ad omnes prædictos negotiorum Gestores, Procuratores, & Expeditores literarum Apostolicarum, cujuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis, & quocumque indulto, privilegio, & dignitate munitos; &, quatenus opus sit, eam de novo ferimus, statuimus, & innovamus; volentes, ac decernentes, ut in omnibus superius expressis casibus, pœna falsi contra Delinquentes locum habeat; sine tamen præjudicio obligationis refundendi expensas Oratoribus, qui, ob illorum culpam, ejusmodi dispensationes, quæ executioni demandari nequeunt, obtinuerunt. Pont. A. II.

ponendis dispensationem in Causis delinquent.

Executoribus in negotiis verificationis casuum in Lit. expressis.

§. 6. Denique omnes, & singulos Venerabiles Fratres, Archiepiscopos, Episcopos, & Locorum Ordinarios, cæterosque Executores Literarum Apostolicarum, quibus hujusmodi Dispensationum exequutio committi solet, enixe rogamus, & obsecramus, ut sedulo, ac diligenter attendant, priusquam Dispensationis gratiam exequantur, an causæ in Apostolicis literis expressæ, & quarum verificatio eorum curæ, & vigilantiæ a Sede Apostolica commissa est, veræ ne, an secus existant, an potius Sedi Apostolicæ falsum expositum, & veritas reticita fuerit: qua super re eorum conscientiam oneramus.

Literæ Dispensationum in quibusdam distinctius concipi jubentur.

§. 7. Et quoniam in iisdem Apostolicis literis super Dispensationibus in gradibus prohibitis, aliisque præfatis impedimentis, nonnulla observata sunt, quæ negotium Executoribus quandoque exhibere, & scrupulos eorum animis ingerere solent, Apostolicæ Nostræ solicitudinis erit, ea dilucidius, & apertius in iisdem dispensationum literis Apostolicis exponere, ac declarare, ut omni dubitatione sublata, & causis coram Executore hujusmodi probationum genere probatis, quo de illarum veritate moraliter certus reddatur, Apostolicæ literæ Matrimonialium Dispensationum sine ulla hæsitatione ad debitam executionem deduci possint.

Dele-gatorum pœna si Decaris de-mandatur.

§. 8. Mandamus quoque, & injungimus dilecto Filio Nostro Pompejo Tituli S. Eusebii S. R. E. Presbytero Cardinali Aldrovando nuncupato Prodatario Nostro, ejusque Successoribus Datariæ Apostolicæ Prodatariis, seu Datariis pro tempore existentibus, ut in præmissis reos, & culpabiles repertos, pœna falsi, ut præfertur, puniant, cum potestate citandi, etiam per edictum, constito summarie de non tuto accessu, aliaque dicendi, & faciendi in præmissis necessaria, seu quomodolibet opportuna. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis; statutis, & consuetudinibus, & quibusvis indultis, & privilegiis, quibuscumque personis etiam speciali mentione dignis, datis, & concessis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Non obstantibus quibuscumque.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, monitionis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se

tudio.

no-

PONT. A. II. Dat. die 25. Febr. 1742.

noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Kal. Martias, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Pontificatus Noſtri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Cardinalis Paſſioneus.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
Loco ✠ Plumbi.
I. B. Eugenius.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. *Martii* 1742.

XLVI. PRO ELEVATIONE

Corporis Ven. Servi Dei Camilli de Lellis.

Dilecto Filio, Magiſtro Ludovico Valensi in utraque Signatura noſtra Referendario, ac Fidei Promotori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Beatificatio Servi Dei pandecta.

DE Congregationis Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpoſitæ conſilio, & aſſenſu, ut Servus Dei Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Congregationis Miniſtrantium Infirmis impoſterum Beati nomine nuncupetur, ejuſque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in Proceſſionibus circumferendæ) exponantur, & alias, prout in aliis noſtris in ſimili forma Brevis Literis deſuper expediendis uberius continebitur, quamprimum Auctoritate Apoſtolica indulgere intendentes; ac cupientes, ut ejuſdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Eccleſia ſub invocatione Sanctæ Mariæ Magdalenæ de Urbe ejuſdem Congregationis Miniſtrantium Infirmis ſito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem nobilioremque locum transferatur, & collocetur, ad quem accedentes Chriſtifideles venerentur; necnon ut ea omnia, quæ in hujuſmodi elevationibus ſervari ſolent, exacte ſerventur: Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod Nos, dum in minoribus eſſemus, præſtitimus, tanta cum ſapientia, integritate, pietate, zelo, ac ſedulitate obire pergis, per præſentes committimus, & mandamus, ut Te ipſum ad locum, in quo poſitum eſt ejuſdem Dei Servi Corpus, conferas, & clauſis Januis, & quibuſcumque aliis (præter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; nec non Dilectos Filios modernos Præpoſitum Generalem, ac Aſſiſtentes, & Poſtulatorem Cauſæ dicti Servi Dei in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, atque eos Miniſtros, ſeu Foſſores, quos ad hujuſmodi Miniſterium & opus neceſſarios eſſe duxeris tantum, nec omnino alios) ſub excommunicationis latæ ſententiæ pœna ipſo facto abſque alia declaratione incurrenda, a qua nemo niſi a Nobis, ſeu Romano Pontifice pro tempore exiſtente abſolutionis beneficium, præterquam in mortis articulo conſtitutus, obtinere queat, & ipſo facto ab omnibus cujuſcumque ſtatus, dignitatis, conditionis, auctoritatis, præeminentiæ, etiam S. R. E. prædictæ Cardinalibus ſtatim incurrenda, aliiſque ad noſtrum arbitrium imponendis pœnis, & cenſuris, penitus excluſis, tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Miniſtros effodi, arcamque, ſeu loculum, in quo conditur, reſerari facias; necnon omnia, & ſingula accuratiſſime inſpicias, quæ ad authenticitatem ejuſdem Corporis firmandam appoſita fuiſſe memoriæ traditum eſt, ac præſertim ſigna, aliaque hujuſmodi recognoſcas, cæteraque ſcruteris, quæ, pro tua hac in re ſingulari peritia, duxeris notanda. Præterea Tibi committimus, & mandamus, ut ſingulis antedictis, quos ſolos tecum dumtaxat, ut præmittitur, intereſſe ſtatuimus, ſub ſuſpenſionis, interdicti, & excommunicationis latæ ſententiæ, aliiſque pœnis, & cenſuris Nobis, ut præfertur, reſervatis, denunties, & inhibeas, ne quilibet eorum, Nobis inſciis, & inconſultis, quidpiam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferre, detrahere, ac ſecum aſportare audeant. Poſtquam vero hæc omnia præſtiteris, idem Corpus in aliqua arca, ſeu loculo recondas, tuo in cera hiſpanica ſigno munias, & in aliquo decentiori loco diligentiſſime, ac tutiſſime cuſtodiendum cures, donec opportuno tempore debitis cum honore, & cautelis in eo loco, in quo in futurum ſervandum colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi omnes, & ſingulas ſuper negotio hujuſmodi ea, qua decet & opus eſt, fide, ac diligentia perficiendo, neceſſarias & opportunas facultates auctoritate Apoſtolica tenore præſentium tribuimus, & impertimur. Non obſtantibus Conſtitutionibus, Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris, die v. Martii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno II.

D. Card. Paſſioneus.

Ideo ipſius Corpus in nobiliorem locum elevari iubetur.

Prohibetur recognitionis forma.

Reliquiarum detractio prohibetur.

Loculi obſignatio.

Concedun. tur facultates &c.

Dat. die 5. Mart. 1742.

ANNO 1742.

DE NON IMPEDIENDA XLVII.

Executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Proviſionum Romanæ Curiæ, ſeu Sedis Apoſtolicæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS regiminis ſolicitudo ex alto Nobis immerentibus commiſſa exigit, ut non ſolum curemus novas leges, ſi quando rerum conditio, aut neceſſitas poſtulat, condere; ſed etiam, quæ a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris provide, ac ſalubriter conſtituta ſunt, ſi vel hominum culpa, vel ipſa rerum humanarum fluxa, ac volubili natura in deſuetudinem abierunt, in uſum revocare, eaque Apoſtolicæ confirmationis robore communire.

Proœmium.

§. 1. Alias ſiquidem a Congregatione Particu-

ANNO 1742.

Decretum ſub Innoc. XI edictum, pro omnimoda executione Citationum, Mandatorum &c. a tribunalibus Romanæ Curiæ expeditarum &c.

ticulari ſuper reformatione Tribunalium Urbis a piæ memoriæ Innocentio XI. Prædeceſſore Noſtro deputata, per ejuſdem Prædeceſſoris Literas, quæ incipiunt: *Decet Romanum*, datas IV. Kalen. Julii Anno Domini MDCLXXXIX. in forma ſpecifica deinde confirmatum emanavit Decretum tenoris ſequentis, videlicet; *Quoniam vera fertur, quod Miniſtri, & Officiales Civitatum, Oppidorum, & Locorum, in quibus DD. Clerici, & Commiſſarius Cameræ, aliique Prælati, ratione Epiſcopatuum, vel Abbatiarum, & Commendarum, & Præfectus Sac. Palatii Apoſtolici, exercent Juriſdictionem temporalem, ac etiam Miniſtri, & Officiales Baronum, & Domicellorum, & aliorum quorumcumque de facto, quamvis indebite, quandoque præſtare audent impedimentum, ne in dictis locis, eorumque Territoriis exequantur per Curſores, & Mandatarios, alioſque Miniſtros, & Executores Tribunalium Urbis, & alios, quibus demandatum fuerit, Citationes, & mandata, aliaque proviſiones Judicum, & Tribunalium Romanæ Curiæ, & præſertim Auditoris Cameræ, abſque eorum licentia, & beneplacito in ſcriptis ut vulgo dicitur, exequatur; Idcirco declaratum, & decretum fuit, quod tam Citationes verbales, & perſonales, vel domi, ſive in manibus Domeſticorum, aut per edicta, quam etiam mandata quæcumque, pariter tam in Perſonis, quam in bonis, in quibuſcumque Cauſis civilibus, & criminalibus, libere poſſint fieri, & exequi abſque alia licentia, beneplacito, vel exequatur, aut requiſitione Officialium, & Miniſtrorum loci; neque dictos Officiales, & Miniſtros, etiam ipſoſmet Cardinales, & Prælatos, & clericos, & Commiſſarium Cameræ, ac Baſones, & Domicellos, & alios quoſcumque, poſſe in hoc aliquod directum, vel indirectum impedimentum præſtare, ſub pœnis contentis in Conſtitutionibus Apoſtolicis contra uſurpantes juriſdictionem Sedis Apoſtolicæ, vel illam, ejuſque liberum exercitium impedientes, aut Curiæ refiſtentiam facientes; & inadvertenter, ac indebite requiſiti de aliqua licentia, vel beneplacito, nullatenus poſſint, nec debeant, ſub eiſdem pœnis, apponere Exequatur, vel alias in ſcriptis apponere manus in ipſis expeditionibus Tribunalium Romanæ Curiæ.*

Quod a pluribus obſervatum non fuit.

§. 2. Hujuſmodi autem tam providum, ac ſalubre Decretum non modo in nonnullis Eccleſiaſticæ noſtræ Ditionis Locis nunquam obſervatum fuiſſe, neque in præſenti obſervari comperimus; Sed inſuper, præter eos, qui in eodem Decreto nominati ſunt, alios quoque ex multorum fide dignorum relatione, & experientia ipſa, dum in minoribus eſſemus, Noſmetipſi, non ſine animi noſtri dolore & indignatione, cognovimus reperiri, qui debitam citationum, mandatorum, aliarumque proviſionum Judicum, & Tribunalium Romanæ Curiæ executionem minime permittere, ſibi haudi, atque honori ducunt, niſi prius ipſis exhibita fuerint, & eorum licentia, ſeu beneplacitum oretenus, vel in ſcriptis, quod vulgo dicitur, *Exequatur*, fuerit impetratum; quinimmo nonnunquam eo audaciæ, ac temeritatis proceſſerunt, ut etiam impedimentum præſtare auſi ſint, interdicentes ſuis Officialibus, ac Miniſtris, ne iiſdem obſequerentur, negantesque eam exhibere commoditatem, opem, atque auxilium, quod pro illis exequendis præbere tenebantur.

§. 3. Et quoniam tanti auſus deformitatem, quo Apoſtolicæ Sedis dignitas contemnitur, & auctoritas conculcatur, per ſe ipſi agnoſcunt; modo obtegere curant eo prætextu; quod locus eorum regimini, & poteſtati ſubjectus ejuſmodi potiatur privilegio, ut ex eo Cauſæ extrahi nequeant, ſed in eodem debeant debito fine terminari; modo autem quod ipſi volunt Partes inter ſe litigantes ad concordiam adducere, ne ſubſtantias ſuas in rerum minimarum litibus ſuſtinendis inſumant. PONT. A. II. Prætextus obtendi ſoliti.

§. 4. Ut autem hujuſmodi malo, quod peſſimi exempli, & pravi effectus eſſe dignoſcitur, priuſquam magis invaleſcat, opportuno Paſtoralis Providentiæ noſtræ remedio occurramus, motu proprio, ex certa ſcientia, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium, præfatum Innocentii XI. Prædeceſſoris noſtri Decretum approbamus, confirmamus, & de novo, quatenus opus ſit, ferimus, ſtatuimus, ac innovamus, atque illud ab omnibus cujuſcumque ordinis, gradus, ſtatus, ac dignitatis in perpetuum ſervari, & cuſtodiri volumus, & mandamus. Pontifex præinſertum Decretum innovat,

§. 5. Præterea decernimus, ac definimus, eodem Decreto omnes, & quoſcumque Gubernatores, Rectores, Præſides quorumvis Locorum, Terrarum, ac Civitatum Status, nedum immediate, ſed etiam mediate in temporalibus Sedi Apoſtolicæ ſubjectos, atque inſuper omnes Præfectos, ſeu Præſides Provinciarum ejuſdem Status, quibuslibet ſuffultos privilegiis, ſeu facultatibus, etiam Legatorum a Latere; atque inſuper Pro-Legatum Avenionenſem, atque etiam S. R. E. Cardinales, etiam a Latere noſtro Legatos, eorumque Miniſtros, atque Officiales comprehendi, & comprehenſos cenſeri debere. Et ab omnibus, & quibuſcumque ſervari jubet.

§. 6. Et quoniam in impedienda executione hujuſmodi citationum, mandatorum, aliarumque proviſionum Romanæ Curiæ, vel Sedis Apoſtolicæ, ut plurimum primas partes tenent, aut certe in cauſa & culpa ſunt, vel litigantes, vel ii, quorum intereſt, executiones prædictas impediri; vel alii in cauſis, vel rebus, de quibus agitur, nullum intereſſe habentes; vel Notarii, ſive Tabelliones publici, qui acta ad executiones hujuſmodi explendas neceſſaria conficere, & muneris ſui partes obire recuſant: Nos ad intolerabilem hanc pravitatem prorſus abolendam ex omni parte opportune providere volentes, cupienteſque, ut qui Apoſtolici culminis reverentia, ut par eſt, non commoventur, pœnarum metu in officio contineantur; motu, & auctoritate ſimili, hac noſtra perpetua Conſtitutione ſtatuimus, ac definimus, ut omnes & ſingulæ Perſonæ tam Sæculares, quam Eccleſiaſticæ, & Regulares cujuſcumque dignitatis, ſtatus, gradus, & præeminentiæ, ſeu ordinis, intereſſe quodcumque in Cauſis, vel rebus, de quibus agitur, habentes, quæ Citationes, & Cauſarum Commiſſiones, decretas, vel decernendas, aut quævis alia mandata Romanæ Curiæ, ſeu reſcripta Apoſtolica juſtitiam, vel gratiam continentia, quo minus juxta illorum tenorem executioni demandentur, per ſe, vel per alium quovis quæſito colore impedire, aut impediri facere præſumpſerint, aut pro illis impediendis ad Sæculares, vel Eccleſiaſticos, ſeu Regulares in quavis dignitate, vel ordine conſtitutos, ſeu eorum Officiales publice, vel occulte, Pœnæ in contravenientes. In ipſos litigantes, aut intereſſe habentes.

PONT. A. II. culte, per ſe, vel per alium, quovis quæſito colore recurſum habuerint, cauſam perdant, & omne jus tam in petitorio, quam poſſeſſorio, in re, vel ad rem, de qua agitur, eis competens eo ipſo amittant.

In Judices, Magiſtratus, alioſque impedientes.

§. 7. Aliæ vero Perſonæ ſive Sæculares, ſive Eccleſiaſticæ, aut Regulares, quæ in Cauſis, vel rebus hujuſmodi nullum intereſſe habent, executionem Citationum hujuſmodi, Cauſarum Commiſſionum, & aliorum quorumcumque mandatorum, ſeu reſcriptorum, & proviſionum Apoſtolicarum, ut præmittitur, impedientes, aut impedientibus hujuſmodi auxilium, conſilium, vel favorem publice, vel occulte, directe, vel indirecte præſtantes, cujuſcumque ordinis, gradus, conditionis, vel præeminentiæ exiſtant, ſi Sæculares fuerint, ſententiam excommunicationis, ſi vero Eccleſiaſticæ, aut Regulares, pœnam ſuſpenſionis, tam ab exercitio Ordinum, quam cujuſcumque Officii, aut dignitatis ipſo facto incurrant, a quibus (excepto quoad excommunicationem mortis articulo) non ab alio, quam a Romano Pontifice pro tempore exiſtente, abſolutionis beneficium poſſint obtinere.

In Notarios.

§. 8. Notarii autem, ſive Tabelliones publici, qui de executionibus citationum, cauſarumque commiſſionum, & mandatorum, ac proviſionum hujuſmodi faciendis, aut quo minus fiant, de inhibitionibus requiſiti fuerint, & inſtrumenta publica deſuper ad inſtantiam intereſſe habentium, ſeu intereſſe prætendentium, ſoluto tamen congruo ſalario, conficere recuſaverint, exercitium Officii Tabellionatus amittant, fiantque perpetuo infames, & ad Inſtrumenta, ſive Scripturas publicas in poſterum conficiendas inhabiles reddantur, donec ab hujuſmodi reatu abſolutionem, & infamiæ abſterſionem obtinuerint.

Derogatur Legibus, Conſuetudinibus & Indultis in contrarium facientibus.

§. 9. Non obſtantibus ordinationibus, & Conſtitutionibus Apoſtolicis, Decretis, & Statutis, etiam Apoſtolica auctoritate confirmatis, quibuſvis privilegiis, indultis, & conceſſionibus, quacumque poſſeſſione, & conſuetudine etiam immemorabili, & titulo colorato ex ea reſultante, ſcientia, patientia, & tolerantia quorumcumque Superiorum, etiam Sedis Apoſtolicæ, roborato, cæteriſque contrariis quibuſcumque; aut ſi aliquibus communiter, vel diviſim ab eadem ſit Sede indultum, quod interdici, ſuſpendi, & excommunicari non poſſint per Litteras Apoſtolicas non facientes plenam, & expreſſam, ac de verbo ad verbum de indulto hujuſmodi mentionem: quod quidem indultum decernimus eis, quacumque auctoritate muniti ſint, in hoc aliqualiter ſuffragari non poſſe, quo minus hujuſmodi ſententiis, & pœnis ſubjaceant.

Salvis Privilegiis, de non avocando.

§. 10. Per præſentes autem non intendimus in aliquo derogare privilegiis, gratiis, indultis, a Nobis, aut a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris conceſſis nonnullis locis, Civitatibus, Provinciis, aut Regnis, ut cauſæ extra eorum territoria extrahi nequeant, dummodo citationes, cauſarumque commiſſiones, & alia quæcumque mandata, & proviſiones Apoſtolicæ, debitam in iiſdem obtineant executionem.

Publicationis vigor, & exemplarum auctoritas.

§. 11. Volumus autem Conſtitutionem, & Decretum hujuſmodi, poſtquam Valvis Eccleſiæ Lateranenſis, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris eſt, affixa, & publicata fuerint, omnes & ſingulos tam in Romana Curia, quam extra eam exiſtentes perinde afficere, & arctare, ac ſi unicuique eorum perſonaliter, & nominatim intimata fuiſſent; quodque illorum exemplis etiam impreſſis, manu tamen Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides, tam in judicio, quam extra ubique locorum adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibita, vel oſtenſa.

ANNO 1742.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ confirmationis, ſtatuti, decreti, mandati, voluntatis, ac derogationis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

Dat. die 30 Martii 1742.

P. Pro-Datarius.
D. Card. Paſſioneus.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejuſdem Anni.

DE APPELATIONIBUS, XLVIII.

Et Inhibitionibus concedendis, vel denegandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis ſtudium pro recto Judiciorum Eccleſiaſticorum Ordine.

AD militantis Eccleſiæ regimen nullo meritorum Noſtrorum ſuffragio, ſed imperſcrutabilis conſilii altitudine evocati, inter graves curas, quas aſſidue pro Noſtro munere ſuſtinemus, poſtrema illa non eſt, in quam totis viribus Nobis incumbendum eſſe ducimus, ut graves nimium, diuturnæ, nulloque unquam tempore intermiſſæ Epiſcoporum, aliorumque ordinariam Juriſdictionem habentium querelæ adverſus Majora Tribunalia, atque illa etiam Noſtræ Romanæ Curiæ, propoſitæ, tandem compeſcantur.

Ordinariorum querelæ adverſus Judices Superiores.

§. 1. Intimo ſiquidem animi Noſtri mœrore, cum in minoribus adhuc eſſemus, jamdiu intelleximus, pleroſque Locorum Ordinarios conqueri, ſenſim abuſum irrepſiſſe, quod ad malitioſam petentium ſuggeſtionem, a Patriarchis, Metropolitanis, Sanctæ Sedis a latere Legatis, & diverſis dictæ Romanæ Curiæ Judicibus, *Inhibitiones* ſine delectu Cauſæ, & rei, de qua agitur, examine, paſſim concedantur; Et quamvis in more poſitum ſit, dictas Inhibitiones indebite expeditas pro cauſæ

ANNO 1742.

meritis revocari, & aboleri; remedium tamen inflicto vulneri non ſatis eſſe dicunt, cum interea oporteat Epiſcopos, alioſque inferiores Judices, in ipſo cauſarum, & Judiciorum curſu, otioſos immorari, jus ſuum judicialiter aſſerere, & vindicare, & ad continendos in officio Populos gravia ſæpe incommoda, & diſpendia ſubire.

Superiorum excuſationes.

§. 2. E contrario Nobis quoque, dum etiam in minoribus eſſemus, Superiorum Judicum reſponſiones audire contigit, aſſerentium, memoratas querelas inanes eſſe, nec ulli innixas fundamento, utpote ex hac unica re cauſam, & originem habentes, quod inferioribus grave eſt obedientiæ, ac ſubjectionis jugum erga majora Tribunalia, ipſiſque nimis diſplicet, ſibi ſubditis appellationis beneficio ſuccurri.

Pontifex diſſidia componere intendit, ad normam Canonum, & Conſtit. Apoſtolicam.

§. 3. Porro cum facile hæc diſſidia componi, & ſuccreſcentia litium ſemina avelli poſſint; ſi, quæ a Sacra Tridentina Synodo, ab Apoſtolicis Conſtitutionibus, & Congregationum Decretis provide ſancita ſunt, debitæ executioni mandentur: Nos idcirco ad conſervandam Eccleſiæ diſciplinam, reſtituendamque Tribunalibus formam eiſdem canonicis legibus conſentaneam, pro credito Nobis Apoſtolicæ ſervitutis Officio, opportune duximus conſulendum.

Enumerat Prædeceſſ. ſorum Sanctiones hac de re editas.

§. 4. Inhærentes itaque Decretis ejuſdem Sacri Concilii, necnon Congregationis Epiſcoporum, & Regularium, juſſu, & approbatione rec. mem. Clementis PP. VIII. Prædeceſſoris Noſtri alias editis die XVI. Octobris MDC.; Itemque aliis Congregationis particularis, juſſu pariter, & approbatione fel. rec. Urbani PP. VIII. ſimiliter Prædeceſſoris Noſtri, promulgatis die V. Septembris MDCXXVI. eorumque declarationibus nuper ſuperadditis a piæ mem. Benedicto XIII. etiam Prædeceſſore Noſtro in Appendice Concilii Romani; aliiſque Apoſtolicis Conſtitutionibus, hac de re alias editis, & innovatis, & præſertim Conſtitutioni piæ mem. Gregorii XV., quæ incipit: *Inſcrutabili*, ſub Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXII. nonis Februarii.

Appellationes, cum Inhibitione concedi prohibet.

§. 5. Diſtricte præcipimus, & mandamus, ne deinceps ab exequutione Decretorum dicti Sac. Concilii Tridentini, in omnibus illis cauſis, & negotiis, in quibus exequutio hujuſmodi Epiſcopis, & Locorum Ordinariis, etiam uti Sedis Apoſtolicæ Delegatis, ab eodem Sacro Concilio, vel dictis Apoſtolicis Conſtitutionibus, *appellatione, vel inhibitione quacumque poſtpoſita*, commiſſa eſt, appellatio aliqua in Tribunalibus prædictis recipiatur, vel Inhibitiones, Citationes generales, vel ſpeciales, cum Commiſſione inſerta, Monitoria, & alia hujuſmodi, per quæ dictorum Decretorum exequutio retardetur, aut Proceſſus ad ulteriora in eadem exequutione ſuſpendatur, aut impediatur, quoquo modo concedantur.

In cauſ. quarum exactio a Conc. Trident. demandata eſt Ordinariis, appellatione remota.

A Decretis circa Cultum Divinum, & celebrationem Miſſæ.

§. 6. Itaque a quibuſcumque Mandatis, prohibitionibus, proviſionibus, & ſtatutis tam in Viſitatione, quam extra, pro Divino Cultu conſervando, & augendo, & præſertim circa ea, quæ obſervanda, & evitanda ſunt in celebratione Miſſæ, aut alio quovis modo reſpiciunt exequutionem Decreti Sac. Concilii *Seſſ.* 21. *de Refor. cap.* 8., *& ſeſſ.* 22. *in Decret. de obſerv. & evit. in celebrat. Miſſ.*

§. 7. Item a Decretis cogentibus Clericos tam Sæculares, quam Regulares, etiam Monachos, & exemptos, ad publicas Proceſſiones, ſervata tamen forma Conſtitutionis ſan. mem. Pii V., quæ incipit: *Et ſi Mendicantium*: Prout etiam a Decretis, & proviſionibus ſuper præcedentia inter Perſonas Eccleſiaſticas, tam Sæculares, quam Regulares in eiſdem Proceſſionibus, vel aſſociatione Defunctorum, delatione Umbellæ, & hujuſmodi: Necnon ſuper obſervatione Cenſurarum, etiam Epiſcopalium, & Feſtorum Diœceſis, juxta diſpoſitionem ejuſdem Sacri Concilii *ſeſſ.* 25. *de Regular. cap.* 12. *& cap.* 13.

PONT. A. II.

A Decretis circa Ritus Eccleſiaſticos.

A Decretis circa curam Animarum, & Sacramentorum adminiſtrationem.

§. 8. Item in omnibus iis, quæ ad curam Animarum, & Sacramentorum adminiſtrationem quoquo modo pertinent, & præſertim adverſus Monitiones, Cenſuras, aut alias proviſiones, per quas Parochi, aut alii Curam Animarum exercentes, diebus ſaltem Dominicis, & Feſtis ſolemnibus Plebes ſibi commiſſas ſalutaribus verbis paſcere compellantur, docendo ea, quæ ad ſalutem neceſſaria ſunt, juxta Decretum Sacri Concilii *ſeſſ.* 5. *de Reform. cap.* 2.

A deputatione Vicariorum, cum aſſignatione Congruæ, in Parochialibus unitis &c.

§. 9. Item adverſus deputationem Vicariorum etiam perpetuorum, cum aſſignatione Congruæ, per quos Cura Animarum exerceatur, quoties plura Beneficia Curata ex Diſpenſatione Apoſtolica ab aliquo obtineantur; vel quoties eadem Beneficia Curata Cathedralibus, Collegiatis, ſeu aliis Eccleſiis, vel Monaſteriis, Beneficiis, ſeu Collegiis, aut piis Locis quibuſcumque perpetuo unita, & annexa reperiuntur; juxta præſcriptum dicti Sacri Concilii *ſeſſ.* 7. *de Reform. cap.* 5. *&* c. 7., & juxta Conſtitutionem ſan. mem. Pii V. quæ incipit: *Ad exequendum*.

A Viſitatione Parochialium ſic unitarum, etiam exemptarum, & a decretis quoad Cultum Divinum, & Curam Animarum.

§. 10. Item adverſus Viſitationem Beneficiorum Curatorum, ut ſupra, perpetuo unitorum, necnon quarumcumque Eccleſiarum quomodolibet exemptarum, prout etiam adverſus Decreta, & proviſiones ab Ordinario capiendas, ut quæ in eis reparatione indigent, reparentur, & Cura Animarum, ſi qua illis imminet, aliiſque debitis obſequiis minime defraudentur, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii eadem *ſeſſ.* 7. *de Reform. cap.* 8., *& ſeſſ.* 21. *cap.* 7.

A proviſionibus capien. pro meliori Eccleſ. Parochi ſervitio, & regimine.

§. 11. Item a Decretis, ſeu Mandatis, per quæ Epiſcopi, etiam uti Apoſtolicæ Sedis Delegati, in Eccleſiis Parochialibus, aut Baptiſmalibus, in quibus Populus ita numeroſus eſt, ut unus Rector non poſſit ſufficere Eccleſiaſticis Sacramentis miniſtrandis, & Cultui Divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinet, ſibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot ſufficiant ad Sacramenta exhibenda, & Cultum Divinum celebrandum: Aut etiam invitis Rectoribus, procedant ad conſtitutionem novarum Parochiarum, cum aſſignatione competentis portionis, ubi ob locorum diſtantiam, ſive difficultatem, Parochiani, ſine magno incommodo, ad percipienda Sacramenta, & Divina Officia audienda accedere non poſſunt; vel denique propter paupertatem, & in cæteris caſibus a jure permiſſis, deveniat ad uniones perpetuas aliorum Beneficiorum ſimplicium, non tamen Regularium, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii *ſeſſ.* 21. *de Reform. cap.* 4. *& cap.* 5. *& ſeſs.* 24. *ſimiliter de Reform. cap.* 13.

§. 12. Item

PONT. A. II.

ANNO 1742.

A correctione Parochorum, & a Coadjutorum, aut Vicariorum deputatione.

§. 12. Item a deputatione Coadjutorum, aut Vicariorum pro tempore, vel aliis provisionibus ab Episcopo capiendis, etiam tanquam Apostolicæ Sedis Delegato, quando illiterati, & imperiti Parochialium Ecclesiarum Rectores sacris minus apti sunt officiis; cum assignatione partis fructuum pro sufficienti illorum victu: Necnon a suspensione, atque etiam a privatione illorum, qui turpiter, & scandalose vivunt, & postquam præmoniti sunt, in sua nequitia incorrigibiles perseverant, juxta præscriptum ejusdem Concilii *d. sess.* 21. *de Reform. cap.* 6.

A translationibus Beneficiorum, & decreta pro Ecclesiarum institutione.

§. 13. Item a translatione Beneficiorum simplicium, etiam Jurispatronatus, ex Ecclesiis, quæ vetustate, vel alias collapsæ sint, & ob eorum inopiam nequeant instaurari, vocatis iis, quorum interest, in Matrices, aut alias Ecclesias, cum omnibus emolumentis, & oneribus: prout etiam a Decretis cogentibus Patronos, Rectores, Beneficiatos, aut Parochianos, sive Populum, ad refectionem, & instaurationem Ecclesiarum Parochialium, servata forma Sacri Concilii *d. sess.* 21. *cap.* 7.

A provisionibus adversus Curatos non residentes.

§. 14. Item a censuris, sequestratione, & subtractione fructuum, aut aliis quibuscumque provisionibus, pro cogendis ad residentiam Parochis, cæterisque omnibus, quibus Cura Animarum incumbit, juxta Decretum ejusdem Sacri Concilii *sess.* 23. *de Reform. cap.* 1.

A denegatione, lapsu, aut limitatione facultatis audiendi Confessiones.

§. 15. Item a denegatione, revocatione, suspensione, vel restrictione, & limitatione facultatis audiendi Confessiones, respectu eorum, qui Parochiale Beneficium non obtinent, etiam si fuerint Regulares, pro excipiendis Confessionibus Sæcularium, juxta ordinationem Sacri Concilii *sess.* 23. *cap.* 15., & Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, ac præcipue illam fel. rec. Clementis X., quæ incipit: *Superna*.

A distinctionibus, & institutionibus Parochiarum.

§. 16. Item in illis Civitatibus, aut Locis, ubi vel Parochiales Ecclesiæ certos non habent fines, nec earum Rectores proprium Populum, quem regant, sed promiscue petentibus Sacramenta administrant, vel etiam nullæ sunt Parochiales, a divisione, seu distinctione Parochiarum, earumque ordinatione, sive institutione in titulum perpetuum, juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 24. *de Reform. cap.* 13.

A deputatione Oeconomi, indictione Concursus, & provisione Parochiarum.

§. 17. Item a deputatione Vicarii, vel Oeconomi, cum assignatione Congruæ, pro tempore, quo vacat Ecclesia Parochialis: Prout etiam ab indictione Concursus, relatione examinatorum, necnon prælectione, & provisione Episcopi in eodem Concursu, juxta definitionem Sacri Concilii eadem *sess.* 24. *de Reform. cap.* 18.

A Decretis circa prædicationem Verbi Dei, vel publicas lectiones.

§. 18. Item a Mandatis, seu Decretis inhibentibus prædicationem, vel publicas lectiones, aut coercentibus, vel punientibus quoscumque, etiam exemptos, tam Seculares, quam Regulares, qui in alienis Ecclesiis, quæ suorum Ordinum non sunt, absque Episcopi licentia, & in Ecclesiis suis, aut suorum Ordinum, non petita illius benedictione, aut ipso contradicente, prædicare præsumpserint; juxta Decretum Sacri Concilii *sess.* 5. *de Reform. cap.* 2., & *sess.* 24. *similiter de Reform. cap.* 4. & Constitutionem piæ mem. Gregorii XV., quæ incipit: *Inscrutabili* §. *fin.* Una cum declarationibus contentis in Constit. Clementis PP. X., quæ incipit: *Superna*.

A Visitatione, & correctione omnium pertinentium ad curam Animarum, & Sacramentorum administrationem.

§. 19. Et generaliter in omnibus iis, quæ pertinent ad Curam Animarum, & rectam Sacramentorum administrationem, adversus visitationem, correctionem, coercitionem, & quascumque alias provisiones Episcopi Diœcesani, etiam quoad exemptos, sive Sæculares, sive Regulares, juxta laudatam Constitutionem Gregorii XV., quæ incipit: *Inscrutabili*.

A Decretis & provisionibus quoad Monialium Clausuram, earumque Regimen spirituale, & temporale.

§. 20. Item adversus quascumque Provisiones, & Decreta pro conservanda, aut restituenda clausura Sancti-Monialium, aut pro correctione, seu punitione eorum, qui circa Personas intra Monasteria degentes, aut circa Clausuram, vel circa Bonorum administrationem deliquerint. Prout etiam ab examine pro approbatione, vel reprobatione Confessariorum sive Regularium, sive Sæcularium, quomodocumque exemptorum, & tam ordinariorum, quam extraordinariorum, pro excipiendis Confessionibus Monialium, etiam Regularibus subjectarum: Itidemque a Decretis, vel aliis quibuscumque provisionibus cogentibus Administratores, sive Sæculares, sive Regulares quomodolibet exemptos, ad reddendam singulis annis rationem Bonorum ad Monasteria Sancti-Monialium hujusmodi pertinentium: Ac demum a quibuscumque Decretis super amotione Capellanorum, Sacristarum, & aliorum quorumcumque Officialium, & Ministrorum, tam Sæcularium, quam Regularium, ipsis Monialibus, vel eorum Ecclesiis inservientium, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess.* 25. *de Regular. & Monial. cap.* 5. *cap.* 9. & *cap.* 10. servata tamen, quoad Regulares, & exemptos, forma prædictæ Constitutionis rec. mem. Gregorii XV., quæ incipit: *Inscrutabili*.

A Visitatione Diœcesis etiam quoad Monasteria, in quibus Regularis observantia non vigeat; & decretorum exe cutione.

§. 21. Item adversus pastoralem Visitationem Diœcesis, & præsertim Monasteriorum Commendatorum, Abbatiarum, Prioratuum, & Præpositurarum, in quibus non viget Regularis Observantia, necnon Beneficiorum, tam Curatorum, quam non Curatorum Sæcularium, & Regularium qualicercumque commendatorum, etiam exemptorum: Prout etiam ab exequutione eorum, quæ in ipsa Visitatione mandata, decreta, aut judicata fuerint. Necnon similiter a quibuscumque Decretis, & Provisionibus, etiam extra Visitationem, pro conservatione, vel reparatione Ecclesiasticæ Disciplinæ, quoad vitam, mores, & honestatem quorumcumque Clericorum, luxum, comessationes, choreas, lusus, crimina, & sæcularia negotia fugienda, atque evitanda; juxta plura Decreta dicti Sacri Concilii, & præsertim *sess.* 6. *de Reform. cap.* 4. *sess.* 13. *cap.* 1. *sess.* 14. *cap.* 4. *sess.* 21. *cap.* 8. *sess.* 22. *cap.* 1., & *cap.* 8., & *sess.* 24. *cap.* 10. ad formam tamen Decretorum Sac. Congr. Episcoporum de mandato san. mem. Clementis VII. editorum Ann. MDC.

A Decretis circa vitam & honestatem Clericorum &c.

Ab Examine instituendorum, & confirmandorum in Benef. Eccl.

§. 22. Item a Decretis cogentibus Præsentatos, electos, vel nominatos a quibusvis Ecclesiasticis Personis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nunciis, ad quævis Ecclesiastica Beneficia, ad se subjiciendum examini Ordinarii, antequam instituantur, confirmentur, vel admittantur, quemadmodum cavetur *sess.* 7. *de Reformat. cap.* 13.

ANNO 1742.

PONT. A. II.

A denegatione promotionis ad Ordines, & a ſuſpenſione ob occultum crimen.

§. 23. Item a denegatione Sacrorum Ordinum, vel adſcenſus ad alios Majores; prout etiam adverſus ſuſpenſionem ab Ordinibus jam ſuſceptis, ob crimen occultum, ſive ex informata conſcientia, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii *ſeſſ.* 14. *de Reform. c.* 1. *&* *cap.* 3. *&* *ſeſſ.* 21. *cap.* 1. *&* *ſeſs.* 23. *cap.* 16.

A prefixione termini pro punitione in caſibus &c.

§. 24. Item a præfixione termini, intra quem Regularis Epiſcopo non ſubditus, qui intra Clauſtra Monaſterii degat, & extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo ſcandalo ſit, a ſuo Superiore puniri debeat, ac de punitione ipſe Epiſcopus certior fieri, juxta Decretum Sacri Concilii *ſeſſ.* 25. *de Regular. cap.* 14., & Conſt. ſel. recor. Clementis PP. VIII., quæ incipit: *Suſcepti muneris.* Necnon adverſus punitionem, & correctionem eorumdem Regularium, qui circa Perſonas intra ſepta degentes, aut circa Clauſuram ipſam deliquerint; juxta prædictam Conſtitutionem Gregorii XV., quæ incipit: *Inſcrutabili.*

A Proviſionibus, & pœnis contra Concubinarios.

§. 25. Item a Cenſuris, aut aliis proviſionibus contra Concubinarios, & præſertim Clericos etiam retinentes domi, aut extra, Mulieres ſuſpectas; juxta præſcriptum Sacri Concilii *ſeſſ.* 24. *de Refor. Matrim. cap.* 8. *&* *ſeſſ.* 25. *de Refor. cap.* 14.

A privatione Privilegii Fori &c.

§. 26. Item adverſus privationem Privilegii Fori, & alias proviſiones contra Clericos non incedentes in habitu, & tonſura, & in aliis caſibus a Sacro Concilio præſcriptis *ſeſſ.* 14. *de Reform. cap.* 6. *&* *ſeſſ.* 23. *ſimiliter cap.* 6.

Ab approbatione, vel rejectione Tituli, quoad promovendos ad Ordines.

§. 27. Prout etiam ab examine, approbatione, vel reprobatione Patrimonii Sacri, Penſionis Eccleſiaſticæ, aut beneficii, quoad Clericos promovendos ad Sacros Ordines; juxta diſpoſitionem ejuſdem Concilii *ſeſſ.* 21. *de Reform. cap.* 2.

A convocatione Capituli.

§. 28. Item adverſus convocationem Capituli, quam faciat Epiſcopus ad aliquid deliberandum, & juxta vota ipſorum Capitularium concludendum, quoties de re ad ſuum, vel ſuorum commodum ſpectante non agatur; juxta Decretum Sacri Concilii *ſeſſ.* 25. *de Reform. cap.* 6.

Ab inſtitutione, & diviſione Diſtributionum quotidianarum.

§. 29. Item a Mandatis, ſeu Decretis ſuper converſione tertiæ partis fructuum, & quorumcumque proventuum, & obventionum, tam Dignitatum, quam Canonicatuum, Perſonatuum, portionum, & officiorum, in diſtributiones quotidianas, earumque diviſione inter Dignitates obtinentes, & cæteros Divinis intereſſentes, in Eccleſiis tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullæ ſunt diſtributiones hujuſmodi quotidianæ, vel ita tenues, ut veriſimiliter negligantur; juxta Conſtitutionem ejuſdem Concilii *ſeſſ.* 21. *de Reformat. cap.* 3. *&* *ſeſſ.* 22. *ſimiliter de Refor. cap.* 3.

Ab executione piarum diſpoſitionum.

§. 30. Item adverſus exercitium facultatum Epiſcopis competentium ſuper executione omnium piarum diſpoſitionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, in caſibus a Jure conceſſis, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii *ſeſſ.* 22. *de Reform. cap.* 8.

A Viſitatione Locorum Piorum, Collegiorum, Confraternitatum &c.

§. 31. Item a Viſitatione Hoſpitalium, Collegiorum quorumcumque, & Confraternitatum Laicorum, Eleemoſynarum, Montium Pietatis, ſive Charitatis, & omnium Piorum Locorum quomodocumque nuncupatorum, etiamſi eorum Cura ad Laicos pertineat, aut exemptionis Privilegio ſint munita: Ac denique a cognitione, & exequutione eorum omnium, quæ ad Dei Cultum, aut Animarum ſalutem, ſeu Pauperes ſuſtentandos inſtituta ſunt juxta dictum Decretum Sacri Concilii *ſeſſ.* 22. *de Reform. cap.* 8.

A Decretis ſuper red. denda ratione admiſtrat onis bonorum Fabricæ, aut cujuſvis Loci Pii.

§. 32. Item a Decretis, ſeu Mandatis cogentibus Adminiſtratores tam Eccleſiaſticos, quam Laicos, etiam exemptos, Fabricæ cujuſvis Eccleſiæ, etiam Cathedralis, Hoſpitalis, Confraternitatis, Eleemoſynæ, Montis Pietatis, & quorumcumque Piorum Locorum; ad reddendam ſingulis annis ipſi Ordinario rationem ſuæ adminiſtrationis, niſi aliud in inſtitutione, & ordinatione talis Eccleſiæ, ſeu Fabricæ expreſſe cautum fuerit; juxta Decreta Sacri Concilii *ſeſſ.* 7. *de Reform. cap.* 15. *&* *ſeſſ.* 22. *cap.* 9. *&* *ſeſſ.* 25. *cap.* 8.

Ab examine, remotione, vel ſuſpenſione Notariorum ſcribentium in Cauſ. Eccleſ.

§. 33. Item a Decretis compellentibus Notarios, etiam Apoſtolica, Imperiali, aut Regia auctoritate creatos, & ſcribentes in Cauſis Eccleſiaſticis, vel Spiritualibus, ad ſe ſubjiciendum examini: Eorumque remotione, vel ſuſpenſione in caſu delicti, vel imperitiæ; juxta præſcriptum Sacri Concilii *dicta ſeſſ.* 22. *cap.* 10.

Ab erectione Seminarii, præter onera Taxæ, unionc Beneficiorum, aliiſque ad Seminarii regimen pertinen.

§. 34. Item ab erectione Seminarii, & taxatione quarumcumque Dignitatum, Perſonatuum, Officiorum, Præbendarum, Portionum, Abbatiarum, & Prioratuum cujuſcumque Ordinis, etiam Regularis, Hoſpitalium, quæ dantur in titulum, vel adminiſtrationem, & Beneficiorum quorumcumque, etiam Regularium, etiam Juriſpatronatus, etiam exemptorum, etiam nullius Diœceſis, vel aliis Eccleſiis, Monaſteriis, Hoſpitalibus, & aliis quibuſvis Locis piis, etiam exemptis, annexorum, ac quorumcumque aliorum Eccleſiaſticorum reddituum, ſeu proventuum ad Fabricas Eccleſiarum, Confraternitates, & Monaſteria omnia, non tamen Mendicantium, pertinentium, necnon Decimarum quacumque ratione ad Laicos, atque etiam Milites cujuſcumque Militiæ, aut Ordinis, Hieroſolymitano excepto, ſpectantium, pro ejuſdem Seminarii manutentione: Prout etiam ab unione, & applicatione aliquot Beneficiorum ſimplicium; nec non a Decretis cogentibus eos, qui Scholaſterias obtinent, vel quibus lectionis, vel Doctrinæ munus eſt annexum, ad docendum per ſe ipſos, vel idoneos Subſtitutos; & generaliter a Mandatis, & proviſionibus, quæ quoquo modo reſpiciunt Curam, directionem, & adminiſtrationem Seminarii, plenamque exequutionem Decreti editi a Sacro Concilio ſuper Collegio Puerorum in ſingulis Cathedralibus inſtituendo, *ſeſſ.* 13. *de Reform. cap.* 18.

A decretis ſuper red. denda ratione adminiſtrationis geſtæ Sede Vacante.

§. 35. Item a Mandatis, ſeu Decretis cogentibus Oeconomos, Vicarios Capitulares, ad reddendam rationem Adminiſtrationis per eos geſtæ Sede Epiſcopali vacante, juxta præſcriptum Sacri Concilii *ſeſſ.* 24. *de Reform. cap.* 16.

A Cenſuris earumque abſolutionibus.

§. 36. Item a comminatione excommunicationis a Jure latæ, & a Sententia excommunicationis latæ ab homine, ſuſpenſionis, & interdicti, niſi appellatio fuerit interpoſita ex capite nullitatis: Et e converſo a Sententia abſolutionis ab eiſdem Cenſuris Eccleſiaſticis.

§. 37. Et generaliter ab exequutione aliorum

rum quorumcumque Decretorum dicti Sacri Concilii Tridentini, Epiſcopis, atque Ordinariis locorum demandata ab ipſo Concilio, & in Conſtitutione ſel. rec. Pii Papæ IV. quæ incipit: *Benedictus Deus*.

Ab executione eorum omnium, quorum executio Ordinariis eſt demandata.

§. 38. Volumus, præcipimus, & mandamus, quod ab Archiepiſcopis, Patriarchis, ſeu Primatibus, aliiſque Judicibus Eccleſiaſticis, etiam Noſtris & Sedis Apoſtolicæ Nunciis, vel de latere Legatis, etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, atque etiam Cameræ noſtræ generali Auditore, Signaturæ Juſtitiæ Præfecto, cæteriſque Judicibus Romanæ Curiæ, eorumque Vicariis, & Officialibus, Citationes generales, vel ſpeciales cum Commiſſione inſerta, Monitoria, & alia hujuſmodi cum Inhibitione, per quam exequutio Decretorum, Mandatorum, & Proviſionum hujuſmodi retardetur, ſuſpendatur, aut impediatur, minime concedantur, & quatenus nunc, aut impoſterum conceſſa fuerint, nullatenus inhibeant, atque ab Epiſcopis, aliiſque Locorum Ordinariis impune ſperni poſſint; quacumque Conſuetudine etiam immemorabili, vel quovis Privilegio, aut ſtylo concedendi Inhibitiones in Cauſis prædictis, tametſi temporarias, penitus excluſis. Nos enim Citationes, & Monitoria, aliter quam ut præfertur, conceſſa, vel impoſterum concedenda, nulla, atque irrita declaramus, & pro nullis, atque irritis haberi volumus, & mandamus: Decernentes, quod adverſus Decreta, Mandata, & Proviſiones ejuſmodi, quas, vel quæ ab Epiſcopis, aliiſque Locorum Ordinariis fieri, vel capi contigerit in Cauſis, & negotiis prædictis, vel ſimplex dumtaxat, & extrajudicialis Recurſus per viam ſupplicis libelli, ad Nos, & Succeſſores noſtros Romanos Pontifices, vel reſpective, & juxta Cauſarum naturam, & qualitatem, Appellatio ad quos de Jure, in ſolo devolutivo, & ſine retardatione, vel præjudicio legitimæ exequutionis, recipi, & admitti poſſit.

In omnibus præmiſſis appellatio ſuſpenſiva concedi prohibetur.

Conceſſam vero non inhibere ſtatuitur; cum Decreto irritanti.

Permittitur ſolum recurſus, & appellatio in devolutivo.

§. 39. Quoniam vero in hiſce ipſis negotiis, & Cauſis, in quibus Inhibitiones Canonicam exequutionem impedientes, aut ſuſpendentes, concedi non debent, dari poſſunt caſus, qui per ipſum Sacrum Concilium Tridentinum, vel juxta ejus Mentem, per Apoſtolicas Conſtitutiones, & Sacrarum Congregationum declarationes, aut communem Doctorum Sententiam, a præfata generali regula de non concedendis Inhibitionibus, eiſque poſthabendis, excipiuntur, quique ut plurimum non aliter, quam prudenti Judicis arbitrio ſecundum particulares Facti circumſtantias æſtimari poſſunt: Hinc Nos, ne ſub ejuſmodi prætextu, Inhibitiones, ut ſupra prohibitæ, vulgo, & ſine ullo delectu etiam in Caſibus non exceptis concedantur: Statuimus, & mandamus, quod in dictis Cauſis, & negotiis ſuperius expreſſis, Metropolitani, Patriarchæ, Primates, aliique Judices prædicti, & præſertim Cameræ noſtræ generalis Auditor, ejuſque Locumtenentes, & Signaturæ Juſtitiæ Præfectus, ejuſque Auditor, ad quos in contingenti caſu pro obtinenda Inhibitione recurſum haberi contigerit, etiamſi aſſeratur, caſum illum a Sacro Concilio, vel Apoſtolicis Conſtitutionibus, quacumque de Cauſa exceptum eſſe: Nihilominus literas Citatorias, vel Monitorias cum Inhibitione hujuſmodi non concedant, niſi prius ex facti circumſtantiis, in ſupplici libello a Parte recurrente clare ac dilucide exponendis, & cum aliquo documento ſemiplene ſaltem verificandis, eiſdem ſummarie apparuerit, caſum illum eſſe de exceptis, & propterea Epiſcopo, vel Ordinario Loci inhibendum eſſe, ne ad ulteriora procedat; Tunc enim, & non alias, & poſtquam ipſi Judices, quorum conſcientiam hac in parte oneramus, ſuper dicto ſuplici libello manu ſua reſcripſerint, quod Inhibitio concedi poteſt, libelluſque cum reſcripto ejuſmodi in Actis productus fuerit, diligenter ibidem cuſtodiendus, & aſſervandus, liceat eorum Notariis, ſive Actuariis literas Citatorias cum dicta Inhibitione expedire, & Parti recurrenti tradere, ita tamen, ut in earum calce expreſſe adjiciatur ſequens clauſula: *Nos enim, attentis Juribus, & ſupplici libello Nobis præſentatis, atque in Actis exhibitis, ſic, ut præfertur, inhibendum eſſe, ſpeciali Reſcripto mandavimus:* Alias literæ ejuſmodi ſine tali clauſula nullam vim inhibendi habeant in caſibus prædictis.

Excipiuntur caſus particulares a Judice ſuperiore expendendi.

In quibus poterit admittere appellationem in ſuſpenſivo, ſub certa forma hic præſcripta.

Decernuntur pœnæ in Notarios aliter ſe gerentes.

§. 40. Et nihilominus ſi Notarii, ſine dicto ſpeciali Reſcripto ſuper ſupplici libello, aut ſine productione illius in Actis, aut ſine prædicta clauſula, Citationes ullas, aut Monitoria cum inhibitione, ſub quocumque prætextu, ſeu colore, expedire, ac tradere præſumpſerint, etiamſi illæ, aut illa a Judice ſubſcripta fuerint, pœnam infamiæ, & perpetuæ inhabilitatis, ad Officium Notarii in Cauſis Eccleſiaſticis exercendum, & quoad illos Cameræ Noſtræ generalis Auditoris, aut aliorum Romanæ Curiæ Judicum ſuperius expreſſorum, etiam quinquaginta ducatorum auri de Camera, pro una medietate Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ, & pro alia ipſi Parti recurrenti, & in cauſa intereſſe habenti, ſin minus alicui ex Locis Piis, arbitrio Noſtro, Noſtrorumque Succeſſorum deſtinando, applicandam, ipſo facto incurrant.

Clerici Sæculares, & Regulares exempti, in cauſis mercedum & miſerabilium perſonarum, Judicem vero non habentes, in omnibus ſubjiciuntur Ordinariis.

§. 41. Ad hæc, ſimiliter inhærentes diſpoſitioni ejuſdem Sacri Concilii *ſeſſ. 7. de Reform. cap. 14., & ſeſſ. 14. cap. 5.*, necnon etiam decreto Piæ mem. Benedicti XIII. hac in re promulgato inter ejus additiones ad decreta Urbani Papæ VIII. in appendice ad Concilium Romanum, volumus, & mandamus, quod Clerici Sæculares, aut Regulares extra Monaſterium degentes, quomodolibet exempti, in Civilibus Cauſis Mercedum, & miſerabilium Perſonarum, etiamſi certum Judicem a Sede Apoſtolica deputatum in partibus habeant: In aliis vero, ſi ipſum Judicem non habuerint, coram Locorum Ordinariis, tanquam ab ipſa Sede delegatis, conveniri in prima inſtantia, & Jure medio ad ſolvendum debitum cogi poſſint.

Cauſæ omnes in prima inſtantia, exceptis Privilegiatis, ab Ordinariis cognoſcantur, nec avocari poſſint.

§. 42. Quo vero ad Perſonas non exemptas, inhærendo ſimiliter diſpoſitioni ejuſdem Sacri Concilii *ſeſſ. 13. de Reform. cap. 1., & ſeſſ. 22. cap. 7., & ſeſſ. 24. cap. 20.* necnon ſupradictis Decretis generalibus Congregationis Epiſcoporum editis anno MDC. cum noviſſimis additionibus, ſeu declarationibus Piæ mem. Benedicti XIII. in Appendice Concilii Romani; Volumus, ſtatuimus, & mandamus, quod Cauſæ omnes, tam Civiles, quam Criminales, ad Forum Eccleſiaſticum pertinentes, exceptis Privilegiatis, quæ ex eodem Concilio, vel alias juxta Canonicas Sanctiones apud Nos, & Sedem Apoſtolicam tractari poſſunt, aut debent,

ANNO 1742.

debent, coram Ordinariis Locorum dumtaxat, in prima Inſtantia cognoſcantur, neque a Metropolitanis, Patriarchis, aut Primatibus, aliiſque Judicibus Eccleſiaſticis, etiam Noſtris & Sedis Apoſtolicæ Nuntiis, vel de latere Legatis, aut Cameræ Noſtræ generali Auditore, & cæteris quibuslibet Curiæ noſtræ Judicibus ad ſe avocari, vel aliis committi poſſint; niſi per viam legitimæ appellationis, & in caſibus ut ſupra non prohibitis, ad ipſorum Tribunalia deferantur.

Judex AD QUEM non procedat, niſi conſtito de appellatione legitime interpoſita, & in caſibus a jure permiſſis.

§. 43. Appellationes autem non recipiantur, neque inhibitiones vigore illarum concedantur, niſi prius conſtiterit, quod nedum per legitimam Perſonam, & intra legitima tempora vere appellatum fuerit; Sed etiam, quod appellatum fuerit a Sententia definitiva, vel habente vim definitivæ, aut a gravamine, quod per definitivam Sententiam reparari non poſſit: Idque per publica Documenta, quæ realiter in Actis exhibeantur; Tunc enim, & non antea, Judici, ad quem appellatum fuerit, in Cauſa ſe intromittere, citationes, & inhibitiones concedere liceat; dummodo tamen concedantur cum inſcriptione tenoris Sententiæ, aut Decreti definitivi, ſeu vim definitivæ habentis, vel damnum per definitivam irreparabile inferentis; Alias citationes, inhibitiones, Proceſſus, & inde ſequuta quæcumque, ſint ipſo Jure nulla, atque impune ſperni poſſint.

Quid faciendum, denegato Inſtrumento Decreti, vel ſententiæ, a qua appellatum fuerit.

§. 44. Quod ſi appellans aſſerat, Sententiæ, aut Decreti Exemplum authenticum, culpa Judicis *a quo*, vel Notarii, ſive Actuarii, habere non poſſe, tunc ſaltem copiam ſimplicem Sententiæ, ſeu Decreti, in Actis producere teneatur, ejuſque tenori, in literis Inhibitorialibus inferro adjicienda erit, prout adjici volumus, & mandamus, in earum corpore expreſſa conditio: *Quatenus tamen tenor inſertus vere, & in ſubſtantialibus cum Originali concordet, eodemque Originali præſentes litere ſint in tempore poſteriores, alioquin nulle, & irrite cenſeantur*: Et ſi ſecus factum fuerit, inhibitiones aliter conceſſæ nullatenus afficiant, & Notarii, ſive Actuarii, qui illas expediverint, incidant in pœnas ſuperius expreſſas.

Gravamen quoque legitime probandum.

§. 45. Cum vero a gravamine, quod per definitivam reparari nequit, appellatum fuerit, ſi quidem res ſit de carceratione jam ſequuta cum Mandato verbali, non aliter expediri poterunt Inhibitiones vigore Appellationis, quam conſtito prius de ipſa carceratione per depoſitionem ſaltem duorum Teſtium. Interim tamen Appellans in eodem, quo reperitur, carcere permanebit, donec aliter ſer. ſer. judicatum fuerit. Ubi vero agatur de cenſuris jam prolatis, vel de comminatione Carcerationis, Torturæ, aut Cenſurarum, obſervetur omnino diſpoſitio dictorum Decretorum Congregationis Epiſcoporum ſub rec. mem. Clemente VIII., juxta additiones, & declarationes piæ me. Benedicti XIII.

Citationes ad comparendum, vel pro adeunda Signatura Juſtitiæ, non ſuſpendunt proceſſum ad ulteriora.

§. 46. Ulterius in prædictis Cauſis in prima Inſtantia pendentibus, vel aliis ſuperius expreſſis, in quibus non admittitur appellatio in ſuſpenſivo, Citationes, quæ expediri ſolent coram Cardinali Signaturæ Juſtitiæ Præfecto, vel effectum comparendi, vel pro adeundo eamdem Signaturam, tametſi ab ejus Auditore ſubſcriptas, vim inhibendi nullatenus ſortiri poſſe volumus, eaſque ad prædictos alios dumtaxat effectus, comparendi ſcilicet, vel adeundi Signaturam, expeditas cenſeri, non autem ad retardandam exequutionem, vel ſuſpendendum proceſſum ad ulteriora.

PONT A. II.

In cauſis privilegiatis, Monitoria coram A. C. de more expedantur.

§. 47. Denique quoad Cauſas privilegiatas, quæ, ut præfertur, in prima etiam Inſtantia apud Nos, & Sedem Apoſtolicam tractari poſſunt, nihil ex antiquo mutandum eſſe volumus, ſed Monitoria in illis coram Cameræ noſtræ generali Auditore, vel ejus Locumtenentibus, prout hactenus laudabiliter obſervatum eſt, expedienda eſſe, juxta præſcriptum Apoſtolicarum Conſtitutionum, & præſertim ſel. rec. Pauli V. Prædeceſſoris Noſtri in Conſtitutione, quæ incipit: *Univerſi*; necnon prædictarum additionum, & declarationum Benedicti XIII., exceptis tamen Monitoriis intimandis ultra Montes, in quibus ad evitanda ſcandala, & litigantium incommoda, volumus omnino renovari, & obſervari ſtylum, qui olim in eo Tribunali vigebat, ideſt, quod ad ejuſmodi Monitoriorum expeditionem non aliter procedatur, quam oblato prius ipſi Auditori, vel aliter, alteri ex ejus Locumtenentibus, coram quo Monitorium expediendum erit, ſupplici Libello univerſam Facti ſpeciem clare, & dilucide continentes, & prævio etiam ejuſdem Judicis reſcripto, quod Monitorium expediri poſſit, penes Cauſæ Notarium, vel Actuarium, diligenter cuſtodiendo. Et ſi aliter, quam præfertur, & abſque dicto ſupplici libello, ac ſpeciali Judicis reſcripto, dicta Monitoria ultra Montes intimanda expedita fuerint, Notarius, ſive Actuarius, & Subſtitutus, qui illa expediverit, ipſo facto incidat in pœnas ſuperius expreſſas.

Sed in cauſis ultra Montes adhuc ſpeciale Judicis reſcriptum.

Admonitio ad Judices pro prævi, niſiorum executione.

§. 48. Omnia, & ſingula hactenus a Nobis diſpoſita ad rectam Judiciorum methodum reſtituendam, eo impenſius ad omnibus exacte cuſtodiri, & obſervari mandamus, quo clarius conſtat, hac noſtra Conſtitutione non novas ferri, ſed antiquas inſtaurari leges, provide, ſapienterque inſtitutas, & temporum injuria, ac hominum fraude obſoletas, & novo Pontificiæ auctoritatis præſidio communiri ordinem procedendi in Cauſis, jamdiu præſcriptum Superioribus, & Inferioribus Tribunalibus a Sacra Tridentina Synodo, Congregationum Decretis, & Prædeceſſorum Noſtrorum Romanorum Pontificum Conſtitutionibus, aliiſque Ordinationibus Apoſtolicis. Ideoque ſi ipſi Judices, omni ſemoto, ut par eſt, humanæ cupiditatis affectu, præ oculis ſolum habuerint, quæ tam maturo, tamque ſaluberrimo ſunt conſtituta & ordinata conſilio, facile eorum quilibet agnoſcet, quæ ſui, & quæ alieni Miniſterii partes eſſe debeant in admittendis, ac reſpective rejiciendis Cauſarum Appellationibus, & Inhibitionibus: Atque ita fiet, ut non ſolum unicuique in ſuo ordine debita Juriſdictionis, & auctoritatis, prærogativa ſervetur; Sed etiam ut, extinctis prorſus, ac radicitus avulſis omnium contentionum, & diſcordiarum ſeminibus, muto charitatis vinculo Tribunalia ſocientur, & inter illa recte agendi diſciplina Chriſtiano Populo utilis, & neceſſaria reſtituatur.

Actorum viſitatio, & examen judiciale.

§. 49. Demum ut, exemplo Noſtro, omnes præmiſſorum executioni caute, & pro viribus incumbant, & ut præſertim Notariis, Tabellionibus, & eorum Actuariis, & Subſtitutis omnis contraveniendi anſa præcidatur, volumus, & expreſſe mandamus, Proceſſus, & Acta Cauſarum

rum

PONT. A. II.

rum in Noſtra Romana Curia coram quovis Judice pendentium, ac Inhibitiones, Appellationes, Monitoria, aliaſque Citatoriales, & Inhibitoriales literas, quas ab iiſdem Notariis, eorumque Subſtitutis, ſcientibus, vel inſciis Judicibus, vel alias quomodolibet in poſterum expediri contigerit, ſedulo cognoſci, & examinari per fide dignas Perſonas a Nobis opportune deputandas, quæ ſi deprehenderint, eaſdem Inhibitiones contra hujus Conſtitutionis formam, & ad ſubterfugienda Ordinariorum, & Epiſcoporum judicia, quæſito gravaminis colore, fuiſſe perperam conceſſas, & expeditas, in eoſdem Notarios, & Subſtitutos Canonicis pœnis, aliiſque a Nobis ſupra expreſſis, ſevere pro modo culpæ animadvertant.

Clauſulæ, & Decreta omnes efficatia.

§. 50. Decernentes has præſentes literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari; Sicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ præfatæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & ejuſdem Sedis Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes oppoſitas.

§. 51. Non obſtantibus præmiſſis, ac quatenus opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de jure quæſito non tollendo, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, ac uſibus, & ſtylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis, præfatis, aliiſque quibuslibet Judicibus, Curiis, Tribunalibus, & Perſonis, etiam quantumvis ſublimibus, & ſpecialiſſima mentione dignis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, ac conſiſtorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiſcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis: Quibus omnibus, & ſingulis, etiam ſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, ac derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

ANNO 1742.

Publicationis præceptum, cuiſque effectus.

§. 52. Ut autem eædem præſentes literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, ſeu earum exempla ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris eſt, affigi, & publicari, ſicque publicatas, & affixas omnes, & ſingulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, ac afficere, ac ſi unicuique eorum nominatim, & perſonaliter intimatæ fuiſſent: ipſarum autem literarum tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis, manu tamen alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eamdem prorſus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Exemplis auctoritas tribuitur.

§. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, admonitionis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Noſtri Anno II.

Sanctio Conſtitutionis.

Dat. die 30 Mart. 1742.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Cardinalis Paſſionеus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

I. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 18. *Aprilis ejuſdem Anni.*

REVOCATIO XLIX.

Peculiaris Statuti Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum nuncupatorum, quo ipſis vetitum erat, ne Confeſſariis extra proprium Ordinem unquam confiteri poſſent.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Diſpenſationes ab hujuſmodi ſtatuto alias petitæ, & conceſſæ fuerant.

QUOD communi auctoritatis juri innixum in Religioſis Familiis, etiam per peculiares Generalium Comitiorum ſanctiones in aliquibus Ordinibus præceptum ſtatutumque eſt, ut nimirum Alumni cujuslibet Inſtituti peccata ſua non niſi ejuſdem dumtaxat Religionis Confeſſariis, quibus, utpote omnium rerum in ipſa Religione ſervandarum cavendarumve notitia inſtructis, facilius eſt pro culpis ſalutare adhibere remedium, confiteri teneantur: illud, etſi aliquo pacto tamquam neceſſarium, & laudabile, ac proptera ab Apoſtolica hac Sancta Sede fortaſſe alias confirmatum, etiamnum ſervatur; ea tamen ſecum afferre incommoda, propter quæ non ſine aut

con-

ANNO 1742. conſcientiæ angore, aut populorum offenſione, adimpleri poſſe, alias nonnulli Fratrum præſertim Ordinum Prædicatorum, Minorum Sancti Franciſci, aliorumque Superiores ſerio cogitantes, ſuper hujuſmodi Staturis Ordinum ſuorum diſpenſationem ab eadem Apoſtolica Sede, ſibi impertiendam curarunt.

Tenor Statuti.

§. 1. Quoniam autem, ſicut accepimus, in Ordine Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum, nuncupatorum, idem quoque Statutum a Diffinitorio generali jamdudum editum, & in pluribus Capitulis generalibus dicti Ordinis comprobatum ea, qua decet, obſervantia viget, atque exigitur; ut nemo Frater expreſſe profeſſus Ordinis præfati, ſive Presbyter, ſive Laicus fuerit, ſive iter agens, ſive alicubi quocumque pacto de ſuorum Superiorum tamen licentia commorans, etiamſi ad prædicandum Verbum Dei, tam Adventus, quam Quadrageſimæ temporibus, & ad Sacras Miſſiones quoque perrexerit, nemini, niſi ſui Ordinis Fratris Confeſſario, per ſuum Superiorem ad Confeſſiones audiendas approbato, peccata ſua confiteri, ab eoque Sacramentalem Abſolutionem obtinere licite, & valide poſſit.

Rationes diſpenſandi.

§. 2. Hinc eſt, quod Nos, qui licet ejuſdem Ordinis Alumnos, propter ſeverioris diſciplinæ cultum, ſummam animi demiſſionem, arctiſſimam paupertatem, & inſignem in pietate, doctrinis, diſciplinisque laudem, plurimi facere pergimus, & paternæ benignitatis teſtimoniis complectimur; tamen ſcientes, de mundano pluvere religioſa etiam corda ſordeſcere, nec ad ſuſceptum religioſæ vitæ inſtitutum proficere, quin imo plurimum obeſſe, ut iidem Alumni, ac præcipue prædicationi Verbi Dei ſacriſque Miſſionibus addicti, a ſuis Conventibus, quacumque de legitima cauſa, & longe, & diu abſentes, ob Confeſſarii defectum, vel a faciendo Sacro, aut Sanctiſſimo Euchariſtiæ Sacramento percipiendo, non ſine populorum, quibuſcum interea temporis converſantur, ſcandalo abſtineant, vel ad Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium celebrandum, aut Angelorum panem ſumendum, ne ſcandalum oboriatur, cum conſcientiæ angore accedant; hiſce malis opportunum Apoſtolicæ providentiæ noſtræ remedium afferre cupientes; motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ac prævia cujuſcumque Statuti, ſeu Decreti, ut præmittitur, a generali Diffinitorio editi, & per generalia dicti Ordinis Capitula approbati, etiam ab Apoſtolica Sede præfata confirmati, revocatione; tenore præſentium ſtatuimus, decernimus, & mandamus, ut quilibet ex Fratribus dicti Ordinis, ſive in Sacro Presbyteratus Ordine conſtitutus, cujuſcumque ſtatus, gradus, dignitatis, & conditionis, ſive Laicus, ſeu Converſus fuerit, qui de Superiorum ſuorum licentia, quacumque de legitima cauſa, titulo, & occaſione, ſive prædicandi Verbum Dei quocumque tempore, ſive ſacras Miſſiones peragendi, ſive iter agendi, & alicubi commorandi, ubi nullus Conventus, ſeu Hoſpitium, nulluſque Frater dicti Ordinis Confeſſarius reperitur, libere, & licite poſſit, ac valeat quemlibet Presbyterum Secularem ab Ordinario Loci, vel Regularem a ſuo Superiore Regulari ad Sacramentales Confeſſiones excipiendas approbatum adire, eique peccata ſua confiteri, atque ab ipſo obtinere ſacramentalem abſolutionem, etiam quoad caſus, per Conſtitutiones, & Statuta Regularia dicti Ordinis reſervatos, incurſaſque proinde cenſuras, recepta ſalutari pœnitentia, præſtitaque obligatione ſe ſtatim, quoad ipſi permiſſum fuerit, coram ſuo Regulari Superiore præſentandi, ac de novo ſuper caſibus, & cenſuris hujuſmodi abſolutionem impetrandi.

Conceditur Ludovicum conſtituendi extraneis Confeſſariis deficiente Confeſſario approbato ſui Ordinis.

Etiam quoad abſolutionem a caſibus reſervatis, ſub conditione &c.

§. 3. Decernentes eaſdem præſentes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quamdocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari: ſicque in præmiſſis, per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, ac quoſvis alios quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus præmiſſis, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum, quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Clauſulæ, & derogationes.

§. 4. Volumus autem, ut earumdem præſentium Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris die XXX. menſis Martii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Exemplorum fides.

Dat. die 30. Martii 1742.

D. Card. Paſſionеus.

PONT. A. II.

BEA-

PONT. A. II.

L. BEATIFICATIO

Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. IN virtutibus, rebuſque a Servo Dei Camillo de Lellis Congregat. Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis Fundatore ad Divini honoris Cultum promovendum, augendumque, & ad opportuna procurandæ animarum Chriſtifidelium ſaluti commoda, ac remedia comparanda præclare geſtis, in quibus magnificata eſt dextra Excelſi, & ampliſſime triumphavit virtus Spiritus Sancti, divina ipſius miſericordiarum Patris, qui mirabilis eſt in Servis ſuis, opera revelare, & confiteri, non ſolum honorificum, ſed in hac potiſſimum aſpera temporum conditione ſalutare etiam, ac neceſſarium eſſe ducimus, ut & univerſi Chriſtifideles benignitatem Dei noſtri, & divitias bonitatis ejus prædicantes, nova, atque uberrima habeant ad imitationem exempla, & ipſe Servus Dei meritis honoribus mactatus in terris, certa è Cœlis patrocinio ſuo in diebus noſtris impetret perpetuæ inter Chriſtianos Principes pacis, communis Populorum tranquillitatis, & æternæ ſalutis auſpicia, atque præſidia.

Summarium virtutum, & meritorum Beati Viri. §. 1. Erraverat ille quidem a ſemita, quam tenuerant Servi Dei, qua iter ad Cœleſtem Patriam intenditur, & ipſum fore perſecuturum capta quædam in nativitate auguria addicebant; ſed peculiari miſerentis Dei providentia in viam rectam, in ſolemni die Purificationi Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ ſacra, revocatum, adeo replevit ſpiritus timoris Domini, ſpiritus conſilii, & fortitudinis, ut ejuſdem amoris igne accenſus, amare fleverit; atque arduum Chriſtianæ pœnitentiæ, & perfectionis ſtadium ingreſſus, curriculum omnium virtutum, relicto aliis, atque ſui præſertim Inſtituti Alumnis ad præeuntem impigre ſectandum incitamento, confecerit; Unde a bonorum omnium largitore Deo immortalis beatitudinis bravium accepiſſe, nullus ambigendi ſit locus. Quamobrem nihil ad ſupremum, graviſſimumque Apoſtolicæ ſervitutis, in Catholicæ Eccleſiæ procuratione, imbecillitati noſtræ per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam demandatum miniſterium ritè ſancteque obeundum intelligimus eſſe aptius, aut magis idoneum, quam ut, quantum Nobis ex Alto conceditur, ejuſdem Servi Dei Camilli de Republica Chriſtiana, atque hac Alma Urbe noſtra, in qua maxime ſuculentiſſima ſuarum virtutum præſetulit ſpecimina, & mortali vitæ finem impoſuit, benemerentiſſimi, cultum, & venerationem, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Eccleſiæ decus, & Chriſtiani populi utilitatem, promoveamus.

Ordo in ejus cauſa ſervatus. §. 2. Cum itaque, mature, diligenterque diſcuſſis, atque perpenſis per Congregationem Ven. Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpoſitorum, Proceſſibus de Apoſtolicæ Sedis licentia confectis, ſuper vitæ ſanctitate, & virtutibus, tam Theologicis, quam Moralibus in gradu heroico, quibus eumdem Servum Dei Camillum de Lellis multipliciter claruiſſe, necnon miraculis, quæ ad ejus interceſſionem, & ad manifeſtandam hominibus ipſius ſanctitatem, a Deo patrata fuiſſe aſſerebatur, eadem Congregatio coram Nobis conſtituta, auditis etiam Conſultorum ſuffragiis, uno ſpiritu, unaque voce cenſuerit, poſſe, quandocumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum conſuetis indultis: Hinc eſt, quod Nos piis, atque enixis antedictæ Congregationis Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis, jamdudum ſæpius porrectis ſupplicationibus, quibus olim ſuas, & cl. mem. Hiſpaniarum Reges Catholici, tum Philippus III., tum Philippus IV. ad ſel. rec. Paulum Papam V., Gregorium PP. XV., & Alexandrum PP. VII. Prædeceſſores noſtros, & utriuſque ſexus Principes, ac Duces, necnon Nobiles Viri Electi Civitatis Neapolitanæ, aliique ex Ordine Eccleſiaſtico preces, & vota conjuxerant, Nobis nuper iterum porrectis, benigne inclinati, de ſupradictæ Congregationis conſilio, & aſſenſu, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium indulgemus, ut idem Servus Dei Camillus de Lellis, in poſterum Beati nomine nuncupetur, ejuſque Corpus, & Reliquiæ venerationi fidelium (non tamen in proceſſionibus circumferendæ) exponantur; Imagines quoque radiis, ſeu ſplendoribus exornentur; ac de eo quotannis die XV. menſis Julii recitetur Officium, & Miſſa de Communi Confeſſoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, & Miſſalis Romani. Porro recitationem Officii, & Miſſæ celebrationem hujuſmodi, fieri concedimus dumtaxat in univerſa Congregatione eorumdem Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis, & in civitate, ac Diœceſi Thearina, ubi natus, ab omnibus utriuſque ſexus Chriſtifidelibus, tam Secularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, & quantum ad Miſſas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Eccleſias, in quibus Feſtum peragetur, confluentibus. Præterea primo duntaxat anno, a datis hiſce literis, & quoad Indias, a die, quo eædem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Eccleſiis Congregationis, Civitatis, & Diœceſis antedictæ, ſolemnia Beatificationis ipſius Servi Dei, cum Officio, & Miſſa, ſub ritu duplici majori, die ab Ordinariis reſpective conſtituta, poſtquam in Baſilica noſtra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem ſolemnia Dominica Secunda poſt Paſcha Reſurrectionis Domini Noſtri Jeſu Chriſti currentis anni MDCCXLII., pariter celebrandi facimus poteſtatem.

Preces Sanctæ Sedi porrectæ pro ipſius Beatificatione.

Eidem Beati nomen, & honores decernuntur.

§. 3. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac Decretis de non cultu editis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, ut earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium ſubſcriptis, & ſigillo Præfecti ejuſdem Congregationis munitis, eadem prorſus fides ab omnibus, & ubique, tam in judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud San-

Clauſulæ.

ANNO 1742.

Anno 1742. Dat. die 7. Aprilis 1742.

Nam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die VII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

D. Cardinalis Paſſioneus.

LI.

LITTERÆ

Canonizationis Beatæ Eliſabethæ Luſitanorum Reginæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

RATIONI congruit, & convenit æquitati, ut ea, quæ Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum ſuorum S.R.E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum tunc in Romana Curia commorantium unanimi conſilio, decreta, definita, & ſtatuta fuerint, licet, ipſius ſuperveniente obitu, Literæ Apoſtolicæ deſuper confectæ non fuerint, ſuum debitum conſequantur effectum.

Evangelium.

§. 1. Gaudeat in Domino, & in donis gratiæ ſuæ glorietur felix Luſitaniæ Regnum; ſed laudent alii Cœli illius temperiem, amœnas Tagi ripas, divitias ex toto Orbe navibus eo illatas, & congeſtas, nobilitatem Urbium, hominum ingenium, & ſolertiam, & in remotiſſimis Terrarum Orbis regionibus detegendis, ſubjiciendiſque felicitatem. Una eſt, quæ præcipuam ex Sacerdotali ore laudem meretur, & quæ in Sancta Dei Eccleſia merito extolli, & prædicari debet, ſuorum ſcilicet Regum pietas, & religio. Hæc enim Luſitanum Regnum fundavit, hæc ampliavit, hæc ad ſummam gloriæ, & laudis magnitudinem evexit, hæc in ea amplitudine, qua nunc floret, ſervat, & cuſtodit. Nam Princeps ille, & genere, & virtute clarus Henricus, qui Luſitaniæ Regni decus, ac gloriam, barbararum gentium incurſu, ac veluti inundatione afflictam erexit, atque inſtauravit, cum in Hiſpania adverſus Mauros Alphonſo Sexto ſtrenuam navaſſet operam, & Therafiam ejus filiam in Uxorem, & Luſitaniæ partem in dotem, & præmium virtutis accepiſſet, eam ſtatim, ereptis e Maurorum poteſtate aliis oppidis, plurimum auxit. Poſteaquam vero e Hieroſolymitana expeditione, quam pietatis, & Religionis ſtudio ſuſceperat, reverſus eſt, nunquam bello contra Mauros abſtinuit. Nam quinque ſupra viginti de Mauris reportatis victoriis, multiſque de manubiis, ac ſpoliis hoſtium, Templis, ac Cœnobiis erectis, ad Aſturicam, quam obſidebat, in armis, prout Fidei propugnatorem decebat, ultimum diem obiit. Nec ejus filius Alphonſus tanto Patre inferior fuit: Teſtes ſunt Leiria Urbs munitiſſima Mauris erepta, Scalabis inexpugnabile Oppidum in poteſtatem redactum, Olyſſippo expugnata, innumerabiles Maurorum, & Barbarorum copiæ pauco militum numero pluries disjectæ, unus, & triginta Barbarorum Reges armis devicti. Siquidem numquam a perſequendis bello Crucis hoſtibus terra marique ceſſavit, donec eliminata e Luſitaniæ finibus Mahumetana ſuperſtitione, Catholica Religio a pluribus annis exul, veluti triumphans in propriam ſedem reduceretur: Cujus non minus virtus in bello, quam pietas in pace reſplenduit. Nam egregio pietatis documento, cum ex acie domum redibat, in Monaſterium Sanctæ Crucis ſe recipere, ibique cum Religioſis Viris Chorum adire, orare, pſallere, ſacriſque myſteriis adeſſe ſolitum fuiſſe traditur. Difficilis quidem res eſſet, ſi quis Luſitanorum Principum, qui Henrico, & Alphonſo ſucceſſerunt, fortiter, ac pie geſta perſequi, & præſtita ab eis in Catholicam Religionem officia recenſere vellet. Innumera enim non ſolum in vicinis, ſed in remotiſſimis partibus, adverſus Mauros, Turcas, Saracenos, Idololatras, bella pro Religione ſuſcepta, relatæ victoriæ, parta pietatis trophæa. Ingentes claſſes adverſus Chriſtianorum hoſtes maximo ſumptu paratas, & omni re inſtructas in ultimas, & prorſus ignotas Orbis regiones miſſas, quis ignorat? Et antiqua Luſitanorum Regum virtutis exempla adverſus Chriſtiani nominis inimicos renovata noſtra memoria vidimus, & contra ferales Turcarum debacchantium impetus, præſens in Luſitanorum Regum pietate Roma, & Italia ſenſit auxilium. Sed Chriſtianum nomen non ſolum armis, opibus, & ſanguine ſuo Luſitani Reges tutati ſunt; verum etiam longe lateque ſtudio, cura, ac ſolicitudine propagarunt: ut hanc unam egregiam laudem propriam ſibi facere velle viſi ſint, Evangelium Chriſti Domini diſſeminare, Catholicæ Fidei lucem diffundere, ſuperſtitioſos cultus abolere, Crucis vexillum in longe diſſitas, & nunquam ab aliis aditas regiones inferre. Nam eorum opera ora Punica arcibus occupata, Mari Athlantico emenſo, Inſuliſque per illud ſparſis, totaque ulteriore Lybia qua mari luſtrata, qua terra penetrata, Arſinario Promontorio, Guinea, Zanguebaria, & Promontoriis intra, & ſub Æquatore conſtitutis, & ultra ad Cancri tropicum utraque Æthiopia, Inſuliſque vaſtis, Perſici, & Arabici freti finubus pervaſis, qua Aſia ab Africa disjungitur, barbaris atque efferis Nationibus venerandum Chriſti nomen, ac ſalutaris Evangelii doctrina annunciata eſt. Inſuper India, quam late intra Indum, & Gangem protenditur, tranſmiſſa, in Auream Cherſoneſum, & Sumatram, plurimaſque immenſi illius Archipelagi inſulas, ad Molucas uſque, ultimamque Japoniam, & in Sinicum Imperium, & Tartarico Regno proximas regiones; inſuper ad Occidentales Indos curſu deducto, in Pernambucum, Marananiam, cæteraſque vaſtiſſimæ Braſiliæ Terras, ſacris Miniſtris, & Verbi Dei Concionatoribus Regio ſumptu, & Apoſtolicæ Sedis auctoritate miſſis, populis habitantibus in Regione umbræ mortis Luſitanorum Regum, aliorumque Catholicorum Principum pietate Lux Evangelicæ Fidei affulſit. Profecto admiratione ſuſcipi potius, quam pro meritis laudari in Domino poteſt munificentia, & Religio Luſitanorum Regum, in large ac ſplendide protegendis, ſublevandiſque populis ad Catholicam Veritatem recens adductis, in alendis, ac ſuſtentandis Sacrarum Miſſionum Miniſtris, in ædificandis inter barbaras gentes immortali Deo Templis, in extruendis Religioſorum Virorum Cœnobiis, in erigendis, pro erudienda in Catholica Religione, &

Pont. A. II.

Ec-

Digitized by Google

PONT. A. II. Ecclesiastica Disciplina juventute, Sacris Ædibus, & Seminariis, aliisque peragendis, quæ ad expellendas Mahumethanæ impietatis, vel Idololatriæ errorum tenebras, & ad diffundendum Christianæ veritatis lumen conducebant. Itaque tantis pietatis operibus, & tam præclare a Lusitanis Regibus in bello, & pace pro Religione gestis, hanc inter cætera amplam mercedem retulit benignissimus Deus, ut in Regia Domo, ac Familia existerent fœminæ morum integritate, & vitæ sanctitate illustres, quæ Deo dilectæ, & mundo mirabiles, in Servorum Dei numerum a Catholica Ecclesia adscribi mererentur; ut si Lusitanæ Regnum in terris suorum Regum virtute, & pietate maxime confideret, majus in Cœlis in suorum Principum sanctitate, & meritis incolumitatis suæ præsidium haberet. Ex hoc numero fuerunt Therasia, Sancia, Mafalda, Johanna: Sed præ omnibus, & Sanctarum operationum laude, & cœlestium miraculorum magnitudine emicat Beata Elisabeth Regina, quam fel. rec. Urbanus Papa Octavus Prædecessor Noster pro sua pastorali solicitudine tanquam sanctam, & electam Dei in universali Ecclesia colendam, & venerandam Apostolica auctoritate decrevit. Et Nos, quos in Apostolatus ministerio, licet immerentes, Divini consilii altitudo succedere voluit, ejus vitam, & res mirabiliter sancteque gestas Christiano Populo considerandas proponimus; ut Principes Fœminæ, inter Regales delicias, & mundanos aulæ fastus, præ oculis habeant, quam imitentur; omnes vero, ad quam calamitosis hisce temporibus, & in tanta rerum omnium perturbatione, supplices confugiant: ut quæ in terris contrarias diffidentium Principum voluntates miro gratiæ Dei dono in concordiam reducebat, modo in Cœlis Beata, precibus apud Deum pro Nobis intercedere velit, quo tanti graviffimorum bellorum motus, armorumque turbines, potentiffimæ Divinæ voluntatis jussu compescantur, & diremptis diffidiis, reconciliatisque inter se discordantium Principum animis, Sancta Dei Ecclesia Regi pacifico, & omnium bonorum Datori gratiarum hymnos, & debitas laudes persolvens in tranquillitate quiescat, ac pace & concordia filiorum suorum lætetur.

In lucem editur Elisabeth Avo ejus Jacobo Regi educanda traditur, & futuræ Sanctitatis indicia præfert.

§. 2. Nata est Elisabeth anno a Virginis partu millesimo ducentesimo septuagesimo primo: Pater ei fuit Rex Aragoniæ Petrus, Jacobo Rege natus, & Violantia Regis Hungariæ filia: Mater Constantia, filia Manfredi Siciliæ Regis, & Friderici Secundi Imperatoris neptis. Præluxit in ea fax illa virtutum, quæ cum ætate ipsa adolescens, & in diem magis magisque relucens in hoc sæculo, tanquam in tenebricoso loco, lumine ac splendore suo viam salutis aliis præmonstraret. Recens enim a partu ad Regem Jacobum Avum allata, atque ab eodem ad sextum ætatis annum Christianis moribus imbuta, de ipsa prædicare, ac pene prædicere ille solebat, neptem illam atque alumnam suam, fœminarum omnium optimam, clariffimamque futuram, quæ ex Aragoniorum Regum stirpe natæ unquam fuissent. Ex humanis erepto Jacobo, sexennis puella reducta in Patris domum, ibi, quam ab Avo didicerat, profecuta est integerrimæ vitæ rationem. Pueriles ludos, ornatum corporis, voluptatum delicias, tenera adhuc, & infantili ætate, sed cœlo matura, fugiebat: Divinis precibus, ciborum abstinentiæ, Caritatis operibus impense vacabat; ut Pater ipse fuerit solitus affirmare, suarum rerum, ac Regni felicitatem Elisabethæ virtutibus, ac meritis apud Deum acceptam esse referendam. ANNO 1742.

Lusitaniæ Regi Dionysio nubit, ac suscepram Prolem optimis moribus, ac documentis imbuit

§. 3. Educata pudice, ac sobrie, ubi plenis annis nubilis facta est, longe clarescens honestis moribus suis, quibus eam Deus etiam mortalibus oculis pulchram faciebat, & reverenter amabilem, atque mirabilem, a pluribus Christianorum Principum Filiis, per crebras legationes, & literas in matrimonium expetitur. Sors obtigit Lusitaniæ Regi Dionysio, Alphonsi III. filio; cui Regiis, & Christianis ritibus nuptui tradita, non tanquam viro, sed tanquam Domino subdita fuit, studens eum demereri conjugalibus obsequiis, & Deo lucrifacere. Et quoniam bonum conjugii est, & Dei donum, proles ex legitimis nuptiis suscepta; hanc quoque Deus largitus est famulæ suæ, ut pudicitia, sanctisque moribus, & fœcunditate etiam Viro suo probaretur. Nam ætatis anno decimo septimo Constantiam filiam peperit, vicesimo vero Regni hæredem Alphonsum. Sed quos in hanc mortalem lucem ediderat, iterum parturiens Deo, bonis erudiebat monitis, sanctisque moribus informabat, & exemplo suo, quod longe efficacius verbis est, ad pietatem, omnemque virtutem instituebat.

Sanctis operibus, ac cœlestium rerum contemplationi vacat.

§. 4. Etenim illa non minorem excolendis in se virtutibus, quam in liberis educandis, aliisque necessariis rebus procurandis, dabat operam; In sacris precibus assidua, frequens ad rem Divinam erat; ubicunque versaretur, Sacellum habebat religiose constructum, ac magnifice ornatum, Sacerdotibus, aliisque Sacris Ministris instructum, quo a tumultuantibus sæculi curis secedens, in Sancta Dei contemplatione quiesceret; ibi enim ejus erat requies, ibi fere semper habitabat, soli Deo intenta, & cœlestibus inhians divitiis, terrenas opes, & vana corporis ornamenta, quibus animæ pulchritudo non augetur, sed corrumpitur, contemnebat: decenti, & modesto indura cultu, composito vultu, & demissis oculis incedens, externo præferebat in habitu virtutem, quæ intus latebat in corde. Ubique enim Deum sibi præsentem habebat, & quo magis in eum amore ferebatur, eo vehementius vitia, & peccata odio prosequebatur, ut si quando Divinam lædi Majestatem animadverteret, injuriam sibi fieri, & se ipsam læsam existimaret.

Jejuniis, aliisque pœnis corpus macerat.

§. 5. Hujus etiam vis Sancti amoris dulces ei reddebat acerbissimas pœnas, quibus subjicere corpus, & in servitutem redigere curabat, ne ad Creatorem Suum tendentem animum cænosis terrenarum cogitationum motibus impediret, & rebellantium passionum turbis ad terrena a Cœlestibus avocaret. Quadruplex illa jejunium ab adolescentia solemne habuit: quadragenarium, & commune Christianorum omnium; alterum, quo præparari solent homines Religiosi ad Christi adventum, tertium, quod Angelorum appellant, a die festo Beatæ Virginis Assumptæ, ad Archangeli Michaelis diem; ac postremum a feriis S. Joannis Baptistæ ad diem Assumptæ Virgini Sacrum. His igitur jejuniis, & insuper nocturnis vigi-

ANNO 1742. liis, diurnisque laboribus, aliisque pœnis, in Regum deliciis enutritum corpus macerabat; a vino, in quo est luxuria, adeo assueverat abstinere, ut mediam fere anni partem solo pane transigeret, & aqua.

Gravi morbo correpta aquam potui sibi dari imperat, quæ Dei omnipotentia bis in vinum convertitur.

§. 6. Cum aliquando jaceret gravi stomachi morbo laborans in Oppido Alenquerio, præscripserunt ei Medici, ut vino uteretur; illa vero, cum id curationi valetudinis necessarium esse minime duceret, & sanctum suum propositum in abstinendo a vino levi ex causa mutare timeret, renuit id facere, jussitque quam sibi afferri. Sed æterni Dei benignitas, qui voluntatem timentium se facit, dignata est voluntati famulæ suæ obsequi, ne hominum consilio, indictam sibi abstinentiæ legem transgredi cogeretur, voluitque simul, eam uti remedio, quod per os Apostoli sui discipulo ejus Timotheo ægrotanti suggesserat, scribente ad eum Paulo. *utere modico vino propter stomachum*: Itaque renovato mirabili illo prodigio, quod primum, cum inter homines Christus Dominus versaretur, in nuptiis Canæ factum est, aqua bis ad eam allata, bis Omnipotentis voluntatis suæ nutu, quo res omnes e nihilo eduxit, in vinum commutata est.

Pauperum, & Miserorum necessitatibus subvenit: Monasteria ædificat, eaque redditibus dotat, aliaque pietatis officia præstat.

§. 7. Ex amore Dei summa illa Caritas erga proximum oriebatur, qua consolabatur afflictos, succurrebat egenis, pauperibus inserviebat, curabat ægrotos, omnes in Christo complectebatur, sublevabat pecunia, reficiebat alloquio. Nullus inopum occurrebat, in quem illa stipem benignissime non conferret, atque ex infinita multitudine debilium, languentium, pauperum, infirmorum, quæ se videbat assidue circumfusam, vacuum abire, aut solatio destitutum neminem patiebatur: Quos intelligebat præ pudore stipem cogere non audere, quamvis id suaderet necessitas; non solum prompta eis subveniebat pecunia, sed etiam quotidianis sumptibus sustentabat: Non exiguum frumenti numerum dabat Religiosis familiis, quæ in quibuslibet Lusitaniæ partibus versabantur: Cœnobiis Monachorum, quacumque iter faceret, certam pecuniæ summam quotannis assignabat in vestem. Almosterienſe Monasterium prope Scalabim a Berengaria nobili fœmina inchoatum ipsa perfecit: Aliam domum, ubi partus a Parentibus expositi educarentur, quam Martinus Episcopus Guardiensis morte occupatus absolvere non potuit, non modo absolvit, sed redditibus etiam, & excipiendorum numero puerorum amplificavit: Xenodochium e regione suæ domus prope Conimbricam erexit, ubi triginta pauperes certis attributis sumptibus alebat, ac vestiebat, atque identidem præsentia, allocutione, ministrandi quoque officio solabatur; denique communis omnium Parens, & Patrona censebatur, & temporalibus necessitatibus miserorum subveniens, animas, quorum corporibus succurrebat, humanitate, ac benignitate sua ad Deum trahere satagebat.

Quotannis feria sexta majoris hebdomadæ leprosis abluit pedes, quorum unum ab Atriensi servo gravius percussum sedat in columem.

§. 8. Consueverat Beata Elisabeth feria sexta majoris hebdomadæ elephantiacis aliquot, seu leprosis, pedes abluere, & stipem elargiri. Id aliquando cum perfeciſſet in oppido quodam Scalabi appellato, ex iis unus, quibus id præstiterat officium, reliquis tardior, ob morbi vim vehementiorem, substitit parumper in Regia; quod ubi Atriensis quidam Servus animadvertit, ferox, & asper, ac rei gestæ ignarus, acerrimis eum conviciis est insectatus: cumque ille reclamaret, fustem arripiens, hominis, qui se præ morbo commovere vix poterat, caput summa vi percussit, & graviter vulneravit. Concidit infelix in terram ea plaga accepta, & calamitatem suam cœpit ejulans lamentari. Accurrit, & vocibus, & miserabili spectaculo Urraca Vaschia, renunciatque Reginæ, cui ob studium pietatis erat familiarissima, quid factum fuerit; illa hominis miseri atque innocentis calamitate commota, in suum cubiculum eum imperat deportari, deinde album ovi exceptum stupa vulneri suis ipsa manibus imponit, additaque pecunia in reliquos sumptus, eum dimittit. Postridie quam hæc gesta fuerant, scisciatum mittit, quomodo se æger habeat: optime responsum fuit; & cicatricem, post factam a Regina medicinam, statim fuisse obductam. Ita Regii famuli injuriam Beatæ Reginæ Sanctitas, & clementia compensavit.

Feria quinta hebdomadæ pœnitentiæ, duodecim mulierum elephantiasi laborantium pedes ante ex quibus enarrantio infirmam oculo simul, ac Crucis signo mirabiliter sanat.

§. 9. Ejusdem majoris hebdomadæ feria quinta, lavare duodecim mulierum elephantiasi, seu lepra laborantium pedes, iisque etiam pecuniam, & vestes donare, & ad mensam splendide acceptis ministrare consueverat. Earum una pedem alterum cancro affectum tam male habebat, ut parum abesset, quin duo digiti decciderent; altero igitur abluto pede, alterum in pelvim immittere, Regina postulante, renuebat. Conscia enim latentis mali, & turpis deformitatis, pedem illum aut Reginæ manibus attingi, aut oculis videri indignissimum judicabat. Sed Urraca Valchia, quæ Elisabethæ aderat, ejus jussu recusantis pedem in aquam mittit. Id ubi factum est, odor illico afflatus est tam gravis, ac pestilens, ut omnes Regiæ Ministræ, cum eum præ fastidio ferre non possent, se proripuerint foras: sola imperterrita mansit Regina, quæ Christiana magnanimitate, & Caritate memorabili, ulcus non modo non horruit, sed suis manibus tractare, ac medicinam aliquam adhibere aggressa est. Accedit ergo plena misericordiæ, plena humanitatis, procumbit ante miseram fœminam, fovet calida pedem, & ulcus leniter, ac molliter expurgat; postremo ejus, *qui vulneratus est propter iniquitates nostras, & reputatus est quasi leprosus, & percussus a Deo* amoris impetu acta, ipsum cancrum, cujus vel odor erat intolerabilis, osculatur, & salutare Signum Crucis imponit. Mirum dictu, sed tanta virtute dignissimum! nulla interposita mora, & Signo Crucis, & osculo, & simul Beatæ Reginæ merito, insanabile ulcus Dei omnipotentia factum est sanum.

Humilitas mans, oculorum usu pueller restituto, verat miraculum divulgari.

§. 10. Cum aliquando proficisceretur Conimbrica in Urbem Portum, per vicum quemdam iter habuit, nomine Arisanam; hic illi obviam processit rusticana quædam fœmina, filiolam secum ducens ab ortu cœcam; oravit Reginam supplex, ut oculos puellæ manibus tantum attingeret; illa obsecratione simul, ac miseratione permota, morem gessit matris voluntati; post paucos dies exultans, & gestiens venit ad Elisabetham cum filiola quæ statim atque tacta fuerat, usum oculorum acceperat, agunt immortales Reginæ gratias, ipsa vero a Magistro humilitatis edocta, qui pertransiens benefaciendo, & sanando omnes,

&c

PONT. A. II. ANNO 1742.

se tamen beneficiorum auctorem probi nolebat, vetuit illis rem palam facere, utque facilius impetraret, veste utramque donavit.

Margaritam Freilam ab insanabili ventre in Stomacho liberat.

Nobilis quædam & religiosa mulier, Margarita Freila, quæ in Æde Sacrarum Virginum, cui nomen est Chelis, prope Ulyssiponem morabatur, Reginam in Urbe commorantem adivit, a qua statim ac pallido vultu, & macie confecta visa est, causam rogatur; tuberculum, respondit, super stomachum natum; signum illa Crucis ægræ parti imponit, quo facto, resedit omnis tumor, dolorque decessit. Margarita tam gravi morbo liberata præ gaudio continere se nequivit, quin illico omnibus manifestaret Elisabetham tam insperatæ curationis auctricem. Quod cum ad aures ejus perveniisset, non parum inde molestiæ accepit, dolens laudem sibi, aut gloriam ullam tribui, quam soli Deo debitam intelligebat. Itaque accersita ad se muliere, graviter cum ea conquesta est, silentiumque in posterum imperavit. Et quoniam profusa in egenos Caritate maxime erat liberalis, in sinu sæpe ferebat, quæ iis benigniſſime dispensaret. Accidit, ut eam hæc in sinu clam gerentem Vir ipsius Rex Dionysius observaret, qui forte ei factus obviam, interrogavit, quid in sinu portaret; rosas, inquit; ac Dionysii jussu explicato sinu, opes illæ distribuendæ pauperibus in recentes rosas versæ conspiciuntur. Ita omnipotens Deus, qui aridam Aaron virgam germinare fecit, & turgentibus gemmis erumpere flores, ad dictum Beatæ Elisabethæ, opes pauperibus destinatas in fragrantes rosas media hyeme commutavit, ut quantum sibi gratum, ac suave esset Famulæ suæ misericordiæ in pauperes sacrificium, tam mirabili prodigio ostenderet.

Opes pauperibus e spe insandas in recentes rosas commutat.

Variis exercetur tribulationibus: Parentum, & Constantiæ Filiæ factum æquo animo satisfaciet, quam in Cœlum proficiscentem videt.

§. 11. Necessitatem tribulationum non uno in loco nos monet Spiritus Sanctus in Sacris Scripturis, dicens: *Sicut Socii passionum estis, sic eritis & consolationis:* & rursus: *Heredes quidem Dei, coheredes autem Christi, si tamen compatimur, ut & conglorificemur*. Itaque benigniſſimus Deus, qui per ineffabiles providentiæ suæ vias, amariſſimis offensionibus etiam illa adspergens, quæ licito quidem, sed fortasse nimio amore a Servis suis tenentur, totis cordis affectibus, & intimis animi conatibus, ad se, misericorditer sæviens, eos ire compellit, B. Elisabetham maximis perturbationum fluctibus, & adversitatum tempestatibus, jactari sivit. Et quidem Constantiam Filiam præreptam sibi inverso quodammodo naturæ ordine, graviter doluit; tum etiam aliorum Cariſſimorum jacturam non mediocri animi sui dolore fortiter sustinuit. At Constantia Filia, permittente Deo, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, exacto unius anni spatio, quo pro ipsius anima Sacrum quotidie fieri per integrum castumque Sacerdotem curaverat, Matrem consolata est, cum per quietem e purgantis ignis pœnis in æternam felicitatem transeuntem se illi præsentem exhibuit.

Aversum a se Dionysii Regis animum, ac spreti Conjugalis thalami injuriam humiliter tolerat.

§. 12. Sed inter alia multa adversa, & aspera, quæ ipsi acciderunt, maximo quidem mœrore afflixit Regis mariti abalienatus animus, & ad illicitos amores abreptus. Nam Dionysius, qui aliquot annos cum illa conjuncte, integreque vixerat, quibusdam quasi voluptatis injustæ præstigiis fascinatus, voluntatem ab ea cœpit avertere, omnemque amorem ad quasdam transtulit mulieres, ex quibus liberos etiam suscepit. Toleravit illa patienter spreti cubilis injurias, & fracti maritalis fœderis crimen; atque humili cordis oculo indignas mulieres sibi prælatas respexit; neque cum aliquo de Mariti infidelitate conquesta est, neque ullam hac de re cum eo habuit simultatem; sed expectans in silentio misericordias Domini, qui solus facere potest mundum de immundo conceptum semine, loquebatur ei sanctis operibus suis, pietate sua, mansuetudine sua, tolerantia sua, humilitate sua. Tantæ igitur virtutis luce e lethali peccati somno excitus Dionysius aperuit mentis oculos, agnovitque turpitudinem suam, eamque detestatus, reliquum vitæ tempus caste, sancteque traduxit.

Exortas inter Dionysium Regem, & Alphonsum Fratrem, ac inter eumdem Dionysium, & Ferdinandum Castellæ Regem discordias dirimit.

§. 13. At vero piissimæ Reginæ animum non minori mœrore, ac tristitia perculerunt exorta inter summa, & cariſſima sibi capita dissidia. Sed hoc quoque Servæ suæ grande donum concesserat ille, cui juxta Prophetam nomen est, *Admirabilis*, *Consiliarius*, *Deus*, *Fortis*, *Pater futuri Sæculi*, *Princeps Pacis*, ut inter discordes animas tam se fortem gereret, ut labores, ærumnas, & extremam vitæ pericula pro earum salute contemneret; tam mitem, ut irarum morsibus exasperata pectora alloquio suo leniret; tam prudentem, & pacificam, ut irreconciliabili odio dissidentes ad pacem, & concordiam reduceret. Ac primo quidem gravem inter Dionysium Regem, & ejus Fratrem Alphonsum ortam discordiam, vel potius apertum bellum, copiis utrinque coactis, sciſſaque universa Lusitania in contrarias partes, compressit, ac diremit amantissima pacis Regina, fusis ad Deum precibus, Sacrorum Antistitum, & Principum Virorum opera adhibita, suis postremo ad utrumque adhortationibus, atque obsecrationibus sæpius interpositis. Deinde vero non inferiori laboravit cura, atque industria, ut revocarentur mota jam arma ab Rege Dionysio in Ferdinandum Puerum Castellæ Regem, ejusque tutores: Tum graviſſimæ aliorum Principum affinium dissensiones per eam pacatæ sunt, quæ pernicioſa mala universæ Hispaniæ allaturæ videbantur.

Alphonsum ejus Filium, qui defecerat a Patre, ex imminenti vitæ discrimine vindicat.

§. 14. Sed nulla illustrior, ac magis necessaria conciliata pax ab Elisabetha, quam cum Dionysius Parens, & Filius Alphonsus plusquam civilia inter se bella susceperant. Indignatus enim Dionysius ob Filii contumaciam, qui facinorosorum turmis stipatus, Patris auctoritatem, & imperium contemnebat, Regnoque dejicere minabatur, statuerat ex improviso eum opprimere. Appositis igitur ad omnes vias Custodibus, ne quis periculi nuncius ad Alphonsum iret, armatos raptim milites, & expeditos, secum proficisci jussit, ut acerbas de filio pœnas sumeret. At Elisabetha rei certior facta, per Nuncios diversis itineribus emissos, quanto in discrimine versetur, Filio significat, monetque, ut iram Patris declinet. Ipsa interim precibus, & lacrymis apud Deum exposcebat, ut tantum a viro, a Filio, & a regno malum averteret. Ejus itaque diligentia, atque pietate factum est, ut Filius digressus e loco, ubi opprimendus erat, saluti suæ provideret, cujus contumacem in Patrem animum pia Mater, ad quam de tanto beneficio

gra-

ANNO 1742. gratias acturus se contulerat, monitis, ac precibus infringere aggressa est. Verum in nihilo melior factus, sceleratum parare cœpit in Patrem bellum, qui facinoris indignitate commotus, aliorumque consiliis stimulatus, omnem viam ad vindicandam impietatem Filii quærebat. Exulcerabant hæc animum Elisabethæ, quæ demisse, atque assidue a Deo precabatur mitiorem Viro mentem, Filio saniorem. Accusata vero apud Dionysium nimiæ caritatis in Filium, & muliebris indulgentiæ, ademptis Castellis, bonisque fere omnibus ereptis, ne qua Filium ope juvaret, in liberam custodiam tradita est, jussaque ne statuto loco egrederetur. Æquo animo indignam passa est calumniam piissima Regina, neque conquesta est de acerbo Viri imperio; sed statim paruit, & aliorum reclamantium querelas compescuit. Interea Alphonsus expugnandis atque in suam potestatem redigendis Urbibus; Dionysius iis, quæ a sua potestate defeciissent, diruendis, atque evertendis; uterque in Lusitania misere devastanda, opes omnes, operamque ponebant. Quo tempore Beata Regina, religiosissimis quibusque fœminis undique ad se convocatis, cum iis tota erat in jejuniis, precibus, lacrymis, aliisque piis operibus ad exorandum Deum, *qui ventis, & mari imperat, & obediunt ei*, ut horridam tempestatem, quæ ingentem ruinam secum ferebat, superna ope sedaret. Ubi vero accepit, bellum vehementius in diem inflammari, neque extingui posse nisi vel Viri, vel Filii sanguine, Civium strage, Civitatum excidio; continere se nequivit, quin Caritatis pennis e custodia convolaret ad Castra, Virum obsecraret, Filium obtestaretur, cum utroquo per se, & per Principes Viros ageret, ut Patris in gratiam Filius restitueretur. Concessum est Dei munere, quod Elisabethæ pietas merebatur; Sed non diuturna fuit illa concordia. Etenim cum Alphonsus, contra voluntatem Patris, ad Oppidum Scalabin accedere instructo agmine conaretur, obviam illi cum exercitu processit Dionysius. Itaque armatas acies contra Filium jam Pater direxerat, datum utrinque fuerat belli signum, concurrebant ex utraque parte congnatis armis milites, ventum erat ad manus; cum Elisabeth sui oblita, de animarum salute tantummodo solicita, sine famularum comitatu, sine cultu, raptim accurrit, interponit se inter Virum, & Filium, non a telis ultro citroque jactis deterrita, non a suæ vitæ periculo retardata, Filium adhortationibus morigerum Patri, Virum obsecrationibus placatum Filio reddit, utrique vitam, utrique salutem, operante Domino, & loquente ad eorum corda, dum Famulæ suæ ad aures verba intonabant, restituit.

Juſſu Regis in liberâ cuſtodia, ne quam illi opem ferat, detinetur.

Ad, utriuſque comparato exercitu, convolat ad caſtra, ac ad primas acies progreſſa, votis, & lacrymis meritum Patrem abtinet.

§. 15. Jam vero Dionysius ætate gravis, & imbecilla valetudine effectus, in lethalem morbum incidit: tum vero vel maxime enituit conjugalis Elisabethæ caritas, assiduitas, diligentia. Præstitit enim se non uxorem, sed ancillam, adeo in rebus omnibus demisse, diligenterque ministrabat, non minus operi intentæ, quam orationi, cui quod ab infirmi Mariti cura superarat temporis, die ac nocte vacabat, magis de illius animæ, quam de corporis salute solicita. Dionysius autem annum agens sexagesimum quartum, omnibus rite peractis, quæ vel Christianum hominem, vel prudentem Regem decebant, ex hac mortali vita excessit, cum annos sex, & quadraginta regnasset.

Dionyſio moriti proximo aſſiduo ad extremum uſque Spiritum laboravit, ac ultima Caritatis, & obſequii munera perſolvit.

PONT. A. II.

§. 16. Mariti morte sui juris facta Elisabeth totam se Deo tradidit, & secuta est exemplum fortissimæ mulieris Judith, quæ post obitum Viri, *in superioribus Domus suæ fecit sibi secretum cubiculum, in quo cum puellis suis clausa morabatur, & habens super lumbos suos cilicium, jejunabat omnibus diebus vitæ suæ*: Ita Beata Elisabeth, statim ac Vir decessit, in cubiculum se recepit, cum una e carioribus ancillis, ibique ab ea suscepit eximio animi sensu pauperem vestem Religiosarum Virginum propriam, tum rudi funiculo præcincta, candido linteo caput velavit; domesticas autem opes, vel in sacros usus convertit, vel egentibus dispensavit: Ædes insuper aliquas, secus Sacrarum Virginum domum, quam prope Conimbricam Beatæ Claræ nomine ædificandam summo studio curaverat, sibi poni voluit, ubi ex illarum Virginum cœtu quinque apud se integritate conspicuas habebat assidue, cum quibus Religiosam extra Claustra degebat vitam. Siquidem de multa nocte vigilans, cum Virginibus piorum studiorum sociis, matutinis precibus recitandis vacabat; diluculo Sacrum fieri jubebat in suo cubiculo; inde in publico Sacello cum omni familia intererat alteri Sacrificio, quod cum lugubri cantu fiebat pro demortuo Rege, ac Marito; tertium denique Sacrum ejus diei proprium coram se supplice volebat celebrari. Divini Officii reliquas horas postea peragebat, tum ad juvandos alios, vel re, vel verbis incumbebat, inde ad sese colligendam, vel contemplationi, vel sacri cujuspiam libri lectioni se dabat; ad seram postremo noctem Divinas res mente pertractabat, cum incredibili sensu voluptatis, & dulcium copia lacrymarum, ut integros dies non terræ, sed Cœlo vivere videretur.

Poſt Viri obitum, pauperem veſtem induit, ac totam ſe Deo tradit.

§. 17. Præterea cæteras omnes virtutes, quas in Viduis exigit Beatus Apostolus Paulus scribens ad Timotheum, in se diligenter, atque eximie expressit, pietatis scilicet officium, hospitalitatis studium, humilitatis obsequium, misericordiæ ministerium, liberalitatis subsidium, omnisque boni operis executionem. Nam in ædiculis prope memoratam Virginum domum extructis, quindecim egentes viros, ac totidem fœminas ali perpetuo certis sumptibus jussit, Sacerdotemque proximum cum Sacello, & Cœmeterio constituit, qui Sacrum iis præsentibus quotidie faceret, & solemnibus statutarum horarum precationibus præesset. Misericordia autem, & liberalitas maxime in Beata Vidua excelluit, cum ingens annonæ caritas ac fames Conimbricam Urbem vexaret; tanta enim fuit largitate in omne hominum genus sublevandum, adeoque liberalem se cunctis præbuit, ut ab opum administratoribus admonita fuerit, ne ob alienorum opitulationem, ac sustentationem nimis assiduam, sibi postmodum, suisque deesse cogeretur; Sed illa Deo freta, non minus ac Sareptana Vidua, quæ, ut Prophetæ Domini subveniret, omne vitæ suæ subsidium ultro ei deferens, nihil sibi reliquit, angustos aliorum animos reprehendit.

Miſericordiam, liberalitatem, cæteraſque virtutes mirifice exercuit.

§. 18. Quæ vero ad pietatem erga Deum, curam erga suos, humilitatem, mansuetudinem, abstinentiam pertinent, longum, ac difficile esset omnia referre. Absoluto Beatæ Clarę

Sexageſimo quarto ætatis anno ad S. Jacobi Apoſtoli Templum invita-

PONT. A. II.

ANNO 1742.

dum, pedibus, & mendicans pergit.

ræ Cœnobio, in quo perficiendo plurimum pecuniæ, atque operæ impenderat, quo die primum in nova cœnatione Moniales diſcubuerunt, miniſtravit eis cum ſua Nuru, raro Chriſtianæ demiſſionis, & Caritatis exemplo. Quartum & ſexageſimum ætatis annum agens, Jacobi Apoſtoli Templum iterum adire decrevit; tantum ſuſcepit itineris Fœmina id ætatis, & Regina, paucis comitata, mutato veſtitu ignobilis, imo, quod prorſus mirabile eſt, ſua ſarcina gravis, per Vicos, & domos mendicans, pedibus ivit, & reverſa eſt; intuens certe in præclarum illud impigræ devotionis exemplar, Beatam videlicet Mariam Virginem, quæ per omnes annos in die ſolemni Paſchæ cum Joſeph Hieruſalem petebat. Pervenit ad illius aures, Alphonſum Nepotem ſuum Caſtellæ Regem alterius ab uxore fœminæ conſuetudine teneri: ad eum nulla interpoſita mora proficiſcitur, tantumque præſentia ſua, ac verbis effecit, ut ab eo fidem acciperet, honeſtius in poſterum vivendi Inter ipſum Alphonſum Nepotem, & Alphonſum Filium gravi enato diſſidio, ad ſedandas exortas diſcordias, pacifici, & Cœleſtis Regis diſciplina, in Oppidum Eborenſe Stremotium appellatum, ubi tunc Filius verſabatur cum Conjuge, ſe contulit; ſed partim ætatis imbecillitate, partim itineris defatigatione in morbum incidit, qui ſupremus illi fuit. Cum autem jam ſe morti proximam intelligeret, Divinis myſteriis, ac ſupremis Eccleſiæ Sacramentis ad ultimum illud certamen ſeſe ſanctiſſime muniit, ut piæ vitæ religioſa mors optime reſponderet. Poſtquam autem cum Alphonſo neceſſariis de rebus Regni colloquuta aliquantulum eſt, a Filio, quem relinquebat, ad Cœleſtem converſa Parentem, quam adibat' & quæ paulo ante ſe videndam ei præbuerat, ſacris illis Eccleſiæ vocibus Beatam Virginem compellavit: *Maria Mater gratiæ, Mater miſericordiæ, Tu me ab hoſte protege, & hora mortis ſuſcipe:* deinde fidem ex Apoſtolorum ſymbolo profeſſa, Dominicam orationem, aliaſque recitavit voce paulatim, ac ſenſu deficiente, donec die quarta Julii anno a Chriſto nato milleſimo trecenteſimo triceſimo ſexto, ab ipſius Beatæ Eliſabethæ ortu ſexageſimo quinto, ſanctiſſimam animam Auctori ſuo reddidit.

Alphonſum Caſtellæ Regem a prava fœminæ conſuetudine revocat.

In ſuprema ægritudine, Eccleſiæ Sacramentis ante munita, ac Deiparæ Virginis præſentia recreata, ſanctiſſime obit.

Pluribus poſt mortem patratis miraculis, fama ejus Sanctitatis percrebeſcit.

§. 19. Divulgato autem obitus nuncio, maximum cujuſvis generis hominum concurſus ad ejus funus factus eſt. Nam fama illa ſanctitatis, quæ de ipſa, dum adhuc viveret, univerſum Luſitaniæ Regnum impleverat, poſteaquam ex hac mortali vita diſceſſit, maxime percrebuit. Itaque ejuſdem Defunctæ patrocinium bono ſuo imploravere complures, ſingularibus a Deo beneficiis per ejus interceſſionem obtentis. Nam Clementiſſimus Deus, cujus natura bonitas, cujus voluntas potentia, cujus opus miſericordia eſt, Beatam Eliſabetham non ſolum in humanis agentem Divinis illuſtravit miraculis, ſed etiam ad æternæ felicitatis Regna translatam admirabilibus rerum eventibus nobilitavit in terris. Ex quibus Nos ea ſolum, quæ in cauſæ Canonizationis examine rite diſcuſſa, & perpenſa, tanquam ejus Sanctitatis cœleſtia indicia, & argumenta, cunctorum ſuffragiis approbata fuerunt, hoc loco referemus. Ac primo quidem ejus corpus a corruptione liberum, integrumque a Deo ſervatum eſt. Quoniam delatum ex Oppido Stremotio, ubi ultimum diem obiverat, Conimbricam, per longiſſimum iter ſeptem dierum æſtivo tempore non modo fœtoris nihil afflavit, ſed potius tam ſuaves circumfuſæ multitudini inſpiravit odores, ut in eo loculo, pro putreſcente cadavere, omnia aromatum genera concluſa viderentur. Sed quod longe mirabilius eſt, cum anno Domini milleſimo ſexcenteſimo duodecimo Beatæ Reginæ ſepulcrum apertum, & ſacrum ejuſdem corpus recognitum fuit, inventum eſt integrum, atque incorruptum, cum carne, capillis, auribus, oculis minime tabefactis, & quæ tacta non frangebantur, aut liqueſcebant. Manabat autem ex toto corpore ſuavis admodum, ac jucundus odor, & Divinum incorruptibilitatis beneficium cum veſtibus ipſis circumjectis, & pluribus linteis ſuperimpoſitis quodammodo communicaverat, quæ ſolida, & integra poſt adeo diuturnum tempus permanebant.

Corpus corruptione expers ſervatur.

Dominicus Machadus Faber lignarius ex alto delapſus, ejus ope impioratus, permanet illæſus.

§. 20. Pars quædam ædium in Monaſterio Sanctæ Claræ recens fabricata erat, eique imponebantur ligna tecti, dabatque operam in ligna clavis configenda Dominicus Machadus Faber lignarius, cum inopinato aliquot ex iis lignis refixa dilabuntur in terram, ſecumque Fabrum illum præcipitem trahunt. Tum ille Beatæ Eliſabethæ opem implorat. Extemplo ipſe una cum lignis occulta quadam vi ſurſum relatus, & in eumdem locum, e quo ceciderat, reſtitutus fuit, & ligna etiam ſuis reddita ſedibus, & coaptata.

Annæ Azpilcuetæ cruciatus uſus, quem amiſerat, reſtituitur.

§. 21. Anna Azpilcueta Virgo Sacra in Cœnobio Beatæ Mariæ prope Conimbricam, in Vico, cui nomen Cellis, diu capta cruribus, & reſolutis nervis ita tenebatur, ut per ſe incedere nullo modo poſſet, nulloque a Medicis remedio ſanari. Proximus erat ſolemnis Beatæ Eliſabethæ dies; nocte vero, quæ antecedebat, Annæ Magiſtra, expoſitis pluribus beneficiis illius imploratione ſuſceptis, hortatur eam, ut ab ipſa præſens auxilium petat. Morem geſſit illa diligenter, & in arctiſſimum ſomnum ſoluta eſt. Ecce autem per quietem audire ſibi videtur imperantem, ut ſurgat, valetudine jam Eliſabethæ ope reſtituta. Excitata Virgo exilit e lecto, veſtes induit, in odeum, vulgo chorum, venit, ubi cæteræ matutinas preces canebant. Mirantur omnes, & præ animi gaudio, & pietate lacrymantes, agunt gratias omnium bonorum Auctori, qui mirabilis eſt in Sanctis ſuis.

Nutrici fœminæ, quæ ficcis uberibus duos infantes enutrire nequibat, largiter lac redditur.

§. 22. In Oppido Sarnacenſi Maria Antonia Michaelis Aloyſii uxor jam quinquagenaria, & quæ jampridem ex quodam morbo in ſiniſtro ubere lacte carebat, Nepotem ex paupere filia parvulum ſuſceperat enutriendum, & cujuſdam Equitis Filium lactabat. Nepotem cibis dulcibus, lacte ſibi deficiente, enutrire tentavit, eos tamen ille reſpuit. Inops igitur conſilii, venit una cum eo Conimbricam ad Beatæ Claræ Cœnobium, & Monialium hortatu ſumit vinum cum croco, quod Beata Eliſabeth ad hujuſmodi mali remedium præſcripſerat; ſupplex deinde ad ejus ſepulcrum accedit, ortaque ſummis precibus, ut lac ſibi a Deo impetret. Exaudita eſt precatio, lac ſtatim ſenſit uberius affuſum, ut abunde potuerit in poſterum donatum Cœlitus alimentum utrique Infanti ſufficere.

§. 23. Agnes de Almeida Johannis de Guer-

res

ANNO 1742.

Agnes de Almeida anginæ morbo cruciata liberatur, sed filiolo etiam ejus uberibus lacte.

res Medici uxor, septima post filii partum hebdomada in anginæ morbum incidit, quo vehementer cruciata, & cibum sumere, & verba proferre impediebatur. Lac etiam defecerat ad natum puerum nutriendum. Vir, omni artis suæ opera frustra adhibita, desperans de salute conjugis, Berensem in agrum se contulit ad accersendam filio nutricem. Ibi dum nocte curis anxius commoratur, subit animum Sanctitas Beatæ Elisabethæ, illi suam enixe, religioseque commendat uxorem; summo mane reversus domum uxorem reperit sanam. Quærit ex illa, qua hora se morbo liberam senserit, comperitque ab omni ægritudine liberatam eodem temporis momento, quo ipse procul domo Beatam Reginam oraverat. Subinde Templum adit, ubi Reginæ corpus asservabatur, interest Sacro, iterumque suppliciter ab eadem exposcit uxori lac, quo natus infans nutriri possit; domum regressus, hoc etiam se beneficio cumulatum agnovit.

Constantia Anja, labiis, gingivisque ab ulcere corrosis, ore Sacris Elisabethæ exuviis applicito, sanatur.

§. 24. Constantiæ Anjæ Civi Eborensi, in Cœnobio Beatæ Claræ, pestiferum quoddam ulcus labia gingivasque cum maximo cruciatu corrodebat, sensimque serpebat latius; præ doloris impetu vociferabatur assidue, cæterarumque Virginum tranquillitatem, religiosamque quietem inperturbabat, nullaque Medicorum arte ea pestis depelli poterat. Allato Beatæ Reginæ corpore ab Oppido Stremotio Conimbricam in Beatæ Claræ Cœnobium, statim Constantia magna cum pietate, ac fide accessit ad pheretrum, ubi corpus adhuc insepultum jacebat; & ita loculum osculata est, ut oris partem lue infectam applicaret. Recedit deinde cum cæteris; ubi vero sacrum Beatæ Elisabethæ corpus ad sepulchrum deferri cœpit, se cruciatu liberatam sentiens, advocat Socias, iis os inspiciendum præbet, & nulla amplius pestis illius indicia apparebant. Quo mirabilis rei eventu omnes attonitæ, admirantur Dei potentiam, & Beatæ Reginæ sanctitatem laudibus efferunt, quam tam insigni miraculo Deus omnibus testatam, atque exploratam esse volebat.

Leo X. Beatæ Elisabethæ veneratorem instal. gat.

§. 25. Cum igitur fama Sanctitatis Beatæ Reginæ, ob frequentiam miraculorum, quæ ipsius apud Deum meritis edebantur, magis, ac magis increbresceret, atque in ejus venerationem Christinianorum hominum animi vehementius incitarentur, fel. rec. Leo Papa X. Prædecessor noster anno millesimo quingentesimo decimo sexto, instante cl. mem. Emanuele Lusitaniæ Rege, per Literas Apostolicas in forma Brevis concessit, ut in Ecclesiis, & Monasteriis Civitatis, & Diœcesis Conimbricensis de præfata Dei Famula semel in anno commemorationem, vel officium recitari, & in eorumdem locorum Ecclesiis, & domibus, juxta piorum Fidelium devotionem ejusdem imaginem depingi, ac illam inter alias Sanctorum imagines teneri, & ut Beatam coli, & reputari liceret, possentque Christifideles ad illam preces effundere, & ab ea petere, ut pro ipsis apud Altissimum intercederet;

Paulus IV. ipsius cultum extendit.

& subinde fel. pariter rec. Paulus Papa IV. similiter Prædecessor noster, instante clar. mem. Sebastiano Lusitaniæ Rege, qui ad Regni tranquillitatem, ac salutem, Beatæ Elisabethæ meritis a Deo dicebatur impetratus, concessionem, & indultum hujusmodi ad totum Portugalliæ Regnum extendit, & ampliavit: postea piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. similiter Prædecessor noster, Officium, & Missam pro Cathedrali, & Diœcesi Conimbricensi, & nonnullas Indulgentias Confratribus cujusdam Confraternitatis sub ejusdem Beatæ Elisabethæ invocatione erectæ, & omnibus Christifidelibus Ecclesiam dictæ Confraternitatis die festo ejusdem Beatæ Elisabethæ visitantibus, de Apostolica auctoritate elargitus est.

PONT. A. II.

Item Gregorius XIII.

Causa Canonizationis sub Paulo V. introducta.

§. 26. Anno vero millesimo sexcentesimo undecimo, universo Lusitaniæ Regno pro dictæ Beatæ Canonizatione instanter agente, rec. mem. Paulus Papa V. pariter Prædecessor noster cognitionem causæ demandavit tribus Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, Francisco nempe Peniæ Decano, Francisco Sacrato, & Alphonso Manzanedo, qui Processus Apostolica auctoritate conficiendos decreverunt, atque ad id munus peragendum Conimbricensem, & Leirienſem Episcopos, & Doctorem a Regis Consiliis Franciscum Vazium eadem auctoritate deputarunt; utque Episcopi, & Doctor Franciscus præfati diligenter demandato negotio perfuncti fuere, omnia acta eisdem Auditoribus transmiserunt. Cumque interim, dum processus hujusmodi conficiebantur, præfatus Paulus Prædecessor, & recolendæ etiam memoriæ Gregorius Papa XV. similiter Prædecessor noster humanitatis debitum persolvissent, & præfatus Urbanus Prædecessor ad Sacrum Apostolatus apicem Divina Providentia assumptus fuisset, ac pro parte præfati Lusitaniæ Regni instanter requisitus esset, ut negotium hujusmodi promovere, & ad ulteriora procedere dignaretur; accederentque aliorum idem suppliciter exposcentium preces; præfatus Urbanus Prædecessor, ut ea maturitate, quæ rem tantam decebat, negotium transigeretur, habitam a præfatis Auditoribus de statu causæ relationem, ad Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales Sacris Ritibus Præpositos remisit, qui eam diligentissime inspicerent, ac de tota causa accurate cognoscerent. Quod cum illa ita perfeciſſent, ac pro Beatæ Reginæ Canonizatione omnes unanimiter censuissent, bonæ memoriæ Franciscus Maria Episcopus Ostiensis S. R. E. Cardinalis a Monte nuncupatus totius Processus summam, & suam, Collegarumque sententiam coram dicto Urbano Prædecessore in Consistorio suo secreto exposuit; quibus auditis, reliqui Cardinales, qui aderant, ad ulteriora fore procedendum communi suffragio pronunciarunt. Igitur cum in publico Consistorio quondam Johannes Baptista Mellini tunc Aulæ Consistorialis Advocatus pro ejus Canonizatione peroraſſet, ac nomine prædicti Lusitaniæ Regni, ut ad eam procedere dignaretur, humiliter supplicasset, dictus Urbanus Prædecessor de re tanta Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & Episcopos in Romana Curia præsentes consulendos esse respondit: atque interim Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos præfatos intimo cordis sui affectu vehementer in Domino hortatus est, ut orationibus instantes, in jejuniis, & eleemosynis animas suas coram Deo secum humiliantes, exposcerent a Deo Patre luminum, ut ex alto super ipsum lucem, & veritatem suam emitteret, quæ ipsum ad voluntatem, & beneplacitum ejus cognoscendum, & perficiendum deduceret. Sequenti itaque semipublico Consistorio, vocatis ad illud non modo Cardina-

Acta sub Urbano VIII.

PONT. A. II.

dinalibus, ſed Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis in Curia exiſtentibus, præſentibus etiam Sedis Apoſtolicæ Notariis, ac Palatii Apoſtolici Cauſarum Auditoribus, cum plura ab eo de eximia Sanctitate Beatæ Reginæ, ac miraculorum frequentia, & celebritate, populorumque erga eam devotione commemorata fuiſſent, expoſitis etiam inſtantiis præfatis, quæ coram ipſo fiebant, omnes concorditer, ac uno ore benedicentes Deum amicos ſuos honorificantem, Beatam Reginam Eliſabetham canonizandam eſſe, atque inter Sanctas Viduas adſcribendam cenſuerunt: Quorum omnium audito conſenſu, intimo cordis affectu exultavit in Domino, & jubilavit in ſalutari ejus, gratias agens Deo, & Filio ejus Domino Jeſu Chriſto, quod Eccleſiam miſericorditer reſpexiſſet, ac tanta gloria illuſtrare decreviſſet. Canonizationis inde publicavit diem, eoſdem Fratres, & Filios ſuos monuit, in orationibus, & eleemoſynis perſeverandum eſſe, ut in tanto opere exequendo ſplendor Dei eſſet ſuper ipſum, mentemque ſuam ad perficiendam ejus voluntatem dirigeret. Demum peractis omnibus, quæ ex Sacris Conſtitutionibus, ac Romanæ Eccleſiæ conſuetudine peragenda erant, anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſexcenteſimo viceſimo ſexto, octavo Kalendas Julii, Pontificatus ſui anno tertio, in Sacroſancta Principis Apoſtolorum Baſilica cum eiſdem Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis, Romanæque Curiæ Prælatis, Officialibus, & Familiaribus ſuis, necnon Clero Sæculari, & Regulari, ac maxima Populi frequentia, convenit; ubi repetitis pro Canonizationis decreto petitionibus nomine totius Luſitaniæ Regni a Michaele Suarez Pereyra per Joannem Baptiſtam Mellini Conſiſtorialis Aulæ ſuæ Advocatum præfatum, decantatis ſacris Precibus, & Litaniis, ac Spiritus Sancti gratia humiliter implorata, ad honorem Sanctiſſimæ, & Individuæ Trinitatis, & Fidei Catholicæ exaltationem, auctoritate Omnipotentis Dei Patris, & Fili; & Spiritus Sancti, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac ſua, de eorumdem S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum in Romana Curia præſentium conſilio, ac unanimi conſenſu, glorioſæ memoriæ Reginam Eliſabetham, de cujus vitæ Sanctitate, fidei ſinceritate, & miraculorum excellentia plene conſtabat, Sanctam eſſe definivit, ac in Sanctarum Viduarum Cathalogo adſcribendam eſſe decrevit, & adſcripſit, illamque ab univerſis Chriſtifidelibus tanquam vere Sanctam honorari, ac venerari mandavit; ſtatuens ab univerſali Eccleſia in ejus honorem Eccleſias, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offeruntur, ædificari, & conſecrari, & ſingulis annis die quarta Julii, qua ad Cœleſtem gloriam translata fuit, ejus Officium, ut de Sancta Vidua, ad præſcriptum Romani Breviarii celebrari poſſe. Eademque auctoritate omnibus Chriſtifidelibus vere pœnitentibus, & confeſſis, qui ſingulis annis ad Sepulchrum, in quo corpus ejus requeſcit viſitandum acceſſiſſent, feſto die præfato unum annum, & unam quadragenam, in ejus vero octava quadraginta dies de injunctis eis, ſeu alias quomodolibet debitis pœnitentiis miſericorditer in Domino relaxavit. Poſtremo gratiis Deo actis, quod Eccleſiam ſuam

Sol emnis Canonizatio die 24. Junii 1624.

insigni hoc, novoque luminari illuſtrare dignatus eſſet, cantata in Sanctæ Eliſabethæ honorem infraſcripta a ſe compoſita oratione temporum illorum calamitatibus, ac Sanctæ Reginæ virtutibus accommodata, videlicet: *Clementiſſime Deus, qui Beatam Eliſabetham Reginam, inter cæteras egregias dotes, bellici furoris ſedandi prærogativa decoraſti, da Nobis ejus interceſſione, poſt mortalis vitæ, quam ſuppliciter petimus, pacem, ad æterna gaudia pervenire. Per Dominum noſtrum &c.* Ad Altare Principis Apoſtolorum Miſſam celebravit cum ejuſdem Sanctæ Reginæ Viduæ commemoratione, omnibusque Chriſtifidelibus tunc præſentibus plenariam omnium peccatorum ſuorum indulgentiam conceſſit.

ANNO 1742.

Oratio in ejus Officio, & Miſſa recitanda.

§. 27. Ne autem de definitione, decreto, adſcriptione, mandato, ſtatuto, relaxatione, aliiſque præmiſſis, pro eo quod ſuper illis per eumdem Urbanum, ejuſque Succeſſores piæ memoriæ Innocentium Decimum, Alexandrum Septimum, utrumque Clementem, Nonum, & Decimum, Innocentium Undecimum, Alexandrum Octavum, Innocentium Duodecimum, Clementem Undecimum, Innocentium Decimumtertium, Benedictum Decimumtertium, atque Clementem Duodecimum Pontifices Prædeceſſores Noſtros, Literæ de more conſcriptæ, & promulgatæ non fuerunt, unquam poſſit in poſterum quomodolibet hæſitari; Nos, qui iiſdem Romanis Pontificibus, diſponente Domino, in Cathedra Beati Petri licet immeriti ſucceſſimus, volumus, & Apoſtolica auctoritate decernimus, quod definitio, decretum, adſcriptio, mandatum, ſtatutum, relaxatio, aliaque præmiſſa a dicta die octavo Kalendas Julii anni milleſimi ſexcenteſimi viceſimi ſexti ſuum debitum ſortiantur effectum, acſi ſuper illis ipſius Urbani Prædeceſſoris Literæ ſub datum ejuſdem diei confectæ fuiſſent, prout ſuperius enarratur; quodque præſentes Literæ ad probandum plene definitionem, decretum, adſcriptionem, mandatum, ſtatutum, relaxationem, & alia præmiſſa ubique ſufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur. Cæterum, quia difficile foret, præſentes noſtras Literas ad ſingula loca, ubi opus eſſet, deferri; volumus, ut earum exemplis etiam impreſſis, manu publici Notarii ſubſcriptis, & ſigillo alicujus Perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi eſſent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Pontifex præſentes Litteras in forma concedit.

Quarum tranſumptis fidem haberi jubet.

§. 28. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtrorum decreti, & voluntatum infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quarto Kalendas Maji, anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

Dat. die 28. Apr. 1742.

ANNO 1742.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Eccleſiæ Epiſcopus.

Subſcriptiones S. R. E. Cardinalium.

✠ Ego T. Epiſcopus Oſtien., & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.

✠ Ego A. Epiſcopus Sabinenſis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.

✠ Ego L. Epiſcopus Portuenſis Cardinalis Picus.

✠ Ego Petrus Epiſcopus Tuſculanus Card. Corradinus.

✠ Ego V. Epiſcopus Prænestinus Card. Petra Major Pœnitentiarius.

✠ Ego Ludovicus Tit. S. Praxedis Presbyter Card. Belluga.

✠ Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Sixti Presbyter Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.

✠ Ego Joſeph Tit. S. Mariæ Tranſtyberim Presbyter Card. Accoramboni.

✠ Ego V. Tit. S. Matthei in Merulana Presbyter Card. Bichius.

✠ Ego J. Tit. S. Crucis in Hieruſalem Presbyter Card. Firrao.

✠ Ego A Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.

✠ Ego T. Tit. S. Cæciliæ Presbyter Card. de Aquaviva.

✠ Ego D. Tit. Baſilicæ Sanctorum Duodecim Apoſtolorum Presbyter Card. Rivera.

✠ Ego P. Tit. S. Euſebii Presbyter Card. Aldrovandus.

✠ Ego F. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Pieri Ordinis Servorum Beatæ Mariæ Virginis.

✠ Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Paſſioneus.

✠ Ego S. Tit. S. Priſcæ Presbyter Card. Valenti.

✠ Ego P. Tit. SS. Nerei, & Achillei Presbyter Card. de Tencin.

✠ Ego Alexander S. Agathæ Diaconus Card. Albanus. PONT. A. II.

✠ Ego N. S. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Judice.

✠ Ego Nerius S. Euſtachii Diaconus Card. Corſinus.

✠ Ego A. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Moſca.

✠ Ego J. B. S. Ceſarei Diaconus Card. Spinula.

✠ Ego C. S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Card. Rezzonicus.

✠ Ego P. S. Angeli in Foro Piſcium Diaconus Card. Columna.

✠ Ego C. S. Mariæ in Portica Diaconus Card. Sacripantes.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Cardinalis Paſſioneus.

VISA DE CURIA.
N. Antonellus.

J. B. Eugenius.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 28. Aprilis ejuſdem Anni.

INDULTUM. LII.

Celebrandi Miſſas ſuper Triremibus Pontificiis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Summa ejus gratiam, & precum.

EXPONI Nobis nuper fecit dilectus filius Magiſter Marius Bolognetti, Noſter & Apoſtolicæ Sedis Notarius Protonotarius numcupatus de numero participantium, Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ Theſaurarius Generalis, ac Claſſis, & Triremium Noſtrarum Commiſſarius Generalis, quod ipſe conſiderans, tam Officiales, & Milites, quam Nautas, & Turmam, qui ſuper Claſſe Triremium Noſtrarum reperiuntur, tempore Expeditionum, in littore Maris, aliiſque partibus, tum Catholicis, tum communi Chriſtiani Nominis hoſti ſubjectis interdum longo tempore, & multoties in ſollennioribus anni feſtis diebus, prout etiam quando in Oris maritimis Catholicorum Principum, & in illorum portubus exiſtunt, tum propter anni tempeſtates ſibi adverſas, quæ minime permittunt Tentorium in Terra figere, & obtendere, ſub quo Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium celebrari poſſit, tum propter diſtantiam terræ firmæ, Sacroſan-

PONT. A. II. ſanctum Miſſæ Sacrificium hujuſmodi audire non poſſe; ut incommodis, & inconvenientibus hujuſmodi, ne pietas, & devotio perſonarum ſupradictarum minuatur, occurri poſſit, idem Miſſæ Sacrificium in Triremibus præfatis celebrari facere poſſe plurimum deſiderat. Nobis propterea dictus Magiſter Marius Theſaurarius Generalis humiliter ſupplicari fecit, ut in præmiſſis opportune providere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

Pontifex indulget, ut Miſſa celebrari valeant ſuper Triremibus.

§. 1. Nos igitur piis ejuſdem Magiſtri Marii Theſaurarii Generalis votis hac in re, quantum cum Domino poſſumus, favorabiliter annuere, eumque ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & a quibuſvis Excommunicationis, Suſpenſionis, & Interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes & abſolutum fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, eidem Magiſtro Mario, ac pro tempore exiſtenti Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ Theſaurario Generali, petitam facultatem celebrari faciendi Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium hujuſmodi qualibet die in Triremibus noſtris præfatis, tum tempore, quo Triremes hujuſmodi anchoratæ ſunt, in quibuſvis oris, littoribus, & portubus habitatis, & non habitatis, & dummodo celebratio Miſſæ hujuſmodi tempore navigationis facienda, dum Mare tranquillum, & Cælum ſerenum reperiatur, & cum aſſiſtentia alterius Presbyteri, ſeu Diaconi, fiat, ita ut periculum effuſionis ſanguinis in dicta celebratione minime adſit, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium concedimus, & indulgemus. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXVIII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno II.

Cum præſcriptis conditionibus.

Dat die 28. Apr. 1742.

D. Card. Paſſioneus.

LIII. PRO INSTITUTIONE

Apoſtolicæ Miſſionis in Regno Batgao in magno Thibet.

Illuſtri, ac Potentiſſimo Regi Batgao.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illuſtris, & Potentiſſime Rex, ſalutem, & Lumen Divinæ gratiæ.

Deſiderium Regis habendi Miſſionarios.

A DILECTO Filio Vito Recinetenſi Ordinis S. Franciſci Capuccinorum fauſtus nuntius ad Nos pervenit, optare Celſitudinem Tuam, ut aliquos ex ea Religioſa Familia iſthuc ire, & in Regno tuo commorari jubeamus, qui populos imperio tuo ſubjectos Chriſtianam fidem edoceant, dirigantque in viam ſalutis æternæ, quæ una a ſapiente viro quærenda eſt, & haberi in deſiderio debet. Hinc enimvero cognovimus, Celſitudinem Tuam prudentiſſimi ingenii vi pollere, conſiliique ſagacitate. Cum enim Civium tuorum felicitas expetenda Tibi ſit, maximeque

Quod a Pontifice commendatur, expoſita Chriſtianæ Diſciplinæ præſtantia.

curandum, ut eos tuæ penitus voluntati obnoxios habeas, promptaque obedientia morigeros, aliam nullam in toto Orbe Terrarum Religionem invenies, quæ Regibus eorumque Magiſtratibus majori ſeveritate parere jubeat, quæque implacabile magis bellum indicat vitiis omnibus, unde humana Societas, velut peſtifero veneno imbuta, quam maxime labefactatur. Huc ſiquidem ſpectant tradita Nobis a Supremo Cœli Terræque Domino Noſtræ Sanctiſſimæ Religionis auctore, agendæ vitæ præcepta, ſervata utique diligenter.

ANNO 1742.

Miſſionis inſtitutum conceditur.

Itaque pro Noſtra in univerſum genus hominum caritate, pro tuaque in Miſſionarios Noſtros benevolentia, libenter mandavimus, ut aliquot ex eodem Capuccinorum cœtu ſtatim ad Vos iter arripiant, ferantque in veſtras Orientis partes Divinæ ſcientiæ lumen, ac ſternant Tuæ Genti facilem munitamque viam ad Cœleſtem Patriam, & ad gaudium ſempiternum. Utinam vero ipſe, qui Regio aſſenſu permittis Miſſionariis Noſtris, una commotis caritate, in id ſuo labore, ſua pecunia, tantoque per Maris Terræque immenſa ſpatia vitæ ſuæ diſcrimine, ſedulam navare operam, exemplo præire velis ſubditæ Tibi Gentis docilitatem. Nihil profecto Nobis jucundius, Tibi ſalubrius evenire poſſet. In hujuſmodi ſpem Nos adducit data tuis literis fides, eoſdem Miſſionarios Regiæ auctoritatis præſidio fultum iri, & liberum fore, per tuum Regnum Chriſtianam doctrinam palam prædicare, eamque amplecti nullo impedimento. Qua de re ampliſſimas Celſitudini Tuæ agimus gratias, Deumque idcirco bonorum omnium Auctorem aſſiduo ſtudio ſolicite obſecrabimus, ut Tibi ſuo Numine propitius adſit, Teque omni cumulet proſperitate. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die prima Maji anni MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

Et Regis Patrocinio commendatur.

Dat. die 1. Maji 1742.

J. Vincentius Lucchefinius.

PRO MISSIONIS LIV.

Apoſtolicæ Fundatione in Regno Bittiâ in magno Thibet.

Illuſtri, ac Potentiſſimo Regi Bittiâ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Illuſtris, & Potentiſſime Rex, ſalutem & Lumen Divinæ gratiæ.

Miſſionis inſtitutio a Rege per Litteras expetita.

LITERÆ Celſitudinis Tuæ, quas Dilectus Filius Vitus Recinetenſis e Sacro Franciſcanorum Capuccinorum Ordine repræſentandas Nobis curavit, mirifice exhilararunt animum noſtrum, eumque Tibi ſummopere obſtrinxerunt. Dum enim poſtulas erudiri in Chriſtiana Doctrina populos imperio tuo ſubjectos, atque idcirco apud Vos ſub Regia protectione diverſari Miſſionarios Capuccinos, ingenti Nos lætitia affeciſti; quippe quibus, pro commiſſa humilitati noſtræ Suprema Eccleſiæ poteſtate, quam maxime cordi eſt, univerſum hominum genus æternam conſequi felicitatem; nec aliter fieri poſſit, quam ſi Evangelica veritate imbuatur. Qua de

ANNO 1742. re maximas Celſitudini Tuæ gratias agimus, precamurque Deum Optimum Maximum, ut apertus abs Te ad Cives tuos ejuſdem percipiendæ veritatis aditus ampliſſimam Tibi tuoque Regno felicitatem afferat, eamque in primis, ut veritas ipſa pateat oculis ſagaciſſimi animi tui. Nam intelliges, id unum ſternere Tibi poſſe viam ad æternam ſalutem, & nihil ad retinendos in imperio ſuaviter populos, & ad vitiorum illecebras expellendas magis conducere, ac Sacroſanctam Religionem Noſtram, cujus inter præcipua præcepta illud eſt, ut Regibus, & Magiſtratibus eximio ſtudio obediri debeat, & prorſus pura mente, atque inviolatis naturæ legibus vivendum ſit, unde pax publica, quies, & honeſtum otium exſurgit,

Chriſtianæ Legis præſtantia.

Quod ut per tuam Ditionem feliciter eveniat, juſſimus iſthic, ut rogas, degere aliquos Capuccinos Miſſionarios, ac Te auctore, tuoque Regio præſidio, in opus iſtud graviſſimum omnes curas cogitationeſque intendere. Nec dubitamus quin Celſitudo Tua ope, ac patrocinio foveat ipſorum labores, qui nullo rerum humanarum præmio, ſed una ardentiſſima erga Vos caritate, immenſa propemodum terræ mariſque ſpatia emenſi iſthuc Evangelii Lucem diffundere ſuſceperunt. Hæc autem ut & Celſitudini Tuæ fulgeat, & omni cumuleris proſperitate, vehementer cupimus atque ominamur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris, die prima Maji 1742. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Concediturr Miſſionis fundatio, eaque Regi commendatur.

Dat. die 1. 1742.

J. Vincentius Luccheſinius.

LV. DECLARATUR

Quæ fuerit mens Pontificis in Conſtitutionibus ſuper Jejunio editis.

Venerabili Fratri, Andreæ Archiepiſcopo Valentiæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

COGNOVIMUS in Fraternitatis Tuæ literis inveteratum Hiſpaniæ pietatis morem, cui ſemper ſolemne, & proprium fuit, explicandum proponere Apoſtolicæ Sedi, quicquid obſcuritatis ejus decreta habere videantur. Laudavimus autem Paſtoralem ſolicitudinem, qua ſedare voluiſti obortam inter aliquos tuæ Diœceſis diſputationem de ſenſu literarum Noſtrarum, quibus quo pacto Eccleſiaſtici jejunii lex obſervanda, aut ſolvenda ſit, conſtituimus. Reſpondemus igitur poſtulato tuo, Nos in iiſdem literis definiendum non ſuſcepiſſe, an qui Eccleſiaſtica auctoritate ab jejunio excuſantur, non ſolum vetitis cibis uti, ſed juſſæ pariter veſpertinæ abſtinentiæ fines egredi queant. Præcipimus autem Epiſcopis, eorumque Delegatis, ut nemini veſcendi carnibus aliiſque Cibis vetitis veniam tribuant, niſi, ſub gravi, imperata ſimul unicæ comeſtionis norma. Ita univerſale iſtud præceptum pro tua ſpectatiſſima vigilantia Gregi tuo indicendum jubeto. Interea Fraternitati Tuæ, haud ignari, qua ipſe excellas religione, virtute, atque in Nos Romanamque Sedem eximia obſervantia, Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

Recurſus Archiepiſcopi ad Summum Pontificem.

Quæſtionem in abſtracto definire non intendit.

Sed præſcribere legem concedendæ dispenſationis.

PONT. A. II.

Dat die 12. Maji 1742.

J. Vincentius Luccheſinius.

SPICARUM COLLECTIO, LVI.

Poſt abſolutam Meſſem, Pauperibus permittenda.

Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis Ditionis Eccleſiaſticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

ACERBI plene doloris argumentum paterno cordi noſtro præbuerunt clamores Pauperum, quos menſe Junio ſuperioris anni moleſte accepimus, cum ad Arcem noſtram Gandulphi ſecedentes, quæſita ad valetudinem ſaluberrimi aeris amœnitate, ad proxima eidem Arci loca diverteremus. Multorum ſiquidem vocibus, ac lacrymis propoſita Nobis eſt querela contra Agrorum Dominos, qui oculos ſuos in terram declinantes, pio, & antiquo immutato more Pauperes, Meſſe jam abſoluta, Spicas colligere non patiuntur: ſed illas, vel Agrorum Conductoribus auctо cenſu colligendas, vel gregibus animalium vorandas relinquunt, in proprium traducentes compendium pie ſancteque inſtituta miſericordiæ præſidia. Hujuſmodi querelas noſtris quotidie obſtrepentes auribus confirmarunt ſupplices Egenorum libelli, eum in finem Nobis exhibiti, ut antiqua colligendarum Spicarum libertas, non ſine injuria ſublata, auctoritate noſtra in commune ſolatium reſtitueretur.

Pauperum querelæ ad Pontificem præſentem delatæ.

§. 1. Verum etſi hujuſmodi licentia, ultra dominii jura fortaſſe provecta, plurimum Nos commoveret, nulloque pacto ferendam eſſe intelligeremus, apertis Sacrarum Literarum teſtimoniis; Nihilominus magni momenti negotium in aliud tempus duximus rejiciendum, ut in eo abſolvendo Sacræ Scripturæ Interpretes, qui tunc Nobis deerant, facem præferrent, totaque lege, ut ajunt, perſpecta conſultius aliquid deliberare poſſemus. Id vero longe fuit opportunum, tum quia tantum Nobis otii, ac quietis in ſumma temporum difficultate poſtea datum eſt, quantum ad rem ſedulo inveſtigandam neceſſe fuit: Tum quia interea perſpeximus, hujuſmodi abuſum irrepſiſſe in alia Eccleſiaſticæ Ditionis loca magno detrimento Pauperum, qui cauſam ſuam prece, & lacrymis apud Nos tuentur.

Eadem eſſorum relationibus confirmatur.

§. 2. Tacti igitur intimo charitatis ſenſu, eo alacriores calamo manus nunc admovemus, quo clarius, & luculentius conſtat Agrorum Dominos ad exercendam hanc in Pauperes liberalitatem Dei ipſius oraculo edoceri. Probe enim noſtis, Venerabiles Fratres, ſcriptum *Levitici cap. 19.: Cum meſſueris ſegetes Terræ tuæ, non tondebis uſque ad ſolum ſuperficiem Terræ,*

Sacræ Scripturæ loci pro pauperibus.

PONT. A. II. *Terræ, nec remanentes Spicas colliges: Neque in Vinea tua racemos, & grana decidentia congregabis, sed Pauperibus, & Peregrinis carpenda dimittes; Ego Dominus Deus vester:* Et rursus *Deuteronomii cap.* 24. *Quando messueris segetem in Agro tuo, & oblitus manipulum reliqueris, non reverteris, ut tollas illum, sed Advenam, & Pupillum, & Viduam auferre patieris, ut benedicat Tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum. Si fruges collegeris olivarum, quidquid remanserit in arboribus, non reverteris ut colligas, sed relinques Advenæ, Pupillo, ac Viduæ. Si vindemiaveris Vineam tuam, non colliges remanentes racemos, sed cedent in usus Advenæ, Pupilli, ac Viduæ.*

Exemplum ex Libro Ruth.

§. 3. Illud etiam accedit, quod in libro *Ruth cap.* 2. legimus, Eam Socrui suæ Noemi dixisse: *Vadam in Agrum, & colligam Spicas, quæ fugerint manus metentium, ubicumque clementis in me Patrisfamilias reperero gratiam;* Et paulo post in Agrum Booz ingressam, Spicas collegisse, ut sacræ testantur Literæ: *Abiit itaque, & colligebat Spicas, post terga metentium:* Cum vero percunctanti Booz, quænam illa esset Mulier, Moabitidem esse responderetur; nec deessent qui testarentur, illam a primo mane ad eam usque horam spicas collegisse: *Audi* (inquit) *Filia, ne vadas in alterum Agrum ad colligendum, nec recede ab hoc loco; sed jungere Puellis meis, & ubi messuerint, sequere: Mandavi enim Pueris meis, ut nemo molestus sit tibi:* Præterea tantum pii Viri animus a contumeliis abfuit, ut eam non colligere tantum relictas, sed & integras spicas metere passus sit, jubens ea de causa Messoribus: *Etiamsi vobiscum metere voluerit, ne prohibeatis eam;* Quare cum sese domum Ruth recepisset, tantamque frumenti copiam Socrui suæ ostendisset acceptam; illa memori ac grato animo, collectas fruges Datori censuit referendas, inquiens: *Sit benedictus qui misertus est tui.*

Interpretum, & Doctorum opiniones variæ.

§. 4. Longa Nobis oratione uti necesse esset, si Sacrorum Interpretum, si Juris quoque Consultorum sententias ea de re afferre vellemus; ipsis diu, multumque perquirentibus, an veteri lege cessante, permittendarum Spicarum præceptum obsoleverit: An charitatis officiosæ monitum, vel potius justitiæ exigentis imperium fuerit. Si enim ex præcepto Divinæ Legis profluaret hæc pietas in Pauperes exercenda: quæsito veluti ex præcepto jure Mulier in Agro Booz decidentes Spicas sibi vindicasset, nec ad eas obtinendas caute inita fuissent prudentiæ, & artis ingeniosa consilia.

Pontifex hortatur agrorum Dominos ad misericordiam in pauperes.

§. 5. His consulto omissis, in id potissimum collimant nostræ Apostolicæ solicitudinis partes, ut Agrorum Domini tanto commoti exemplo, nostrisque vocibus incensi, Pauperes exigua hac ope fraudari non patiantur. Meminerint, non humano labore, sed singulari Dei beneficio, qui dat escam in tempore, uberes terræ fructus comparari, & copioso veluti fœnore augeri quidquid in Pauperes pie erogatur. Quod quidem, cum sæpe in Sacris Paginis cautum sit, tum maxime pollicetur Deus in Deuteronomio Spicas Pauperibus ultro largientibus, in iis verbis: *Ut benedicat tibi Dominus Deus tuus in omni opere manuum tuarum.*

Et horum causam

§. 6. Injuncto tamen Apostolico muneri deesse videremur, nisi nostra etiam studia, & officia ad Vos converteremus, Venerabiles Fratres, quibus solemne semper fuit, causam Pauperum, quæ Causa Dei est, omni ope, & conatu tueri. Ideoque majori quo possumus paternæ charitatis sensu hortamur, & obtestamur, ut in vestram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primum vocibus, & exhortationibus, ac mandatis etiam in singulis Diœcesum vestrarum Parochiis inter Missarum solemnia evulgandis, commendetur Egenorum causa, agnoscatque Populus, quam turpe, ac Christiano nomini indecorum sit, messe jam absoluta, Pauperes ab Agri finibus amoveri. Potissimum vero intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum morem immaturo consilio sublatum fuisse in iis locis, in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui omnino oportere: Ubi vero pia hæc consuetudo recepta adhuc non sit, pro viribus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi saltem, si non extrema laborant inopia, quique in difficilium temporum angustiis magis, magisque conficiuntur.

ANNO 1742. commendat Episcopis.

Item reliquis animarum Pastoribus.

§. 7. Demum Curatores Animarum in Populi aures, animosque ingerant, certa non satis ratione constare, an quod veteri lege cautum est, nova abrogatum sit: & an Pauperes quæsito ex præcepto jure, vel impetrato a misericordia beneficio, colligendarum Spicarum libertate fruantur. Plura de hoc argumento subjicere non sinit evidens æquitas Causæ: Sed afflictis Pauperum rebus solatium a perspecto zelo, & pietate vestra polliciti, Apostolicam Vobis benedictionem ex animo impertimur. Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majorem die XXII. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat die 22. Maii 1742.

DE DOGMATIBUS ET RITIBUS LVII.

Ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ETSI Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes Christifideles longissimis etiam Locorum intervallis distantes, ac vitæ, rituum, & linguarum genere inter se maxime differentes paterna charitate sese extendat, omnemque curam, ac studium adhibeat, ut ubique Terrarum Catholicæ Fidei integritas, Ecclesiasticæ Disciplinæ nitor, probitasque morum, sarta tecta serventur; majoribus tamen Pontificiæ solicitudinis studiis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, & in reliquis Italiæ partibus, ejusque Insulis adjacentibus sive orti, sive aliunde advecti Incolæ commorantur. Cum itaque factum sit, ut grassantibus jamdudum per totum Orientem, tum barbarorum Infidelium immanitate, tum etiam Schismaticorum perfidia, plurimi ex Græcia, Epiro, Albania, aliisque Asiæ regionibus, ad Italiam, eique adjacentes Insulas, tanquam ad fidei, & tranquillitatis portum confugentes, ibi-

d by Google

ANNO 1742. ibidem Sedes, ac domicilium collocaverint; & tam ipſi, quam eorum Filii, Græcorum mores, inſtituta, ritus, & conſuetudines a Græcis Progenitoribus ſibi traditas ſtudioſe, enixeque ſervare pergant; ita tamen, ut debitam Romanæ Eccleſiæ obedientiam, ac devotionem omnino profiteantur; hinc eſt, quod Nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non eſt Græcus, & Judæus, Barbarus, & Scytha, (omnes enim unum ſunt in Chriſto Jeſu), Græcos, & Albaneſes Græci Ritus, tam in Ditione noſtra Eccleſiaſtica, & utraque Sicilia, quam in reliquis Italiæ partibus, & Inſulis adjacentibus, in Diœceſi Latinorum Epiſcoporum commorantes, ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes; omnia & ſingula, quæ laudabiliter provida Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum ordinatione Græcis, & Albanenſibus prædictis, tum quoad rituum Græcorum, ſive conſuetudinum obſervantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulta, & gratias, conceſſa, ſtatuta, ordinata, indulta, & facta dignoſcuntur, ut pleniorem roboris firmitatem obtineant, eoque firmius, & ſtabilius illibata, inconcuſſaque perdurent, quo ſæpius ſunt in genere, & ſpecie Sedis Apoſtolicæ præſidio communita, per præſentes noſtras Literas innovamus, confirmamus, & approbamus, illiſque noſtræ approbationis, confirmationis, & innovationis robur adjicimus; ut iiſdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indultis, gratiis, favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Sæculares, quam Regulares, eorumque Eccleſiæ, Monaſteria, & Bona in iiſdem Locis, ubi Italo-Græci commorantur, utuntur, potiuntur, & gaudent, uti, potiri, & gaudere libere poſſint, ac valeant; ut privilegiis, & gratiis hujuſmodi ſibi conceſſis in Domino plene gaudentes, in tranquillitate pacis conquieſcant, & per ſemitam mandatorum Dei gradientes, ferventiori erga Apoſtolicam Sedem devotione perſeverent.

Cauſa hujus Conſtitutionis, & confirmationis privilegiorum, quæ Italo-Græcis tam Sæcularibus, quam Regularibus a Sancta Sede conceſſa fuere.

Confirmatio, & innovatio Conſtitutionum Apoſtolicarum quoad Italo-Græcos.

Quoniam vero pro diverſis rerum, ac temporum circumſtantiis plures, ac diverſæ editæ fuerunt ab iiſdem Prædeceſſoribus noſtris Romanis Pontificibus, & a nonnullis Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eoſdem Græcos, & Albanenſes, eorumque ritus, conſuetudines, inſtituta, debitamque latinis Præſulibus, in quorum Diœceſi degunt, ſubjectionem Apoſtolicæ Conſtitutiones, ordinationes, reſponſa, edicta, & decreta; eamque ob cauſam tam de ritibus ipſorum Græcorum, & Albanenſium, quam de eorundem Sacerdotum poteſtate, & Latinorum etiam Præſulum, atque Parochorum juriſdictione, & auctoritate ſæpe obortæ ſunt, & oboriri ſolent quæſtiones & controverſiæ: Nos pro noſtra Paſtoralis officii ſolicitudine, quantum in Nobis eſt, hiſce malis opportunum remedium adhibere, cauſaſque omnes litium, jurgiorum, diſſidiorum, contentionum, quæſtionum, & controverſiarum amputare, certamque ſuper rebus hujuſmodi tum præfatis Græcis, & Albanenſibus Græci ritus, tum Latinis Epiſcopis, & Parochis regulam, normam, & inſtructionem, cui potiſſimum ſefe in poſterum conformare, & in ſingulis occurrentibus dubiis, & caſibus inhærere debeant, tradere cupientes; omnia & quæcumque per eoſdem Romanos Pontifices Prædeceſſores noſtros, ac præſertim Innocentium IV., Leonem X., Clementem VII., Paulum III., Julium etiam III., Pium IV., & V., Gregorium XIII., Clementem VIII., & forſan alios Romanos Pontifices circa memoratos Græcos, & Albanenſes, eorumque ritus, & conſuetudines ordinata, & conſtituta fuiſſe comperimus, ut quo ſæpius fideles ipſi illa perſpecient innovari, eo ferventius, ac promptius ad illorum obſervantiam excitentur; in aliis omnibus, præterquam in iis, quæ præſentibus noſtris adverſantur, confirmanda & innovanda, noſtroque auctoritatis munimine roboranda eſſe cenſemus, & confirmamus, atque innovamus; aliaque inſuper Motu proprio, & ex certa ſcientia, maturaque deliberatione noſtra, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, hac noſtra perpetuo valitura ſanctione, & Conſtitutione, diſponimus, conſtituimus, ordinamus, decernimus, & declaramus, prout in Domino conſpicimus expedire.

PONT. A. II.

§. I.

De Fide Catholica.

AC primo quidem cum Catholica Fides ſit ejuſmodi, ut niſi eam quiſque integram inviolatamque ſervaverit, ſalvus eſſe non poſſit, quæcumque credit, ac docet Sacroſancta Romana Eccleſia, ea omnia, & ſingula iidem Græci, & Albanenſes Græci Ritus integre, firmiter, indubitanterque credere, atque affirmare tenentur; prout in Sacra Œcumenica Synodo Florentina ſuper unione Occidentalis, & Orientalis Eccleſiæ, definitum & declaratum fuit; & in profeſſione Orthodoxæ Fidei a Græcis juſſu Gregorii Papæ XIII. Prædeceſſoris noſtri emittenda continetur, videlicet.

De Proceſſione Spiritus Sancti ex Patre, Filioque.

I. Quod Spiritus Sanctus a Patre, & Filio æternaliter eſt, & eſſentiam ſuam, ſuumque eſſe ſubſiſtens habet ex Patre ſimul, & Filio, & ex utroque æternaliter tanquam ab uno principio, & unica ſpiratione, procedit: Et quod ea Verborum illorum: *Filioque*: explicatio, veritatis declarandæ gratia, & imminente tunc neceſſitate, licite ac rationabiliter Symbolo fuit appoſita.

Etſi autem Græci teneantur credere, etiam a Filio Spiritum Sanctum procedere, non tamen tenentur in Symbolo pronunciare; contraria tamen conſuetudo ab Albanenſibus Græci ritus laudabiliter recepta eſt, quam ab iiſdem Albanenſibus, aliiſque quibuſcumque, in Eccleſiis, ubi ea viget, ſervari volumus; quin etiam a Græcis Presbyteris aliarum quarumcumque Regionum commorantibus in Italia, ejuſque Inſulis adjacentibus, ſi ab Ordinariis Locorum, vel ob ſuſpicionem hæreſis, vel ob ſcandalum, vel ob aliam juſtam cauſam requiſiti fuerint, particulam illam: *Filioque*: in Symbolo pronunciari præcipimus, ac mandamus.

De azymo, & fermentato.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo, quam in fermentato pane triticeo, Corpus Chriſti veraciter confici: & Sacerdotes in alterutro ipſum Domini Corpus conficere debere, unumquemque ſcilicet juxta ſuæ Eccleſiæ ſive Occidentalis, ſive Orientalis conſuetudinem.

III. Item,

PONT. A. II.

ANNO 1742.

III. Item, si vere pœnitentes in Dei charitate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ fructibus de commissis, & omissis satisfecerint, eorum animas pœnis Purgatorii post mortem purgari: & ut a pœnis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia, Missarum scilicet Sacrificia, orationes, & eleemosynas, & alia pietatis officia, quæ a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt, secundum Ecclesiæ instituta:

De Purgatorio.

IV. Illorumque animas, qui post baptisma susceptum, nullam omnino peccati maculam incurrerunt, tum illas etiam, quæ post contractam peccati maculam, vel in suis Corporibus, vel eisdem exutæ corporibus, prout superius dictum est, sunt purgatæ, in Cœlum mox recipi, & intueri clare ipsum Deum Trinum, & Unum, sicuti est, pro diversa tamen meritorum ratione, aliam alia perfectius.

De visione beatifica Sanctorum.

V. Illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, pœnis tamen disparibus puniendas.

De animabus in peccato actuali M. mortali, vel originali decedentium.

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ Caput, & omnium Christianorum Patrem, & Doctorem existere, & ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in actis Œcumenicorum Conciliorum, & in Sacris Canonibus continetur.

De Romani Pontificis primatu.

VII. Cætera item omnia, quæ a Sacris Canonibus, & Œcumenicis Conciliis; ac præcipue a Sacrosancta Tridentina Synodo, & a Gregorio XIII. Prædecessore nostro in professione prædicta Orthodoxæ Fidei a Græcis emittenda, tradita, definita, & declarata fuerunt, indubitanter recipere, ac profiteri debent, simulque contraria omnia, & Schismata, atque hæreses quascumque, a Sancta Catholica, & Apostolica Ecclesia Romana omnium Ecclesiarum Matre, & Magistra damnatas, rejectas, anathematizatas, pariter damnare, rejicere, anathematizare, & abjurare omnino tenentur.

De recipiendis, & rejiciendis omnes quascumque recipit, & rejicit Sancta Romana Eccles.

§. II.

De Sacramento Baptismi, Pueris baptizatis, ritusque in Baptismate susceptis mutatione.

Sacramenti Confirmationis Collatio, quæ in Euchologio Græcorum post Baptismum præscribitur, a Græcis Presbyteris est prætermittenda.

I. PRESBYTERI Græci baptizatos Chrismate in fronte non confignent; & ideo ab ipsis, in ordine baptismi apud eorum Euchologium prætermittantur, quæ sequuntur post illa verba: *καὶ μετὰ, σὺν χριν &c.*: usque ibi: *ἵνα φωτὶ ὁ ἱερεὺς σχῆμα κίκλου*: hoc est: *& post orationem &c.*: ubi habetur forma hujus confignationis, usque ad illa: *Postea facit Sacerdos figuram circuli &c.*

Non sunt inquietandi Presbyteri Græci quoad formam Sacramenti Baptismi.

II. Cum Presbyteris Græcis in Euchologio hæc Baptismi forma præscribatur: *Baptizatur Servus Dei N. in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*: quæ latinæ formæ: *Ego te baptizo in nomine &c.*: æquivalet: trinaque aquæ immersione, seu aspersione in eo conferendo utantur, non sunt his super rebus a Latinis Locorum Ordinariis inquietandi.

In unctionibus, quæ circa Baptisma fiunt, ritum suum in Euchologio descriptum sequi permittuntur.

III. Etsi Græcis in Regno Cypri commorantibus Innocentius IV. Prædecessor noster olim injunxerit, ut in unctionibus, quæ circa Baptisma fiunt, morem Ecclesiæ Romanæ teneant, & observent; Si tamen Presbyteri Albanenses ritum ungendi pectus, & dorsi medium, aures, pedes, atque manus, in Euchologio descriptum servare voluerint, ubi non est contraria consuetudo, non sunt impediendi.

Tolerantur ritus ungendi per totum Baptizandorum corpora, si tolli sine scandalo non possit.

IV. Ritus autem, seu consuetudo, quam habere dicuntur Græci Orientales, ungendi per totum baptizandorum corpora, si alicubi tolli, vel removeri sine scandalo non potest, cum sive fiat, sive non, quantum ad Baptismi efficaciam, vel effectum, non multum referat, in iisdem toleretur.

Nec refert utrum in frigida, vel calida aqua baptizent.

V. Nec refert etiam utrum frigida, vel calida aqua baptizent, cum in utraque Baptismum habere parem vim, atque effectum, affirmare, & tenere dicantur.

Græci Parochi rite Baptismum conferunt aqua per ipsos Græco more benedicta.

VI. Si in eadem Ecclesia Infantes utriusque Ritus baptizentur, Græcus Parochus Subditis suis aqua per ipsum Græco more benedicta rite Baptismum confert; ac propterea molestandus non est, si non utatur aqua baptismali, quæ a Parochis Latinis juxta morem Romanæ Ecclesiæ adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adsit aqua baptismalis latine consecrata, quam omnino (præter casum urgentis necessitatis) Sacerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrerit latinos pueros ad Baptismum excipere.

Prohibentur Græci, ne Infantibus in Baptismo, nec Pueris in Missa Sacramentum Eucharistiæ ministrent.

VII. Cum administratio Sacramenti Eucharistiæ, quod sub una, vel sub utraque specie Infantibus in Baptismo, & Pueris in Missa solent Græci exhibere; nihil contra Orthodoxam fidem, bonosque mores contineat (dummodo iidem Græci credant, firmiterque teneant, communionem hujusmodi non esse necessariam ad salutem, & Baptismum sine communione valide, ac licite posse ministrari); quia tamen ad decentiam, & reverentiam Sacramenti magis expedit, si illud eisdem denegetur: propterea ne Græci, vel Albanenses Græci Ritus Eucaristiæ Sacramentum sub una, vel sub utraque, specie Infantibus rationis usu carentibus in Baptismo, nec Pueris in Missa ministrent, interdicimus, ac prohibemus.

Proles Patre utroque Græco progenita Græco ritu baptizetur, Latine baptizetur Infans ex Patre Latino, & Matre Græca nata.

VIII. Infantes nati ex Patre, & Matre Græcis, ritu Græco, nisi aliter Parentes, accedente Ordinarii consensu, volverint, baptizari debent.

Ex Patre autem Græco Latina Matre natus latine Baptismum suscipere potest, si Latina Uxor prævaluerit.

IX. Nati vero ex Patre Latino, & Matre Græca, latinis sunt cæremoniis baptizandi: Proles enim sequi omnino debet Patris Ritum, si sit Latinus.

Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinent, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat susceptio ritus Græci, vel Latini professio; itaut ad Latinum ritum spectent qui latinis cæremoniis baptizati fuerint; qui vero ritu Græco Sacramentum Baptismi

X. Si vero Pater sit Græcus, & Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritu Græco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si Uxor Latina prævaluerit, idest si in gratiam Uxoris Latinæ, consenserit Græcus Pater, ut latino ritu baptizetur.

XI. Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinent, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat susceptio ritus Græci, vel Latini professio; itaut ad Latinum ritum spectent qui latinis cæremoniis baptizati fuerint; qui vero ritu Græco Sacramentum Baptismi

ANNO 1742.

ſmi ſuſceperint, in Græcorum numero ſunt habendi; adeoque ſi ante uſum rationis deceſſerint, a proprio, cujus ritu baptizati ſunt, Parocho, & in propria Parochia ſunt jure communi ſepeliendi, niſi iis Baptiſmus collatus fuerit, vel ob gravem neceſſitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex diſpenſatione Apoſtolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latine quidem baptizentur, ſed in ſuo ritu Græco permaneant; In his enim caſibus non cenſentur a proprio ad alium ritum tranſiiſſe. Poſt uſum autem rationis idem dicendum; niſi quis in alieni ritus Eccleſia ſepeliri cupiat; ſi quis enim Græco ritu baptizatus, in Latina Eccleſia, vel latine Baptiſmate initiatus, in Eccleſia Græca ſepulturam eligat, juris regulæ ſunt ſervandæ: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parocho eſſe aſſociandum, quarta funerali ei minime imminuta, & ubi tumulandum eſt cadaver, ibi a Parocho illius Eccleſiæ, ſive Latinæ, ſive Græcæ ſunt exequiæ celebrandæ.

ſepel endi, ſi ante u. ſum ra-lonis deceſſerint, cujus ritu ſunt bapti'ati, ſive Latino, ſive Græco: Et quid poſt uſum ra. tionis.

Cum Infantibus, ſive adultis, ritu Græco in Eccleſia Græca fuar exequiæ celebrandæ, nullum jus eſt Latino Parocho a tereſſendi, aut partem ſtolæ percipiendi, & e contra.

XII. Quando vero Infantibus prædictis, ſeu etiam adultis, exequiæ ritu Græco, & in Eccleſia Græca, ut præfertur, jure communi ſunt celebrandæ, tunc nullum jus habet Latinus Parochus intereſſendi cum Græco Parocho, nec partem aliquam Stolæ percipiendi; ſimiliter nullum jus competit Parocho Græco, quando exequiæ in Eccleſia Latina, & per Latinum Parochum ſunt peragendæ; ſed ſervanda ſunt utrobique Statuta de juribus Parochorum circa ſepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam ſpectant.

In quo quis rito eſt baptizatus, in eo educari, & vivere debet: Ritus Latinus ſemel aſſumptus deſeri nequit.

XIII. Quem ritum ſemel in baptiſmo ſunt profeſſi, ſive Latinum, ſive Græcum, in eo inſtitui, & educari debent, nec ad alium poſſunt tranſire, ſi Latinum ſemel ſuſceperint; ritus enim Latinus propter ſuam præſtantiam, eo quod ſit ritus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ omnium Eccleſiarum Matris, & Magiſtræ, ſic ſupra Græcum ritum prævalet, maxime in Italicis regionibus, ubi latinis Epiſcopis Græci ſubjecti ſunt, ut non modo ab ipſo ad Græcum tranſitus nullatenus permittatur: verum etiam a Græcis ſemel aſſumptus, abſque Apoſtolica diſpenſatione deſeri nequeat.

Quando de rito Græco ad Latinum tranſire liceat.

XIV. Quod ſi Infans Græcum ritum in Baptiſmate ſuſceperit, tunc requirendus eſt primum Patris Græci conſenſus, deinde Epiſcopi Latini licentia, ut poſſit Mater Latina Filium ſuum Græce baptizatum ad latinas cæremonias traducere. Adultis autem, ſi quidem ſunt Eccleſiaſtici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori conſtituti, Sæculares, vel Regulares, a ritu Græco ad latinum ſine expreſſa Sedis Apoſtolicæ licentia tranſire non liceat: ſi Laici, ut ad ritum latinum tranſire poſſint, Epiſcopus Diœceſanus pro ſua prudentia permittere valeat; Non tamen Communicati Græcorum, ſive Albanenſium hujuſmodi, ſine Sedis Apoſtolicæ licentia, ſed ſolum privatis perſonis, attenta uniuſcujuſque neceſſitate.

§. III.

De Sacramento Confirmationis.

I. EPISCOPI Latini Infantes, ſeu alios in ſuis Diœceſibus baptizatos a Presbyteris Græcis abſolute Chriſmate in fronte conſignatos confirment; cum neque per Prædeceſſores noſtros, neque per Nos Græcis Presbyteris in Italia, & Inſulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas conceſſa ſit, aut concedatur; quinimo uſque ab anno 1595. a fel. rec. Clemente VIII. Prædeceſſore noſtro fuit Presbyteris Italo-Græcis expreſſe interdictum, ne baptizatos Chriſmate conſignent.

1 Epiſcopi Latini Infantes a Græcis Presbiteris baptizatos, & abſolute Chriſmate conſignatos confirment.

II. Secus ſub conditione, & cum cautela eos confirmare debent, de quibus veroſimiliter dubitari poteſt, utrum ab Epiſcopis Græcis ordinem Baptiſmi juxta eorum Euchologium ſervantibus, fuerint baptizati.

Sub conditione autem, ſi veroſimiliter dubitari poteſt quod ab Epiſcopis Græcis fuerint baptizati.

III. Idem dicendum, ſi Epiſcopus Latinus ex diſpenſatione Apoſtolica Græcum aliquem ordinaverit, qui a Presbytero Græco in Italia, vel adjacentibus Inſulis fuerit baptizatus, nec conſtet, illum ab aliquo Epiſcopo, ſive Latino, ſive Græco, chriſmate in fronte fuiſſe conſignatum; debet nimirum illum antea abſoluto confirmare; ſub conditione autem, ſi veroſimiliter dubium eſſe poſſit, an ab Epiſcopo Græco fuerit baptizatus.

Idem dicendum ſi Epiſcopus Latinus ordinet aliquem Græcum ab Epiſcopo Græco baptizatum, de quo non conſtet fuiſſe Chriſmate conſignatum.

IV. Quamvis confirmati a ſimplici Sacerdote, cogendi non ſunt ejuſmodi Confirmationis Sacramentum ab Epiſcopo ſuſcipere, ſi ex tali coactione ſcandala oriri poſſent; cum Sacramentum Confirmationis ejuſmodi neceſſitatem non habeat, ut ſine eo ſalvus quis eſſe non poſſit; monendi tamen ſunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, ſi cum poſſunt ad confirmationem accedere, illam renuunt, ac negligunt.

Confirmati a ſimplici Sacerdote cogendi non ſunt recipere ab Epiſcopo Confirmationis Sacramentum.

V. Ubi Græcus Catholicus Epiſcopus haberi poteſt, prout habetur conſtitutus in Collegio Corſino Italo-Græcorum in Calabria, curent omnino latini Ordinarii, ut ab illo potius Græcis cæremoniis juxta Græcum Euchologium, quam a ſe latino ritu, Sacramentum Confirmationis Subditis ſuis Græco ritu viventibus Chriſmate a Latinis Epiſcopis accepto miniſtretur, ne ſcilicet Eccleſiarum ritus, quoad fieri poteſt, miſceantur.

Ubi Græcus Catholicus Epiſcopus habetur, Sacramentum Confirmationis Epiſcopi Latino non admittatur.

§. IV.

De Oleo Sancto Chriſmatis, Catechumenorum, & infirmorum.

I. NON ſunt cogendi Presbyteri Græci Olea Sancta, præter Chriſma, ab Epiſcopis Latinis Diœceſanis accipere, cum hujuſmodi Olea ab eis in ipſa Oleorum, & Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, ſeu benedicantur; niſi tamen contraria conſuetudo introducta ſit, quam ſervari volumus, ac mandamus. Chriſma autem, quod nonniſi ab Epiſcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici poteſt, cogantur accipere.

Non ſunt cogendi Presbyteri Græci, præter Chriſma, alia Olea ſancta ab Epiſcopo Latino accipere.

II. Non audeant tamen ab Epiſcopis Græcis externis Schiſmaticis, ſeu Sanctæ Romanæ Eccleſiæ communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

Prohibentur Chriſma accipere ab Epiſcopis Schiſmaticis.

III. Item

PONT. A. II.

III. Item abſtineant Chriſma accipere a quocumque alio Epiſcopo Latino, ſeu Græco Catholico, præter ſuum Ordinarium Latinum, cujus juriſdictioni ſubjiciuntur.

Item a quocumque alio Epiſcopo etiam Catholico, præter Ordinarium Latinum.

§. V.

De Sacramentis Pœnitentiæ, & extremæ Unctionis.

Unctio non eſt ſufficiens ſatisfactio pœnitentiæ.

I. NULLI per Sacerdotes, vel Confeſſarios, pro ſatisfactione pœnitentiæ, unctio aliqua ſolummodo injungatur.

Extrema Unctio infirmis exhibenda.

II. Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apoſtoli, unctio exhibeatur extrema.

Per unum, vel plures Presbyteros adminiſtrari poteſt.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures Presbyteros fiat, ubi hujuſmodi vigot conſuetudo; dummodo credant, & aſſerant, illud Sacramentum, ſervata debita materia, & forma, ab uno Preſbytero valide, & licite confici.

Qui ungit, idem formam profetur Sacramenti.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare reſpective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam reſpondentem, nec alius ungat, & alius formam pronunciet.

Forma abſolutionis in Concilio Florentino præſcripta utantur.

V. In caſu neceſſitatis Presbyteri Græci Catholici poſſunt latinos abſolvere; utantur tamen forma abſolutionis in Concilio Generali Florentino præſcripta, poſtea vero, ſi voluerint, dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujuſmodi abſolutionis dicere tantum conſueverunt.

Extra neceſſitatis caſum, prudentiæ, & arbitrio Ordinariorum relinquitur, ut Presbyteri Albanenſes Latinorum etiam confeſſiones excipere valeant.

VI. Extra vero caſum neceſſitatis, ſi quos ex Presbyteris Albanenſibus peritos, & ad confeſſiones omnium audiendas idoneos Ordinarius Latinus judicaverit, ut non ſolum Græcos, ſed etiam Latinos ad ſe accedentes poſſint abſolvere, id eorumdem Ordinariorum prudentiæ, & arbitrio relinquitur.

Sacerdotes Conjugati poſſunt, & curam ſuſcipere Parochianorum, & Parochianorum confeſſiones audire.

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Eccleſiarum Parochialium regimen per Epiſcopos ſuos committitur, licite, & libere poſſint Parochianorum ſuorum confeſſiones audire, ipſique pœnitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod eſt majus, competit quoque, nec negari convenit, quod eſt minus.

Eccleſiarum Parochialium regimini præficiendi ſunt, qui in Seminariis Italo-Græcorum, ſeu Albanenſium trium ad minus annorum ſpatio verſati ſunt.

VIII. Eccleſiarum Parochialium regimini præficiant Ordinarii Latini, ſi habere poſſunt, eos, qui in Seminariis Italo-Græcorum erectis, altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Græcorum in Urbe, trium ad minus annorum ſpatio verſati ſunt, Studiiſque literarum incubure; dummodo cætera ad curam animarum exercendam requiſita non deſint, atque Epiſcopis ejuſdem Seminarii Præſidis, ſeu reſpective Rectoris literas exhibeant, quæ de recta eorum vitæ ratione, deque in Græcis, Latiniſque ſcientiis progreſſu teſtimonium ferant.

Poſſunt Ordinarii Latini alios Presbyteros idoneos Parochis Græcis, velut Coadjutores, & Cooperatores adjungere.

IX. Liberum tamen ſit ipſis Epiſcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, & Cooperatores Parochis Græcis, ſi opus fuerit, adjungere in audiendis confeſſionibus, & pœnitentiis injungendis, ac cæteris, quæ ad ſalutem pertinent animarum; ipſiſque in his per eorum Diœceſes abſque Sacerdotum ipſorum præjudicio, & gravamine, committere vices ſuas, cum propter occupationes multiplices, & occaſiones varias, poſſit contingere, ut nequeant per eaſdem Diœceſes officium ſuum exequi per ſeipſos.

ANNO 1742.

Monachis Græcis, niſi ex juſta cauſa, non eſt cura animarum committenda.

X. Nunquam Monachis Græcis, ſeu Calogeris, Animarum cura committatur, niſi ex neceſſitate, vel alia juſta cauſa.

Presbyteri Sæculares advenæ, abjuratis erroribus, & Schiſmate, in Parochos Græcorum inſtitui poſſunt.

XI. Presbyteri Sæculares Græci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis Schiſmate, & erroribus, atque in fide Catholica bene inſtructi, in Parochialibus, ſeu Curatis Eccleſiis Græcorum inſtitui poſſunt.

Vir, & Uxor non debent ſimul confiteri.

XII. Tollendus abuſus, ubi eſt, ut vir, atque uxor ſimul, & eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

Aqua benedicta uſus.

XIII. Aqua ex ritu Græco in die Epiphaniæ, vel primo die menſis benedicta, conſervetur in Eccleſia, ut illa Fideles adſpergantur.

§. VI.

De Sacramento Euchariſtiæ, & Miſſæ Sacrificio.

Sacerdotes ad Sacramentum Pœnitentiæ frequenter accedant, ut cum Divinum Myſterium peracturi ſunt, nulli coram Deo crimini ſint obnoxii; ſed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri poteſt, ac purum: Indignum enim, ac auribus plane horendum eſt, ut qui animum habet aliquo ſcelere fœdatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet, & placare Deum attentet, qui in peccatis exiſtens, ipſius Dei furorem, & iracundiam provocat.

I. SACERDOTES ad pœnitentiæ Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Myſterium peracturi ſunt, nulli coram Deo crimini ſint obnoxii; ſed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri poteſt, ac purum: Indignum enim, ac auribus plane horendum eſt, ut qui animum habet aliquo ſcelere fœdatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet, & placare Deum attentet, qui in peccatis exiſtens, ipſius Dei furorem, & iracundiam provocat.

Permittitur etiam, ut aquam ferventem in calicem infundant.

II. Item permittitur eiſdem, facta jam conſecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia præſcriptum, aquam ferventem, ſeu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

Interdicitur abuſus tundendi, vel exſiccandi ſpecies Sacramenti Euchariſtiæ.

III. Tollatur abuſus tundendi, vel etiam miſcendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel alias exſiccandi ſpecies Sacramenti Sacræ Euchariſtiæ Feria quinta Cœnæ Domini, ut deinde illud aſſervent.

Euchariſtia pro infirmis renovanda ſingulis octo, aut quindecim diebus.

IV. Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum, quod pro Infirmis aſſervatur, ſingulis octo diebus, aut ſaltem quindecim renovetur.

Non aſſervanda toto anno.

V. Non aſſervetur idem Sacramentum toto anno: Si tamen aſſervatum fuerit, in fine anni ſumatur.

Servandus Græcorum ritus in celebratione Miſſarum ſub certis conditionibus.

VI. In celebratione Solemnium, & aliarum Miſſarum, & de hora celebrandi eas, dummodo in confectione, vel conſecratione formam verborum a Domino expreſſam, & traditam obſervent, & celebrando non tranſgrediantur horam nonam, ſuam ſequi conſuetudinem permittantur: ita tamen, ut jejunii lex de unica comeſtione in die religioſe ſervetur; & ſi alicubi viget conſuetudo producendi jejunium cum Miſſa uſque ad veſperam, minime aboleatur, ſed in ſuo robore, ac firmitate permaneat.

Ne Monachi rem agerent Euchariſtiam ſecum ferendo.

VII. Si inter Græcos, qui in Italia, & Inſulis adjacentibus degunt, viget abuſus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut Monachi Euchariſtiæ particulam ſuſpenſam ad collum, vel aliter ſecum deferant, nec-

ANNO 1742.

non in privatis Domibus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi a quibuscumque periculis evadant; vel cum in longiora itinera se committunt, ea refici valeant; eum omnino aboleri volumus, & expresse mandamus: præfatisque Monachis, ne id in posterum facere audeant, severissime prohibemus. Obsequium enim, ac reverentia, qua singuli Fideles Augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non paritur, ut privatim ac latenter, cujuscumque arbitrio & voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

Permittuntur Græci Presbyteri suum servare ritum, nonnisi semel in die super uno, eodemque Altari Missam celebrandi, & prohibentur Sacerdotes Latini in Parochialibus ipsorum Græcorum Ecclesiis Missas, & Divina Officia celebrare.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Græcorum, ex antiquissimo, & hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Græcis suum, si velint, morem hac in parte servare: Interceditur autem Latinis Sacerdotibus, ne Missas, & alia Divina Officia in dictis Græcorum Ecclesiis, & super eorum Altaribus Majoribus, extra casum alicujus necessitatis, & aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, & nisi ex Parochi Græci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

Concedituri Presbyteris Græcis, & Albanensibus, ut in Ecclesiis suis præter Altare majus, alia quoque Altaria erigant, in quibus ipsi Græci, vel Latini Missas celebrare possint. Prohibentur Græci celebrare ritu Latino, & Latini ritu Græco.

IX. Quia tamen ipsi Græci, & Albanenses Presbyteri Nobis humillime supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per præsentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis Parochialibus, vel aliis Ecclesiis, præter Altare Majus, alia etiam minora Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Græcorum, seu Latinorum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Latini, vel Græci Presbyteri respective suo quisque ritu celebrare valeant.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio præscriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiæ suæ ritum, sive Latinæ, sive Græcæ, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Græco ritu, aut Græcus Latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub pœnis perpetuæ suspensionis a Divinis, ne Presbyteri Græci Latino more, & Latini Græco ritu, sub quovis licentiarum, & facultatum Missas, & alia Divina Officia, Græci Latino more, & Latini Græco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, vel ejus Legatis, ac etiam Majori Pœnitentiario pro tempore existente obtentarum prætextu, Missas, & alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere præsumant.

Prohibetur ne Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, aut Parochus Græcus sub specie azymi pro communione Latinorum retineant.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duæ Parochiæ, Latina altera, & altera Græca, quam in una eademque Parochiali Latinorum, vel etiam Græcorum Ecclesia, in qua, ut præmittitur, præter Altare majus, quod pro solis Græcis Sacerdotibus erectum est, minora quoque Altaria pro Latinorum Sacerdotum usu extructa conspiciuntur, statuimus, & decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, neque Parochus Græcus sub specie azymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiæ suæ Altari retineat; sed unusquisque Sacerdos nonnisi in suo sive Græco, sive Latino ritu Eucharistiam Fidelibus porrigere debeat.

PONT. A. II.

Præcipit Laicis Latinis, ne unquam sub specie fermentati communicent.

XII. Ne Laici autem Latini communionem a Græcis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, & interdicimus.

Permittit Græcis Latinis, ut ubi propriam Parochiam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

XIII. Græcis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Græcam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azymi a Latinis Sacerdotibus sumere.

Contrariam consuetudinem curent Ordinarii Locorum suavissimis modis tollere.

XIV. Quod si in Locis, in quibus Græci, & Latini simul moram trahunt, & sunt utriusque ritus Ecclesiæ, Latini quidem in Fermentato, & Græci in azymo Sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; si quidem hæc consuetudo sine Populi offensione, animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Græci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

Communio sub utraque specie permittitur in illis dumtaxat Locis, in quibus hactenus fuit introducta.

XV. Ut autem iidem Laici Græci Eucharistica sub utraque specie communione refici valeant, permittimus, in illis dumtaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introductus est, & ad præsentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt: ubi vero præfatus ritus consuetudine hactenus receptus non est, Episcopis, quorum jurisdictioni Græci subjiciuntur, curæ sit, ne in posterum admittatur.

Indulgetur Presbyteris Græcis, seu Albanensibus, ut præter Dominicas, & Sabbata in reliqui Feriis Quadragesimæ, excepto ultimo triduo ante Pascha, possint Missas integras celebrare; Sic tamen, ut ab Hebdomadario, seu Parocho Missa Præsanctificatorum non omittatur.

XVI. Volentes autem specialem ipsis Græcis, & Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore præsentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis, Sabbatis, & nonnullis solemnioribus festivitatibus, ex antiquo more, nonnisi Missa Præsanctificatorum celebratur, Græci, & Albanenses prædicti, servato tamen, nec prætermisso in Parochialibus Ecclesiis Præsanctificatorum ritu, in aliis Altaribus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuslibet hebdomandæ diebus, ac præsertim cum dies Festi de præcepto Latinæ Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, & valeant, concedimus, & indulgemus.

Possunt, si velint, Græci Altaria portatilia a Latinis accipere.

XVII. Si Græci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; sin minus, tolerentur eorum antimensia, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

Græci Thronis pro corporalibus uti possunt. Presbyteris Latinis non licet super Antimensio Græcorum Sacrum facere, si careant proprio Altari portatili lapideo portati li De Vestibus, & aliis Sacris.

XVIII. Corporalia ut latini habeant, nisi Thronis etiam pro corporalibus utantur.

XIX. Latinis Presbyteris Latino ritu in Græcorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili lapideo, super Antimensiis, seu Thronis Græcorum Sacrum facere non licet.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solum, aut saltem stamneo Calice sacrificet, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, & nitidum, & Altare mundis vestimentis opertum, vel decenti paratu ornatum.

XXI. Mu-

Digitized by Google

PONT. A. II. De Mulierum servitio ad Altare.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

Ut Græci a Græcis Episcopis ordinentur.

I. ROmani Pontifices Prædecessores nostri necessitatibus Italo-Græcorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii ritus Præsulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latinis ad Græcos Antistites in Græciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissoriis remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595, Romæ habendum esse Episcopum Græcum Catholicum, qui Græcos Episcopis Latinis Italiæ, & adjacentium Insularum subjectos Sacris Ordinibus initiaret: Clemens vero XII. anno 1735., ut Italo-Græcorum in utraque Sicilia commorantium commodis consuleret, alterum ejusdem Græci ritus Episcopum in Seminario Corsino a se in Calabria erecto, propter Græcorum hujusmodi Ordinationes, manere jussit, quorum laudatissimum Institutum Nos quoque per præsentes nostras perpetuo valituras Literas confirmamus, & innovamus.

Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, ad Sacros Ordines promovendis necessarium.

II. Ne quis Clericus Sæcularis ritus Græci, quamvis alias sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vitam honeste sufficiat, pacifice possidere: ac propterea deficiente titulo Beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiorem reddere debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat Sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti Patrimonii, nec Clericus Uxoris suæ dotem assignare præsumat, nec Ordinarius eam recipere audeat.

Nemo ex Græcis, seu Albanensibus, ad Ordines promoveatur, qui trium saltem annorum spatio in Seminario Græcorum non fuerit commoratus. De examine Ordinandorum.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Græcis, seu Albanensibus in Calabria, & Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatio, Græcis, latinisque literis non dederit operam in altero ex Seminariis Italo-Græcorum, vel in Collegio Græcorum in Urbe.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, & Presbyteri, qui præficiendi fuerint Ecclesiarum Regimini, examinentur antea diligenter, si præcipue de Horis Canonicis, & Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exequendis sint sufficienter instructi, ut ad hæc nonnisi digni admittantur.

De Horis Canonicis.

V. Sacerdotes, & quicumque sunt in Sacris Ordinibus constituti, Horas Canonicas more suo dicant: & priusquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

Episcopi Græci in Ordinibus conferendis Euchologio Græco utantur.

VI. Episcopi Græci in Ordinibus conferendis ritum proprium Græcum in Euchologio descriptum servent, in quo, etsi nonnulli de Minoribus Ordinibus prætermissi videantur, eos tamen vel nunquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem Græci affirmant.

Quidam Ordines ritu Latino supplendi sunt ab eo, qui trium Græco alliquos Ordines suscepit.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quinam nimirum Ordines supplendi sint ab eo, qui primum ritu Græco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu Latino ad reliquos est promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus; si quis ritu Græco Clericus, & Lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicæ obtinuit, ut Majores Ordines latinis cæremoniis sibi conferantur, is antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines omissos debet ritu Latino suscipere. Si vero, præter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Græco ritu ascendit, & ex dispensatione itidem Apostolica facultas sibi facta sit, cæteros Ordines ritu Latino suscipiendi, antequam inter Diaconos cooptetur, ex minoribus Ordinibus Exorcistatum tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Græco ritu collatum, Acolythatum, & Ostiariarum recepisse censeatur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Græce suscepit, & Latino postea ritu ad Sacrum Presbyteratus respective Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione: nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecretur, esse supplendum.

Non ordinetur, nisi cum dimissoriis Latini Ordinarii.

VIII. Græci sine Literis dimissoriis Episcopi Latini Diœcesani nullatenus ad primam Tonsuram, vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

De suspensione, & irregularitate.

IX. Promoti ad primam Tonsuram, vel ad alium quemcumque Ordinem sine Dimissoriis Latini Ordinarii, suspensi sint; & si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut & Latini.

Solus Papa irregularitatibus dispensat.

X. Super hujusmodi autem, & similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a Sancta Sede Apostolica obtineri oportet.

Episcopi Schismatici nec Ordines, nec alia Sacramenta conferant.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sancta Sedes Apostolica desuper consulatur, & responsum habeatur.

De Episcopis Græcis Catholicis.

XII. Quos vero communionem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ habere constiterit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Diœcesibus libere concedere possunt.

De Ordinatis a Schismaticis.

XIII Ordinati ab Episcopis Schismaticis alias rite ordinatis, servata debita forma, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

De eorumdem absolutione.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, & absolvendi, cum pœnitentiis salutaribus, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abjurent in judicio, vel publice, vel secreto pro qualitate facti.

Et dispensatione super Irregularitate.

XV. In ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctæ Sedis Apostolicæ fuerit dispensatum.

Interstitium non servandum Græcis, seu Albanensibus relaxatur.

XVI. Cum ex Ecclesiæ disciplina a Græcis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiorem gradum ascendere non possint, quo nimirum Ordinandorum fides, morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat; qua lege Græci,

ANNO 1742.

ANNO 1742. seu Albanenſes in Italia, & Inſulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum prædicti Græci, seu Albanenſes Ordinarios ſuos, quibus ſubjiciuntur, habeant latinos, a quibus tanquam alieni ritus ſacris ordinibus initiari prohibentur; ac proinde cum Romam, vel in Calabriam, ubi ſunt Epiſcopi a Sancta Sede Apoſtolica ad Ordinationes ritu Græco exercendas deputati, repetitis vicibus, non ſine quamplurimis incommodis, & expenſis, ad Sacros Ordines juxta temporum intervalla ſuſcipiendos ſeſe conferre deberent, Nos, eoſdem Græcos, ſeu Albanenſes gratiis, & favoribus proſequi, eorumque incommodis conſulere volentes, de Apoſtolicæ plenitudine poteſtatis, præfatis Epiſcopis Græcis Romæ & in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, & facultatem impertimur, ut Græcos, ſeu Albanenſes hujuſmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, ſive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in poſterum valeant tribus diebus feſtivis, non autem continuis, ſed aliquo temporis intervallo Antiſtitis ordinantis arbitrio ſeparatis, non ſervata Interſtitiorum lege, nec requiſita ad hoc ab iis, qui initantur, ſuorum reſpective Ordinariorum Latinorum licentia, ſive diſpenſatione.

Tribus diebus feſtivis, non tamen continuis, ſi ex longinquis regionibus ſe conferant ad Ordines ſuſcipiendos ordinari poſſunt.

XVII. At cum illis Græcis, ſeu Albanenſibus, qui domicilium habent, ſeu alias commorantur in ea Provincia, in qua Epiſcopus ritus Græci ſolet ſacras ordinationes exercere, ad quem propterea ſine gravi incommodo per temporum intervalla accedere poſſunt, ab interſtitiorum lege minime diſpenſamus, præterquam cum Alumnis, & Convictoribus ritus Græci Collegii Græci Urbis, & Italo-Albanenſium, in Calabria, & Sicilia, ſi eorumdem Collegiorum neceſſitas, vel utilitas, arbitrio Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Adminiſtratoris, & Protectoris præfati Collegii Græcorum Urbis, & Epiſcopi præſidentis, ſeu Rectoris utriuſque Collegii Italo-Albanenſium prædicti reſpective pro tempore exiſtentium exegerit, ut præfati Alumni, & Convictores abſque temporis intervallo tribus diebus feſtivis, non tamen continuis, ut præfertur, ad Ordines promoveantur; quo caſu eos ſic initiari poſſe, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

Non tamen diſpenſatur cum illis, qui domicilium habent, ſeu commorantur in ea Provincia, in qua Epiſcopus ritus Græci ſolet ſacras Ordinationes exercere

Alumni, & Convictores Collegii Græcorum Urbis, & Italo-Græcorum in Calabria, & Sicilia, tribus diebus feſtivis ordinari poſſunt, ſi Collegiorum utilitas, vel neceſſitas exegerit.

XVIII. Illis autem, qui non ſervata Interſtitiorum lege, ſunt hactenus bona fide ordinati, ex Apoſtolica benignitate etiam concedimus, ut in ſuſceptis Ordinibus miniſtrare, & ad majores etiam ſervatis ſervandis aſcendere, abſque alia diſpenſatione valeant.

Cum iis, qui, non ſervata interſtitiorum lege, ſunt hactenus bona fide ordinati, diſpenſatur, ut in ſuſceptis Ordinibus miniſtrare valeant, & ad majores etiam aſcendere.

XIX. Quod tamen de ætate Ordinandorum a Sacroſancto Tridentino Concilio præſcriptum eſt, omnino ſervari volumus. Nullus proinde ex prædictis Græcis, ſeu Albanenſibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigeſimum ſecundum, ad Diaconatus ante vigeſimum tertium, ad Presbyteratus ante vigeſimum quintum ſuæ ætatis annum abſque Apoſtolica diſpenſatione promoveatur. Præfatorum autem Græcorum Prælulum conſcientiam oneramus, ut dignos dumtaxat, & quos literis, & iis, quæ ad Ordines exercendos pertinent, bene inſtructos eſſe noverint, ad ſacra miniſteria aſſumant.

Quod ætatem Ordinandorum ſervandum eſt, quod a Sacroſan. Trident Synodo eſt præſcriptum.

XX. Ut in Ordinibus conferendis quælibet ritum confuſio, & commixtio penitus tollatur, & unius ritus Antiſtes alterius ritus Clericos initiare in poſterum minime valeat; ſub perpetuæ ſuſpenſionis a Divinis pœnis prohibemus, ne Latinus quicumque Epiſcopus etiam ſubjectos ſuæ juriſdictioni Græcos, neque Græcus quilibet Antiſtes Latinos quovis prætextu, ſine ſpeciali Sedis Apoſtolicæ licentia, ad primam Tonſuram, vel ullum Ordinem ſive Minorem, ſive Majorem promovere præſumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuam, ut præfertur, ſuſpenſionem ſe ſubituros intelligant.

Latinus Antiſtes Græcos etiam ſibi ſubjectos Ordinibus initiare prohibetur, ſic etiam Græcus Epiſcopus Latinos ordinare non debet.

XXI. Maxime autem neque permittendum, neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti, ac latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta ritum Græcum, ſub ſpe retinendi Uxores, ad Sacros Ordines a quocumque Antiſtite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tam in locis, in quibus non ſunt Populi Græco ritu viventes, ſed Latini, quam in Locis, in quibus ſunt Populi, qui a Græcis antiquitus fuerint oriundi, ſeu a Græcis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Græcum ſervaverint, ſeu apud illos, vel in eorum aliquibus Eccleſiis ritus hujuſmodi ab antiquo hactenus fuerit obſervatus.

Prohibet Latinos ex Latinis progenitos, ac Latino ritu educatos juxta ritum Græcum ſub ſpe retinendi Uxores, ad Sac. Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Græcus ritus ſervatur.

XXII. Cum iis tamen Italo-Græcis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam conſuetudinem, vel propter quædam ſibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris conceſſa privilegia, quibus permittebatur Epiſcopis Latinis, ut Græcos ſibi ſubjectos, vel ipſi ordinarent, ſeu ab aliis tam Græcis, quam Latinis Epiſcopis ordinari facerent, ab Epiſcopis Latinis bona fide, & abſque diſpenſatione Apoſtolica, ad Clericalem Tonſuram, vel Minores, ſeu Majores Ordines ſunt promoti, cum animo tamen proprium Græcum ritum retinendi, & abſque actuali Latini ritus in ſuſceptis Ordinibus exercitio; per præſentes noſtras hac vice tantum diſpenſamus, ut eis liceat in ſuo Græco ritu permanere, in eoque ad ulteriores Ordines (dummodo per ſuum Ordinarium approbati fuerint) a Græco Epiſcopo promoveri: per eaſdem noſtras expreſſe prohibentes, ne quid hujuſmodi de cætero, vel a Græcis ipſis, vel a Latinis Epiſcopis, inconſulta Sancta Sede, attentetur.

Diſpenſatur cum Italo Græcis, qui ad hanc diem a Latino Epiſcopo ſunt ordinati, cum animo tamen in ritu Græco permanendi, ut poſſint in eodem ritu permanere, & ad majores etiam Ordines a Græco Epiſcopo cum Dimiſſoriis tamen Latini Ordinarii, gratis promoveri; cum clauſula, ne id in poſterum inconſulta S. Sede attentetur.

XXIII. Inſuper ut omnibus, circa præfatas Italo-Græcorum hujuſmodi per latinos Præſules ordinationes, controverſiis, ac dubiis opportuna ratione obviemus, hac noſtra Conſtitutione decernimus, & declaramus, quod ſi Epiſcopus Latinus, ſive Ordinarius, Italo-Græcis primam Tonſuram, vel Ordines Minores ritu Latino conferat, cum diſpenſatione Apoſtolica, itaut ordinati ab illo in ſuo Græco ritu miniſtrare debeant, (quod ex defectu Græcorum Præſulum per ſedem Apoſtolicam concedi ſolet); licite poſſit idem Latinus Ordinarius literas dimiſſoriales Italo-Græcis hujuſmodi a ſe, vel ab alio Latino Præſule, ut præmittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Græco ritu, abſque alia diſpenſatione Apoſtolica, promoveantur.

Italo Græci ſi ab Epiſcopo Latino, cum diſpenſatione apoſtolica, ad aliquos Ordines ob defectum Græcorum Præſulum promoventur: poſſunt ſine alia diſpenſatione cum Dimiſſoriis Ordinarii ad majores Ordines gratis a Græco Antiſtite provehi.

XXIV. Si vero abſque Apoſtolica diſpenſatione Italo-Græci hujuſmodi a Latino Epiſcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur, (id, quod illicite tam ab Ordinante, quam ab Ordinatis fieret, utpote huic noſtræ Con-

ſecus, ſi abſque diſpenſatione Apoſtolica a Latino Epiſcopo

PONT. A. II.

Conſtitutioni contrarium), Græci Clerici hujuſmodi ſic latino ritui alligantur, ut ab eo ad Græcum redire amplius non liceat, ſine Apoſtolica diſpenſatione; neque Latino Epiſcopo, ſeu Ordinario amplius fas ſit Græcum Clericum, a ſe, ut præmittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus conſtitutum, cum literis dimiſſorialibus ad Græcum Antiſtitem remittere, ut ab eo ad Sac. Ordines græce promoveatur, ſine diſpenſatione Apoſtolica; ſed debeat illum potius, ſi quidem idoneum judicaverit, poſt obtentam abſolutionem a ſuſpenſione, vel ipſe ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Prælule ordinari facere. A ritu enim latino ad Græcum, ut prædiximus, nec tranſire, nec redire fas eſt, abſque diſpenſatione Apoſtolica.

Qui ſemel ſuſceperint ordinari, debeant in Latino ritu permanere, nec poſſint amplius ſine diſpenſatione Apoſtolica ad Græcum redire, aut in eo miniſtrare.

XXV. Hinc eædem literæ dimiſſoriales potiori jure denegandæ ſunt Italo-Græcis, qui quanquam baptizati ritu Græco, non modo primam Tonſuram, & Minores Ordines latino ritu ſuſceperunt; ſed etiam latine vixerunt, & poſtea ad Majores ordines ritu Græco provehi cupiunt, nam Latinus ritus ſemel aſſumptus, ut præfati ſumus, abſque ſpeciali Sedis Apoſtolicæ auctoritate, deſeri nequit: ut igitur Italo-Græci hujuſmodi ad ritum Græcum redeant, indigent Apoſtolica diſpenſatione; ut vero ad Majores Ordines ritu latino aſcendant, diſpenſatione non indigent.

Maxime ſi poſt ſuſceptos a Latino Epiſcopo Ordines, latine vixerint: Nam Latinus ritus ſemel aſſumptus, abſque ſpeciali Sedis Apoſtolicæ deſeri nequit.

XXVI. Etſi expetendum quam maxime eſſet, ut Græci, qui ſunt in Sacris Ordinibus conſtituti, caſtitatem, non ſecus ac Latini ſervarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri Uxores in eorum miniſterio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Eccleſia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam duxerunt, vel ad ſecunda vota, prima Uxore mortua, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum promoveri omnino prohibemus.

Matrimonium Presbyterorum cum unica, & virgine non improbatur.

XXVII. Præterea ſi quis Subdiaconus, Diaconus, vel Presbyter, poſt Sacram Ordinationem, Uxore mortua, aliam duxerit, vel ſi Uxorem non habebat, ducere præſumpſerit, nedum excommunicationis latæ ſententiæ pœna, aliiſque noſtro, & Succeſſorum noſtrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, ſeveriſſime punietur; verum etiam ſtatim ab Ordine erit deponendus, & ab illegitima Uxore ſeparandus. Matrimonium enim poſt recenſitos Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

Poſt Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum, contractum, irritum declaramus.

XXVIII. Presbyter Græcus conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, ſeu Sanctam Miſſam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per triduum ab Uxore curet abſtinere.

De Presbytero Græco conjugato.

§. VIII.

De Sacramento Matrimonii.

Decretum Concilii Tridentini de Matrimonio ſervandum.

I. CURENT Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam Græcam vulgarem, & in locis, & Parochiis Græcorum, & Albanenſium, quoties expedire viderint, evulgetur, & publicetur.

II. Matrimonia inter Conjuges Græcos dirimi, ſeu divortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur: Et ſi qua de facto præceſſerunt, nulla & irrita declarent.

ANNO 1742.

Matrimonia dirimi nequeunt.

III. Quia vero, ſecundum Apoſtolum, Mulier mortuo Viro ab ipſius eſt lege ſoluta, & nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, ſecundas, & tertias, & ulteriores etiam nuptias Græci non condemnent, ſed illas tanquam legitimas, & validas approbent inter Perſonas, quæ alias licite de jure ad invicem Matrimonio jungi poſſunt.

De ſecundis, & ulterioribus nuptiis.

IV. Secundo tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipſos Bigamos ad Sacros Ordines, ſine ſpeciali diſpenſatione Apoſtolica, promoveri liceat.

De Bigamis.

V. Et quoniam apud Græcos conſueverunt contrahi matrimonia inter perſonas contingentes ſe, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui ſecundum computationem, & diſtinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur; ne id præſumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac diſtricte præcipimus, ut, cum in ulterioribus gradibus licite matrimonia contrahantur, in prædicto quarto Conſanguinitatis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non præſumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii obſervantes.

De gradibus Conſanguinitatis, & Affinitatis.

VI. Item in cognationis ſpiritualis, quæ in Baptiſmo, & Confirmatione contrahitur, gradibus, ſervetur id quod in Tridentina Synodo definitum eſt. In Baptiſmo videlicet inter ſuſcipientem, & Baptizatum, & illius Patrem, & Matrem, necnon inter Baptizantem, & Baptizatum, Baptizatique Patrem, & Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rurſus, quæ ex Confirmatione oritur, Confirmantem, & Confirmatum, illiuſque Patrem, & Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Perſonas ſpiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii ſublatis.

De Cognatione ſpirituali.

VII. Maritus Latinus Uxoris Græcæ ritum non ſequatur.

De Ritu Conjugum.

VIII. Latina Uxor non ſequatur ritum Mariti Græci.

IX. Græcus Maritus poteſt, ſi velit, ritum Uxoris Latinæ ſequi: Item Græca Uxor poteſt, ſi velit, ſequi ritum Mariti Latini; poſt cujus obitum, ad ritum Græcum redire nequeat.

X. Quod ſi nolint, unicuique Conjugum in ſuo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, & Græcam mulierem, latine coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum vero Græcum, & Mulierem Latinam, poteſt contrahi vel Græce coram Parocho Græco, duobus, vel tribus teſtibus præſentibus, vel latine coram Latino, ubicumque Maritus Græcus voluerit.

XII. Ejus autem loci, ac ritus Parochus debet aſſiſtere, ubi, & quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Digitized by Google

ANNO 1742.

PONT. A. II.

§. IX.

Ritus Græcus qua ratione in Italia, & Insulis adjacentibus servandus: De Græcorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latinorum jurisdictioni.

Ut Græci in Missis, & Divinis Officiis ritus suos observare valeant, nec super his a quoquam molestentur.

I. QUONIAM Orientalis Ecclesiæ ritus, utpote non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Majoribus traditi, sic animis Græcorum, aliorumque insederunt, ut Prædecessores nostri Romani Pontifices satius, consultiusque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholicæ adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticæ derogant honestati, approbare, seu permittere, quam illos ad Romanarum cæremoniarum normam reducere; idcirco Græcis ipsis, & Albanensibus ritus Græci inter Latinos degentibus, tam Prælatis, Parochis, & Presbyteris Sæcularibus, quam Regularibus, & Laicis, ut suis ritibus, atque observantiis, sive consuetudinibus uti, ac illos, & illas observare, Missasque, & alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare libere, ac licite possint, concedimus, & indulgemus: Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus & singulis Prælatis, aliisque, ne quis ritus, & cæremonias Græcorum in Concilio Florentino, vel alias approbatas blasphemare, aut reprobare, seu improbare ausit.

In quibus debeant Italo-Graeci ritum Latinum sequi.

II. Sic vero dictis Græcis, & Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indultum declaramus, ut quæ a Fidelibus in Diœcesi, ub ipsi habitant, universim, & sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur.

Kalendarium Gregorianum, quoad Festa, servare tenentur.

III. Cujusmodi sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod iidem Græci, & Albanenses tenentur universalis Ecclesiæ jejunia, & festa celebrare, ut, puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, & cætera hujusmodi, quæ in Latina, & Græca Ecclesia æque celebrantur.

Item Romani Pontificis, & Ordinarii Loci nomen in Missis, & Divinis Officiis commemorare; non autem Antistitum Orientalium.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, & Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est, in Italia, & adjacentibus Insulis jurisdictio: ubi tamen Græco Catholico Antistiti, ex licentia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii Loci, Pontificalia exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Græcorum morem post Summum Romanum Pontificem, & Ordinarium Loci commemorare liceat.

Subjiciuntur Constitutionibus contra Sollicitantes in Confessione edictis.

V. Tum subjectio omnibus, & singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Solicitantes præsertim in Confessione editis, quæ in singulas Nationes universim vires suas extendunt, ac Latinos æque, ac Græcos sua amplitudine comprehendunt.

Dies festos de præcepto Latinæ Ecclesiæ observare tenentur, Possunt, si

VI. Denum dies Festos de præcepto Latinæ, ubi degunt, Ecclesiæ servare tenentur.

VII. Ad observationem autem jejuniorum, & vigiliarum ejusdem Latinæ Ecclesiæ, si tota Loci illius Græcorum communitas, vel potior Laicorum pars cum Parochis, & Presbyteris conjuncta induci posset, optimum esset; idque absque alia Sedis Apostolicæ dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquimus Latinorum: Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsi qualibet hebdomada feria quarta, & feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi Parochiam Græcam habent, ibi, contra proprium ritum, Latinorum more jejunia, & vigilias servare; sed omnes vel græce cum Græcis, vel latine cum Latinis jejunent. Ubi vero prooriam Parochiam non habent, ibi libere, & licite possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive Laici sint, sive Presbyteri, excepto Græco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

velint, Latinæ Eccles. sia jejunia, & vigilias servare, non tamen ad id cogi debent.

Tolerandus esus carnium die Sabbati apud Italo-Græcos.

VII. Hinc ubi Parochiam Græcam habent, tolerandus est apud Græcos esus carnium die Sabbati, si sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, & inter eos tantum.

Latini Famuli Græcorum, Latinam ritum debeant servare.

IX. Prohibentur tamen Græci suis Famulis Latinis cibos vetitos apponere, sive die Sabbati, quando præfatis Græcis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; Latini enim Famuli Græcorum, latinum ritum servare tenentur.

Non sunt cogendi ad jejunandum die Sabbati, præter Sabbatum Sanctum.

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesima, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

Jejunium a Latinis die Sabbati indictum ad aliam diem pro Italo-Græcis ab Ordinariis Latinis transferri conceditur.

XI. In jejuniis quoque biduanis, vel triduanis, vel alias a Diœcesanis, vel in Jubilæis a Summo Pontifice Romano indictis, dies Sabbati in eis comprehensus, vel præscriptus, in alium diem pro Græcorum plebe ab ipsis Diœcesanis Apostolica Auctoritate permittitur commutari.

Italo-Græcis in tota Italia, & Insulis adjacentibus permittitur, ut in Quadragesima, & aliis ipsorum jejuniis, piscibus, oleo, & vino uti possint.

XII. Verum quia pro parte dilectorum Filiorum Græci ritus in Corsica habitantium Nobis nuper humillime preces porrectæ fuerunt, ut Auctoritate Apostolica declararemus, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, & vino, tam in Quadragesima, quam in quartis, & sextis Feriis, & in aliis anni jejuniis, vel, si ad abstinentiam hujusmodi tam ex præcepto, quam ex consuetudine Ecclesiæ Græcorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo, & vino in dictis quartis, & sextis Feriis, & in Quadragesima, aliisque per annum occurrentibus jejuniis, vesci ipsis liceret. Nos paternæ Pontificiæ charitatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis Græcis in Corsica habitantibus, quam omnibus & singulis Albanensibus, & Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus commorantur, tenore præsentium, ut ad instar Latinorum, in quorum Diœcesibus degunt, in memoratis Quadragesima, quartis, & sextis Feriis, & reliquis anni jejuniis, vino, oleo, & piscibus cujuscumque generis possint uti, concedimus, & indulgemus. Atque Literas Clementis Papæ XII. Prædecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem, & Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii

Ma-

PONT. A. II. Magni Ritus Græci Orientalis Terræ Dimidii Juſſi Panormitanæ Diœceſis, pro Monachis Græcis, & Epirotis eorumdem Ordinis, & Ritus fundati, quibus conceſſit, ut piſcibus ſanguinem habentibus libere, & licite nonnullis anni quadrageſimis veſci poſſint, non obſtantibus ritus Græci ordinationibus, hac noſtra Conſtitutione confirmamus, & roboramus.

ANNO 1742. ex D. gratiæ.

Ne Italo-Græci a Latino Diœceſano Epiſcopo latine ordinati Plebibus Italo-Græcis præficiantur.

XIII. Cum autem Sedi Apoſtolicæ ſemper curæ fuerit Græcum ritum cuſtodire, illiuſque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos, Prædeceſſorum noſtrorum exemplo, quantum cum Deo largiente poſſumus, conſervationi rituum Græcorum intenti, neque expedire ducimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii juxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Græcum Diœceſanum, qui Græcorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerit, ut ſcilicet Græcorum plebi Latino ritu ipſe miniſtrans præſit: præſertim quia id Græcis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus Parochus eſſe ſolet, ſi eumdem cum ipſis Ritum Græcum colat, quam ſi Latinum ſequatur.

Non niſi Eccleſiaſticis Libris per Congregationem a S. Sede de eorumdem emendationi deputatam correctis utantur.

XVIII. Quia in Eccleſiaſticis Græcorum libris nonnulli errores irrepſere, quibus primævam Eccleſiæ Græcæ puritatem fraude potiſſimum, ac dolo Schiſmaticorum corruptam eſſe, Orthodoxi dolent: Ideo Paſtoralem Latinorum Ordinariorum, in quorum Diœceſibus iidem Græci, & Albanenſes degunt, vigilantiam per præſentes noſtras literas excitamus, ut omni ope, & ſtudio curent, non aliis Græcos ipſos, ſeu Albanenſes tam Prælatos, aç Presbyteros Sæculares, quam Regulares, Eccleſiaſticis libris in Sacramentorum adminiſtratione, & Miſſis, Diviniſque Officiis celebrandis uti, niſi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apoſtolica emendationi librorum hujuſmodi deputatam, correcti, typiſque impreſſi fuerint.

Sed Græci, vel Albanenſes, Catholici tamen, ſive advenæ, ſive indigenæ, Græci ritu viventes præficiantur.

XIV. Sed in Terris, ſeu Locis, & Caſalibus Græcorum, & Albanenſium, ſeu in quibus fuerint Græci, vel Albanenſes, ſive ſint indigenæ, ſive ex Græciæ Provinciis, & Inſulis, vel ex Epiri, & Albaniæ partibus, aut alias undequaque advenerint, græco ritu in præſentiarum uſque viventes; ad illorum Eccleſias, ſeu curam animarum exercendam, non Latini, neque Latinis orti Parentibus, aut latino more viventes, ad eumdem Ritum Græcum initientur, ſed Græci, vel Albanenſes ritus Græci reſpective, Catholici tamen, & alioquin idonei, & ſufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, ſive ſint indigenæ, ſive, in defectu indigenarum, etiam advenæ, ordinentur, & eorumdem græcorum, ſeu Albanenſium animarum curæ præficiantur.

De Italo-Græcorum ſubjectione Epiſcopis Latinis, in quorum Diœceſi degunt.

XIX. Ita autem Græcos, ſeu Albanenſes in ſuo ritu, ut præfertur, permanere, Græcaſque ceremonias cuſtodire permittimus, ut Latinorum Epiſcoporum, in quorum Diœceſi degunt, juriſdictioni ſubjecti cenſeantur. Itaque Græci, ſeu Albanenſes ritus Græci, tam Eccleſiaſtici, & Regulares, quam Laici, in utraque Sicilia, vel aliis Italiæ partibus, Inſuliſque adjacentibus commorantes, cum ſuos Ordinarios Græcos non habeant, non obſtantibus quibuſcumque exemptionibus, aliiſque privilegiis dictis Græcis, eorumque Prælatis, Rectoribus, Abbatibus, & aliis tam Sancti Baſilii, & alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregationem ſunt redacti, quam Sæcularibus, ac etiam Laicis Perſonis quocumque nomine nuncupatis, per ſel. rec. Leonem X., Paulum III., Julium etiam III., & forſan alios Romanos Pontifices, & Sedem Apoſtolicam, in genere, vel in ſpecie hactenus conceſſis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; ita Latinis Ordinariis Locorum quæ habitant, debent eſſe ſubjecti, ut ipſi Locorum Ordinarii quaſcumque eorumdem Græcorum, & Albanenſium Eccleſias, Monaſteria, Prioratus, & alia Pia Loca, tam Sæcularia, quam cujuſvis Ordinis Regularia, eorumque Prælatos, etiamſi Epiſcopali, Archiepiſcopali, ac majori dignitate præfulgeant, necnon Abbates, Rectores, Miniſtros, & quaſvis alias ejuſdem Nationis Perſonas in ſuis Civitatibus, & Diœceſibus conſiſtentia, quoties opus fuerit, viſitare, ac in illis ſuam Ordinariam juriſdictionem, plenamque, & omnimodam auctoritatem, in iis, quæ Dei cultum, Sacramentorum adminiſtrationem, ac animarum ſalutem, hæreſumque extirpationem concernunt, exercere, & ſequi libere, & licite valeant; reliquis ipſorum Græcorum, & Albanenſium, in Divinis celebrandis, aliiſque ritibus a Sede Apoſtolica approbatis, necnon privilegiis, & gratiis Apoſtolicis intactis remanentibus: Nec ipſis Græcis, & Albanenſibus Clericis, vel Laicis, eorumve Prælatis, Eccleſiis, Cœnobiis, aut aliis piis Locis dictas exemptiones,

Presbyteri Latini, niſi vocati, non ſe immiſceant Græcorum functionibus.

XV. Cæterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, & confuſionem, Presbyteri, & Clerici Latini Eccleſiis Græcorum neque Miſſas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac Baptiſmis, & aliis Græcorum actibus publicis, & privatis intereſſe, aut ſeſe immiſcere, niſi ad hæc ſpecialiter per ipſos Græcos vocati fuerint, audeant, vel præſumant.

Presbyteri, & Clerici Græci Miſſas, & Divina Officia in Eccleſiis Latinorum cum ſolemnitatibus & cantu celebrare prohibentur abſque Epiſcopi licentia.

XVI. Nec Presbyteri, & Clerici Græci in Eccleſiis Latinorum, inconſulto Epiſcopo, cui illæ ſubjiciuntur, vel ejus in Spiritualibus Vicario Generali, Miſſas, & alia Divina Officia cum ſolemnitatibus, & cantu celebrent. Ut autem præfatus Epiſcopus, ſive Vicarius Generalis, præfatam licentiam rite concedere valeant, nulla præciſa neceſſitas pro cauſa requiritur, ſed ſatis eſt, ut aliqua ſpiritualis utilitas inde ſperetur.

In præcedentiis Clericorum Latinorum, & Græcorum, non attenditur diverſitas ritus, ſed tempus Ordinationis, vel qualitas Eccleſiaſti-

XVII. Cum inter Latinos, Græcoſque Clericos, in proceſſionibus, ſeſſionibus, aliiſque Eccleſiaſticis ſolemnitatibus, quas ex conſuetudine, aut proprio arbitrio, & voluntate promiſcuo uſu peragere ſolent, lites quandoque, & controverſiæ, quibus charitas, & mutua animorum concordia violatur, ob præcedentiæ ordinem exoriantur, quia Græci Latinis, & Latini Græcis præcipuum locum dare renuunt; has in poſterum dirimere, atque amputare volentes; præcipimus, ut in præcedentiis hujuſmodi, niſi conſuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Græci, & Latini diverſitas, ſed tempus Ordinationis prædictorum Clericorum, vel qualitas Eccleſiaſticæ dignitatis, ſi aliqui eorum ea inſigniti reperiantur, vel cæteræ qualitates, quæ jure ſuo in præfatis ſolemnitatibus principem locum ſibi vindicare ſolent.

ANNO 1742.

nes, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, & singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinariorum visitationi, correctioni, punitioni, jurisdictioni, & omnimodæ auctoritati in præmissis subesse, illisque tanquam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

Ubi duo Episcopi sunt ejusdem Loci, Episcopus Latinus Latinorum, Græcus Græcorum dumtaxat jurisdictionem, & curam habeant.

XX. Ubi vero duo essent Episcopi ejusdem Loci a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Græcus, (quemadmodum in Calabriæ partibus, & in Sicilia olim fuisse perhibentur, & nunc in quibusdam Græciæ insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, & Sæcularibus Græcis, ac de jurisdictione Episcopi Græci, vel aliis quibuscumque ad Episcopum Græcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere præsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus vero Græcus Græcorum dumtaxat curam, regimen, & jurisdictionem respective habeant, & exerceant. Id, quod de Episcopis Græcis pro ordinatione Italo-Græcorum, Romæ, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minime intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quemquam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Græcorum Romæ, & Collegii Italo-Græcorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonsuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

Episcopus Latinus circa causas Græcorum Vicarium Græcum ipsius salario retinendum deputet.

XXI. In Diœcesi, ubi Latini, & Græci inhabitant, & solum Archiepiscopum, sive Episcopum Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, & causas dictorum Græcorum, Vicarium Græcum ipsis Græcis gratum, vel per ipsos Græcos eligendum (ex quo Græcus Vir melius Græcos mores novit, quam Latinus) ipsorum stipendio, & salario retinendum deputet; & in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsan Græcus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis Judicem Græcum deputare teneatur.

De Monachorum, seu Calogerorum Institutis.

XXII. Ordinationes demum, & Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita & statu Monachorum, ab Abbatibus, & Monachis Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus privatim degunt, nec Regulam Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Congregationem reductorum sunt professi, præcipimus inviolabiliter observari; eosque omnes, & singulos Jurisdictioni Ordinariorum Latinorum subjicimus; mandantes insuper, ut quæcumque supra, circa rituum Græcorum observantiam, præscripta sunt, adamussim exequantur.

Salvis privilegiis a Sede Apostolica concessis Collegio Græcorum de Urbe, Seminario Corsino in Calabria, & Cong. Monachorum S. Basilii in Italia.

XXIII. Salvis tamen, & in suo robore semper remanentibus privilegiis, quæ a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innocentio X., Clemente XII., & forsan aliis, tam Collegio Pontificio Græcorum de Urbe, & Seminario Corsino in Calabria, quam Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, & indulta, quibus derogare non intendimus.

Quæ in hac Constitutione sunt a pretio quoad Ita.

XXIV. His insuper, quæ superius in quacumque parte Italo-Græcis concessimus, indulsimus, declaravimus, præcepimus, ordinavimus, & interdiximus, seu prohibuimus, Græcorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, & aliarum Christianarum Nationum quorumcumque Rituum a Sancta Sede approbatorum, seu permissorum, juribus qualibuscumque, si quæ illis de jure, vel ex consuetudine, vel alias quomodolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quæ super Ritibus Græcorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto præjudicatum, vel præjudicium ullum quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expresse declaramus, & pro declarato, & in qualibet hujus nostræ Constitutionis, seu dispositionis parte pro repetito haberi volumus, & mandamus.

PONT. A. II.

Italo-Græcos, non præjudicant Constitutionibus Apostolicis, Decretis Synodalibus, & aliis statutis circa ritus Græcorum in Oriente sub Catholicis Episcopis commorantium, vel aliarum Nationum cuiuscumque ritus a S. Sede approbati, seu permissi.

§. X.

Clausulæ.

DECERNENTES præsentes literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, seu quopiam alio defectu, notari, seu impugnari, aut alias quomodolibet infringi, vel retractari, seu invalidari, aut in jus, vel controversiam vocari, aut adversus eas, & ea quodcumque juris, & facti, vel justitiæ, & gratiæ remedium intentari, impetrari, vel concedi ullatenus posse, sed ab omnibus, quos concernunt, & concernent quomodolibet, quacunque dignitate, & honore fulgentibus in futurum inviolabiliter observari debere.

Decretum irritans.

Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, ac Commissarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, & de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Nihil innovetur, inconsulta S. Sede.

Mandantes universis, & singulis Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, Patriarchis Latinis, in quorum Diœcesibus Italo-Græci hujusmodi degunt, ut in suis Synodis, Constitutionibus, statutis, edictis, decretis, seu aliis quibuslibet mandatis, & monitis, circa eorum ritus, observantias, & consuetudines, præter id, quod in nostris hisce literis expresse & explicite continetur, nihil aliud, nisi consulta prius S. Sede Apostolica, moneant, edicant, decernant, constituant, præcipiant, seu mandent.

Derogationes.

Non obstantibus Prædecessorum Nostrorum Literis, aliisque præmissis, necnon Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus circa Italo-Græcos hujusmodi, eorumque Ritus, observantias, mores, ac consuetudines, Constitutionibus, & Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monasteriorum, & Ecclesiarum prædictorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis,

&

PONT. A. II. & Literis Apoſtolicis eiſdem Italo-Græcis, illorumque Communitatibus, vel ſingulis eorum Perſonis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis clauſulis, & decretis, etiam per modum Statuti perpetui, etiam Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimilibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibuſvis derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis Decretis in genere, vel in ſpecie, alias in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, eorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Exemplorum Fides. Volumus autem, quod præſentium tranſumptis ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo alicujus Perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides habeatur in Judicio, & extra, quæ eiſdem præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, ſeptimo Kalendas Junii, Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

Dat die 26. Maii 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Paſſionens.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 2. Julii ejuſdem anni.

LVIII. APPROBATIO

Publici cultus ab immemorabili tempore exhibiti Beatæ Joannæ Valeſiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatrici Ordinis Sanctiſſimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Summarium precum. EXPONI Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Antonius Gravois Frater expreſſe profeſſus, ac Diffinitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Franciſci de Obſervantia nuncupatorum, necnon Poſtulator Cauſæ Canonizationis Beatæ Joannæ Valeſiæ, quod dudum fel. record. Urbanus Papa VIII. Præ-

Acta ſub Urbano VIII. deceſſor noſter, poſtquam Proceſſus auctoritate Ordinaria anno MDCXVII. peracti ſuper fama Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum ejuſdem Beatæ Joannæ Valeſiæ, dum vixit, Francorum Reginæ, ac Ordinis Annuntiatarum Beatæ Mariæ Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc exiſtentium Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpoſitorum diſcuſſi fuerant, per ſuam Commiſſionem manu propria ſignatam hujuſmodi Cauſam eidem Congregationi Cardinalium cognoſcendam, & diſcutiendam demandavit; cujus Commiſſionis vigore ab eadem Congregatione, ſeu a bo: mem: Carolo, dum pariter vixit, S. R. E. præfatæ Cardinali Pio nuncupato tunc dictæ Congregationis Præfecto die XIII. Januarii MDCXXXII. litteræ remiſſoriales pro inquiſitione in genere tunc itidem exiſtentibus Archiepiſcopo Bituricenſi, & Epiſcopis Aurelianenſi, & Nivernenſi directæ, conceſſæ, & expeditæ fuerunt. Coram autem Archiepiſcopo, & Epiſcopis præfatis Proceſſu hujuſmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratæ Congregationi Cardinalium præſentato, nihil amplius tunc temporis in eadem Cauſa actum fuit, ob Decreta memorati Urbani Prædeceſſoris Anno MDCXXV. edita, & MDCXXXIV. de novo propoſita, ſuper non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitatis, vel Martyrii fama ab hac vita migraſſent, ſeu ſuper caſu ab iiſdem excepto.

Item ſub Alexan. VII. §. 1. Præterea ſucceſſu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quæ Omnipotens Deus ob merita, & ad interceſſionem dictæ Beatæ Joannæ Valeſiæ operari dignabatur, quamplurimum increbuiſſet, atque in dies increbeſceret, cla. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Chriſtianiſſimus, & Anna ab Auſtria Regina Mater, iteratis precibus, ac litteris datis, a fel. rec. Alexandro Papa VII. itidem Prædeceſſore noſtro poſtularunt, ut ad ejuſdem Servæ Dei Joannæ Valeſiæ Beatificationem, & Canonizationem procedi poſſe benigne indulgere dignaretur. Idem Alexander Prædeceſſor die XX. Junii MDCLXIV. Commiſſionem reaſſumptionis Cauſæ præfatæ ſubſignavit, ac Anno MDCLXXX. dicta Congregatio Cardinalium remiſſoriales, & compulſoriales litteras conceſſit, ac ad tunc quoque exiſtentem Archiepiſcopum Bituricenſem direxit, pro confectione Proceſſus particularis ſuper cultu a tempore immemorabili eidem Joannæ Valeſiæ exhibito, & caſu excepto a memoratis Urbani Predeceſſoris Decretis.

Recens ſententia Archiepiſcopi Bituricenſis ſuper cultu immemorabili. §. 2. Ob legitima pro tempore exiſtentium Archiepiſcoporum Bituricenſium hujuſmodi impedimenta, memoratis litteris executionis minime demandatis, quinimo ob temporis curſum deperditis, proinde Anno MDCCXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiſcopum Bituricenſem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiſcopus Judex Delegatus ſuper eiſdem publico cultu ab immemorabili tempore præfatæ Joannæ Valeſiæ exhibito, necnon caſu, ut præfertur, excepto ſententiam protulit.

Ea confirmatur Decreto Congreg. Sacror. Rituum. §. 3. Propoſito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio: *An ſententia ſupradicta eſſet confirmanda, in caſu, & ad effectum de quo agebatur*; ipſa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris ſequentis, videlicet: *Bituricen. Canonizationis Beatæ Joannæ Valeſiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatricis Ordinis Sanctiſſimæ Annunciationis Beatæ Ma-*

Anno 1742.

rie Virginis ſub Regula S. Franciſci. Propoſita ex diſpenſatione Apoſtolica per Eminentiſſimum, & Reverendiſſimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponentem, ad inſtantiam P. Marci Antonii Grævois Diffinitoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Poſtulatoris ſpecialiter deputati, in Congregatione Ordinaria abſque interventu Conſultorum, Cauſa Canonizationis Beatæ Joannæ Valeſiæ prædictæ, atque in ea diſcuſſo dubio: An ſententia Reverendiſſimi Archiepiſcopi Bituricenſis Judicis a Sacra Rituum Congregatione Delegati, lata ſuper publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ exhibito, ſeu ſuper caſu excepto a Decretis fel. recor. Urbani Papæ VIII. ſit confirmanda in caſu, & ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Congregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore in ſcriptis, & in voce prius audito, reſcribendum cenſuit: Affirmative, ſi Sanctiſſimo Domino Noſtro viſum fuerit. Hac die XIV. Aprilis 1742. Factaque deinde per me Secretarium de prædictis Sanctiſſimo Domino Noſtro relatione, Sanctitas Sua benigne annuit die XXI. ejuſdem menſis, & anni.

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Præf.
T. Patriarcha Hieroſolymitanus Secr.
Loco ✠ Sigilli.

Confirmatio Apoſtolica.

§. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Poſtulator, quo Decretum hujuſmodi firmius ſubſiſtat, & ſervetur exactius, Apoſtolicæ confirmationis noſtræ patrocinio communiri ſummopere deſiderat: Nobis propterea humiliter ſupplicari fecit, ut ſibi in præmiſſis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apoſtolica dignaremur. Nos igitur ipſum Marcum Antonium Poſtulatorem ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum harum ſerie abſolventes, & abſolutum fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, præinſertum decretum ſuper publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ Joannæ Valeſiæ exhibito editum, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; ſalva tamen ſemper in præmiſſis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

Clauſulæ.

§. 5. Decernentes eaſdem præſentes literas firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis ad quos ſpectat, & ſpectabit in futurum pleniſſime ſuffragari, & ab eis reſpective inviolabiliter obſervari; Sicque in præmiſſis per quoſcumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Exemplorum auctoritas.

§. 6. Volumus autem, ut ipſarum præſentium litterarum tranſumptis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra illud ubique locorum adhibeatur, quæ præſentibus ipſis adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diœceſis ſub Annulo Piſcatoris die XVIII. Junii MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno II.

Pont. A. II.

Dat. die 18. Junii 1742.

Pro D. Card. Paſſionco.
Cajetanus Amatus.

DE RITIBUS, LIX.

Seu Ceremoniis Sinenſibus: Confirmatur Conſtitutio Clementis Undecimi, incip. *Ex illa die*. Permiſſiones quædam publicatæ a bon: mem: Carolo Ambroſio Mediobarbo Patriarcha Alexandrino, reprobantur, & annullantur: Præſcribitur nova forma Juramenti a Miſſionariis præſtandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

EX quo ſingulari providentia factum eſt, ut Orientalium, & Occidentalium Indiarum Regiones Europæ innoteſcerent, Apoſtolica Sancta Sedes, quæ ab ipſis Eccleſiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra ſervare maximo ſtudio curavit, in his quoque noviſſimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones ſedulo miſit; ut Idololatria ibi late dominante funditus eradicata, Chriſtianæ Fidei ſemen opportune ſpargerent, atque horrentes illos, & inultos campos in fertiles florenteſque vineas, uberrimos æternæ vitæ fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profecto ampliſſimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non poteſt, quin Chriſtiana fides progreſſus ingentes fecerit, longe etiam majores facturа, niſi coorta inter Operarios a Sancta Sede illuc miſſos diſſidia, curſum intercidiſſent.

Fidei propagatio ab Apoſt. Sede promota in Sinarum Imperio.

Diſſidia inter Miſſionarios circa Ceremonias Sinenſium, & præcipue circa cultum erga defunctos.

§. 1. Occaſionem diſſidiis ejuſmodi dederunt Ceremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sinenſes, ad Confucium Philoſophum, & Majores ſuos honoribus proſequendos, uti conſueverunt: cum nonnulli ex Miſſionariis contenderent, eas eſſe Ceremonias, & Ritus mere civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Chriſtianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote ſuperſtitionem olentes, ſine gravi Religionis injuria permitti nullo modo poſſe affererent. Quæ ſane controverſia multis annis Apoſtolicæ Sedis curam, & ſolicitudinem ad ſe traxit; cum id maxime caveat, ne zizania in agro Dominico radices agant, aut, ſi forte egerint, ea, quam cito fieri poteſt, evellantur.

Prima deciſio Congr. de Propag. Fide, ſub Innocen. X.

§. 2. Primo itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Cauſam hanc detulerunt ii, qui Ceremonias illas, & Ritus Sinicos ſuperſtitione imbutos ſuſpicabantur. Super illis Dubia nonnulla propoſita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quæ anno 1645. comprobavit reſponſa, ac deciſiones Theologorum, qui Ceremonias, & Ritus eoſdem ſuperſtitiones revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius

Papa

Digitized by Google

PONT. A. II. Papa X. ad præfatæ Congregationis preces, omnibus & ſingulis Miſſionariis, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ, ſibi, ac Sanctæ Sedi reſervatæ, mandavit, ut reſponſa, ac deciſiones prædictas omnino obſervarent, eaſque ad praxim deducerent, donec ſibi, & Apoſtolicæ Sedi aliter viſum non eſſet.

ANNO 1742.

Altera Congreg. S. Inquiſition. ſub Alex. VII.

§. 3. Verum paulo poſt ab aliis ejuſdem Miſſionis Operariis alia Dubia de iiſdem Ritibus, & Ceremoniis ipſimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita, ex quibus Ceremoniæ ipſæ, Rituſque nullam in ſe ſuperſtitionem habere videbantur. Negotium itaque hujuſmodi ab Alexandro Papa VII. Sacræ Inquiſitionis Congregationi commiſſum fuit: quæ, prout varia, diverſaque ratione fuerat ſibi de eiſdem Ceremoniis expoſitum, alias quidem, tamquam mere civiles, & politicas, eſſe permittendas, alias vero minime tolerari poſſe judicavit; idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc ſententiam probavit, & confirmavit.

Alia reſolutio eiuſdem Cong. ſub Clem. IX.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controverſia. Cum plura Dubia Sacræ Inquiſitionis Congregationi propoſita fuiſſent, illud quoque ab ea quæſitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papæ X. præceptum, quo ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ mandabat obſervantiam reſponſionum, ac deciſionum, quæ a Congregatione de Propaganda anno 1645., ut ſupra dictum eſt, emanaverant. Præterea, an, ſtantibus recens expoſitis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præſertim obſtare videretur Decretum Sacræ Inquiſitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. ſuper quæſitis nonnullis, diverſa ratione, aliiſque circumſtantiis propoſitis ab Operariis Apoſtolicis in Sinarum Regno commorantibus. Reſpondit ad hæc Sacra Inquiſitionis Congregatio anno 1669., præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere, habita ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expoſitæ; neque illud fuiſſe circumſcriptum a Decreto Sacræ Inquiſitionis, quod anno 1656. emanavit; immo eſſe omnino obſervandum juxta quæſita, circumſtantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo eſſe obſervandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæſita, circumſtantias, & reliqua in ipſis expreſſa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

Innoc. XII. novum exam. Cauſæ in eadem Congr. inſtaurari jubet.

§. 5. Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expoſitarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut Rituum Sinenſium controverſia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam ſciſſis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac ſententiarum contentionem. Atque hinc, non ſine gravi ſcandalo, magnoque Fidei damno, conſecuta eſt prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Chriſtianorum illorum diſciplina, & inſtitutio. De his autem abſurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædeceſſor noſter, id muneris ſui omnino eſſe putavit, ut perniciioſis adeo diſſidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius hujus controverſiæ diſcuſſionem Sacræ Inquiſitionis Congregationi commiſit. Cumque nihil intentatum reliquiſſet, quo ſinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque ſunt de illius mandato ſumma cum diligentia Quæſita, quæ per eamdem Sacram Congregationem reſolverentur.

Clemens XI approbat Reſponſiones Congregat. eaſque transmittit ad Patriarcham Antioch. Vic. tat. Apoſt.

§. 6. Quæſitorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors intercepit. Clemens autem XI., qui ſucceſſit, Prædeceſſoris ſui zelo plenus, coram ſe quæſitorum eorumdem examen fieri voluit. Quamobrem poſt diuturnam, maturam, & accuratiſſimam rei diſcuſſionem, poſt auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus ampliſſimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704. confirmavit, & Apoſtolica auctoritate comprobavit præmemoratæ Sacræ Congregationis reſponſiones ad omnia, & ſingula quæſita propoſita, quibus Ritus Sinenſes, utpote ſuperſtitione imbuti, prohibebantur; mandavitque, præfatas reſponſiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commiſſarium, & in Sinarum Regno Viſitatorem Apoſtolicum tranſmitti; ut nimirum exactam earumdem obſervantiam omnibus, & ſingulis Miſſionariis, pœnis quoque Canonicis in refractarios indictis, præciperet.

Qui eas publicat, additis præceptis &c.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus deciſionem Apoſtolicam, addito Decreto, quo ab univerſis ejus obſervantiam exigebat. Cum autem illam tentaſſent eludere, variiſque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenſes Ritus tamquam politicos, ac meræ civiles propugnaverant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacræ Inquiſitionis Congregationem emanavit anno MDCCX. præcepit omnimodam, & inviolabilem earumdem reſponſionum abs ſe Apoſtolica auctoritate confirmatarum obſervantiam, & alia quæ Decreto ipſo continentur, quod eſt tenoris ſequentis:

Clemens XI. iterum omnia confirmat.

Tenor Decreti.

§. 8. *Decretum ſuper omnimoda, ac inviolabili obſervatione Reſponſorum, alias in Cauſa Rituum, ſeu Ceremoniarum Sinenſium a Sacra Congregatione datorum, & a Sanctiſſimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.*

Mandat obſervari Decretum editum a Card. de Tournon.

Feria V. die XXV. Sept. MDCCX. In *Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Univerſalis Inquiſitionis, habita in Palatio Apoſtolico Quirinali coram Sanctiſſimo Domino Noſtro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentiſſimis, & Reverendiſſimis Dominis Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus in tota Republica Chriſtiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquiſitoribus a Sancta Sede Apoſtolica ſpecialiter deputatis.*

Idem Sanctiſſimus Dominus Noſter in Cauſa Rituum, ſeu Ceremoniarum Sinenſium, auditis, tam in Congregationibus anno præterito non ſemel, quam in aliis, menſe, & anno præſentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, præfatorum Eminentiſſimorum, & Reverendiſſimorum Dominorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentiſſime diſcuſſerunt, ſententiis, decrevit, & declaravit, reſponſa alias in Cauſa hujuſmodi ab eadem Congregatione data, & a Sanctitate Sua die 20. Novembris 1704. confirmata, & approbata, necnon Mandatum, ſeu Decretum ab Eminentiſſimo, & Reverendiſſimo Domino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commiſſario, & Viſitatore Apoſtolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum, ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, inconcuſſe, & inviolabiliter, ſub

ANNO 1742.

censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis, sive Sæcularibus, sive Regularibus, etiam specifica, & individua mentione, & expressione dignis, ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit.

Rencie appellat' ouer ad S Sedem Interpositas

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supradicto, Apostolicæ decisioni die 20. Novembris 1704. lata se expresse inhærere professus fuerit, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo contentis, ad normam eorumdem responsorum accipiendum esse, itaut nihil per illud responsis prædictis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt, etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur.

Declarat, ao Decreto nihil additum, vel detractum Responsionibus datis anno 1704.

Cæterum Sanctitas Sua, tametsi non sine ingenti animi sui mœrore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in dies zizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholicæ Religionis propagandæ saluberrimum, ac sanctissimum opus nullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius semper, & enixius promovere cupiens; congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis, eorumdem partium transmitti mandavit, qua non minus debita Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordiæ, Evangelicæ veritatis prædicationi, atque animarum saluti opportune consulatur.

Pleniorem Instructionem confici jubet.

Demum, ut nimiæ illi de his rebus scribendi licentiæ, quæ non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas Sua districte præcepit omnibus, & singulis cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimenda, Regularibus, aliisque quibuscumque sæcularibus Personis, tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quæsito colore, vel prætextu, imprimere, vel quoque modo in lucem edere Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, seu scripta quæcumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis desuper, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa, & speciali licentia a Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradictæ Sanctæ, & Universalis Inquisitionis obtinendæ. Ut autem ejusmodi probibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas Sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis latæ sententiæ; Regulares vero etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnas ipso facto absque alia declaratione incurrere; & nihilominus aliis etiam pœnis Sanctitatis suæ, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quæcumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit, (citra ullam aliorum hactenus editorum approbationem, super quibus opportune providebitur), pro expresse prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis, & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obstantibus quibuscumque.

Vetat publicari Scripta super Rit. Sin. absque licentia S.S.

Joseph Bartolus Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Notarius.

PONT. A. II.

Publicam vero prohibet, sub pœnis &c.

§. 9. At vero, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI., quo illos tandem aliquando frænaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, easque exacte, & ad amussim observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; & est tenoris, qui sequitur:

Idem Clemens XI. præstatas Responsiones edita Constitutione confirmat.

§. 10. *CLEMENTIS PAPÆ XI. Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione eorum, quæ alias a Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac præscriptione Formulæ Juramenti per Missionarios illarum partium præsentes, & futuros hac in re præstandi.*

Tenor Constitutionis ex illa d e

CLEMENS PAPA XI. Ad futuram rei memoriam. Ex illa die, qua, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, Catholicæ Ecclesiæ gubernacula, hoc est, munus sua amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa quasdam voces Sinicas, ad sanctum, & ineffabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti superstitiosos a quibusdam ex Missionariis prædictis reprobatos; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum asserentibus, permissos; Apostolici Judicii censura opportune dirimere: ut, sublatis dissidiis, Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus, ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Exordium. Pontificis studium, dirimendi hortroversias super Ritibus Sinen.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad variae quæstiones super hujusmodi rebus excitatas, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis, a Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus

Iterum finem approbavit Responsionet, de quibus supra.

PONT. A. II. *versus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus.*

ANNO 1742.

Tenor Responsionum.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quæ sequuntur:

De Dei nomine.

„ Cum Deus Optimus Maximus congrue apud Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, ad eumdem verum Deum significandum, vocabulum *Tien Chù*, hoc est, Cœli Dominus, quod a Sinensibus Missionariis, & Fidelibus longo, ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina vero *Tien* Cœlum, & *Xang Ti* Supremus Imperator, penitus rejicienda.

Eiusque inscriptione.

„ Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica *King Tien*, Cœlum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inibi retineri permittendum non esse.

De cultu Confucii.

„ Ad hæc nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christifidelibus, quod præsint, ministrent, aut interfint solemnibus Sacrificiis, seu Oblationibus, quæ a Sinensibus in utroque æquinoctio cujuscumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent, tamquam superstitione imbutis. Similiter, nec esse permittendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem Christifideles exerceant, ac peragant Ceremonias, Ritus, & Oblationes, quæ in honorem ejusdem Confucii fiunt tum singulis mensibus in Novilunio & Plenilunio a Mandarinis, seu primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, & Litteratis; tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, & Litteratis, antequam dignitatem adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam; tum denique a Litteratis, qui postquam ad gradus sunt admissi, e vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

De cultu Majorum Defunctorum in Templis,

„ Præterea non esse permittendum Christianis, in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes, minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & Ceremonias peragere.

Et in domibus, in sepulchris, & super eorum Cadaveribus.

„ Item, nec esse permittendum præfatis Christianis, Oblationes, Ritus, & Ceremonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis, in privatis domibus, sive in eorumdem Progenitorum Sepulchris, sive antequam defuncti sepulturæ tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, una cum Gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse; immo prædicta omnia, utpote quæ, perpensis hinc inde deductis, necnon diligenter ac mature discussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut a superstitione separari nequeant. Christianæ Legis cultoribus ne quidem permittenda esse, præmissa publica, vel secreta protestatione, se, non religiosa, sed civili, ac politico tantum cultu erga defunctos illa præstare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Præsentia materialis nondamnatur in quibusdam casibus &c.

„ Non tamen per hæc censendam esse damnatam præsentiam illam, seu assistentiam mere materialem, quam cum Gentilibus superstitiosa peragentibus, circa ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitiosis actibus quandoque præstari contingat a Christianis, cum aliter odia, & inimicitiæ vitari non possint: facta tamen prius, si commode fieri poterit, Fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

De Tabellis Progenitorum domi retinendis.

„ Demum permittendum non esse Christifidelibus, Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc est cum inscriptione Sinica, qua Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Animæ N. significetur; immo nec cum alia, qua Sedes, seu Thronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta, inscriptione, designari videatur. Quo vero ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usum, dummodo in eis conficiendis omittantur omnia, quæ superstitionem redolent, & secluso scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hujusmodi a Christianis retineri ea mente, qua ipsi illas retinent, necnon adjecta insuper declaratione ad latus ipsarum Tabellarum apponenda, qua, & quæ sit Christianorum de defunctis fides, & qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuncietur.

Plenitis officia non superstitiosa neutiquam prohibentur.

„ Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, ab iis gentibus peragi consueta, quæ vere superstitiosa non sint, nec superstitionis speciem præseferant, sed intra limites civilium, & politicorum Ritutum contineantur. Porro quænam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii, & Visitatoris Generalis Apostolici, seu ejus vices exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, & Vicariorum Apostolicorum illarum partium judicio relinquendum esse: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Ceremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, & pro Christianis hac in re usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis pie præscripsit.

Eorum examen Visitatori Apostolico, Episcopis, & Vicariis Apost. relinquitur.

Refertur Decretum supra insertum § 8.

Post hæc vero, labente fere triennio, nempe die 25. Septembris 1710., auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem maturæ, ac diligentissime discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expresse inhærendo, a piæ recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarchæ Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & singulis, ad quos spectabat, inconcusse, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse decrevimus, & declaravimus, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis ad Nos, & Sedem Apostolicam interposita, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fusius continetur.

Hæc

ANNO 1742.

Hæc omnia plene, & abunde sufficere debuissent, ut ea, quæ inimicus homo superseminaverat, zizania ex agro illo radicitus evellerentur, Fidelesque omnes nostris, & hujus Sanctæ Sedis mandatis, ea, quæ par erat, humilitate, & obedientia obsequerentur: præsertim cum in calce responsorum prædictorum a Nobis, sicut premittitur, confirmatorum, & approbatorum, Causam jam finitam esse, apertis, & perspicuis verbis pronunciatum fuerit.

Ejus observantia variis effugiis retardata.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixe a Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio male a plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionariis, quam Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Cæremoniis Sinicis a prefata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontificiæ nostræ authoritatis injuria, Christifidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Præceptum strictissimum, sub censuris, & pœnis, pro ejusdem Decreti executione.

Hinc est, quod Nos, ex commissa Nobis divinitus Apostolicæ servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, & prætextus hujusmodi penitus, & omnino e medio tollere, ac rejicere, necnon Christifidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorumdem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, & pro tempore quandocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis, tam secularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latæ sententiæ, a qua nemo a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares, etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium præcipimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, & inconcusse observent; ac ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel prætextu, contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant.

PONT. A. II.

De quorum non Missionarii instrumentum præstare jubentur.

Præterea motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservatæ, ac privationis vocis activæ, & passivæ pœnis, ordinamus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici tam seculares, quam prædictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave prefata Regna, & Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quandocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint; missi scilicet, statim, ac præsentes Litera eis innotuerint; mittendi vero, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant; Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Præcepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in præsentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii, & Visitatoris Apostolici in prefato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respective jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regulares vero in manibus insuper Superiorum suæ Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem Juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tamquam simplices suæ Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, & specialissima esset facienda mentio, Christifidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nulliusque omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respective Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter a Sede prefata concessis, uti possint; sed quoad eos, præter, & ultra superius expressas pœnas, omnes & singulæ facultates prædictæ omnino cessent, nullimque roboris sint, & esse censeantur.

Et donec illud præstiterint, eisdem suspendantur facultates.

Juramenti præstiti exemplar authentica ad S. Sedem transmittantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quascumque Missionarios tam Seculares, quam Regulares, in memoratorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut premittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eosdem Commissarium, & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad prefatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores curent præmissorum executionem.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem pœnis, teneantur non solum idem Juramentum in præfatorum, seu Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existen-

PONT. A. II.

fientis, ſive Epiſcoporum, aut Vicariorum Apoſtolicorum manibus, juxta modum ſupra præſcriptum, præſtare, ejuſque formulæ ſubſcribere, ſed etiam illius præſtationem a ſuis reſpective Subditis exigere, ac authentica ea ſuper re documenta quamprimum tranſmittere ad ſuas reſpective Superiores Generales, qui illa memorata Congregationi Cardinalium ſtatim tradere debebunt.

ANNO 1742.

Clauſula pro omnimoda Literarum obſervantia.

Decernentes, eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti, & alii quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, Ordinis, præeminentiæ, & dignitatis exiſtant, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, & auditi, cauſæque, propter quas præſentes emanarint, ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Juris clauſo, etiam enormis, enormiſſima, & totalis leſionis, nulle unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuamque expreſſionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis Oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, ſeu etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus conceſſo, vel emanato, quempiam in Judicio, vel extra illud, uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, quibuſcumque juris, ſeu facti defectibus, qui adverſus illas, etiam quorumvis a Sede præfata conceſſorum privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, ſeu retardandi earum executionem, quovis modo, ſeu quavis ex cauſa opponi, ſeu objici poſſent, minime refragantibus, ſuos plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, eaſque propterea, omnibus, & ſingulis quomodolibet aliatis, ſeu afferendis impedimentis penitus, & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari; ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfatæ Sedis Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Decreta irritantia.

Derogationes ampliſſimæ.

Non obſtantibus præmiſſis, &, quatenus opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula de Jure quæſito non tollendo, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Inſtitutorum, & Societatum, etiam Jeſu, ac quarumvis Eccleſiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & conſuetudinibus, ac præſcriptionibus quantumcumque longiſſimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis, Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, & Societatibus, etiam Jeſu, ac Eccleſiis prædictis, aliiſve quibuſlibet perſonis, etiam quantumvis ſublimibus, & ſpecialiſſima mentione dignis, a Sede prædicta ex quacumque cauſa, etiam per viam contractus, & remunerationis, ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, ſeu ad quarumcumque perſonarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Eccleſiaſtica dignitate fulgentium inſtantiam, aut earum contemplatione, ſeu alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiſcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, & derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Formula juramenti a Miſſionariis præſtandi.

„ *Formula autem Juramenti, ſicut præmittitur, præſtandi, eſt, quæ ſequitur, videlicet:* Ego N. Miſſionarius ad Sinas, vel ad „ Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede „ Apoſtolica, vel a Superioribus meis, juxta „ facultates eis a Sede Apoſtolica conceſſas, „ miſſus, vel deſtinatus, Præcepto, ac Man„ dato Apoſtolico ſuper Ritibus, & Cere„ moniis Sinenſibus in Conſtitutione Sanctiſ„ ſimi Domini Noſtri Domini Clementis Di„ vina Providentia Papæ XI. hac de re edi„ ta, qua præſentis Juramenti formula præ„ ſcripta eſt, contento, ac mihi per integram „ ejuſdem Conſtitutionis lecturam optime no„ to, plene ac fideliter parebo, illudque e„ xacte, abſolute, ac inviolabiliter obſerva„ bo, & abſque ulla tergiverſatione adim„ plebo. Si autem (quod Deus avertat) quo„ quo modo contravenerim, toties quoties „ id evenerit, pœnis per prædictam Conſti„ tutionem impoſitis me ſubjectum agnoſco, „ & declaro. Ita, tactis Sacroſanctis Evan„ geliis, promitto, voveo, & juro. Sic „ me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

„ Ego N. manu propria.

Præceptum de Literarum intimatione, tranſmiſſione, & executione.

Cæterum volumus, & expreſſe mandamus, ut eadem præſentes Litteræ, ſeu earum exemplæ, etiam impreſſæ, notificentur, intimentur omnibus, & ſingulis memoratorum Ordinum,

ANNO 1742.

num, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam prædictorum eis respective Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla prædicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis supradictis degentes, cum artissimis præceptis easdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

Exemplorum authentica.

Quia vero difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Dat die 19. Mart. 1715.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus Nostri Anno Decimoquinto.

F. Oliverius.

Ejus quæque Constitutionis observantia enditur.

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse testatur, justum & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis authoritatem sese quam maxime revereri profitentur, humili, & obsequenti animo illius Judicio semet omnino subjicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quod illa Præcepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Præcepti mere Ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Præsertim ob permissiones publicatas a Patriarcha Alexandrino.

Pontifex præinsertam Constitutionem amplissime confirmat.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temere audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quædam variabilis disciplinæ ratio: Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de authoritatis ejusdem plenitudine, non modo eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, ac omnimodam Apostolicæ Constitutionis auctoritatem habere dicimus, & declaramus.

Exponit, quid ea.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt a Responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsita nonulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione, ac praxi, Missionarii quidam proposuerant. Responsiones itaque hujusmodi, una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissæ fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causa, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

Pontif. A. II.

Jam dederit memoratis permissionibus.

Factum Patriarchæ Alexandrini.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem Responsiones, quas præmemorati duo Viri ad proposita quæsita dederant, bene vero Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastorali sua Epistola insertæ, cujus tenor est, uti sequitur:

Tenor Epistolæ Pastoralis.

§. 15. *Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.*

Exordium.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus, & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur & ipsi a Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vinea laborant, ea ad eos loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quæ invicem est, fidem vestram, atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus sæculi loquuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjutor noster nunc & erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis magna est, & continuus dolor adhæret cordi nostro, quod præsentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, & in vobis & in cæteris gentibus.

Excitat Missionarios ad eorum munus implendum.

At vero, quod non licuit per præsentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis; qui Spiritu Sancto ferventes, & fortes, Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui a Domino dictum est: Pasce oves meas; cui traditæ sunt claves

De-

PONT. A. II. *Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudis, non est qui aperiat. Quotquot estis, mactæ animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magna est in Cælis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis, & doctrinæ. Lucernæ estote, nam minus lucentes exemplo, ac zelo prædicationis ardentes. Si qui vero adhuc essent hæsitantes, & in opere non efficaces, obsecramus vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur.*

ANNO 1742.

Operarios ad laborem, eximio hortatus.

Professus se nihil innovare circa Confucii cultum Ex ILLA DIE.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papæ XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis a Sanctissimo Domino Nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in se vetantur, permittimus.

Ratio edendarum permissionum.

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam Ceremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinea Domini strenue, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quæ permissi poterunt: quæ & separatim unicuique secundum quæsita dedissemus, nisi compertum Nobis esset, una cum incertis nuntiis jam disseminata, proborum animos, & Christifideles bonæ voluntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut Gentium Ceremoniis penitus sublatis, illi sensim a Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pie præscripsit.

Permissiones

I. Primo. *Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, appositis ad latus declaratione debita, & omissa quacumque superstitione in earum constructione, necnon seluso omni scandalo.*

II. Secundo. *Permittuntur omnes Ceremoniæ Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ non sint aut superstitiosæ, aut suspectæ, sed civiles.*

III. Tertio. *Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ & literis, & superstitiosa inscriptione, & adjuncta declaratione debita; sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia.*

IV. Quarto. *Permittitur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in schedula debita declaratione.*

V. Quinto. *Permittuntur reverentiæ genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.*

VI. Sexto. *Permittitur præparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cum debita declaratione, & omissis superstitiosis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos.*

VII. Septimo. *Permittitur coram Tabella correcta reverentia dicta Ko teu, tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus.*

Octavo. *Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus.*

Operarios ad laborem, eximio hortatus.

Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, solicisi servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Ne diutius agamus secundum potestatem, paterne vos commonere voluimus per Epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam, audite: Quid hic statis tota die otiosi? Ite & vos in Vineam meam. *Vocem Patris perpendite, & illam Judicis timete. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcescibilem nimirum a Pastorum Principe gloriæ coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis prætextibus cessandum sibi putat a ministerio Missionarii, lædit animam suam, & de alienis æterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arescent tamquam palmites; & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi:* Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. *Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, væ, væ a die iræ, a die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfeciisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cætero quotquot vitis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete; & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.*

Prohibet versionem & publicationem Epistolæ, sub censuris & pœnis, additis causis, & præscripto prudenti permissionum usu.

Cum vero ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, præsentium nostrarum Litterarum notitiam iisdem Neophitis minime necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere, juxta Pontificiæ Constitutionis præscripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos præsentes Litteræ directe sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, præsentes Literas, aut quæ in eis continentur (exceptis Permissionibus, quæ quidem caute, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefaciendæ erunt) sive directe, sive indirecte per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertat, aut quocumque modo cuilibet, qui Missionarius non sit,

ANNO 1742.

nota faciat, ſub excommunicationis latæ ſententiæ, a qua nonniſi a Nobis, aut a Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis conſtitutus) abſolvi poſſit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & paſſivæ, pœnis contrafacientes ipſo facto abſque alia declaratione incurrendis, tenore præſentium decernamus, & in virtute ſanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio noſtræ Reſidentiæ die 4. Novembris anno 1721.

Dat. Macai die 4. Nov. 1721.

Quid ſentiendum de facto Patriarchæ Alex., ex ipſius paſtoralis ſenſu.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in prælaudata Paſtorali mentem ſuam ſatis prudenter explicuiſſet, nimirum Paſtoralis hujus ſuæ Epiſtolæ notitia opus non eſſe ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, & obſervantiam, cum ſatis eſſet, ut juxta Conſtitutionis Pontificiæ mandata in via ſalutis dirigerentur; præterea cum omnibus, & quibuſcumque interdictum voluiſſet, ſub pœna quoque excommunicationis latæ ſententiæ, ne quis illam in Sinenſem, aut in Tartaricum ſermonem verteret, aut cuiquam, qui Miſſionarius non eſſet, eam palam faceret; de Permiſſionibus autem cum ſtatuiſſet, nonniſi caute, & ubi tantum utilitas, vel neceſſitas id poſtularet, eſſe evulgandas: profecto omnis, ad quem Paſtoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obſcure inferre debebat, quantis ille animi anguſtiis obſeſſus, & quam anceps, ac perplexus in Permiſſionibus hujuſmodi proponendis extitiſſet; adeo ut œconomia quadam uſus fuiſſet ad loci, & temporis circumſtantias prorſus neceſſaria: a qua putandum eſt eum receſſurum fuiſſe, ſi libertas ſibi data eſſet rem diſcutiendi cum Epiſcopis, aliiſque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Chriſtiani cultus puritatem, & Apoſtolicæ Conſtitutionis obſervantiam ante oculos haberent.

Permiſſionum abuſus, earumque divulgatio ab Epiſcopo PeKinenſi facta.

§. 17. At Permiſſiones illæ contra expreſſam adeo Patriarchæ ipſius voluntatem, evulgatæ; & quod mirum, Pekini Epiſcopus per binas ſuas Paſtorales mandavit, ſub pœna ſuſpenſionis ipſo facto incurrendæ, univerſis Diœceſis ſuæ Miſſionariis, ut obſervarent, & obſervari præciperent Conſtitutionem: *Ex illa die*, juxta Permiſſiones, quas ipſe contendebat, ad ea potiſſimum referri, quæ in præcitata Conſtitutione fuerant ſolemniter interdicta. Præcepit inſuper, ut Chriſtifideles quater ſingulis annis in diebus omnium celeberrimis diſtincte inſtruerentur cum iis, quæ Conſtitutione Apoſtolica prohibentur, tum iis, quæ a Patriarchæ Alexandrini Paſtorali permittuntur.

Quæ damnatur a Clemente XII.

§. 18. Enimvero Clemens Papa XII. Prædeceſſor noſter, tam audax Epiſcopi Pekinenſis factum æquo animo ferre haud potens, muneri ſuo maxime intereſſe judicavit binas illas Epiſtolas damnare, ac penitus reprobare Apoſtolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo ſibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reſervavit, declarandi Sinenſibus Chriſtianis mentem ſuam, & ejuſdem Sanctæ Sedis ſententiam in iis, aliiſque, quæ ad materiam hujuſmodi ſpectarent. Præfatum autem Breve eſt tenoris ſequentis:

Tenor Brevis hic de re edit.

§. 19. *CLEMENTIS PAPÆ XII. Revocatio, annullatio, & caſſatio, duarum Epiſtolarum Paſtoralium bonæ memoriæ Franciſci Epiſcopi Pekinenſis nuper defuncti, die VI. Julii, & die XXIII. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Sinenſes editarum.*

CLEMENS PAPA XII. ad perpetuam rei memoriam. Apoſtolicæ ſolicitudinis Nobis divinitus commiſſæ ratio Nos admonet, ut ea, quæ Chriſtianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationi, ac incrementis quacumque ratione obſiſtere poſſe dignoſcuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac e medio tollere ſtudeamus. Cum itaque, ſicut ad Apoſtolatus noſtri notitiam pervenit, occaſione binarum Epiſtolarum, quas Paſtorales vocant, bon. mem. Franciſci, dum viveret, Epiſcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sinenſes editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apoſtolicos illarum partium Miſſionarios exortæ fuerint diſſenſiones, quæ ubcres fructus, quos Sancta Mater Eccleſia ex aſſiduo Operariorum in illam Agri Dominici partem miſſorum labore præſtolatur, impedire, aut morari poſſent; Nos, ut priſtina inter eos Miſſionarios pax, & animorum concordia, ſublatis quibuſvis diſſidiis, reſtituatur, de opportuno in præmiſſis remedio providere volentes, ac Epiſtolarum prædictarum tenores, & alia quæcumque etiam ſpecificam, & individuam mentionem, & expreſſionem requirentia, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & exacte ſpecificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, qui juſſu noſtro Epiſtolas ipſas ſedulo, ac diligenter examinarunt, conſilio, ac etiam motu proprio, & ex certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, binas memorati Franciſci Epiſcopi Pekinenſis Epiſtolas Paſtorales præfatas, ac pœnas, & alia quæcumque in eis contenta, cum omnibus, & ſingulis inde ſecutis, & forſan quandocumque ſecuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliuſque prorſus roboris, & momenti eſſe, & perpetuo fore, tenore præſentium declaramus: & nihilominus, ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & ſingula motu, ſcientia, deliberatione, & poteſtatis plenitudine paribus, harum ſerie itidem perpetuo revocamus, caſſamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribuſque, & effectu penitus, & omnino vacuamus, ac pro revocatis, caſſatis, irritis, nullis, invalidis, & abolitis, viribuſque, & effectu penitus, & omnino vacuis ſemper haberi volumus: Nobis inſuper, & Apoſtolicæ Sedi reſervantes facultatem Chriſtifidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi noſtram, & dictæ Sedis mentem, poſt maturam itidem habitam deliberationem, ſuper aliis rebus, quæ hujuſmodi materiam reſpiciunt.

Poſt. A. II.

Proemium.

Epiſtolarum Epiſcopi PeKinen. pernicioſus effectus.

Eædem caſſantur & irritantur.

Reſervatur facultas aperiendi ſenſum Apoſtolicæ Sedis.

Decernentes ipſas præſentes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ab omnibus, & ſingulis, ad quos quomodolibet ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit; præſertim vero Archiepiſcopis, Epiſcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Miſſionariis Apoſtolicis tam ſæcularibus, quam cujuſvis Ordinis, Congregationis, Inſtituti, & Societatis, etiam Jeſu, Regularibus in ſupradicto Sinarum Regno nunc, & pro tempore exiſtentibus, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari; ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis præfatæ Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fun-

Clauſulæ & Decreta.

PONT. A. II.

fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Septembris MDCCXXXV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 26. Sept. 1735.

F. Card. Oliverius.

Idem Clemens XII. committit examen Permissionum Congr. Inquisit., audito Missionario, aliisque.

§. 20. Id vero quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinensibus declarandum reservavit, erat profecto materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die:* omnem vim suam amittere, si Permissiones illæ in praxi consistant; alii vero factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad prædictæ Constitutionis observantiam minime teneri, juxta illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quo Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratæ Constitutionis observantiam servanda erat, asseret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut a Theologis, tum etiam a Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Sacræ Inquisitioni præpositis, mature serioque discuteretur. Antequam vero supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorem facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causa, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

Pontifex examen hujusmodi coram se, ac resp. per se ipsum absolvit.

§. 21. Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam, & consilium exquisivimus; ac tandem satis aperte compertum habemus, antedictas Permissiones nunquam a Sancta Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quæ partim Ceremonias, Rituſque Sinenses a prædicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

Declarat Permissiones nunquam a S. Sede approbatas fuisse, immo ejus Decisionibus adversari.

Easdem Permissiones reprobat, & annullat, earumque praxim damnat.

§ 22. Nolentes itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiose evertendam, Permissionibus ejusmodi uti; definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitiosam omnino damnamus, & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuo valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, & nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus, ac pronunciamus.

Quæcumque a Clemente XI. interdicta facerunt, iterum expresse interdicit.

§. 23. Præterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die:* apposuerit hæc verba: *Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, quæ vere superstitiosa non sint &c.:* Nos dicimus, & declaramus ea verba: *Alia si quæ sint:* intelligenda esse de usibus, & Ceremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolica Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdicimus, ne antedictis Permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

Permissionum usum omnibus prohibet.

§. 24. Districte itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius, tam Sæcularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissionibus prædictis ullo pacto uti valeat, sive publice, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

Constitutionem Clementis XI. aliter explicari vetat.

Præsentium observantiam, & executionem omnibus, & singulis injungit, atque demandat, adjectis pœnis.

§. 25. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expresse mandamus omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis, sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis a Pontificalium exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum vero Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, a qua non possint nisi a Nobis, & a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœna, præcipimus, & districte mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra

ANNO 1742. PONT. A. II.

Constitutione continentur, exacte, integre, absolute, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent a singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causa, occasione, seu prætextu aliquo, huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant.

Apostolica exhortatio ad Evangelicos Operarios.

Missionarios inobedientes in Europam revocari jubet.

§. 26. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, siquis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ a Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctæ obedientiæ expresse mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuo privabimus.

Comminatis pœnis in Superiores Ordinum.

Præscribit novam Juramenti Formulam.

§. 27. Postremo, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti a Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maxime necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore, sub pœnis in ea contentis, Juramentum præstare debebunt, in posterum sequenti Formula utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper, quantum in me est, numquam patiar, ut Ritus, & Ceremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissæ, ac a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIV. damnatæ, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus a Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clare, nitideque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earumdem Pastores intelligant, planeque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublatum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam hæc a Divina Gratia sperari potissimum debet: quæ quidem ab eorum ministerio longe non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavide prædicaverint, atque ea puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosiorem effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Exemplorum auctoritas.

§. 29. Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Constitutionis.

§. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, innovationis, revocationis, recissionis, abolitionis, cassationis, annullationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 11. Julii 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passionеus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 9. Augusti ejusdem Anni.

SPE-

PONT. A. II. LX.

ANNO 1742.

SPECTACULA

Inverecunda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Provinciarum Maritimæ, & Campaniæ, aliorumque Locorum &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex dolet, veterum ludos, jam dudum damnatos, in ulum revocari.

NIHIL profecto Nobis ad vigilias Dominici Gregis assidue excubantibus accidere potuit acerbius, nihilque quod minus hac tempestate opinaremur, quam ut deformes, & inverecundi Ethnicorum mores, a quibus Christiani hominis pudor, & modestia semper abhorruit, denuo isthic invecti essent, ac veluti postliminio restituti. Quamvis enim minime Nos lateret, scelestos olim Lupercalium Administros, Sacra Fauno, vel Pani per ludum, atque lasciviam persolventes, nudos huc illuc per Urbem discurrisse; Sanctumque Pontificem Gelasium Prædecessorem nostrum tanta commotum impudentia, ac obscenum morem execrantem, literas dedisse Andronico Senatori, Populoque Romano acri nefarii ritus assertori: Nihilo tamen minus memoriæ proditum est, quinto post Christum sæculo exeunte, Theodorico Italiæ Rege, & Anastasio Orientis Imperatore, pestem illam penitus fuisse sublatam, & extinctam. Nunc vero multorum relatu, (quod dolentes dicimus), certisque indiciis admonemur, profanum morem, perpetua involvendum caligine, e tenebris antiquitatis rursus emergere, ac in Vestris Diœcesibus fæde revocari, cum ad Sanctorum Patronorum Festa solemniter recolenda, Pueri, ac interdum etiam Adolescentes, cursu in spem Bravii nudi contendere jubeantur, maxima utriusque sexus, ac omium ætatum spectante frequentia. Quæ quidem spectacula eo nequitiæ magis; ac improbitatis præseferunt, quo magis non impuro alicui, ut antea, Numini, sed piæ, castæque Sanctorum memoriæ nuncupantur.

Præsertim diebus festis.

Explicat Ecclesiæ mentem quoad celebrationem Christianarum solemnitatum.

§. 1. Qua igitur corporis nuditate impudentissime habita sunt apud veteres Lupercalia, eadem Festi Christianorum Dies istic celebrantur; nec minus injuriæ in illis verecundia passa est, quam in his hodie morum honestas habeat detrimenti. Dies Festi non ad id instituti sunt, ut Christianus Populus epulis, ebrietatibus, ludis, spectaculis, aliæque id genus licentiæ liberius vacet; Sed ut Fideles in precibus, divinisque laudibus frequentes, & assidui sint, ut Ecclesiis intersint, Sacramenta ad animæ vulnerum curationem instituta adhibeant, seduloque se exerceant in his operibus, quæ veram pietatem continent, & ut demum Sanctos unacum Christo Regnantes, tamquam Patronos, congruis officiis, & honoribus prosequantur.

Inverecundam membrorum nuditatem abominatur.

§. 2. Dedecet præterea membrorum nuditas, atque ita dedecet, ut vetuerit Ecclesiastica Disciplina Salvatoris Imagines nudo penitus corpore in Tabulis, vel Simulacris expressas; Et quamvis nudo corpore Christum Cruci suæ affixum, & illorum temporum mores, & gravium Scriptorum auctoritas suadeant; adhuc Christianorum Pietas a tali spectaculo semper abhorruit. Athletarum pugnæ (ut literis consignatum est) in Stadio apud Græcos, in Circo apud Romanos usi fuere, atque in illis Disco, Lucta, & Cœstu strenue certatum est; utque Veterum testantur monumenta, interdum nudi, interdum etiam fascia tecti homines dimicarunt. In vestris igitur Diœcesibus, Venerabiles Fratres, nonnihil priscæ licentiæ adhuc remanet: Et cum in Plateis seminudi his luctationibus vacent homines; cumque ex industria sæpius, sæpius vero ex violento motu nudi penitus circumagantur: Facile quisque conjicere potest, quam absonum, & indecorum sit, his ludis aditum non intercludere.

Præcipit Episcopis prohibere ejusmodi cursus, ludas &c.

§. 3. Quapropter ne injuncto Nobis Apostolicæ servitutis officio deesse videamur, districte per hæc scripta mandamus, ut turpes, & obscenæ hujusmodi exercitationes, Puerorum, & Adolescentum nudorum cursus, luctæque, quocumque nomine, vel occasione exhibendæ, a vestris Diœcesibus eliminentur. Et quia inobedientiæ delictum, mixti, ut ajunt, Fori videri potest; curabimus diligenter, ut si qui legum vestrarum rationi fuerint refragati, in eos, etiam qui nostro nomine Civitatibus temporaliter præsunt, rigide, & condigne animadvertant; sicque fore speramus, ut fœda hæc corruptela, utroque percussa gladio radicitus evellatur.

Idem Locorum Gubernatoribus demandat.

Inveterata consuetudinem non obstare decernit.

§. 4. Verum quia impioribus etiam Causis Vindices non desunt, & perpugnaces Assertores, si qui forte sint, qui impudenter exprobrent, hujusmodi ludos Pontificum Antecessorum tolerantia, ac diuturno usu invaluisse: hi probe sciant, nullum ex temporis lapsu deploratæ Causæ comparari præsidium. Et ne longe a vestris Diœcesibus petantur exempla, in memoriam revocent, choreas etiam quasdam Mulierum, & Virorum publice eo die haberi solitas, quo S. Xisti Pontificis, & Martyris Alatrinæ Civitatis Patroni recolebatur, jussu Episcopi provide vetitas fuisse; & Edictum Episcopi, licet acri calamo Romanæ Curiæ Advocatorum impetitum, die 2. Aprilis 1694. a Congregatione Negotiis Episcoporum, & Regularium præposita, strenue fuisse propugnatum. Cæterum cum Sancto etiam Gelasio objiceretur, antiqui moris fuisse Lupercalia; Sanctissimus Pontifex consuetudinem pudori inimicam, & honestati detrahentem reprobavit, ratus Prædecessorum suorum leges saluberrime institutas non defuisse, sed hominum fraude, & malitia leges ipsas fuisse contemptas.

Refert Decretum Congregationis Episc., & Reg.

Adhortatio ad Episcopos.

§. 5. Quemadmodum itaque Nos de perspecta Prædecessorum nostrorum vigilantia egregie, ut par est, sentimus, & abusum non illorum incuriæ, sed Subditorum inobedientiæ ducimus referendum; Sic a Vobis spectabiles Ecclesiarum vestrarum Antistites a quavis negligentiæ nota vindicentur. Quanti Dei honorem, Sanctorum cultum, & animarum salutem facitis, Venerabiles Fratres, vos hortamur, & obtestamur, ut corrupti hujusmodi mores, specie quadam lætitiæ invecti, reformentur, utque creditæ Vobis Oves ab impuro, profanoque Ritu declinantes, ad piam, & fru-

ANNO 1742. fructuosam Festos dies celebrandi rationem traducantur. Nos interea, in optati eventus auspicium, Apostolicam Benedictionem ex animo Vobis impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XII. Augusti MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Dat. die 12. Aug. 1742.

LXI. ELECTIO

Hieronymi de Bock in Episcopum Harlemensem nulla & illicita declaratur; eidemque inhibetur, ne Consecrationis munus audeat suscipere.

Dilectis Filiis, Universis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Proœmium. QUAMQAM inhærens altis radicibus fideli animo vestro Catholica Religio satis habeat in se virtutis ad præcavendam execrandi schismatis luem, quæ magis, magisque serpere apud vos nititur; adeo tamen soliciti sumus de incolumi vestra salute, ut noster erga vos amor vere singularis quiescere nequeat, nisi & Nos pro commisso denuitati nostræ Apostolico Ministerio accuramus ad acuendam vestram vigilantiam, avertendumque venenatæ fraudis periculum, cui devitando nihil salubrius, ac illud, prænonitum fuisse.

Refertur electio Pseudo-Archiepiscopi Ultrajectensis, & ejusque damnatio. §. 1. Quartus jam labitur annus, cum pauci turbulento, ut nostis, ingenio, & a sincera Fide abhorrentes, adscito simulatorum Canonicorum nomine, Petrum Joannem Meindarts in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem incredibili temeritate coopta-runt. Sed hujusmodi Electionem statim sanmem. Decessor Noster Clemens XII. vi suarum Literarum in forma Brevis 6. Octobris 1739., nefandam, irritam, inanem declaravit, delevit, abjudicavit. Eumdem vero Petrum Joannem, & quotquot falso Canonicorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, illique adhærentes favorem, opem, consilium, consensum præstiterunt, excommunicavit, anathematizavit, atque ab Ecclesiæ communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & vitandos esse declaravit. Quin etiam sub eadem pœna excommunicationis ipso facto, & sine ulla alia declaratione incurrendæ mandavit, ac severe indixit, ne Jurisdictionem Episcopalem, quam nullam adeptus fuerat, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogaret, atque exercere auderet; ne pro suscipiendis ordinibus Dimissorias Literas daret; ne Pastores; ne Missionarios; ne Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis prætextu, constitueret, ac deputaret. Hinc etiam palam edixit, & declaravit, omnes & singulas antedictorum Officiorum deputationes pro animarum regimine quocumque nomine jam

Ne inhibitionem ipsi facto incurrendam aliam exerceret.

factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Qui vero per ipsius Literas Dimissorias fuisset Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, denunciavit eum suspensionis vinculo obstrictum esse, atque irregularitati propterea obnoxium, si susceptos ordines exercuisset. Præterea sub pœnis canonicis, suæque indignationis, interdixit omnibus cujusque Catholicæ Ecclesiæ Archiepiscopis & Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare auderent; sub eisdemque pœnis ipsi Petro Joanni mandavit, ne se cuiquam Archiepiscopo & Episcopo consecrandum præberet: qua illicita, ac nefaria consecratione tot reliquas subiret pœnas, & nihilominus ab omni suscepti Episcopalis Ordinis exercitio suspensus maneret. Pont. A. II.

Neve consecrationis munus susciperet.

§. 2. Quis sanæ mentis homo tam terribili percussus fulmine non cohorruisset? non is tamen sese cohibuit, quem veluti ad perficiendum scelus furiæ quædam agitare videbantur; sed reperiens, qui suo temerario consilio nequiter obsecundarent, pristinum inanis electionis novo detestandæ consecrationis crimine cumulavit. Exarsimus ad immane scelus, atque hominem perditum nulliusque pudoris, Satanæ in interitum tradidimus Censuris omnibus illigatum, ni resipisceret: nefariam illius consecrationem, illicitam, illegitimam, sacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata & sacrorum Canonum sanctiones factam declaravimus; Palam denunciavimus, eumdem Petrum Joannem, non solum ab iis, quæ sunt Jurisdictionis, esse suspensum, sed etiam ab iis, quæ sunt Ordinis. Mandavimus propterea, sub pœna excommunicationis ipso facto, & sine alia declaratione incurrendæ, ne ullo pacto Chrisma conficeret, Clericos ordinaret, Virgines consecraret, aut alia Episcopalis Ordinis exercere auderet; Decernentes insuper vacuos, inanes, nulliusque prorsus roboris ac momenti omnes & singulos alios actus, quos attentare præsumpserit; ac proinde denunciavimus, si qui ab ipso Ecclesiasticis Ordinibus fuissent initiati, suspensionis vinculo obstrictos esse, atque irregularitati propterea obnoxios, si susceptos ordines exercuissent. Hæc omnia decrevimus ad apertissimum Schisma delendum; quorum vos participes fecimus nostri Literis in forma Brevis 24. Junii 1741.; ne subdolis artibus ad ejus fuorumque asseclarum communionem suborari possetis.

Item refertur ipsius sacrilega Consecratio.

Censuræ in ipsum denuo latæ.

Eumdemque suspensum ab exercitio Ordinis.

§. 3. Tantum vero abfuit, ut homo ille Ecclesiasticæ pacis inimicus, aut a supremo Patrefamilias minitando rogandoque revocatus, aut ingenua instinctus verecundia, aut publica execratione deterritus, deflexerit a via iniquitatis; ut immo, quam semel ingressus fuit, insistat viam, pergatque audacius: cum dudum non erubuerit quemdam Hieronymum de Bock Harlemensi donare Episcopatu jamdiu exoleto, & ab se nunc restituto ea potestate, quam sibi ex ingenio fingit. Illum cum suo commentitio Ultrajectensi Capitulo ad hoc etiam temeritatis deveniisse, ac tot jam flagitiis utrumque inquinatum tam diro ac prope incredibili scelere se sordidasse, ingenti sane luctu comperimus: Non quod pertere factis simus schismate ad extrema præcipitante: &

Item mandato, deplorando ausu, Hieron. de Bock Pseudo-Episcopum Harlemen. elegit.

Se-

PONT. A. III.

Sectatores per ſummum nefas malumque dolum ad ſui præſidium illiciente. Confidimus enim fore neminem compotem mentis, ne dum Catholica veritate imbutum, qui non ſit irriſurus perniciosam hujuſmodi novitatem, & ſurgentem, Petro Joanne Meindarte conditore, inopinatam Eccleſiam, ipſi, veluti ſuo Capiti, conjunctam, ab eaque diviſam, quam Nos, licet indigni, Deo auctore moderandam ſuſcepimus. Sed hinc præcipue vehementer angimur, quod renovari hoc tempore videmus veterem aliquot Schiſmaticorum inſaniam, Epiſcopales Cathedras, ubicunque liberet, excitantium; Quamquam ut illa ſuo conſumpta furore, ludibrioque habita tandem deperiit; hujus etiam parem exitum fore non dubitamus. Quod ad Nos attinet, id primum ſupplices oramus a Patre miſericordiarum, ut obſtinatam hanc perduellionem ſedare velit; Deinde, ut, ſi qui ea involuti ob impletam iniquitatis menſuram in profundum demerguntur, nec ullam afferunt emergendi ſpem, in iis ſiſtat neſandum ulcus, ne quid ultra ſani Gregis inficiat.

Quod nulliter & illegitime ſictum declaratur.

§. 4. Cui quidem ſiſtendo peſtilenti ulceri, aut, ſi fieri poſſit, curando, Nos haud negligimus e Sacrorum Canonum diſciplina remedium adhibere. Quapropter Prædeceſſorum noſtrorum, Sacrarumque Legum morem atque exempla ſequuti, tradita Nobis e Cœlo poteſtate, Electionem Hieronymi de Bock in Harlemenſem Epiſcopum, a Pſeudo-Archiepiſcopo Petro Joanne, & ab ejus fictis Canonicis factam, nullam, inanem, nefariam, illegitimam, ac ſacrilegam declaramus, eamque reſcindimus, delemus, abrogamus. Deinde,

Ipſique aditus electo interdicitur exercitium juriſdictionis Epiſcopalis.

ſub pœna excommunicationis ipſo facto, & ſine alia declaratione incurrendæ, mandamus, diſtricteque indicimus eidem Hieronymo de Bock, ne ullam Epiſcopalem Juriſdictionem exerceat, ne pro ſuſcipiendis Ordinibus Dimiſſorias Literas dare, ne Paſtores, Miſſionarios, Miniſtros, Deſervitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad animarum curam, & Sacramentorum adminiſtrationem, quovis etiam neceſſitatis prætextu, conſtituere ac deputare audeat: ac proinde ſi quis per ipſius Literas Dimiſſorias Eccleſiaſticos Ordines ſuſceperit, ſe ſuſpenſum, ac propterea irregularitati obnoxium eſſe ſciat, ſi ſuſceptos ordines exercuerit, Quaſcumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine, ſive jam factas ſive faciendas, cum omnibus inde ſequutis, prorſus irritas, nulliuſque momenti declaramus.

Inhibetur ipſi, ne Consecrationem ſuſcipiat; aliſque Epiſcopis, ne ipſum conſecrare audeant.

§. 5. Præterea, ſub eadem pœna excommunicationis ipſo facto, & ſine alia declaratione incurrendæ, mandamus, tam eidem Hieronymo de Bock, ne ſe cuiquam Archiepiſcopo; aut Epiſcopo conſecrandum præbeat, quam ipſi Pſeudo-Archiepiſcopo Petro Joanni, aliiſque Archiepiſcopis & Epiſcopis, ne eumdem inaniter electum Epiſcopum Harlemenſem conſecrare audeant. Has autem pœnas decernimus, ſine præjudicio illarum, quas tam electus Pſeudo-Epiſcopus, quam Elector Pſeudo-Archiepiſcopus noverint ſe incurriſſe vigore noſtrarum Literarum in forma Brevis XXIV. Junii MDCCXLI.

Adhortatio ad Catholicos in Fœd. Belgio exiſtentes.

§. 6. Denique ad vos, dilecti Filii, gaudium & corona noſtra, paterni cordis curas cogitationeſque convertimus, ſolicite monentes, atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati eſtis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad ſe conantur. Date quotidie magis operam, ut ſeductores intelligant, vos ad verum Chriſti Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti eſtis Mundo, Angelis, & hominibus, qui vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea ſalutis, adverſus hoſtes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia inſidioſos, ſtrenue pugnare undique circumſpiciunt, ac veſtram animi fortitudinem, invictamque conſtantiam eximiis laudibus extollunt; non ſine credibili noſtro plauſu, qui tantam virtutem plurimi facimus, ſervatamque a vobis Catholicæ Eccleſiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem, ſingulari amore proſequimur; cujuſque pignus Apoſtolicam Benedictionem vobis, dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die I. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Noſtri anno tertio.

ANNO 1742.

Dat. die 1a Septembris 1742.

J. Vincentius Lucchesinius.

Publicata die 28. ejuſdem Menſis & Anni.

INDULTUM LXII.

Vacandi operibus ſervilibus in quibuſdam diebus Feſtis de Præcepto alias obſervari ſolitis: pro nonnullis Univerſitatibus Diœceſis Calaguritanæ.

Venerabili Fratri, Epiſcopo Calaguritano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Quædam Diſciplinæ capita aliquando temperari expedit.

CUM, ſicut quædam ſunt, ut inquit S. Leo Magnus Prædeceſſor Noſter, quæ nulla poſſunt ratione convelli, ita multa ſint, quæ aut pro conſideratione ætatum, aut pro neceſſitate rerum oporteat temperari; illa ſemper conditione ſervata, ut in his, quæ vel dubia fuerint, aut obſcura, id noverimus ſequendum, quod nec præceptis Evangelicis contrarium, nec Decretis Sanctorum Patrum inveniatur adverſum: Eapropter Apoſtolica hæc Sancta Sedes, pro Paterna erga Univerſos Chriſtifideles benignitate, quoad integrum ſibi fuit, conſuevit ſupremam ſuam in iis auctoritatem interponere, quæ cæteroquin ad majus Divini Cultus incrementum præſcripta, aut per frigeſcentem in nonnullorum cordibus caritatem, ad otium luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam neceſſariarum inopiam, non ſine conſcientiæ angore contemnuntur.

Cauſæ aſſignatæ pro obtinenda reductione dictorum feſtorum de præcepto.

§. 1. Quoniam autem, ſicut pro parte Cariſſimi in Chriſto Filii noſtri Philippi Hiſpaniarum Regis Catholici Nobis nuper expoſitum fuit, ipſi Philippo Regi innotuit, in Provincia Ipuſcoana, cujus pars in Fraternitatis Tuæ Diœceſi Calaguritana continetur; præter feſtos dies in Univerſali Eccleſia ſervari ſolitos, alios quamplurimos ſive pietatis ſtudio, ſive quacumque alia de cauſa præceptos agita-

ri,

Digitized by Google

ANNO 1742. ri, ita ut quamplurimis ejuſdem Provinciæ, & Diœceſis Tuæ hominibus, (qui manu, & labore in ſudore vultus veſcentes pane ſuo, ob ingentem feſtorum dierum numerum, obtenta alendæ vitæ neceſſitate, vetitis laboribus aditum jam late aperuerunt), ſi per omnes dies feſtos hujuſmodi a ſervilibus operibus abſtineant, ad vitam lucro ſuſtinendam haudquaquam tempus ſufficiat; ac propterea Nobis humiliter ſupplicatum fuit, ut in premiſſis opportune providere, &, ut infra, indulgere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

Apoſtolici Indulti tenor.

§. 2. Nos itaque, qui Chriſtifidelibus, quantum cum Domino poſſumus, ſalutare remedium potius ad æternam ſalutem comparandam, & humanam vitam honeſte ſubſtentandam adhibere, quam per ſeveriorem Eccleſiaſticæ diſciplinæ rigorem ad ſeparationem inopes adducere cupimus, dictos homines ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & eorum ſingulares perſonas a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium duntaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, ſupplicationibus etiam ejuſdem Philippi Regis nomine Nobis ſuper hoc humiliter porrectis inclinati, Fraternitati Tuæ per præſentes committimus & mandamus, ut, veris exiſtentibus narratis, omnibus utriuſque ſexus Chriſtifidelibus ejuſdem Provinciæ in Diœceſi tua exiſtentibus, ut deinceps, exceptis omnibus diebus Dominicis,

Dies excepti.

Natalis Domini noſtri Jeſu Chriſti, & ſequenti Sancti Stephani, Circumciſionis, Epiphaniæ, Reſurrectionis, & ſequenti, Aſcenſionis Domini, Pentecoſtes, & ſequenti itidem diebus, Corporis Chriſti, S. Johannis Baptiſtæ, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, Sancti Jacobi, & Commemorationis omnium Sanctorum, præterea quinque dicatis Beatæ Virgini Mariæ Immaculatæ, ſcilicet Purificationis, Annuntiationis, Aſſumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni, aut Tutelaris cujuslibet loci pro hominibus ejuſdem loci dumtaxat, in quibus integra maneat præcepti obligatio; in reliquis diebus Feſtis, ſive per hanc Sanctam Sedem præceptis, ſive per Synodales ejuſdem Diœceſis Conſtitutiones, ſive quacumque alia de cauſa; etiam ex cauſa Voti per Majores ſuos facti, quod quoad hanc partem etiam auctoritate noſtra Apoſtolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Miſſa, laborioſis ſuarum artium exercitationibus, ſervilibuſque operibus, ſine ullo prorſus conſcientiæ ſcrupulo vacare poſſint, auctoritate noſtra Apoſtolica concedas, indulgeas, & permittas, ac ſtatuas, præcipias, & mandes.

In reliquis concedit ut, audita Miſſa, operibus ſervilibus vacari poſſit.

Clauſula.

§. 3. Non obſtantibus Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, Ordinationibus, necnon Provinciæ, & Diœceſis præfatarum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenori præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die III. Septembris MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

Pont. A. III.

Dat. die 3. Sept. 1742.

D. Card. Paſſionerus.

Eodem menſe Septembri 1742.

Simile Indultum conceſſum fuit pro nonnullis Univerſitatibus Diœceſis Pampilonenſis.

Item pro Univerſitatibus, & hominibus Diœceſis Pacenſis.

Menſe Septembri 1743.

Simile pro hominibus Civitatis, & Diœceſis Septenſis.

Menſe Septembri 1744.

Simile pro Diœceſi Hiſpalenſi.

Pro Diœceſi Mindonienſi.

Pro Diœceſi Malacitana.

Menſe Majo 1745.

Simile pro Oppido de Olivares nullius Diœceſis Provinciæ Hiſpalenſis.

Et pro Civitate, & Diœceſi Valliſoletana.

ORDINATIONES LXIII.

Omnium Clericorum, & Sacerdotum Ritus Græco-Rutheni a Serviano ſchiſmate ad Eccleſiæ ſinum redeuntium Epiſcopo Auxerenſi delegantur.

Venerabili Fratri, Matthæo Epiſcopo Auxeren.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Proœmium.

E SUBLIMI Sedis Apoſtolicæ ſpecula circumſpicientes Dominicum Gregem, a Paſtorum Principe tenuitati præcipue noſtræ commendatum, ea providere curamus, quæ in unaquaque ejus parte, ſad ſalutem, conſervandamque ſpiritualem vitam conferre poſſunt.

Cauſa præſentis Indulti.

§. 1. Quod cum propoſitum ſit Nobis, & modo intelligamus, opportunum eſſe, ut, qui in Dalmatiæ Diœceſibus a Serviano Schiſmate ad verum Chriſti Ovile redierunt, aut redituri ſunt, Sacerdotes, & Eccleſiaſticæ Hierarchiæ reliquos habeant a Catholico Epiſcopo conſecratos Græco ipſorum Rutheno Ritu; quocirca, ut quotquot inter ſuæ Gentis Catholicos Clericali Militiæ dare nomen cupiunt, a Schiſmatico Antiſtite initiarentur, hanc abrumpere abſurdam nimis, & Sacris Canonibus vetitam conſuetudinem conſtituimus; adacti metu, ne, non penitus diſciſſa cum morboſis Pſeudo-Epiſcopis ſocietate, occulte venenum hauriant, in ceteras Oves diſpergendum, nec bona deinceps utantur valetudine.

Facultas ordinandi Græco-Ruthenos etc.

§. 1. Huic ut occurramus periculo, utque frequentiſſimæ illorum Parœciæ a Parochis prorſus Romanæ Catholicæ Eccleſiæ conjunctis ad-

PONT. A. III.

omnes per Dalmatiam Clericos & Sacerdotes, serv. ſervandis.

Epiſcopo Anconitano conceditur.

Dat. die 4. Oct. 1742.

adminiſtrentur, optimum viſum eſt, dare alicui Latino Catholico Epiſcopo, qui eam linguam, & ceremonias calleat, facultatem cooptandi in Eccleſiaſticos Ordines eodem Græco-Rutheno Ritu, non ſolum in propria, ſed etiam in alienis Diœceſibus Dalmatiæ, Veneto Imperio ſubjectis, habito primum conſenſu ab Ordinariis, quotquot, Dimiſſorialibus a proprio Antiſtite acceptis, ejus Populi Parœcias, aliaque Sacra Miniſteria curare debent: Quo tempore, atque occaſione ipſi Latino Epiſcopo Pontificalia conſimili Græco-Rutheno more exercere liceat. Hanc modo facultatem tantumque munus agendum tribuimus Fraternitati Tuæ, quam ſcimus literarii Illyrici ſermonis, ab ea Natione ad Sacras Functiones adhibiti, peritam eſſe; pollere ſimul non mediocri prudentia, ac Religione; unde ſperandum ſit, eos, quibus manus impoſueris, bene ac ſolicite officio ſuo defuncturos eſſe. Id autem ut feliciter peragas, Apoſtolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur. Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diœceſis, ſub Annulo Piſcatoris, die 4. Octobris 1742. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

J. Vicentius Luccheſinius.

LXIV. SACERDOTES

Miſſam celebrantes non teneri Sacram Euchariſtiam omnibus petentibus infra ipſam actionem miniſtrare.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis Italiæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Status controverſiæ.

CERTIORES effecti, pullulare in nonnullis Italiæ Diœceſibus controverſiam de obligatione, qua Sacerdotes Miſſas celebrantes adſtringantur Euchariſtiam miniſtrare intra eaſdem fidelibus iis, qui ad ipſam accipiendam paratos ſe exhibent, ac petunt Sacrificii, cui adſtant, participes fieri; Noſtro proinde animo reputavimus, gliſcenti malo Apoſtolicæ hujus paginæ documento obviam ire, ne ulterius, haud abſque fidelium eorumdem ſcandalo, progrediatur. Itaque, Venerabiles Fratres, ſermonem Noſtrum ad Vos convertimus, ut ipſi quoque Paſtoralis hac in re Officii partes minime negligatis.

Miſſæ, in quibus ſolus Sacerdos communicat, improbari nequeunt, ex Conc. Trid.

§. 1. Ac primo quidem dicendum Nobis occurrit, nemini ex fidelibus in mentem venire poſſe, Miſſas privatas, in quibus Sacerdos ſolus ſacram ſumit Euchariſtiam, propterea veri, perfecti, & integri Sacrificii incruenti a Chriſto Domino inſtituti rationem amittere, ideoque illicitas eſſe exiſtimandas. Nec enim ignorant fideles, aut ſaltem facile edoceri poſſunt, Sacroſanctum Tridentinum Concilium, innixum doctrinæ, quam perpetua Eccleſiæ Traditio ſervavit, huic adverſantem novam falſamque Lutheri ſententiam damnaſſe *ſeſſ. 22. cap. 6. & can. 8. Si quis dixerit, Miſſas, in quibus ſolus Sacerdos ſacramentaliter communicat, illicitas eſſe, ideoque abrogandas: anathema ſit.*

Ejuſdem Concilii &c

§. 2. Nihilominus, quandoquidem vetus Eccleſiæ praxis, & diſciplina, juxta quam fideles Miſſis adſtantes participare paſſim atque in publicis conventibus ſolebant Sacroſanctum Sacrificium, inſtitutioni, & exemplo Chriſti Domini omnimode convenit, verba ejuſdem Concilii eo ipſo ſpiritu, quo ab eodem prolata ſunt, iteramus: *Optaret quidem Sacroſancta Synodus, ut in ſingulis Miſſis fideles adſtantes, non ſolum ſpirituali affectu, ſed ſacramentali etiam Euchariſtiæ perceptione communicarent, quo ad eos ſanctiſſimi hujus Sacrificii fructus uberior proveniret.* Utinam autem eo ipſo Chriſtianæ pietatis fervore, quo primorum ſæculorum fideles exardebant, noſtrorum quoque temporum homines inflammati, avide ad publicam ſacram Menſam advolare, ſanctorumque Myſteriorum ſolemnitati non adeſſe tantum, ſed religioſe eorumdem participationem exoptare conſpicerentur. Nulla certe res eſt, qua utilius Epiſcopi, Parochi, Confeſſarii ſtudium ſuum omne impendere valeant, quam in excitandis fidelibus ad eam mentis puritatem ſectandam, unde digni reddantur frequenti ad ſacram Menſam acceſſu, & non ſpirituali tantum, ſed Sacramentali etiam participatione illa Sacrificii, quod a Sacerdote, tamquam publico Eccleſiæ Miniſtro, non pro ſe tantum, ſed pro ipſis, & ipſorum nomine offertur.

Laudatur mos participandi de Sacrificio Miſſæ.

§. 3. Et quamvis de eodem Sacrificio participent, præter eos, quibus a Sacerdote celebrante tribuitur, in ipſa Miſſa portio Victimæ a ſe oblatæ, ii etiam, quibus Sacerdos Euchariſtiam reſervari ſolitam miniſtrat; non tamen idcirco, aut vetuit unquam Eccleſia, aut modo vetat, ſatisfieri ab ipſo Sacerdote pietati, & juſtæ eorum petitioni, qui Miſſæ adſtantes, ad conſortium admitti poſtulant ejuſdem Sacrificii, quod & ipſi pariter offerunt ea ratione, quæ ipſos decere poteſt: immo probat atque cupit, ne id omittatur, eoſque Sacerdotes increparet, quorum culpa, & negligentia fidelibus participatio illa denegaretur.

Ad animarum tamen Paſtoris pertinet, opportunitatem temporum, & locorum, pro communione fidelium, ſtatuere.

§. 4. At quoniam in Eccleſia Chriſtiana opus eſt cuncta ordinate, & congruenter diſponi; Paſtores vigilantiam & curam ſuam conferent, ut ex una parte fidelium pietas minime fraudetur eo acceſſu, eaque participatione; ex alia vero ita utrumque ſortiatur*, quin ulla ih laudabilibus aliis inſtitutis oriatur perturbatio, unde facile confuſio etiam, & ſcandalum oriretur. Quare Paſtores monere debent eoſdem fideles, ut participes eſſe cupientes ſacræ Menſæ, (quod maximopere probandum diximus) ſtudeant tempus, locum, & circumſtantias nanciſci, quibus & ipſi juſtorum votorum ſuorum compotes evadant, nec inſtituta illa pietatis impediant. Hiſque Paſtorum ſuorum monitis fideles ſe ſe dociles præbentes, cavebunt, ne ſibi injuriam factam querantur, ſi quandoque pro tempore, loco, & perſonis, Epiſcopus minime opportunum cenſuerit, a Sacerdote celebrante, Euchariſtiam diſtribui iis, qui adſtant; quibus ſcilicet eo ipſo tempore facilis, & obvia ſuppetit ratio ad eamdem Menſam accedendi, pluribus aliis locis cuivis inſtructam.

Hodierna diſciplina facilimam præſtat SS. Euchariſtiæ participationem.

§. 5. Haud ægre Epiſcopi, & Parochi id fidelibus perſuadebunt, quoties ipſis ſignificent, ex Eccleſiæ diſciplina, quæ modo viget, non quidem difficiliorem, ſed faciliorem evaſiſſe iiſdem participationem, quam optant. Siquidem veteri more in ſingulis Eccleſiis paſſim unica Miſſa celebrabatur, cui fideles adſtabant, indeque participabant; quin a ſolis propriis Paſtoribus, quemadmodum

ANNO 1742.

Pontifices votum pro frequenti fidelium communione ad cujuslibet Miſſæ celebrationem.

ANNO 1742.

reliqua Sacramenta, ita etiam Eucharistiam licite accipere valebant: hisce vero temporibus, ex Sacerdotum celebrantium, ex locorum, Altriumque, quibus ea celebratio publice peragitur, multiplicitate, patet cuilibet facile parabilis sacra Mensa, & ad sacrum Convivium admissio. Sin autem iidem fideles ita moniti, importune insisterent pro recipienda Eucharistia in iis temporis, loci, & personarum circumstantiis, quas excipiendas censuisset Episcopus, Ritualis Romani auctoritate etiam fretus; hæc illorum petitio, utpote nec justa, nec rationabilis, contumacem, ac refractarium animum demonstraret, cupidumque perturbationis, ac proinde minime compositum Eucharistiæ qua par est pietate percipiendæ.

Cui, qui se aptare re aut, male se dispositum esse indicat.

Adhortatio ad animorum concordiam.

§. 6. Dum Pastores erga fideles ita se gerent, dumque fideles Pastorum dictis pronas ita aures accommodabunt, orietur absque ulla dubietate pax illa perfecta, atque concordia, qua capita invicem, & membra magnopere colligari decet; desinentque importunæ illæ controversiæ, quæ eò tandem tendunt, ut turbas gignant, ac scandalum, verique animarum fructus, quo nihil Pastori carius esse debet, perniciem. Verbis itaque Apostoli Pauli ad Corinthios utimur: *Obsecro Vos, Fratres, per nomen Domini Nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, & non sint in Vobis schismata; sitis autem perfecti in eadem sensu, & in eadem sententia.* Quæ quidem dum Vobis, Venerabiles Fratres, per hæc Apostolica scripta nota esse volumus, in felicitatis auspicium, & Paternæ dilectionis pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XIII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 13. Nov. 1742.

LXV.

LEGES OBSERVANDÆ

In Concedendis locationibus bonorum Cameræ Apostolicæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO &c.

Providentia Pontificis in tollendis controversiis.

ESSENDO *ben gravi le controversie, che con pregiudizio non meno del pubblico, che del privato Interesse, accadono spesse volte nelle deliberazioni degli Appalti de' nostri Beni Camerali, a ragione delle competenze, che insorgono tra gli Oblatori; Crediamo esser parte della nostra suprema vigilanza, e di quel molto desiderio, che abbiamo sempre coltivato, di togliere, per quanto possibile sia, ogni semenza di litigio, il porgere alle medesime un convenevole prevedimento, colla norma fissa, ed invariabile delle seguenti leggi, e determinazioni.*

Jubet 1. Edicta pro oblationibus deferendas ante annum proponi.

I. *Che negli Appalti Camerali, un anno almeno prima, che termini ciascheduno Appalto, si debbano invitare per mezzo de' soliti Editti coloro, che vogliono attendervi, a dare ciascheduno per un tal giorno determinato l'Offerta sua chiusa, e sigillata.*

2. Oblationibus statuta die aperiri, locationem deliberari favore melioris, & potioris Oblatoris, salvo

II. Che venuto il giorno prefisso negli Editti, debbano aprirsi le Offerte in piena Congregazione Camerale, e debba deliberarsi l'Appalto, prout de Jure, al maggiore, e miglior Oblatore, salvo però sempre alla medesima Congregazione l'arbitrio di prorogare con altri nuovi Editti il termine da offerire, quando creda, che niuna delle Offerte, che saranno state date, sia giusta, e ragionevole, relativamente allo stato allora presente dell' Appalto.

PONT. A. III.

3. Licere cuilibet intra 20. dies oblationem augere ad vicesimam & ultra.

III. Fatta come sopra la deliberazione dell' Appalto in favore del maggiore, e migliore Oblatore, e quella di poi approvata da Noi, o da' Sommi Pontefici pro tempore nostri Successori, debba sopraseders prima di venire alla stipolazione dell' Istromento per lo spazio di venti giorni continui, da incominciare dal giorno immediatamente seguente alla suddetta deliberazione, affinchè dentro questi venti giorni possano, tanto quelli, che hanno già offerto, e sono rimasti vinti, ed esclusi; quanto ogni altro, che non abbia prima offerto, aggiungere sopra la detta maggior Offerta, per la quale è stato deliberato l'Appalto, purchè quest' aggiunta non sia minore della Vigesima: E per tal' effetto vogliamo, e dichiariamo, che in avvenire tutte le deliberazioni, che si faranno di simili Appalti dalla Congregazione Camerale, ancorchè siano successivamente approvate da Noi, o da' nostri Successori pro tempore, o in voce, o per rescritto, o anche per Chirografo speciale, s'intendano sempre fatte, e approvate col patto Addictionis in diem, *durante il suddetto termine di venti giorni; di maniera che Quegli, in favor di cui è stato deliberato l'Appalto, non acquisti dritto alcuno sopra il medesimo in virtù di detta deliberazione, e respettivamente approvazione, quante volte dentro il suddetto termine di venti giorni sopravenga alcun' altro, che sopra la di lui Offerta aggiunga almeno la Vigesima.*

4. Post 20. dies, vel instrumento confecto cum priore Oblatore, vel locatione deliberati favore offerentis Vicesimam.

IV. Spirato il termine di detti venti giorni, se non sarà comparso alcun' altro Oblatore, che abbia offerta, come sopra, almeno la Vigesima, non averà più luogo a favor della nostra Camera il suddetto Privilegio Addictionis in diem, *ma potrà senz' altro indugio, e senza ammettersi altra Offerta, stipolarsi l'Istromento d'Appalto con Quegli, in favor di cui fu da principio deliberato. Ma se all' incontro dentro il suddetto termine di venti giorni saranno comparsi uno, o più Oblatori, che abbiano aggiunta almeno la Vigesima; in tal caso dovrà la nostra Camera godere del suo Privilegio* Addictionis in diem, *e dovrà la suddetta Congregazione Camerale deliberar nuovamente l'Appalto in favor di Quegli, che avrà aggiunto almeno la la Vigesima: E in concorso di più Oblatori sopra la Vigesima, dovrà deliberarlo in favor di Quegli, che sarà a giudizio suo il migliore, e maggior Oblatore.*

5. Hoc casu licere priori Oblatori augere oblationem intra 10. dies sed hic elapsis, instrumentum melioribus conditionibus omnino confici.

V. Sarà poi peso di questo Secondo, dopo che sarà stata da Noi, o da' nostri Successori approvata la suddetta nuova deliberazione, denunciare, ed intimare al Primo, con Intimazione eseguita personalmente, l'aggiunta della Vigesima, o di altra maggior somma da lui fatta, e la nuova deliberazione seguita a suo favore: dopo la quale Intimazione si lascierà al suddetto Primo il termine di altri dieci giorni, ad effetto, che possa risolvere, se vuol fare nuova Offerta superiore a quella del Secondo: E quando il Primo dentro il termine delli suddetti altri dieci giorni faccia nuova Offerta superiore a quella del Secondo; in tal caso dovrà a lui restar l'Appalto, senza che possano più riceversi altre nuove Aggiunte, o siano Offerte. Ma quando all' incontro il suddetto Primo, dentro i suddetti dieci giorni non faccia nuova Offerta superiore a quella del

Secon-

PONT. A. III.

ANNO 1742.

Secondo; in tal caſo l'Appalto dovrà reſtare al ſecondo, e con lui ſenz' altro indugio potrà ſtipolarſi l'Iſtromento; così che, paſſati che ſiano detti dieci giorni, non dovranno più ammetterſi altre nuove Aggiunte, o ſiano Offerte, nè dal Primo, nè da altri.

6. Si quis tamen Sextam partem ultra offerat, competere Cameræ Apoſtolicæ reſtit. in integrum.

VI. Da queſta proibizione di ammettere altre nuove Aggiunte, o ſiano Offerte, ſi eccettua il ſolo caſo, che venga alcun' Oblatore, o di quelli, che già ſiano concorſi, o altri, che non ſiano concorſi, qual offeriſca almeno la Seſta ſopra l'ultima maggior Offerta del Primo, o del Secondo; perchè in tal caſo la noſtra Camera, a titolo di leſione, dovrà godere il benefizio della reſtituzione in Integrum, *qual benefizio, a differenza del Privilegio* Addictionis in diem, *compete al Fiſco, ancorchè la coſa non ſia più intiera, ancorchè ſia ſtato ſtipolato l'Iſtromento, e ancorchè l'Appaltatore abbia già preſo, e ſi trovi in poſſeſſo attuale della coſa locata; nè altro in tal caſo può pretendere il medeſimo Appaltatore, che di eſſer preferito, ſupplendo ancor lui il giuſto prezzo, cioè la medeſima Seſta.*

Sed hoc intra tres Menſes tantum a die delibe-rationis.

Ma perchè ammettendoſi queſta reſtituzione in Integrum *ſenz' alcuna limitazione di tempo, (come ſaria di ragione), potrebbe renderſi più difficile alla Camera il trovare idonei Appaltatori, per lo giuſto timore, che ognuno avrebbe, di poter eſſer cacciato dall' Appalto per queſta via di reſtituzione in Integrum, dopo averlo reſo per ſua propria diligenza, e induſtria più fruttuoſo del paſſato; Perciò ordiniamo, che ſi debba ammettere l' offerta della Seſta, dentro però il ſolo termine di tre meſi, da incominciare dal giorno, che ſarà ſtato deliberato, come ſopra, l'Appalto, o per la via ordinaria, o in virtù del ſuddetto Privilegio* Addictionis in diem, *al maggiore, e migliore Oblatore; ancorchè queſti, dentro il ſuddetto termine di tre meſi, foſſe venuto colla Camera alla ſtipolazione dell' Iſtromento, e ancorchè aveſſe fatto delle ſpeſe, o altri preparamenti in qualunque modo neceſſarj per l'eſecuzione del medeſimo Iſtromento, o per la buona condotta dell' Appalto: Volendo Noi, che dentro queſto termine di tre meſi ſia ſempre luogo all' offerta della Seſta, e alla reſciſſione del Contratto per via di reſtituzione* in Integrum; *e che perciò Quegli, al quale, come ſopra, foſſe ſtato deliberato l'Appalto, in caſo di detta reſciſſione, non poſſa pretendere, nè dalla Camera, nè dal nuovo Oblatore il rifacimento di alcuna ſorte di ſpeſe, che aveſſe fatte dentro il termine ſuddetto; ma ſolamente poſſa, e debba eſſer preferito, quando voglia anch' eſſo ſupplire la medeſima Seſta, o altra maggior ſomma, che ſia ſtata offerta dal nuovo Oblatore.*

Tunc vero prioriOblatori competere prælationem cæteris paribus, non autem refectionem ſumptuum &c.

7. Poſt dd. tres menſes, Contractum reſcindi non poſſe, niſi ex cauſa læſionis ultra dimidiam.

VII. Paſſati poi li ſuddetti tre meſi dal giorno della deliberazione, come ſopra, non ſia più luogo alla reſciſſione del Contratto, ma quello debba reſtar fermo, e irrevocabile per tutto il tempo convenuto, e ſecondo la forma, e patti concordati nella deliberazione: E ſolamente alla Camera rimanga ſalvo, e preſervato il dritto d'impugnare il Contratto, in caſo di leſione ultra dimidiam, quatenus de Jure, & prout de Jure, *ed a tenore delle Coſtituzioni Apoſtoliche, ſenz' alcuna limitazione di tempo, quando a queſta non ſia ſtato da Noi, o da noſtri Succeſſori ſpecialmente, e nominatamente derogato.*

8. In Conditionibus

VIII. E finalmente, coll' occaſione di queſto regolamento ſopra gli Appalti Camerali, volendo Noi anche provedere alli aggravj, che ſi fanno tutto giorno dagli Appaltatori alli Sudditi del noſtro Stato Eccleſiaſtico, ordiniamo, che nello ſtipolare gl' Iſtromenti coi ſuddetti Appaltatori, niuno ardiſca ſenz' ordine, o Chirografo ſpeciale ſottoſcritto da Noi, e noſtri Succeſſori pro tempore, porre alcun Capitolo, col quale alcuna Gabella, o Privativa cadente ſotto l'Appalto, venga in qualunque modo diſteſa ed ampliata, oltre i caſi, e termini preſcritti nell' Iſtituzione di tal Gabella, o Privativa, e diverſamente da quello, che è ſtato generalmente praticato, ed oſſervato in tempo de' paſſati Appaltatori; dichiarando Noi invalido, e nullo qualunque Capitolo d'Iſtromento, e qualunque Editto, o Bando, che foſſe fatto, o che ſi faceſſe in contrario.

locationum nihil addi poſſe, quo veſtigalia ultra legem eorum inſtitutionis, & conſuetudinem, augentur.

Clauſulæ, & Decreta irritantia.

Quali ordini in avvenire vogliamo, ch'eſattamente ſiano oſſervati in tutte le deliberazioni degli Appalti Camerali, ſotto pena della loro nullità, da incorrerſi ipſo facto, & ipſo Jure, ſenz' altra dichiarazione di Giudice, e che a tenore de' medeſimi ordini debba ſeguire la pubblicazione, e rinovazione degli Editti, e la ſtipolazione de' ſuddetti Appalti, anzi giuſta la di loro forma ſi debbano intender pubblicati gli Editti, conſumate le deliberazioni, e ſtipolati li pubblici Iſtromenti; perchè così, e non altrimenti ordiniamo, e comandiamo, e come legge vogliamo, che inviolabilmente ſi oſſervi per eſſer così mente, e volontà noſtra preciſa. Volendo, e decretando, che la preſente noſtra Cedola di Moto proprio, da ammetterſi, e regiſtrarſi in piena Camera, e ne' ſuoi libri, ſecondo la Bolla di Pio IV. noſtro Predeceſſore de regiſtrandis, *vaglia, e debba avere ſempre il ſuo pieno effetto, eſecuzione, e vigore colla noſtra ſemplice ſottoſcrizione, e che non gli ſi poſſa mai opporre di ſurrezione, orrezione, nè di alcun' altro vizio, o difetto della noſtra volontà, ed intenzione; e che così, e non altrimenti, debba ſempre nelle coſe premeſſe giudicarſi, definirſi, deciderſi, ed interpretarſi dal Reverendiſſimo Cardinal Camerlengo, da Monſign. Teſoriere Generale, dalla piena Camera, e da qualunque altro Giudice, e Tribunale, ſebbene Collegiato, e compoſto di Reverendiſſimi Cardinali; togliendo loro, ed a ciaſcheduno di eſſi la facoltà, ed autorità di giudicare, definire, ed interpretare diverſamente; dichiarando fin da ora nullo, irrito, ed invalido tutto ciò, che ſi faceſſe, o ſi tentaſſe di fare in contrario. Ancorchè non vi ſia ſtato chiamato, citato, nè ſentito Monſign. Commiſſario della noſtra Camera, o altri, che vi aveſſero, o pretendeſſero avervi intereſſe; e non oſtante le Coſtituzioni di Paolo II., Paolo IV., e del detto Pio IV. noſtri Predeceſſori* de rebus Eccleſiæ, & Cameræ non alienandis, *ogni, e qualunque Jus, e dritto competente alla noſtra Camera, benchè chiuſo nel Corpo delle Leggi, la Regola della noſtra Cancellaria* de Jure quæſito non tollendo, *e qualſiſiano altre Coſtituzioni, ed ordinazioni Apoſtoliche noſtre, e de' noſtri Predeceſſori, uſi, ſtili, conſuetudini, Sentenze, Decreti, e Re-Judicata in caſi ſimili, ed ogni altra coſa, che faceſſe, o poteſſe fare in contrario; alle quali tutte, e ſingole, avendone il di loro tenore quì per eſpreſſo, e di parola in parola inſerto, per il ſolo effetto ſuddetto, ampiamente, ed eſpreſſamente deroghiamo. Dato dal noſtro*

Sublata ſecus judicandi facultate.

Derogationes.

ANNO 1742. Dat. die 27. Nov. 1742.

Palazzo Apoſtolico Quirinale queſto dì 22. Novembre 1742.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Regiſtrata in Camera Apoſtolica die 28. ejuſdem menſis, & anni.

LXXI.

EPISCOPIS RUTHENIS

Suadet Pontifex, ut unionem Monachorum Sancti Baſilii ſub unico Proto-Archimandrita promoveant, & foveant.

Venerabilibus Fratribus, Athanaſio Kioviæ Archiepiſcopo totius Ruſſiæ Metropolitano, necnon Epiſcopis Ruthenis, Theodoro Luceoriæ, Feliciano Chelmenſi, Hieronymo Premiſlia, & Georgio Pinſcenſi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificii animi in demandanda Monachorum unione.

ETsi dubitare non poſſumus, Fraternitates veſtras diligentem daturas operam, ut debita reverentia, & nulla mora, Decretis pareatur, quæ de conſilio Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Propagandæ Fidei negotiis præſidentium, nuper edidimus pro colligendis in unum Corpus ſub uno Capite, unaque juriſdictione, Ruthenis Monachis Baſilianis; Cum tamen e literis communi veſtro nomine ad Nos datis perceperimus, modeſte vos ſubvereri, ne in iis quidpiam incommodum veſtris conſuetudinibus, & privilegiis ſancitum fuerit; vos, pro ſingulari noſtra erga veſtram Nationem benevolentia, cenſuimus admonendos, eadem Decreta id ſolum ſpectare, ut ipſi Monachi in unum Cœtum coaleſcentes, atque ita facilius Monaſtica diſciplina inſtituti, ad ſuam ſalutem incumbant, & ad firmius obſtringendos Apoſtolicæ Sedi Popularium animos.

Eadem alias a S. Sede optata fuit.

§. 1. Quæ ſane Decreta eo etiam in venerationeeſſe debent, quo inhærent perpetuo Romanæ Cathedræ propoſito, redigendi in unum Ordinem cunctos Ruthenos Baſilianos Monachos, eoſque ſubjiciendi uni ſupremo Præſidi, qui è propinquo ſervari jubeat domeſticas leges, caveatque ne ulla ex parte Religioſa diſciplina detrimentum faciat. Quocirca *Unitorum*, ut vocant, *Ordini*, ſub Sanctiſſimæ Trinitatis nomine militantium, data fuit olim facultas condendi idoneas huic conſilio leges, a Pontifice Maximo confirmandas, ejuſque auctoritate robur habituras. Quod pariter veſtra Zamoſcienſis Synodus luculenter ſibi propoſuit, teſtata, in unum congreganda eſſe Corpus quotquot Monaſteria ad verum Chriſti Ovile tum redierant, aut reditura forent, quæ in ſchiſmate, nulli omnium maximo Rectori cohærebant. Id autem nemo non videt facilius obtineri, ſi quicquid eſt Ruthenorum Baſilianorum ſodalium, totius Ruſſiæ Proto-Archimandritæ obediat, ejuſque imperata faciat. Nec dubitari poteſt, hanc fuiſſe ejuſdem Zamoſcienſis Concilii mentem, ſiquidem Metropolita Leo Kiſka, qui permittente Romana Sede, Synodum ipſam congregavit; vix ea finem acceperat, ſcilicet quadrageſimo poſt die, cum aliis ſuæ Gentis Epiſcopis ſedulo poſtulavit, ut cunctæ Baſilianæ Familiæ ſupremus Præfectus alternatim eligeretur ex Lithuanis, & Volimnienſibus Monachis; dato documento, ita ſenſiſſe de uno conſtituendo Præſide Zamoſcienſium Patrum conſtitutionem; qua in hunc ſenſum accepta, Synodum confirmavit Apoſtolica Sedes, cujus eſt, de vero Synodali ſenſu judicare

Ex Synodo Zamoſcienſi decreta.

§. 2. Quod autem attinet ad veſtras modeſte exhibitas querelas, iiſdem Noſtris Decretis imminutum iri Epiſcopalem juriſdictionem, Monachis ab ipſa exemptis; ſatis erit ad eas ſedandas, ut in memoriam revocetis, id antea a vobis conceſſum ſponte fuiſſe, & in Œcumenica Tridentina Synodo expreſſe comprobatum, confirmatumque: quam ſaluberrimam Synodum libenter a veſtro Zamoſcienſi Conventu, nulla exceptione, venerabunde acceptam, ex ejuſque placitis plura ſæpius a vobis ſancita fuiſſe, profecto non ignoratis. Nec vobis in mentem veniat reputare, quicquam ibi veſtris Ruthenis Ritibus adverſari, quos, & quoſcumque alios laudabiliter inſtituros, ubique ſervandos exiſtimarunt ſapientiſſimi illi Patres; rati, ex incorruptarum Cœremoniarum diverſitate, Catholicæ Eccleſiæ decus accedere. Et a Nobis quam maxime alienum eſt, ab hujuſmodi ſententia vel minimum diſcedere.

Epiſcoporum jura, & Nationis Ritus nullum ex eo detrimentum accipiunt.

§. 3. Igitur cum nihil vobis timendum ſit, ne, Noſtris pronunciatis Decretis, probatæ ab hac Sanctiſſima Sede conſuetudines veſtræ vulnus aliquod acceperint; cum vos ipſi ſponte decreveritis Monachos ſui eſſe juris; cum iidem illos optaverint in unum coire Ordinem, conſpicati, hoc pacto melius conſuli Monaſticæ diſciplinæ, ac Ruthenorum utilitati; quid eſt, quod Apoſtolicam benignitatem ad præſidium veſtrum invocetis? Hanc autem ad opportuniorem uſum reſervare poteritis, & quam non ſemel experti eſtis, nunquam vobis defuturam exiſtimare; præſertim ſi ad ipſam conciliandam eximium ſtudium adhibueritis, ut nihil impedimento ſit, ſæpius nuncupatis decretis noſtris debita obedientia exequendis. Quod ut commodius fieri queat, permiſimus Nuntio iſthic Noſtro, tempus idoneum deſignare ad cogendum Monachorum Conventum, ut ibi, maturo conſilio, norma conſtituatur, qua negotium iſtud ad exitum perduci queat; Interim Fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Suaderur Epiſcopis, ut eadem conſtituenda non advenetur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXVII. Novembris MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

Dat. die 27. Nov. 1742.

J. Vincentius Lucchefinius.

PONT. A. III.

ELE.

ROMÆ A. III. LXVII.

ELECTO DE NANKIM

Præcipitur, ut, ante conſecrationem, juramentum emittat, ad formam Conſtitutionis ſupra poſitæ num. 59.

Dilecto Filio, Franciſco de Sancta Roſa de Viterbio, Electo de Nankim in Indiis Orientalibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem,

Proviſio facta Eccleſiæ de Nankim.

NUPER Nos, in Conſiſtorio noſtro ſecreto, Eccleſiæ de Nankim, cui bo. mem. Emanuel de Jeſu Maria ultimus illius Epiſcopus, dum viveret, præſidebat, per obitum ejuſdem Emanuelis Epiſcopi extra Romanam Curiam defuncti, Paſtoris ſolatio deſtitutæ, de perſona tua, Nobis, & Venerabilibus Fratribus noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus ob tuorum exigentiam meritorum accepta, de Fratrum noſtrorum conſilio, auctoritate Apoſtolica providimus, Teque illi in Epiſcopum præfecimus, & Paſtorem; curam, regimen, & adminiſtrationem ipſius Eccleſiæ de Nankim Tibi in ſpiritualibus, & temporalibus plenarie committendo; prout in noſtris deſuper ſuper plumbo expeditis Literis, quarum tenorem præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſo, & inſerto haberi volumus, uberius continetur. Nunc autem Paſtoralis officii noſtri eſſe ducimus, Tibi injungere, prout auctoritate præfata tenore præſentium injungimus, quod, antequam munus Conſecrationis ſuſcipias, juramentum illud, quod Miſſionarii omnes in Sinis degentes jam emiſerunt, hoc eſt de fideliter, integre, & inviolabiliter obſervando præcepto, ac mandato ſuper Ritibus, & Ceremoniis Sinenſibus in Conſtitutione felicis recordationis Clementis Papæ XI. Prædeceſſoris noſtri die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, & in nupera Conſtitutione noſtra, quæ incipit: *Ex quo ſingulari*, confirmata, contento, ſimiliter emittere, ipſumque juramentum tua ſubſcriptione, & ſigillo munitum, vel ſaltem authenticum illius exemplum, ad Nos quantocitius tranſmittere omnino tenearis. In contrarium facientibus non obſtantibus quibuſcumque. Forma autem juramenti, quod præſtabis, hæc eſt: *Ego Franciſcus de Sancta Roſa de Viterbio Electus de Nankim, præcepto, & mandata ſuper Ritibus, & Ceremoniis Sinenſibus in Conſtitutione piæ mem. Clementis Papæ XI. die XIX. Martii MDCCXV. hac de re edita, quæ præſentis juramenti formula præſcripta eſt, contento, ac mihi per integram ejuſdem Conſtitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, abſolute, & inviolabiliter obſervabo, & abſque ulla tergiverſatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a meis ſubditis, aliiſve, quorum cura ad me in munere meo ſpectabit, quantum in me erit, ſimiliter obſervari, & adimpleri curabo: Ac inſuper, quantum in me eſt, nunquam patiar, ut Ritus, & Ceremoniæ Sinenſes in Literis Paſtoralibus Patriarcha Alexandri-*

Præceptum præſtandi juramentum, & tranſmittendi ad Sedem Apoſtolicam.

Formula juramenti.

ni Macai datis die IV. Novembris MDCCXXI. permiſſe, ac a Sanctiſſimo Domino Noſtro Benedicto Papa XIV. damnata, ab eiſdem ſubditis ad praxim deducantur; Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties, quoties id evenerit, pœnis per præfatas Conſtitutiones impoſitis me ſubjectum agnoſco, & declaro. Ita, tactis Sacroſanctis Evangeliis, promitto, vovco, & juro; ſic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia. Ego Franciſcus de Sancta Roſa de Viterbio Electus de Nankim manu propria.

ANNO 1742.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die III. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Noſtri anno III.

Dat. die 3. Dec. 1742.

D. Cardinalis Paſſionetus.

DE CONCURSU, LXVIII.

Et Examine habendo pro Parochialium Eccleſiarum collatione: De appellationibus ab irrationabili Ordinarii judicio admittendis, vel rejiciendis.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Eccleſiæ, Concil. Tridentini, & Sedis Apoſtolicæ mens circa digniorem electionem ad curam animarum

CUM illud ſemper plurimum formidaverit Eccleſia Catholica, ne indignis quibuſque, & extra ſacerdotale meritum conſtitutis, Cura animarum, & Dominici Gregis cuſtodia crederetur; quia totius Familiæ ſtatus, & ordo nutat, ſi quod requiritur in corpore, non invenitur in capite: Hinc Canonicis ſanctionibus, ac præſertim Sanctæ Tridentinæ Synodi Decretis provide conſultum eſt, regimen Eccleſiarum Parochialium iis eſſe committendum, quorum omnis ætas a puerilibus exordiis ad perfectiores annos per diſciplinæ Eccleſiaſticæ ſtipendia ita cucurriſſe, ut de illorum ſupra alios proveſtione, ac potiori doctrinæ, morum, ac diuturni laboris ſuffragio, nefas eſſet dubitare. Quia vero pernicioſa apud plurimos opinio ſenſim invaluit, Tridentini Decretis non præſcriptam eſſe Dignioris electionem; ſed caveri tantummodo, ne Indignis Eccleſiæ Parochiales, aliaque Beneficia, quibus Cura imminet animarum, conferrentur; San: mem: Innocentius XI. Prædeceſſor Noſter erroneam doctrinam a vera, & ſincera Patrum mente longius deflectentem damnavit, & edocuit, quam prudens, ac diligens eſſe debeat Paſtoralis Officii diſpenſatio.

Eccleſia Parochiales per concurſum providendæ.

§. 1. Ad tramites idcirco ejuſdem Sanctæ Synodi, uſu receptum eſt, occurrente Parochialis Eccleſiæ vacatione, quæ libere ab Ordinario conferenda ſit, Concurſum inſtitui, ut, habita in eo de cujusliber ætate, moribus, doctrina, & ſufficientia, ſolerti inquiſitione, Epiſcopus eligat quem ceteris magis idoneum judicaverit.

Appellatio ab Iratio.

§. 2. At quia contingere quandoque poteſt,

Digitized by Google

ANNO 1742. teſt, quod favore, vel gratia, vel minus æquo judicio, minus digni Dignoribus præponantur; Sa: me: Pius V. Noſter Prædeceſſor, ne quid in hujuſmodi electione eſſet inordinatum, atque præpoſterum, edita ſaluberrima Conſtitutione, licere voluit injuſte in Concurſu rejectis, interpoſita ad Metropolitanum, vel Epiſcopum vicinorem, vel Sedem quandoque Apoſtolicam appellatione, Prælectum ad novum examen provocare, & Eccleſiam alteri non rite collatam, novo facto meritorum periculo, ſi ita jus eſſet, vindicare. Et ne frivolæ appellationis diffugio locus eſſet, provide ibidem cautum eſt, dictæ appellationi in devolutivo tantum deferri oportere, non ſuſpenſa, aut quoquo modo retardata Prælecto ab Ordinario Parochialis Eccleſiæ poſſeſſione.

nab. jud. Ep a Po V permiſſa in devolutivo.

Abuſus hujuſmodi appellatio-num.

§. 3. Conſultiſſimæ hujuſmodi leges eum in finem inſtitutæ, ne in tanti momenti re imperiti magiſtris, novi antiquis, rudes præferantur emeritis, violatæ ſunt hominum fraude, & malitia, ipſa medela vulnus exaſperantium. Sæpiſſime enim rejecti, ab Ordinario, dictæ Conſtitutionis obtentu, in vocem Appellationis facile prorumpere, &, minus legitima concurrente cauſa, Electos ab Epiſcopo ad novum examen provocare conſueverant; illoſque præterea, relicta Gregis, & Eccleſiæ cuſtodia, longum iter arripere, & diuturni laboris, temporis, & pecuniæ impenſa exhauſtos, litem in ſecunda, tertia, & ulteriori quandoque inſtantia ſuſtinere cogebant.

Et pernicioſus quandoque jud ciorum exigus.

§. 4. Quin etiam experientia compertum eſt, magno juſtitiæ detrimento litem ipſam abſolvi. Quandoquidem ii, qui Examini ſe ſubjecerant, atque in primævo Concurſu, utpote legitimarum Inſtitutionum neſcii, rejecti fuerant, longa poſtmodum decurrente lite, ſedulam literis ex induſtria navantes operam, præferri aliis merebantur, & acerbe ſuccenſebant Epiſcopo, judici quidem adeptæ, non autem adipiſcendæ peritiæ, per injuriam ſe fuiſſe rejectos.

Vocam a SS. D. N. olim Cong. Conc Secret. prolatum & publicatam.

§. 5. Hinc apud bene moratos homines, & juſtitiæ vindices, frequens querelarum occaſio: quibus ſedandis cum Congregatio Concilii Tridentini Interpres omne ſtudium, diligentiamque conferret; Nobis, qui Secretarii munere fungebamur, mandatum eſt, ut ſermone, typis poſtea vulgato, rem ſedulo expendere, ingruentis mali originem, & apta eidem avertendo remedia inveſtigare pro viribus niteremur. Senſus hac de re Noſtros explicantes, vitio potiſſimum laborare comperuimus Praxim Examinis oretenus habiti, nec ſcriptis conſignati: Electi ſiquidem ad Curam animarum ab Ordinario Collatore, & ad iteratum examen coram alio Judice provocati, jus legitimæ Collationis tueri non poterant certo, ac permanenti teſtimonio jam probatæ idoneitatis; ſed a novi Examinis alea, ſubeunda coram Judice Appellationis, geſtarum rerum prorſus ignaro, tota res pendere videbatur. Quocirca gravi Juſtitiæ detrimento recepta in Foro erat opinio, provocari poſſe ad alium Judicem, nullo exhibito indebitæ rejectionis documento. Quod quidem cum a Sacrorum Canonum cenſura longius aberraret, facile huic corruptelæ occurri poſſe cenſuimus, ſi certa primum, & apte diſpoſita habendi Examinis forma præſcriberetur; ſi quæſtiones Examinatis propoſitæ, & conſentaneæ illorum reſponſiones, totaque rei geſtæ ſeries in ſcriptis redigetur; & ſi Acta demum totius Concurſus ad Judicem Appellationis integra aſportarentur. PONT. A. III.

Quod a Congregatione, mox etiam a Pontifice Clemente XI. probatum fuit.

§. 6. Inita a Nobis conſilii ratio non ſolum arriſit Congregationi, illam die 16. Novembris 1720. ratam habenti; Sed etiam Pontificii judicii acceſſione roborata fuit a Clemente XI. Eccleſiaſticæ Diſciplinæ vindice, & aſſertore eximio. Utque locorum Ordinarii ea omnia filiali, quo par erat, obſequio, & diligentia exequerentur; iis datæ ſunt die 10. Januarii 1721. opportunæ Literæ noſtro calamo exaratæ, ejuſdemque Pontificis ſenſu, & oraculo comprobatæ, quarum tenorem, etſi alias prælo commiſſum, & inſertum in Bullario dicti Clementis Prædeceſſoris Noſtri, congrue hic duximus referendum.

Epiſtola Congregationis nomine ſcripta.

Eccleſiæ diſciplina in provisionibus Eccleſiarum Parochialium per concurſum.

§. 7. *Reverendiſſime Domine uti Frater. Quo Parochiales Eccleſiæ dignoribus Perſonis gubernandæ traderentur, ſtatuit, ut notum eſt, Sacroſancta Tridentina Synodus ſeſſ. 24. cap. 18., ut, vacante Eccleſia Parochiali, indiceretur, & fieret Concurſus; ac, poſtquam Concurrentes ab Epiſcopo, vel ejus Vicario Generali, atque ab Examinatoribus Synodalibus ſaltem tribus, examinati, approbati eſſent, Epiſcopus eum eligeret, quem ætate, moribus, doctrina, prudentia, aliiſque rebus ad vacantem Eccleſiam gubernandam neceſſariis, & opportunis, dignioren ceteris, magiſque idoneum judicaret. Adjeciſque ad hanc Concilii Sanctionem validius confirmandam, re, & nomine Sanctiſſimus Pontifex Pius V., quod, ſi unquam Epiſcopus minus habilem, poſtpoſitis magis idoneis, elegiſſet, poſſent ii, qui rejecti eſſent, a mala ejuſmodi electione ad Metropolitanum, vel, ſi ipſe eligens Metropolitanus, aut exemptus foret, ad vicinioren Ordinarium, ut Sedis Apoſtolicæ Delegatum, vel alias ad ipſam Sedem Apoſtolicam appellare, ac Prælectum ad novum examen coram ipſo Appellationis Judice, & ejus Examinatoribus, provocare; ea tamen cautione, ut appellatio non in ſuſpenſiva, ſed in devolutivo eſſe deberet; quemadmodum in ejus Conſtitutione, quæ trigeſima tertia eſt, latius cavetur; concludendo, quod, conſtito de prioris Eligentis irrationabili judicio, eoque revocato, Parochialis Eccleſia magis idoneo conferatur.*

Non eadem ubique examinis peragendi forma.

Cum autem neque Concilii Decreto, neque Pontificis Bulla Examinis in Concurſu peragendi forma, ſeu methodus ulla certa, ac peculiaris ſervanda proponatur; difficile dictu eſt, quanta Examinum, aliarum alibi diverſitas, exiterit, atque hinc occaſio querelarum. Nam alicubi, cum non eædem omnibus Quæſtiones, non iidem caſus propoſiti fuiſſent: erant identidem, qui, vel in judicio, vel extra conquererentur, ſibi quidem poſtpoſitis difficiliores, Prælecto autem faciliores ad ſolvendum Quæſtiones obtigiſſe. Alibi vero eædem quidem omnibus Quæſtiones propoſitæ fuerunt, ſed neque hæ, neque datæ a Concurrentibus reſponſiones, ſcripto, ſeu literis conſignabantur. Cumque poſtmodum, nec raro contingeret, ut e poſtpoſitis quiſpiam, jure Bullæ ſupradictæ, novum ad Examen coram Judice Appellationis, ejuſque Examinatoribus, Electum provocaret: S. Congregatio uſque ab anno 1603. conſideravit gravamen non alia ratione, quam novo examine, probari poſſe; provocationem ad novum exa-

Decretum anni 1603. pro novo examine concedendo abſque previa probatione gravaminis.

examen ceſſuit admittendam, gravamine nec dum probato, & requiſitis tantummodo probationibus in ſubſequenti judicio: in quo, probato, per novum examen Appellantis, gravamine quoad doctrinam, probanda ſupereſt ejuſdem pro jam electo in reliquis ad regendam Eccleſiam requiſitis præſtantia, ut de majori alterutrius ad Parochialis Eccleſiæ gubernium idoneitate Sententia ferri poſſit; cum non continuo, ſi quis eſt doctior, is etiam aptior, ſeu magis ideoneus ad id regimen habeatur, vel etiam habendus ſit. Quam Sacræ Congregationis Sententiam Scriptores, & Tribunalia laudarunt. Aliis demum in Diœceſibus laudabilis invaluit conſuetudo, ut eadem omnibus Quæſtiones, iidemque caſus proponantur; ac (ne qua detur anſa Cancellario quidquam ſuo marte addendi, minuendi, mutandi) ut ipſimet Concurrentes, qui interrogati fuerint, quæque reſponderint, ſua manu perſcribant.

Sed alia deinde requiſita, præter doctrinam, expendenda.

Atque Ordinarii, qui morem hunc longe optimum in examinando tenuere, Sacræ deinde Congregationi etiam, atque etiam conſiderandum reliquerunt, his, qui ſic examinati eſſent, atque poſtpoſiti, in poſterum, ut ſolent, appellantibus, indulgenda, nec ne, ſtatim Electi novum ad examen provocatio, nulla gravaminis prærequiſita probatione, videretur; cum iſti ex actis primi examinis gravamen Doctrinæ facile alioquin probare poſſent; quod alii, aliter nimirum examinati, probare, niſi ſecundo, ſeu novo examine, non poterant. Nec defuere aliis probitatis, ac peritiæ in adminiſtrandis diu Eccleſiis laude præſtantes, qui monerent, frenum aliquod hujuſmodi Appellantium licentiæ eandem injiciendum, eorumque jam nimis crebras novum ad examen provocationes eſſe reprimendas; quippe quæ vix unquam ſine magno Eccleſiarum damno contingunt. Nam cum novum examen coram Judice Appellationis longe procul a Parochia peragendum ſit; Electus ab Epiſcopo, qui provocatur, Parochiam, quam poſſidet, cogitur interea temporis deſerere, eamque Œconomo, vel Vicario cuipiam, veluti Sponſam ignotis Cuſtodibus, relinquere, Sponſo non parumper, ſed diu ſane abſuturo; dum nempe, implicita, ut fit, lite, terna etiam, vel quaterna, alia ex aliis, Examina, ſuper præſtantia primum doctrinæ, tum deinde aliorum, quæ ad integrandam idoneitatem opportuna ſunt, contentioſe multiplicentur, & commode, ne dicam otioſe, tranſigantur, antequam deliberari poſſit utri Concurrentium Parochia ſit adjudicanda.

Dubia ſuper admiſſione appellationis in caſibus particularibus, & in ulterioribus inſtantiis.

Ad tollendam ejuſmodi non minus querelarum, quam incommodorum occaſionem, Sacra Congregatio Concilii Tridentini Interpres, poſtquam rem omnem a capite repetitam in gemina ſeſſione 1. Octobris, & 16. Novembris 1720. ſummo ſtudio recognovit, tandem, Sanctiſſimo etiam annuente, ſtatuit (quod per præſentes Literas encyclicas exequitur) omnes, & ſingulos Epiſcopos, alioſque Prælatos, penes quos ſit jus, & auctoritas faciendi Concurſum, hortari, ut examen ejuſmodi inſtituere non graventur, quale jam & multæ Diœceſes, & Urbs ipſa obſervat, atque Apoſtolica etiam Dataria poſtulat; ſive, cum, Sede vacante, vacat Eccleſia aliqua Parochialis, cujus collatio ad Sedem Apoſtolicam pertineat; ſive cum vacat Parochialis aliqua, ut dicitur, juxta Decretum; ſive demum, cum, vacante in Collegiatis, aut Cathedralibus Eccleſiis Dignitate aliqua majori, annexam habente Curam animarum, faciendus eſt Concurſus, atque ad Apoſtolicam Datariam tranſmittendus, ut notum eſt, atque in Literis, quæ de ordine Sanctiſſimi, tunc e Dataria prodeunt, clare præſcribitur.

Præſcribitur Ordinariis uniformitas in Concurſibus, & Examinibus.

Vacante itaque Eccleſia Parochiali, quæ conferenda ſit per Concurſum, atque hoc ſolitis formulis indicto, hæc, quæ ſequuntur, ex Sacræ Congregationis Sententia, conſilio, ſuaſione, ſervanda proponuntur.

Quid ſingulariter ſervandum in provisionibus Eccleſiarum per concurſum.

1. Primum nempe, ut aſſignentur eadem omnibus Concurrentibus Quæſtiones, iidem Caſus, iidemque Textus Evangelii, ſuper quo ſermonis aliquid perſcribant, ad probandam dicendi pro concione facultatem.

2. Alterum, ut Caſus, & Quæſtiones reſolvendæ dictentur omnibus eodem tempore, atque omnibus pariter eodem tempore Textus Evangelii tradatur.

3. Tertium, ut certum, idemque omnibus ſpatium temporis conſtituatur, intra quod Caſus reſolvant, Quæſtionibus reſpondeant, Conciunculam componant.

4. Quartum, ut eodem Concurrentes omnes in Conclavi claudantur, unde, quandiu ſcribent (dabitur enim omnibus ſcribendi copia) nemo eorum egredi, neque alius quiſpiam eo ingredi poſſit, niſi poſtquam ſcripta confecerint, & exhibuerint.

5. Quintum, ut omnes ſua quiſque manu tum reſponſa, tum ſermonem ſcribant, ſubſcribantque.

6. Sextum, ut reſponſa quidem latine, ſermo autem ea, qua ad populum haberi ſolet, lingua ſcribatur.

7. Poſtremum, ut unumquodque reſponſum, & unuſquiſque ſermo, cum ab unoquoque Concurrentium exhibebitur, non ſolum ab eo, qui ſcripſit, atque a Cancellario Concurſus, verum etiam ab Examinatoribus, & ab Ordinario, vel ejus Vicario, qui Concurſui interfuerint, ſubſcribatur.

Præmiſſis omnibus ſervatis, appellatio poſt id. dem interpoſita non admittitur.

Peracto ſecundum hanc formulam Concurſu, collataque ei, qui magis idoneus, ac dignior judicatus fuerit, Eccleſia Parochiali, non admittatur Appellatio, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Epiſcopi, niſi intra decem dies a die Collationis interponatur.

Forma transferendi Acta ad Judicem ad quem.

Si quis autem hoc intra ſpatium appellaverit, Actaque Concurſus petat ad Judicem Appellationis transferenda; mittantur vel Acta ipſa originalia Concurſus clauſa, & obſignata, vel certe unum aliquod authenticum eorum exemplum, a Cancellario Concurſus, atque altero Notario collatum, & auſcultatum coram Vicario, vel alio in Eccleſiaſtica dignitate conſtituto, quem eligat Ordinarius, ad quem etiam Notarii Cancellario adjungendi electio pertinebit; necnon ab Examinatoribus Synodalibus, qui Concurſui interfuerunt, ſubſcriptum.

Gravamine quoad doctrinam ex actis non probato, novum examen minime concedendum.

Ex quibus actis, vel authentico eorum exemplo, niſi gravamen quoad doctrinam probet is, qui ſic, ut præmittitur, examinatus, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Epiſcopi appellaverit, novum ad examen provocandi facultatem a Sacra Congregatione fruſtra poſtulabit.

Neque petenti tenda proſecutio appellationis

Quemadmodum & in judicio Appellationis perſequi jus ſuum fruſtra tentabit is, qui forte ſe gravatum doleat quoad reliqua, niſi, interpoſi-

ANNO 1742.

posita mature, ut dictum est, Appellatione ab irrationabili judicio Episcopi, gravamen quoad illa ostenderit, vel ex actis primi Concursus, vel saltem ex attestationibus, & documentis extrajudicialibus etiam, sed non levibus.

Atque ita quidem sensit Sacra Congregatio, & Sanctissimus assensit.

At si quis tamen Ordinariorum aliter, ac supra descriptum est, Concurrentium examina instituere perrexerit, perget & Sacra ipsa Congregatio more pristino Appellantibus, qui se gravatos dixerint, provocationem ad novum examen, nullis gravaminis prævia probatione, indulgere. Interim tamen, ne harum literarum memoria dilabatur, vult eadem Sacra Congregatio, eas in uniuscujusque Ordinarii Cancellaria perpetuo conservari. Cujus interea consilium, tum voluntatem, dum ego omnibus significo, Amplitudini Tuæ fausta omnia e Cælo precor. Romæ hac die 10. *Januarii* 1721.

Amplitudinis Tuæ.

Uti Frater

P. M. Card. Corradinus Præfectus.

P. Lambertinus Secretarius.

Dat. d. 10. Jan. 1721.

§. 8. Quantum recte dispensandis Ecclesiasticis muneribus, administrandæ justitiæ, componendis diffidiis, continendisque in officio Clericis proficeret saluberrima præmissarum legum institutio, satis superque experientia comperuimus, cum Anconitanam primum Ecclesiam, ac deinde Bononiensem Sponsam nostram paterna charitate cominus amplecteremur; Freti siquidem dictarum legum præsidio, Dignitates Parochiis, & Curæ animarum præfecimus: Tantaque, benedicente Domino, id accidit animorum consensione, ut nemo questus sit, traditum minus Digno celsioris loci præmium, vel minus juste alteri credita vacantis Ecclesiæ gubernacula.

Pontificis experientia de præmissarum legum utilitate.

§. 9. At quia certis admonemur indiciis, non ita id aliis Episcopis contigisse; imo non deesse, qui privatis abrepti studiis, sæpe declinare, ac redarguere Judicium Episcopale præsumant: Nos propterea soliciti de implendis, prout decet, muneris Nostri partibus, nonnulla præfatis Literis addenda, nonnulla vero tacite, breviterque ibidem tradita, clarius explicanda censuimus, ut recte omnia, atque ex ordine peragantur.

Atque ita mens addendi superfuit

§. 10. Mœrentes igitur audivimus, quod in plerisque Diœcesibus, etsi recepta sit laudabilis, firmiterque custodienda consuetudo in scriptis redigendi examen Concurrentium, nihilominus Examinatorum suffragia in sola literarum peritia versantur, nec illorum exquiritur sententia de Clericorum ætate, institutione, gravitate, & honestate morum, prudentia, muniis antea exercitis, & an tales demum sint, qui Oves suas verbo, & exemplo juvare possint. Quam devia sit hujusmodi praxis a Tridentini semita, is plane intelliget, qui expendet verba relata *cap.* 18. *sess.* 24. *de Reformat.: Peracto deinde examine, renuntientur quotcumque ab his idonei judicati fuerint moribus, doctrina, prudentia, & aliis rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam opportunis.* Idque probe noscens Congregatio ejusdem Concilii Interpres, pluries edixit, Examinatores deesse muneri, si doctrinæ tantum Judices essent, nec inquirerent, qui præ aliis, probitate morum, laboribus, præstito antea Ecclesiæ obsequio, cæterisque dotibus ad Officium Parochi cumulate obeundum necessariis, essent idonei, & commendabiles.

De concurrentium idoneitate, non ex doctrina tantum, sed ex aliis certam qualitatibus judicandum.

§. 11. Absoluto Examine, ut cuique satis compertum est, fit tantummodo potestas Examinatoribus renuntiandi quotquot regendæ Ecclesiæ idoneos judicaverint, reservata uni Episcopo electione Dignioris, quemadmodum sancitum est a Tridentino illis verbis: *Ex hisque Episcopus eligat, quem cæteris magis idoneum judicaverit:* At si quem Clericorum forte contigerit, appellare a mala relatione Examinatorum, quorum cura unice versata fuerit in exquirenda doctrina, non facta uno eodemque tempore solerti etiam investigatione aliarum qualitatum, quæ Pastoris congruant officio: Ordo judicii secumferet, ut etiam Judex, ad quem provocatum fuit, in sola doctrinæ indagine immoretur: Nec sine gravi animarum detrimento, & disciplinæ injuria, præficiatur Ecclesiæ, qui literis magis pollet, licet cætera minus aptus, & quandoque indignus; Contra vero arceatur ille, qui licet impar doctrinæ merito, attamen moribus, gravitate, prudentia, probato nomine, diuturno Ecclesiæ famulatu, ac multiplici virtutum laude præcellit.

Super quibus expedit Examinatorum quoque sententias exquirendi.

§. 12. Factum præterea satis extirpandis abusibus non videtur, si tam Episcopus, quam Examinatores, conjunctis studiis, industriæ nervos omnes intenderint in conferenda concordi judicio Ecclesia Personæ, quæ licet scientia, & literis alteri concedat, majori tamen cæterarum qualitatum eminet ornamento; Siquidem Postpositus, suæ nimium fidens doctrinæ, ab irrationabili Judicio Episcopi non raro appellat; Causaque ad Judicem Appellationis delata, idem totus est in perquirenda majori doctrina, ac reparando gravamine literato homini irrogato, nusquam librato aliarum virtutum pondere, quæ in Appellante desiderantur: Lugentque ut plurimum vigiles Ecclesiarum Antistites exitum hujusmodi appellationis, intimeque dolent, Parochias doctis, non aptis Pastoribus, ut dictum est, regendas committi.

Et Judicem appellationis cognoscere.

§. 23. At si Judex etiam Appellationis (quod raro evenit) tantum tribuens scientiæ, quantum satis, majori, & accuratiori examine inquirat, qui mores hominum sint, quæ gravitas, prudentia, qui suscepti antea labores, quæ virtutum specimina, quæ demum totius anteactæ vitæ ratio, pascendo Gregi consentanea: Tot Judici exhibentur attestationes ab Appellante ex industria collectæ, ut, revocato Episcopali judicio, tamquam irrationabili, non vereatur Judex succurrere eidem Appellanti, quem tam copiosa, tamque conspicua probitatis adjuvant documenta.

Atque in judicio ferendo, legitimis probationibus & documentis innititur.

§. 14. Demum cum præcipue Episcopis, tamquam in specula constitutis, pateant Subditorum excessus, contingere solet, ut in Concursu, tam inspecta scientia, quam moribus, ille idoneus ab Examinatoribus renuntietur, cui fœda aliqua vitii labes, ac criminis macula inusta sit, omnibus, præterquam Episcopo, occulta: Si Episcopus, justa suadente causa, crimine non revelato, eundem criminosum tacitus præterierit, aliumque immunem a sorde prælegerit: Illico Postpositus, simulato gravamine, provocat ad Superiorem Judicem criminis ignarum, & consueto diffugio Appella-

Habenda quoque ratio Episcopalis judicii ex informata conscientia prolati.

PONT. A. III. ANNO 1742.

lationis, evehitur ad Paſtorale faſtigium, qui non poteſt conſulere Populo, ſed nocere, nec præſtare regimen, ſed augere diſcrimen.

Appellatio falsum devolutivo denegari nequit ex Conc. Trid.

§. 15. Ne igitur improbi ingenii homines remedium Appellationis, ad juſtitiæ præſidium inſtitutum, calide traducant ad iniquitatis defenſionem: Optimum facto aliquibus fortaſſe videretur, ſi Appellatione quavis ſublata, cura præficiendi Rectores animarum prorſus relinqueretur Epiſcopis, rationem villicationis ſuæ Chriſto Judici tantum reddituris. Verum nullo pacto probare id poſſumus, quod adverſaretur menti Concilii Tridentini, tacite permittentis Appellationem in devolutivo a mala relatione Examinatorum, quemadmodum innuere videntur verba illa: *Nec prædictorum Examinatorum relationem, quominus executionem habeat, ulla devolutio, & Appellatio, etiam ad Sedem Apoſtolicam, ſive ejuſdem Sedis Legatos, aut Vice-Legatos, aut Nuntios, ſeu Epiſcopos, aut Metropolitanos, Primates, vel Patriarchas interpoſita impediat, aut ſuſpendat:* Cui Sanctioni reſpondet etiam Conſtitutio Piana, admittens Appellationem in devolutivo ab irrationabili Judicio Epiſcopi.

Series Actorum ſervando. rum in Paroch. alium pro. ſione per concur ſum.

§. 16. Qua de re, ut in hujuſmodi negotio apte omnia, atque compoſite peragantur, Officii Noſtri eſſe duximus, eum vobis, Ven. Fratres, gerendarum rerum ordinem præſcribere, quem longo uſu utilem agnovimus inſtituendis animarum Rectoribus, qui credito ſibi Gregi præeſſe, & prodeſſe poſſint.

Deputatio Vicarii in Eccleſia vacante.

I. Epiſcopus, habita notitia vacationis Eccleſiæ, ſtatim, ad præſcriptum Tridentini, idoneum in ea deputet Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis aſſignatione, qui onera ipſius Eccleſiæ ſuſtineat, donec ei de Rectore provideatur.

Indictio Concurſus, cum præfixione termini ad exhibenda in actis Requiſita.

II. Publico evulgetur Edicto notitia Concurſus, congruo, & ab Epiſcopo præfinito tempore celebrandi: eodemque Edicto omnes clare, & aperte moneantur, ut interim decurrente termino aſſignato, coram Cancellario Epiſcopali, vel altero ab Epiſcopo deputando, ſuarum qualitatum, meritorum, & munerum probationes, atteſtationes tam judiciales, quam extrajudiciales, aliaque id genus documenta, quæ fraude vacent, exhibeant: Alioquin, dicto termino elaſpo, Documenta hujuſmodi, quæcumque, & qualiacumque ea ſint, nullatenus recipientur.

Summarium meritorum tam Ordinarii, quam Examinatorum judicio ſubjiciendum.

III. Eveniente die Concurſus, a Cancellario Epiſcopali ſingulorum merita, qualitates, & Requiſita, (ut vocant), incorrupta fide deprompta a Juribus tempore habili exhibitis, in ſcriptis ſummatim redigantur: Porro copia Epitomes tradetur non ſolum Epiſcopo, vel Vicario Generali vices illius obeunti, ſed ſingillatim omnibus Examinatoribus ad Concurſum adſcitis, ut eum de ſcientia, tum de vita, moribus, aliiſque regendæ Eccleſiæ neceſſariis dotibus ferant judicium.

Forma concurſus & examinis, tum circa doctrinam, tum circa reliquas qualitates requiſitas.

IV. Die præſtituta ab Epiſcopo habeatur Concurſus, ſervata accurate in omnibus forma tradita in ſupra relatis Literis anno 1721. editis, totaque rerum in eo geſtarum ſeries ſcriptis diligenter enucleetur. Porro Examinatores, ad aſſequendam certam, & indubiam conjecturam ſcientiæ, poſtquam diligenter expenderint ſingulorum peritiam in evolvendo, explicandoque oretenus aliquo Eccleſiaſticæ Doctrinæ capite, vel a SS. Patribus, vel a Sacro Concilio Tridentino, vel a Cathechiſmo Romano excerpto, ac pari diligentia libraverint a quolibet ſcripto datas reſponſiones quæſtionibus propoſitis; Et poſtquam demum deprehenderint qua quiſque polleat gravitate ſententiarum, & elegantia ſermonis in Conciuncula ſcripto pariter exarata, & Textui Evangelico, vel alteri dato Themati accommodata: porem, ni forte majorem ſolertiam Examinatores adhibeant in perſcrutandis aliis qualitatibus, regimini animarum conſentaneis; morum honeſtatem inquirant, gravitatem, prudentiam, præſtita hactenus Eccleſiæ obſequia, acquiſitam in aliis muneribus laudem, aliaque ſpectabilium virtutum ornamenta, Doctrinæ arcto fœdere conſocianda; hiſque omnibus conjunctim expenſis, inhabiles per ſua ſuffragia rejiciant, & idoneos Epiſcopo renuntient.

Suppreſſo requiſitorum notula, diligenter ab Ordinario eligendus, & in poſſeſſionem inducendus.

V. Abſoluto Concurſu ab Epiſcopo, vel, eo impedito, a Vicario Generali unacum Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, Notula compendiaria Requiſitorum antea diſtributa tradatur Cancellario, qui illam comburat, vel penes Acta ſecreto cuſtodiat, & nemini oſtendat, niſi de mandato Epiſcopi, vel ejus Vicarii Generalis. Subinde vero Ordinarius, cum primum ei libuerit, eligat ex approbatis Digniorem, nec illi Poſſeſſio, ullo Appellationis vel Inhibitionis obtentu, retardetur.

Appellatione interpoſita, Judex ad quem non pronunciet niſi ſecundum acta.

VI. Si quem Clericorum appellare contigerit a mala relatione Examinatorum, vel ab irrationabili Judicio Epiſcopi: coram Judice Appellationis Acta Concurſus integra omnino producat; Et Judex, niſi illis viſis, & gravamine comperto, Sententiam non pronunciet. Præterea in ferenda Sententia, ac reparando gravamine, idem Judex innitatur ſolummodo probationibus ab Actis elicitis, tam reſpectu doctrinæ, quam aliorum meritorum. Quia vero a publica indictione, uſque ad diem habiti Concurſus, tantum temporis interceſſit, quantum ſatis fuit commode exhibendis neceſſariis juribus, atteſtationibus, requiſitis, aliiſque meritorum documentis; Idcirco, ut quævis via fraudibus præcidatur, volumus, ac diſtricte mandamus, ne dd. Atteſtationes, Fides tam judiciales, quam extrajudiciales, & documenta quæcumque ſtudioſe conquiſita, & poſt Concurſum, ut ajunt, expiſcata, ullo modo recipiantur: Non obſtantibus ſupra memoratis Literis, a Congregatione Concilii Tridentini Interprete anno 1721. editis, quibus ad præmiſſorum effectum in hac parte derogamus, illis tamen in reliquis, una cum omnibus in eis contentis, firmiter in ſuo robore permanſuris.

Si Ordinarius proceſſerit ex informata conſcientia, cauſam ſibi notam, per Litteras familiares indicabit Judici ſuperiori.

VII. Ubi vero Epiſcopus, poſthabito uno, vel altero ex approbatis, Eccleſiam contulerit magis idoneo ob aliquam ſibi ipſi tantum notam cauſam, quam cenſeat ſignificari oportere Judici Appellationis, ad detergendam injuſtæ fortaſſe prælectionis notam: Familiaribus literis Judicem certiorem efficiat, inviolabilis ſecreti lege adjecta. Nemo ſit, qui hanc praxim Noſtræ tribuat ſolertiæ, cum illa profluat a Tridentini Decretis. *Seſſione* etiam 24. *cap.* 20. *de Reform.* ita diſponitur: *Præterea ſi quis in caſibus a Jure permiſſis appellaverit, aut de aliquo gravamine conqueſtus fuerit, ſeu alias, ob lapſum biennii, de quo ſupra,*

ANNO 1742.

ad alium Judicem recurrerit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Judicem Appellationis expensis suis transferre, EODEM TAMEN EPISCOPO PRIUS ADMONITO, UT SI QUID EI PRO CAUSÆ INSTRUCTIONE VIDEBITUR, POSSIT JUDICI APELLATIONIS SIGNIFICARE.

Qui nec illam revelare poterit, nec juridice probari poterit.

Et quamvis jure Nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Judicem, a quo appellatum est, in more olim posita, hac tempestate obsoleverit, & a Foro recesserit; Attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, & non aliis nota, quæ tamen approbari digna sit, Ecclesiam contulerit; illam Judici Appellationis, datis secreto literis, denunciet, & aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Episcopo causas, & rationes, inviolabilis secreti fide esse custodiendas; nec parvi pendendum esse testimonium illius Pastoris, cui Divino mandatur eloquio, Oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos suæ non minus, quam alienæ salutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Judicii, odio vel favere moveantur; & in Sacrorum Canonum singularem injuriam, *dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.*

Ordinarius suspectum habens Judicem AD QUEM, Judicii sui causas aperuit Pontifici Congregat. Concilii.

Si vero Episcopo fuerit suspecta fides Judicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit hujusmodi occulta rationum momenta: Illa significet secretis literis S. R. E. Cardinali Præfecto pro tempore Congregationis Concilii, qui nec consilio, nec auctoritate deerit, quo minus a Judice Appellationis debitus justitiæ locus tribuatur.

Duæ conformes in utramliberpartem judicio finem imponunt.

§. 17. Præterea quia æquitati etiam convenit, Causas Appellationis, quæ magno Litigantium dispendio, & Ecclesiæ perniciei, immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari: Idcirco ubi a Judice Appellationis lata sit Sententia, quæ præelectioni factæ ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novæ Appellationi aditus, sed auctoritate Rei judicatæ controversiæ finis imponatur. Sin vero Judex Appellationis aliter, quam Ordinarius, pronunciaverit; liceat Præelecto ab Episcopo, qui Causa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter interim retenta Parochialis Ecclesiæ possessione. Tandem postquam tertius quoque Judex Sententiam dixerit, ne Partes ultra modum graventur laboribus, & expensis, præsertim quia agitur de Cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio; Is legitimum regendæ Ecclesiæ jus obtineat, cui duæ conformes assistunt Sententiæ, nec ullum novæ Appellationis remedium succumbenti suffragetur.

Præmissorum executio Ordinariis commendatur.

§. 18. His sane regulis, quamvis Appellatio sublata non sit, satis tamen præsidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticæ disciplinæ, ac recto gerendarum rerum ordini. Unum superest, ut proposita hactenus media debitæ executioni mandentur; Eumque in scopum Locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esset, ad nostri Apostolatus auditum novas in diem deferri querelas, ac submovendis abusibus novas implorari leges, ab iis, qui jam præstitutas negligunt & contemnunt.

Pro collatione Ec.

§. 19. Demum cum non raro contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia Curam animarum habentia, a Sede Apostolica esse conferenda; vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictæ Sedis reservata sint: Nos Prædecessorum Nostrorum vestigiis inhærentes, præcipimus, & mandamus, ut uno vel altero eveniente casu, Concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hunc actum petita venia, vel licentia, quam Nostris hisce literis sibi tributam Episcopi intelligant.

PONT. A. III.

Ecclesiæ a Sede Apost. providendæ, licuit semper Ordinariis Concursum inducere, & complere.

Item dignioremeligere, non transmissis actis, pro collatione Ecclesiæ Sedi Ap. reservatæ RATIONE MENSIS.

§. 20. Absoluto concursu, si res sit de Beneficiis Curatis, *quæ tantum ratione Mensium reservata sint*, Episcopus inter approbatos eligat magis Idoneum, & Datariæ significet, nec Acta Concursus transmittant, nisi a Dataria, cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, *ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum*, Sanctæ Sedi reservata sint; Eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus a ferendo Dignioris judicio, & Acta concursus ultro Datariæ exhibeat.

Secus, si ex alia causa reservationi facta ob noxia.

§. 21. Licebit tamen Ordinariis, pro suo arbitrio, familiaribus literis Datario scriptis, eidem denunciare Personam, quam censent regendæ Ecclesiæ magis idoneam, eumdemque commonere, an occulta aliqua, & in Actis juste reticita subsit causa, quæ cuipiam obstet ad Beneficium Curatum obtinendum. Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium Principe, & Magistra, luculento edocebimus exemplo, quanti faciendum sit Episcopale judicium, quantoque vos honore prosequamur, Venerabiles Fratres, in partem Nostræ solicitudinis evocatos, quibus interim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIV. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Pontifex Ordinariorum judicio multum defert.

Dat. die 14. Decemb. 1742.

VOTA SIMPLICIA LXIX.

In Congregatione Missionis emissa, a nemine, quacumque ex causa, præter quam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu Dimissionis tantum, dissolvi posse statuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificia studium erga Congregationem Missionis.

QUo magis uberes, ac salutares in Catholica Ecclesia fructus in dies, benedicente Domino, Congregationem Missionis a S. Vincentio de Paulo Fundatore olim institutam, & æterna cum animarum Christifidelium salute latissime propagatam, proferre dignoscimus, eo magis luculentis Apostolicæ auctoritatis providentiæque nostræ studiis eamdem complecti volumus, ut majora semper accipiat incrementa.

Alex. VII. approbat Congregationis institutum, & professionem votorum simplicium: a solo Pont., aut Sup. Gen. dissolvenda.

§. 1. Alias sane fel. rec. Alexander PP. VII. Prædecessor noster, de tunc existentium S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum consilio, ad ejusdem S. Vincentii Fundatoris in humanis agentis supplicationem, per

quas-

Pont. A. III.

quasdam suas in simili forma Brevis literas die XXII. mensis Septembris anno MDCLV. expeditas, in perpetuum eamdem Congregationem Missionis inceptam, & approbatam, Apostolica auctoritate sua approbavit, & confirmavit, cum emissione Votorum simplicium Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ, necnon stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitæ tempore saluti Pauperum Rusticanorum applicandi, post biennium Probationis facienda, in quorum tamen Votorum emissione nemo interfit, qui ea acceptet, sive nomine Congregationis, sive nostro & pro tempore existentis Romani Pontificis nomine, & vota sic, ut supra, emissa dissolvere possit solus Romanus Pontifex, necnon & Superior Generalis dictæ Congretationis in actu dimissionis e Congregatione: nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque Jubilei, Bullæ Cruciatæ, seu alterius privilegii, & indulti, aut cujuscumque Constitutionis, sive Concessionis, nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum sic, ut supra, in dicta Congregatione emissorum, dissolvere, aut commutare, vel dispensare possit & valeat, & alias prout in dictis literis Alexandri Prædecessoris præfati, quarum tenorem præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur.

Statum ambitum prohibentia Clementi IX. exhibita, a Clemente X confirmantur.

§. 2. Deinde, sel. pariter rec: Clemente PP. IX. itidem Prædecessore nostro, qui quasdam Constitutiones in Comitiis Generalibus dictæ Congregationis pro ejusdem meliori regimine conditas, recognoscendas, examinandasque aliquot Romanæ Curiæ Prælatis commiserat, viam universæ carnis ingresso, easdem Constitutiones jam recognitas, & examinatas rec: mem: Clemens PP. X. similiter Prædecessor noster per alias suas in pari forma Brevis literas die II. mensis Junii anno MDCLXX. datas, quarum tenorem pariter præsentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, Apostolicæ auctoritatis patrocinio communivit; inter quas quidem Constitutiones nona in Ordine ita præscribit: *Dignitates Ecclesiasticas absque consensu Conventus generalis acceptare non poterit*, (scilicet Superior Generalis,) *nisi Summus Pontifex id in virtute sanctæ obedientiæ præcipiat*. Quod sane etiam cautum videtur in Regulis, seu prioribus Constitutionibus Congregationis præfatæ cap. 3. §. 10. in quo sic habetur: *Quoniam virtus pauperatis solo etiam appetitu inordinato ad bona temporalia potest violari, unusquisque diligenter cavebit, ne hoc malum, etiam quoad beneficia sub specie boni spiritualis ambienda, cor suum invadat; ideoque, ne quidem ad ullum beneficium, aut dignitatem Ecclesiasticam, sub quocumque prætextu, aspirabit.*

Idem Clemens X. declarat, facultates a S. Sede in Jubileo, aliisque Indultis concessis, non extendi ad d. Votorum dispensationem.

§. 3. Præterea cum aliqui, post antedicta vota in eadem Congregatione emissa, ipsam Congregationem deseruerint, asserentes se dictorum votorum dispensationem, seu commutationem obtinuisse a quibusdam Confessariis, vigore Literarum Apostolicarum super Jubileo emanatarum, ac prædictos Confessarios potuisse dispensare, seu commutare hujusmodi vota, quia in dictis literis conceditur facultas commutandi vota quæcumque, Castitatis, & Religionis exceptis, ac deinde in fine derogatur contrariis quibuscumque, & in specie Statutis, & Consuetudinibus quorumcumque Ordinum, ac Congregationum, seu Institutorum Regularium, etiam confirmatione Apostolica roboratis, necnon privilegiis, indultis, & literis Apostolicis eisdem Ordinibus, & Congregationibus concessis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa individua mentio habenda foret: memoratus Clemens X. Prædecessor per alias pariter suas in simili itidem forma Brevis literas die XXIII. mensis Junii anno MDCLXX. datas, de consilio tunc existentium S. R. E. præfatæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, declaravit, vota prædicta in dicta Congregatione Missionis post illius confirmationem Apostolicam præfatam emissa, vel emittenda, ab aliis, quam a pro tempore existente Romano Pontifice, & Superiore Generali ejusdem Congregationis, in actu dimissionis ab ipsa Congregatione, licite, & valide non potuerint, nec possint dispensari, commutari, aut alias quomodolibet dissolvi vigore cujuslibet Jubilei, Bullæ Cruciatæ, seu alterius Privilegii, Indulti, Constitutionis, sive concessionis, non facientium expressam dictorum votorum mentionem.

Anno 1742.

Causæ obtendi, aut expiscari solitæ ad extorquendas dispensationes.

§. 4. Quoniam autem, sicut accepimus, ex Presbyteris, qui in eamdem Congregationem admissi ac probati, antedicta vota emiserunt, & in doctrinarum, bonarumque artium studiis, non sine magno ejusdem Congregationis dispendio, instituti, per non breve temporis spatium commoranti fuerunt, regularis observantiæ pertæsi, ut ex ipsa Congregatione egrediantur, alii quidem varias infirmitatis causas obtendunt, alii vero Beneficia Ecclesiastica in Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Ecclesiis personalem residentiam requirentia omnimodis artibus sibi conferenda procurant, alii etiam ad Ecclesias, quibus pastoralis animarum cura adnexa est, obtinendas concurrunt, ac deinde votorum emissorum dispensationem, præmissorum obtentu, extorquent. Quæ certe in hujusmodi votis, ac præsertim stabilitatis, dispensandi facilitas, alias fere inaudita, in causa est, ut, quamplurimis in Galliis, Italia, & Polonia ex eadem Congregatione nuper egressis, incitamento sit & exemplo aliis, quo omnem aditum egrediendi sibi aperire studiose meditentur, & interea Congregationis præfatæ munera negligentius obeantur, ac propterea incrementum, quod eidem Congregationi Deus dare cæpit, sensim disperdatur: Hinc est, quod Nos, qui Congregationem præfatam semper plurimi fecimus, &, quanto Clericis in sortem Domini vocatis ad vocationis suæ munera rite sancteque adimplenda adjumento sit, novimus, salutare aliquod remedium hac in parte adhibere cupientes, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ auctoritatis plenitudine, tenore præsentium, non solum omnia, & singula in Constitutionibus, & Regulis ejusdem Congregationis, ut præmittitur, contenta, & de novo statuta, ac ab Apostolica hac Sancta Sede iterum atque iterum approbata, & confirmata, iterum, quatenus opus sit, de novo approbamus, & confirmamus, illisque inviolabilis perpetuæ Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; verum etiam quamcumque in dispensando pro votis hujusmodi, ac præsertim voto stabilitatis, facultatem, tum ordinariis Nostris & Apostolicæ Sedis

Pontifex relatas Constitutiones confirmat, & innovat.

Adimit quibuslibet facultatem dispensandi quoad prædicta vota, ex quacumque causa.

ANNO 1742. Sedis præfatæ pro tempore ubicumque exiſtentibus Nuntiis, & Legatis, tum omnibus, & ſingulis Congregationibus Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium, quavis auctoritate, privilegiis, & indultis, quibus omnibus, quoad hanc partem, motu, ſcientia, poteſtate, ac tenore paribus derogamus, quomodolibet competentem, & reſpective attributam, omnino inhibemus, & inhibitam eſſe volumus, ac declaramus; ita ut quælibet diſpenſatio pro votis ſupradictis, ac præſertim ſtabilitatis, cuilibet Presbytero, ſeu Clerico, vel Laico dictæ Congregationis, ob quamcumque cauſam, a quibuſvis, etiam ſpeciali mentione dignis, (dummodo non fuerit conceſſa per Nos, & pro tempore exiſtentem Romanum Pontificem Succeſſorem noſtrum, ſive per modernum pariter, & pro tempore exiſtentem Superiorem Generalem ejuſdem Congregationis in actu dimiſſionis tantum, juxta præfatas Conſtitutiones), quomodolibet conceſſa, & quælibet cujuſcumque Beneficii Eccleſiaſtici perſonalem reſidentiam requirentis, vel animarum curam extra dictam dumtaxat Congregationem unitam habentis, collatio, cuilibet ex Presbyteris, & Clericis præfatis quomodolibet facta, & capta etiam poſſeſſio, irritæ, & nullæ ſint, ac nullius roboris, & momenti habeantur, perinde ac ſi minime conceſſa, facta & capta fuiſſet, ac propterea nemini, ad quem ſpectat, & pro tempore quandocumque in futurum ſpectabit, ſuffragentur.

Eamque reſervat Roni. Pontifici, aut Super. Generali tantum in actu dimiſſionis.

Collationes Beneficiorum curat., aut ſimil. Miſſionariis factas, & faciendas annullat.

Clauſula de perpetua Literarum firmitate.

§. 5. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque ſemper firma, valida, & efficacia exiſtere & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari, & ab eis reſpective, inviolabiliter obſervari; ſicque & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. præfatæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuntios, ac quoſvis alios quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio.

§. 6. Non obſtantibus præmiſſis, necnon noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula de jure quæſito non tollendo, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcunque.

Exemplorum auctoritas.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici, vel Secretarii Generalis dictæ Congregationis ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ, vel Superioris Generalis Congregationis præfatæ munitis, eadem prorſus fides adhibeatur, quæ adhiberetur eiſdem præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. PONT. A. III.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris die XVIII. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio. Dat die 18. Dec. 1742.

D. Cardinalis Paſſionеus.

CONSECRATIO LXX.

Hieronymi de Bock in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem damnatur: & excommunicationis ac ſuſpenſionis ſententia in ipſum pronunciatur.

Dilectis Filiis, Univerſis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium.

OBSURDESCIT quotidie magis Infandum Schiſma, paucorum perfidia apud vos conflatum; nec deſinit in præceps ruere, ac novis in dies ſceleribus irritare amantiſſimi Patris animum, ſibique a bonis omnibus ludibria cumulare.

Refertur Conſecratio Pſeudo-Epiſcopi Harlemenſis.

§. 1. Cognovimus enim Petrum Joannem Meyndarts, funeſtiſſimum ejuſdem Schiſmatis Caput, auſum fuiſſe refricare illatum Catholicæ Eccleſiæ tam diræ perduellionis vulnus, illegitimo Ritu, & fucatis Ceremoniis conſecrato in Harlemenſem Pſeudo-Epiſcopum Hieronymo de Bock, ejus ſimiolo, parique inverecunda fronte, ac protervitate.

Quam Pontifex detestatur.

§. 2. Deteſtamur utique indignum facinus, dolemuſque, nullum ab iis, eorumque Sectatoribus fieri furendi finem. Non tamen adhuc exuimus paternam miſericordiam, ac veluti mater, confecta incredibili mœrore ſuper inſanientem filium, pietate potius, quam iracundia percellimur. Sed quid ultra ad eos revocandos fieri poteſt, quod non perfecimus? Clamavimus, viam, quam inſiſterent, ad interitum ducere, nec audierunt. Exprobravimus fractam, quam promiſerant Domino, fidem, negatamque Romanæ Sedi obedientiam; & continuerunt aures ſuas, ne conſcientia latrante ſe reſpicerent, ad ſanamque mentem redirent. Flagellum denique diſtrinximus Eccleſiaſticæ ſeveritatis; & occalleſcunt, parvique pendere videntur acceptas plagas, quaſi ſe non attingant, probe tectos lorica duriſſimæ contumaciæ, pudendæque perduellionis. Igitur cum Eccleſiam, ejuſque Supremum Paſtorem non amplius audiant, id ſolum ſupereſt, ut e Chriſti Domini Oraculo habeantur veluti Ethnicus, & Publicanus, extorres Catholico Grege; utque ſe jactent, quantum lubet, in ea Satanæ Eccleſia, quam ſibi ſtatuerunt, nec amplius glorientur ad veram Eccleſiam ſe pertinere, unde penitus excluſi, dejecti, depulſi ſunt. Nos utique, in magno de illorum pertinacia dolore, lætamur ſaltem, ita

deni-

PONT. A. III. denique hanc jamdiu male olentem reproborum apud vos hominum ſentinam exhauſtam, ipſorum diſceſſu, cenſeri poſſe, atque adeo minus ab eadem metuendum eſſe. Utinam vero & Catholicorum nomen, quod hactenus retinere conantur, jam tandem deponerent, Sic enim prorſus abjiceremus ſolicitudinem, ne ſimplicibus, incurioſis, aut male, quid illic veneni lateat, inſtructis, imponant, Catholici nominis uſurpatione, Sacræque Hyerarchiæ falſo ab ipſis ſuppletæ ſimilitudine.

Electiones Conſecrationis, & Conſecrati nullæ; cenſuræ utrumque prolatæ.

§. 3. Nos quidem, quantum tenuitati noſtræ licuit, in hujuſmodi eventum jamdudum Apoſtolico Miniſterio noſtro ſedulo defuncti ſumus, nefariamque Joannis Petri Meyndarts ad Ultrajectenſem Eccleſiam electionem, irritam, illegitimam, ac ſacrilegam declaravimus, & quicquid ex illo, futilem commentitii Archiepiſcopatus auctoritatem exercente, prodiiſſet, aut proditurum foret, nullum pariter irritumque pronunciavimus. Deinceps eadem nota, parique infamia, cenſuriſque inuſſimus prænuncupati Hieronymi de Bock probroſam cooptationem in Harlemenſem Antiſtitem.

Conſecratio Hieronymi de Bock illicita, & illegitima, declaratur.

§. 4. Nunc autem Prædeceſſorum noſtrorum, ſacrarumque legum morem atque exempla ſequuti, tradita Nobis e Cœlo poteſtate, primum hujuſmodi nefariam conſecrationem, illiciram, illegitimam, ſacrilegam, ac contra Supremæ Sedis mandata, & Sacrorum Canonum ſanctiones factam declaramus. Deinde ipſum Hieronymum de Bock, & quotquot huic execrabili facinori operam, conſilium, conſenſum præſtiterunt, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicamus, anathematizamus, atque ab Eccleſiæ communione ſegregatos, ac prorſus Schiſmaticos habendos, & vitandos eſſe iterum conſtituimus. Sciat autem idem Hieronymus de Bock, non ſolum ab iis, quæ ſunt juriſdictionis, exercendis ſe eſſe ſuſpenſum, ſed etiam ab iis, quæ ſunt Ordinis. Mandamus illi proptera, diſtricteque interdicimus, ſub pœna excommunicationis ipſo facto, & ſine alia declaratione incurrendæ, ut nullo pacto, aut Chriſma conficere, Clericos ordinare, Virgines conſecrare, aut alia Epiſcopalis Ordinis exercere audeat: Decernentes inſuper vacuos, inanes, nulliuſque prorſus roboris, ac momenti, omnes & ſingulos alios actus, quos attentare præſumpſerit. Ac proinde qui ab ipſo Eccleſiaſticis Ordinibus initiati fuerint, noverint ſuſpenſionis vinculo ſe obſtrictos, atque irregularitati propterea obnoxios, ſi ſuſceptos Ordines exercuerint.

Idem cum aſſectis excommunicatur.

Suſpenditur ab exercitio Ordinis, & juriſdictionis.

Admonitio ad Catholicos.

§. 5. Quæ omnia vobis, Dilecti Filii, renuntianda eſſe duximus, non ut caveatis ab hoc quoque ſacrilego inſidiatore; ſiquidem ſcimus ſatis vos adverſus illius temeritatem, ac ſubdolas artes habere præſidii in veſtra invicta pietate, & religione; ſed ut, ſi aliqui ſunt in ea contumaciſſima ſecta, qui nondum penitus infixi maneant in limo profundi, a Nobis pro paterna caritate admoniti, inducant animum reſipiſcere, ac deſinant præbere autes hujuſmodi factioſis hominibus, qui ut ſerviant furori ſuo, inveteratoque adverſus veram Chriſti Eccleſiam odio, ſe prorſus Satanæ devoverunt. Vos autem manete in ea vocatione, in qua vocati eſtis, & quam ſequuti Majores Veſtri, conſtantiſſimam Fidem ſuam probarunt univerſæ Eccleſiæ, & hujus in terris capiti Pontifici Maximo. Reliqui, qui ſeſe iſtic obſtinarunt ad perſequendum Schiſma, pergant in exiguo ſuo Cœtu gaudere de ſacrilega ſua pertinacia, ſibique plaudant ob execrabile inventum Pſeudo-Epiſcopos conſtituendi. Non diu erit, cum experti diſcent, quid ſibi profuerit malitia ſua; ac fremebundi intelligent, quid vobis æterni gaudii, & immortalis gloriæ pepererit virtus obedientiæ, caſtaque fides veſtra. Huic interim fauſtiſſimo eventui proludimus Apoſtolica benedictione, quam Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XX. Decembris MDCCXLII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

J. Vincentius Lucchesinius.

Dat die 20. Dec. 1742.

Publicat. die 5. *Januar.* 1743.

ANNO 1742.

LXXI.

REOS CONVICTOS

Per indicia indubitata, quamvis non confeſſos, pœnis ordinariis multandos eſſe ſtatuitur.

Monſignor Franceſco Ricci della Noſtra Città di Roma, e ſuo Diſtretto, Generale Governatore, e Vice-Camerlengo.

Congregatio Particularis pro quæſtionis examine deputatur.

AVENDOVI Noi con Viglietto di Segreteria di Stato in data delli 29. Aprile del cadente anno 1742. *eſpreſſamente ordinato, che, per apportare qualche opportuno rimedio alla frequenza degli Omicidj, ed altri Delitti qualificati, che ſi commettono in Roma, e nel Noſtro Stato Eccleſiaſtico da' Rei, ſulla confidenza di non poter' eſſere condannati alla Morte, ſe ſpontaneamente non confeſſino il lor Reato, e confeſſandolo ne' Tormenti, non ratifichino poſcia la lor Confeſſione, doveſte convocare avanti di Voi una Particolar Congregazione con l'intervento de' Monſignori, Bardi Segretario della Sagra Conſulta, Fabretti, e Clarelli Ponenti della medeſima, Toppi Fiſcale Generale, & Avvocati, Mocci Luogotenente dell' A. C., Delfini Luogotenente del Cardinal Vicario, Michilli, e Mirogli Luogotenenti del voſtro Tribunale del Governo, e de Angelis Giudice de' Maleſizi di Campidoglio, e ſentirne ſopra di ciò il di lei ſentimento; ci avete rappreſentato, che dopo eſſerſi più volte adunata avanti di Voi la detta Congregazione; ſianſi in eſſa maturamente conſiderati li ſeguenti Dubbj, e con eſſerſi inteſo tanto in voce, che in ſcritto anche il parere dell' Avvocato de' Poveri, ne ſiano emanate le ſuſcritte Riſpoſte.*

Dubia in Congregatione Propoſita. Dub. I.

Primo: An duo, vel tres Teſtes concludentes perneceſſe Delictum, & aliquas patientes exceptiones, præter illas pro quibus Teſtes de Jure in totum repelluntur a teſtificando, poſſint ſuppleri tam ex aliis indiciis, & conjecturis probatis per Teſtes minus habiles, & idoneos, quam ex numero Teſtium, ad effectum imponendi pœnam ordinariam?

Reſponſum.

Reſponſum: Attentis frequentia Delictorum, & facilitate, qua Rei negativi evadunt promeritas pœnas, eſſe conſulendum Sanctiſſimo,

ANNO 1743. mo, ut declaret, in Tribunalibus Supremis, & ſuas vices gerentibus, ac in Delictis atrociſſimis, Homicidiis appenſatis, & Furibus famoſis, poſſe ſuppleri tam ex Indiciis, quam ex numero, etiam per Teſtes minus habiles, & idoneos.

Dub. II. Secundo: An idem ſervandum ſit in Delictis ſequutis in Lupanaribus, Cuſtodiis Biruariorum, aliiſque locis, ubi nec actu, nec habitu ſolent intervenire, aut intervenerint alii Teſtes, quam Perſonæ infames.

Reſpon. ſum. Reſponſum: affirmative, dummodo ſuppletio fiat per indicia, & conjecturas, quæ probentur per alios Teſtes.

Dub. III. Tertio: An contra Convictum indiciis indubitatis concludentibus perneceſſe taliter, ut adimant ab animo Judicis omnem rationabilem hæſitationem, quod res aliter ſe habere potuerit, deveniendum ſit ad pœnam ordinariam.

Reſpon. ſum. Reſponſum: Affirmative.

Dub. IV. Quarto: An concurrentibus duabus ſemiplenis probationibus, poſſint hæ inſimul conjungi ad imponendam pœnam ordinariam?

Reſpon. ſum. Reſponſum: Negative.

Dub. V. Quinto: Demum an in conteſtationibus faciendis Reis, quando Indicia ſunt de illis proximis indubitatis, poſſint reticeri aliquæ circumſtantiæ, ad hoc, ut in caſu, quo Rei tormentis ſubjiciantur, & tales circumſtantias non conteſtatas fateantur, haberi poſſint pro verificationibus a parte poſt Confeſſionis, taliter ut opus non ſit ratificatione ad imponendam pœnam ordinariam?

Reſpon. ſum. Reſponſum: Negative.

Pontifex approbat relatas Reſolutiones. §. 2. *Onde Noi conſiderando eſſer molto profittevole non meno alla Giuſtizia, che al pubblico, e privato intereſſe la punizione de' Delinquenti, e che più facilmente potrà venirſi al conſeguimento di queſta, ogni volta che diaſi eſecuzione alle Riſpoſte emanate ſopra li propoſti Dubbj, con il preſente Chirografo, di Noſtra certa ſcienza, pienezza di Volontà, e Podeſtà aſſoluta, confermando, ed approvando quando faccia di biſogno le ſuddette Riſoluzioni, dichiariamo, e comandiamo, che in avvenire tutti li Tribunali Supremi, e che eſercitano le Noſtre veci, tanto in Roma, che in tutto lo Stato Eccleſiaſtico, compreſe anche le Legazioni di Bologna, Ferrara, Ravenna, Urbino, e Benevento, debbano giudicare, e venire alla condanna, e totale eſecuzione delle Pene nelli ſovraeſpreſſi Caſi a tenore di dette Riſoluzioni; quali vogliamo, che abbiano piena forza di Legge univerſale, e che debbano inviolabilmente oſſervarſi, come ſe provenienti foſſero dal Gius comune, Canoni anche Conciliari, Coſtituzioni Apoſtoliche, Decreti, Statuti, & Opinioni approvate de' Dottori, e perpetuamente durare a beneplacito della Santa Sede Apoſtolica, derogando per tal' effetto, quando mai faceſſe di biſogno, a qualunque coſa, che poteſſe fare in contrario, e che, per l'adempimento di queſta Noſtra volontà, traſmettiate copia del preſente Chirografo a tutti i Capi de' Tribunali ſuddetti, acciò debbano farla conſervare nelle loro Cancellarie, e giudicare nella contingenza de' caſi ſecondo l'eſpreſſe Riſoluzioni.*

Derogatio legis eidem tribuit. Clauſulæ valere ſolitæ ſignatur, aliæque.

§. 3. *Volendo in oltre, che il preſente Chirografo, colla ſola Noſtra ſottoſcrizione, vaglia, & abbia il ſuo pieno effetto, & eſecuzione, benchè non ſia regiſtrato nei Libri della Camera, nè in altro modo ſia ſervata la forma della Coſtituzione di Pio IV. De regiſtrandis, alla quale per queſta volta deroghiamo, e che contro di eſſo non ſi poſſa opporre di orrezione, ſurrezione, mancanza della Noſtra volontà, & intenzione, o qualſivoglia altro difetto, benchè degno di ſpeciale, & individua menzione, o qualſivoglia altro difetto, nè ſi poſſa diverſamente interpretare, benchè l'interpretazione proveniſſe da' Canoni anche Conciliari, Leggi, Coſtituzioni, Decreti, & Opinioni approvate, perchè tale è la Noſtra volontà, e così vogliamo, con la clauſola* Sublata, *e Decreto irritante, ed in ogni altro modo. Dato dal Noſtro Palazzo Apoſtolico Quirinale queſto di 2. Gennaro* 1743. Pontif. A. III. Dat. die 2. Jan. 1743.

BENEDICTUS PP. XIV.

Publicatum per Edictum R. P. D. Gubernatoris Urbis, die 13. *Januarii* 1743.

PRIVILEGIA, LXXII.

Et Exemptiones Almæ Domus Lauretanæ, necnon Reſolutiones Dubiorum, & Controverſiarum juriſdictionalium in Synopſim redactæ, approbantur, & confirmantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. HUMILITATIS noſtræ conſiderationem ad Sacrum Glorioſæ Virginis Habitaculum dirigentes, Apoſtolicæ ſolicitudinis zelo excitamur, ut omnem curam, ac ſtudium, quantum in Domino poſſumus, adhibeamus, ac quaſcumque diſſidiorum occaſiones procul a Loco Sancto ſubmovendas, ne unquam ibi diſcordiæ exoriri valeant, ubi Verbum Dei Deus, & Dei Filius, qui a Propheta Princeps Pacis cognominatus eſt, ad reconciliandum Deo Hominem, in intemeratæ ejuſdem Virginis ſinu factus eſt homo.

Clemens VII. Caſtrum Lauretanum &c. Protectori Sanctæ Domus ſubjecit. §. 1. Sane poſtquam plures Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri prædictam Sanctam Domum, olim Nazarenam, nunc vero Lauretanam nuncupatam, multiplici privilegiorum, gratiarum, indultorum, prærogativarum; & exemptionum conceſſione cumulaverant, ac ſignanter felicis recordationis Clemens PP. VII. etiam Prædeceſſor Noſter, inter alia, Caſtrum Lauretanum, illiuſque Habitatores, cum omnibus juribus, & pertinentiis ſuis, curæ, gubernio, adminiſtrationi, & regimini, cum mero, & mixto Imperio, ac poteſtate gladii, Commiſſarii, ſeu Protectoris ejuſdem Sanctæ Domus ſubmiſerat, & demandaverat; ac ſubinde rec. mem. Sixtus Papa V. pariter Prædeceſſor Noſter Caſtrum Lauretanum prædictum in Civitatem, ac Sæcularem & inſignem Collegiatam Eccleſiam inibi exiſtentem, eandemque Sanctam Domum, magnifica, atque eleganti Ædificiorum conſtructione circumdatam atque exornatam, in Cathedralem ere-

Sixtus V. ſupradictum Caſtrum in Civitatem, ac Collegiatam Eccleſiam, ſanctamque Domum in Cathedralem erexit.

PONT. A. III.

Paulus V. Sanctam Domum, & pertinentia ab Episcopo eximit, ac Territorium nullius Dioceſis declarat, eique Protectorem præfecit.

xerat, deindeque piæ record. Paulus Papa V. ſimiliter Prædeceſſor Noſter, ad ſuccidenda jam enata inter Epiſcopum Lauretanum, & Protectorem ipſius Sanctæ Domus, Litium, & Controverſiarum germina, per quandam ſuam in perpetuum valituram Conſtitutionem, quæ incipit: *Divina diſponente Clementia &c.* ſub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXX. pridie Idus Julii Pontificatus ſui Anno XVI. editam, eidem Sanctæ Domui Laureranæ Solum, ſeu pavimentum Sancti Cubiculi, ſeu Sanctæ Capellæ, quam circumcirca uſque ad Columnas, & Scalas incluſive contentum, in Territorium proprium, diſtinctum, & ſeparatum, nullius Dioceſis, in quo de cætero ſolus ejuſdem Sanctæ Domus Protector, pro tempore exiſtens, ejuſque Gubernator, privative quoad Epiſcopum Lauretanum, etiamſi Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis exiſteret, juriſdictionem omnimodam, & quaſi Epiſcopalem habere, & exercere poſſet, perpetuo conſtituerat, & aſſignaverat, ipſamque Sanctam Domum, ſeu Capellam magnam, & parvam nuncupatam, pavimentum, ac Territorium prædictum, ejuſque Gubernatorem, Officiales, Miniſtros, & quoſcumque alios tam Laicos, quam Clericos, & Regulares, eidem Sanctæ Domui, ſeu Capellæ, ejuſque Bonis quomodolibet inſervientes, necnon eorundem Officialium, Miniſtrorum, aliorumque inſervientium Familias, & Famulos, & quoſcumque Peregrinos ad Sanctam Domum prædictam confluentes, ipſiuſque Sanctæ Domus Palatia, Ædificia, Poſſeſſiones, & Prædia quæcumque, ac reliqua Bona tam Mobilia, quam Stabilia, & ſemoventia, ubicumque exiſtentia, Supellectilia etiam pretioſa, pecunias, eleemoſynas, Donationes, & quæcumque relicta, ab omni, & quacumque Epiſcopi Lauretani ſuperioritate, juriſdictione, dominio, ac poteſtate perpetuo, pleniſſime, penituſque, & omnino exemerat, & liberaverat, ac ſub Beati Petri, & Sedis Apoſtolicæ protectione ſpeciali ſuſceperat, omnimodamque juriſdictionem Eccleſiaſticam, & Spiritualem, ac quaſi Epiſcopalem in prædictam Sanctam Domum, ejuſque Territorium, Miniſtros, Officiales, alioſque Inſervientes, & Peregrinos, reſque, Bona, ac jura prædicta eidem pro tempore Protectori adjudicaverat, variis eidem Protectori, tam circa Vicarii Curati deputationem, quam circa Litterarum dimiſſorialium conceſſionem, aliaque plurima, privilegiis, & facultatibus attributis.

Innoc. XII. confirmata exemptione S. Domus a juriſd. Ord. nutil., Protectoris Officium ſuppreſſit.

§. 2. Noviſſime felicis pariter recordationis Innocentius Papa XII. prædeceſſor quoque Noſter, provide attendens, ex hujuſmodi forma Regiminis ſperatam non proveniſſe utilitatem, quin potius experientia, & quamplurimis ad audientiam ejus perlatis recurſibus, & querelis edoctus, imminuta nimis Epiſcopi Lauretani poteſtate, Eccleſiaſticam diſciplinam paulatim diſſolvi, Clerique, ac Populi mores, aucto Exemptorum numero, relaxari; Ad obviandum detrimentis hujuſmodi, per aliam ſuam itidem perpetuo valituram Conſtitutionem, quæ incipit: *Sacroſancta Redemptionis humanæ myſteria*; editam ſub datum apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCXCVIII., nonis Auguſti, Pontificatus ſui Anno VIII., eidem Sanctæ Domui Territorium proprium, & ſeparatum, ac ab omni Ordinarii juriſdictione exemptum, & quaſi Epiſcopale, in prædicta Pauli Prædeceſſoris Conſtitutione aſſignatum, confirmavit, & approbavit, idemque Territorium, una cum omnibus prædictæ Sanctæ Domus Miniſtris, & Officialibus, aliiſque Perſonis ei quomodolibet inſervientibus, vel ad eam ex qualibet Mundi parte devotionis gratia confluentibus, ab omni, & quacumque Ordinarii prædicti juriſdictione iterum pleniſſime, penituſque exemit; Et prædicto Protectoris, quod per obitum bon. mem. Palutii, dum vixit, Epiſcopi Portuen. S. R. E. Cardinalis de Alteriis nuncupati, tunc vacabat, Officio, Dignitate, titulo, & denominatione perpetuo ſuppreſſis, & extinctis, ſub Beati Petri, & Sedis Apoſtolicæ ſpeciali, & immediata protectione ſuſcepit.

ANNO 1743.

Et Congregationi Lauretanæ juriſdictionem, quam Protectores exercebant, demandavit, eique facultates, Statuta &c. condendi &c. conceſſit.

§. 3. Omnem vero, & quamcumque juriſdictionem tam Eccleſiaſticam, & Spiritualem, ac quaſi Epiſcopalem, quæ in eandem Sanctam Domum, ejuſque Territorium, Officiales, & Miniſtros, Peregrinos, ac Bona prædicta, quam Sæcularem, ſive Laicalem, in Communitatem, Homines, & Civitatem Lauretanam, ejuſque Comitatum, atque Diſtrictum, Protectori pro tempore ejuſdem Sanctæ Domus quomodolibet competierat, quandoquidem ei Romani Pontifices, per ſe ipſos, Apoſtolicæ Servitutis onere prægravati, vacare nequibant, exercendam impoſterum ſtatuit, & mandavit per Congregationem nonnullorum S. R. E. Cardinalium, & Romanæ Curiæ Prælatorum, *Lauretanam* nuncupandam, quam ad hunc effectum erexit, & inſtituit, ac ſpecialiter deputavit. Eidemque Congregationi, ut ſemel, & pluries, ac quoties ſibi videretur, & placeret, quæcumque Statuta, & Ordinationes pro felici prædictæ Sanctæ Domus, ejuſque Bonorum, ac Perſonarum eidem inſerventium regimine, Sacris tamen Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis non adverſantia, & ab omnibus, ad quos pertineret, inviolabiliter obſervanda, condere, edere, & publicare, illaque mutare, alterare, corrigere, & emendare licite poſſet, & valeret, conceſſit, & indulſit.

Sanctæ Domus, & Civitatis regimen, quoad Spiritualia Epiſcopo ut Sanctæ Sedis Delegato, quoad Temporalia Gubernatori commiſit.

§. 4. Inſuper voluit, & mandavit, ut Congregatio prædicta, in Spiritualibus quidem, quæ ſcilicet ad Eccleſiæ cultum, Chori ſervitium, Divinorum celebrationem, Animarum Curam, Sacramentorum adminiſtrationem, morum correctionem, & alia hujuſmodi pertinerent, Epiſcopi Lauretani pro tempore exiſtentis tanquam Sedis Apoſtolicæ Delegati; In iis vero, quæ quorumcumque Bonorum ejuſdem Sanctæ Capellæ temporalem adminiſtrationem, necnon dictæ Civitatis CLauretanæ, ejuſque Comitatus, atque Diſtrictus, tam in Cauſis Civilibus, quam Criminalibus, ſeu mixtis, Gubernium Sæculare concernerent, Romanæ Curiæ Prælati in Gubernatorem a Romano Pontifice pro tempore exiſtentem deputandi, ope, & miniſterio uti deberet.

Epiſcopi, & Gubernatoris facultates expreſſit.

§. 5. Præterea tam Domorum, & Ædificiorum omnium Fabricam, & manutentionem, quam Supellectilium cujuſcumque generis, Paramentorum, Gemmarum, aliorumque Jocalium, quæ ſub Theſauri nomine continentur,

ANNO 1743.

tor, necnon eleemosynarum, & largitionum quarumcumque custodiam, atque etiam Montis Pietatis, Nosocomii, Hospitii, & Triclinii pro pauperibus Peregrinis, superintendentiam, Gubernatoris prædicti curæ committendas esse; Ministros vero supradictis Locis, rebusque inservientes, si Clerici essent, in concernentibus dumtaxat eorum ministerium, Gubernatori prædicto, in reliquis autem Episcopo Lauretano, tanquam Sedis Apostolicæ Delegato; Organistam demum, Cantoresque quoscumque ejusdem Sanctæ Domus, quoad correctionem morum, Ecclesiæque servitium, Episcopo, & in cæteris Gubernatori subesse debere decrevit, & declaravit; Si quid vero circa præmissorum observantiam, interpretationem, seu declarationem, ullo unquam tempore controverti, aut dubitari contigisset, id omne prædictæ Congregationis Lauretanæ, ut præmittitur, institutæ judicio (necessariis, & opportunis ei ad id facultatibus attributis) declarandum, decidendum, definiendumque esse præcepit, & mandavit, aliaque statuit, & decrevit, prout in ejusdem Innocentii Prædecessoris Constitutione prædicta uberius continetur.

Tandem futuras Controversias Congregat. Lauretanæ decidendas &c. reliquit.

Variæ, post Constitutionem Innocenti, controversiæ.

§. 6. Cum autem ex præmissis provide, ut præmittitur, dispositis, ea, quæ sperabatur, concordia, & tranquillitas non evenerit, quinimo inter Episcopum Lauretanum, & Gubernatorem prædictos, super eorum respective Jurisdictionis exercitio, & pertinentia, novæ dubiorum, & quæstionum ambages emerserint, adeout in illis dissolvendis Congregatio Lauretana prædicta per crebras Resolutiones, & Decreta assidue laboraverit; Nos, quibus jurisdictionales controversiæ hujusmodi, in ipso Nostræ ad Summi Apostolatus apicem Assumptionis exordio, non sine animi molestia innotescebant, soliciti fuimus, ut per sedulam Nostræ provisionis industriam, Controversias hujusmodi componeremus; Quamobrem post deliberationem, quam super hoc adhibuimus diligentem, varias Resolutiones a prædicta Congregatione Lauretana super eisdem Controversiis alias aliis temporibus emanatas colligi curavimus; simulque gravati non fumus tria supra triginta Dubia materiam jurisdictionalem hujusmodi tangentia, in dicta Congregatione usque de Anno Domini MDCCXXXIV. inter Partes concordata, sed nondum eatenus proposita, nec decisa, Apostolicæ Nostræ Resolutionis oraculo definire; Omnesque, & singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam ab ipsa Congregatione editas Resolutiones prædictas, in compilationem, seu Synopsim Alphabeti ordine digestam, quæ deinde Typis impressa promulgari valeat, curavimus redigendas.

Earum Resolutiones a Congr. Lauretana emanatæ colliguntur, & Dubia decidantur.

Omnes Resolutiones in Alphabetico ordine in Synopsim redactæ imprimuntur.

§. 7. Intendentes igitur per eandem Synopsim quæstiones, & Controversias jurisdictionales hujusmodi, aut omnino extinguere, vel saltem majori ex parte abolere, & utramque Jurisdictionem, Episcopi videlicet, & Gubernatoris Lauretani pro tempore existentium, quantum nobis possibile est, pacis fœdere unire, Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia, & singula privilegia, gratias, prærogativas, exemptiones, & indulta a quibuscumque Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris prædictæ Sanctæ Domui, illiusque Bonis, & Personis ei inservientibus, quomodolibet concessa, & elargita, necnon Pauli, & Innocentii Prædecessorum Constitutiones prædictas, eandemque Synopsim, omnesque, & singulas, tam a Nobis, quoad Dubia prædicta, quam a dicta Congregatione Lauretana editas Resolutiones, & in ipsa Synopsi contentas, eorundem privilegiorum, gratiarum, exemptionum, indultorum, Constitutionum, & Synopsis respective tenores etiam veriores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, Apostolica auctoritate, tenore præsentium confirmamus, approbamus, & innovamus, illisque, ac eorum singulis novum, perpetuumque Apostolicæ firmitatis robur adjicimus: decernentes, eandem Synopsim, singulasque Resolutiones in ea contentas, vim, & effectum, & efficaciam Legis, & Canonicæ Sanctionis perpetuo habere, & obtinere, omnesque, & quascumque Controversias, si quas imposterum inter Episcopum Lauretanum, & Gubernatorem pro tempore existentes, super eorum respective Jurisdictionis pertinentia, vel exercitio, quomodolibet exoriri contingat, ad Synopsim, & Resolutiones in eas contentas prædictas omnino referri, & nonnisi juxta, & secundum easdem Synopsim, & Resolutiones, dirimi, ac definiri debere.

Privilegia &c. a Prædeceff. Sanctæ Domui &c. concessa

Pauli, & Innocentii Constitutiones, Synopsis, & Resolutiones super controversiis, & super Dubiis confirmantur, &c.

Synopsis Resolutionesque vim Legis habere declaratur.

§. 8. Easque, necnon præsentes nostras Literas, etiam ex eo, quod Venerabilis Frater modernus Episcopus, & dilectus Filius modernus Gubernator Lauretani, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, vel habere prætendentes, quibus omnibus & singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem præmissis non consenserint, aut vocati, vel auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, & legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci nullatenus unquam posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & ab iis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, firmiter, & inviolabiter observari, eisque omnino acquiescì; Sicque, & non alias per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, & potestate fungentes, ac Dignitate, etiam Cardinalatus honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, ac eandem Congregationem Lauretanam, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter, quam juxta, & secundum Synopsim, & Resolutiones in ea contentas prædictas, judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, in controversiis jurisdictionalibus Lauretanis, in quocumque judicio, & in quacumque instantia, ubique judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, quidquid secus super præmissis, vel eorum aliquo, aut circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulæ pro validitate, & observantia Synopsis Resolutionumque hujusque Constitutionis.

Cum Clausula Sublata, & Decreto irritanti.

Caterum, quia contingere potest, ut circa observantiam, intelligentiam, declarationem, & interpretationem prædictarum Pauli, & Innocentii Prædecessorum Constitutionum, aliqua

Controversiæ, quæ deinceps orientur, Congreg. Lauretanæ resolvendæ &c. demandantur.

PONT. A. III. qua deinceps exoriatur quæſtionis materia, vel controverſia, quæ in memorata Synopſi deciſa, & definita non reperiatur; Nos quamcumque quæſtionem, vel controverſiam hujuſmodi, ſi quam exoriri contingat, ejuſdem Congregationis Lauretanæ judicio reſolvendam, decidendam definiendamque eſſe ſtatuimus, ac eidem Congregationi plenam, & omnimodam ad id tribuimus, & concedimus facultatem; Novaſque Reſolutiones ab ipſa Congregatione ſuper iis emanandas, tanquam perpetuo validas, & efficaces, ab omnibus & ſingulis, ad quos ſpectat & pertinet, aut ſpectare & pertinere poterit quomodolibet in futurum, quacumque appellatione, recurſu, & contradictione remotis, dummodo tamen Synopſi, & Reſolutionibus in ea contentis prædictis in aliquo non adverſentur, omnino ſervandas, diſtricte præcipimus, & mandamus.

Derogationes opportunæ.

§. 10. Non obſtantibus præmiſſis, ac quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula, de jure quæſito non tollendo, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus, Apoſtolicis, aliiſque quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Conſuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis: Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

De Tranſumptis.

§. 11. Volumus autem, ut earundem præſentium Litterarum Tranſumptis, ſeu Exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in Judicio, & extra illud adhibeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Noſtræ Conſtitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Declarationis, Confirmationis, Mandati, ac Voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, ſeptimo Idus Januarii, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

Dat die 7. Jan. 1743.

D. Card. Paſſionеus.
X. Sub-Datarius.

VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Synopſis Reſolutionum datur infra in Appendice.

ANNO 1743.

UT PRÆSTATIONES

LXXIII.

Poſt obitum S. R. E. Cardinalium Magiſtris Ceremoniarum perſolvi ſolitæ, deinceps a ſingulis Cardinalibus in ſua ad Cardinalatum promotione ſolvantur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Paulus V. certas ſummas, tum in promotione, tum in obitu S. R. E. Cardinalium Miniſtris S. Collegii, & Magiſtr. Ceremoniarum ſolvi mandavit.

DUDUM, ſicut accepimus, fel. rec. Paulus Papa V. Prædeceſſor noſter, conſiderans aſſiduos labores, quos Magiſtri Ceremoniarum, ac Officiales, ſeu Miniſtri S. R. E. Cardinalium Collegii, in rebus & negotiis ejuſdem Sacri Collegii procurandis, ſubſtinebant, per quaſdam ſuas in ſimili forma Brevis die 3. Januarii MDCXIX. expeditas literas, motu ſuo proprio, ac ex certa ſcientia, eiſdem Magiſtris Ceremoniarum centum, necnon Secretario, & Clerico, ac Computiſtæ Sacri Collegii prædicti ſeptuagintaquinque, a ſingulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem; necnon poſt obitum ſingulorum Cardinalium, etiamſi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum veniſſent, & ſive illos in Romana Curia, vel extra eam, & ubique decedere contigiſſet, eiſdem Magiſtris quinquaginta, ac Secretario, Clerico, & Computiſtæ præfatis ſimiliter ſeptuagintaquinque Ducatos auri de Camera, in ſupplementum mercedis ordinariæ eorumdem Officialium, ſeu Officiorum, deberi, illiſque conjunctim per pro tempore exiſtentes Cardinales prædictos, ſeu per eorum Agentes, & hæredes, quomodolibet debitos, ac ſolvendos, auctoritate Apoſtolica ſtatuit, & ordinavit.

Clemens IX. aliis præſtationes adhibit pro Magiſtris Ceremon. non participip.

§. 2. Subinde vero rec. mem. Clemens PP. itidem Prædeceſſor noſter, cum accepiſſet, præter prædictos Magiſtros Ceremoniarum, qui duo ſunt, & participantes vocantur, alios eſſe Ceremoniarum Capellæ Pontificiæ Magiſtros interdum duo, & quandoque, prout nunc, tres, qui non participantes nuncupantur, ipſoſque Magiſtros Ceremoniarum non participantes in pari poſſeſſione accipiendi, vel exigendi a ſingulis Cardinalibus in promotione ad Cardinalatus honorem triginta ſex, & poſt obitum ab eorum hæredibus viginti-quinque Ducatos auri de Camera pares, ex laudabili conſuetudine, reperiri; & Venerabiles Fratres tunc ſuos, nunc noſtros, Sanctæ Romanæ Eccleſiæ prædictæ Cardinales horum quoque Magiſtrorum Ceremoniarum officio, atque miniſterio egere, & uti; dictaque emolumenta eis, tanquam mercedem, ſeu pro eorum mercede, præſtari conſueviſſe; propterea illorum indemnitati conſulere volens, per ſuas quoque in pari forma Brevis die XXII. Novembris MDCLXVIII. expeditas literas, motu ſimili, ac ex certa ſcientia ſua, præfatis Ceremoniarum Magiſtris non participantibus triginta ſex in promotione ad Cardinalatus honorem, & vigintiquinque Ducatos auri de Camera, prædictos, inter eos pro æqualibus portionibus reſpective dividendos, poſt obitum ſingulorum Cardinalium hujuſmodi, etiamſi

Digitized by Google

ANNO 1743.

etiamsi ad Cardinalatus honorem promoti Romam nondum veniſſent, & ſive in Romana Curia, vel extra eam, & ubicumque illos decedere contigiſſet, in ſupplementum mercedis ordinariæ eorumdem Magiſtrorum Ceremoniarum non participantium, pariter deberi, illiſque conjunctim per pro tempore exiſtentes Cardinales prædictos, ſeu per eorum Agentes, & hæredes reſpective abſque mora ſolvi, & eis conſignari debere, ſine ullo tamen quorumcumque jurium Cameræ quomodolibet debitorum, & ſolvendorum, ac anterioritatis, & potioritatis Ceremoniarum Magiſtrorum participantium, & trium Sacri Collegii Officialium ſupradictorum præjudicio, itidem perpetuo ſtatuit ſimiliter, & ordinavit.

Clemens XII. ſummas Miniſtris Sacri Collegii debitas, in ipſis Cardinalium promotionibus integre ſolvi voluit.

§. 2. Poſtmodum vero ſel. record. Clemens Papa XII. pariter Prædeceſſor noſter per ſuas itidem in ſimili forma Brevis die XVII. Auguſti MDCCXXXIV. expeditas literas, cum etiam accepiſſet ſeptuagintaquinque Ducatorum auri hujuſmodi, memoratis Officialibus, ſeu Miniſtris dicti Collegii Cardinalium, nempe Secretario, Clerico, & Computiſtæ, poſt obitum Cardinalium, ſicut præmittitur, debitorum, ac per defunctorum hæredes ſolvendorum exactionem perquam difficilem reddi, præcipue ubi ipſos Cardinales extra ditionem Eccleſiaſticam, & maxime ultra montes ab humanis decedere contigiſſet, itaut multoties eorumdem Ducatorum ſolutio, etiam poſt peractas exactiores diligentias, a præfatis hæredibus nullatenus facta fuerit; dictoſque Officiales, ſeu Miniſtros eo agrius iſtiuſmodi emolumentis carere, quod merces eorum ordinaria admodum tenuis exiſteret, ſibique viciſſim non mediocres labores, aliaque onera incumberent, ac propterea Secretario multæ expenſæ faciendæ eſſent, Clerico vero, ac Computiſtæ prædictis alieno ſervitio, ſeu miniſterio ſeſe addicere per ſtatuta ſupradicti Sacri Collegii vetitum eſſet; præmiſſa, ac præſertim dicta emolumenta ipſis Officialibus, ſive Miniſtris, tanquam mercedem, ſeu pro mercede præſtanda fore attendens, illorumque proinde indemnitati proſpicere volens; motu ſimili, ac ex certa ſua ſcientia, ſeptuagintaquinque Ducatos, qui, poſt obitum ſingulorum Cardinalium, eiſdem Officialibus, ſeu Miniſtris per hæredes defunctorum, juxta dicti Pauli Prædeceſſoris literarum formam, & diſpoſitionem, ſolvendi, & conſignandi erant, deinceps a ſingulis Cardinalibus in ſua ad Cardinalatus honorem promotione per ſe, ſeu eorum Agentes, ipſis Officialibus, ſive Miniſtris abſque mora, unacum aliis ſeptuagintaquinque Ducatis ſimilibus in eorum promotione hujuſmodi debitis, & aſſignatis, ut præfertur, ſolvi, & conſignari debere, ſine ullo pariter quorumcumque Jurium Cameræ Apoſtolicæ debitorum, & ſolvendorum præjudicio, eadem auctoritate Apoſtolica perpetuo itidem ſtatuit, & ordinavit; & alias, prout in ejuſdem Pauli, & utriuſque Clementis Prædeceſſorum prædictorum literis, quarum tenores præſentibus pro expreſſis haberi volumus, uberius continetur.

Pontifex, ex patriate rationis, idem ſervari jubet cum Magiſtris Ceremoniarum.

§. 3. Nos conſiderantes quinquaginta Ducatorum auri hujuſmodi dictis Magiſtris Ceremoniarum de numero participantium, & viginti quinque Ducatorum parium Magiſtris non participantibus, poſt obitum Cardinalium, ut præfertur, debitorum, ac per defunctorum hæredes ſolvendorum exactionem pari modo difficilem reddi, præſertim ſi ipſos Cardinales extra Statum Eccleſiaſticum, & ultra Montes, debitum naturæ perſolvere contigerit, & cauſas, propter quas ſecundodictus Clemens ſuas literas prædictas favore dictorum Officialium, & Miniſtrorum edidit, etiam pro eiſdem Magiſtris Ceremoniarum exiſtere; ac proinde hiſce incommodis conſulere cupientes, motu ſimili, ac ex certa ſcientia noſtra, ut quinquaginta Ducatos Magiſtris Ceremoniarum de numero participantium, & viginti-quinque Ducatos, qui poſt obitum ſingulorum Cardinalium eiſdem Magiſtris Ceremoniarum de numero non participantium, per hæredes defunctorum, juxta memoratarum Pauli, & primodicti Clementis Prædeceſſorum prædictorum literarum formam & diſpoſitionem, ſolvendi, & conſignandi erant, deinceps a ſingulis Cardinalibus in ſua ad Cardinalatus honorem promotione per ſe, ſeu eorum Agentes, ipſis Magiſtris Ceremoniarum de numero participantium, una cum centum & duodecim Ducatis ſimilibus, & de numero non participantium una cum aliis triginta ſex Ducatis ſimilibus, in eorum promotione debitis & aſſignatis, ut præfertur, abſque mora, & ulla tergiverſatione ſolvi, & conſignari debeant, ſine ullo pariter quorumcumque jurium Cameræ Apoſtolicæ debitorum, & ſolvendorum præjudicio, eadem auctoritate tenore præſentium, perpetuo itidem ſtatuimus, & ordinamus.

Executores deputat.

§. 4. Injungentes propterea dilectis Filiis ejuſdem S. R. E. Collegii Cardinalium moderno, & pro tempore exiſtenti Camerario, necnon Cauſarum Curiæ Cameræ prædictæ Generali Auditori, quatenus infra menſem, a die promotionis dictorum Cardinalium computandum, etiamſi ipſi Cardinales nondum, ut ſupra dictum eſt, Romam venerint, per Collegii prædicti Depoſitarium, vel alias, prout melius expedire videbitur, centum ſexaginta-duos Magiſtris Ceremoniarum de numero participantium, & ſexagintaunum Ducatos auri de Camera hujuſmodi, Magiſtris Ceremoniarum de numero non participantium præfatis, quibuſvis appellationibus, ſubterfugiis, & cavillationibus remotis, perſolvi curent, & etiam cum effectu faciant; ac ſummarium, & expeditum jus illis adminiſtrent, omnibuſque remediis opportunis ſibi beneviſis, etiam cum invocatione brachii ſæcularis, cogant, & compellant: Non obſtantibus præmiſſis, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon omnibus, & ſingulis illis, quæ memoratus Paulus, ac Clementes prædicti Prædeceſſores in eorum reſpective literis prædictis voluerunt non obſtare, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XIV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno III.

Dat. die 14. Febr. 1743.

Pro D. Card. Paſſionco.
Gajetanus Amatus.

PONT. A. III.

E C.

PONT. A. III. LXXIV.

ECCLESIÆ PAPIENSI

Perpetuo unitur Archiepiſcopatus Amaſienſis in partibus Infidelium; aliaque privilegia confirmantur, & reſpective concedun. tur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. AD ſupremam equidem Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis, cujus ſervituti Paſtorum Princeps JESUS CHRISTUS Nos imbecillitatis noſtræ conſcios per ineffabilem bonitatem ſuam mancipare dignatus eſt, auctoritatem, providentiamque pertinere intelligimus, ut non ſolum decora, privilegia, prærogativas, immunitates, & exemptiones, quibus alias legitime conceſſis ſingulæ Eccleſiæ pacifice fruuntur, confirmare, & augere ſtudeamus, verum etiam opportunam, ſalutaremque, ad bene conſtitu. tum, Apoſtoliciſque legibus præſcriptum Eccleſiaſticæ Diſciplinæ ordinem in ſuo priſtino decore retinendum, conſervandumque, ſi quo pacto per longas temporum vices immutari contigiſſet, operam noſtram conferre ſatagamus.

Eccleſiæ Papienſis prærogativæ novis decoribus augeri mavult. §. 1. Quoniam autem Cathedralis Eccleſia Papiæ, quæ olim Ticinum dicta eſt, non tam vetuſtæ antiquitatis, Longobardorum Regum Sedis, & tot Sanctorum Antiſtitum pietate, literis, ac Martyrio inſignium ſplendore, quam ipſa amplitudine, & omnimoda in populos ſibi ſubjectos juriſdictione, inter præcipuas Italiæ Eccleſias ſemper extitit, factum eſt, ut innumera promemodum privilegia cum latifundiis fortunis, aliiſque ampliſſimis juribus, Romani Pontifices, Imperatores, Reges Longobardorum, aliique Principes eidem Eccleſiæ, ejuſque Antiſtitibus indulſerint; Eapropter tot ſane privilegia cum decoribus, prærogativis, dignitate, auctoritate, immunitatibus, exemptionibuſque conjuncta, ac toties comprobata, atque confirmata iiſdem Antiſtitibus, qui Apoſtolicæ huic Sanctæ Sedi immediate ſubjecti ſunt, Pallii certe uſus, ac jus Crucem more Archiepiſcoporum ante ſe geſtandi, album equum conſcendendi, jus a dextris in Conciliis Generalibus Summo Romano Pontifici aſſidendi, jus denique, quod etiam admirans refert clar. mem. Cæſar Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Baronius, ut quotieſcumque Ticinenſis Epiſcopus vocaret ad Synodum Archiepiſcopos Mediolanenſem, & Ravennatenſem, cum Suffraganeis, venire omnino deberent; hæc non immerito expoſcerent, ut eamdem Cathedralem Eccleſiam, exigentibus etiam eximiis Venerabilis Fratris Franciſci ejuſdem Cathedralis Papienſis Epiſcopi, in tuendis Eccleſiæ Papienſis, ipſi ſpirituali connubio junctæ, juribus egregie meriti virtutibus, in Archiepiſcopatum erigeremus.

Pontificis conſilium. §. 2. Verum Nos, quibus nihil eſt antiquius, quam ut Venerabilem Eccleſiarum antiquitatem ſtabilem cuſtodiamus, æquum, nec novum eſſe ducimus, ſi eidem Eccleſiæ Cathedrali Papienſi, ejuſque Antiſtiti pro tempore exiſtenti aliquem titulum Archiepiſcopi Eccleſiæ Archiepiſcopalis in partibus Infidelium ſitæ tribuamus, Archiepiſcopalemque Eccleſiam hujuſmodi ipſi Papienſi Eccleſiæ uniamus, & incorporemus: Ita enim fiet, ut eidem Epiſcopo Papienſi tot privilegiis munito, & Archiepiſcopali dignitate adaucto, debitus locus, & honor in quibuſvis Eccleſiaſticis, & Sæcularibus Conſeſſibus deferatur. ANNO 1743.

Archiepiſcoporum Amaſiæ in part. Infid. ipſi perpetuo unit.

§. 3. Hinc eſt, quod Nos, Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium, Archiepiſcopalem Eccleſiam Amaſiæ, quæ Helenoponti Metropolis Turcarum Tyrannidi ſubjecta, quoad nominis honorem ſaltem conſervari meretur, eidem Cathedrali Eccleſiæ Papienſi unimus, & incorporamus, ac perpetuis futuris temporibus unitam, & incorporatam eſſe, ac fore declaramus, ſtatuimus, decernimus, & ordinamus; itaut non modo idem Venerabilis Frater Franciſcus Papiæ Epiſcopus, ſed quicumque pro tempore in Epiſcopali Papienſi Cathedra ipſi ſucceſſerit, una inſimul nuncupetur, inſcribatur, & ſit Archiepiſcopus Amaſienſis, & Epiſcopus Papienſis, cum omnibus, & ſingulis juribus ratione tum Epiſcopalis Eccleſiæ Papienſis, tum Archiepiſcopalis Eccleſiæ Amaſienſis ad ipſum reſpective ſpectantibus; Nec propterea eumdem Archiepiſcopum, & Epiſcopum, ad Archiepiſcopalem Eccleſiam prædictam Amaſiæ, donec ab Infidelibus detinebitur, accedere, & apud eam perſonaliter reſidere minime teneri.

Eadem ſub immediata S. Sedi ſubjectione confirmatur, etiam quoad cauſarum appellationes, &c.

§. 4. Præterea volumus, & mandamus, ut idem Epiſcopus Papienſis, & Archiepiſcopus Amaſienſis, deinceps ſemper, ut antea, memoratæ Apoſtolicæ Sedi immediate ſubjectus intelligatur, nec juxta Concilii Tridentini decretum, & Concilii Romani a ſel. record. Benedicto PP. XIII. Prædeceſſore noſtro celebrati, præſcriptionem, ſibi Metropolitanum, quem hactenus non elegit, impoſterum eligere teneatur; nec Cauſæ quæcumque Civitatis, & Diœceſis Papienſis ad quemvis, jure appellationis, niſi ad Apoſtolicam Sedem prædictam, deferantur.

De forma expediendi Literas Ap.

§. 5. Denique ſtatuimus, ac declaramus, eumdem Franciſcum modernum Epiſcopum Papienſem, tenore præſentium, abſque ulla alia declaratione, ſive Apoſtolicarum Literarum expeditione, re ipſa Archiepiſcopum Amaſienſem eſſe, ac fore, & nuncupari poſſe, ac debere; ipſius vero pro tempore Papienſi Eccleſiæ præfatæ præficiendis Antiſtitibus, toties, quoties præfici contigerit, per eaſdem Apoſtolicas ſub Plumbo pro Papienſi Eccleſia expediendas literas, titulum Archiepiſcopi Amaſienſis conferri debere, facta ſemper unionis, & incorporationis hujusmodi mentione; quem ſane titulum Archiepiſcopi Amaſienſis ita unitum, & incorporatum eſſe, ac fore volumus ac præcipimus Epiſcopo Papienſi pro tempore exiſtenti, ut quicumque Papienſis Epiſcopus, ſi ipſum ab Eccleſia Epiſcopali Papienſi ad aliam Epiſcopalem Eccleſiam tranſferri evenerit, relicto Archiepiſcopi Amaſienſis titulo, alium alterius Archiepiſcopalis Eccleſiæ titulum ab Apoſtolica Sede præfata impetrare, & obtinere debeat.

Quid in caſu tranſlationis.

Clauſula de perpetuo rerum ſtatu, ſublata &c. irritantium &c.

§. 6. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis,

ANNO 1743. dinis, conditionis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, intimati, aut auditi fuerint; tametsi suorum Indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari, citari, intimari, & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque juridica, privilegiata, & rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, causa, occasione, colore, prætextu, titulo etiam oneroso, & capite etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso quempiam in Judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse; Sed easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, semper firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac eidem Francisco Archiepiscopo, & Episcopo, & suis pro tempore Successoribus in omnibus, & per omnia pleniissime suffragari; Sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio.

§. 7. Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, quacumque Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula in contrarium præmissorum quomodolibet edita, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictarum Ecclesiarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis prærogativis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro sufficienti eorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse, ac pleniissime, & ampliissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XV. Februarii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

PONT. A. III.

Dat die 15. Febr. 1743.

Pro D. Card. Passionco.
Cajetanus Amatus.

CONCIONATORIS LXXV.

Apostolici munus Ordini Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum perpetuo addicitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificia studium erga Ordinem FF. Minorum Cappucc.

INCLYTUM Fratrum Minorum Sancti Francisci Cappuccinorum nuncupatorum Ordinem, dum in Minoribus quidem essemus, ea, qua par erat, veneratione prosequebamur: in hac vero Sacrosancti Apostolatus specula constituti, majoribus Apostolicæ nostræ caritatis, benignitatisque testimoniis complecti gestimus; considerantes maxime, quanta, & quam luculenta Christianæ pietatis, & religiosæ perfectionis exempla, cum sacrarum doctrinarum splendore, atque æterna Animarum salute conjuncta, sicut ab initio, in Catholica Ecclesia, ita in dies proferant religiosissimi illius Ordinis Alumni; ut nihil Orthodoxos, Acatholicosque vicissim vehementius perstringat, & ad saniorem mentem reducat, quam celeberrimi Instituti inita cum austerioris vitæ sanctimonia ratio, & Christianarum virtutum semita, prius per eosdem Alumnos quam diutissime trita, deinde aliis exemplo, & verbo indicata.

Horum eximia opera in munere Concionatoris Sacri Palatii.

§. 1. Eapropter accedentes Nos ad audiendum Verbum Dei, quod in Apostolico Palatio statis temporibus prædicari solet, tunc temporis maximopere laudabamus sapientissimum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum consilium, qui ex hoc potissimum Ordine Prædicatores ad hujusmodi officium adscisere consuevissent; Ex illo enim, non tam majorum nostrorum, quam nostra etiam memoria, prodierunt insignes Verbi Dei Præcones, quorum etiam in præsentia quamplurimi ubique per Catholicum Orbem commendantur, Inter alios vero, qui præclaras Concionatoris in Palatio Apostolico partes, summa cum nominis laude, expleverunt, præter Venerabilem Fratrem Bonaventuram Ferrariæ Archiepiscopum a Nobis, dum in minoribus pariter essemus, cum voluptate diu auditum, ac tantopere probatum, duo etiam in Sacrum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Collegium adlecti fuerunt, Anselmus a Monopoli, & Franciscus Maria ab Aretio.

Utilitas addicendi perpetuo

§. 2. His sane, aliisque animum nostrum moventibus, atque ex eo etiam adducti, quod in

Pont. A. III. huiusmodi munus eorum Ordi. in hac Alma Urbe noſtra alia Officia, atque Miniſteria aliis nonnullorum Religioſorum Ordinum Alumnis ita addicta in perpetuum ſunt, ut munera hujuſmodi, tamquam ſibi debita, vindicantes Ordinum Superiores, quo laudabilius obeantur, optimum quemque ſuorum omni ſtudio, atque cura conquirant; confidimus fore, ut impoſterum, quemadmodum hactenus, benedicente Domino, factum eſt, ex memorato Cappuccinorum Ordine eximii in Apoſtolico Palatio Concionatores habeantur.

Quod per præſentes ſtatuitur. §. 3. Itaque, Motu proprio, non ad alicujus Nobis ſuper hoc oblatæ petitionis inſtantiam, ſed de noſtra mera deliberatione, ac certa ſcientia, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, ſtatuimus, decernimus, & ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus Officium prædictum Concionatoris Apoſtolici, alicui dicti Ordinis Minorum Cappuccinorum Profeſſori, committi, concedi, & aſſignari debeat.

Clauſula, & Decreta. §. 4. Decernentes eaſdem præſentes litteras, & in eis contenta quæcunque, ſemper firma, valida, & efficacia exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari; ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes. §. 5. Non obſtantibus præmiſſis, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon dicti Ordinis Cappuccinorum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Conſuetudinibus, Privilegiis quoque Indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die II. Mart. 1743. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

Pro D. Card. Paſſionei.
Cajetanus Amatus.

ANNO 1743. LXXVI.

EPISTOLA DECRETALIS.

In cauſa juriſdictionali jam dudum pendente inter Epiſcopum Converſanum, & Ordinem Militarem S. Joannis Hieroſolymitani. Expenditur vis Poſſeſſionis quadragenariæ, & immemorabilis. Indulta Apoſtolica, & Epiſcoporum ceſſiones quatenus juriſdictionem activam, vel exemptionem paſſivam dumtaxat importent &c. Sententia fertur pro Epiſcopo Converſano, & opportunis Decretis & clauſulis munitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium ab Eccleſiaſticæ pacis cura. APOSTOLICÆ ſervitutis officium, quod humeris noſtris, licet imparibus, inſcrutabilis impoſuit Divini altitudo conſilii, illius Nos ſæpe admonet ſolicitudinis, quam Romanum Pontificem, ad procurandam omnium Eccleſiarum tranquillitatem, earumque tuenda commoda, & jura, vigili cura oportet impendere; ut Epiſcopi ad eaſdem regendas a Spiritu Sancto poſiti, avulſis omnium diſſenſionum ſeminibus, commiſſo ſibi gregi attendentes, miniſterium ſuum in dulcedine pacis adimpleant.

Controverſiæ antiquitas, & ſtatus. §. 1. Cum itaque ad noſtri Apoſtolatus auditum, publico primum ſermone, ac fama, & deinde demiſſa Venerabilis Fratris Macarii Epiſcopi Converſani expoſitione nobis humiliter facta, delatum ſit, inter Epiſcopos pro tempore Converſanos ex una, ac dilectos filios Magnum Magiſtrum, & Fratres Milites militiæ S. Joannis Hieroſolymitani ex altera partibus, annoſam litem, & jam ſeneſcentem interceſſiſſe, ſuper exercitio juriſdictionis Ordinariæ in Oppido *Puriniani*; litemque ipſam, tametſi a bon. mem. Cæſare Lambertino Epiſcopo Inſulano, vigore commiſſionis ſignatæ manu fel. rec. Leonis Papæ X. Prædeceſſoris, per definitivam ſententiam olim diremptam, nihilominus denuo in Foro inſtauratam fuiſſe, & in Cauſarum Palatii noſtri Apoſtolici Auditorio, magno ipſorum litigantium incommodo, ac diſpendio, diutiſſime exagitatam, & per varias ambages ad hanc diem protractam, & adhuc in eodem Auditorio pendentem, majori utriuſque partis detrimento in diem magis magiſque protrahi poſſe: Idcirco ut celerius & expeditius, quo fieri poſſet, eidem tandem finis imponeretur, ſervata tamen, ſancteque, ut par eſt, cuſtodita Canonicarum legum, & ſanctionum cenſura; Nos Prædeceſſorum noſtrorum Romanorum Pontificum, præcipue Innocentii PP. III. morem, & exempla ſecuti, qui reſtituendæ pacis, & concordiæ ſoliciti, ad parcendum litigantium expenſis, & temporis diuturnitati conſulendum, non detrectantes onus, & laborem cognitionis ipſarum controverſiarum, Apoſtolicæ auctoritatis, & providentiæ partes non ſemel per ſe ipſi interpoſuere; cauſam hujuſmodi fere interminabilem, & perpetuam, ad Nos avocavimus, eamque, adſcitis

Jam Pontifex ad ſe avocat, cum conſilio Adud. S. Pal. Prædeceſſorum exemplo, decidendam.

Digitized by Google

ANNO 1743.

tis in consilium dilectis Filiis Causarum Palatii nostri Auditoribus, & allegationibus juris, & facti diversorum Jurisperitorum, qui utrique parti aderant, & jura strenue tuebantur, tum voce, tum scripto coram Nobis deductis, & sæpius a Nobis auditis, lectis, & diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam, & debito fine duximus terminandam.

Prælato inferiori acquiritur jurisdictio loco Episcopi Diœcesim, vel ex privil., vel ex conject. immem.

§. 2. Sane licet vetustissima hujus contestatæ litis primordia, si altius ab origine sua repetantur, præ vetustate admodum obscura, & involuta sint; illud tamen certum, firmumque, & indubitatum est, Oppidum *Putiniani* situm esse in Diœcesi Conversana, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Diœcesis ambitum, impugnatam unquam fuisse ab iis, qui acri & diuturna contentione, pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinaria jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse, aut ex vi clari & manifesti privilegii Apostolici, adimentis Episcopo, & Prælato inferiori tribuentis aliquam Territorii partem, a reliqua Diœcesi prorsus separatam, & quodammodo avulsam; aut, deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis stricte cum suis requisitis conditionibus comprobatæ: Continuata enim, & pacifica, atque hominum memoriam longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, & acquiescente Episcopo, tantæ virtutis, & efficaciæ esse censetur, ut jurisdictio Ordinaria, & Territorialis, quæ privilegio expresso adscribi non potest, saltem præsumpto videatur referenda.

Hæc vero ex possessione quadragenaria, cum titulo colorato, ex doctrina SS. D. N., ac Decreto Congr. Conc., & Cans. XI.

§. 3. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliquæ Tribunalium, & Jurisconsultorum in Foro sensim receptæ opiniones, asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in alienæ Diœcesis parte, adstrui sibi facile posse a Prælato inferiori ex sola quadragenaria possessione, cum titulo, ut vocant, colorato. Verum enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Decretorum Concilii Tridentini fungeremur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, & ad inconsultam Canonici juris interpretationem coerendam, rationum momenta, quæ pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, & publicis typis impresso. Subinde vero, ut omnis in posterum dubitandi occasio præcideretur, & una esset in Foro certa, & immota judicandi ratio, sublato quovis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Prædecessor noster ea, quæ a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium, & totidem Prælatorum, doctrina, & integritate præstantium, Nobis etiam uti Congregationis Secretario in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, mature discusso, intimeque ex nostra sententia rimato negotio, præmissas opiniones innixas *possessioni quadragenariæ cum titulo colorato*, tanquam Canonicis sanctionibus adversas, præsidio juris destitutas, & saniorum Canonistarum sententiis parum consentaneas, Pontif. A. III. rejecit; & ad asserendam favore Prælati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte alienæ Diœcesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitime probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem vero Clemens Prædecessor antedictæ Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. nedum benigne probavit, & observari perpetuis futuris temporibus præcepit; verum etiam typis impressum, & inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuo custodiri mandavit.

Religiosi Hierosol. non allegat immemorabilia, ut pote semper impugnata ab Episcopo.

§. 4. Hac igitur præ oculis habita certa judicandi regula provide sapienterque instituta, consulto Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensebantur initia prætensæ jurisdictionis in Oppido Putiniani, vel quia eadem immemorabilis, quæ solo labefactatur rumore, interverti, ac submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, & nunquam intermissa contradictione Episcoporum Conversanorum, tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus in præfato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

Privilegium Joann. XXII. favore Monachor. Benedict.

§. 5. Potissimum itaque acquisitæ jurisdictionis ordinariæ præsidium constituebat in privilegio Apostolico, ac in literis Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, præsertim fel. rec. Joannis XXII., qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanæ perpetuo incorporavit, & univit, *cum Ecclesiis, Capellis, Membris, Castris, Casalibus, Granciis, Territoriis, Olivetis, Possessionibus, Juribus, Jurisdictionibus, Libertatibus, Privilegiis, & exemptionibus, ac omnibus bonis, juribus, & pertinentiis suis.*

Quod eum suffragari cesserat.

§. 6. Verum, inspecto, & sedulo expenso integro contextu, & tenore præfatæ Constitutionis, minime ex ea evincitur, in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios, translatam fuisse plenam, & omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, & Spiritualem, non solum in Ecclesias, & loca, verum etiam in Clerum, & Populum, quemadmodum necessarium est, ut Prælatus inferior suum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Diœcesi separatum. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis prædictæ. Et quidem mens, quia unio & incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram Maris positum allecti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione Apostolica nanciscerentur dominium reddituum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco, transvehendis ultra Mare commeatibus maxime opportuno, Classi suæ contra Infideles instructæ supperias ferre possent.

Inspecta mente Pontificia.

Et deficiente expressa Ordinariæ jurisd. concessione.

§. 7. Adversantur præterea verba; quia si verba Bullæ singillatim examinentur, & præsertim illa: *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, & privilegiis:* tantæ non sunt efficaciæ, ut jurisdictio ab Episcopo ablata dicatur, & in Religionem Hierosolymitanam translata; quia, cum non agatur de privilegio mere exemptivo, sed de privilegio magis arduo, & a jure communi alieno, tribuen-

PONT. A. III.

buendi ſcilicet juriſdictionem Ordinariam perſonæ inferiori, ablata Epiſcopo parte ſuæ Diœceſis; nunquam per generalia, & ambigua verba conceſſum eſſe intelligitur.

Quam non omiſiſſet, dum levioris conſtituit.

§. 8. Maxime quia in caſu, de quo agitur, ad hujuſmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumſpecta præfati Pontificis vigilantia, qua in ipſa unione rebus omnibus opportune conſultum, ac proviſum voluit. Siquidem in dicto Monaſterio uniendo, hujuſmodi leges, & conditiones ſervandas præſcripſit, ut non ſolum Equites Hieroſolymitani onera eidem inhærentia adimplerent, Perſonas idoneas eligerent, quæ præeſſent Eccleſiæ, Miſſas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, & Divina Officia perſolverent; verum etiam Monachis Benedictinis; quorum nonnulli adhuc ſupererant, omnia ad victum, & veſtitum neceſſaria tribuit, eorumque vitæ commodis voluit providere. Minime autem veriſimile cenſetur, tantum in res ſingulas levioris momenti collatum fuiſſe a Pontifice ſtudium, & diligentiam: nullumque præterea verbum de Oppido populoſo, ſoluto, ut prætenditur, a lege Diœceſana, & avulſo a juriſdictione Epiſcopali; nullum de perſonis ſpirituali regimini in poſterum præficiendis; nullum de finibus apte deſignandis; nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Paſtoris, in dicta Conſtitutione adjeciſſe, ſi revera id facere providus Pontifex in animo habuiſſet.

Literæ Paſcalis & Calixti II., & Alex. III., prædictis Monachis conceſſa quid contineant.

§. 9. Longe autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apoſtolicæ Literæ Paſchalis, & Calixti II., necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum, qui Apoſtolicæ Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas anteactis temporibus ab Epiſcopis Converſanis dicto Monaſterio S. Stephani Urbi Monopolitanæ finitimo. Si enim ſingulæ partes expendantur præfatæ Conſtitutionis Alexandri III., cui conſonant diſpoſita per Paſchalem, & Calixtum, nihil aliud ex ea conſtat, quam ſub immedita S. Petri, & Apoſtolicæ Sedis protectione fuiſſe recepta bona quæcumquæ per Monaſterium S. Stephani acquiſita, & in futurum acquirenda, recenſito etiam Oppido Putiniani, una cum ſuis membris, & pertinentiis; *illudque fuiſſe ſolutum ab omni jugo, & exactione tam Epiſcoporum, quam Sæcularium*. Præterea in eiſdem literis Alexandri, ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decora, & ornamenta, conceditur Abbati uſus Mitræ, & Annuli, necnon facultas recipiendi Chriſmatis, & Olei Sancti a quovis Catholico Antiſtite gratiam, & communionem Apoſtolicæ Sedis habente, & inſuper a quovis etiam Antiſtite Catholico Baſilicas, & Altaria conſecrari, & ordines Monachis, & Clericis rite conferri poſſe decernitur. Prohibetur itidem in eiſdem Literis Epiſcopo, ne abſque Monachorum conſenſu in Eccleſia Monaſterii Pontificalia exerceat, & Eccleſiaſtico ſupponat interdicto Eccleſiam, aut Monaſterium, *Monachos*, *Clericos*, *ſeu etiam Laicos utroque jure ipſis ſubjectos:* neve eoſdem Monachos Synodo Diœceſanæ intereſſe compellat. Demum ad exhibendam Apoſtolicæ Sedi reverentiam, & homagium, unciæ unius auri cenſus imponitur, Romano Pontifici quotannis perſolvendus.

§. 10. Itaque Conſtitutiones præfatæ, ſive conjunctim, & generatim, ſive disjuncte, & ſingillatim conſiderentur, nihil aliud præferre videntur, præterquam nudam, ac ſimplicem exemptionem paſſivam Monaſterii, & Monachorum, una cum Clericis, & Laicis eorum obſequio mancipatis, & ſervitio addictis, a Juriſdictione Ordinarii; non autem translationem in Abbatem Juriſdictionis Ordinariæ, & Eccleſiaſticæ in Clerum, & Populum Putiniani, prævia ſeparatione ejuſdem Oppidi a reliqua Diœceſi Converſana; ideoque argumentum, & illatio ab hujuſmodi paſſiva exemptione ad juriſdictionem activam, tanquam Canonicis Sanctionibus nimium abſona, omnino repellenda videbatur.

Extendi nequeunt ad Juriſdictionem activam.

De illius ætatis diſciplina.

§. 11. Eo magis quia interpretatio Conſtitutionis pro ſola exemptione paſſiva, Eccleſiaſticæ hiſtoriæ monumentis illius ætatis apprime conſonans, & conveniens comperitur. Quamvis enim tempore prædicti Alexandri III. eximi Apoſtolica auctoritate conſueverint Monaſteria ab Epiſcoporum Juriſdictione, ut Monaſticæ quieti, & tranquillitati uberius conſultum foret, nulla tamen per id temporis recenſentur exempla activæ juriſdictionis tributæ Monachis in Clerum, & Populum.

Ceſſio juris Epiſcopalis ab Epiſcopo facta per verba generalia, congrue refertur ad exemptionem paſſivam.

§. 12. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non ſolum confirmaverit donationes antiquitus factas Monaſterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliiſque ſæcularibus perſonis; ſed ratam quoque habuerit ceſſionem juris Epiſcopalis primitus factam ab Epiſcopis Converſanis favore Monachorum, *ſicuti habetur in eorum authenticis ſcriptis*. Quandoquidem ceſſio Juris Epiſcopalis, cum ſuapte natura non ſecum ferat omnimodam, plenariam, & effrenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, & juriſdictionis Eccleſiaſticæ in Populum, & Clerum exercendæ, ad quem effectum verba deberent eſſe clara, & expreſſa; ratio juris ſuadet, per hujuſmodi donationem nihil aliud transfuſum fuiſſe in Abbatem, præterquam aliquam Juris Epiſcopalis partem, cohærentem, & conſentaneam ſoli exemptioni paſſivæ, & in majus dictæ exemptionis incrementum ceſſuram.

Confirmatio Apoſtolica in forma communi nihil addit.

§. 13. Neque huic interpretationi ea adverſatur animadverſio, quod idem Alexander Papa III. confirmavit ceſſionem juris Epiſcopalis, aliaſque donationes, relative ad documenta, quæ *in Monachorum authenticis ſcriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujuſmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita, neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expreſſa fuerunt; ideoque cum illa apud Monachos, antiquitatis offuſa tenebris, perpetuo conſepulta jacuerint; palam fit, Literas Apoſtolicas prædicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apoſtolicæ *in forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui poſſe activæ juriſdictionis probationem.

Idem Alexander, eiuſque ſucceſſores, ſummentem factis declarant.

§. 14. Cæterum ubi etiam donationes fuiſſent ab eodem Alexandro recognitæ, ſpecialiter approbatæ, & in ſuis literis expreſſæ, nihilominus claris oſtenditur argumentis, alienam fuiſſe a voluntate Pontificis quamcumque activi juris Epiſcopalis ademptionem, & imminutionem. Etenim proponente Epiſcopo Converſano paulo poſt querelam ereptæ ſibi

juriſ-

ANNO 1743.

ANNO 1743. jurisdictionis Ordinariæ in Oppido Putiniani ab Abbate Benedictino eam sibi vindicante obtentu dictæ confirmationis Apostolicæ, præfatus Alexander Prædecessor, datis opportune literis Episcopis Vigilienſi, & Tranensi, non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogare voluisse præjudicium, sed etiam ad sarcienda illata illius dignitati dispendia ab Abbate Benedictino, mandavit eisdem Episcopis, ut, causa judicialiter cognita, & instructa, acta conficerent, & confecta Curiæ Romanæ remitterent. Successive vero alii Pontifices Clemens, & Cœlestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romanæ Sedis Legatus, jurium Episcopalium vindices, unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablatæ jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, & auctoritate in ea confovendum.

PONT. A. III.

Ex dictis infertur, solam exemptionem passivam Monachis competisse.

§. 15. Hæc autem illustria, & antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secumferre nudam passivæ exemptionis prærogativam, tam respectu Monasterii præfati, & Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, & Sæcularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, & immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido *Putiniani*; ac proinde illam, utpote a Monachis non acquisitam, per unionem factam a Joanne XXII., in Religionem Hierosolymitanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt; satis tamen visum est ea relata fuisse a Sententia promulgata a bon. mem. Cœsare Lambertino Episcopo Insulano, ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato a Leone X. Prædecessore nostro, Nam eximii hujus Præsulis, moribus integerrimi, & juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitæ probitatem, doctrinæque præstantiam, & generis nobilitatem, in re antiqua, & longe a memoria hominum remota, tanti facienda visa est auctoritas, ut ob illius testimonium, etiam deperditis actis, quibus sententia nitebatur, post longum temporis cursum fides adjungi deberet.

Quænam competant Bajulivo S. Stephani, & Militiæ Hierosolym.

Ideo nihil ultra in Relig. Hierosol. potuisse transfundi.

Standum testimonio Judicis omni exceptione majoris, præsertim in antiquis.

Immediata subjectio S. Sedi solam importat exemptionem passivam.

§. 16. Demum ad comprobandam passivæ dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa forma literarum Joannis XXII., qui, unione & incorporatione dicti Monasterii Sancti Stephani Religioni Hierosolymitanæ ex Apostolica benignitate facta, & concessa, una cum membris, Capellis, pertinentiis, juribus, & jurisdictionibus, Pontificiam concessionem, & Apostolicum privilegium non alia designavit nuncupatione, quam *immediatæ subjectionis Sanctæ Romanæ Sedi*; quæ sane verba soli congruunt exemptioni passivæ, non autem juri activo, & separationi Territorii.

Tenor sententiæ pro Episcopo Conversano.

§. 17. His igitur, aliisque rationum momentis mature, seduloque perpensis; diligenterque auditis, quæ fuerunt hinc inde proposita; inspectis etiam omnibus causæ instrumentis, penitusque consideratis; diligenti præterea habito tractatu cum præfatis Causarum Palatii nostri Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis, tandem, benedicente Domino, oriatur abundantia pacis, & ut Conversanæ Ecclesiæ jura a moderno Episcopo, quibuscumque postpositis humanis rationibus, magnaque sui nominis laude strenue constanterque propugnata, salva in posterum, & illæsa consistant; decernendo pronunciamus, & pronunciando decernimus, jurisdictionem Ordinariam, & Episcopalem in Ecclesias, Clerum, & Populum universum dicti Loci, seu Terræ *Putiniani* Conversanæ Diœcesis, competere Episcopo Conversano, non autem Bajulivo Sancti Stephani, Magno Magistro, Fratribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani; quorum favore dominium dumtaxat, & alia bona, & jura temporalia super dicto loco, & Populo, etiam quoad Decimas, quamvis spirituales, per Bajulivos ab immemorabili retro tempore percipi solitas, &, juxta mentem dicti Joannis XXII., in publicam causam erogandas: cum obligatione tamen præstandi Parocho ejusdem Terræ Congruam annuorum ducatorum centum, juxta resolutionem alias captam Anno Domini 1713., & 1715. super eadem Congrua a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositorum; Apostolica auctoritate confirmamus, & approbamus.

Præceptum de servandis limitibus exemptionis passivæ hic præscriptis, deque Episcopi jurisdictione non turbanda.

§. 18. Ut autem sententia, & decretum nostrum debitæ executioni demandetur, atque hæc antiquissima lis, & controversia nullo amplius tempore in posterum excitari, & renovari possit, Magistro, & Fratribus dicti Hospitalis, necnon Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani prope Monopolim, nunc, & pro tempore existentibus, in virtute sanctæ obedientiæ districte præcipimus, & mandamus, ut suo jure contenti, ideſt Dominio temporali dictæ Terræ, seu Oppidi Putiniani, aliorumque bonorum, & jurium similiter temporalium, quæ, ad Abbatem, & Monachos unionis tempore pertinebant, necnon etiam Decimis, quæ hactenus ab ipsis Bajulivis percipi consueverunt, cum onere tamen solvendi Parocho, seu Archipresbytero ejusdem Terræ pro sua Congrua annuam summam ducatorum centum monetæ illarum partium; ac denique passiva exemptione quoad ipsos Bajulivos, eorumque domos, Capellas, & Ecclesias, si quæ sint in dicta Terra, seu Oppido Regulares, aliasque personas tribus requisitis pollentes, ad formam Sacri Concilii Tridentini, & privilegiorum generalium dicto Hospitali Sancti Joannis, ejusque fratribus, & inservientibus concessorum per diversos Romanos Pontifices Prædecessores Nostros; nullum de cætero Ordinariæ, & Episcopalis jurisdictionis actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Curatas, Clerum, & populum dictæ Terræ Putiniani, ejusque districtus, & Territorii, exercere audeant, seu præsumant; & multo minus directe, vel indirecte impedire, quominus nunc, & pro tempore existentes Episcopi Ecclesiæ Conversanæ prædictam jurisdictionem, omnesque actus ad illam quoquo modo pertinentes, per se, vel per alios, in dictas Ecclesias, Clerum, & populum libere exerceant. Quod si secus directe, vel indirecte per nunc, & pro tempore existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani factum fuerit, pœnam excommunicationis latæ sententiæ, a qua solum a Nobis, & Successoribus Nostris, præterquam in mortis articulo, absolvi possint, necnon privationis ejusdem Bajulivatus, omniumque aliarum Dignitatum & Commendarum, sive de justitia, sive de gratia

Pœnæ per contraventores incurrendæ

per

PONT. A. III. per eos quomodocumque obtentarum, & perpetuæ incapacitatis, ſive inhabilitatis ad alias Dignitates, & Commendas in poſterum obtinendas ipſo jure, & ipſo facto, abſque ulla præcedenti Judicis declaratione, incurrant; itaut alii Milites proxime, ac deinceps ſequentes in ordine Antianitatis, ſervata in reliquis forma Statutorum, & Conſtitutionum ipſius Hoſpitalis, Bajulivatum, aliaſque Dignitates, & Commendas per hujuſmodi privationem, ut præfertur, vacantes, ſtatim optare, atque obtinere poſſint, & debeant.

ANNO 1743.

Donationes, & aſſertæ confirmationes, ad cautelam, annullantur.

§. 19. Nos enim omnino volumus, quod Bajulivi, & Fratres dicti Hoſpitalis in dicta Epiſcopali, & Ordinaria juriſdictione in Terra Putiniani, ejuſque Diſtrictu, & Territorio, annexis, & connexis, nullo pacto in poſterum ſe immiſceant; & propterea, ad majorem cautelam, antiquas donationes Leonis, & aliorum Epiſcorum, & aſſertas confirmationes Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum, & præſertim Alexandri III., prout etiam Literas primodictas Joannis XXII., pro eo, quod attinet ad dictam juriſdictionem Ordinariam, & Epiſcopalam, motu proprio, & ex certa ſcientia, & de Apoſtolicæ plenitudine poteſtatis ex toto revocamus, abolemus, & annullamus, & ſolum in reliquis in ſuo robore, & firmitate manere decernimus; & quatenus per eas, vel alio quocumque modo tam deducto, quam non deducto, dicta juriſdictio Epiſcopalis, & Ordinaria ab Epiſcopis avulſa, & in Monachos, & Abbatem dicti Monaſterii Sancti Stephani, vel deinde in Magiſtrum, & Fratres dicti Hoſpitalis S. Joannis Hieroſolymitani quomodocumque, & qualitercumque translata fuiſſet; per præſentes noſtras Literas eamdem Ordinariam, & Epiſcopalem juriſdictionem in Eccleſias, Clerum, & Populum dictæ Terræ Putiniani, motu, ſcientia, & poteſtate ſimili, a Magno Magiſtro, Fratribus, & Hoſpitali præfatis penitus penituſque avellimus, & Epiſcopis Eccleſiæ Converſanæ, prout antea de jure competebat, plenarie addicimus, & reſtituimus, eoſque in illa pleniſſime reintegramus, proinde ac ſi dictæ donationes, & Literæ Apoſtolicæ nunquam factæ, & conceſſæ fuiſſent.

Et juriſdictio ordinaria a Fratribus Militibus avulſa, Epiſcopo reſtituitur.

Executores deputantur, cum facultatibus &c.

§. 20. Quo circa Venerabilibus Fratribus Tranenſi, & Barenſi Archiepiſcopis, ac dilectis Filiis Cauſarum Curiæ Camerę Apoſtolicę Generali Auditori, ac Noſtro & Sedis Apoſtolicæ Nuncio in Regno Neapolitano commoranti, ipſique Magno Magiſtro, & Fratribus præfati Hoſpitalis S. Joannis nunc, & pro tempore exiſtentibus, motu ſimili per Apoſtolica ſcripta mandamus, quatenus ipſi, vel duo, aut unus eorum, per ſe, vel alium, ſeu alios, præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ubi & quando opus fuerit, ac quoties pro parte Epiſcopi requiſiti fuerint, ſolemniter publicantes, eique in præmiſſis efficacis defenſionis præſidio aſſiſtentes, faciant auctoritate noſtra eaſdem præſentes, & in eis contenta hujuſmodi, a Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani, aliiſque Fratribus dicti Hoſpitalis, necnon Clero, & Populo præfati Oppidi, ſeu Terræ Putiniani nunc, & pro tempore exiſtentibus, cæteriſque omnibus, inviolabiliter obſervari; non permittentes eum, ejuſque in Epiſcopatu Succeſſores, deſuper per quoſcumque quomodolibet indebite moleſtari; Contradictores quoslibet, & rebelles, per ſententias, cenſuras, & pœnas Eccleſiaſticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, poſtpoſita quacumque appellatione, & recurſu, etiam ad Sedem Apoſtolicam, compeſcendo; ac, ſervata forma Concilii Tridentini, ſententias, cenſuras, & pœnas hujuſmodi incurriſſe declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio brachii ſæcularis.

Derogatur litis pendentiæ, juri quæſito, privilegiis, ſtatutis &c.

§. 21. Non obſtantibus præmiſſis, & præſertim lite hactenus pendente in Auditorio noſtri Palatii, cujus litis ſtatum, & merita, & alia quæcumque etiam ſpecifica, & individuam mentionem, & expreſſionem requirentia, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes; necnon Noſtræ, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de jure quæſito non tollendo; privilegiis, & indultis a Sede præfata hactenus conceſſis Hoſpitali, & Fratribus prædictis; ejuſque Statutis, & Ordinationibus, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis; & quibuſvis aliis Literis, Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis clauſulis, & decretis, etiam in Conciliis Generalibus, etiam conſiſtorialiter, & motu, ſcientia, ac poteſtatis plenitudine ſimilibus, ac alias quomodolibet etiam per Nos pluries conceſſis, approbatis, innovatis; quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, & expreſſa, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, aut aliqua alia exquiſita forma habenda foret, latiſſime, & pleniſſime, ac ſpecialiter, & expreſſe, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque: aut ſi prædictis Bajulivis, & Fratribus Hoſpitalis præfati, ſeu aliquibus aliis communiter, aut diviſim ab eadem ſit Sede indultum, quod interdici, ſuſpendi, vel excommunicari non poſſint per Literas Apoſtolicas non facientes plenam, & expreſſam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujuſmodi mentionem.

Tranſumptis auctoritas tribuitur.

§. 22. Volumus autem, ut earumdem Literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo Perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem fides ubique locorum, tam in Judicio, quam extra illud, habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

§. 23. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam noſtræ ſententiæ, decreti, conſtitutionis, declarationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Martii, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, Pontificatus Noſtri Anno III.

Dat. die 14. Mart. 1742

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Paſſioneus.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
Loco ✠ Plumbi.
J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

ANNO 1743. LXXVII

ELECTIO, SEU POSTULATIO

Duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antiſtitibus illius Nationis diſſidentibus facta, caſſatur, & annullatur, reſervata S. Sedi Patriarchalis Eccleſiæ proviſione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Recurſus a Maron. habitus ad Sanctam Sedem occaſione ſchiſmatis inter eos orti.

QUOD non humana, ſed divina decretum eſt ſententia a Numidiæ Antiſtitibus antiquæ traditionis exempla ſervantibus, & Eccleſiaſticæ memoribus diſciplinæ, ut ad Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis referretur judicium, quidquid, quamvis de disjunctis, remotiſque Provinciis, ageretur; nec prius ducerent ſtiendum, niſi ad ejuſdem Sedis notitiam perveniret, ut tota hujus auctoritate, quæ fuerit juſta pronuntiatio, firmaretur; id ſæpe alias, & nuper ab inclyta Maronitarum de orthodoxa Fide, & obedientia eidem Apoſtolicæ huic Sanctæ Sedi debita ſemper tantopere meritorum Natione præſtitum eſt, cum poſt obitum bonæ memoriæ Joſephi Petri, dum viveret, Antiocheni ejuſdem Nationis Patriarchæ, extra Romanam Curiam univerſæ carnis ingreſſi, ſciſſuris, & diſſenſionibus ob duorum Patriarcharum electiones exortis, ad nos ambo Electi appellantes, Pallio etiam donari poſtularunt. Enimvero ſex quidem ex una parte convenientes Antiſtites Venerabilem Fratrem Eliam Archiepiſcopum Arcenſem, pauci vero alii ex parte altera Venerabilem pariter Fratrem Tobiam Archiepiſcopum Napoloſiæ, ſeorſim diverſis in locis, in Patriarcham hujuſmodi eligere auſi fuerunt. Ambo igitur, ut præmittitur, Electi, ſive Poſtulati prætenſi Patriarchæ ad Nos, & Apoſtolicam Sedem recurſum habentes, enixis precibus rogarunt, ut cujuſque electionem approbare, ratam habere, & confirmare, atque Pallium etiam tranſmittere de benignitate, & poteſtate Apoſtolica dignaremur.

Cauſa delegatur Congr. part. de Propag. Fide.

§. 1. Quoniam autem Nos, ut in cauſa tanti momenti ea, qua decet, maturitate procederetur, utramque electionem, ſeu poſtulationem particulari Congregationi nonnullorum Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum diſcutiendam, examinandamque commiſimus; & Cardinales dictæ particularis Congregationis, poſtquam Vitos ab Electis prædictis miſſos, ac defenſores plene audiviſſent, omneſque ſcripturas pro utraque parte productas recognoviſſent, coram Nobis congregati, attentis peculiaribus, & gravibus nullitatibus in utraque electione repertis, per concordia ſuffragia, & vota cenſuerunt, neutram electionem, ſeu poſtulationem ſuſtineri debere, neque locum eſſe alterutrius ſanationi; ſed utramque electionem, ſive poſtulationem nullam, irritam, nullius roboris, ac momenti eſſe, ac fore; declari, & haberi; ac proinde Patriarchali Eccleſiæ hujuſmodi ex integro, juxta Sacros Canones, atque inconcuſſum Apoſtolicæ Sedis prædictæ in ſimilibus caſibus ſtylum, provideri debere de perſona Nobis beneviſa, & quatenus proviſionem hujuſmodi de aliquo Antiſtite cuicumque Eccleſiæ addicto faceremus, hanc, prævia ſolutione vinculi Eccleſiæ, quo tenetur, fieri debere.

Congreg. eamis cognitum.

§. 2. Hinc eſt, quod Nos, quos tam paterna caritas, qua Nationem hujuſmodi maximopere diligimus, & amplius complecti cupimus, quam Apoſtolica omnium Eccleſiarum ſolicitudo a Paſtorum Principe Jeſu Chriſto Nobis injecta vehementius urget, de memoratæ Congregationis conſilio, necnon motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, utramque tam Eliæ Archiepiſcopi Arcen. a ſex Antiſtitibus, quam Tobiæ Archiepiſcopi Napoloſiæ a paucis factam electionem, ſive poſtulationem, nullam, irritam, & inanem, ac nullius roboris, & momenti eſſe, & fore, nullique eorum ſuffragari debere declaramus, annullamus, irritamus, & caſſamus, atque utramque de utroque electionem, ſive poſtulationem habitam, & factam, perinde haberi debere in omnibus, & per omnia, ac ſi minime, & numquam habita, & facta fuiſſet, pariter decernimus, præcipimus, & declaramus; ipſamque Eccleſiam Patriarchalem adhuc eo, quo ante electionem, ſive poſtulationem prædictam, per obitum dicti Joſephi Petri, vacabat, modo vacare; nullumque jus, & auctoritatem per electionem, ſive poſtulationem antedictam utrique prætenſo Electo, ſive poſtulato acquiſitum, ſive acquiſitam eſſe, & fore, ac irritum, & inanem, nulliuſque roboris, ac momenti quemcumque actum per ipſos prætenſos Electos, & Poſtulatos, ſive factum, aut faciendum, quemadmodum etiam alterum eorum in iis omnibus, & ſingulis ad Patriarchalem poteſtatem, & auctoritatem ſpectantibus ſeſe ingerere, & intromittere audentem, ipſo facto pœnis omnibus contra non parentes mandatis Apoſtolicis per Sacros Canones inflictis, & indignationi noſtræ obnoxium eſſe, ac fore, eaſque incurrere, & incurſum eſſe, motu, ſcientia, deliberatione, & poteſtatis plenitudine paribus decernimus, ſtatuimus, & declaramus; ipſiuſque Patriarchalis Eccleſiæ Antiochenæ Maronitarum ita, ut præmittitur, vacantis, collationem, proviſionemque quandocumque faciendam, Nobis, & Apoſtolicæ Sedi prædictæ reſervamus.

Pontifex, illi inhærendo, utramque electionem ſeu poſtulationem, nullam declarat.

Prohibet ſub pœnis &c., ne electi in Patriarchas Gubernio ſe ingerant.

Proviſionem Eccleſiæ Patriarchalis ſibi, & Sedi Apoſtolicæ reſervat.

§. 3. Decernentes eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmiſſis jus; vel intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, neque cauſæ, propter quas præſentes emanarunt, ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ fuerint, aut ex alia quacumque quantumvis juſta, legitimæ, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, etiam enormis, enormiſſimæ, & totalis læſionis, ullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, aut intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac incogitato, & inexcogitabile individuamque expreſſionem requirente defectu notari, impugna-

Clauſulæ.

PART. A. III.

PONT. A. III.

gnari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari: sicque, & non aliter, in præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & definiendi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quidquid secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 4. Non obstantibus Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ac Apostolicis, & in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictæ Patriarchalis Ecclesiæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Transumptorum auctoritas.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die XIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno III.

D. Cardinalis Passionei.

Data die 13. Martii 1743.

ANNO 1743. LXXVIII

MARONITARUM

Patriarchalis Ecclesia Antiochena, auctoritate Apostolica, & jure devolutionis, providetur in personam Simonis Evodii Archiepiscopi Damasceni.

Venerabili Frater, Simoni Archiepiscopo Damasceno.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert cessationem duplicis electionis Patriarchæ, cum infectione brevis.

NUPER ad Nos, & Apostolicam hanc Sanctam Sedem delatis scissuris, difficultatisque, propter electionem Patriarchæ Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ Inclytæ Nationis Maronitarum, per obitum Josephi Petri, dum vixit, ejusdem Ecclesiæ Patriarchæ, qui extra Romanam Curiam debitum naturæ persolverat, exortis, ad opportunum & salutare iisdem componendis, sedandisque remedium afferendum, dedimus alias nostras in pari forma Brevis Literas, tenoris sequentis: BENEDICTUS PAPA XIV. *Ad futuram &c.* Quod non humana &c. *ut supra num. LXXVII.*

Ecclesia vacanti præficit Archiepisc. Damasc.

§. 1. Eapropter Nos ægre ferentes Patriarchalem Ecclesiam prædictam Pastoris destitutam solatio, & tot, tantisque inter Hæreticos, Schismaticos, Maumethanos, & Infideles, veluti Rosam inter Spinas, circumdatam angustiis & calamitatibus, amplius vacare, ad provisionem ejusdem Patriarchalis Ecclesiæ Antiochenæ celerem & felicem, ne Ecclesia ipsa Antiochena majoribus longæ vacationis exponatur incommodis, & dissidiis, paternis & solicitis studiis intendentes, ac perspectam habentes notitiam de eximiis virtutibus Fraternitatis tuæ in tua ad Archiepiscopatum Damascenum promotione plurimi habitis, necnon quod Tu Venerabilium Fratrum Nationis Maronitice Antistitum Decanus sis, & apud Nos plurimorum fide dignorum testimonio commenderis, postquam de præficiendo eidem Ecclesiæ Antiochenæ prædictæ Nationis personam utilem, ac etiam fructuosam, cum iisdem Cardinalibus dictæ Congregationis particularis deliberationem habuimus diligentem, Te a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad hoc dumtaxat, ut translatio & præfectio per Nos, ut infra, facienda, necnon præsentes suum sortiantur effectum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, ac a vinculo, quo dictæ Ecclesiæ Damascenæ, cui præes, teneris, de simili consilio & Apostolicæ potestatis plenitudine absolventes, ad eamdem Ecclesiam Antiochenam Nationis præfatæ, de consilio, & potestatis plenitudine paribus, transferimus, Teque illi in Patriarcham ejusdem Nationis præficimus, & Pastorem; curam, regimen, & administrationem dictæ Ecclesiæ Antiochenæ Nationis prædictæ Tibi in spiritualibus, & temporalibus plenarie committendo; atque etiam non solum liberam Tibi ad Patriarchalem Ecclesiam præfatam

Ab Ecclesia Damascena vinculo absolutum.

Digitized by Google

ANNO 1743.

Cum præcepto de capienda poſſeſſione.

tam tranſeundi licentiam tribuimus, ſed etiam in virtute ſanctæ Obedientiæ, & ſub indignationis noſtræ, aliiſque arbitrio noſtro imponendis pœnis, præcipimus, & mandamus, ut Patriarchalis Eccleſiæ hujuſmodi poſſeſſionem, ſtatim ac præſentes noſtræ Literæ ad Te pervenerint, nulla interpoſita mora, adeas, & capias, atque omnia, & ſingula jura, auctoritatem, poteſtatem, præeminentiam, prærogativas, juriſdictionem, privilegia, aliaque hujuſmodi ad Patriarcham dictæ Patriarchalis Eccleſiæ pro tempore exiſtentem quomodolibet ſpectantia, & quibus alii Patriarchæ Eccleſiæ præfatæ Prædeceſſores tui de jure, uſu, & conſuetudine, uſi, gaviſi, & fruiti fuerunt, pari modo exerceas, ac iis utaris, fruaris, & gaudeas: in illo, qui dat gratias, & largitur præmia, confidentes, quod, dirigente Domino actus tuos, prædicta Eccleſia Antiochena Nationis ejuſdem ſub tuo felici regimine regetur utiliter, & proſpere dirigetur, ac grata in eiſdem ſpiritualibus, & temporalibus ſuſcipiet incrementa.

Eundem hortatur ad Paſtoralis muneris adimplementa.

§. 2. Tu igitur ad eamdem Patriarchalem Eccleſiam Antiochenam Nationis præfatæ cum gratia noſtræ benedictionis accedens, curam, & adminiſtrationem prædictas ſic exercere ſtudeas fideliter, ſolicite, & prudenter, quod Eccleſia ipſa Antiochena dictæ Nationis, Gubernatori provido, & fructuoſo adminiſtratori gaudeat ſe commiſſam, Tuque præter æternæ retributionis præmium, noſtram, & dictæ Sedis benedictionem, ac gratiam exinde uberius conſequi merearis.

Præcipit Epiſcop. Suffrag. Clero, Populo, & Vaſſallis, ut novum Patriarcham agnoſcant, eique obſequantur.

§. 3. Quocirca eiſdem Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis Suffraganeis, ac dilectis pariter filiis Capitulo, & Vaſſallis Eccleſiæ Antiochenæ Nationis præfatæ, ac Clero ſæculari, & Regulari, etiam Societatis Jeſu, & Populo Civitatis, ac Diœceſis Antiochenæ ejuſdem Nationis, per Apoſtolica ſcripta mandamus, ut Suffraganei Tibi tamquam membra capiti obſequentes, & Capitulum Tibi tamquam Patri, & Paſtori animarum ſuarum humiliter intendentes, exhibeant Tibi obedientiam, & reverentiam debitas, & devotas; ita quod mutua inter Te, & ipſos Suffraganeos gratia gratos ſortiatur effectus, & Nos eorum devotionem poſſimus propterea in Domino merito commendare; ac Clerus Te, pro noſtra & ejuſdem Sedis reverentia, benigne recipientes, & honorifice pertractantes, tua ſalubria monita, & mandata ſuſcipiant humiliter, & efficaciter adimplere procurent, Populus vero Te tanquam Patrem, & Paſtorem animarum ſuarum devote ſuſcipientes, & debita honorificentia proſequentes, tuis monitis, & mandatis ſalubribus humiliter intendant; ita quod Tu in eis devotionis Filios, & ipſi in Te per conſequens Patrem benevolum inveniſſe gaudeatis: Vaſſalli autem prædicti Te debito honore proſequentes, Tibi fidelitatem ſolitam, ac conſueta ſervitia, & jura Tibi ab eis debita integre exhibere procurent; alioquin ſententiam, ſive pœnam, quam rite tuleris ſive ſtatueris in rebelles, ratam habebimus, & faciemus auctore Domino uſque ad ſatisfactionem condignam inviolabiliter obſervari.

Mandat a Jeſſo, ac Fidei Profeſſionem emittat, & juramentum fidelitatis præſtet.

§. 4. Volumus autem, quod Tu, antequam regimini, & adminiſtrationi dictæ Patriarchalis Eccleſiæ Antiochenæ Nationis præfatæ Te in aliquo immiſceas, in manibus alicujus Catholici Antiſtitis gratiam, & communionem Sedis Apoſtolicæ habentis, & in illis partibus degentis, Fidei Catholicæ profeſſionem a Sede prædicta Orientalibus præſcriptam, juxta unam, expreſſe emittere; & fidelitatis debitæ ſolitum juramentum, juxta alteram, formas præſentibus adnotatas, præſtare omnino tenearis, ac Profeſſionis Fidei, quam emiſeris, & juramenti hujuſmodi, quod præſtaveris, formas eidem Congregationi de Propaganda Fide de verbo ad verbum per tuas patentes literas tuo ſigillo munitas, per proprium Nuntium quantocitius deſtinare procures.

PONT. A. III.

Forma Profeſſionis Fidei.

§. 5. Forma autem Profeſſionis Fidei, quam emittes, hæc eſt: *Ego Simon Electus Patriarchalis Eccleſiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum firma fide credo, & profiteor omnia & ſingula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo Sancta Romana Eccleſia utitur, videlicet: Credo in unum Deum Patrem Omnipotentem, Factorem Cœli, & Terræ, viſibilium omnium, & inviſibilium; & in unum Dominum Jeſum Chriſtum Filium Dei Unigenitum, & ex Patre natum ante omnia ſæcula, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero, genitum non factum, conſubſtantialem Patri, per quem omnia facta ſunt, qui propter Nos homines, & propter noſtram ſalutem deſcendit de Cœlis, & incarnatus eſt de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, & homo factus eſt, crucifixus etiam pro nobis ſub Pontio Pilato, paſſus, & ſepultus eſt, & reſurrexit tertia die ſecundum ſcripturas, & aſcendit in Cœlum, ſedet ad dexteram Patris, & iterum venturus eſt cum gloria judicare vivos & mortuos, cujus Regni non erit finis: Et in Spiritum Sanctum Dominum, & vivificantem, qui ex Patre, Filioque procedit, qui cum Patre, & Filio ſimul adoratur, & conglorificatur, qui locutus eſt per Prophetas: & unam Sanctam Catholicam, & Apoſtolicam Eccleſiam; confiteor unum Baptiſma in remiſſionem peccatorum; & expecto reſurrectionem mortuorum; & vitam venturi ſeculi. Amen: Veneror etiam, & ſuſcipio univerſales Synodos, prout ſequitur, videlicet: Nicænam primam, & profiteor, quod in ea contra Arium damnatæ memoriæ definitum eſt, Dominum Jeſum Chriſtum eſſe Filium Dei ex Patre natum unigenitum, ideſt ex ſubſtantia Patris natum non factum, conſubſtantialem Patri, atque impias illas voces recte in eadem Synodo damnatas eſſe, quod aliquando non fuerit, aut quod factus ſit ex iis, quæ non ſunt, aut ex alia ſubſtantia, vel eſſentia, aut quod ſit mutabilis, vel convertibilis Filius Dei; Conſtantinopolitanam primam, ſecundam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Macedonium damnatæ memoriæ definitum eſt, Spiritum Sanctum non eſſe ſervum, ſed Dominum, non Creaturam, ſed Deum, ac unam habentem cum Patre, & Filio Deitatem; Epheſinam primam, tertiam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Neſtorium damnatæ memoriæ definitum eſt, Divinitatem, & Humanitatem, ineffabili & incomprenſibili unione, in una perſona Filii Dei unum nobis Jeſum Chriſtum conſtituiſſe, eaque de cauſa Beatiſſimam Virginem vere eſſe Dei Genitricem; Calcedonenſem, quartam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Eutychen, & Dioſcorum, ambos damnatæ memoriæ, definitum eſt, unum eumdemque Filium Dei Dominum Noſtrum Jeſum Chriſtum perfe-*

lum esse in Deitate, & perfectum in Humanitate, Deum verum, & hominem verum ex anima rationali, & corpore, consubstantialem Patri secundum Deitatem, eumdem consubstantialem Nobis secundum Humanitatem, per omnia Nobis similem absque peccato, ante secula quidem de Patre genitum secundum Deitatem; in novissimis autem diebus eumdem propter Nos, & propter nostram salutem ex Maria Virgine Dei Genitrice secundum Humanitatem, unum, eumdemque Christum Filium Dominum Unigenitum in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter agnoscendum, nusquam sublata differentia naturarum propter unionem, magisque salva proprietate utriusque nature, in unam personam, atque substantiam concurrente, non in duas personas partitum, aut divisum, sed unum, eumdemque Filium, & Unigenitum Deum Verbum Dominum Jesum Christum: Item ejusdem Domini Nostri Jesu Christi Divinitatem, secundum quam consubstantialis est Patri, & Spiritui Sancto, impassibilem esse, & immortalem, eundem autem crucifixum, & mortuum tantummodo secundum carnem, ut pariter definitum est in dicta Synodo, & in Epistola S. Leonis Romani Pontificis, cujus ore B. Petrum Apostolum locutum esse Patres in eadem Synodo acclamaverunt, per quam definitionem damnatur impia hæresis illorum, qui Trisagio ab Angelis tradito & in prefata Calcedonensi Synodo decantato, Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis miserere Nobis, addebant, qui crucifixus es pro Nobis, atque adeo divinam naturam trium Personarum passibilem asserebant, & mortalem; Constantinopolitanam secundam, quintam in ordine, in qua prefate Calcedonensis Synodi definitio renovata est; Constantinopolitanam tertiam, sextam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Monothelitas definitum est, in uno, eodemque Domino Nostro Jesu Christo duas esse naturales voluntates, & duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inseparabiliter, inconfuse, & humanam ejus voluntatem non contrariam, sed subjectam Divine ejus, atque omnipotenti voluntati; Nicænam secundam, septimam in ordine, & profiteor, quod in ea contra Iconoclastas definitum est, Imagines Christi, ac Deipare Virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas, & retinendas esse, atque eis debitum honorem, & venerationem impertiendam; Constantinopolitanam quartam, octavam in ordine, & profiteor in ea Photium merito fuisse damnatum, & Sanctum Ignatium Patriarcham restitutum; Veneror etiam, & suscipio omnes alias universales Synodos auctoritate Romani Pontificis legitime celebratas, & confirmatas, & præsertim Florentinam Synodum, & profiteor, que in ea definita sunt, videlicet, quod Spiritus Sanctus ex Patre & Filio æternaliter est, & essentiam suam, suumque esse subsistens habet ex Patre simul & Filio, & ex utroque æternaliter, tamquam ab uno principio, & unica spiratione procedit; item dictionem illam Filioque, veritatis declarande gratia, & imminente necessitate, licite, ac rationabiliter Symbolo fuisse appositam. Item in Azymo, sive fermentato pane triticeo Corpus Christi veraciter confici, Sacerdotesque in altero ipsum Domini Corpus conficere debere, unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesiæ, sive Occidentalis, sive Orientalis, consuetudinem. Item si vere pœnitentes in Dei caritate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ fructibus de commissis satisfecerint, & amissis, eorum animas pœnis Purgatoriis post mortem purgari, & ut a pœnis hujusmodi releventur, prodesse eis Fidelium vivorum suffragia; Missarum scilicet Sacrificia, Orationes, & Eleemosynas, ac alia pietatis officia, que a Fidelibus pro aliis Fidelibus fieri consueverunt secundum Ecclesiæ institutum; illorumque animas, qui post Baptisma susceptum nullam omnino peccati maculam incurrerunt, illas etiam, que post contractam peccati maculam, vel in suis corporibus, vel eisdem exuta, sunt purgate, in Cœlum mox recipi, & intueri clare ipsum Deum Trinum & Unum, sicuti est, pro meritorum tamen diversitate alium alio perfectius; illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato, vel solo originali decedunt, mox in Infernum descendere, pœnis tamen disparibus puniendas. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem in universum Orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum Successorem esse Beati Petri Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ Caput, ac omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, & ipsi in Beato Petro pascendi, regendi, & gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam, ut eadem Florentina Synodus asserit, in gestis Oecumenicorum Conciliorum, & in sacris Canonibus continetur. Item legalia veteris Testamenti, seu Mosayce Legis Cerimonias, sacra Sacrificia, & Sacramenta, Domino Jesu Christo adveniente cessasse, & post promulgatum Evangelium sine peccato observari non posse; ejusdem etiam Legis veteris ciborum mundorum, & immundorum differentiam ad ceremonialia pertinere, que surgente Evangelio transierunt: Illam etiam Apostolorum probibitionem ab Immolatis simulacrorum, & sanguine, & suffocato, illi tempori congruisse, ut inter Judæos, & Gentiles dissensionis materia tolleretur, cujus Apostolice probibitionis causa cessante, etiam cessavit effectus. Pariter veneror, & suspicio Tridentinam Synodum, & profiteor, que in ea definita, & declarata sunt, & præsertim offerri Deo in Missa verum, proprium, & propitiatorium Sacrificium, pro vivis, & defunctis, atque in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, juxta fidem, que semper in Ecclesia Dei fuit, contineri vere, realiter, & substantialiter Corpus, & Sanguinem, una cum Anima, & Divinitate Domini Nostri Jesu Christi, ac proinde totum Christum, fierique conversionem totius substantie panis in Corpus, & totius substantie vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia aptissime Transubstantiationem appellat, & sub unaquaque specie, & singulis cujusque speciei partibus, separatione facta, totum Christum contineri. Item Septem esse nove Legis Sacramenta a Christo Domino Nostro institute ad salutem humani generis, quamvis non omnia singulis necessaria, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, & Matrimonium, illaque gratiam conferre, & ex his Baptismum, Confirmationem, & Ordinem iterari non posse. Item Baptismum esse necessarium ad salutem, ac proinde, si mortis periculum immineat, mox sine ulla dilatione conferendum esse,

ANNO 1743.

ANNO 1743. *& a quocumque, & quandocumque ſub debita materia, & forma, & intentione collatum, eſſe validum. Item Sacramenti Matrimonii vinculum indiſſolubile eſſe, & quamvis propter adulterium, hæreſim, aut alias cauſas poſſit inter Conjuges Thori, & Cohabitationis ſeparatio fieri, non tamen illis aliud Matrimonium contrahere fas eſſe. Item Apoſtolicas, & Eccleſiaſticas traditiones ſuſcipiendas eſſe, & venerandas. Indulgentiarum etiam poteſtatem a Chriſto Eccleſiæ relictam fuiſſe, illarumque uſum Chriſtiano Populo maxime ſalutarem eſſe. Pariter quæ de peccato originali, de juſtificatione, de ſacrorum Librorum, tam veteris, quam novi Teſtamenti indice, & interpretatione in præfata Tridentina Synodo definita ſunt, ſuſcipio, & profiteor. Cætera item omnia ſuſpicio, & profiteor, quæ recipit, & profitetur Sancta Romana Eccleſia, ſimulque contraria omnia, & Schiſmata, & Hereſes ab eadem Eccleſia damnatas, rejectas, & anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, & anathematizo. Inſuper Romano Pontifici Beati Petri Principis Apoſtolorum Succeſſori, ac Jeſu Chriſti Vicario veram obedientiam ſpondeo, ac juro. Hanc fidem Catholicæ Eccleſiæ, extra quam nemo ſalvus eſſe poteſt, quam in præſenti ſponte profiteor, & veraciter teneo, eamdem integram, & inviolatam uſque ad extremum vitæ ſpiritum, conſtantiſſime, Deo adjuvante, retinere, ac confiteri, atque a meis Subditis, vel illis, quorum cura ad me in meo munere ſpectabit, teneri, doceri, & prædicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem Simon Electus, qui ſupra, ſpondeo, voveo, & juro, ſic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

Forma Juramenti fidelitatis.

§. 6. Forma vero juramenti, quod præſtabis, hæc eſt: *Ego Simon Electus Patriarchalis Eccleſiæ Antiochenæ Nationis Maronitarum ab hac hora in antea fidelis & obediens ero Beato Petro, Sanctæque Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ, ac Domino Noſtro Benedicto PP. XIV., ſuiſque Succeſſoribus canonice intrantibus; non ero in conſilio, aut conſenſu, vel facto, ut vitam perdant, aut membrum, ſeu capiantur mala captione, aut in eos violenter manus quomodolibet ingerantur, ſeu injuriæ aliquæ inferantur, quovis quæſito colore: conſilium vero, quod mihi credituri ſunt per ſe, aut Nuntios, ſeu Literas, ad eorum damnum, me ſciente, nemini pandam: Papatum Romanum, & Regalia Sancti Petri, adjutor eis ero ad defendendum, & retinendum contra omnem hominem: Legatum Apoſtolicæ Sedis in eundo, & redeundo honorifice tractabo, & in ſuis neceſſitatibus adjuvabo: jura, honores, privilegia, & auctoritatem Romanæ Eccleſiæ, Domini Noſtri Papæ, & Succeſſorum præfatorum conſervare, defendere, augere, & promovere curabo; nec ero in conſilio, facto, vel tractatu, in quibus contra ipſum Dominum Noſtrum, vel eamdem Romanam Eccleſiam aliqua ſiniſtra, vel præjudicialia perſonæ, honoris, juris, ſtatus, & poteſtatis eorum machinentur, & ſi talia a quibuſcumque procurari novero, vel tractari, impediam hoc pro poſſe, & quanto citius potero commode ſignificabo eidem Domino Noſtro, vel alteri, per quem ad ipſius notitiam poterit pervenire: Regulas Sanctorum Patrum, Decreta, Ordinationes, ſententias, diſpoſitiones, reſervationes, proviſiones, & mandata Apoſtolica totis viribus obſervabo, & faciam ab aliis obſervari: Hæreticos, & Schiſmaticos, ac Rebelles Domino Noſtro, & Succeſſoribus præfatis pro poſſe perſequar, & impugnabo; vocatus ad Synodum veniam, niſi præpeditus fuero canonica præpeditione: Apoſtolorum limina ſingulis decenniis perſonaliter, ac per me ipſum viſitabo, & Domino Noſtro, & Succeſſoribus præfatis rationem reddam de toto meo Paſtorali Officio, deque rebus omnibus ad Eccleſiæ meæ ſtatum, ad Cleri, & Populi diſciplinam, animarum denique, quæ meæ fidei creditæ ſunt, ſalutem quoquomodo pertinentibus, & viciſſim Mandata Apoſtolica præfata humiliter recipiam, & quam diligentiſſime exequar: Quod ſi legitimo impedimento detentus fuero, præfata omnia adimplebo per certum Nuntium ad hoc ſpeciale mandatum habentem, de gremio Capituli mei, aut alium in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutum, ſeu alias Perſonatum habentem, aut his mihi deficientibus, per Dioceſanum Sacerdotem, & Clero deficiente, omnino per aliquem alium Presbyterum Secularem, vel Regularem ſpectatæ probitatis, & Religionis de ſupraditis omnibus plene inſtructum; de hujuſmodi autem impedimento docebo per legitimas probationes ad Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem Proponentem in Congregatione Sacri Concilii Tridentini per ſupradictum Nuntium tranſmittendas; Poſſeſſiones vero ad Menſam meam pertinentes non vendam, neque donabo, neque impignorabo, neque denuo infeudabo, vel aliquo modo alienabo, etiam cum conſenſu Capituli Eccleſiæ meæ, inconſulto Romano Pontifice, & Conſtitutionem ſuper prohibitione Inveſtiturarum Bonorum Juriſdictionalium de Anno Domini milleſimo ſexcenteſimo vigeſimoquinto editam ſervabo, & ſi ad aliquam alienationem devenero, pœnas in quadam ſuper hoc edita Conſtitutione contentas eo ipſo incurrere volo: Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

PONT. A. III.

De Pallio eidem concedendo.

§. 7. Cæterum Pallium, inſigne videlicet plenitudinis Pontificalis Officii, de Corpore Beati Petri Apoſtoli ſumptum, tunc ad Fraternitatem tuam, cum per tuum Nuntium, ea, qua decet, inſtantia poſtulatum fuerit, deſtinandum, tranſmittendumque mandabimus. Non obſtantibus iis omnibus, quæ in præinſertis noſtris literis voluimus non obſtare, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Datum Romæ apud ſanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

Dat. die 16. Mart. 1743.

D. Cardinalis Paſſionеus.

AD

Digitized by Google

AD MARONITARUM

Nationem Commiſſarius Apoſtolicus ablegatur, pro præmiſſorum, aliorumque Apoſtolicæ Sedis mandatorum executione, cum facultatibus opportunis.

Dilecto Filio Jacobo a Luca, Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci de Obſervantia nuncupatorum profeſſori, Conventus Sancti Sepulchri, ejuſque dependentium, Viſitatori, ac Commiſſario Apoſtolico.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

De caſſatione duplicis electionis Patriarchæ, & electione alterius auctoritate Apoſtolica, cum inſertione Brevium.

NUPER ad ſedandas, componendaſque lites, ſciſſuras, & controverſias poſt bonæ memoriæ Joſephi Petri, dum vixit, Antiocheni Nationis Maronitarum Patriarchæ obitum excitatas, ob electionem, ſeu poſtulationem duorum Patriarcharum ad Eccleſiam Patriarchalem dictæ Nationis factam, edidimus Apoſtolicas noſtras in ſimili forma Brevis Literas ad Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiſcopum Damaſcenum datas, in quibus alias pariter noſtras in pari forma Brevis Literas ad futuram memoriam editas inſeruimus; Ambarum autem Literarum tenor eſt, qui ſequitur. *Venerabili Fratri Simoni &c. Nuper ad Nos &c. ut ſupra num.* LXXVIII. Præinſertarum autem Literarum exemplaria ſeorſim in Chartis Pergamenis ſcripta, & Annulo Piſcatoris munita, cum hiſce noſtris conjuncta, ad te tranſmittenda mandamus, ut non ſolum, quæcumque in iiſdem continentur, debitæ executioni demandari prudenter, fideliterque cures, verum etiam quæcumque hiſce noſtris in pari forma Brevis a te peragenda in virtute ſanctæ obedientiæ injungimus, omni ſtudio, atque conatu conficere ſatagas.

Pro quorum executione Ablegatus S. Sedis, & Commiſſarius Apoſtolicus deputatur.

§. 1. Primum igitur omnium, Te, de cujus ſingulari fide, prudentia, ſapientia, dexteritate, ac Religionis zelo plurimum in Domino confidimus, & ex eo præſertim, quod diu in iſtis regionibus, dum per plures annos in Sancta Hieroſolymorum Civitate Conventus Ordinis tui Guardiani munus laudabiliter exercebas, commoratus, mores, idiomata, & inſtituta Nationis Maronitarum apprime noveris, Noſtro & Apoſtolicæ Sedis nomine, ad ea omnia, quæ in memoratis noſtris præinſertis Literis continentur, peragenda, & conficienda, Ablegatum noſtrum apud dictam Nationem, & Apoſtolicum Commiſſarium, cum omnibus, & ſingulis facultatibus ad hunc effectum neceſſariis, & opportunis, tenore, & auctoritate paribus facimus, conſtituimus, & deputamus.

Cum facultate compellendi contumaces.

§. 2. Præterea facultatem Tibi etiam tribuimus, & impertimur, contra quoſcumque mandatis tuis Apoſtolica auctoritate noſtra munitis non parentes, contumaces, & rebelles, ſive Archiepiſcopali, & Epiſcopali dignitate præditos, ſive Clerum ſæcularem, & regularem, etiam Societatis Jeſu, necnon Sæculares, & Laicos quoſcumque, cujuſvis gradus, & conditionis, ac dignitatis, procedendi, ſi opus fuerit, cum canonicis cenſuris, & pœnis, quas pariter a te inflictas auctore Domino ratas habebimus, & obſervari faciemus.

Eidem demandatur recuperatio, & executio mandatorum Sanctæ Sedis defuncto Patriarchæ directorum.

§. 3. Inſuper, quoniam Nos Apoſtolicas noſtras in ſimili forma Brevis Literas, tum pro confirmatione Provincialis, ſeu Nationalis Synodi dictæ Nationis, tum pro nonnullis aliis Apoſtolicis ordinationibus occaſione dictæ confirmationis neceſſariis, expeditas, Dilecto Filio Eliæ Felici, qui a dicto Joſepho Patriarcha, dum viveret, ad hanc Almam Urbem propter eandem confirmationem, & Apoſtolicas ordinationes hujuſmodi miſſus fuerat, dedimus perferendas ad memoratum Joſephum Petrum Patriarcham; hoc interea, dum dictus Miſſus eſſet in itinere, jam defuncto, Tibi committimus, & mandamus, ut omnes, & ſingulas Apoſtolicas Literas noſtras hujuſmodi, & Apoſtolicas ordinationes, necnon dictæ Congregationis Propagandæ Fidei Epiſtolas, & inſtructiones, tum ad ipſum defunctum Joſephum Petrum Patriarcham, tum ad alios Antiſtites datas, & ſcriptas, ab eodem Elia Felice tibi reſtituendas, conſignandaſque noſtro Nomine compellas & cogas; & eas, quæ quidem ad defunctum Patriarcham ſcriptæ erant, novo a nobis conſtituto, & deputato; quæ vero ad alios directæ, iis reddas, & debitæ executioni demandari cures & facias; etiam, ſi opus fuerit, facultate, & auctoritate Ablegati, & Commiſſarii Apoſtolici utendo contra rebelles, & contumaces, & Apoſtolicis mandatis non obtemperantes.

Aliæ facultates ad negotium conficiendum neceſſariæ ipſi tribuuntur.

§. 4. Verum, ut ad optatum finem ren tanti momenti, & tam Inclytæ Nationi, orthodoxæ Fidei, & bonis moribus pernicioſam perducere valeas, ſummæ tuæ dexteritatis, prudentiæ, & zeli opus eſſe intelligentes, Te rogamus, & in Domino hortamur, ut omnem operam, & conſilium hac in re adhibere adnitaris, nihil omittendo, quod ad facilem negotiorum Tibi commiſſorum expeditionem conducere noveris, tum propenſiorem erga eam Nationem paternæ caritatis noſtræ voluntatem explicando, tum Apoſtolicæ benignitatis argumenta eidem per Te, poſtquam Apoſtolicis mandatis, & ordinationibus noſtris, ac præceptis tuis debitam, fidelemque præſtiterint obedientiam, & non aliter, conferenda declarando.

I. Illæſa præſervandi jura Nationis quoad electionem Patriarchæ.

§. 5. I. Ac primum quidem declares oportet, Nos per hanc a Nobis factam novi Patriarchæ, ut præmittitur, electionem, deputationemque, nullum Antiſtitibus dictæ Nationis præjudicium illatum iri voluiſſe, ſed, ut obortis diſſidiis Nationem ipſam diſtrahentibus opportune conſuleremus, ſuprema Noſtræ poteſtatis Apoſtolicæ auctoritate in appellationibus præſertim ad eamdem Sedem delatis canonice, ac neceſſario interponenda utentes, novum Patriarcham elegiſſe, nec propterea jus eligendi, ſive poſtulandi Patriarcham hujuſmodi, juxta eorum morem, Antiſtitibus dictæ Nationis ſublatum eſſe; imo Nos velle, & mandare, ut omnia in poſterum, quæ a laudata Synodo a nobis approbata, & confirmata, ſunt, circa Patriarchæ electionem præſcripta, ab ipſis Antiſtitibus ſervari debeant.

II. Abſolvendi a cenſuris, & diſpenſandi ſuper irregularitate incurſis.

§. 6. II. Tibi a Nobis omnem facultatem impertitam eſſe abſolvendi a cenſuris omnibus, & diſpenſandi a quibuſvis irregularitatibus, ob celebrationem cum cenſuris, forſan, occa-

ANNO 1743. occasione dictarum electionum, & ob excessus, etiam cum oneratione potestatis Ecclesiasticæ, & usu potestatis Laicæ, commissos, contractis, & incursis.

III. Sanandi actuum, & expeditionum nullitates.

§. 7. III. Facultatem Tibi pariter concessam Apostolica auctoritate sanandi omnes, & singulos actus, & Patriarchales expeditiones, ab utroque prætenso Electo, ad usque denunciationis, & intimationis Apostolicæ provisionis nostræ diem, peractos, & peractas.

IV. Condonandi exactiones pecuniarum, non tamen Sedi Patriarchali debitarum.

§. 8. IV. Facultatem similiter tributam remittendi, & condonandi omnes pecuniarum, quæ ad Patriarchas spectabant, exactiones, ab utroque prætenso Electo quomodolibet factas; ita tamen, ut, quod pecunias quidem ad Patriarcham spectantes, benigna utique impendatur condonatio; quoad pecunias vero ad Sedem Patriarchalem pertinentes, unusquisque eidem Patriarchali Sedi restituere teneatur.

V. Utriusque Electi famam, & existimationem purgandi.

§. 9. V. Scripturas omnes ad utriusque prætensi Electi patrocinium, & favorem editas, & prædictæ Congregationi de Propaganda Fide hinc inde exhibitas, tamquam in forma non probanti esse, ac fore, & haberi, ac proinde in futurum nullum famæ, & existimationi utriusque Electi ex ipsis detrimentum illatum esse, aut in futurum inferri posse, nisi judicialiter, servatis servandis, aliter constet.

VI. Absolvendi Episcopos illi irreconciliatos, eosque Consecratorem, adhuc sedentem &c.

§. 10. VI. Facultatem Tibi a nobis collatam, prout earumdem præsentium tenore, & auctoritate similibus tribuimus, & impertimur, dispensandi cum Monachis Episcopali dignitate inauguratis ab Archiepiscopo Soriano super suspensione, & irregularitate contracta, præviis tamen salutaribus pœnitentiis, & injuncto onere sese in aliquo Monasterio continendi, ibique per mensem saltem a Celebratione, & a Pontificalium exercitio sese abstinendi: Necnon facultatem Tibi traditam absolvendi ipsum pariter Archiepiscopum Sorianum, alterius proinde Ritus, a prædicta ordinatione. Quibus sane Episcopis denuncies, se eas Diœceses a dicto Archiepiscopo Tobia ipsis assignatas, quæ ab eodem Tobia Archiepiscopo retinebantur, & ad ipsum redire debent, habere non posse, sed eas dumtaxat, quæ de jure, juxta distributionem Diœcesum, ad formam nostræ ordinationis præscriptæ occasione confirmationis laudatæ Synodi Provincialis, seu Nationalis, faciendam, assignari debent.

VII. Altaria Privilegiata, & indulgentias concedendi.

§. 11. VII. Indultum Altaris Privilegiati perpetui pro singulis Cathedralibus Ecclesiis a fel. recor. Benedicto Papa XIII. Prædecessore nostro per alias suas in simili forma Brevis Literas concessum, si ad Ecclesias Cathedrales ejusdem Patriarchatus dictæ Nationis non fuerit extensum, Auctoritate Nostra extendas, & confirmes. Præterea iis Ecclesis Parochialibus, in quibus aliud Altare Privilegiatum, sive perpetuum, sive ad tempus concessum non reperitur, nec sufficiens Missarum numerus celebratur, Altare Privilegiatum pro uno die in hebdomada, per Ordinarium loci designando, ad viginti quinque annos concedas. Insuper, Patriarchali quidem Ecclesiæ Plenarias Indulgentias perpetuas, revocando alias, sive ad tempus, sive in perpetuum concessas, quater in anno, aliis vero Cathedralibus bis in anno, per unumquemque Christifidelem, servatis servandis, lucrifaciendas, pariter concedas, & indulgeas.

PONT. A. III.

Idem Contendentium reconciliationi operam dare jubemur.

§. 12. Denique tuum erit in primis nihil intentatum relinquere, quod ad veram fraternamque caritatem, qua decet Episcopos sese mutuo complecti, & confovere, ut populis sibi commissis exemplo sint, atque incitamento, inter memoratos prætensos Electos Eliam Arcen., & Tobiam Napolosiæ Archiepiscopos glutino Christi Pastorum Principis conciliandam, confirmandamque conducere possit: Nos enim Tibi omnes, ut præmittitur, facultates in hac re gravissima peragenda, & conficienda necessarias, & opportunas tribuimus, & impertimur. Non obstantibus iis omnibus, quæ in præinsertis nostris Literis diximus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Et ad præmissa omnia recte peragenda excitatur.

§. 13. Cæterum, Dilecte Fili, Te iterum rogamus, & in Domino hortamur, ut serio animo considerans, & quam ardua sit provincia Tibi commissa, & quam amplæ facultates ad illam alacrius adeundam, & felicius explicandam, componendamque attributæ, omnia studia, omnes conatus, & vires intendas, non ut Apostolicam tantum benignitatem nostram Tibi promerearis, sed ut æternam etiam in cœlis repositam mercedem a bonorum omnium remuneratore Deo, quem unum præ oculis habere debes, consequi possis, & valeas. Nos interim, ad prosperi successus auspicium, Tibi Apostolicam Benedictionem, quam Nostro nomine universæ Nationi mandatis tuis obtemperanti, tuaque salubria monita adimplenti, elargiri poteris, peramenter impertimur.

Dat. die 16. Martii 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno tertio.

D. Card. Passionеus.

ELECTIO PATRIARCHÆ LXXX.

Maronitarum a Pontifice facta, & Ablegatio Commissarii Apostolici, Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis denunciatur.

Venerabilibus Fratribus; Simoni ab Archiepiscopatu Damasci ad Patriarchalem Maronitarum Sedem translato, cæterisque Archiepiscopis, & Episcopis ejusdem Nationis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex refert, ac deplorat schisma inter Maronitas exortum.

MAGNA non minus admiratione, quam ægritudine affecti sumus, postquam e sex Episcoporum vestri Cœtus, aliorumque literis intelleximus, Maronitarum Ecclesiam, post obitum postremi Patriarchæ Josephi Petri, funesto Schismate discissam fuisse; a sex illis Episcopis in ejus locum suffecto Elia Arcæ, ab aliis Tobia Napolosiæ Archiepiscopis. Et quidem mirari satis non possumus, adeo nunc valuis-

Digitized by Google

PONT. A. III. valuiſſe inimicum Hominem, ut ſuperſeminaverit diviſionis zizania in agro iſto, adhuc ea lue prorſus intacto; utque vobis eripuerit decus ampliſſimum: id ſcilicet nunquam ex omni temporis memoria eveniſſe, in veſtro Patriarcha eligendo; qua laude nobiliores Eccleſiæ, veſtro in conſpectu poſitæ, plurimum caruerunt. Angi autem qui nequeat in tanta malorum colluvie, quæ veſtram Nationem, diſcordiis, tumultu, perturbatione obruerunt? Siquidem uterque Electus, non expectato Romanæ Sedis judicio, (quod lege, & more vetuſto neceſſe fuerat,) ſtatim pro Patriarcha ſe gerens, forum aperuit, uſurpanſque Patriarchalia jura, miſcet humana Divinis, ut ſuo ſe teneat loco. Hinc populus alterutri inhærens, incertus, diviſus, triſte ſui ſpectaculum præbet inſultanti Schiſmatico, Turcæ irridenti; & metus eſt, ne vera Dei Religio, quamquam veſtræ Genti altis radicibus infixa, obcœcatis contentione mentibus, diſcrimen adeat, ut ſæpius alibi.

Riſque perniciosos effectus.

Controverſiæ examen in Congreg. particularibus inſtitutum.

§. 1. Hac enimvero ſolicitudine, ac paterna caritate commoti adeo ſumus, ut veſtris medendis vulneribus, reſtituendæque ſanitati accurrere acceleravimus, vix dum Romam venerunt utriuſque partis Legati cum mandatis, & monumentis, ſupremum Apoſtolicæ Sedis judicium ſubituri. Nam ſtatim ſelegimus aliquot e Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, Propagandæ Fidei præpoſitis, qui juris ordine ſervato, auditiſque Advocatis, de toto controverſiæ ſtatu cognoſcerent, & coram Nobis deciderent, an alterutra Electio, ſeu Poſtulatio, confirmanda foret, aut ſananda; & ſi utraque infirmanda, quid ultra Nobis agendum eſſet. Illi apud Nos convenerunt XV. Kalendas Martias, unaque fuit omnium ſententia: utramque non modo nullam, atque invalidam, ſed inſanabilem videri, tantis undique ſcatent erratis adverſus Canones, ipſaſque veſtras Conſtitutiones. Jus proinde eligendi, in hoc informis electionis caſu, ad Apoſtolicam Sedem devolutum fuiſſe; ſicuti Eccleſiaſticæ jubent Leges, & ubique perpetuo in more fuit: cujus ſi nullum iſtic exemplum reperitur, referri debet Majorum veſtrorum prudentiæ, qui ab hujuſmodi nefario Schiſmate ſibi ſemper caverunt.

Congregationis ſenſus.

Abrogata dualis electione, alter eligitur Patriarcha, meritorum laude præſtans.

§. 2. Nos igitur eorumdem Cardinalium ſententiam aſſenſu noſtro proſequuti, utramque electionem penitus abrogavimus. Simul autem Patriarcham veſtrum elegimus Venerabilem Fratrem Simonem Archiepiſcopum Damaſci, qui antiquior veſtri Cœtus, hoc etiam nomine commendationem habuit ad eam dignitatem; magis autem, quod miti ingenio, & a partium ſtudiis abhorrente, ut plurium teſtimonio accepimus, idoneus Nobis viſus eſt ad tantum munus gerendum. Quocirca acceptiſſimum vobis, veſtræque Genti fore, idque prompto atque alacri erga ipſum obſequio, debitaque obedientia vos comprobaturos non dubitamus, daturoſque documentum, præteritas diſcordias non præcipiti voluntatis æſtu commotas fuiſſe, ſed incautæ mentis errore, qui facilius excuſari poteſt.

Salvis juribus Antiſtitum Monitarum.

§. 3. Nec vobis in mentem veniat ſuſpicari, hac noſtra extraordinaria conſtituti Patriarchæ providentia, juri veſtro quidpiam detractum fuiſſe. Nam, & ipſum in hujuſce electionis diplomate vobis expreſſe reſervavimus, & in Provincialis, ſeu Nationalis recentis veſtræ Synodi confirmatione, novo, ut petebatis, Pontificiæ auctoritatis robore permunivimus. ANNO 1743.

Commiſſarius Apoſtolicus pluribus facultatibus, & mandatis inſtructus ablegatur.

§. 4. Hæc per noſtras iſtas literas in forma Brevis vobis referre ſatis duximus. Plura cognoſcetis, a Dilecto Filio Jacobo ab Urbe Luca, Obſervantium Franciſcanorum Alumno, Apoſtolico Hieroſolymis Viſitatore, quem ad vos Noſtro nomine ire Commiſſarium juſſimus, ut ſedulo curet obſervari, & cuſtodiri quicquid in prænunciata Synodo, & a Nobis deinde, pro Eccleſiaſticæ diſciplinæ, ſanctiſſimæque Religionis tutela, ſancitum fuit; utque receptis a Sacerdote Andrea Felice, quem Patriarcha Joſeph Petrus paulo poſt vita functus Romam ablegaverat, Noſtris in forma Brevis ad eum literis, ubi plura peragenda commendavimus, & recuperato aliquo Religioſo dono ad eundem Patriarcham tranſmiſſo, id omne Simoni ejus ſucceſſori repræſentet, noſtramque de rerum iſtic ſacrarum Cultu, rite, ac prudenter inſtituendo retinendoque, voluntatem, cujus conſcium fecimus, patefaciat.

Debita Sanctæ Sedi obedientia, & animorum concordia commendat.

§. 5. Quin illum perhumaniter excepturi, præſcriptaſque vobis leges, accurata obedientia exequuturi ſitis, nullum Nobis relinquit ambigendi locum, omnium veſtrum animus religione, & conſtantiſſima erga Supremum Paſtorem fide penitus obſtrictus. Præcipue vero vos adhortabitur, ut obliti præteritæ æmulationis, unanimes ſitis in Chriſto Jeſu, ſine querela, ſine reprehenſione, ſimplices filii Dei in medio Nationis, *Turcarum* ſcilicet, pravæ, & perverſæ, (Apoſtoli verbis utimur), inter quos lucetis ſicut luminaria in mundo. Quod in auſpicium, Venerabiles Fratres, Apoſtolicam Benedictionem vobis peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XVI. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio. Dat. die 16. Mart. 1743.

J. Vincentius Lucchefinius.

DIGNITAS PROTOPAPÆ LXXXI.

In Eccleſia Collegiata S. Mariæ *del Grafeo* Meſſanen., ejuſdemque libera electio, necnon Ritus Græco-Latini obſervantia, ipſius Eccleſiæ Clero in perpetuum aſſeritur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Eccleſiarum jura, & probatorum rituum valetas, conſervanda.

ROMANA Eccleſia omnium Catholici Orbis Eccleſiarum Mater, & Magiſtra, aſſiduis Pontificiæ ſolicitudinis, Apoſtolicæ caritatis, ac ſupremæ auctoritatis ſtudiis ſedulam vigilemque in eo potiſſimum operam poſuit, ut omnia, & ſingula Eccleſiarum, præſertim aliis Patriarchis ſubjectarum, diverſiſque in divinorum officiorum, & ſacroſancti Miſſæ ſacrificii celebratione ritibus, linguis, & ceremoniis, per ſacros Canones, & Eccleſiaſticam diſciplinam comprobatis, & confirmatis, utentium, jura, privilegia, indulta,

ANNO 1743. decora, prærogativas, dignitates, gradus, & honores, quoad ſibi integrum fuiſſet, tueri, confirmare, & adaugere adniteretur. Quamobrem adeo veteſtæ antiquitatis, & integerrimæ traditionis tenax fuit, ut ea, quæ in quibuſvis Eccleſiis ſapienter ſtatuta, & ſanctiſſime cuſtodita reperirentur, non ſolum inviolabili etiam ſupremæ Apoſtolicæ auctoritatis, ac firmitatis robore communire ſtuduerit; verum etiam Apoſtolicis mandatis, & ſub Eccleſiaſticis cenſuris, ac pœnis, in poſterum ſervanda mandaverit.

Dignitas Protopapæ in Eccl. S. M. del Grafeo.

§. 1. Quoniam autem, ſicut accepimus, munus, ſive dignitas *Protopapæ*, cujus auctoritas, ac prærogativa plurimi ſemper in omnibus fere Coſtantinopolitani Patriarchatus Cathedralibus Eccleſiis habita fuerat, Meſſanæ, quemadmodum in nonnullis aliis Civitatibus, & Diœceſibus reperitur, adhuc extat in Collegiata Eccleſia ſub invocatione Sanctæ Mariæ *del Grafeo*, inde *Catholica* dicta, quod Eccleſia hujuſmodi, ut aſſeritur, ſub Græcorum imperio, in Spiritus Sancti ex Patre Filioque procedentis confeſſione, cum Romana Eccleſia invicem unita permanſerit; & in eadem Eccleſia ſemper a tunc temporis Divina Officia, & Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium Græca quidem lingua, ſed Latino Romano Ritu celebrantur; nam Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum in Azymo conficitur, ſacræ Veſtes, & ſacerdotalia indumenta ad inſtar Latinorum adhibentur, & dies feſti juxta Kalendarium Gregorianum ſervantur; præter alia, quæ adhuc religioſo cultu peraguntur.

Ritus Græco Latinus in eadem Eccleſia.

Pontifex præd. Dignitatem, ejuſque prærogativas confirmat.

§. 2. Hinc eſt, quod Nos, quibus omnimoda Univerſalis Eccleſiæ ſervitus, atque adeo omnium Eccleſiarum ſolicitudo a Paſtorum Principe Jeſu Chriſto injuncta eſt, eamdem Eccleſiam in eo bene conſtituto, quem hactenus egregie ſervaverunt, & de præſenti laudabiliter ſervant, ſtatu deinceps firmius permanere, & conſtabiliri cupientes; motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Congregationis Propagandæ Fidei præpoſitorum conſilio, Dignitatem antedicti *Protopapæ*, cum omnibus inſigniis, prærogativis, privilegiis, facultatibus, juriſdictionibus, juribus, exemptionibus, titulis, honoribus, & oneribus, quibus alii *Protopapæ* anteceſſores de jure, uſu, conſuetudine, & indultis, legitime tamen, & canonice, & de Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis licentia, benignitate, & conceſſione, hactenus uſi, fruiti, & gaviſi ſunt, tenore præſentium approbamus, & confirmamus; necnon volumus & mandamus, ut perpetuis futuris temporibus omnino ſervetur, quemadmodum a plurimis ſeculis ſervatus eſt, in eadem Eccleſia Sanctæ Mariæ *del Grafeo* Ritus Græco-Latinus, nimirum Divina Officia, & Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium Græca quidem lingua, & idiomate celebrandi, ſed cum ſacris veſtibus, & ſacerdotalibus indumentis latinis, & juxta Kalendarium Gregorianum, atque in Azymo, prout antehac in uſu poſitum, & ſervatum eſt.

Ritum Græco Latinum ſervari perpetuo jubet.

Electionem Protopopæ ejuſdem Eccleſiæ Clero privative præterquam.

§. 3. Præterea motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, volumus, & mandamus, ut antiqua conſuetudo, cum *Protopapam* hujuſmodi viam univerſæ carnis ingredi contigerit, unum ex cœtu, & corpore Cleri dictæ Eccleſiæ dumtaxat (in quem Clerum deinceps perpetuis futuris temporibus nullum omnino, niſi eodem Græco-Latino Ritu, ut præmittitur, initiatum, cooptari, & incorporari pariter volumus, & mandamus) in *Protopapam* pro tempore exiſtentem ab eodem Clero eligendi, & conſtituendi, ſanctiſſime cuſtodiatur; quamcumque vero electionem *Protopapæ* hujuſmodi aliter, quam ut præmittitur, factam, aut quandocumque faciendam, nunc pro tunc annullamus irritamuſque, ac nullam irritamque eſſe, & fore, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus declaramus. PONT. A. III.

Literarum firmitatem aſſerit.

§. 4. Decernentes eaſdem præſentes Literas, ac omnia & ſingula in illis contenta, etiam ex eo, quod quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, illis non conſenſerint, ac ad ea vocati, & auditi, ſeu cauſæ propter quas ipſæ præſentes emanarunt, adductæ, verificatæ, ſeu alias ſufficienter, aut etiam ullatenus juſtificatæ non fuerint, aut ex alia quavis quamtumlibet legitima, pia, juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, occaſione, & capite, etiam in corpore juris clauſo, etiam enormis, enormiſſimæ, & totalis læſionis, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, vel quorumvis intereſſe habentium conſenſus, aut alio quovis quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac inexcogitato defectu, notari, impugnari, invalidari, infringi, retractari, in jus, vel controverſiam revocari, ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aut aliud quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, ſeu etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus conceſſo, quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes literas, & in eis contenta quæcumque, firma, valida, & efficacia exiſtere & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri & obtinere, & illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari, & ab eis reſpective inviolabiliter obſervari; ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, & quoſvis alios, quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublata &c. latorum &c.

Executores deputat cum facultatibus.

§. 5. Quocirca Dilecto Filio Cauſarum Curiæ Cameræ Apoſtolicæ generali Auditori, necnon Venerabili Fratri moderno, & pro tempore exiſtenti Archiepiſcopo Maſſanenſi, committimus, & mandamus, quatenus ipſi, vel alter eorum; per ſe, vel per alium, ſeu alios, perpetuis futuris temporibus, præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ubi, & quando opus fuerit, & quoties pro parte Protopapæ, & Cleri dictæ Eccleſiæ pro tempore pariter exiſtentis fuerint requiſiti, ſi opus fuerit, ſolemniter publicantes, & Protopapæ, ac Clero prædictis in præmiſſis efficacis

defen-

PONT. A. III. defenſionis præſidio aſſiſtentes, faciant auctoritate noſtra Apoſtolica Protopapam, & Clerum hujuſmodi præmiſſorum omnium, & ſingulorum commodo, effectu, & jure pacifice frui, & gaudere, non permittentes Protopapam, & Clerum hujuſmodi deſuper a quoquam quomodolibet indebite moleſtari; contradictores quoslibet, & rebelles per cenſuras, & pœnas Eccleſiaſticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione poſtpoſita, compeſcendo, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio brachii ſæcularis.

Contrariis derogat.

§. 6. Non obſtantibus Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictæ Eccleſiæ, & Nationis Græcorum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Conſuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus, omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cœteriſque contrariis quibuſcumque.

Dat die 18. Mart. 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XVIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio.

D. Card. Paſſionens.

LXXXII.

ECCLESIASTICA

Auctoritas in deſignandis publicarum precationum formulis, & in eiſdem indicendis, aſſeritur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Ad Eccleſiam pertinet publicarum precum formulas ſtatuere, eaſque indicere.

QUEMADMODUM preces ad Deum pro Principibus effundere, valde conſentaneum eſt, ita convenit, ut precum ipſarum formulæ ſint ex illis, quas Eccleſia uſu recepit; maxime vero ſi ejuſmodi preces in celebratione Miſſarum adhibendæ ſint. Præterea ad Eccleſiaſticam auctoritatem unice ſpectat preces illas ſtatuere atque indicere; cum nulli ſæculari Poteſtati fas ſit decernere, præceptoque mandare, ut publicæ preces fiant, ſive ad perſolvendas Deo gratias pro beneficio aliquo accepto, ſive ad illius opem in gravi aliqua neceſſitate implorandam.

Eccleſia Pro Principibus orari jubet.

§. 1. Divus Paulus *in prima ad Timotheum cap.* 2.. ut Vos bene noſtis, ita loquitur: *Obſecro igitur primum omnium fieri obſecrationes, orationes, poſtulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus, pro Regibus, & omnibus qui in ſublimitate ſunt.* Quod ſi expediat hoc loco praxim oſtendere, qua primæva Eccleſia utebatur in orationibus, & precibus ad Deum pro Principibus offerendis, eam ſatis patefacere poterunt Sancti Dionyſii Epiſcopi Alexandrini ad Præſidem Æmilianum epiſtola, Tertullianus *in lib. ad Scapulam, & in Apologetico*, Sanctus Cyprianus *in epiſtola ad Demetrianum*, Origenes *in reſpons., ad Celſum*, & Athanagoras *in ſua Legatione ad Imperatores pro Chriſtianis.*

Eadem, ut credendi normam, ſic & orandi rationem præſcribit.

§. 2. Multum quidem inter ſe conveniunt credendi, & orandi ratio. Proinde in celebratiſſimis epiſtolæ S. Cœleſtini ad Galliæ Epiſcopos additionibus *cap.* 11. legitur: *Obſecrationum quoque Sacerdotalium Sacramenta reſpiciamus ... ut legem credendi lex ſtatuat ſupplicandi.* Atque hinc oritur, in publicis ſupplicationibus formulas ab Eccleſia præſcriptas eſſe adhibendas; præſertim ſi res agatur de orationibus, quæ recitari debeant in Miſſa, ut dictum eſt. Idcirco etiam a Sacro Concilio Tridentino cavetur, ne preces in Miſſarum celebratione adhibeantur, *præter eas quæ ab Eccleſia probatæ, & frequenti, ac laudabili uſu receptæ fuerint.* Quamobrem in Miſſali Romano pro omni fere neceſſitate exiſtunt piæ quidem, ac religioſæ orationes, e vetuſtis, ac venerabilibus Sacramentariis opportune depromptæ.

Nullam jus poteſtati ſuæ in ſpiritualia.

§. 3. Neque vero putamus nimium progredi, immo inter æquos auctoritatis noſtræ limites Nos certe conſiſtere credimus, cum aſſerimus, ad Eccleſiaſticam quidem, non autem ad ſæcularem Poteſtatem pertinere, de Eccleſiaſticis, ac ſpiritualibus rebus diſponere. Magnus ille Oſius Epiſcopus Cordubenſis apud Sanctum Athanaſium in Epiſtola ad ſolitariam vitam agentes, Eccleſiaſtica ſane libertate, ad Conſtantium Imperatorem hæc ſcripſit: *Ne te miſceas Eccleſiaſticis rebus, neque nobis in hoc genere præcipe; ſed potius ea a nobis diſce. Tibi Deus Imperium commiſit: nobis, quæ ſunt Eccleſiæ, concredidit.... Cave, ne quæ ſunt Eccleſiæ ad te trahens, magno criminis obnoxius fias. Scriptum eſt: Quæ ſunt Cæſaris, Cæſari; & quæ ſunt Dei, Deo.*

Præcepta Magiſtratuum de publicis hujuſmodi precibus, aliis revocata, & abrogata.

§. 4. Ad viciniora autem tempora, & ad rem, quæ epiſtolæ huic noſtræ occaſionem dedit, propius accedentes, dicimus, a laicorum ipſorum tribunali abrogata fuiſſe atque reſciſſa ſæcularis alicujus Magiſtratus decreta, quibus publicæ pro Principibus preces indictæ fuerant, quod ejuſmodi decreta nullius auctoritatis, aut roboris eſſe per ſe innoteſceret. Et non multis ab hinc annis Sacra Concilii Congregatio, Prædeceſſoribus noſtris annuentibus, publice abrogavit irritumque fecit ſæcularis Poteſtatis Edictum, quo illa, ob partam a Principe victoriam, indixerat pro gratiarum actione *Te Deum laudamus*, etiamſi proteſtationem inſeruiſſet, de præjudicio Eccleſiaſtico juri non inferendo, quod nimirum facto proteſtatio ipſa adverſaretur.

Monentur Epiſcopi, ut pro principibus, juxta Eccleſiæ Ritus, orari jubeant.

§. 5. Ut igitur æquitatis jure, rectoque ordine omnino procedatur, monemus Vos atque hortamur, ut tum Vos, tum alii opera veſtra, Deum ſedulo rogent pro incolumitate, ac felicitate veſtrorum Principum, quemadmodum & Nos pro Principibus Catholicis quotidie facimus. Æquo libentique animo accipite, quod Poteſtates ſæculares a Vobis petant, ut pro ſe publicæ preces fiant; atque operam date, ut Eccleſiæ formulæ in illis uſurpentur, neque novæ, aut inuſitatæ orationes in Miſſa recitentur.

ANNO 1743.

ANNO 1743.

Sed Laica potestati idipsum forte impetranti non assentiantur.

§. 6. Sin autem, quod Nobis persuadere non possumus, laicalis aliqua Potestas, usu, vel consuetudine aliqua, (quæ abusus revera dici debet), præsumat auctoritatem vestram in hoc minime agnoscere, sed jure suo directe velit publicas preces indicere, immo & pœnam parere renuentibus statuere audeat; loquiminor & Vos, quemadmodum Osius ad Imperatorem locutus est. Rationes adducite, quas, qui errant, fortasse ignorant. Palam ipsis facite, hanc nullatenus esse rationem exorandi Deum, atque id, quod cupiunt, consequendi: ad Vos confugere eos debere, cum Vos ii sitis, qui licet *ex hominibus assumpti*, tamen estis *pro hominibus constituti in iis, quæ sunt ad Deum*, ut ad Hebræos Apostolus loquitur: nec, præter Vos, posse aliquem opus hujusmodi suscipere, & hunc sumere sibi honorem; *sed qui vocatur a Deo tamquam Aaron*.

Si qui acerbiores fuerint, de iis ad S. Sedem referant.

§. 7. Quod si dictis non acquiescant, neque a Vobis opportunum judicetur in eos ita procedere, ut Ecclesiasticæ Disciplinæ jura exigerent; Vobis stricte mandamus, ut Nos quamprimum certiores de iis faciatis, opportunis quoque transmissis ad manus nostras documentis: cum Nos parati simus ea omnia facere, quæ clarissimi Prædecessores nostri in ejusmodi occasionibus facere consueverunt. Nolumus enim, ad Supremum Dei Tribunal vocati, de neglectis Sanctuarii juribus fontes judicari. Interea Vos Paterno amore complectimur, Vobisque Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. die 23. Mart. 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XXIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

DE DIE NATALI

XXIII

Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli per totam Octavam Romæ solemniter celebrando.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Dei consilium in fundando Romæ per Beatos Apostolos Ecclesiæ Principatu.

ADMIRABILIS Sapientiæ Dei sublimitas, cujus provida dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiæ Fidelium, quæ Divino comitata adjutorio peregrinatur in Terris, vel amplificandæ, vel exercendæ, vel custodiendæ, alternantibus miro ordine vicibus, inserviant, voluntariam humani Generis cæcitatem, & proclivem in deteriora nequitiam secretiori consilio, & altiori pietate commiserans, cum adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, & ambulantibus in umbra mortis Evangelicæ Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum præparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos prædicatio veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio Mundi partibus, accepta per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, Beatissimus Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad Aream Romani destinatur Imperii, ut ea capta, & in obsequium Fidei subjugata, facilius universus Orbis humilitati Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore, & meritis illi consociatus est, ut Roma tantorum Apostolorum edocta Magisterio, quæ superstitionis studio profanos omnium gentium cultus, atque errores receperat, veritatis amore, sanctæ atque immaculatæ unius Dei Religionis Sedes evaderet. PONT. A. III.

Quantum debeat Romana Urbs iisdem Beatis Apostolis.

§. 1. Isti enim sunt Romanæ Urbis Patres, verique Conditores, qui eam Regnis Cœlestibus adscribendam melioribus auspiciis, & fortunatioribus initiis, condiderunt; non illi, quorum manibus cognato sanguine pollutis prima mœnium fundamenta locata sunt, e quibus is, qui ei nomen dedit, fraterna cæde fœdatam facinorosis hominibus, scelerum impunitate promissa, habitandam concessit. At vero isti e tenebris Idololatriæ ad Fidei lumen evocatam, Evangelica veritate imbutam, Christianis ornatam virtutibus, & ad Cœli sublimitatem erectam, pretioso Sanguine suo consecrarunt, & sacris Corporum suorum Sepulcris adversus furentium hæresum insidias, & frementis infernalis hostis impetus, tanquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegium potestatis a Christo Domino acceptæ ad omnes suos transmittat hæredes, supremi culminis prærogativam quodammodo cum ea communicavit, adeo ut per Beati Petri Cathedram, Princeps, ac Caput Orbis fieret, & in immensum Religione Divina ejus cresceret dignitas, cujus latius quam dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas, tamen Natalis Apostolorum Petri, & Pauli Festivitas, præter illam reverentiam, quam toto Terrarum Orbe promeruit, speciali, & propria Romanæ Urbis exultatione veneranda est, ut ubi præcipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyrii eorum sit lætitiæ principatus.

Horum Natale maxima semper solemnitate in Urbe celebratum.

§. 2. Vivit adhuc in mente hominum, & nulla unquam delebit oblivio, vetus memoria, & recordatio, quam merito & quanto per totum Orbem, sed præcipue in hac Alma Urbe nostra, fuerit a primis Ecclesiæ sæculis celebri cultu, & splendida solemnitate Natalis dies Beatorum Apostolorum celebratus. Siquidem ea die traditum est, Romanos Pontifices Prædecessores Nostros primum in Basilica Beati Petri in Vaticano, deinde in altera Apostoli Pauli Via Ostiensi, Sacrum immortali Deo in honorem Principum Apostolorum fecisse, & Romanum Populum frequentissimo cœtu, & celebri concursu, utramque Basilicam, sacras Apostolorum Reliquias veneraturum, invisere solitum; immo ad eamdem solemnem diem ex diversis Orbis partibus, innumerabilem populi multitudinem, linguis, moribus, & regionibus discretam, venerationis tamen erga Beatos Apostolorum cineres, & triumphalem Natalis eorum memoriam

riam concordi obſequio ſociatam, conſluere conſueviſſe; Epiſcopos etiam, alioſque Sacros Antiſtites, ſublimes Regiaſque Perſonas, ad eamdem ſolemnitatem convenire ſolitos fuiſſe, ſuppliceſque ſe, ſuaſque coronas ad pedes Piſcatoris, & ad Scenofactoris monumentum, adſtantibus Ducibus, & Præfectis militum, proſternere. Hæc igitur, & alia hujuſmodi diligenti animi conſideratione nobiſcum reputantes, vehementer ſoliciti ſumus, ne nos, qui in tantis periculis, & adverſitatibus conſtituti, Sanctorum Apoſtolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Majorum pietate, & devii a ſanctis eorum Inſtitutis ſimus, & quibus in accipiendis a Deo per Beatos Apoſtolos beneficiis, & donis pares ſumus, impares & ingrati in ſacra eorum recolenda memoria, & gratiis immortali Deo agendis reperiamur, meritoque illorum deſtituamur præſidio, quorum negligimus ſolemnitatem.

Quod etiam in poſterum ſervari Pontifex cupit.

Jubet non modo diem Feſtivitatis de more, ſolemniter tranſigi.

§. 3. Volentes itaque, cupienteſque, Romani Populi erga Beatos Apoſtolos devotionem, de quorum præſidio hanc Urbem noſtram, eorum decoratam corporibus, cœleſtibus illuſtratam doctrinis, & potenti apud Deum patrocinio ſemper adjutam, maxime confidere decet, quantum in Nobis eſt, augere, atque amplificare, hac noſtra in perpetuum valitura ſanctione ſtatuimus, ac decernimus, ut recurrente per ordinem Natali die eorumdem Apoſtolorum, non ſolum in Baſilica Vaticana, ut nunc moris eſt, in pervigilio ejuſdem Feſti, Veſperæ ſolemnes celebrentur, (quibus intereſſe ſolet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiſcopis, Epiſcopis, aliiſque Romanæ Curiæ Prælatis, qui locum in Capella Pontificia obtinent;) & mane in eadem Baſilica ſolemne Sacrum ab ipſo Romano Pontifice peragatur; & ſecundæ Veſperæ ejuſdem venerabilis diei Eccleſiaſtico Cantu, ac Ritu, a Capitulo, & Clero, præſente etiam S. R. E. Cardinali præfatæ Baſilicæ Archipresbytero, aliiſque Cardinalibus ad eamdem Veſperarum ſolemnitatem devotionis cauſa accedentibus, perſolvantur; ſed ulterius per totam Octavam ſingulis diebus in diverſis Eccleſiis quippe aliqua Apoſtolorum memoria, aut prerogativa inſignitis, a Nobis electis, & inferius nominandis, Miſſa in Pontificalibus, concinente, ac pſallente ſchola Cantorum, aliiſque Pontificiæ noſtræ Capellæ Miniſtris inſervientibus, ordine, ac modo infra dicendo, rite peragatur, recolaturque memoria illuſtris triumphi eorum Martyrii, quod toto Terrarum Orbi, ſed præcipue Romanæ Urbi decus contulit, & dignitatem.

Sed per totam etiam Octavam celebritatem continuari.

Miſſam Pontificalem ſecunda die, in Baſilica S. Pauli celebrari.

§. 4. Secunda igitur intra Octavam die, Miſſarum ſolemnia in Pontificalibus celebrentur, præſentibus Venerabilibus Fratribus Epiſcopis Pontificio Throno aſſiſtentibus, in Baſilica Beati Apoſtoli Pauli Via Oſtienſi, in qua celebris eſt utriuſque Apoſtoli memoria, ſacræque Reliquiæ ſervantur, & veteri inſtituto ſolemnis eadem die Beati Apoſtoli Pauli commemoratio recolitur, qui ſi adhuc vivens in Terris, adeo Romanos diligebat, ut ſine intermiſſione memoriam eorum in ſuis orationibus faceret, vehementerque cuperet eos videre, & ad eos confirmandos aliquid ſpiritualis gratiæ impertiri; quanto magis ſperandum eſt, quod modo Beatus in Cœlis, pro Alumnis ſuis Deum orare non ceſſet, ſuamque opem humiliter poſtulantibus afferre non recuſet, ut in illa cœleſti confirmentur doctrina, in qua eos ore ſuo, per quod Chriſtus loquebatur, erudivit.

Tertia die in Eccleſia S. Pudentiani.

§. 5. Tertia die in Eccleſia Sanctæ Pudentianæ fiet ſolemne in Pontificalibus Sacrum, intervenientibus dilectis filiis Protonotariis Apoſtolicæ Sedis ex numero Participantium. Nam perhibent hoc loco fuiſſe domum Pudentis Senatoris, apud quem, cum primum Romam advenit, hoſpitatus eſt Princeps Apoſtolorum Petrus, qui in eadem domo Verbum Dei Gentibus annunciavit, ſacras habuit Synaxes, Sacrum pluries fecit, & Sacramenta Chriſti adminiſtravit; adeo ut in ea jacta ſint quodammodo prima Romanæ Eccleſiæ fundamenta, omnium aliarum Eccleſiarum Matris, & Magiſtræ, quam ſuperbæ inferorum portæ non vincunt.

Quinta die in Eccleſia S. Mariæ in Via-Lata.

§. 6. Quarta die in Eccleſia Sanctæ Mariæ in Via-Lata Miſſarum perſolvantur ſolemnia, intervenientibus Dilectis Filiis Cauſarum Palatii noſtri Auditoribus. Locus enim iſte antiqua eſt Religione celeberrimus; ibi primum, ut fertur, hoſpitio exceptus eſt Apoſtolus & Magiſter Gentium Paulus, qui, ut Acta Apoſtolorum teſtantur, *manſit biennio toto in ſuo conducto, & ſuſcipiebat omnes, qui ingrediebantur ad eum, prædicans Regnum Dei, & docens, quæ ſunt de Domino Jeſu Chriſto, cum omni fiducia, ſine prohibitione,*

Quinta die in Ecc eſia S. Petri ad Vincula.

§. 7. Quinta die ad Miſſarum ſolemnia in Pontificalibus celebranda convenient dilecti filii Cameræ Apoſtolicæ Clerici in Eccleſia Sancti Petri ad Vincula, ſeu titulo Eudoxiæ. Hæc enim prima Eccleſia eſſe traditur, quæ a Principe Apoſtolorum fuit Romæ Immortali Deo dedicata; in hac ejuſdem Beati Apoſtoli ſacra Vincula ſervantur, quæ ſemper ſummo in honore, ac veneratione apud Fideles omnes fuerunt; pluraque benigniſſimus Deus miracula per ea efficere, ad laudem, & gloriam Servi ſui, dignatus eſt. Hæc enim ſunt felices illi nexus, qui de manicis, & compedibus in coronam mutandi, Apoſtolum contingentes, martyrem reddiderunt: Felices catenæ, quæ nudatis pene oſſibus inhærentes, vivas reliquias de ſanguinis ſudore, jam attrita carne, rapuerunt: Felicia Vincula, quæ reum ſuum uſque ad Chriſti Crucem, non tam condemnatura, quam conſecratura, miſerunt.

Sexta die in Eccleſia S. Petri in Carcere.

§. 8. Sexta autem die in Eccleſia Sancti Petri in Carcere, quo, ut ferunt, Beati Apoſtoli Petrus, & Paulus per plures menſes arctiſſima cuſtodia ad mortem uſque detenti ſunt, eorumque Cuſtodes Proceſſus, & Martinianus ad fidem converſi, ſubito ex proxima petra Divina virtute fonte enato, fuerunt a Petro Sacro Baptiſmo abluti; & ubi in vinculis, & teterrimi carceris fœditate inviſentibus ſe Evangelium Dei prædicare, curare infirmos, ſanare ægrotos, & multa alia patrare miracula non deſierunt. Miſſa autem in Pontificalibus in Eccleſia ſuperiori, ob inferioris anguſtiam, adſtantibus dilectis filiis Referendariis Votantibus Signaturæ Juſtitiæ, celebrabitur.

Septima die in Eccleſia S. Petri in monte Aureo.

§. 9. Septima die Miſſa in Pontificalibus, aſſiſtentibus dilectis filiis Abbreviatoribus de

Par-

ANNO 1743. Parco Majori, celebrabitur in Ecclesia S. Petri in Monte Aureo, ubi, ut pia traditione fertur, Beatus Apostolus Petrus Cruci affixus, Martyrio coronatus est, capite ad terram verso, & in sublime pedibus elevatis, asserens, se indignum, quod sic crucifigeretur, ut Dominus suus; sed ita e terra Cœlum, quo iter parabat, suspiciens, admirandæ humilitatis virtutem, novique mysterii disciplinam & inter tormenta servavit.

Octava die Cappellam Cardinalitium habenti in Basilica Lateranensi.

§. 10. Demum octava die, festiva BB. Petri, & Pauli Apostolorum Principum solemnitas in Sancta Lateranensi Basilica absolvatur. Ibi enim supra Altare Majus in argenteis Imaginibus, margaritis, lapidibusque pretiosis ornatis, Sacra Apostolorum Capita, quæ olim in Ecclesia S. Laurentii ad Sancta Sanctorum servabantur, a fel. rec. Urbano Papa V. Prædecessore Nostro reposita fuerunt. Beata Capita, quæ Sanctarum illarum Animarum sedes, nihil humile, aut mundanum, sed cœlestia solum, ac Divina cogitarunt; quæ non terrenum pulverem, aut humanas sordes, sed Divinas revelationes, & Cœlestia Arcana recipere meruerunt; quæ in novissima omnium mortuorum resurrectione, æternis ornanda sertis corporibus, ac animabus suis, supernæ Patriæ beatitudine fruitura, conjungentur. Mane Missarum solemnia in Pontificalibus, præsente Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, eo majori ritu, & solemnitate, qua sacri hujusmodi Cardinalium conventus peragi unquam solent, celebrentur. Vespere autem Sacras Apostolorum Reliquias veneraturi, solemni cultu, & pari animi devotione ad eamdem Basilicam pergant dilecti Filii Nobiles Viri Senator Urbis, & Romanorum Civium, & Cameræ Urbis Conservatores; quorum pietatis exemplo commotus, ad debitas immortali Deo gratias reddendas, pro ineffabili munere ei collato in Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli patrocinio, universus Romanus Populus celebri frequentia, & æmula festinatione accedere contendat.

Ut Senatum Romanum vesperæ ad eamdem accedere.

Singulis diebus supplicationes Confraternitatum ad præd. Ecclesias habeat.

§. 11. Pomeridiano autem tempore aliorum dierum, omnes Confraternitates hujus Almæ Urbis, per Venerabilem Fratrem nostrum S. R. E. Cardinalem Vicarium pro tempore publico edicto intimandæ, statis suis quæque diebus, ad eam Ecclesiam, ubi mane Missa in honorem Apostolorum celebrata fuerit, pie, ac devote procedant. Singulis autem Confratribus processionaliter accedentibus septem annos, & totidem quadragenas, & aliis omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere pœnitentibus, & confessis, qui eamdem Ecclesiam, ubi Statio erit, religiose visitaverint, de Omnipotentis Dei misericordia confisi, centum dies de injunctis eis, aut aliis quomodolibet debitis pœnitentiis, misericorditer in Domino relaxamus.

Adhortatio ad cultum exhibendum erga Beatos Apostolos, ob beneficiorum memoriam.

§. 12. Monemus autem in Domino, & instantius rogamus omnes Christifideles in hac alma Urbe natos, & commorantes, ut pia majorum exempla in veneratione erga Beatos Apostolos laudabili studio æmulantes, in Ecclesiis a Nobis constitutis devota celebritate conveniant, & spirituali lætitia exultantes, laudantesque Deum, qui glorificatur in Sanctis suis, tantam Natalis diei Apostolorum celebrent solemnitatem. Siquidem de præsidio divinitus Nobis, ad exemplum patientiæ, & confirmationem fidei, præparato, in horum excellentia Patrum merito est exultantius gloriandum, quos gratia Dei in tantam altitudinem provexit, ut horum alteri magnum, & mirabile consortium potentiæ suæ tribuerit Divina dignatio; alter vero Vas electionis, & specialis Doctor Gentium, superno oraculo, & Cœlesti sententia fuerit designatus. Præterea meminerint sæpe hanc Urbem potenti Apostolorum protectione a Barbarorum incursibus, a cæde, a depopulatione, ab incendiis, a terræmotibus, aliisque innumeris periculis, & calamitatibus liberatam. In mentem revocent innumera illa prodigia, & gratias, quas ad gloriam Servorum suorum, Brandeorum, vel Catenarum contactu, vel sola oratione, aut nominis invocatione, antiquorum fidelium pietas, ac devotio ab Omnipotenti Deo obtinuit. Demum in memoria habeant verba illa Beati Leonis Prædecessoris Nostri ad Romanum Populum ex Beati Petri Cathedra clamantis, & dicentis: *Licet omnem Ecclesiam, quæ in toto est Orbe Terrarum, cunctis operteat florere virtutibus; vos tamen præcipue inter cæteras populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa Apostolicæ petræ arce fundatos, & Dominus Noster Jesus Christus cum omnibus redemit, & Beatus Apostolus Petrus præ omnibus erudivit.*

Intermissa quoque Cœlestis vindicta mem.

§. 13. Caveant igitur, ne Sanctis suorum Pastorum monitis inobsequentes, ne immemores beneficiorum Dei, ne irreligiosi erga Servos ejus Beatos Apostolos, & absimiles majorum pietati inveniantur. Magnum enim periculum est, esse homines, per oblivionem beneficiorum, ingratos Deo, & Servis ejus, nec correptione corrigi, nec de gratiis recordari. Sciant denique, quod Beatos Apostolos, qui apud Deum intercessores sibi esse non curat, suarum culparum severos Judices habebit, & quos conciliatores supernæ miserationis habere contemnit, offensæ majestatis sentiet, ultores.

Sanctio Constitutionis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ Constitutionis, Decreti, Statuti, Definitionis, Monitionis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo tertio, Kalendis Aprilis Pontificatus Nostri Anno III.

Dat. die 1. Apr. 1743.

P. Card. Pro-Datarius.
D. Card. Passionens.
VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Public. die 13. Aprilis ejusdem Anni.

PONT. A. III.

AUDI-

PONT. A. III. LXXXIV

ANNO 1743.

AUDITORIBUS

Cauſarum Sacri Palatii Apoſtolici conceditur delatio Roccheti etiam in acceſſu ad Capellas, Functiones &c & in receſſu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificia ſtudium erga Collegium Auditorum Sac. Palatii.

PRÆCLARA debitæ erga inſigne Dilectorum Filiorum Capellanorum noſtrorum Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditorum Collegium exiſtimationis opinio, ab ipſa Adoleſcentia noſtra ex eo potiſſimum concepta, quod, poſtquam ſedulam utriuſque juris ſtudiis operam dediſſemus, ſub diſciplina clar. mem. Alexandri primum Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditoris, deinde Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Caprara, per plures annos, præſtito apud idem Collegium ſacramento, in Cauſarum controverſiarumque ab eorumdem Capellanorum Auditorio decidendarum terminandarumque diſquiſitione pro virili parte verſati fuerimus, magis magiſque deinceps apud Nos, creſcentibus annis, auctiſque muneribus, ita invaluit, ut conſpicuam ipſorum Capellanorum muneris dignitatem, eorumque egregiam in adminiſtranda juſtitia ſapientiam, & integritatem, ea, qua decebat, veneratione ſemper perſpexerimus. Porro ad hæc acceſſit ſingularis honor, cujus memoria apud Nos adhuc recens perſeverat, Nobis, poſtquam in Advocatorum Conſiſtorialium Collegium ab anno fere cum dimidio adſciti fueramus, a toto Auditorio delatus; cum exortam de Jure Canonico controverſiam, a Juriſperitis nunquam agitatam, Nobis, unacum altero hujus Romanæ Curiæ graviſſimo Patrono, pro veritate diſcutiendam dijudicandamque detulit idem Auditorium.

Honoris ab eodem Coll.o ſibi delati memoria.

Pontificia in ipſum benevolentiæ ſignificationes.

§. 1. In hac vero ſuprema Sacroſancti Apoſtolatus ſpecula per ineffabilem divinæ bonitatis abundantiam conſtituti, quanto in honore Auditorium hujuſmodi habeamus, quibus paternæ charitatis ſtudiis ejuſdem Capellanos Auditores complectamur, & quanti faciamus, ipſi equidem præ cæteris clarius explicare poſſunt; Nos vero, ut non obſcurum Pontificii de eximia eorumdem juriſprudentia judicii argumentum univerſis præberemus, cauſam, ſeu controverſiam inter Venerabilem Fratrem Joannem Macarium Epiſcopum Cuperſanenſem ex una, & Hoſpitale Sancti Joannis Hieroſolymitani ex altera partibus, vertentem, & jamdudum agitatam, una inſimul cum iiſdem Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditoribus, dijudicare voluimus.

Tenor Decreti a Congreg. Ceremoniali edit. 22 Nov. 1742 ſuper delatione Roccheti in Urbe.

§. 2. Quoniam autem inter cætera Decreta a Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Sacris Ceremoniis præpoſita habita die XXII. menſis Novembris anni MDCCXLII. proxime elapſi edita, quæ inſequenti die XXIII. ejuſdem menſis, & anni Nos approbavimus, illud quoque continebatur, quod nulli Prælatorum, cujuſvis Ordinis, aut Collegii fuerit, qui Roccheti prærogativa potitur, impoſterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc geſtare unice ex Summorum Pontificum munificentia, unacum lemniſcis nigris ad Equos proprii Currus appenſis, præcipuorum ſuorum Officiorum ratione, ac præſtantia, permiſſum ſit Almæ Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ Auditori, ac Theſaurario, necnon utriuſque Sacri Palatii Apoſtolici Præfecto, atque inſuper, ob diſtincti habitus acceſſionem, Mozzettæ ſcilicet a ſan: mem: Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Conſtantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, & Hieroſolymitano conceſſæ, dum Mantelletto, ac præfata Mozzetta ornati proceſſerint. Prælati autem, qui Roccheti prærogativa fruuntur, tunc tantum ſument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apoſtolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium actionum, quæ in eodem Palatio cum Roccheto fient, ingreſſuri; necnon quando primum, in promotione, Sacro Senatui de novo adſcriptos, & iterum Cardinalatus inſignibus decoratos, eos in ſuis domibus viſitabunt: Quoties quemcumque ex Dominis Cardinalibus primo inviſent, vel Cardinali ſimiliter Roccheto induto in comitatus obſequiis erunt, ſive domi fuerint, ſive extra; conveniendo inſuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica ſolemni pompa procedentibus, & in actu pariter dumtaxat cujuſcumque alterius publicæ, vel privatæ actionis, in qua Roccheti uſus, dignitatis, vel muneris ratione, eis competere poteſt.

Auditores Sac. Palatii cum aliis parent.

§. 3. Cui ſane Decreto, cum, ſicut acceperamus, debitam obedientiam præſtitiſſent ipſi quoque Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, qui domo ſine Roccheto, juxta dicti Decreti formam, ac tenorem, exeuntes, & ad Pontificium Palatium, vel audientiam noſtram poſtulaturi, vel Sacris in Pontificia Capella peragendis functionibus interfuturi, vel Auditorii ſui munia obituri, accedentes, eodem Roccheto ſe, vel per Scalas ejuſdem Pontificii Palatii, vel in Aula Apoſtolica, vel in ipſo Aulæ Auditorii ingreſſu ſeſe induerunt, quod pariter Rocchetum, obitis muneribus ſuis, ſtatim exuentes, domum, quemadmodum inde venerant, ſine Roccheto redierunt: Nos, quippe quibus notum erat, uſum Roccheti memoratis Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditoribus a fel. rec. Innocentio Papa X. Prædeceſſore Noſtro conceſſum fuiſſe; ejuſdem Innocentii Prædeceſſoris Apoſtolicas in ſimili forma Brevis Literas die VII. menſis Martii anno MDCXLV. pro conceſſione hujuſmodi expeditas, quarum nulla in prælaudato Congregationis præfatæ Decreto fit mentio, inſpicere voluimus, ut ex hiſce aliquod rationis momentum, unacum noſtræ Pontificiæ benignitatis teſtimonio, ipſis Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditoribus profuturum, deduceremus.

Non obſtantibus Litteris Innoc. X. eorum favore expeditis.

Pontifex expendit prædictarum Literarum ampliationem.

§. 4. Ac primum quidem ſerio animadvertimus, Literas pro antedicta Roccheti conceſſione datas fuiſſe a prædicto Innocentio, qui, dum in minoribus eſſet, vigintiquinque annos munus Capellani Auditoris hujuſmodi ſumma cum laude expleverat. Deinde vero eaſdem Literas tam apertiſſimis verbis conceptas eſſe reperimus, ut nihil magis; omnibus enim, & ſingulis Capellanis Auditoribus tunc, &

pro

ANNO 1743. pro tempore perpetuo exiſtentibus, quod in quibuſvis Conciliis etiam Univerſalibus, Congreſſibus, Congregationibus, Conventibus, Seſſionibus, Proceſſionibus, Pompis, Conciliis, Functionibus, Negotiis, cæteriſque Actibus publicis, & privatis, Pontificiis, Imperialibus, Regiis, Cardinalitiis, ac quorumcumque Principum, ſive Sacris, ſive profanis, vel mixtis, tam in Statu Eccleſiaſtico, quam extra illum, ubique locorum, & gentium, etiam in Romana Curia, ac in quibuſvis Regnis, Provinciis, Regionibus, & Locis, & Tranſalpinis, & Ultramarinis, ac etiam in ſua, & Romani Pontificis pro tempore exiſtentis, ac Imperatoris, Regum, Cardinalium, etiam de Latere Legatorum, Ducum, Principum, & quorumlibet aliorum, quacumque Mundana, & Eccleſiaſtica Dignitate, etiam ſpecialem, & individuam expreſſionem requirente, fulgentium, præſentia, conſpectibus, & curiis, ac generaliter ubicumque, coram quibuſcumque, & quovis tempore, Rocchetum palam deferre, illoque induti publice incedere, & comparere libere, & licite poſſent, & valerent, plena, & ampla facultas, ac licentia conceditur, atque impertitur.

Irremobſervantiam eiſdem Auditoribus ſæpe favorabilem.

§. 5. Præterea uſum, & conſuetudinem, quoad Rocchetum ab iiſdem Capellanis Auditoribus induendum, deferendumque, inquirentes, etſi Nos per quadraginta annorum curriculum in hac Alma Urbe Noſtra, antequam ad Pontificiam Dignitatem eveheremur, commorati, nonnullo ex Capellanis Auditoribus, ſive ad Romanos Pontifices Prædeceſſores noſtros, ſive ad Pontificias Capellas, ſive ad ipſum Auditorium tam accedentes, quam inde redeuntes, Rocchetto exutos ſemper vidiſſe meminimus; a graviſſimis tamen Viris docti, interdum alios Rocchetto indutos, interdum alios eo exutos ad antedicta Officia perſolvenda procedere, ac præſertim in eorumdem ad Auditorium acceſſu, & reditu, conſueviſſe; variam nec ſemper conſtantem fuiſſe cognovimus.

Declarat eoſpraſato Decreto non comprehendi.

§. 6. Eapropter Nos, attentis præmiſſis, effuſa ſcilicet Innocentii Prædeceſſoris indulgentia, verborum in conceſſione hujuſmodi adhibitorum amplitudine, & conſuetudine atque uſu non ſemper conſtanti, non immerito ducimus, non obſtante memorato dictæ Congreg. Decreto, (quod tenore præſentium Apoſtolica Auctoritate iterum confirmamus, & Apoſtolicæ firmitatis robore munimus, ſalvo ſemper, firmoque remanente ejuſdem Congregationis jure), poſſe declarare, quemadmodum tenore, & auctoritate paribus declaramus, Capellanis Auditoribus præfatis competere, eoſque habere facultatem, & licentiam deferendi Rocchetum, ſive ad Romani Pontificis pro tempore exiſtentis audientiam, ſive Pontificias Capellas, & Functiones, ſive ad Auditorium accedentes, & inde diſcedentes; &,

Et, quatenus opus, uſum Rocchetti, ſecundum Litteras Innoc. X. eiſdem indulget.

quatenus opus ſit, ut amplioribus benevolentiæ noſtræ ſtudiis Cappellanos Auditores prædictos proſequamur, non ſolum laudatas Innocentii Prædeceſſoris prædicti Literas, ut præmittitur, a Nobis accurate inſpectas, & mature expenſas, tenore, & auctoritate paribus confirmamus; verum etiam, quatenus in ipſis Innocentii Prædeceſſoris prædicti Literis comprehenſi non intelligerentur, nec eſſent expreſſi caſus antedicti, tenore, & auctoritate ſimilibus, de novo iiidem Capellanis Auditoribus facultatem, ac privilegium utendi, ac deferendi Rocchetum, cum, ut præmittitur, ſive ad Romani Pontificis audientiam, ſive ad Pontificias Capellas, & Functiones, ſive ad Auditorium perrexerint, atque inde diſceſſerint, tribuimus, & elargimur. PONT. A. III.

Clauſula, & Decreta pro Indulti firmitate.

§. 7. Decernentes eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ſemper firma, valida, & efficacia exiſtere & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari; ſicque & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ prædictæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, alioſve quoslibet quavis præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio.

§. 8. Non obſtantibus præmiſſis, ac, quatenus opus ſit, dictis Innocentii Prædeceſſoris prædicti Literis, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die x. Aprilis MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio. Die die 10. Apr. 1743.

Pro D. Cardinali Paſſionco.
Cajetanus Amatus.

MATRIMONIORUM LXXXV.

Firmitati conſulendo, damnantur, & annullantur pacta inter Conjuges inita de non appellando a ſententia lata pro Matrimonii nullitate, confirmatur Conſtitutio edita ſuper hujuſmodi judiciorum forma; Eccleſiaſticæ Diſciplinæ obſervantia in Matrimonii celebratione commendatur.

Venerabilibus Fratribus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis Regni Poloniæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Connubiorum frequentes in Polonia ſolutiones alias improbatæ.

NIMIAM licentiam, ac libertatem, abuſumque, in perpetuis indiſſolubilibuſque vinculis Matrimoniorum canonice celebratorum, diuturna etiam animorum concordia ſtabilium, nulla legitima cauſa intercedente, nec, ſi qua eſſet, juxta canonicas præſcriptiones

nes

PONT. A. III.

nes expensa, ac tanta cum facilitate, non sine gravi bonorum offensione, dissolvendis, in Ecclesiasticis istius Poloniæ Regni Curiis inductum vigentemque, per alias nostras in simili forma Brevis Literas die undecima mensis Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo ad Vos datas, deplorantes Nos, & detestantes, atque insimul Fraternitates Vestras rogantes, & in Domino exhortantes ad custodiendas vigilias super Ovibus vestræ curæ commissis, admonueramus, Nos hac in re salutares Leges modumque opportunum serio meditari.

Leges super Matrimoniis occultis a Pontifice editæ.

§. 1. Interea certiores facti, in quamplurimis Christiani Orbis regionibus invectam esse pravam consuetudinem Matrimoniorum Occultorum, vulgo Conscientiæ dictorum, a quibus illa quoque, inter cæteras inde provenientes inordinationes, confusionesque, emanabat, qua occulta hujusmodi Matrimonia, aliis Matrimoniis cum aliis Conjugibus publice celebratis, re ipsa solvebantur; per Encyclicas alias nostras Literas ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos universos die vigesima sexta mensis Augusti ejusdem anni scriptas, ea, ad antedictam pravam consuetudinem penitus abrogandam, præscripsimus, quæ Sacris Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis consona, si accurate servarentur, injectam Nobis solicitudinem imminuerent.

Reformata Judicia Causarum Matrimonialium.

§. 2. Hisce insuper alias pariter nostras sub Plumbo Literas tertio nonas Novembris anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo expetitas addidimus, in quibus typorum arte editis, ac palam propositis, & vulgatis, statuimus, & in causis Matrimonialibus super Validitate, & Nullitate Matrimoniorum servandas mandavimus Leges, ac Regulas, quantum ab hominibus prolpici potest, opportunas, ac necessarias, secundum quas Ecclesiastici Judices, neque culpa, & improbitate, neque insciitia, ac ignorantia abrepti, cum disceptationem de validitate, & nullitate Matrimoniorum hujusmodi apud ipsos haberi contigisset, non pro ingenio, sed pro justitia tuto sententiam suam ferre possent.

Idoneorum judicum deputationi consulitur.

§. 3. Præterea cum relatum objectumque esset, malum hujusmodi inde evenire, quod Commissiones, quæ quoad secunda in Causis Matrimonialibus edita postulata, & instantias dabantur, ad Viros ad Jus dicendum neque aptos, neque idoneos, sed judicandi prorsus incapaces dirigerentur: Nos non solum per Encyclicas alias Literas universis Antistitibus inscriptas, singulis injunximus, & mandavimus, ut unusquisque cum Capituli Cathedralis Ecclesiæ suæ consilio, eorum Virorum, quos ad grave Judicii hujusmodi ministerium probe, & sapienter obeundum aptos, & idoneos, rebus omnibus consideratis exacteque expensis, in Domino reputassent, indicem confectum, ad Apostolicam hanc Sanctam Sedem mitterent; verum etiam in memoratis nostris sub Plumbo expeditis Literis addendum curavimus, ne antedictæ Commissiones in secundis Instantiis super Causis Matrimonialibus deinceps ad alios dirigerentur, quam ad vicinores Antistites; atque ut tunc dumtaxat, si forte contingeret ita fieri non posse, ad quempiam ex indicatis Viris aptis, & idoneis Commissiones hujusmodi dirigantur.

Præsertim in hujusmodi casu.

ANNO 1743.

Præmissa a Polonis eluduntur, initis pactis pœnalibus de non appellando a sententia super nullitate Matrimonii.

§. 4. Ex præscriptis Apostolicæ providentiæ auctoritatisque nostræ Sanctionibus conceptam fiduciam sustentantes, fore nimirum, ut abusus antedictus, & omnis inordinatio istinc potissimum, quemadmodum alibi, benedicente Domino, evenire gratulabamur, penitus auferretur; ingenti cum Pontificii cordis nostri dolore accepimus, istic novas fraudes adinventas, novaque effugia quæsita, quibus Apostolicæ salutares Ordinationes eluderentur. Horret animus referre non solum Pacta inter Conjuges, Matrimonii dissolutionem contendentes, vicissim conventa, ut alter eorum, post latam ab Ecclesiastico Judice super Matrimonii nullitate sententiam, ab eadem appellare audens, ad quandam certam pecuniæ summam alteri de ipsa sententia acquiescenti solvendam teneatur, verum etiam ab Ecclesiastico Judice, apud quem appellatio instituta fuerit, Appellantem ad omnimodam summæ hujusmodi solutionem damnari.

Neglectus formæ Præscriptæ pro celebratione Matrimonii. Fomes controversiarum super validitate.

§. 5. De hisce autem rebus accuratissime exquisitis plenissime docti, Nos in ea fumus sententia, inordinationem, confusionemque antedictam in Regno Poloniæ vigentem, majorem in partem, ex more modoque, quo Matrimonia per Poloniam contrahuntur, ac celebrantur, omnino exoriri. Sæpe numero enim, ac passim præsentia proprii Parochi, dum Matrimonium per verba de præsenti contrahitur, desideratur, & cuilibet Sacerdoti interessendi commissio, interdum inscio etiam proprio Parocho, demandatur. Frequentissime etiam super denunciationibus per tres Festos dies inter Missarum solennia in Parochiali Ecclesia tam Viri, quam Mulieris, de Matrimonio contrahendo fieri solitis, ac tantopere præscriptis, dispensatur; itaut, nulla intercedente legitima, & urgenti causa, ne una quidem denuntiatio fiat.

Pravi effectus, & scandala inde consequentia.

§. 6. Quamobrem obstructa omni via, qua ad agnitionem perveniri posset, an quodlibet Matrimonium cum debita utriusque Contrahentis libertate, & consensu celebretur; intercedatne inter utrumque Contrahentem impedimentum aliquod, cujus causa deinceps idem Matrimonium jam contractum dissolvi, & irritari debeat; Hinc opportunus datur locus frequentissimis super nullitate Matrimoniorum in facie Ecclesiæ etiam initorum disputationibus; interdum quidem contenditur Matrimonium, sive per vim, sive per metum, & sine alterius Conjugis libero consensu contractum fuisse; interdum vero impedimentum obtenditur, quod, cæteroquin legitimum, ac canonicum, ante reseiri potuisset, quam Matrimonium contraheretur, nisi de industria, deditaque opera occultum esse voluissent; interdum etiam, quod frequentius accidit, inde Matrimonii nullitas arcessitur, qod coram alio Sacerdote, licet de commissione sive Parochi, sive Antistitis Ordinarii, sine tamen debitis consuetisque formis attributa, celebratum fuerit Matrimonium. Nemo sane est, qui non intelligat, præmissa omnia, tamquam perpetuum Diabolicæ nequitiæ fomitem, apertumque sceleri aditum, in causa esse, & ut canonicum appellationis beneficium a Nobis in ultimis nostris Literis tantopere commendatum, quo alter Conjugum, post adjudicatam alteri super Matrimonii nullitate causam, frui potest: per hasce fraudes, & effugia impe-

ANNO 1743.

diator, & ut frequentiores ſint, non ſine graviſſima bonorum offenſione, & ſcandalo, in Polonia hujuſmodi Connubiorum diſſolutiones.

Pontifex damnat, & annullat prædicta pacta inita, ſive ineunda.

§. 7. Itaque, ut injunctis imbecillitati noſtræ Apoſtolici muneris partibus, quantum cum Domino poſſumus, ſatisfacere, & opportunum perniciosiſſimo huic malo remedium adhibere adnitamur, motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, tenore præſentium, non ſolum omnia, & ſingula ejuſmodi pacta inter Conjuges, pro diſſolutione Matrimonii quandocumque facienda, quomodolibet inita; verum etiam ea, quibus ſive directe, ſive indirecte, appellatio ab Judicis ſententia jam lata ſuper Matrimonii nullitate impediatur, etiamſi utraque pacta interpoſito jurejurando approbata, & confirmata, atque etiamſi ante editas noſtras memoratas ultimas Literas quomodolibet conventa, & facta fuiſſent, nulla, invalida, irrita, nullius roboris, & momenti eſſe ac fore, & impoſterum futura, & habenda eſſe declaramus, & nunc pro tunc annullamus, invalidamus, irritamuſque; itaut nullo unquam pacto, tam in foro interno, quam externo, obligatoria ſint & habeantur, ſub excommunicationis pœna ipſo facto incurrenda, a qua nemo, quicumque pacta hujuſmodi celebraverit, præterquam a Nobis, & Romano Pontifice pro tempore exiſtente Succeſſore noſtro, niſi in mortis articulo, abſolutionem obtinere poſſit. Præterea eidem excommunicationis pœnæ ipſo facto obnoxium eſſe & fore, eamque incurrere, & incurſurum eſſe pariter declaramus, & nunc pro tunc pronuntiamus, quemcumque Judicem, qui pacta antedicta executioni demandanda, & ſervanda curare, & pronuntiare auſus fuerit; ac propterea præfatas ultimas Literas, ſeu Conſtitutionem noſtram, & quæcumque in iis, ſive in ea, contenta, ac præſertim omne id, quod quoad ordinem ſeriemque appellationis a deputato Matrimonii Defenſore, ſemper ac ab Judice contra ejuſdem Matrimonii nullitatem ſententia pronuntiata fuerit, interponendæ, continetur, ſtatuitur, ac præcipitur, quatenus opus ſit, iterum innovamus, & confirmamus, denuntiamuſque; & Fraternitatibus Veſtris eaſdem noſtras Literas iterum proponendas, evulgandaſque, in virtute ſanctæ Obedientiæ jubemus, perinde ac ſi de verbo ad verbum iiſdem præſentibus expreſſæ, & inſertæ fuiſſent, quemadmodum earumdem tenorem ipſis præſentibus pro expreſſo, & inſerto haberi volumus.

Horum obſervantiam præcipit contrahentibus, ſub pœna excom. reſerv.

Leges a ſe ſtatutas circa appellationes in cauſis Matrim. confirmat, & innovat.

Canonum obſervantiam quoad celebr. matrim. Epiſcopis inculcat.

§. 8. Quamquam vero quæcumque hactenus geſſimus, retulimus, præſcripſimus, ſatis eſſe intelligimus, ut Fideles iſtic præſertim Matrimonii ſanctitatem cognitam habentes, ad Sacramentum hoc magnum, ea, qua decet, animi reverentia, ac pietate, ineundum accedant, eamdemque ſanctitatem, mutuamque animorum concordiam perpetuo inviolatam indiſſolubilemque ſervent; tamen noſtræ hac in re graviſſima Apoſtolicæ ſolicitudini haud ſatis eſſe ducimus, niſi Fraternitatibus Veſtris proponamus præclaras ſalutareſque Leges, ac Regulas aliarum bene conſtitutarum Diœceſium, in quibus fere nunquam, aut raro lites ſuper contractis Matrimoniis agitantur, & Sententiæ ſuper eorumdem Matrimoniorum nullitate pronuntiantur.

PONT. A. III.

§. 9. Ac primum omnium, munus, quod ad proprium Parochum jure ſpectat, intereſſendi Matrimoniis celebrandis, per ſe ipſe Parochus, niſi legitima graviſſimaque de cauſa impeditus, obire tenetur.

Præſentiam aſſitentem proprii Parochi.

§. 10. Onus pariter proprio Parocho injunctum eſt, ut ante quam Denunciationes de ineundo Matrimonio publice in Eccleſia inter Miſſarum ſolemnia fiant, ipſe tum Sponſum, tum Sponſam ſeorſim caute, &, ut dicitur, ad aurem explorare ſtudeat, an ex voluntate, ſponte, ac libenter, & vero cum animi conſenſu, in matrimonium viciſſim conjungantur; necnon ut, quantum fieri poteſt, inquirere nitatur, ullum ne, & cujus generis impedimentum inter Contrahentes intercedat; aliis ne fidem ſponſionemque alter ex Contrahentibus dederit; de conſenſu ne Parentum Filii, Filiæque familias contrahant: Hæc, aliaque hujuſmodi momenta poſtquam Parochi accuratiſſime exploraverunt; ſi aliquod eorumdem momentorum ſive deficere, aut nocere poſſe deprehenderunt, ſuſpenſis interea denuntiationibus, illud, quod obſtare poſſit, deferre tenentur ad proprium Antiſtitem, qui, prout res poſtulaverit, pro auctoritate, muneriſque ſui debito, opportune provideat.

Inquiſitionem ſuper contrahentium conſenſu, & impedimentis Matrim.

§. 11. Quod ſi Parochi nihil, quod Denuntiationibus publice, & de more faciendis obſter, tuto animadverterint, tunc illas per tres feſtos dies continuos in Eccleſia inter Miſſarum ſolemnia, juxta tam Concilii Lateranenſis ſub fel. record. Innocentio PP. III Prædeceſſore noſtro, quam Concilii Tridentini præſcriptum, proponent, ut impedimentum, ſi quod prius reſciri non potuerat, ab intereſſentibus Auditoribus indicetur.

Trinam Matrimonii Denunciationem.

§. 12. Etſi autem Antiſtites ſuper ovibus ſibi commiſſis vigilias, ea, quam ante diximus, ſalutari ratione, cuſtodientes, non ignorant, Matrimonium coram quolibet Sacerdote non Parocho, facta illi copia, dataque licentia, ſive a proprio Parocho, ſive a Loci Ordinario Antiſtite, validum eſſe, auctoritatemque ſuper Denuntiationibus diſpenſandi, atque ut una pro tribus, & ne una quidem, urgente legitima graviſſimaque cauſa Denuntiatio fiat, permittendi, ſe habere; tamen diligentiſſime cavent, ne ad libitum hac ſua auctoritate, tum ſuper Denuntiationibus diſpenſandi, tum cuilibet potius Sacerdoti, quam proprio Parocho facultatem, ut in contrahendis Matrimoniis intereſſe poſſit, committendi, niſi ubi ineluctabilem neceſſitatem ita exigere animadverterint, utantur. Immo cum, ut præmiſſum eſt, commiſſionem hujuſmodi neceſſario dandam eſſe perſpexerint, eam non ſtatim, ſed poſtquam ex adhibitis diligentiis, acceptiſque certis notitiis, ſibi tuto conſtiterit nullum inter Contrahentes interponi impedimentum, impertiuntur.

Mandat Ordinariis ne temere delegent alienum Sacerdotem ad aſſiſtendum celebr. Matrim.

§. 13. Quoad diſpenſationem vero ſuper Denuntiationibus, ſemper præ oculis Concilii Tridentini Decretum de reformatione Matrimonii habentes, apertiſſime intelligunt, facultatem in hujuſmodi diſpenſationibus effrænatam immoderatamque ſibi nullatenus ineſſe, ſed facultatem ad prudentiæ rationem, legitimarumque cauſarum emergentes occaſiones dirigendam, eaque caute uti, ita ut hac in re

Nec diſpenſent ſuper denunciationibus, niſi juxta præſcriptum Conc. Trid.

ſem-

PONT. A. III. ANNO 1743.

semper recitent hæc ejuſdem Concilii Tridentini verba: *Quod ſi aliquando probabilis fuerit ſuſpicio, Matrimonium malitioſe impediri poſſe, ſi tot, nempe tres præceſſerint Denuntiationes; tunc vel una tantum Denunciatio fiat, vel ſaltem Parocho, & duobus, vel tribus Teſtibus præſentibus, Matrimonium celebretur. Deinde ante illius conſummationem Denunciationes in Eccleſia fiant, ut, ſi aliqua ſubſint impedimenta, facilius deteganturs.*

Leges Eccleſiaſticas ipſi cuſtodiat, & a ſubditis impleri curet.

§. 14. Hæc, Venerabiles Fratres, Antiſtitum graviſſimas Epiſcopalis in Matrimoniis præſertim celebrandis miniſterii partes adimplere ſtudentium ſolicitudo, diligentia, ac ratio agendi, omnes fere Connubiorum diſſolutiones e medio tollit; hanc igitur ſequamini. Per hanc ſemitam, non recens apertam, ſed ſemper tuto tritam, & a laudato Concilio Tridentino tantopere commendatam, atque ſub præcepto ad ſuſcipiendam frequentandamque univerſis Antiſtitibus traditam, dirigite greſſus veſtros, ut injuncto Vobis oneri etiam hac in parte ſatisfacere poſſitis. Vigiles, ac ſoliciti adnitamini, ut Parochi, Animarumque Chriſtifidelium Rectores, in partem laborum veſtrorum Coadjutores vocati, in ſuis, ea, qua tenentur, vigilantia, ſedulitate, & integritate, muneribus exercendis, per ſe ipſi omnem operam, & curam impendant. Ne patiamini, ut facili humanitate ducti, non autem legitima neceſſitate coacti, juridicam proprio-rum Parochorum præſentiam, in contrahendis Matrimoniis neceſſariam, ob quodlibet leve momentum removentes, cuilibet Sacerdoti in illis intereſſendi licentiam concedatis. Canonicas Ordinationes, ac Leges ſuper Denuntiationibus ante contrahendum Matrimonium faciendis, non ſine gravi animi angore, conſcientiæque ſtimulo ſervandas, & ſumma cum nonnullorum offenſione ſcandaloque minime prætereundas, Vos ipſi cuſtodite, & ab aliis, quorum intereſt, re ipſa ſervari facite.

Contrarias conſuetudines rejicit.

§. 15. Nec obtentu, prætextu, aut colore cujuſcumque conſuetudinis, & uſus hactenus quomodolibet invecti, & in veſtris Diœceſibus vigentis, ea, quæ ad hæc uſque tempora, ſuper Denunciationibus ſine legitima cauſa diſpenſandi, verſa eſt in faſtidium, & tot litium fomitem, facilitate, deinceps abuti, audeatis; perniciosa enim conſuetudo, & auctoritatis abuſus, non ad normam agendi, ſed ad male actorum exprobrationem confert.

Adimit Nuntio Apoſtolico facultatem diſpenſandi ſuper denunciat., & committendi aſſiſtentiam alienis Sacerdotibus.

§. 16. Quam vero Vobis, ad commiſſiones, & diſpenſationes hujuſmodi præcipitanter effuſeque dandas, exemplo, & incitamento fuiſſe afferitur, nimiam in iiſdem tribuendis indulgentiam, qua vere, nec ne, Ordinarius Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis in Polonia pro tempore exiſtens. Nuntius, vigore facultatis, ipſi, inter ceteras tanquam a Latere Legato concedi ſolitas, utcumque hac in re competentis, eaſdem commiſſiones diſpenſationeſque impertitur; ipſam moderno, & pro tempore exiſtenti in Polonia Nuntio inhibendam mandamus, ut Fraternitates Veſtræ, hoc exemplo, & incitamento etiam ſublato, exinde ſeſe a Commiſſionibus Diſpenſationibuſve antedictis abſtineant.

Acriora remedia adhibenda ſe præſtiturum.

§. 17. Itaque, Venerabiles Fratres, nolumus Vos ignorare, Nos, tot noſtras ſuſceptas ſolicitudines, tot noſtras non omiſſas adhortationes, tot præſcriptas Apoſtolicæ noſtræ providentiæ auctoritatiſque ordinationes, ex animi noſtri, ad majorem Dei gloriam, Animarumque ſalutem intenti, ſententia, minime ſuccedere, nec priſtinas in Matrimoniis ineundis diſſolvendiſque lites, & controverſias e medio tolli animadvertentes, ſuprema auctoritate noſtra, ad efficaciora, & aſperiora remedia hiſce malis curandis apta atque idonea opportune adhibenda, eſſe uſuros: Vobis enim ſatis ſuperque perſpectum eſt, Nos, juſtis, ac rationabilibus de cauſis, quemadmodum, ſi ſecus fortaſſe fiet quam præſcripſimus, certe accideret, Judicium Cauſarum Matrimonialium Poloniæ quoad primam etiam Inſtantiam reſervare poſſe; & inſuper, relicta Epiſcopis locorum prima, & Metropolitanis ſecunda Inſtantia, decernere, (ſicut, neceſſitate tamen coacti, omnino decernemus,) ut in Cauſis Matrimonialibus Poloniæ, tum prima ab Epiſcopalibus, tum ſecunda a Metropolitanis Curiis Sententia, ſuper nullitate Matrimonii pronunciata, executioni minime demandetur, niſi utraque Sententia, cum rationum momentis, prius, in Congregatione Venerabilium Fratrum noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum mature exacteque fuerit expenſa, ac probata; necnon Matrimonium quodlibet, poſt utramque ſententiam in Curiis veſtris latam, vel interea temporis, dum in eadem Congregatione Cardinalium utraque ſententia hujuſmodi expenditur, vel nullo apud eamdem Congregationem Cardinalium habito recurſu, quomodolibet, ſervatis etiam ſervandis, exinde contractum, nullum, irritum, nullius roboris, & momenti eſſe & fore declarare.

Eaque in promptu eſſe demonſtrat.

Literarum harum tenorem confulit.

§. 18. Decernentes, eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmiſſis quomodolibet jus, vel intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni exiſtant, iiſdem præmiſſis non conſenſerint, nec ad ea vocati, ſeu auditi fuerint, tametſi ſuorum Indultorum, vel Privilegiorum vigore, conſentire, ſeu vocari ſemel, vel pluries quomodolibet debuiſſent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, ullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet etiam quantumvis magno, & formali, & ſubſtantiali defectu notari, impugnari, infringi, in controverſiam vocari, ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis Oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus poſſe; ſed ipſas præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, firma, valida, & efficacia exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari: ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis Nuntios, alioſque quoslibet quacumque præeminentia,

Aliter judicari prohibet, irritans &c.

ANNO 1743. & poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate, ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus iis omnibus, quæ in ſæpememoratis noſtris Literis voluimus non obſtare, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Tranſumptis fidem haberi decernit.

§. 19. Volumus denique, ut earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra illud adhibeatur, quæ adhiberetur eiſdem præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Miniſtrorum delectum, & in officio obeundo vigilantiam Epiſcopis commendat.

§. 20. Cæterum Fraternitates Veſtras in partem Pontificiæ ſolicitudinis noſtræ advocantes, rogamus, & quibus maximis poſſumus, Apoſtolicis exhortationibus excitamus, ut ſingulos Curiarum veſtrarum Miniſtros, & Officiales, pietatis, probitatis, doctrinæ, prudentiæ, aliarumque Chriſtianarum virtutum laude præſtantiores, & diuturna experientia commendatos, ſemper ea, qua opus eſt, diligentia exquirere, & ſeligere ſtudeatis; atque iiſdem diſtricte mandetis, ut miniſterium ſuum quiſque integerrime obire ſatagat; nec interea Vos de aſſidua vigilantia veſtra quidquam omittatis; conſiderantes, & graviſſimam Paſtorum Principi Jeſu Chriſto de procuratione Gregis Vobis crediti rationem eſſe reddendam, & æternam mercedem in Cœlis propoſitam iis, qui legitime certaverint, eſſe retribuendam. Nos interim ad proſperi ſucceſſus auſpicium, & ad Cœleſtium Chariſmatum copiam promerendam, Fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris, die XVIII. Maji MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno Tertio,

Dat. die 18. Maji 1743.

D. Card. Paſſioneus.

LXXXVI.

MILITIÆ

Hieroſolymitanæ, & Incolis Inſularum ipſius Ditioni ſubjectarum, plura indulta conceduntur, ad formam Bullæ, quæ dicitur *Cruciatæ*.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

Exordium a laudibus Ordinis Militiæ S. Jo: Hieroſol.

QUONIAM inter Militares Ordines, quibus Catholicam Religionem juvari, & ab Inimicis ſtrenue defendi gaudemus, Hieroſolymitanus inſignem retinent locum: Is enim pro Chriſti gloria, & contra perditiſſimos Maumethana labe infectos homines ſumma contentione pugnans, Chriſtianas Regiones ab illorum incurſionibus totis viribus aſſidue tuetur: Milites quoque, qui in eum recipiuntur, probata generis Nobilitate pollentes, ut alacrius in armorum exercitatione proficiant, promptioreſque, & aptiores ad labores ſuſcipiendos reddantur, domeſticis relictis commodis, a nuptiis ſe abſtinent, ac perpetuam vovent caſtitatem: Propterea Nos, Divinæ gratiæ munere in ſuprema Beati Petri Sede collocati, erga præclarum, & de Eccleſia, ac Sede prædicta optime meritum Ordinem præcipuam Pontificiæ benevolentiæ ſignificationem prodere cupientes, illum non ſolum peculiarium privilegiorum largitione ornare, ſed etiam, in ejus neceſſitatibus, auxiliis proſequi ducimus oportunis. PONT. A. III.

Illius onera duplex, bellum ſcilicet, & infirmorum cura.

§. 1. Cum itaque, ſicut accepimus, Militia Hoſpitalis Santi Joannis Hieroſolymitani, ex ſui Inſtituto, bellum adverſus communem Chriſtiani nominis Hoſtem inceſſanter, non aliquo tantum temporis ſpatio, nec aliquibus ad id impellentibus controverſiis, ſed perpetuo, totoque anni tempore gerat, ac in eum finem munitiſſimas, & bellico apparatu, omnique machinarum genere inſtructiſſimas Claſſes comparet, illaſque a Dilectis Filiis Fratribus Militibus dictæ Militiæ rei maritimæ peritiſſimis directas, pro neceſſitate temporum huc illuc convertens, Mare Mediterraneum a Barbaris Prædonibus, & Piratis, in Mercatorum, ac iter facientium commodum, & ſecuritatem, longe lateque tutum reddat; præterea que, ex eodem Inſtituto, infirmorum curam in Xenodochiis exerceat, ac præmiſſa omnia, cum magna Chriſtianæ Reipublicæ utilitate, & decore, huc uſque laudabiliter adimpleverit, & executa fuerit; & ob id, ac etiam ob ſubſidia aliquoties Catholicis Principibus arma contra Inimicos Crucis Chriſti geſtantibus data, ingentes, & pene innumeras pecuniarum ſummas inſumpſerit; ac communis Ærarii dictæ Militiæ redditibus, qui omnes in prædictorum Operum adimplementum erogantur, ad tam gravia onera ſupportanda imparibus exiſtentibus, magnam vim æris alieni, certis annuis reſponſionibus ſub certis rationibus perſolvendis ſubjecti, tam Romæ, quam Genuæ, & alibi contrahere coacta fuerit; & dudum ultimo Hungarico contra communem hoſtem prædictum gliſcente bello, ex eo quod auxiliares electæ copiæ, experti Nautæ, & tormentorum bellicorum Magiſtri, tunc per eamdem Militiam in Hungariæ Regnum ſuppetias miſſi, pene omnes perierant, plurium annuarum præſtationum favore Familiarum illorum qui tunc obierant, in tantæ Calamitatis levamen, diſtributarum, & inſimul annuam ſummam octo millium ſcutorum excedentium (quæ aliqua in parte fructu adhuc durant) oneri ſe ſubjecerit: Propterea eadem Militia debitorum proprias vires excedentium pondere gravata exiſtente, nec a ſuis Commendis, quæ Militibus Commendatoribus ejuſdem Militiæ ex eis alimoniam percepturis, ac culturam bonorum, ac certorum onerum adimplementum, & præcipua dictæ militiæ munera executuris, & ſubituris, quorum decedentium, & in bonis habentium ſpolia ad dictum commune Ærarium ſpectant, conceduntur, ex quibus jam viginti duo cum dimidio pro quolibet Centenario reddituum illarum, communi Ærario prædicto quotannis preſolvuntur, ullum aliud tam urgentibus indigentiis ſublevandis aptum ſubſidium capiendi ſpe affulgente; bo: mem: Raymundus Delpuig, tunc dum viveret, dictæ Militiæ Magnus Magiſter, alias fel: rec:

Quibus ſanctiendis ingentes ſumptus impenſi, & res alienata contracta.

Abſque ſpe levaminis ex redditibus ipſius Militiæ.

Preces oblatæ Clementi PP. XII.

PONT. A. IV. rec. Clementi PP. XII. Prædeceſſori Noſtro demiſſas preces pro reportatione omnium Indultorum, ab Apoſtolica Sede, ob graves, & defenſionem, ac propagationem dictæ Religionis importantes rationes, alibi conceſſorum, pro duarum, prædictæ Militiæ ditioni, & dominio ſubjectarum, Inſularum, nempe Melitæ, & Gotii Incolis, detulerit; dictuſque Clemens Prædeceſſor peculiari nonnullorum S. R. E. Cardinalium Congregationi ad id per eum tunc deputatæ preces hujuſmodi remiſerit, & Congregatio præfata illas, ac omnia, & ſingula nomine dicti Raymundi Magni Magiſtri, ac Conſilii prædictæ Militiæ tunc allata mature perpendens, rem tunc differre cenſuerit:

Item Sanctiſſimo Domino Noſtro.

§. 2. Ac deinde prædicto Clemente Prædeceſſore ab hac luce ſublato, dilectus Filius Nobilis Vir Emanuel Pinto modernus dictæ Militiæ Magnus Magiſter, qui, ſicut Nobis innotuit, poſt varia prædictæ Militiæ munera per eum laudabiliter & ſumma omnium commendatione geſta, eximiis præ cæteris virtutibus præditus, ſuis ita exigentibus meritis, eidem Militiæ Præfectus, ex quo ampliſſimam Dignitatem aſſecutus fuit, omnem diligentiam, & curam in promovendo Inſtituto prædicto viriliter conferre non deſtitit, præfatum negotium accuratius ſibi aſſumendum ducens; ſecumque reputans æquiores urgentioreſque cauſas pro elargitione Indultorum reſpectu ſupradictæ Militiæ, quam aliorum Chriſtianorum Principum, ratione prædicti Inſtituti, reperiri; Dilecto Filio Joanni Ludovico de Guerin de Tençin dictæ Militiæ Bajulivo, & alias Triremium Generali Præfecto, nunc apud Nos, & Sedem prædictam pro eadem Militia Oratori, eaſdem preces, quæ antea optatum effectum minime ſortitæ fuerant iterum repetendas, ac Nobis ſolo Dei nutu ad ſummi Apoſtolatus Apicem evectis, ferventius porrigendas commiſerit; & prædictus Joannes Ludovicus, qui ob egregias, nobileſque animi ſui dotes, atque in rebus etiam gravioribus gerendis præſtantem peritiam, Nobis apprime acceptus & gratus exiſtit, commiſſo ſibi negotio totis viribus incumbens, pro ope, prævia dictorum Indultorum impartitione, eidem Militiæ opportune ferenda, ferventer inſteterit: Cumque, ſicut exhibita Nobis nuper pro parte dicti Emanuelis Magni Magiſtri petitio continebat, Militia prædicta, niſi ei aliquod congruum ſubſidium per Nos, & Sedem prædictam prompte feratur, onera ſibi, ut præfertur, incumbentia, & in vim Inſtituti prædicti per eam ſufferri ſolita, non ſine gravi Chriſtifidelium incommodo & detrimento, diu ſufferre nequeat; Et, ſicut eadem petitio ſubjungebat, ſi ſaltem infraſcripta privilegia, & Indulta univerſis Chriſtifidelibus in duabus Inſulis prædictis, illarumque adjacentiis commorantibus, ut infra, concederentur, & impartirentur, ex hoc profecto Chriſtifideles hujuſmodi, ſpe aſſecutionis ſpiritualium bonorum permoti, ad Eleemoſynas communi Ærario prædicto conferendas allicerentur, & adducerentur, & eadem Militia ſubſidia, quibus valeret Inſtitutum prædictum explere, perciperet: Quare pro parte ejuſdem Emanuelis Magni Magiſtri Nobis fuit humiliter ſupplicatum, quatenus felici, & proſpero dictæ Militiæ profectui in proſecutione prædictorum piorum operum, aliiſque permiſſis, opportune conſulere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

ANNO 1743.

§. 3. Nos igitur, qui Viris nobilibus, virtute, & Religione præcellentibus, qui dum pro Chriſtianæ Reipublicæ defenſione labores, & pericula ſubeunt, debitam erga dictam Sedem Apoſtolicam reverentiam adhibere non omittunt, in eorum indigentiis adjutrices porrigimus manus; &, ne difficultate rei pecuniariæ a propoſito commendabilium ſuarum exercitationum ſtudio retardentur, libenti animo occurrimus; eumdem Emanuelem Magnum Magiſtrum, ejuſdemque militiæ Milites, ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, præſentibus Noſtris Apoſtolicis Literis, ac omnibus, & ſingulis facultatibus, & indultis, & gratiis in eis contentis, ad ſexennium, a die primæ præſentium publicationis, ut infra, faciendæ inchoandum, & non amplius, nec ulterius valituris.

Pontifex poſtulatis annuens, ad ſexennium concedit, ut infra.

§. 4. I. Magno Magiſtro dictæ Militiæ, expeditionibus contra Turcas, & Infideles aſſidua cura & diligentia incumbenti, necnon omnibus, & ſingulis utriuſque ſexûs Chriſtifidelibus in una, & altera Inſulis, illarumque adjacentiis, dominio dictæ Militiæ, ut præfertur, ſubjectis, commorantibus, & ad illas declinantibus, qui intra annum, a die publicationis earumdem præſentium in locis dictarum duarum Inſularum, ubi libuerit, faciendæ inchoandum, fidei zelo moti, ad Claſſes, aut ad quælibet Navigia, a Militia prædicta contra Turcas, & Infideles hujuſmodi quomodolibet inſtructa, ſeu alias ad Copias per Militiam prædictam collectas, pugnaturi, aut aliud genus ſervitii, ſive Terra, ſive Mari gratis facturi acceſſerint, & in uno, ſeu pluribus Navigiis, aut ubicumque locorum, juxta Ordinationem a dicta Militia faciendam, per eumdem annum permanſerint, vel etiamſi morte præventi integrum annum non expleverint, aut propter infirmitatem, ſeu aliam ſupervenientem neceſſitatem, inde receſſerint; vel qui propriis expenſis, pro modo facultatum, unam, ſeu plures perſonas per dictum integrum annum, ut præfertur, pugnaturas, aut ſervitium prædictum præſtituras miſerint; necnon iis, qui nec ibunt, nec mittent, ſi tamen infra dictum annum aliquam Eleemoſinam in cauſam prædictam tantum, & non in alios etiam pios uſus convertendam, juxta facultatem, & qualitatem perſonarum, ad arbitrium infraſcripti Prioris, ſeu Presbyteri a dicto Magno Magiſtro, ut infra, nominandi, ſeu deſignandi, ſponte contulerint; Capitulis quoque Eccleſiarum, Monaſteriorum, & Locorum etiam Regularium, & cujuſvis Ordinis Mendicantium, tam Maſculorum, quam Fœminarum, ſi pro decem perſonis eorumdem Capitulorum, & Locorum, præcedente Capitulari, ſeu Conventuali deliberatione, unam perſonam pro effectu præmiſſo etiam miſerint, aut pro eadem perſona ſtipendium pro dicto integro anno contribuerint; illis pariter qui, ut præfertur, miſſi fuerint, ſi Pauperes extiterint: Prætereaque etiam *Clericis*, ſeu *Presbyteris* ſæcularibus, qui a ſuis Ordinariis; & Regularibus, qui a ſuis Superioribus reſpective licentiam habentes, Verbum Dei Militibus

I. Indulgentiam plenariam in forma Jubilei &c. eunctibus infra annum ad expeditionem contra Infideles cum Claſſe, aut Copiis Militiæ Hoſpitalis.

Item mittentibus propriis expenſis unam, aut plures perſonas.

Aut Eleemoſinam hunc finem coferentibus.

Capitulis quoque Eccleſiarum, & Regularibus, mittentibus, aut contribuentibus, ut ſupra.

Ipſiſque ad expedit. miſſis, necnon Divina peragentibus in Caſtris &c.

d by Google

ANNO 1743.

bus, ſub vexillo dictæ Militiæ adſcriptis, aliiſque perſonis inibi inſervientibus prædicaverint, illorumque ſacramentales Confeſſiones audierint, ſeu Miſſæ Sacrificium celebraverint, aut alia Eccleſiaſtica, & pia Miniſteria exercuerint, (quibus, ſæcularia, vel Regularia Beneficia obtinentibus, beneficiorum hujuſmodi, exceptis illis dumtaxat, quæ Curam animarum annexam habeant, ſervitium per idoneos Vicarios interim præſtari concedimus), reſpective vere pœnitentibus, & confeſſis, aut ſi non valeant confiteri, id corde deſiderantibus, Plenariam omnium, & ſingulorum ſuorum peccatorum Indulgentiam, & Remiſſionem, quæ proficiſcentibus ad recuperationem Terræ Sanctæ, quæque in anno Jubilei concedi conſuevit, quam etiam ſimili modo lucrari valeant prædicti Fideles omnes, & ſinguli, qui forſitan non expleto anno ab hac luce migraverint, Apoſtolica auctoritate, earumdem tenore præſentium, concedimus, & elargimur.

II. Prædicta omnibus concedit, ut Miſſas Interdicti tempore, celebrari facere poſſint.

§. 5. II. Omnibus quoque, & ſingulis Chriſtifidelibus prædictis, ut ipſi dicto anno durante, poſſint, in Eccleſiis, in quibus alias Divina Officia interdicto durante quomodolibet celebrare permiſſum fuerit, vel in privato Oratorio ad Divinum Cultum tantum deputato, ab Ordinario viſitando, & deſignando, etiam tempore Interdicti, cui ipſi cauſam non dederint, vel per eos non ſteterit, quominus amoveatur & illi, qui facultatem ad id ab infraſcripto Priore, ſeu Presbytero deputando alias habuerint, etiam per horam antequam illuceſcat dies, & per horam poſt meridiem, in ſua, ac Familiarum, & Domeſticorum, ac Conſanguineorum ſuorum præſentia, Miſſas, & alia Divina Officia, per ſe ipſos, ſi Presbyteri fuerint, vel per alium, celebrari facere, & tempore Interdicti illis intereſſe, clauſis januis, & non pulſatis Campanis, & excommunicatis, ac ſpecialiter Interdictis excluſis; Ita tamen, ut, ſi privato Oratorio ad præmiſſa uti voluerint, quoties id fecerint, aliquas preces Deo pro unione Principum Chriſtianorum contra Infideles, eorumque contra eoſdem victoria fundere teneantur: necnon durante hujuſmodi interdicto, Euchariſtiam, & alia Sacramenta in dictis Eccleſiis, vel Oratorio, præterquam in die Paſchatis, recipere, ipſorumque Chriſtifidelium, tempore interdicti hujuſmodi decedentium, Corpora, (niſi forte vinculo excommunicationis innodati deceſſerint) cum moderata funerali pompa ſepeliri valeant.

Et durante Interdicto, Sacramenta ſumere, & Eccleſiaſtica ſepultura gaudere.

III. Lacticiniis veſci diebus prohibitis. Carnibus quoque, in caſu neceſſ.

§. 6. III. Et inſuper ut tam quadrageſimalibus, quam aliis anni temporibus, & diebus, quibus eſus carniam, ovorum, caſei, butyri, & aliorum lacticiniorum prohibitus fuerit, eiſdem ovis, caſeo, butyro, & aliis lacticiniis, ac etiam, ſi neceſſitas, vel infirma Corporis valetudo, ac alia quæcumque indigentia exegerit, carnibus, de utriuſque Medici conſilio, exceptis tantum diebus majoris Hebdomadæ, die Cinerum, ſeu Feria quarta in capite Jejunii, Vigiliis Natalis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, Pentecoſtes, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, Aſſumotionis Beatæ Mariæ Virginis, Nativitatis Sancti Joannis Baptiſtæ, & quatuor temporum, uti, & veſci; ſervata tamen lege Jejunii per unicam

Servata tamen lege Jejunii.

comeſtionem, aliiſque contentis in Noſtris Literis noviſſime emanatis, ſub Datum Romæ die trigeſima Menſis Maji Anni MDCCXLI., quibus nullatenus per has præſentes intendimus derogare, reſpective, libere, & licite omnes Chriſtifideles ſupradicti, præter perſonas tamen Regulares non Militares, poſſint, & valeant, eadem Apoſtolica auctoritate concedimus, & indulgemus.

PONT. A. IV.

IV. Indulgentias Stationum Urbis, ubique lucrari valeant.

§. 7. IV. Item eiſdem Chriſtifidelibus dicto anno durante, in ſingulis diebus Stationum Almæ Urbis noſtræ quinque Eccleſias, ſeu Altaria, aut in illorum defectum, quinquies unum & idem Altare, Monialibus vero cujuſvis Ordinis, & Inſtituti Regularis exiſtentibus, ac Mulieribus, & Puellis in quibuſvis Monaſteriis, ſeu Conſervatoriis degentibus, ſi forte Eccleſias non habuerint, Capellas ab earum legitimis Superioribus deſignandas reſpective devote viſitantibus, & in eis pias ad Deum preces pro ſupradicta unione, & victoria effundentibus, omnes, & ſingulas Indulgentias, & peccatorum remiſſiones, ac pœnitentiarum relaxationes, alias Eccleſiis tam intra, quam extra mœnia prædictæ Urbis, ad quas dictæ Stationes fixæ exiſtunt, conceſſas, eadem Apoſtolica auctoritate miſericorditer in Domino concedimus. Quas tam pro ſe, quam pro Defunctis, pro quibus viſitaverint, conſequi valeant.

V. Et Confeſſarium ſibi eligere ſemel in vita, & in articulo mortis, cum facultate abſolvendi a reſerv.

§. 8. V. Et inſuper eiſdem Chriſtifidelibus, quod ipſi bis, hoc eſt ſemel in eorum vita, & ſemel in articulo mortis, poſſint ſibi eligere Confeſſarium ex approbatis ab Ordinario Loci, qui eos a quibuſcumque peccatis, & Cenſuris, etiam Sedi Apoſtolicæ reſervatis, abſolvere libere, & licite valeat; quod tamen Indultum eligendi Confeſſarium, & abſolvendi a reſervatis, non habere locum cum Regularibus utriuſque ſexus quorumcumque Ordinum, Congregationum, Societatiſque, & Inſtituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, non tamen Militum Militiæ hujuſmodi, perpetuo declaramus, inhærentes aliis hujus Sanctæ Sedis, & plurium Prædeceſſorum Noſtrorum, præſertim Clementis VIII., & Urbani VIII. circa Bullæ Cruciatæ, ac ſimilia Indulta, perpetuis futuris declarationibus. Quodque ipſis per eumdem Confeſſarium vota quælibet ſimplicia per eos emiſſa, exceptis Religionis, Caſtitatis, ac Ultramarino, & Viſitationis Liminum Apoſtolorum, in alia Pia Opera rite commutari poſſint, ac valeant, concedimus, & elargimur.

Et commutandi Vota ſimplicia.

VI. Ut accipientes ſummarium harum gratiarum præmiſſa Indulgentias & conceſſiones bis quolibet Anno lucrentur.

§. 9. VI. Præterea, ut iidem Chriſtifideles, non tantum ſemel, ſed bis ſingulo quoque anno, quo harum gratiarum, ſeu facultatum ſummarium ſumpſerint, tam pro ſe, quam per modum Suffragii pro Animabus in Purgatorio detentis, Indulgentias, Conceſſiones, Gratias, & Indulta prædicta conſequi, eiſque infra eumdem annum bis, ut præfertur, uti, & potiri, ac dictorum bonorum ſpiritualium participes fieri valeant, in Domino pariter concedimus.

VII. Facultatem quoad abſolutionem ab Irregularitate.

§. 10. VII. Ulterius eidem Priori, ſeu prædicto Presbytero, ut infra, deputato, quod ipſe ſuper irregularitate cum his, qui, Eccleſiaſticis Cenſuris ligati, Miſſas, & alia Divina Officia (non tamen in contemptum Clavium) celebraverint, aut alias ſe Divinis immiſcuerint, & ſuper alia qualibet Irregulari-

PONT. A. IV.

laritate ex delicto proveniente ; dummodo tamen irregularitas hujusmodi ex quovis homicidio, sive opera, sive consilio, & prava insinuatione perpetrato, aut simonia, vel apostasia a Fide, aut hæresi, vel a mala Ordinum susceptione, seu ex alio delicto scandalum in populo generante, non provenerit ; & dummodo quis in irregularitate hujusmodi per sex Menses non insorduerit, cum retentione Beneficiorum forsitan sub ejusmodi irregularitate receptorum, non tamen Curam Animarum annexam habentium, nec Dignitatum in Cathedralibus, & Collegiatis, neque Canonicatuum in eisdem Cathedralibus Ecclesiis existentium, & fructuum ex eisdem Beneficiis non exceptis perceptorum compositione, in subsidium prædictarum expeditionum impendenda, & infamiæ, ac inhabilitatis exinde provenientis abolitione, & executione Ordinum, non male susceptorum, dispensare ;

VIII. Nobiles, & qualificatæ personæ Missam ante lucem, & post meridiem celebrari facere possint.

§. 11. VIII. Item quod cum personis nobilibus, & quæ, juxta ipsius Prioris, seu Presbyteri, ut infra, deputandi prædicti, arbitrium, qualificatæ fuerint, ut Missas per horam ante lucem, ac per horam post Meridiem audire, & celebrari facere valeant, indulgere.

IX. Facultas componendi cum Beneficiatis super fructibus restituendis.

§. 12. IX. Quodque illos Clericos, seu Presbyteros, qui ad restitutionem fructuum Beneficiorum simplicium tantum, non tamen personalem residentiam requirentium, neque Curam Animarum annexam habentium, ex omissione recitationis Horarum Canonicarum, tenebuntur, ad congruam compositionem super eisdem fructibus dictæ restitutioni subjectis, erogandam pro medietate Ecclesiis, vel aliis locis, quarum, vel quorum ratione Horas prædictas recitare debent, & pro altera medietate in causam expeditionum hujusmodi, admittere ;

Compositiones quomodo erogandæ.

X. De injuste acquisitis, seu ablatis.

§. 13. X. Et insuper quod super injuste ablatis, seu acquisitis, quando domini, quibus restitutio facienda esset, post debitam diligentiam pro iisdem inveniendis adhibitam, reperiri non possunt, & præstito per debitores juramento de hujusmodi diligentia per eos facta, competenter componere, itaut Debitores pro foro Conscientiæ liberari possint, dummodo tamen iidem Debitores in confidentiam, & sub spe hujus compositionis illa non abstulerint, seu acquisiverint, & ita ut hujusmodi compositio erogari in subventionem prædictarum expeditionum debeat, libere, & licite possit, & valeat, auctoritate Apostolica facultatem tribuimus, & impartimur.

Commissarius pro executione a M. Magistro deputandus, & a S. Sede confirmandus.

§. 14. Demum ut præsentes Litteræ suum plenum sortiantur effectum, & Facultates, Concessiones, Indulta, Elargitiones, & Indulgentiæ, aliaque præmissa, debitæ executioni demandentur, ac ex eis prædicta Militia conveniens, & in causam expeditionum hujusmodi omnino, ut præfertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, & tempore dicti sexennii existens prædictæ Militiæ Magnus Magister, (cui Nos necessarias, & opportunas ad infrascriptam nominationem libere, ut infra, exercendam facultates earumdem tenore præsentium tribuimus,) Priorem Conventus Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Militiæ existentis, seu, quatenus ipse Magnus Magister ex rationabilibus causis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictæ Militiæ nominare curabit ; Et, si durante prædicto sexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus causis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, seu Presbyteris Conventualibus prædictis iterum nominabit ; Nos enim ex nunc personam per eum prima, aut secunda vice, ut præfertur prædictam, & successive Litteris Apostolicis sub Annulo Piscatoris in forma Brevis super hujusmodi nominationis confirmatione, toties, quoties nominari contigerit, desuper expediendis, muniendam, in præcipuum Executorem, seu Commissarium earumdem præsentium ; Itaut ipsa persona hujusmodi dictas præsentes, etiam in vernaculam Linguam convertere, seu in Compendium, convenienti addito proœmio, reducere, illasque, & in eis contenta prædicta, aut compendium hujusmodi, in quibuslibet dictarum duarum Insularum, illarumque adjacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, seu scriptis, aut typis impressis exemplis, publicare, & enunciare, ac Eleemosynas in Caulam expeditionum hujusmodi, ut præfertur, contribuendas ad sui arbitrium, juxta opes, & facultates, ac qualitates personarum contribuentium, determinare, & definire : Atque omnia, & singula alia, quæ faciliori, & expeditori executioni earumdem præsentium conferre visa fuerint, peragere ; ac ulterius Depositarium, Ratiocinatorem, aliosque similes Officiales, de consilio tamen, ac consensu Magni Magistri pro tempore designandos, seligere quoque possit, & valeat, eadem Apostolica auctoritate constituimus, & deputamus.

Anno 1743.

Ejusdem Commissarii facultates.

Derogatur contrariis.

§. 15. Non obstantibus Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similium concessionum, & facultatum per Nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, necnon dictæ Militiæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, stabilimentis, usibus, & naturis, ac ordinationibus Capitularibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis eidem Militiæ, ejusque Magno Magistro, necnon etiam Conventui, & Fratribus Militibus, ac quibusvis illorum personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis Clausulis, ac etiam irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, ac alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis ; Quibus omnibus, & singulis, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio facienda, & habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores eisdem præsentibus etiam pro plene, & sufficienter expressis habentes illis alias in sua robo-

d by Google

ANNO 1743.

robore permanſuris, latiſſime, & pleniſſime, ac ſpecialiter, & expreſſe harum ſerie derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Eleemoſynæ in uſum expeditionum tantum erogandæ.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, & quæcumque Eleemoſynæ in cauſam expeditionum hujuſmodi quandocumque, quomodocumque, ac a quibuſvis perſonis contribuendæ, in ſupra expreſſam cauſam tantum impendantur, & non in alios etiam pios uſus, ſub pœna caducitatis, & caſſationis omnium, & ſingulorum Privilegiorum, ac Conceſſionum prædictorum, diſtrahantur, & convertantur.

Fides præſtanda tranſumptis.

§. 17. Præterea etiam volumus, quod earumdem præſentium tranſumptis, etiam typis impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo alicujus Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in Judicio, & extra illud, adhibeatur, ac ſi illæ exhibitæ ſorent, vel oſtenſæ.

Sanctio pœnalis.

§. 18. Nulli ergo omino hominum liceat, hanc paginam noſtræ conceſſionis, elargitionis, indulti, impartionis, conſtitutionis, deputationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominiciæ MDCCXLIII. XVII. kalendas Januarii, Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

Data die 17. Dec. 1743.

Expedit. per Officium Min. Gratiæ.

LXXXVII.

DECRETA

De Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de juriſdictione Patriarchæ, & Epiſcoporum ejuſdem Nationis; deque Monachorum, & Monialium diſciplina, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum, & omnibus ejuſdem Ritus Catholicis Epiſcopis, eidem Patriarchæ ſubjectis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificis cura de ſtatu omnium Eccleſiarum.

DEMANDATAM cælitus humilitati Noſtræ omnium Eccleſiarum curam ſubeuntes, ſub ipſum initium Pontificatus Noſtri, per encyclicas Literas datas die 3. Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primates, Archiepiſcopos, & Epiſcopos per univerſum terrarum Orbem regentes Eccleſiam Dei, inter cæteros animi noſtri ſenſus, quos illis manifeſtos eſſe voluimus, eoſdem etiam omnes hortati ſumus, ut quibuſcumque in rebus, ad Catholicæ Fidei, diſciplinæque conſervationem & incrementum pertinentibus, Noſtram atque hujus S. Sedis auctoritatem & opem ſibi, ſuiſque Eccleſiis neceſſariam eſſe contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti ſumus, quæ ab Apoſtolica ſuprema Poteſtate Nobis concredita, & ab ea ſolicitudine, quæ noſtrum Paſtorale decet officium, inferiorum Eccleſiarum Prælatis afferri maxime convenit. Hæc autem a Nobis univerſo Epiſcoporum cœtui publice promiſſa cum ſemper huc uſque omni cura, & vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires ſubminiſtrante, effectu complere ſtuduerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus noſtris excitati, de ſuis, ſuarumque Eccleſiarum rebus ad Nos adjerunt, ea omnia præſtiterimus, quæ tum ad propriam ipſorum, tum ad animarum ipſis ſubditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere judicavimus; Minime quidem negligendum eſſe cenſuimus recurſum, quem de rebus non parvi momenti, & alias ad ſel. record. Prædeceſſores Noſtros Benedictum XIII., & Clementem XII., & nuper ad Nos ipſos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui, ardenti zelo erga Fidei, & diſciplinæ puritatem, atque animarum ſalutem impulſus, pro quo etiam illuſtres labores exantlaſſe, & magna pericula adiiſſe dignoſcitur, complura dubia in ſuæ, aliarumque Eccleſiarum ſibi ſubjectarum regimine incidentia, & varia poſtulata de rebus, ſua ſententia, ſibi opportunis, ad hujus Apoſtolicæ Sedis judicium, more Majorum detulerat; ut ſuprema Romani Pontificis auctoritate, & omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occaſio, & Eccleſiaſtici regiminis ordo, ac tranquillitas, in iis regionibus, ad Populorum ſalutem providis legibus aſſereretur.

PONT. A. IV.

Dubia, & poſtulata a Patriarcha Antiocheno ad S. Sedem referuntur.

Pontifex ea expendit cum conſilio &c. & ut infra decernit.

§. 1. Itaque laudabili, juſtoque illius deſiderio obſecundare, ejuſdemque iteratis precibus, quantum opportune fieri poſſet, ſatisfacere cupientes, totam rerum ſummam longo intervallo jacentem reſumpſimus, eamque per noſmetipſos examinare, atque accurate definire volentes, ſummo ſtudio, ac diligentia prædicta Dubia, & Poſtulata ſingulatim perpendimus; adhibitiſque in conſilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Noſtris S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, ex eo cœtu delectis, qui Propagandæ Fidei negotiis præſunt, tum etiam aliquibus ex Clero Sæculari, & Regulari gravibus Viris, ac Theologica, & Canonica facultate præſtantibus, quos omnes coram Nobis ſemel, bis, tertio de prædictis rebus ſententias ſuas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque ſancire ſtatuimus, quæ per has Litteras Noſtras, Vobis, Venerabiles Fratres per univerſum Antiochiæ Patriarchatum Orthodoxis Græco-Melchitarum Eccleſiarum Epiſcopis, tenenda, atque obſervanda, Apoſtolica auctoritate declaramus; maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore, ut Paternæ Noſtræ erga Vos charitati, ac ſtudioſæ de rebus veſtris ſolicitudini, integra, promptaque, ut par eſt, obedientia, atque obſervantia reſpondeatis.

Quæſitorum partitio.

§. 2. Porro ex dubiis, & poſtulatis a prælaudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propoſitis, aliqua pertinent ad conſervationem Rituum, & Morum Eccleſiæ Græcæ, tum univerſorum in genere, tum eorum in ſpecie, qui ad jejuniorum obſervantiam, & Sacroſancti Miſſæ Sacrificii celebrationem attinent; Alia ver-

versantur circa Jurisdictionem ejusdem Patriarchæ, & Episcoporum ei subjectorum, quam hinc ab Episcopis Maronitis, hinc vero a Missionariis Latinis perturbari asseritur: Nonnulla denique spectant ad Monachorum disciplinam, eorumque legitimam Superioribus subjectionem; tum etiam ad Religiosarum Fœminarum vivendi Regulam, earumque regimen, & tutelam.

Nihil innovari ubet circa Ritus Eccl. Græcæ in genere.

§. 3. De Ritibus igitur, & moribus Ecclesiæ Græcæ illud imprimis generarim statuendum decrevimus, nemini licuisse, aut licere, quovis titulo, & colore, & quacumque auctoritate, aut dignitate, etiamsi Patriarchali, aut Episcopali præfulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorumdem observationem imminuat.

Innovationes ab Archiep. Tyri ind. dat. reprobat.

Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri, & Sidonis, Viri alioquin Catholici, reique Christianæ propagandæ studiosissimi, factum, alias ab hac Sede Apostolica de anno 1716. improbatum, iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiæ Græcæ consuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuisse, & esse decernimus; omnesque impositerum, & singulos Ecclesiæ Græcæ Ritus, & mores a Patribus traditos omnino servari mandamus; specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet; ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis, ut plurimum, & scandali occasio) in ipsis introducatur: Permittentes solummodo eidem Patriarchæ, & Episcopis Catholicis in propriis Diœcesibus facultatem corrigendi, atque extirpandi abusus, si quos, aut errore vulgi, aut schismaticorum dolo, sive sæculi vitio inter eos irrepsisse comperierint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia admittendi, ac probandi, si quæ ad promovendam Fidelium religionem apta, & proficua prudenter in Domino judicaverint.

Patriarchæ injungit, ut præceptarum consuetudinum observantia invigilet.

Salva ejusdem, & Episcoporum auctoritate quoad indifferentia.

De aliquibus Ritibus in specie.

§. 4. Huic autem sanctioni generaliter a Nobis prolatæ consentaneum est, ut illæ consuetudines in specie, quæ aliquam mutationem, aut detrimentum subiisse feruntur, in pristinum vigorem reducantur, & restituantur.

De disciplina jejunii perperam immutata.

§. 5. Cum itaque prædictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Episcoporum consessu de anno 1736. in Monte Libano habito, supra enunciati Euthymii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequendum sibi esse duxerit; ignorans vero, ut asseritur, Apostolicæ Sedis Decreta, quæ ad ipsius petitionem anno 1732. prodierant, (& quorum quidem executionem, ab eodem in accipienda suæ Dignitatis confirmatione in genere promissam, pro illius perspecta vitæ, officiique religione, & constanti in hanc Sanctam Sedem observantia, nunquam eum scienter prætermissurum fuisse, in animum inducimus); non solum sibi licere, sed etiam expedire putaverit, receptam Ecclesiæ Græcæ disciplinam circa jejunia immutare: Considerans nempe inopiam complurium suorum subditorum Græco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum Quadragesimalium maxima est penuria; magnam insuper severitatem, ac diuturnitatem abstinentiarum, quæ in Ecclesia Græca observantur; ubi nimirum, præter jejunium Quadragesimæ, quod in tota Ecclesiæ Paschalibus Resurrectionis Domini Festis Apostolica institutione præmittitur, similis etiam quadraginta dierum abstinentia Natalitiæ Christi solemnitati præcedit; tum alia quatuordecim dierum ante Festum Assumptionis B. Mariæ Virginis observatur; & alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, totidem dies complectens, quot a Feria secunda post Octavam Pentecostes ad eorumdem Apostolorum Festum intercurrunt: Perpendens etiam relaxationem disciplinæ, quæ per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad veterem rigorem revocari: super tribus hujusmodi abstinentiis postremo loco recensitis, quo ad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans, eas coarctaverit singulas ad unum diem immediate præcedentem enunciatas solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. Mariæ Virginis, & Martyrium SS Apostolorum Petri, & Pauli.

Earum reductio a Patriarcha attentata.

Abstinentiæ a Græcis servari solitæ.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem, & abstinentiarum relaxationem, & coarctationem, in nimium detrimentum veteris Græcarum Ecclesiarum disciplinæ vergere judicantes; licet alioquin, deficiente auctoritate Apostolicæ Sedis, nullius roboris esse dignoscantur; eas tamen auctoritate Nostra expresse revocamus, & nullum effectum impositerum habere, neque ullatenus executioni mandari; sed omnia in pristinum restitui debere, jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem a Majoribus derivatam, abstinendi etiam qualibet Feria quarta, & sexta per annum ab esu piscium, quæ ab aliis quoque finitimis Populis ejusdem Græci Ritus exacte custoditur, indistincte servari præcipimus.

Factum Patriarchæ annullatur, veterisobservantia confirmatur.

Confirmatur alia abstinentiæ Græcorum per annum.

Facultas Patriarchæ conceditur dispensandi cum singulis universitatibus in casibus particularibus.

§. 7. Et nihilominus Decreta Congregationis Particularis de Propaganda Fide alias die 22. Januarii anni 1732. de ejusmodi rebus edita, & a prædicto Patriarcha, ut asseritur, ignorata, renovantes, ac Paterno animo commiserantes egestatem Fidelium Incolarum Libani, & Anti-Libani, & inopiam ciborum Quadragesimalium, quæ in plerisque locis illius tractus adesse fertur, ob quam sæpe accidit, ut carnibus, & lacticiniis necessario vesci debeant; indulgendo statuimus, ut, illæsa remanente etiam quoad illos generali lege de jejuniis, & abstinentiis, a qua nemini liceat dispensationem in genere concedere, si tamen aliquando vera, & gravis necessitas urgeat dispensandi cum aliquo cœtu, seu Communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam necessitatem persistere cognoverit, & non aliter nec alio modo, hujusmodi dispensationem singulis præfatis Communitatibus concedere possit: Non omissis interim debitis cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui, & oblivioni sensim irrepenti occurri posse, pro suo arbitrio, & prudentia, existimaverit.

Unica Missa singulis diebus super quolibet Altari celebranda.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sacrosancti Missæ Sacrificii, quod unicum in singulos dies super quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum Ecclesiæ Græcæ Patrum præcepto, & consuetudine traditum est; propterea que minime indulgendum

ANNO 1743. censuimus petitioni per eumdem Patriarcham Nobis porrectæ, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati Sacerdotum, & multiplicibus Fidelium Oblationibus, prædictum Ritum antiquitate commendatum immutari permitteremus, & in Ecclesiis Libani, & Anti-Libani plures Missas eodem die super eodem Altari offerendi Sacerdotibus fieret potestas; ac præterea in Feriis Quadragesimæ (quo tempore, exceptis diebus Sabbati, & Dominicæ, nonnisi Præsanctificatorum Missa in Græcis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concederemus. Quibus de rebus veteres Ecclesiæ Græcæ Rubricas omnino servari, earumque executionem Sacerdotibus inculcari mandamus; eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate, qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis, & supellectilibus, quibus alius Sacerdos eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

In Quadragesima vero Missa dumtaxat Præsanctificatorum.

Falsa vulgi opinio corrigenda.

§. 9. Permittimus tamen, juxta Decretum latum die 31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis, ut alia Altaria in loco Ecclesiæ apto erigi possint. Si autem Altarium numerus Celebrantium, & Offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem Altari unacum Episcopo, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concelebrare; ita tamen, ut sacris vestibus more Celebrantium induti, unusquisque totam Liturgiam integre recitet, & verba Consecrationis proferat, perinde ac si Sacrosanctum Sacrificium singulatim conficerent.

Plura Altaria in unica Ecclesia erigi permittuntur.

Et plures Sacerdotes simul Missam celebrare.

§. 10. Hujusmodi autem Sacrificium singuli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licite valeant applicare. Quod si secundæ, & ulteriores Oblationes pro ejusdem Sacrificii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere Fideles posteriore loco offerentes, de aliis oblationibus ad eumdem finem acceptis; & nisi iidem Offerentes unica Missæ celebratione se voti compotes fore declarent, sciat se unico Sacrificio plurium voluntati minime satisfacturum. Eorum vero mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, nunquam a Sacerdotibus impletum iri declaramus per solam adjectionem Particularum, & commemorationem, quæ in Panis præparatione ante Missæ Sacrificium fieri solet: cum omnino necessaria sit integra concelebratio; nisi de eorumdem Offerentium voluntate aliter fiat.

De applicatione Sacrificii.

Particularum adjectio, cum commemoratione Missam, Sacrificii rationem habeat necne.

§. 11. Ut autem a Sacerdotibus Græco-Melchitis in Sacris Mysteriis peragendis una, & eadem ceremoniarum ratio, iidemque Ritus serventur, & ne aliqua sensim in iisdem obrepat difformitas, mandavimus Typis Congregationis de Propaganda Fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiæ, juxta Rubricas remotissima antiquitate firmatas; quod, absoluta editione sacrorum Librorum Ritus Coptici, qui sub prælo sunt, incessanter impleri curabimus.

In Liturgia ritus formitas servanda.

§. 12. Quod vero attinet ad prædictorum Venerabilium Fratrum, Patriarchæ Antiocheni, & Episcoporum Græco-Melchitarum Jurisdictionem, cujus conservatio magnopere Nobis cordi esse debet; non sine magno animi Nostri dolore accepimus, nonnullos Episcopos Maronitas, prædictorum jura sibi afferentes, in illorum subditos Jurisdictionem sibi neutiquam competentem sæpe, ut asseritur, exercuisse; absolvendo eos, qui Ecclesiasticis Censuris a propriis Pastoribus innodati fuerant; dispensationes Matrimoniales concedendo in gradibus, & circumstantiis a Ritibus Græcis minime permissis; dispensando etiam cum Monachis Græco-Melchitis super Votis Religionis; subditos denique Antiocheni Patriarchæ ad Maroniticum Ritum amplectendum variis artibus attrahendo. Quæ omnia, & singula a dictis Episcopis, ut fertur, peracta, jam per se nulla, & Pontificio, Canonicoque jure damnata, ne, in alienæ Jurisdictionis perturbationem, & simultatum, ac discordiarum fomentum, iterum renovari contigat, suprema, quam Jesus Christus Princeps Pastorum Beato Petro Apostolo, Nobisque hujus Successoribus, in Ecclesia Catholica tribuit potestate, omnibus, & singulis Maronitarum Episcopis, ipsique Patriarchæ Nationis Maronitarum, eorumque Successoribus in perpetuum, in virtute sanctæ obedientiæ, quatenus Nobis exposita veritate nitantur, præcipimus, ut ab hujusmodi imposterum abstineant; inhibentes præterea, ne quocumque prætextu, aut obtentu, rebus spiritualibus Nationis Græco-Melchitarum, in iis, quæ spectant ad Jurisdictionem, & auctoritatem illius Patriarchæ, Episcoporum, & Parochorum, se ingerere audeant, aut eorum subditis transitum a Græco ad Maroniticum Ritum suadere, vel eos, qui sponte transire vellent, nisi forte peculiaris a Romano Pontifice licentia interveniret, acceptare præsumant.

Quibus præcipitur, ut ab hujusmodi abstineant.

Neque Græcos Melchitas ad Ritum Maronitarum attrahant.

De jurisdictione Melchitarum multis modis a Maronitis turbata.

§. 13. Et quoniam intelleximus sæpedictum Patriarcham Antiochenum, eique subjectos Episcopos, vereri, ne Missionarii Latini, quos, in eorumdem adjutorium & levamen, Apostolica Sedes in eas regiones mittere, nec sine gravi incommodo, magisque sumptibus illic substentare consuevit, utendo facultatibus sibi concessis, eorum Jurisdictioni præjudicium inferant, & numerum subditorum imminuant; volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitati consulere, ac libero propriæ auctoritatis exercitio prospicere, statuimus primo, & declaramus, licere tantummodo Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiæ Terræ Sanctæ, Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque Sacramenta administrare, in iis locorum & temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antistitem Græci Ritus: Quo casu prædicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, & a jurisdictione Antiocheni Patriarchæ nullatenus ipsi dependeant; sed huic dumtaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere Animarum Græci Ritus in ea Civitate, seu loco existentium, utpote quæ in reliquis eidem Patriarchæ omnino subesse intelligantur. Curet autem Patriarcha pro sui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia suppetat, a quo præfati Græci-Melchitæ Sacramenta Græco Ritu recipere queant.

Item Missionarii Latini, ne prædictorum jurisdictionem perturbent.

Soli Minoritæ curam animarum exerceant in absentia Parochi Græci.

§. 14. Sacramentum vero Confirmationis a Patre Guardiano Terræ Sanctæ, in Civitate Hie-

Guardianus Terræ sanctæ Confir-

PONT. A. IV. ANNO 1744.

Hierosolymitana, & in iis locis, ubi Episcopus Græcus Catholicus jure suo, & in propria Diœcesi non residear, conferri posse *sub conditione* Græcis a simplici Sacerdote Confirmatis, ac sponte ab eodem confirmari petentibus. Ubi vero sit Episcopus Catholicus residens, hujusmodi Sacramentum non conferat, nisi de ejusdem Episcopi consensu; eo autem dissentiente, abstineat.

Dispensationem Græcis ministrec dumtaxat in absentia Episcopi Græci.

§. 15. Præterea omnibus, & singulis Melchitis Catholicis Græcum Ritum servantibus, ad Latinum Ritum transire deinceps expresse vetamus. Missionariis vero omnibus districte mandamus, sub pœnis etiam infra exprimendis, aliisque arbitrio Nostro decernendis, ne cuiquam ex illis hujusmodi transitum a Græco ad Latinum Ritum suadere præsumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant.

Græci ad Latinum Ritum non astringendi.

§. 16. De iis autem, quos *Latinizantes* appellant, nimirum, qui a Græcis Parentibus progeniti, deficientibus Græcis Sacerdotibus, Latino Ritu a Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque Ritum hactenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damasci inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimum Ritui addicti esse deberent: statuimus, & declaramus, ut coram Persona a Nobis deputanda semel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque imposterum, omni variandi facultate adempta, perseverare teneantur.

Latinizantes semel profiteri debeant quo Ritu vivere velint.

§. 17. Filii vero, qui ab hujusmodi Parentibus post emissam ab illis prædictam declarationem nascentur; necnon ii, qui jam nati sunt, sed nondum ad usum rationis pervenerunt; sequantur conditionem Parentum, si Conjuges unum eumdemque Ritum elegerint; sin minus, Patris Ritum sequantur.

Eorum Filii Parentum Ritum sequantur.

§. 18. Cæterum si quos imposterum Græcos, necessitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Græci, Baptismum, aut alia Sacramenta a Latino Presbytero recipere eveniat; illi non ideo censendi erunt Latinum Ritum suscepisse; sed, omni dubitatione sublata, Ritum Græcum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et eum quidem, durante prædicta necessitate, in omnibus rebus, quibus possunt, & præcipue in jejuniorum observatione, retineant; in reliquis vero integre resumant, & prosequantur, statim ac Episcopus, aut Parochus Græcus supervenerit.

Græci Latino Ritu in poste. tum baptizati, Græcum Ritum servare teneantur.

§. 19. Ad præcidendas denique controversias omnes, quæ super hujusmodi quæstionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios, propter diversas eorum sententias, atque doctrinas; utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expresse præcipimus Missionariis cujuscumque Ordinis, & Instituti, etiam Societatis Jesu, ut soliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, & doctrinæ; quod quidem, nostris hisce decretis, aliisque de Ritibus Græcorum in partibus Orientalibus observandis alias a Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, facile consequentur. Curent præterea, ut omnia laudabilia Ecclesiæ Græcæ instituta ab antiqua Patrum traditione derivata, & Apostolica comprobatione firmata, in suo vigore permaneant, atque a Fidelibus istius Nationis integre executioni tradantur; neque aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod illorum contemptum, atque imminutionem inducere possit; multoque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere præsumant. Alioquin, præter districtam, quam Deo, Nobis, suisque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum Literarum vigore privationem vocis activæ, & passivæ, & inhabilitationem ad quemcumque gradum, & officium in suis respective Ordinibus, Institutis, & Congregationibus, ipso facto incursuros.

Dissensiones super præmissis inter Missionarios extinguendæ.

Eidem commendatur conservatio Ritum Ecclesiæ Græcæ.

Et innovationes, ac dispensationes super illis inhibentur, sub pœnis &c.

§. 20. Demum, quod attinet ad Regularem Monachorum disciplinam, decernimus, ut Monachi utriusque Congregationis sub invocatione respective Sanctissimi Salvatoris, & Sancti Joannis, observent regulam genuinam Sancti Basilii, eis tradendam a Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis: Abstineantque ab esu carnium in sensu prædictæ Regulæ. Utriusque autem suprædictæ Congregationis, sive alterius cujuscumque Instituti Monachos immediate subesse jubemus Episcopis Ordinariis Catholicis, & mediate Patriarchæ pariter Catholico. At in Diœcesibus, in quibus non est Catholicus Antistes, Patriarchæ Catholico immmediate subjaceant.

Monachi subjiciuntur Regulæ S. Basilii, & jurisdictioni Ordinariorum.

§. 21. Nullius vero generis Libros, aut folia, sine prævia approbatione, & licentia Episcopi Diœcesani, & Patriarchæ prædictorum edere possint; atque insuper nullum de rebus sacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconsulta Sede Apostolica. Quod si novas Librorum sacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchæ, & Episcoporum Catholicorum, inspicere, ne ulla in re discordent ab Editionibus approbatis.

Præsertim quoad Librorum editiones.

§. 22. Monasterium porro Monialium in Kefruano erectum a Græco-Melchitis, pro Puellis suæ Nationis, & Ritus, ante omnia declaramus eidem Græco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; itaut Puellæ alterius cujuscumque Ritus, & Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchæ, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate,

Monasterium Monialium in Kefruano existens, solis Puellis Græco-Melchitis patet.

§. 23. Insuper prædictum Monasterium, & Moniales sub protectione Sanctæ Sedis Apostolicæ, & Congregationis de Propaganda Fide recipimus; illius vero, seu illarum regimen, tum spirituale, tum temporale, ad Monachos Congregationis Sancti Joannis de Soairo spectare decernimus, cum immediata subjectione Episcopo Ordinario, & mediata Patriarchæ Græco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam super eo, & illis auctoritatem acquirere debeat, quotiescumque futuris temporibus non adesset Episcopus Orthodoxus illius Sedis: Quatenus vero (quod Deus avertat) neuter esset Catholicus, per id tantum temporis, & donec alteruter Catholicus supervenerit, prædictum Monasterium immediate subjaceat Abbati Generali præfatæ Congregationis Sancti Joannis, tamquam Delegato Sedis Apostolicæ.

Ejus gubernium ad monachos S. Joannis pertinet, subjurisdictione Ordinarii, tamquam Sedis Apostolicæ Delegati &c.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium

De eiusdem Confessario

ANNO 1743. prædicti Monaſterii; ſit Monachus profeſſus dictæ Congregationis Sancti Joannis, quem ſcientiæ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab ipſius Abbate Generali delectum, & præſentatum, Epiſcopus Diœceſanus probaverit: Idemque ſtatuimus de Confeſſario extraordinario, quem idem Abbas Generalis ter in Anno, & quandocumque neceſſitas urgeat, ad audiendas dictarum Monialium Confeſſiones valeat deputare. Facta inſuper prædicto Epiſcopo poteſtate, quatenus id expedire putaverit, alium quemcumque Sacerdotem Regularem, etiam alterius Inſtituti, & Ritus Latini, vel etiam ſæcularem ejuſdem Ritus, in Confeſſarium extraordinarium dictis Monialibus deputandi.

ordinarius, & extraord. earüs.

Regula ſimiliter S. Baſilii a Monialibus ſervanda.

§. 25. Non aliam vero Regulam a prædictis Monialibus ſervandam ſtatuimus, quam genuinam illam Sancti Baſilii, quam Monachis tradendam, ſupra ſignificavimus. Cui quidem Regulæ, ſi tam ſupradicti Monachi, quam mox enunciatæ Moniales, aliquas peculiares Conſtitutiones addere velint, quæ nec ejuſdem Regulæ obſervantiæ, neque Græcis Ritibus adverſentur, eas ad Congregationem de Propaganda Fide prius cognoſcendas, & ſi opus fuerit corrigendas, Nobiſque auctoritate Apoſtolica confirmandas exhibere teneantur.

Cum facultate condendi Conſtitutiones ab. Sede approbandas.

Cura Pontificis pro conſervanda Eccleſiæ Græcæ diſciplina, & Epiſcoporum auctoritate.

§. 26. In omnibus hiſce Decretis, Venerabiles Fratres, quæ, prævio maturo examine, ut ſupra diximus, auditoque conſilio Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, aliorumque præſtantium integritate, ac doctrina Virorum, ſtatuenda, edenda, ac Vobis denuncianda eſſe judicavimus, minime dubitamus, quin agnoſcatis, nihil aliud Nobis propoſitum fuiſſe, quam ut & Venerabiles Eccleſiæ Græcæ Ritus, ac mores in ſuo vigore perſiſtant, & debita Vobis a populis obedientia, veſtraque ſimul in eos auctoritas, & Juriſdictio, ſarta tecta ſervetur. Quorum utrumque ex una, eademque animi, ac judicii æquabilitate proficiſcitur; per quam & varias Eccleſiarum Inſtitutiones & conſuetudines juſta æſtimatione penſantes, unum illud ad animarum ſalutem omnino neceſſarium in votis habemus; ut ſcilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico cenſentur nomine, unico Fidei, atque unitatis vinculo teneantur: Et ſupremam hujus S. Sedis auctoritatem, qua ſuper alias Divina inſtitutione præeminet, ad promovendam omnium Eccleſiarum utilitatem ſolummodo interponentes; de cætero Fraternitatibus Veſtris intacta manere volumus jura omnia, ac privilegia, & liberum Juriſdictionis veſtræ exercitium, ad regendas Oves veſtræ fidei commiſſas, eaſque per ſemitas mandatorum Dei ad ſalutis æternæ metam, adjuvante Divina Gratia, dirgendas. Hinc eſt, quod & hujuſmodi Decreta libenter a Vobis, & cum debita devotione, atque obſervantia, ſuſcipienda & amplectenda fore confidimus. Et nihilominus auctoritate Noſtra Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea omnia & ſingula ſervetis, & ab aliis, ad quos attinet, executioni mandari, atque exactiſſime obſervari curetis. Et Apoſtolicam Benedictionem Fraternitatibus Veſtris ex animo impertimur.

Fraternum de obſervandis præmiſſis Decretis.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XXIV. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno IV.

Die 24. Dec. 1743.

PONT. A. IV. LXXXVIII

CONSTITUTIO

Contra Homicidas a Clemente XII. edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, extenditur ad loca Dominii Reipublicæ Lucanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem perſonalem, & localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

ALIAS fel: rec: Clemens PP XII. Prædeceſſor Noſter per ſuas ſub Plumbo expeditas literas, nempe IV. Kal. Februarii anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXXIV. Pontificatus ſui Anno Quinto, ad compeſcenda, & coercenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in temporali S. R. E. ditione penitus avertenda & eliminanda Homicidia, quæ a viris ſanguinum, divini, humanique juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis magiſque increbeſcente, ſæpiſſime patrari, non ſine graviſſimo paterni animi ſui dolore ac mœrore, inaudiverat; Conſtitutionem, quæ incipit: *In Supremo Juſtitiæ Solio*, promulgavit, in qua, poſtquam omnes, & ſingulas Conſtitutiones a fel: itidem rec: Pio II., Paulo II., Sixto IV., Julio II., Leone X., Julio III., Pio IV., Pio V., Gregorio XIII., Sixto V., Gregorio XIV., Clemente VIII., Innocentio XI., Innocentio XI, ac Benedicto XIII., & quibuſvis aliis Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus pariter Noſtris, tunc ſuis, adverſus Homicidas ſaluberrime editas, approbavit, confirmavit, & innovavit, illaſque adverſus quemcumque non uſum, ſeu contrarium uſum, qui quovis modo prætendi, vel allegari potuiſſet, reſtituit, & plenarie reintegravit, quas deinceps ombino, & inviolabiliter obſervari præcepit, & mandavit; inter cætera in eadem Conſtitutione contenta, hæc præſcripta erant, tenoris, qui ſequitur.

Clemens XII. confirmatis Prædeceſſorum ſanctionibus contra Homicidas, ſtatuit, ut infra.

Privilegiatis non ſuffragari Privilegium Fori in cauſis homicidii.

§. 1. *Et quoniam experimento compertum eſt, adminiſtrationem, ac curſum rectæ, & expeditæ juſtitiæ, quæ Reipublicæ ſalus præcipue innititur, ſummopere obturbari, vel ab exceſſivo numero privilegiatorum, vulgariter* Patentati *nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia privilegiorum conceſſorum; proinde, ſalvis, firmiſque remanentibus decretis, & reſolutionibus, quæ temporibus fel: pariter rec: Urbani PP. VIII. & dictorum Innocentii XI., & Innocentii XII. Prædeceſſorum, aut alias quandocumque ea ſuper re emanarunt, volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque Privilegiatorum hujuſmodi, tam in Urbe, quam in reliquo Statu Eccleſiaſtico prædictis (Officialibus, aliiſque privilegiatis a Congregatione pro tempore exiſtentium ejusdem S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquiſitorum, ac Miniſtris neceſſariis actu inſervientibus Archiepiſcopis, Epiſcopis, ac Ordinariis prædictis, eorumque Curiis, dumtaxat exceptis) pro crimine Homicidii ſuffragentur; ſed dicti Privilegiati, quatenus Clericali Charactere inſigniti, Eccleſiaſtice; & quatenus laici fuerint, ſæculari juriſdictioni ſubjaceant: Reſervantes Nobis facultatem declarandi, quinam*

Excepto Officiali, & Famil., & Privilegiatis a S. Officio, & ab Ordinariis, eorumque Curiis.

Digitized by Google

PONT. A. IV. ANNO 1744.

Quorum numerus, & qualitates Summo Pontifici præmiendæ reservantur.

nem, quotque esse debeant veri Familiares dictorum Archiepiscoporum, Episcoporum, & Ordinariorum, ac Officiales necessarii, Curiis Ecclesiasticis verum, & actuale servitium præstantes.

§. 2. *Insuper quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quique aliis irreprensibilis, & ab omni culpa, & macula immunis vitæ, ac virtutum exemplo prælucere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suæ vocationis immemores, ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam Homicidiis manus suas cruentare non perhorrescant; Nos perversorum quorumcumque malitiæ obviandum esse, non indulgendum, probe intelligentes; ad istorum quoque frenandam pervicaciam, perpetuo itidem statuimus, quod Clericus primæ Tonsuræ nullum Beneficium Ecclesiasticum obtinens, tametsi conditiones Clericis hujusmodi a Concilio Tridentino præscriptas servaverit, ac servet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato, ac premeditato per eum patratis, privilegio fori, & Canonis, in odium tanti excessus, & ad aliorum terrorem, exuatur, & uti incorrigibilis, omnino seculari potestati subjiciatur, ab ea tanquam laicus legitimis pœnis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus constitutus, nec pariter Beneficiatus, nec præscripta a Concilio Tridentino servans, tam Cælebs, quam conjugatus, in causis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque a proprio Episcopo, seu Ordinario repeti, minusque habitum Clericalem, quem indigne abjecit, reassumere possit post totaliter expiatam admissi delicti pœnam. Declaratio autem, an vero, ante patratum Homicidium, requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum, aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardata interim delinquentis assecuratione, faciendo etiam per Judicem laicum nomine Ecclesiæ, qui illum pariter Ecclesiæ nomine ad illius dispositionem retinere possit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diversa, ac etiam contraria Juris Canonici, & Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine, haud refragante.*

Ab Ecclesiast eo tamen Judice judicandos, & puniendos esse.

Clericus Tonsuratus non Beneficiatus, pro duobus Homicidiis, privilegio Fori, & Canonis privandus.

Clericus in Minor., non servantes præscripta Concil. Trid., non gaudere privilegio in causa Homicidii.

Verum præscripta Concil. Trid. servaverint, ab Ordinario declarandum esse, non retardata assecuratione.

Ecclesiasticos, atque ac Laicos, Homicidii præmeditati Reos, non gaudere Immunitate Ecclesiastica.

§. 3. *Porro cum idem Benedictus Prædecessor, animadvertens Homicidia hujusmodi suo etiam tempore increbescere, nec minus, quam alia facinora in celebri Constitutione d. Gregorii XIV. etiam Prædecessoris, quæ incipit* Cum alias, *recensita, publicæ quieti officere; pro commissi sibi Apostolici Officii debito, per prædictam suam Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXV. sexto Idus Junii, cui initium est:* Ex quo Divina, *evulgatam Constitutionem, laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum interficientes, ab Ecclesiasticæ Immunitatis beneficio excluserit & repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: Nos, ob gliscentem in dies quorumdam Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabuntur, ipsorum Gregorii, & Benedicti Prædecessorum Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inhærentes, & quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum Reos immunitate Ecclesiastica nequaquam juvari, iterum decernentes; eamdem Benedicti Prædecessoris Constitutionem laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum, sicut præmittitur, interficientes a beneficio Immunitatis Ecclesiasticæ excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cujuscumque gradus, & Ordinis existant, in Urbe, ac universa ditione Nobis, & Sedi Apostolicæ mediate, vel immediate subjecta, Homicidium animo similiter præmeditato ac deliberato patrantes, extendimus quoque, & ampliamus, dummodo tamen causa admissi per eos Homicidii ab illorum Judice Ecclesiastico competente cognoscatur, & ab eo, si rei reperti fuerint, citra pœnam sanguinis, ad præscriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadversione.*

Homicidium mandantes, adjuvantes &c etiam minores annis 25., & Ecclesiasticos, non gaudere Immunit.

§. 4. *Ulterius, ad varias Doctorum, qui ejusdem Benedicti Prædecessoris mentem, quoad personas in dicta ejus Constitutione comprehensas, interpretari, & explicare voluerunt, sententias, & opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, natu minores viginti quinque, majores vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori præbuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Prædecessoris Constitutione comprehensos esse, ac deinceps censeri debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus; ita scilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curiæ Seculari, quoad laicos, ad ejusdem Curiæ Secularis requisitionem, fiat a Curia Ecclesiastica & Clerici ab ipsa Curia Ecclesiastica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, & singulos prædictos tam Laicos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, ac ditione prædictis, ex causa, & occasione Homicidii etiam in vita commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum, inquisiti, & processati, vel in contumaciam banniti, & condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis prædictæ beneficio minime gaudere.*

Item inquisitos, & damnatos de homicidio in contumaciam.

§. 5. *Utque reorum, ratione Homicidii, ut præfertur, excepti inquisitorum, seu bannitorum, & in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiis, aliisque locis immunibus, atque traditio suo cuique Judici competenti, legitimis modo, & forma a Curia Ecclesiastica fiant, volumus, & ordinamus, ut quotiescumque Judici Ecclesiastico competenti innotuerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processatum, ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac personæ reitate subministrata, vel acquisita suppetant indicia, quæ ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem Judex Ecclesiasticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam a Curia Seculari requisitus fuerit, ad ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii Secularis, & cum interventu personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, devenire teneatur, extractumque ad suas, si tuti, & securi fuerint, sin minus ad Curiæ Secularis Carceres asportari, ibique sub tuta custodia detineri curet, & faciat; Ubi vero ex processu informativo desuper conficiendo, quoad inquisitum nondum condemnatum, dictus Judex Ecclesiasticus, ex acquisitis, seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus, ab extracto homi-*

Ordo servandus in extrahendis Reis a loco Immuni.

Et in iisdem tradendis Curiæ Ecclesiasticæ, sive Laicæ.

cidium

ANNO 1744.

cidium a præfata Benedicti Prædeceſſoris, & hac Noſtra Conſtitutionibus exceptum patratum fuiſſe cognoverit, ad declarationem, quod ſcilicet de caſu ita excepto conſtet, progrediatur; extractumque, ſi Laicus ſit, Miniſtris, & Officialibus Curiæ Secularis, ſi autem Clericus, ejus competenti Judici Eccleſiaſtico tradere, & conſignare poſſit, ac debeat, exactis tamen, receptiſque in actu traditionis, & conſignationis hujuſmodi, a Judice quidem Seculari, juramento, & ab Eccleſiaſtico, promiſſione in verbo veritatis, de reſtituendo extractum Eccleſiæ, locove immuni, ſub pœna excommunicationis latæ Sententiæ, Nobis, & eidem Romano Pontifici pro tempore exiſtenti reſervatæ, quatenus extractus in ſuis defenſionibus, quæ ad tramites juris, & Ordinationum Apoſtolicarum ei competunt, præfata elidat, & diluat indicia. Et ſi illa minime eliſerit, ſeu diluerit, & delinquens repertus fuerit, Judici ſuo, ſcilicet Eccleſiaſtico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris eſſe conſuerit, animadvertere liceat.

Quid in extractione, & traditione bannîti, & damnati in contumaciam.

§. 6 *Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex cauſa Homicidii ſuperius excepti, ſive Laico, ſive Eccleſiaſtico agetur, quilibet Judex Eccleſiaſticus, ut præfertur, competens, ad illius, Laici nimirum, inſtante Curia Seculari, & Clerici, ex Officio, extractionem ab Eccleſia, locove immuni, cum interventu quoque perſonæ Eccleſiaſticæ ab Epiſcopo deputandæ, ac traditionem ſuo reſpective Judici, ſicut mox diſpoſitum eſt, faciendam procedat: ſolamque ſententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc ſufficere decernimus, ut dictus Judex Eccleſiaſticus ex illorum inſpectione dumtaxat agnito, num iſtiuſmodi Sententia contumacialis legitime, juſteque prolata ſit ad formam Conſtitutionum Apoſtolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus conſignandus veniat, nec ne? exactis pariter, & receptis, quatenus conſignetur, a Judice Seculari juramento, ſi delinquens ſit Laicus, ab Eccleſiaſtico vero, ſi fuerit Clericus, promiſſione, ipſum, ut ſupra, reſtituendi Eccleſiæ, locove immuni, ſub antedicta pœna excommunicationis, ſi extractus in ſuis ſimiliter defenſionibus ei ad præſcriptum prædictarum Conſtitutionum Apoſtolicarum competentibus, nullitatem, & injuſtitiam contumacialis Sententiæ prædictæ oſtenderit, & ſceleris indicia diluerit; quod ſi id præſtare nequiverit, & ex eiſdem Sententia, & actis rite, & recte geſtis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiam exequi, & quando aliquem in pœna irrogata exceſſum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio a prædicto Judice Eccleſiaſtico facta in judicio Eccleſiaſticæ Immunitatis ſuper conſignatione banniti, & in contumaciam damnati, ejuſque denegatione, nullatenus deſervire, & a nemine allegari poſſit in alio diverſo ac ſeparato judicio, in quo ſcilicet de præfata Sententiæ contumacialis executione poſtmodum diſputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Eccleſiaſtici perinde habeatur, ac ſi non emanaſſet, nec ullus exinde ſcrupulus animo Judicis competentis, in cognoſcenda & definienda validitate, ſeu nullitate, juſtitia, ſeu injuſtitia ejuſdem Sententiæ contumacialis, ingeratur.*

Decreta Judicis Eccleſiaſtici ſuper competentia Immunitatis, non ſuffragari in judicio ſuper executione Sententiæ contumacialis.

Pontifex præmiſſa

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, & Reſpublica Lucana Nobis nuper humiliter ſupplicari fecerunt, ut diſpoſitionem prædictæ Conſtitutionis Clementis Prædeceſſoris prædicti ſuperius inſertam, ad Dominium, & ditiones eidem Reipublicæ ſubjectas, in quibus homicidia quoque frequentiſſima ſunt, extendere, & ampliare de benignitate Apoſtolica dignaremur: Nos igitur ipſos Senatum, & Rempublicam ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & eorum ſingulares perſonas a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a Jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſoluras fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, & ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino poſſumus, propulſandum, exterminandumque advigilantes, prædictam Conſtitutionem pro univerſa, ut præmittitur, S. R. E. prædictæ ditione a laudato Clemente Prædeceſſore factam, quoad præinſerta in his præſentibus literis, reſpective, ad dominium, & ditiones prædictas ejuſdem Reipublicæ, Apoſtolica auctoritate, motu proprio, tenore præſentium extendimus, & ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter obſervari præcipimus, & mandamus.

PONT. A. IV.

confirmat, & extendit ad Ditionem Reip. Lucanæ.

Cum facultate procedendi juxta ſtatuta localia.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti alias idem Clemens Prædeceſſor voluit, & decrevit, ut in Noſtra ditione Eccleſiaſtica tum extractus in ſuis defenſionibus, quæ ad tramites Juris, & *Apoſtolicarum Ordinationum* ei competunt, eluat, & diluat indicia; tum ut ſola Sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc ſufficiat, ut Judex Eccleſiaſticus, ex illorum inſpectione dumtaxat agnito, num Sententia contumacialis legitime, juſteque prolata ſit ad formam *Conſtitutionum Apoſtolicarum*, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus conſignandus veniat, nec ne; tum denique, ſi extractus in ſuis defenſionibus, ei ad præſcriptum prædictarum *Conſtitutionum Apoſtolicarum* competentibus, nullitatem, & injuſtitiam contumacialis Sententiæ prædictæ oſtenderit, & ſceleris indicia diluerit: ita pariter in Dominio, & ditionibus prædictis, hæc omnia præmiſſa ad diſpoſitionem Juris, & *Statutorum localium dominii*, & *ditionum hujuſmodi* intelligi debeant.

Numerum, & qualitates Privilegiorum interim manet conſuetudines locorum ſervari manent.

§. 9. Ac inſuper volumus, ut donec, & quouſque ſive per Nos ipſos, ſive per Romanos Pontifices pro tempore exiſtentes, declaratio hujuſmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares, & Officiales excepti intelligantur, & habeantur, quos de jure, & juxta conſuetudinem loci cujusliber, uſque ad hanc diem pro familiaribus, & Officialibus habitos, & deputatos eſſe, & haberi, ac deputari ſolitum eſt.

Clauſula pro literarum firmitate.

§. 10. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque ſemper, & perpetuo firma, valida, & efficacia exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, atque ab omnibus, & ſingulis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, pleniſſime obſervari;

PONT. A. IV.

vari; ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac ipſius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros; ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; & ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Cum derogationibus opportunis.

§. 11. Non obſtant. præmiſſis, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, ſtylis, uſibus, & conſuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Prædeceſſorum Noſtrorum literis, privilegiis, indultis, & facultatibus quibuſvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, etiam conſiſtorialiter, vel alias in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 12. Volumus autem ut lapſis vigentiquinque diebus, poſtquam præſentes literæ per dominium, & ditiones prædictas per Ordinarios locorum publicatæ fuerint, omnes & ſingulos in dominio, & ditionibus prædictis exiſtentes perinde arctent, ac ſi unicuique eorum perſonaliter, ac nominatim intimatæ fuiſſent; utque earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXIV. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno IV.

Dat. die 24. Jan. 1744.

D. Card. Paſſionеus.

Similia Indulta eodem fere exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum, & Rerumpublicarum Ditionibus.

ANNO 1744. LXXXIX

DECRETA

Super pluribus Diſciplinæ Capitibus, pro Incolis Regni Serviæ, & finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiſcopis, Epiſcopis, Parochis, & Univerſo Clero, & Populo Regni Serviæ, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Sollicitudo Pontificis pro Fidei, ac Diſciplinæ integritate, in Serviæ, & propinquis locis nonnihil collapſa.

INTER omnigenas calamitates, quibus Eccleſiæ Filii ſub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibuſque omnibus paterna charitate compatimur; non aliæ magis animum noſtrum ſolicitant, atque urgent, quam quæ ſunt ejus generis, unde animabus Chriſti Sanguine redemptis perditionis occaſionem oriri, & Catholicæ Fidei, diſciplinæque integritati detrimentum inferri poſſe veremur. Ex quibus cum illæ, quas in Serviæ Regno ſub duriſſimo Turcarum jugo jamdiu ſuſtinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures noſtras pervenerint; tum vero noviſſime, per Venerabilem Fratrem Joannem Baptiſtam, electum a Nobis, & conſtitutum Archiepiſcopum Scopiæ, diſtinctius expreſſæ, ac pene ob oculos noſtros expoſitæ, incredibili Nos dolore affecerunt. Licet enim inter graviſſimas vexationes, & perſecutiones ab infidelium crudelitate, & ſchiſmaticorum odio illatas, aſſiduam Paſtorum iſtius Regni vigilantiam, ac ſolicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate conſtantiam commendare, immo & admirari debuerimus; plures tamen dolendi cauſas Nobis attulerunt, tum nunnullorum ex illis infracta, & fluctuans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecta inter pleroſque Fideles, ex alienigenarum conſortio, morum, ac diſciplinæ corruptela; præſertim vero turpis Chriſtianæ profeſſionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in iſtis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

Commendatur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quæ contra Fidei, & morum puritatem inter iſtarum Eccleſiarum Fideles irrepſiſſe dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per ſatis notas Pontificii, & Canonici Juris ſanctiones, & per Apoſtolicæ Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum ſæpius emanata; potiſſimum vero per ea, quæ ſtatuta fuerunt in Albano Concilio, quod ſub fel. rec. Prædeceſſore noſtro Clemente XI., ab iſtius Regni Primate, pro univerſo Clero, & Populo Albaniæ, & Serviæ, indictum, & celebratum fuit. Ideoque prædictas omnes juris Eccleſiaſtici, & Sedis Apoſtolicæ leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque ſtudium, & obſervantiam impenſe commen-

Digitized by Google

Ann. 1744.

mendantes; prædictum Concilium Albanum veſtris præcipue rebus, ac temporibus accommodatum & opportunum, omnino teneri, ac per omnia obſervari præcipimus; volentes, ut omnes iſtius Regni Archiepiſcopi, Epiſcopi, Parochi, & Miſſionarii, & reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud ſe habeant, atque ad illius normam ſuos, & Populorum mores exigere ſtudeant, & conformare.

Reſtat autſus in ſpecie corrigendi per inſcripta Decreta.

§. 2. Attamen, ut graviores abuſus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quæ ex iſtis Regionibus ad noſtram notitiam in ſpecie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuo eliminentur; poſtquam eoſdem accurate, ac diligenter per noſmetipſos perpendimus, examinavimus; Ea, quæ ſequuntur, Decreta, non ſine Venerabilium Fratrum noſtrorum conſilio, perferre, ac vobis denunciare ſtatuimus; quorum diſpoſitiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpote utiles, ac neceſſarias, libenter amplectandas eſſe in Domino confidimus; & nihilominus auctoritate Apoſtolica exactiſſime impleri, & cuſtodiri mandamus.

Non licere Fidei Profeſſionem ita occultare, ut Mahumetiſmus ſimuletur.

§. 3. Ordientes itaque a negotiis Fidei, ſine qua impoſſibile eſt placere Deo; omnibus & ſingulis iſtius Regni Fdelibus, qui Eccleſiæ Catholicæ communionem retinere cupiunt, diſtricte præcipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum & neceſſe eſt aliquando, Chriſtianæ Religionis profeſſionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelica Præcepta, & Inſtituta; præſertim vero, quæ proteſtationem includunt Mahumeticæ ſectæ: Ideoque ſi Circumciſionem ſuſceperint, ſciant, quod Chriſtus ipſis, Apoſtolo atteſtante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores eſſe deberent per labia ſua, aſſumere: Abominanda Infidelium Templa, quæ Moſchæas vocant, frequentare: Eccleſiaſticorum Jejuniorum dies Carnium eſu profanare, & hæc eo fine, ut Mahumetani credantur, prorſus devitent. Hac enim omnia, etſi Fides Chriſti in corde teneatur, fieri nequeunt, ſine Mahumetis errorum ſimulatione, ſinceritati Chriſtianæ contraria, quæ mendacium in re graviſſima continet, & virtualem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique ſcandalo, includit.

Præſertim in judicio.

§. 4. Multo vero magis, quum a publica Poteſtate interrogantur, illicitum ſibi eſſe ſciant Mahumeticæ ſectæ ſe addictos profiteri; ſed illud noverint eſſe tempus, quo eos oportet, ſumentes ſcutum Fidei, non ſolum corde credere ad juſtitiam, ſed etiam ore Chriſtum confiteri ad ſalutem; alioquin ſi eum coram hominibus negare auſi fuerint, & ipſe negabit eos coram Patre ſuo.

Et in mortc.

§. 5. Impius pariter, & illicitus eſt illorum Serviæ Chriſtianorum abuſus, qui, ex hac vita migraturi, cadavera ſua Turcarum ſepulturis mandari, cum iſtorum aſſiſtentia, & Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim ſi Chriſtum in vita erubeſcere minime debent, quanto minus quum ejuſdem tremendo judicio ſiſtendi ſunt; ne & ipſe eorumdem coram Æterno ſuo Patre erubeſcat.

Simulatores a Sacramentis arcendi, &

§. 6. Munus itaque Epiſcoporum, Parochorum, & Miſſionariorum erit, ſerio Chriſtianos illos, qui ſupradicta, cum ingenti Fdei injuria, nefaria præſumunt, docere & admonere; quod fruſtra ſibi de Chriſtianæ Legis cuſtodia, & zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno iſtorum deficientes, facti ſunt omnium rei: Itaque ipſis aperte denuncient, quod quiſquis metu cujuslibet poteſtatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem ſuam prodit, iram Dei ſuper ſe provocat; ſeque, niſi reſipiſcat, ab omni ſalutis ſpe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, & momentanea retinere, quam æterna acquirere mavult. Si qui autem obſtinati in hujuſmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, &, ſi impœnitentes deceſſerint, ſuffragiorum poſt mortem; ad quæ nullus Eccleſiæ Miniſter illos admittere præſumat; alioquin a proprio Epiſcopo Canonicis pœnis, ad præſcriptum etiam ſupradicti Albani Concilii, plectendus erit.

PONT. A. IV.

a ſuffragiis excludendi.

Item Mulieres abitque Chriſtianæ Regionibus recedentes in Turcarum contubernio.

§. 7. Arcendæ pariter a Sacramentis Eccleſiæ ſunt illæ Mulieres, quæ nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admiſſæ, celantes Chriſtianæ Religionis profeſſionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam; eiſque a Paſtoribus denunciandum eſt, ne ſalutis æternæ fiduciam collocent in ea Fide, quam, ſine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conſervare poſſe, ſibi perſuadent.

Harum Filii quando baptizari poſſint, nec ne.

§. 8. Iſtarum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitæ periculum imminere videatur, ſacro lavacro abluere prædicti Parochi minime dubitent; admonitis Matribus, ut, ſi convaluerint, ipſos in Chriſtiana Religione educare ſedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis conſtitutionem præſeferunt, & nullo ſuperſtitioſo fine, ſed unico ſalutis obtinendæ voto, ad baptiſmum a ſupradictis Matribus offeruntur; quoniam impoſſibile eſt ſingulas rerum circumſtantias expendere, quæ ſuadere poſſunt, vel eos in Evangelicæ legis, & fidei cultu perſeveraturos, vel Chriſtiana educatione ab hujuſmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem ſequuturos eſſe; perpenſis etiam infantilis ætatis periculis, ob quæ tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui, ferunt; nihil expreſſe jubendum cenſemus; Eccleſiæque Miniſtros dumtaxat hortamur, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, & prudentiæ ſuæ dictamina ſe gerant. Quod ſi eos ad Baptiſmum admitti poſſe crediderint, ne omittant Matribus inculcare diſtrictam obligationem, qua tenentur, hujuſmodi Eccleſiæ Filiis, ſi ad rationis uſum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eoſdemque in diſciplina, & correptione Domini educare.

Si baptizentur, eorum educationi conſulendum.

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandeſtinis aut coram judice contractis.

§. 9 Illud etiam grave, ac permoleſtum auribus noſtris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non obſervari in iſtis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu ſequutam fuiſſe, ipſius Albani Concilii teſtimonio comprobatur. Itaque omnes iſtarum partium Fideles ſupradictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, & nulla eſſe definimus prætenſa Matrimonia, quæ coram ſolo Turcarum Judice, Caddi dicto, vel etiam abſque iſto, per ſolos Sponſos, & non ad prædicti Tridentini Concilii præſcriptum contrahuntur.

huntur. Quique hujſmodi nullas, & clandeſtinas nuptias contraxerint, & poſt contractas convivunt, tamquam in illicito concubinatu verſantes, (niſi de præterito pœnitentiam agant, & juſto Matrimonio in facie Eccleſiæ jungantur,) a Sacramentorum participatione arceri præcipimus.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, niſi ſit mere civilis.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eiſdem minime permittimus, ne quidem ob cauſam Uxorum a Turcarum raptu ſervandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; niſi tamen Mahumetanus nuptiorum ritus ſit mere civilis, & nullam Mahumetis, invocationem, aut aliud quodcumque ſuperſtitionis genus includat. Etſi enim non per ſe ipſos, ſed per Procuratores id peragant; nunquam tamen illius delicti inſontes haberi debent, quod ipſorum auctoritate, vel mandato committitur.

Proclamationes ſervandæ, niſi neceſſitas contra urgeat.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio ſtatutas, licet in Servia minime uſu firmatæ aſſerantur; quum tamen in prælaudato Concilio Albano Parochis etiam Serviæ præſcribantur, adempta diſpenſandi facultate extra urgentis neceſſitatis occaſionem; Nos idem omnino, quum fieri poteſt, obſervari præcipimus.

Matrimonia non diſſolvi per Uxoris fugam, & Nuptias ab ea cum Infideli contractas.

§. 12. Quod ſi alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, & cum aliquo ex iſtis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus ſuperſtitibus, indiſſolubile, per hujuſmodi Mulieris facinus minime diſſolvatur. Unde, qui in tali caſu alteram ducit, mœchatur; & niſi ab ea omnino ſeparetur, a Sacramentis arcendus eſt.

Mulieres nolliceæ nuptæ cum Infidelibus, donec in eorum concubinatu permanſerint, a Sacramentis arcendæ.

§. 13. Et quidem de hujuſmodi Mulierum ſalute, niſi pœnitentiam agant, quid judicandum ſit, omnibus patet. De Mulieribus autem Chriſtianis a Turcis per vim raptis, iiſdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quæ nullo Sacramentalis fidei jure conjunctæ, in illicito concubinatu cum Infidelibus perſeverant, idem omnino ſtatuimus, quod in prædicto Concilio Albano decretum fuit; ut ſcilicet illis Eccleſiæ Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel prætenſæ illarum in Chriſtiana Fide perſeverantiæ, vel violentiæ in puerili ætate a Turcis illatæ, vel etiam quod unicæ, aut potioris, & juſtæ Uxoris loco a Turcis habeantur; quum iſta nullum jus tribuant in concubinatu, & fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad eadem indignis miniſtranda, præbeant facultatem.

Diſpenſationes non concedendæ ſimulatoribus Mahumeticæ ſectæ.

§. 14. Circa Diſpenſationes Matrimoniales, caveant Epiſcopi, & Miſſionarii Serviæ, ne facultatibus ſibi ab hac Sancta Sede communicatis inconſulte, vel erga immerentes utantur; neve terminos ſuæ poteſtatis tranſiliant. Nullas itaque Diſpenſationes, concedendas eſſe ſtatuimus illis Chriſtianis occultis, de quibus dictum eſt, quod Mahumetticos ſimulent ritus: Etenim iſti, quum Chriſtum erubeſcant, gratiarum Eccleſiæ, quæ Chriſti ſponſa eſt, indignos ſe faciunt. Præterea nullas diſpenſationes concedant in iis caſibus, quibus Matrimonia juxta Ritum Eccleſiæ Catholicæ, ut ſupra dictum eſt, & valide, & ſancte celebranda non eſſe præviderint; Tunc enim non Diſpenſationes, ſed Diſſipationes, & inconti-

Nec liceat, qui Matrimonium contra Eccleſiæ Ritus contraxerit, velint.

nentiæ fomenta eſſent, e quibus fidelis prudenſque Miniſter Chriſti omnimode abſtinere tenetur.

Declaratio ſuper Diſpenſ. quoad impedimen. juſt. publ. hon. ex Matrim. ſpo non conſumm.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter cæteras ipſis communicatas, non reperiri; diſpenſandi ſcilicet ſuper impedimento juſtitiæ publicæ honeſtatis, proveniente ex matrimonio rato, quod alias inter alterutram partem, & alterius conſanguineum in primo gradu, intercefſerit; ſed ante conſummationem, vel morte, vel aliter legitime ſolutum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius eſt eo, quod ex ſponſalibus oritur; idcirco ab hujuſmodi diſpenſatione concedenda abſtinere debebunt.

De nuptiarum celebrandarum temporibus, & aſſiſtentia nupt. is Infidelium.

§. 16. In celebratione nuptiarum obſervantur tempora ab Eccleſia Catholica præſcripta. Quod ſi infra vetitos dies Mahumetani ſuas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii cauſa invitaverint; quoniam Eccleſiæ præcepta ad eos, qui foris ſunt, minime pertinent; non prohibentur Catholici Serviæ, Chriſtianam modeſtiam ſecum ferentes, illis intereſſe; dummodo fieri poſſit abſque Creatoris injuria, & offenſione fidelium, & Eccleſiæ Dei; & nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique ſuperſtitioſi ritus intercedant, quibus invitati, ore, vel opere jungi debeant, & conſentire. Quæ tamen Infidelium conſortia, & profana convivia, ſi, quantum poterunt, devitare curaverint, multa ſane animarum pericula præcavebunt.

Cognatio ſpiritualis non extenditur ultra caſus a Conc. Trid. præfinitos.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem ſpiritualem; ſapientiſſima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium conſuetudine minime obſtante, in Servia omnino obſervari mandamus. Itaque nec eam, quæ oritur ex Sacramentis Baptiſmi, & Confirmationis, ultra perſonas, & gradus ab eodem Concilio præfinita, extendi permittimus; nullam vero ſpiritualem cognationem aliunde oriri, & in ſpecie ex aſſiſtentia matrimonio præſtita, etiam ad contrahentium invitationem, ſicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primo tondentur, expreſſe declaramus. Urget enim ratio prædicti Conciliaris Decreti; ne ſcilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat ſæpius, in caſibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perſeveretur, vel quæ cum ſcandalo dirimi debeant. Quod cum ſapienter ſtaturum fuerit circa ea ſpiritualis cognationis genera, quæ jam in Eccleſia recepta erant; multo majori ratione obtinere debet in aliis hujuſmodi ſpeciebus, quæ in Eccleſia Catholica ignotæ, infectum a ſchiſmaticis principium habent, quorum eſt alligare hominibus onera gravia, & importabilia, digito autem ſuo ea non movere. Itaque & iſtorum ſcandalum, ſi quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles obſervantia, ſecure contemnendum eſt.

Romani Miſſalis, Rituals, ac Ceremonialis uſus retinendus. Rejectis aliis, & precationibus alienis.

§ 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus iſtarum Regionum Eccleſiæ, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, & Magiſtram, in ſpeculum ſibi, & exemplum proponentes, non alio quam Romano Miſſali, Rituali, ac Ceremoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiſcopos, & Epiſcopos, ut nihil in hujuſmodi cura, ac laudabili conſuetudine immutari, & tam in Sacro-

ANNO 1744.

rum celebratione, & Sacramentorum administratione, quam in Benedictionibus, & Exorcismis, non aliis quibuscumque aliunde petitis Ritibus, Ceremoniis, & precationibus, quocumque prætextu, aditum referari permittant.

Ceremoniæ Baptismi non omittantur, vel cito suppleantur.

§. 19. Videant autem, ne forte inanes, aut leves timendi causæ illæ sint, quæ passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione ceremoniis a Rituali Romano præscriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis prætermitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantæque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maxime necessarii.

Aqua Baptisterii juxta Ritum Romanum benedicatur, & in Bapt. semo adhibeatur.

§. 20. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus incussi, communis, & naturalis Aqua, vel etiam ea, quæ pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temere omittatur usus Aquæ ad hunc præcise effectum benedictæ juxta præscriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illæ existunt, Baptismales Fontes, statutis temporibus, & ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

Communionis in Paschate sumendæ commodum Fidelibus suppetat.

§. 21. Invigilent etiam, pro pastoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes Catholici desint, qui ipsis in Paschatis solemniis Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint: tum ut Lateranensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiæ de Resurrectione Domini lætitia, hoc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiæ Filii roborentur, ac nutriantur. Quod si propter locorum, & temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quæ a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri possit; tunc, ut eidem præcepto, vel in Quadragesima, vel in solemniis Pentecostes, præviisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Serviæ regionum satisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, & indulgemus.

Dispensatur quoad tempus, pro talibus necessitatis.

Eucharistia Infirmis ministretur.

§. 22. Dolenter vero nimis accepimus, vel adeo desertas, & ruinosas esse istarum Regionum Ecclesias, vel adeo insolescere Infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tuto, ut par est, asservari possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturæ debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurri, & provideri debet. Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Pœnitentiæ Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis; verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspiciant, prædictum Sacramentum Eucharistiæ quamprimum ipsi ministrent, & si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad Infirmi domum deferre debent; cum extra summum necessitatis casum, apud Infirmos, in Ædibus non Sacratis, Missam celebrare non liceat.

Missa extra Eccle-

PONT. A. IV.

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad Infirmos defert, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus præcipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumsepta, & præcedente uno saltem lumine, Hymnos, & Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devote deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis prævalet, & iniquitas; Sacerdos Stolam semper habeat propriis coopertam vestibus; in sacculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; & nunquam solus procedat, sed uno saltem Fideli, in defectu Clerici, associetur.

Ritus deferendi sacram Eucharistiam.

§. 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones devitentur; a quibus profecto impuram originem trahunt superstitiosi quidam ritus, veluti lotiones, quæ incenso Thure, & certarum precum recitatione, quæ a Catholica improbantur Ecclesia, peraguntur. Itaque abstinentes, quantum poterunt, ab omni specie mala, & infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum vero dicteria, & cachinnos, inanesque schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur.

Relaxationes, & dispensationes non temere, nec levi de causa adhibendæ.

§. 25. In æstimandis autem periculis, quorum interventu in supra enuntiatis rerum generibus Ecclesiasticæ disciplinæ rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum Regionum Fideles, præcipue vero Animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid vere timendum sit, quid contemnendum, examinent; & non in angustia, & meru terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, & ardore dilectionis, quæ foras mittit timorem, Dei, & Ecclesiæ præcepta observent, & Animarum Curam administrent. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianæ professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint; vere de ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas graviissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, & obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesiæ Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis æque mundi blanditiis, atque terroribus, per arduum, angustamque semitam, Christum Ecclesiæ Caput, ad sanctificationis fastigium invitantem, constanter sequantur,

Beneficium conservatæ Religionis magni æstimandum.

§. 26. Agnoscant porro singularem in ipsos Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus

nitus conculcari, & extingui permiſit; in iſto tamen Serviæ Regno veritatis ſuæ lumen vigere voluit, quo reſpicientes homines in anguſtiis, & tribulationibus conſtituti, & conſolationem acciperent in hac vita, & ad meliorem, ac beatiorem aliam aſſequendam perducerentur.

Et ſumma cura cuſtodiendum.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, & præcavete, ne per ingrati animi vitium, Divinæ erga vos pietatis fluenta ſiccentur; & auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, & recte conſtitutos mores ſervare contempſeritis.

Præceptum, & adhortatio pro præmiſſorum implemento.

§. 28. Quod ſi ſupra expoſita Decreta, quibus veſtram agendi diſciplinam ad ſanctiſſimarum Eccleſiæ legum puritatem cupimus revocare, quæque vobis omnino exequenda per has Literas noſtras auctoritate Apoſtolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, & importabilia; videte ne ad leve Chriſti onus, ac ſuave ipſius legis jugum, eam gravitatem, & moleſtiam veſtra opinione transferatis, quæ ex ſeperaddita temporalium bonorum, vel retinendorum ſolicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiſcitur. Hæc ſi abjeceritis, & mundi ſervitutem cum ea, quam Chriſto profeſſi eſtis, minime conciliandam eſſe duxeritis; profecto levia vobis omnia, & expedita in Chriſtianæ legis obſervantia videbuntur. Fidelis eſt autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari ſupra id, quod poteſtis; ſed faciet etiam extentatione proventum; & momentanea tribulationum veſtrarum æterno gloriæ cumulo abunde rependet. Quod ab ipſo Patre miſericordiarum, & Deo totius conſolationis vobis ex animo adprecantes, Apoſtolicam Benedictionem vobis omnibus amanter impertimur.

Dat. die 2. Febr. 1744.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

XC. SÆCULARIZATIO

Aliquot Eccleſiarum Germaniæ, aut earumdem reddituum imminutio a quibuſdam propoſita, reprobatur, & nunquam toleranda edicitur; cum admonitione ad Germanorum Antiſtites.

Dilecto Filio Noſtro Joſepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lambergh nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noſter, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontifex cum Principibus Catholicis agit, ut eos a pernicioſo conſilio deterreat.

UT primum Nobis compertum eſt, quod ad præſentem rerum in Germania ſtatum componendum, pacemque in ea ſtabiliendam, proponeretur, aut aliquos ex Epiſcopatibus maxime inſignibus in ſecularem poteſtatem redigere, aut illos Principatibus, qui cum eis conjuncti ſunt, vel conſpicua bonorum parte, ſpoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbatias, aut Canonicatus, aliaſque Eccleſiaſticas Dignitates jure pertinent; ut nimirum per hujuſmodi bonorum opulentiam augeretur Principum Secularium temporale dominium, Ærarium, opeſque amplificarentur: ſtatim, Anteceſſorum Noſtrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejuſmodi rebus ſummis viribus adverſati ſunt; cum ſuperiori ſæculo in Germania duo Metropolites, & Epiſcopatus ſex deleti ſunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, & Proteſtantes alterna ſucceſſio conſtituta eſt; non omiſimus per literas, etiam manu noſtra conſcriptas, Principes, quibus id magni intereſſe poterat, aut qui ad rem iſtam, de qua conſultari dicebatur, opem ſuam conferre valebant, graviter commonere de imminenti Catholicæ Religionis in Germania periculo, de præclaro hæreticæ pravitatis triumpho, ſummaque rei Eccleſiaſticæ calamitate: quæ quidem foret omnino maxima, ſi Epiſcopatus, inſigneſque Abbatiæ, ſæculari Principatu cum eis conjuncto, præclariſſimis juribus, ſpectabilibus honorificentiis ſpoliarentur; aut in profanos uſus Eccleſiæ patrimonia converterentur, aut imminuerentur illis opes, quarum poſſeſſionem per non intermiſſam tot ſæculorum memoriam Epiſcopi Catholici integre ſancteque ſervarunt, atque ea bona, quæ Eccleſiis ſumma pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abuſum maxime reprehendendum, in ſumptus, & propria commoda uſurparentur; Curavimus quoque, ut hæc ipſa Principibus ſedulo inculcarentur ab Apoſtolicis Nuntiis, qui apud illos ſunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, ſecuti par eſt, publice conſtet, profecto Nos, tum ex ipſorum reſponſis ad literas Noſtras, tum Nunciorum Noſtrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexiſſe non minus graviſſimum Catholicæ Religionis damnum, quam luctuoſam rerum perturbationem, quæ conſequeretur, ſi ad aliquid prædictorum aditus recludatur: proinde teſtati ſunt, ſibi conſilia hujuſmodi haudquaquam probari.

Principum Reſponſa accipit pietati, & religioni conſentanea.

Profitetur ſe ullo pacto laturum Eccleſiaſtici juris imminutionem.

§. 1. Jam plane ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in reſponſionibus ad ea, quæ ſuper his ad Nos detuliſtis; tum etiam hæc ipſa ſignificavimus iis, qui in Urbe negotia veſtra agunt, quoties hac de re, ſive per ſe, ſive per alios, Nos allocuti ſunt. Ut vero unicuique veſtrum de Voluntate Noſtra omnino conſtaret, opportunum eſſe duximus per hoc Breve Apoſtolicum eam luculenter exponere, quod ad cæteros quoque præclaros Germaniæ Epiſcopos mittimus, ad univerſos fortaſſe, ſi opus fuerit, mittendum, Nos igitur coram Altiſſimo, cui rationem de ſingulis operibus noſtris reddituri certe ſumus, teſtamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia & ſingula Eccleſiarum Germaniæ Principatus, jura, juriſdictiones, honores, bona, ſive illa ad Epiſcopatus, ſive ad Abbatias, ſive ad Canonicatus, ſive ad alias quaſcunque Eccleſiaſticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permaneant; neque unquam conceſſuros, aut aſſenſu comprobaturos, adverſum hiſce quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati ſimus ſanguinem potius noſtrum omnem effundere, quam pati, ut Eccleſiæ jura, ac libertas violentur,

ANNO 1744.

tur, & conſcientiæ Noſtræ macula per ejuſmodi aſſenſum afferatur.

Epiſcopos monet de ipſorum debito, eorumque conſilia exquirit.

§. 2. Pietati quidem veſtræ, ac zelo injuriam faceremus, ſi vel ſuſpicio in Nos caderet, ſententiam veſtram cum hac Noſtra prorſus non congruere; quaſi vero obliti eſſetis jurisjurandi, quo in auſpicando Epiſcopatu policiti eſtis, univerſa Eccleſiæ veſtræ jura, prærogativas, fortunaſque, ſartas tectaſque ſervare. Equidem Nos animo proſpicimus, quantum emolumenti hæreſi accederet, ſi Eccleſiaſticos proventus, non dicimus, ſæculares fieri, ſed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis ſi Principatibus, juriſdictionibus, juribus, honorificentiis, quod Deus avertat, Epiſcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam ſpoliari contingeret. Acerbiſſima enim vulnera, quæ haud diſſimili occaſione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis ſunt, ut eidem multo graviores in poſterum auguremur calamitates. At vos, qui loco præſto eſtis, longe melius, quam Nos, percipere valetis, quæ pernicioſa vobis, ac triſtiſſima acciderent, ſi veſtra Epiſcopalis Dignitas inſigni Principis auctoritate, viribus, opibuſque denudata, impotens, & imbecilla fieret, ad Gregem Vobis commiſſum tuendum regendumque ab Hæreſi, quæ in propinquis, ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, ſi animadvertatis, quæ tandem futura ſit clariſſimi iſtius Cleri veſtri conditio, redditibus ad ipſum pertinentibus imminutis. Cum enim ex ſelecta totius Germaniæ Nobilitate is componatur, haud difficile eſt intelligere, in quem ſtatum paulatim prolaberetur; in illum ſcilicet, in quo fuit ſæculo XVI., cum Hæreſis in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias graſſaretur. Agitur itaque res ſumma, & periculi plena, quæ curam, operam, ac vigilantiam veſtram ſummopere expoſcit. Proinde neceſſe eſt, ut ſedulo cogitetis, provideque Nobis ſuggeratis, quid facto opus ſit, præter ea, quæ hactenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos eſſe intelligetis.

Varias rationes ab aliquibus privatas refellit.

§. 3. Imponendus hic eſſet literis hiſce finis; ſed Apoſtolici muneris Nobis impoſiti onus, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla inſuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deeſſe laxioris conſcientiæ Teologos, & Aſſentatores, qui ad eorum aures inſuſurrare non dubitarunt, fieri quidem non poſſe, ut Eccleſiaſtica bona in ſæcularem ſtatum redigantur; poſſe tamen ea minui; tum propter illorum abuſum, tum propter immoderatum luxum, & ſæcularis potius Principis amplitudinem, quam Epiſcopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Paſtorali animarum cura tradita, ipſemet Epiſcopus ſæculis negotiis, & curis, ſeſe immiſceat. Nos profecto, in Literis manu Noſtra ad Principes datis, haud prætermiſimus ſententiam adeo pernicioſam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis oſtendendo, abſurdum non eſſe, ut cum Epiſcopatu una Principatus conjungatur, idque præſertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abuſum, generale aliquid ſtatui debere, quo Eccleſia veruſtiſſimis, quibus fruitur, juribus exuatur, quove Succeſſoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Eccleſiæ emolumentum, & juxta laudabilem piamque majorum inſtitutionem.

PONT. A. IV.

§. 4. Perſuaſum plane Nobis eſt, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejuſmodi conſiliis occaſionem præbuerunt, aut præbent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania ſit, qui ſæcularis potius Principis, quam Epiſcopi perſonam gerat, quique Principatu, Templique theſauro, ad ſeculi pompam abutatur. Generatim ſane loquimur; eo magis, quod præſentes literas non ad Te unum, ſed ad complures alios tranſmittere decrevimus. Sed libere conſanterque dicimus, ut ſi in Venerabili Epiſcoporum cœtu, & inter præclaros Germaniæ Præſules in præſens forte exiſteret, qui iſtud vitæ genus ageret, is animæ ſuæ conſulat, talem vivendi rationem corrigat, emendatæque vitæ inſtitutione ſcandalum de medio tollat, atque ita os obſtruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falſis, ſed veri ſpeciem præferentibus, blandiuntur Principibus Sæcularibus, ad ea attentanda, a quibus illi hactenus ſe alienos eſſe profitentur. Qui ſæcularem magis Principem, quam Epiſcopum gerit, is certo ſciat, ſe talis ditionis Principem eſſe, eo quod Epiſcopus ſit talis Dioceſis: Principatum autem non idcirco cum Epiſcopatu conjungi, quo negligatur cura animarum, ſed quo ipſi plenius ſatisfiat, & Ovile Jeſu Chriſti ſibi traditum validius ab Hæreſi propugnetur. Animadvertat quoque, pios Inſtitutores, non ad luxum, & ſæculi pompam fovendam, elargitos fuiſſe ſumma liberalitate, ac munificentia pingues Eccleſiæ proventus; ſed ut, detractis iis, quæ congruunt quidem cum Epiſcopo, tum Principi Viro, non ad propriæ voluntatis libidinem, ſed ad Sacrorum Canonum regulam, ita ut omnibus conſpicuum ſit, quid inter Principem Sæcularem, & Epiſcopum Principem interſit, necnon ut iis detractis, quæ ad utriuſque dignitatis gradum, atque onera neceſſaria ſunt; quod reliquum eſt, in ſubſidium pauperum, & Eccleſiæ bonum impendatur. Qui ita ſe geſſerit, minime dubitet, quin Altiſſimus benedictionibus ſuis cum largiſſime cumulet, atque una efficiat, ut in Germania graviſſima damna reparentur, quæ ibi ſuperiori memoria illata ſunt.

Mortaver Epiſcopos ea hujuſmodi calamitatis cauſam præbeant.

§. 5. Hæc, atque alia hujuſmodi, animo quidem, & Caritati tuæ præſentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune uſurum ſperamus, ſi quando occaſio ſe dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, & inconſiderate viverent. Interea te toto animo complectentes, Apoſtolica Tibi, Dilecte Fili Noſter, Benedictionem peramanter impertimur.

Eademque ab illis invicem ſuggeri mandat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XV. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno IV.

J. Vincentius Lucchefinius.

Dat. die 15. Febr. 1744.

Similes Litteræ, eodem fere exemplo, ſcriptæ fuerunt ad alios Antiſtites per Germaniam.

CAPI-

Digitized by Google

PONT. A. IV.

ANNO 1744.

XCI. CAPITULO CATHEDRALIS

Eccleſiæ Patavinæ nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Noſtro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili Noſter ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Veterum Capituli Patavini prærogativæ.

SIMUL, ac Nobis, non humano quidem conſilio, ſed, ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antiſtitem Patavinæ Eccleſiæ, cogitavimus ejus Cathedrale Canonicorum Collegium aliquo augere decore, quod pro teſtimonio haberet paterni amoris erga ſe Noſtri. Ita ſiquidem merita eſſe videbatur Eccleſia a S. Proſdocimo D. Petri Diſcipulo fundata, cultaque deinceps a tot ſucceſſoribus in Divorum numerum adſcriptis, Fidentio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliiſque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, & Bernardo Maltraverſo, noſtra pariter ætate a Venerabili Cardinali Gregorio Barbadico. Ipſum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, & Octavus Alexander prodierunt ad univerſum Chriſti Domini Ovile moderandum, ſexdecim præterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchæ, duodetriginta Archiepiſcopi, & Epiſcopi, pluresque Romanæ Curiæ Præſules, multis jampridem Pontificiæ beneficentiæ argumentis ornatum a Deceſſoribus Noſtris Calliſto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Urbano Tertio, Innocentio Tertio, Pio Secundo, adeo ſplendidam ſui ſpeciem exhibebat, ut Nos ad ſe magis magiſque honeſtandum illiceret.

Cardinalis moderni Epiſcopi laudes.

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujuſmodi propoſitum noſtrum confirmandum Dum enim illi Epiſcopali auctoritate præes, tuis quoque ampliſſimis meritis ab Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos obverſabaris clarus non una Eccleſiaſticæ Ditionis Provinciali Præfectura, illuſtris geſto tot annos ſumma cum juſtitiæ, ac ſedulitatis laude Romanæ Rotæ magiſtratu, ſpectatiſſimus denique ampliſſima Cardinalatus Dignitate, qua decorus Romæ inter præſtantiores Collegas mirificam navabas aſſidue operam piis exercendis inſtitutis, ſaluberrimis dicendis in Reipublicæ adminiſtratione ſententiis; ſimul autem ſingulari prædictus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Chriſtianæ virtutis exempla: cujus illud tum quoque ſe Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps hæſiſti, an arduo ſuſtinendo oneri pares tibi adeſſent vires, nec niſi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud ſubire voluiſti; Statim deinde ſacris ceremoniis initiatus, & ad commiſſas oves progreſſus, Paſtorali cura, & agendi ſuavitate Tibi adeo illarum amorem conciliaſti, ut ſuſceptum a Nobis Te eligendi conſilium eximiis celebrent laudibus; idque apertiſſimo documento ſit, Divino placuiſſe Paſtori, quod Te in partem Paſtoralis ſolicitudinis vocaverimus. Hæc omnia Nobis ſuaſerunt, ut Cathedrale Collegium tuum præcipuis honoribus amplificemus.

Dignit., & Canonici Patav. creantur Sedis Apoſt. Notarii.

§. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius poſtulatum, & plenitudine Noſtræ Poteſtatis, decernimus, & conſtituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, & Canonici Patavinæ iſtius Eccleſiæ, Notarii ſint Sedis Apoſtolicæ, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejuſdem Apoſtolicæ Sedis Notarii de numero Participantium, ſine tamen iſtorum præjudicio. Rurſus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Suparo, ſeu Roccheto, & Cappa magna, per æſtatem eodem Suparo, & Superpellicio, ſicut Vaticanæ Baſilicæ Canonicis eſt in more. Pileum itidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria ſcilicet rubri coloris faſciola. Inſigni præterea Familiæ ſuæ Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium peragunt, Canonem Miſſæ adhibeant, & Lychneolum. Hæc omnia tamen concedimus, & conceſſa eſſe volumus, ſalva tua, & Succeſſorum tuorum in omnibus juriſdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatuum, & Præbendarum Eccleſiæ Patavinæ, aliorumque Beneficiorum Eccleſiaſticorum, quæ per dictæ Eccleſiæ Canonicos, & inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore poſſideri, ſeu in quibus, vel ad quæ jus haberi contigerit, reſervationem, ſive affectionem Noſtræ, ac Romanorum Pontificum Succeſſorum Noſtrorum, ac Sedi præfatæ collationi, & diſpenſationi inducere.

Eorum inſignia, & habitus Chorales.

Uſus Canonis, & lichneoli.

Præſervantur Ordinarii jura, quoad collationes.

Pontificiæ benevolentiæ ſignificationem.

§. 3. Tuum modo ſit Canonicos ipſos hujus beneficentiæ Noſtræ certiores facere, iiſque reddere has noſtras Litteras in forma Brevis, quæ in Tabulario ſervatæ, authentico teſtimonio fidem faciant Paternæ Benignitatis, benevolentiæque erga ſe Noſtræ, atque incitamentum præbeant obſecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope ſua Nos muniat ad Eccleſiæ Gubernacula difficillimis hiſce temporibus moderanda. Quod ut ipſe quoque cum illis precari ne deſinas, Apoſtolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noſter, Tibi, eiſdemque Canonicis paterni cordis ſingulari ſtudio impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXII. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno IV.

Die 22. Febr. 1744.

J. Vincentius Luccheſinius.

AN-

Digitized by Google

ANNO 1744. XCII.

ANTIOCHENO

Patriarchæ Græcorum Melchitarum tranſmittitur Pallium, Communionis teſſera, ac Dignitatis inſigne, adjectis mandatis, & conditionibus opportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico-Græco-Melchitarum Antiocheno Patriarchæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Patriarchæ Fides, Religio, & in Sedem obſervantia commendatur.

DUM nobiſcum animo reputamus, illuſtrem Antiochenam Græcorum Eccleſiam, jamdiu a Romana Sede funeſto Schiſmate diviſſam, & a Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc tandem Fraternitati Tuæ commiſſam, in legitimi Paſtoris tutela eſſe, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni mœroris propemodum obliti, quo ex illa Schiſmaticorum Antiſtitum irruptione conficiebamur; incredibili ſimul gaudio perfundimur, quod Catholici Græci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dypticis tuto adſcribi queat. Qua de re maximas habemus, agimuſque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Eccleſiæ Cathedra, licet immerito, conſidentibus, id felicitatis evenerit; ac poſſimus, Te Præſide, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab inſidioſis Pſeudo-Epiſcopis circumſeſſa, deſerendæ Orthodoxæ Fidei periculo objiciebatur; contra vero aliqua duci ſpe, fore ut reliqui in Chriſti Domini Ovile ſe reſtituant. Magnum igitur tuum meritum eſt, in Orientalem Græcum Patriarchatum veluti poſtliminio rediiſſe Catholici Antiſtitis decus. Ex eo autem æque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene acta vita prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem inſtituto, deinde per tuam Nationem Chriſtianis virtutibus palam aſſerta vera Dei Religione. Quamobrem a Catholicis Orientalis Diœceſis Epiſcopis in Antiochena Sede locatus fuiſti, in qua per tot annos, veluti bonus Chriſti Miles, pugnaſti adverſus Catholicæ veritatis hoſtes, nullis fractus ærumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fideli autem populo multum, ne erraret, providiſti, conſulta identidem Apoſtolica Sede, ejuſque Decretis ac mandatis morem ſedulo geſſiſti, non ſine ingenti tuarum Ovium fructu, & eximia obedientiæ laude. Quin etiam, ut arctius viſibili Paſtorum Principi Te adhæreſcere gloriari poſſes, Sacro ornari Pallio a Pontifice Maximo poſtulaſti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, & grata agendi ſedulitate utilem Tibi navavit operam ſuam. Nihil denique prætermiſiſti, in quo tua pietas, ſincera fides, inſignis erga Romanam Sedem obſervantia non eluceſceret.

Pallium ipſi tranſmittitur.

§. 1. His auctus meritis, omnia ſpondere Tibi peteris de Noſtra benignitate, & ſi adhuc Pallii donum dilatum fuit, ſcito, id conſulto eveniſſe, ut quo diuturnius optatum, eo jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin aſſiduis tuis precibus, nuper etiam in Conſiſtorio ab eodem Ablegato Tuo renovatis, annueremus, libentiſſime Tibi tranſmittimus Pallium ipſum, deſumptum e Corpore Divi Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet noſtro nomine Venerabilis Frater Epiſcopus Babylonis, aut alius ab ipſo ſubſtitutus; dummodo prius coram eorum altero emiſeris Catholicæ Fidei profeſſionem, juxta formulam præſcriptam a fel. rec. Urbano VIII. Deceſſore Noſtro, ac ſolenni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, & Apoſtolicæ Sedi, adhibita verborum formula Ablegato Tuo conſignata, quæ cum his literis reddita Tibi erit; ſimulque juratus promiſeris, Te accuratiſſime, & qua par eſt obedientia obſervaturum quicquid a Nobis ſancitum fuit in encyclica Epiſtola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, & ad omnes hujus Ritus Catholicos Epiſcopos huic Patriarchæ ſubjectos, data 24. Decemb. Anni proxime elapſi 1743. quæ incipit: *Demandatam cælitus*; cujus exemplar cum Noſtris hiſce literis ad Te perveniet.

PONTIF. A. IV.

Fidei profeſſio, juramentum fidelitatis & de obſervandis recentibus, Mandatis Apoſtolicis, eidem præſcribitur.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuæ Gentis oculis poſito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apoſtolorum Principe æque Nobis, ac ſibi traditam; unde veluti quadam cognatione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiſcum perſeverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptiſmate initiati ſunt. In iſtiuſmodi operam ut omnes intendas Paſtoralis vigilantiæ curas, quod hactenus feciſti, pro paterna ſolicitudine Te adhortamur; plurimam a Nobis gratiam quotidie magis initurus; cujus pro pignore, munuſculum ad rerum Sacrarum uſum accipies, Ablegato tuo conſignatum, atque Apoſtolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Pallii uſus ad dignitatis decus, & religionis excitamentum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXIX. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno IV.

Dat. die 29. Febr. 1744.

J. Vincentius Luccheſinius.

Acta Conſiſtorialia dantur in Appendice.

CONTRA SURRIPIENTES, CXIII.

Vel aſportantes, aut apud ſe retinentes Sacras Hoſtias, vel Particulas conſecratas

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AB Auguſtiſſimo Euchariſtiæ Sacramento, in quo Salvator Noſter, & Dominus JESUS CHRISTUS ſe ipſum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberrimum, atque pretioſum æternæ gloriæ pignus, amandum, atque fruendum exhibere ineffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genu,

Digitized by Google

PONT. A. IV. genu, omnesque gentes, & populos, & linguas perenne adorationis, & honoris tributum offerre; sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiorum manus arcendas esse, in primisque a Nobis Apostolicæ auctoritatis clypeo, ac districto pœnarum gladio, quantum cum Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Prædecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome Constitutionis Inoc. XI.

§. 1. Et sane, cum alias Ven. mem. Prædecessor Noster Innocentius Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCLXXVI., statuerit, ut omnes, & singuli utriusque sexus, qui de execrabili furto Hostiæ consecratæ, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa, legitime, & judicialiter confessi, aut victi fuerint, quive propria malitia, vel de alterius mandato, Hostiam ejusmodi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel alio transferre, seu asportare præsumpserint, condignis pœnis, & animadversionibus pro facinoris atrocitate plectantur, & pro prima etiam vice Curiæ sæculari tradantur; non obstanti minori ætate, dummodo vigesimum annum attigerint; easdemque pœnas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor fel. pariter rec. Alexander Papa VIII., æquali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus; prædictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC.; in qua etiam illud addidit, ut sub antedictæ Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensæ omnes, & singulæ personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, etiam Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, & Indultis munitæ, & quavis speciali nota, aut individuatione dignæ, nulla prorsus excepta; easque omnes, siquas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas vel per alios quoscumque, aut de alterius mandato, commissi, reas esse constaret, omnibus, & singulis pœnis tum antiquis, tum in dicta Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam, quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, & traditionis brachio sæculari, omnino & irremissibiliter obnoxias fuisse & esse, atque in posterum fore, declaravit.

Epitome Constitutionis Alex. VIII.

Confirmatio prædictarum Constitutionum.

§. 2. Nos igitur, quibus horrendæ hujusmodi impietatis magis magisque præcavendæ non minor cura pectori insidet, supradictas Prædecessorum nostrorum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum præsentibus insertæ forent, haberi volumus), atque omnes, & singulas dispositiones, ordinationes, declarationes, & extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu proprio, & ex certa scientia, & deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione confirmamus, approbamus, & innovamus, easque inviolabiliter, & inconcusse servari volumus, & mandamus.

Referuntur causæ novarum declarationum.

§. 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentes, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quæ coram Sacro prædictæ Inquisitionis Tribunali agitantur, hæ plerumque exceptiones a Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, & surripientium, sive asportantium, vel respective retinentium intentio ad malum finem directa, minime a Fisco probentur; & propter hujusmodi exceptiones, & deficientes in Fisco probationes ad easdem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut pœnarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quæ ex prædictarum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutionum contextu oriri asseruntur, & super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respective destruendis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffultam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: Idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quæ condignas tantæ impietatis pœnas declinare, vel earum minorationem, & relaxationem prætendere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum a S. Sede specialiter deputatorum sensui, & consilio Nobis alias super hac re insinuato inhærentes, ea quæ sequuntur opportune statuenda, & declaranda censuimus.

De probatione Consecrationis.

§. 4. Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas a Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personæ, in actu Communionis a Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse; tunc satis, & abunde fundatam præsumptionem Fisco suppetere declaramus, pro asserenda earumdem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, & concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perficiendarum onus ad ipsum Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, præsentis declarationis tenore statuimus.

De probatione pravæ intentionis.

§. 5. Inutiliter etiam a Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatæ pravæ intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, & juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus præsentis declarationis vigore expresse refundimus, hujusmodi exceptio constabilita fuerit, & justa, aut excusabilis ratio asportationis, aut retentionis Sacramenti, plene comprobetur. Alias etenim Fisco semper assisteret valida, & legitima præsumptio de intentionis pravitate, quotiescumque probaverit ipsam Sacræ Hostiæ, vel Particulæ subreptionem, asportationem, aut retentionem: absque eo quod, su-

ANNO 1744.

per

Anno 1744. Pont. A. IV.

per malo, vel ſacrilego fine, ſpeciales probationes debeat cumulare. Itaque neque iſtam, neque aliam ſuperius memoratam exceptionem, ubi ſufficienter, ut ſupra, probatæ non fuerint, impiis tanti Sacramenti violatoribus ullatenus ſuffragari volumus, quo minus omnibus, & ſingulis pœnis, etiam pro prima vice traditionis brachio Sæculari, & quoad Eccleſiaſticos, degradationis realis, & traditionis pariter pro prima vice brachio Sæculari, in præfatis, & antiquioribus Prædeceſſorum Noſtrorum, & juris ſanctionibus, contra hujuſmodi nunquam ſatis deteſtandi facinoris Reos juſte, ac ſapienter conſtitutis, ſubjiciantur, & cum effectu plectantur, & puniantur.

Clauſulæ.

§. 6. Decernentes præſentes Noſtras Litteras, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmiſſis, ſeu eorum aliquo, jus, vel intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, Ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis exiſtant, ſive alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati, & auditi, neque cauſæ propter quas eædem præſentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel ſufficienter, aut ullo modo juſtificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, aut intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & ſubſtantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimili conceſſo, vel emanato quempiam in Judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; ſed ipſas præſentes ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter, & inconcuſſe obſervari.

Decreta.

§. 7. Sicque, & non aliter in præmiſſis cenſeri, atque ita per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuncios, alioſque quoslibet quacumque præeminentia, ac poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpetrandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 8. Non obſtantibus, quatenus opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula de jure quæſito non tollendo, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clauſis, aut Literis Apoſtolicis quibuſvis Perſonis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Inſtitutis, etiam Societatis Jeſu, & Sancti Joannis Hieroſolymitani, aliiſve quibuslibet ſpecifica, & individua mentione dignis, etiam ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam clauſulis, & Decretis, etiam irritantibus in genere, vel in ſpecie, etiam motu ſimili, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ſeu conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi, pro illorum ſufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, & individua mentio, ſeu quævis alia expreſſio ad id ſervanda foret, illorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & exactiſſime ſervatis, & ſpecificatis reſpective habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat, ad præmiſſorum effectum pleniſſime, & ampliſſime motu pari derogamus, & derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicatio- nis effectus.

§. 9. Volumus inſuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præſentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quiſquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipſas præſentes, ſeu earum tranſumpta, ad Valvas Eccleſiæ S. Joannis in Laterano, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe, necnon Cancellariæ, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, & affigi: Sicque publicatas, & affixas, omnes, & ſingulos, quos concernunt, ſeu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ, & notificatæ fuiſſent.

Exemplorum auctoritas.

§. 10. Utque earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, ac ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio.

§. 11. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Noſtrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, ſtatuti, decreti, declarationis, ampliationis, & extenſionis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo tertio, tertio nonas Martii, Pontificatus Noſtri Anno IV.

Dat. die 5. Mart. 1744.

D. Card. Paſſioneus. J. Datarius.

Visa De Curia.

J. C. Boſchi.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Loco ✠ Plumbi.

Public. die 12. *ejuſdem Menſis, & Anni.*

R E-

PONT. A. IV.

XCIV.

REVOCATIO

Communicationis Indulgentiarum inter Confratres Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo, & Tertiarios S. Franciſci, alias a Clemente XII. conceſſæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exordium. ROMANUS Pontifex, Pacis, Juſtitiæque præcipuus Auctor, & Conſervator, nonnumquam ad importunorum petentium inſtantiam ad quaſdam concedendas gratias deflectitur, quas poſtmodum, rationabilibus ſuadentibus cauſis, præſertim eum in divini cultus detrimentum cedere comperit, revocat, caſſat, & annullat, ac alias ad æquitatis, & juſtitiæ præfatæ ſemitas reducit, prout rerum, & temporum, ac perſonarum, & locorum conditionibus, & qualitatibus diligenter penſatis, conſpicit in Domino ſalubriter expedire.

Communicatio Indulg. Tertiarum a Clem. XII. conceſſa. §. 1. Nuper pro parte Dilecti Filii Vincentii a Conceptione Fratris expreſſe profeſſi, ac Prioris Generalis Ordinis Beatæ Mariæ de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hiſpaniæ, Congregationi Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis præpoſitorum expoſito, quod alias fel. rec. Clemens Papa XII. Prædeceſſor Noſter per quaſdam ſuas in ſimili forma Brevis die XIII. Martii MDCCXXXVI. expeditas Literas, inſtante Dilecto quoque Filio Bonaventura a Ferraria tunc temporis Miniſtro Generali Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum nuncupatorum, tendentibus etiam in id precibus Dilecti pariter Filii Ludovici Benzoni Prioris Generalis tunc pariter exiſtentis Ordinis Fratrum Beatæ Mariæ de Monte Carmelo, conceſſerat, ut omnes utriuſque ſexus Chriſtifideles ubicumque exiſtentes, tam intra, quam extra clauſtra degentes, etiam conjugati, qui ſub Regula Tertii Ordinis ejuſdem Sancti Franciſci militant, & ſub juriſdictione pro tempore exiſtentis Miniſtri Generalis ſecundodicti Ordinis reperiuntur, omnibus & quibuſcumque Indulgentiis, & peccatorum remiſſionibus, ac pœnitentiarum relaxationibus ab hac Sancta Apoſtolica Sede conceſſis, & concedendis, & quibus Confratres, & Conſorores Confraternitatum ſub invocatione Beatæ Mariæ de Monte Carmelo quædam ſibi injuncta opera adimplentes gaudent, gaudere poſſent, & alias, prout in ipſius Clem. Prædeceſſoris Literis, quarum tenorem præſentibus pro expreſſo, & inſerto haberi volumus, uberius continetur.

Quæſtionis exortæ ſuper conceſſionis intelligentia. §. 2. Et in eadem expoſitione ſubjuncto, quod, occaſione promulgandi communicationem, ſeu conceſſionem Indulgentiarum hujuſmodi, multæ, in Hiſpaniarum præſertim Regnis, obortæ diſſenſiones, multaque jurgia ex eo excitata fuerant, & in poſterum excitari poterant, quipqe quia Fratres Capuccini prædicti ab adimplemento priorum operum Confratribus, & Conſororibus Confraternitatum Beatæ Mariæ de Monte Carmelo hujuſmodi pro aſſequendis Indulgentiis illis conceſſis injunctorum proprios Tertiarios abſolutos eſſe divulgabant; ideoque cultus erga Glorioſiſſimam Dei Genitricem Mariam de Monte Carmelo, ipſiuſque celebres Confraternitates, neceſſario minui videbatur; ac propterea ad hujuſmodi tollenda inconvenientia, ac jurgia deinceps eventura, diſſenſioneſque componendas, præfatus Vincentius Procurator Generalis plurimum deſiderabat, ut vel prædictæ Clementis Prædeceſſoris Literæ revocarentur, vel illæ ſaltem moderarentur, vel opera pia Confratribus, & Conſororibus Confraternitatum Beatæ Mariæ de Monte Carmelo, ad effectum conſequendi Indulgentias, & peccatorum remiſſiones, ac pœnitentiarum relaxationes injuncta, Tertiariis etiam dicti Ordinis S. Franciſci injungerentur. ANNO 1744.

Congreg. Indulgent. conſultam pro eiuſdem conceſſionis revocatione. §. 3 Eadem Cardinalium Congregatio, audito prius Dilecto quoque Filio Sigiſmundo a Ferraria moderno ſecundodicti Ordinis Fratrum Capuccinorum Procuratore Generali, qui prædictarum Literarum potius revocationi, quam novæ cujuſcumque oneris piorum operum impoſitioni adhæret, juribuſque ab utraque parte deductis diligenter perpenſis, die XIX. Decembris proxime præteriti cenſuit, Nobis eſſe ſupplicandum pro revocatione ſupradictarum Clementis Prædeceſſoris Literarum. Nobis propterea dictus Vincentius Procurator Generalis humiliter ſupplicari fecit, ut ſibi in præmiſſis opportune providere, &, ut infra, indulgere de benegnitate Apoſtolica dignaremur.

Cui Pontifex adhærendo, eam revocat, irritat &c. §. 4. Nos igitur ipſum Vincentium Procuratorem Generalem ſpecialibus favoribus, & gratiis proſequi volentes, & a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutum fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ præfatæ Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis Præpoſitorum conſilio, memoratas Clementis Prædeceſſoris Literas, communicationem Indulgentiarum, Confratribus, & Conſororibus Beatæ Mariæ de Monte Carmelo conceſſarum, & concedendarum, ad favorem Tertiariorum Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci Capuccinorum nuncupatorum continentes, cum omnibus, & ſingulis in dictis literis contentis, & inde ſecutis quibuſcumque, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, revocamus, caſſamus, irritamus, & annullamus, viribuſve & effectu penitus & omnino vacuamus, ac vacuatas eſſe volumus & decernimus; Decretumque memoratæ Congregationis Cardinalium die XIX. Decembris proxime præteriti, ut præfertur, editum, & a Nobis die II. Januarii nuper elapſi, prævia illius relatione per memoratæ Congregationis Cardinalium Secretarium facta, approbatum, auctoritate, & tenore præfatis, quatenus opus ſit, de novo approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus.

Cum clauſulis & Decretis opportunis. §. 5. Decernentes ipſas præſentes Literas ſem-

ANNO 1744. semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectet, & pro tempore quandocumque spectabit, pleniſſime suffragari; sicque in præmiſſis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ac dictorum Ordinum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod earumdem Literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Dat. die 12. Mart. 1744.

D. Cardinalis Passionei.

XCV. FACULTATES

Majoris Pœnitentiarii, & Officii Pœnitentiariæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Christianæ Religionis spiritus, & disciplina circa lapsos.

PASTOR bonus Christus Dominus ad quærendam Ovem, quæ perierat, a Patre missus, quum ea reperta, atque humeris suis imposita, in Cœlum reversus fuerit, Vicarios operis sui, quibus universi gregis pretio magno sibi coempti regimen credidit, exemplis præceptisque suis instructos reliquit, ut & commissas Oves intra moderatæ disciplinæ septa coercere, & continere omni studio satagerent; & si quas forte, amore pravæ libertatis abreptas, procul a via salutis licentius aberrare contingeret, eas ad bonam frugem, & ad debita justitiæ officia revocare, ostensa potissimum ac proposita venia, misericorditer niterentur. Hæc autem Summi Pastorum Principis documenta præ oculis habentes Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quemadmodum atrociora quædam, & graviora crimina severe notanda, ac districte vindicanda duxerunt, latis contra eorum auctores Censuris, aliisque Ecclesiasticis pœnis, quarum absolutionem seu, relaxationem, pro suprema potestate in universa Ecclesia sibi concessa, suo peculiari judicio reservarunt, ne scilicet impunitas peccandi delinquentium excitaret audaciam, ita, ne contra nimia obtinendæ veniæ difficultas pœnitentes ad desperationem propelleret, opportuna reversis ad cor offerre, atque admovere remedia, memores Christi charitatis, & misericordiæ, nullo unquam tempore prætermiserunt.

PONTI. A. IV.

Officii Pœnitentiariæ institutum, & utilitas.

§. 1. Ideo, præter alia plura pro variis causarum generibus constituta Romanæ Curiæ Tribunalia, voluerunt imprimis jam inde a vetustissimis usque temporibus extare in ea, & nunquam defecturum perpetuo conservari, instar fontis patentis Domui David in ablutionem peccatoris, Apostolicæ Pœnitentiariæ Officium, ad quod universi Fideles ex omni Christiani Orbis regione pro suis quisque spiritalibus morbis quamlibet occultis, sive per se, sive per arcanas literas, propriis etiam suppressis nominibus, tuto confugere possent, & convenientem vulneribus medicinam, secreta & gratuita curatione (qualis ab omnibus optanda foret) protinus consequerentur. Cujus tam præclari, tamque salutaris instituti ratio Romanis pro tempore Pontificibus magnopere cordi fuit; tantamque ex hujus Officii ministerio in Ecclesiæ administratione utilitatem experti sunt; ut olim eidem Officio non modo causas ad interius pœnitentiæ forum, sed alias etiam complures ad gratiam, & justitiam externi fori pertinentes, expediendas committere non dubitaverint.

S. Pius V. veteris Pœnitentiariæ formæ suppressa, novam instituit.

§. 2. Sed sancto, ac salubri consilio Venerem. Prædecessor noster Sanctus Pius Papa V. animadvertens hujusmodi negotiorum, atque curarum cumulum, aliorum Tribunalium instituto magis convenientium, Pœnitentiariæ Officium dumtaxat onerare, ac sedulum illud, atque assiduum studium aliis negotiis ad animarum salutem pertinentibus præcipue tribuendum, imminuere posse; quod jam sel. record. Pius pariter Papa IV. ex parte facere aggressus fuerat, id ulterius promovere, ac perficere magna cum laude decrevit, Anno Pontificatus sui IV. Incarnationis Dominicæ MDLXIX. quarto Kalendas Maji, edita Constitutione, quæ incipit *In omnibus*, veterem Pœnitentiariæ forma suppressit, atque abolevit, novamque de integro excitavit; multisque provide, ac sapienter constitutis circa Majoris Pœnitentiarii, ejusque Officialium electionem, qualitates, certum numerum, functiones, stipendium, & secreti custodiam; eas dumtaxat facultates Officio Pœnitentiariæ concessit, ac deinceps competere voluit; quas novo ejusdem statui magis congruere judicavit.

Innoc. XII. facultates plenius ord. navit.

§. 3. Has vero facultates cum a sequentibus Romanis Pontificibus ferme singulis ampliari, aut immutari, aut explicari, qua Literis Apostolicis, qua vivæ vocis oraculis, sæpe contigerit; cumque hujusmodi Literarum, atque oraculorum multiplicitas, & varietas pluribus in rebus non minimas dubitationis causas afferrent; placuit Innocentio XII. pariter Prædecessori nostro unum ex ipsis delectum, unamque summam, & compilationem efformare, quam publicavit per suam Constitutionem, quæ incipit: *Romanus Pontifex*, datam anno Incarnationis Dominicæ MDCXCII. tertio nonas Aprilis.

§. 4. In

Digitized by Google

PONT. A. IV. ANNO 1744.

Cauſæ edendi præſentem Conſtitutionem.

§. 4. In qua tamen Conſtitutione quum idem Innocentius Pontifex Maximus aliqua facultatum capita in aliud tempus ordinanda diſtulerit, circa quæ nulla in hunc uſque diem emanavit proviſio; & cum nonnulla de cætero in eadem Conſtitutione diſpoſita, majori quadam luce indigere, uſu & experientia compertum fuerit; & non pauca præterea acceſſerint circa Apoſtolicæ Pœnitentiariæ facultates ſequentium Pontificum decreta; & præſertim Conſtitutio fel. record. Clementis XII. immediati Prædeceſſoris Noſtri, quæ incipit: *Apoſtolatus Officium*, Anno MDCCXXXII. quarto nonas Octobris edita; Idcirco, quod olim Nos ipſi ſæpe optavimus, dum in minoribus exiſtentes munus Doctoris Decretorum in eadem Pœnitentiaria exerceremus, ut huic ſcilicet operi denuo manus admoveretur; id ipſum a pluribus aliis ſæpius optatum fuiſſe cognovimus. Poſtquam ergo Divinæ Providentiæ, cujus inſcrutabilia ſunt conſilia, ita placitum fuit, ut immerentes Nos, & plane inopinantes ad ſummum Pontificatum proveheret, ſtatim intelleximus, præfatis juſtis deſideriis a Nobis potiſſimum eſſe ſatisfaciendum.

Etiam pro utroque Foro regulares & interdum quoque ſæculares.

Incipit diſpoſitiva.

§. 5. Quocirca re diu & mature diſcuſſa, multiſque deſuper conſultationibus habitis, & omnes Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutiones, ſeu Literas quaslibet, atque omnia vivæ vocis oracula ipſius Pœnitentiariæ Officium quomodocumque concernentes, ſeu concernentia, præ oculis habentes; Salva ſemper Majoris Pœnitentiarii facultate Romanum Pontificem conſulendi in quibuſvis particularibus caſibus, etiam per præſentes noſtras Literas non conceſſis, immo prohibitis, ſeu reſervatis, & exceptis; itaut ipſi Majori Pœnitentiario de Romani Pontificis ſpeciali mandato, vivæ vocis oraculo deſuper ſibi facto, procedere aſſerenti, indubia fides debeat adhiberi; Motu proprio, ex certa ſcientia, ac matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, infraſcriptas facultates eidem Pœnitentiariæ, & Majori Pœnitentiario de cætero competere, ac in illa, & ab illo in hunc, qui ſequitur, modum exerceri poſſe, hac Noſtra perpetuo valitura Conſtitutione ſtatuimus, atque decernimus,

Major Pœnitentiarius poteſt conſulere Papam etiam in prohibitis: & ei de V. V. O. aſſerenti, fides habenda.

I. Facultates abſolvendi a peccatis, & cenſuris.

§. 6. Concedimus itaque Noſtro, & pro tempore exiſtenti Majori Pœnitentiario, aut omnes, & ſingulos cujuſcumque qualitatis, dignitatis, & gradus, Eccleſiaſticos Sæculares, & cujuſvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & Inſtituti Regulares, necnon Laicos quoſcumque utriuſque ſexus, tam præſentes, quam abſentes, ab omnibus, & quibuſcumque culpis, criminibus, & exceſſibus, quantumcumque gravibus, & atrocibus, tam publicis, quam occultis, quandocumque, & quomodocumque commiſſis, & perpetratis, necnon ab omnibus Excommunicationis, Suſpenſionis, & Interdicti, aliiſque cenſuris, & pœnis Eccleſiaſticis, præmiſſorum criminum occaſione latis, & per illos incurſis, etiam in caſibus, nedum Ordinariis, & Regularibus Superioribus, ſed etiam Nobis, & Sanctæ Sedi ſpecialiter, ac etiam per Literas, quæ die Cœnæ Domini quotannis promulgantur, reſervatis; injuncta ſemper iiſdem pro modo culpæ pœnitentia ſalutari, & aliis, quæ de jure injungenda fuerint, abſolvere, & abſolvi mandare poſſit, & valeat: Regulares nimirum a culpis, & cenſuris præmiſſis in utroque Foro; Eccleſiaſticos vero Sæculares, necnon Laicos, a prædictis culpis, & cenſuris in Foro Conſcientiæ tantum; Eoſdem vero Eccleſiaſticos Sæculares, necnon Laicos, tunc in utroque Foro abſolvere, & abſolvi mandare poſſit, quando agitur de cenſuris publicis latis a Jure, præſertim Sedi Apoſtolicæ reſervatis, etiam nominatim declaratis, vel ſi agatur de latis nominatim ab homine, tunc quando Delegati, vel alterius Judicis, a quo latæ fuerunt, Juriſdictio expiraverit; ſeu quando abſolutio per eoſdem Judices, aut alios, ad Romanum Pontificem, & ad dictam S. Sedem remiſſa fuerit; ſeu quando ſic Cenſura ligati legitime impediuntur, quo minus præſentiam Judicum, vel illorum, qui eos ſic ligarunt, aut alium, ſeu alios, quos de jure deberent, adire poſſint.

Sed judicato parendum, & ſatisfaciendum parti.

§. 7. Ita tamen, ut ab ejuſmodi Cenſuris ab homine latis, vel declaratis in utroque Foro, ut præfertur, abſoluti, vel qui abſolvendi remittentur Judici, coram quo Cenſurarum cauſa pendet, in ſuis congruis caſibus reſpective judicato paruerint, & Parti ſatisfecerint, vel quamprimum potuerint, pareant, & ſatisfaciant, alioquin in eaſdem Cenſuras reincidant. Renuente vero altera Parte ſatisfactionem Reo oblatam, & in Sententiis, ſeu Decretis minime expreſſam, accipere; poſſit Major Pœnitentiarius pro ſua prudentia convenientem ſatisfactionem arbitrari, & reſpective ſupradicti Judicis conſcientiæ remittere, ut ejuſmodi pariter arbitretur; illaque per Reum oblata, nec per aliam partem irrationabiliter recuſata, valeat, adhuc firma remanente hujuſmodi oblatione, ad abſolutionem procedere, & ab alio procedi mandare.

Abſolvendi a Cenſuris pro lucrandis Indulgentiis in Urbe.

§. 8. Romam quoque advenientes, ibique Sacra loca viſitaturos, ab omnibus per quemcumque Judicem, vel alias quomodocumque, non tamen in Romana Curia nominatim promulgatis, vel, ſi alibi promulgatæ fuerint, in eadem Curia notoriis, Cenſuris, ad effectum dumtaxat, ut Indulgentias, ſacra eadem Urbis loca pie ac religioſe inviſentibus conceſſas, libere & licite conſequi valeant, abſolvere, & abſolvi mandare poſſit; itaut elapſo congruo tempore ab ipſa Pœnitentiaria ad effectum prædictæ viſitationis præfiniendo, iiſdem, quibus antea, Cenſuris teneantur. Eos vero, qui Cenſuris ab homine nominatim ligati, pro abſolutione Romam advenerint, ſed pro illa obtinenda fuerint ad proprios Judices remiſſi, & probabile mortis periculum in itinere pertimeſcant, poterit Major Pœnitentiarius, ad congruum tempus, ab ipſo pro hujuſmodi itineris confectione arbitrandum, in Foro conſcientiæ tantum abſolvere, & abſolvi mandare; cum reincidentia, ſtatim ac itineris terminum attigerint.

Et pro periculo itineris.

Abſolvendi ab hæreſi occulta.

§. 9. Hæreticos occultos, qui nemini, & cum nemine ſuas hæreſes communicaverint, poſſit idem Major Pœnitentiarius in Foro conſcientiæ tantum, abſque alia abjuratione coram Ordinario, vel Inquiſitore facienda, abſolvere, vel abſolvi mandare, quod pariter ipſi liceat, quando prædicti Hæretici occulti aliquos actus extrinſecos fecerint, ex quibus dignoſci potuiſſent pro hæreticis; dummodo eoſdem actus, quamvis de ſua natura noſcibiles, ſeu ad notitiam deducibiles, nullus, quem

visi, munus Consecrationis infra præfinitum tempus non susceperint.

Et excepto casu m. r. realis scienter contract.

§. 22. Cum vero agitur de Simonia reali scienter contracta, & de Beneficiis, super quibus eadem contracta fuit, abstineat a dispensationibus, seu convalidationibus Titulorum, etiam in foro conscientiæ tantum, etiam in casibus occultis; nisi forte prædicta Simonia contracta fuerit ignoranter ignorantia facti, vel juris, & Orator de illa certior factus, quam primum commode potuerit, dispensationem petierit. Idemque intelligatur de Pensionibus, super quibus Simonia realis scienter contracta, & commissa fuerit.

Condonandi quandoque partem pretii Simoniaci.

§. 23. Abstineat a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam læsam, vel pauperes erogari debet; præter quam si delinquentium paupertas, & qualitas suadeant, aliquam ejus partem ipsis remitti, aut condonari posse; residuo semper in Ecclesiam, vel alios pauperes erogando.

Condonandi, vel componendi quoad fructus male perc., in occultis.

§. 24. A compositione pariter, & condonatione fructuum Beneficialium, & Episcopalium Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo male perceptorum, in casibus non occultis, abstineat. In occultis vero, possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, & ulterioribus, componere, vel etiam condonare; injuncta eisdem Pœnitentibus erogatione eleemosynæ, ipsius Majoris Pœnitentiarii, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandæ. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, & adjacentium Insularum Personis, discrete compositionem concedere, & ea mediante fructus condonare valeat; pecuniis exinde redactis arbitrio Nostro, & Successorum nostrorum pro tempore erogandis. Pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta pro eorum viribus eleemosyna modo supradicto. Porro quæ hic ordinantur, sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, & censeantur ordinata.

IV. Facultates circa onera restituendi. Super male ablatis incertis.

§ 25. Quoad male ablata, vel retenta, quando domini incerti sunt, & casus occulti, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si, eorum qualitate, & necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum vero pauperibus distribui, vel in pia opera erogari, & quidem, si fieri potest, in locis, ubi illa ablata, extorta, vel usurpata sunt, mandare debet.

Et super muneribus acceptis a Regular.

§. 26. Accipientes munera a Regularibus, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus, ultra valorem decem scutorum monetæ, contra præscriptum a Prædecessoribus Nostris Clemente VIII., & Urbano pariter VIII. in suis Constitutionibus, XIII Kalendas Julii Anni MDXCIV., & XVI. Kalendas Novembris Anno MDCXL. respective editis, non absolvat, nisi facta restitutione; vel, si eam de præsenti nequeant adimplere, cum obligatione eandem, quamprimum poterunt, faciendi. Qui vero infra prædictum valorem ejusmodi munera acceperint, eos, injuncta arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarii, seu Confessarii per eum eligendi, eleemosyna, quæ in beneficium Religionis, seu Conventus, cui de jure facienda esset restitutio, si caute fieri possit, erogetur, absolvere, seu absolvi mandare possit.

§. 27. Cum Puellis, quæ Virgines non sunt, & subsidia Dotalia petunt, seu jam obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis Locis, vel Dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illas Virginibus tantum dent, seu distribuant; in occultis, & in Foro conscientiæ tantum, quatenus illæ in posterum honeste vivant, facultatem habeat dispensandi. Necnon dispensare possit, in occultis pariter, & in Foro conscientiæ tantum, cum Virginibus, quæ petunt, vel obtinuerunt ingredi, vel jam ingressæ sunt in Conventus, seu Monasteria destinata pro Mulieribus ad bonam frugem traductis, ad effectum ea licite ingrediendi, seu in eis remanendi, ac profitendi, & Officia quæcumque suscipiendi, & exercendi.

Et super dote, cum non Virgine.

Et cum Virgine super ingressu in Monaster. Convertit.

V. Facultas Relaxand juramenta.

§. 28. Juramenta quæcumque, in quibus exploratum sit nullum cujusquam agi præjudicium, facultatem habeat in Foro conscientiæ dumtaxat relaxandi.

Commutandi dispensando Vota simpl. etiam jurata.

§. 29. Vota simplicia quæcumque quomodolibet emissa, tametsi privato juramento confirmata, etiam Religionis, Castitatis, Visitationis Sepulchri Dominici, aut Sacrorum Liminum Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli de Urbe, aut Sepulchri S. Jacobi de Compostella, possit idem Major Pœnitentiarius in alia pietatis opera dispensando commutare; etiam ad effectum contrahendi Matrimonium, cum agitur de voto castitatis, aliisque ex se Matrimonium illicitum reddentibus; item Votorum implementum differre, & ab illorum transgressionibus absolvere; respective dispensando commutari, differri, & absolvi mandare; consideratis causis talium commutationum, dilationum, aut absolutionum, & adjectis clausulis, quas apponere, iisque injunctis, quæ injungere hactenus in hujusmodi casibus Pœnitentiaria laudabiliter consuevit.

Dispensand. com. mutando Hor. Can.

§. 30. Super recitatione Divini Officii, seu Horarum Canonicarum, propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem, dispensandi, cum commutatione in alias preces, vel orationes, vel alia pia opera, earumque seu eorum injunctione, habeat facultatem.

VI. Facultates speciales pro Regular. Super Irreg., inhabil. &c.

§. 31. Cum Regularibus autem super Irregularitate, tam ex defectu, quam ex quocumque delicto quandocumque perpetrato, quomodolibet contracta, ut eadem Irregularitate, aut quavis inhabilitate, aliisque defectibus quibuscumque non obstantibus, susceptis Ordinibus, & eorum Privilegiis uti, ac in illis, etiam in Altaris ministerio ministrare, & Ordines non susceptos suscipere, ac in iisdem pariter ministrare; necnon quæcumque, quotcumque, & qualiacumque, suorum Ordinum, & Congregationum, alioquin canonice obtenta, Officia, Beneficia regularia, munia, præeminentias, dignitates, & prælaturas, etiam majores, & principales, retinere & exercere, necnon eadem, seu easdem, ad quæ, seu quas in futurum canonice, & juxta eorumdem Ordinum, & Congregationum regularia Instituta, eligentur, vel aliter assumentur, recipere, assequi, gerere; ac libere, & licite exercere valeant, dispensare, eosque in pristinum, & ad eum, in quo ante præmissa quomodolibet erant, statum, & ad vocem activam, & passivam restituere, reponere, & plenarie reintegrare, & pœnas illis gratiose remittere, & condonare; (non tamen habilitare ad Generalatum, quando agitur de publico natalium defe-

PONT. A. IV. ANNO 1744.

& ratione hujuſmodi reticentiæ petant diſpenſationem pro Matrimonio contrahendo, ſeu revalidationem Matrimonii contracti; poſſit idem Major Pœnitentiarius, ſi copula ſit adhuc ſecreta, hujuſmodi diſpenſationem, ſeu reſpective revalidationem in Foro conſcientiæ tantum concedere; facta, quando agitur de primo & ſecundo, vel ſecundo tantum gradu, compoſitione quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam tranſmittendorum, ad effectum (ut inconcuſſi moris eſt) erogandi in eleemoſynas; niſi prior gratia expedita fuiſſet in forma pauperum; quo caſu etiam hæc gratia ſimiliter abſque ulla compoſitione expediatur.

Et in caſu reticentiæ intentionis facilius impetrandi diſpenſ.

§ 42. Si qui vero Oratores, obtenta diſpenſatione a Dataria ſuper impedimento primi & ſecundi, ſive ſecundi dumtaxat gradus Conſanguinitatis, ſeu Affinitatis, cum expreſſione quidem carnalis copulæ, ſed tacita occulta, & malitioſa intentione in ipſa copula habita ad facilius obtinendam diſpenſationem, pro revalidatione hujuſmodi diſpenſationis ad dictam Pœnitentiariam recurrant, poſſit idem Major Pœnitentiarius deſuper abſolute diſpenſare cum miſerabilibus perſonis explicite affirmantibus, ſe, uti tales, & ſub illa expreſſa qualitate, & forma miſerabilium, diſpenſationes a Dataria obtinuiſſe: Cum iis vero, qui non tamquam pauperes, ſed uti ex [illegible] familiis, ſive uti nobiles, ſive uti [illegible], ab eadem Dataria ſimiliter diſpenſati fuerint, non diſpenſet, niſi ſoluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in eleemoſynas, taxa definienda arbitrio ejuſdem Majoris Pœnitentiarii, penſatis circumſtantiis cujuſcumque caſus, & reſpectu habito ad præjudicium Componendæ, & ad vires ſupplicantium. Si tamen iſti pauperes eſſent, itaut vere & realiter integram ſummam taxatam, vel aliquam ejus partem ſolvere non poſſent, præfatus Major Pœnitentiarius opportune in hoc caſu provideat, facto verbo, ſi peculiaris difficultas id poſtulet, cum Sanctiſſimo.

Super affec. ex copul. illic.

§. 43. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, ſeu ex actu fornicario proveniente, quotieſcumque adſit rationabilis cauſa, licet periculum revelationis, ſeu ſcandalorum non immineret, vel non adeſſet, in matrimoniis tam contractis, quam contrahendis, in Foro conſcientiæ diſpenſare, & diſpenſari mandare poſſit, & valeat.

Super impedim. crimin.

§. 44. Super occulto impedimento criminis adulterii, ſi fuerit cum fide data dumtaxat, neutro machinante, commiſſum, poſſit tam in contrahendis, quam in contractis matrimoniis diſpenſare. Si vero crimen hujuſmodi fuiſſet, utroque, vel altero machinante, patratum, poſſit in occultis pariter diſpenſationem concedere; raro tamen, & quando neceſſitas poſtulaverit, ratione alicujus gravis imminentis periculi, quod prudentia Majoris Pœnitentiarii, re præſertim diſcuſſa in Congregatione, vel Signatura, arbitrandum erit.

Non abſtante in prædictis multiplicitate grad., & impedim.

§. 45. Declaramus præterea, quod facultates præfatæ a Nobis Majori Pœnitentiario, & ejuſdem Pœnitentiariæ Officio conceſſæ circa diſpenſationes Matrimoniales, locum habeant, etiamſi gradus, & impedimenta hujuſmodi multiplicia ſint, quacumque, & quantacumque multiplicitate; Volentes, in Literis hujuſmodi diſpenſationum matrimonialium, poſſe Prolem,

Legitimare poteſt Prolem.

ubi opus erit, ſive ſuſcipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in Foro conſcientiæ tantum, legitimam decernere; necnon apponi clauſulam: *Nullis &c.*, prout in hujuſmodi materiis hactenus ipſa Pœnitentiaria ſervare conſuevit.

Diſpenſare poteſt ad petendum deb.

§. 46. Ulterius ſuper caſibus quibuſvis occulti impedimenti ad petendum licite debitum diſpenſare, aut diſpenſari mandare poſſit, & valeat.

VIII. Dat poteſtatem Majoribus Pœnit.

§. 47. Facultates Pœnitentiariis minoribus ordinariis trium Baſilicarum Urbis, aliiſque extraordinariis, quorum deputatio pertinet ad prædictum Majorem Pœnitentiarium, poſſit idem ad libitum concedere, & reſtringere. Fratres vero Minores Cappuccinos in Confeſſarios nullatenus deputet in illis Regionibus, in quibus iidem Confeſſionibus audiendis operam dare non ſolent.

Ubi Cappuccinos non deputat in Confeſſarios.

§. 48. Dubia omnia in materia peccatorum, ſeu Forum pœnitentiale alias quomodolibet concernentia, cum conſilio Doctorum, & Theologorum ſuorum, valeat declarare.

Declarat Dubia.

§. 49. Commiſſiones vero Majoris Pœnitentiarii non expirent, etiamſi commitentes, illis nondum præſentatis, & re integra, deſinat quomodocumque Pœnitentiarius exiſtere. Idemque intelligi volumus de illis commiſſionibus, quas Majori Pœnitentiario abſente, vel ex aliqua juſta cauſa impedito, alterius Pro-Pœnitentiarii a tempus ſubrogati nomine expeditas, elapſo hujuſmodi ſubrogationis termino, præſentari contigerit.

Commiſſio Major Pœnitentiar. data etiam ceſſante Officio.

§. 50. Omnibus denique Chriſtifidelibus, qui ex veteri, & laudabili inſtituto Pœnitentiarium Majorem, munere ſuo ſtatutis diebus Hebdomanæ Majoris in tribus Baſilicis ſolemni Ritu fungentem, pie reverenterque adierint, ſeſeque pœnitentialis virga tangendos ſubmiſerint, centum dies de injunctis eis, ſeu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Eccleſiæ conſueta relaxandi perpetuam facultatem eidem Majori Pœnitentiario confirmamus, & quatenus opus ſit, de novo concedimus.

Concedit Indulg. in ſacra virgæ &c.

§. 51. Sede Apoſtolica vacante, quoniam Animarum ſaluti, quæ omni tempore periclitatur, numquam non eſt ſubveniendum, unde merito Prædeceſſores Noſtri Officium Pœnitentiariæ etiam poſt obitum Pontificis continuare jufſerunt; Volumus, & decernimus, ut Major Pœnitentiarius (cujus facultas dicto tempore non expirat, ſed tantummodo non habet exercitium extra Conclave), ſeu ejus Officiales, facere & expedire valeant quæcumque ad Forum conſcientiæ pertinet. Ideo abſolvere, ſeu abſolvi mandare in dicto conſcientiæ Foro valeant ab iis quoque cenſuris, a quibus alias vivente Pontifice adempta etiam Majori Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ Officio abſolvendi facultas reperitur: Hac tamen lege (quemadmodum fel. record. Prædeceſſor Noſter Clemens Papa XII., lata conſtitutione, quæ incipit: *Apoſtolatus Officium*, ad conſulendum ſimul animarum Fidelium ſaluti, & diſciplinæ Eccleſiaſticæ conſervationi, provide cavit (, quod nempe in hujuſmodi cenſuris, ad tempus dumtaxat, & cum reincidentia in eaſdem, ſervatis alias ſervandis, abſolutio concedatur; itaut qui fuerint abſoluti, ad novum Pontificem intra terminum pro Locorum diſtantia definiendum, recurrere pro eadem cauſa teneant-

IX. Sede Apoſt. vac. Pro foro conſcientiæ, quoad abſolvendum.

ANNO 1744. ſa teneantur; neque liceat Pœnitentiario Majori, ejuſque Officialibus, præfixum terminum poſt Pontificis electionem ampliare, vel prorogare.

Et quoad diſpenſandum.

§. 52. Præterea concedimus, ut, ſi quando aliquod gravius Animæ periculum immineat, cui celeriter occurrendum videatur, re in Signatura diligenter examinata, & Majori quoque Pœnitentiario, ſi in Conclavi degat, pro materiæ gravitate conſulto, & approbante, diſpenſare, aut diſpenſari mandare pro eodem Foro conſcientiæ, valeant; ſuper illis etiam, ſuper quibus alias vivente Pontifice inhibita ſit Majori Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ diſpenſandi facultas; Ita tamen, ut Oratores, ſicuti ſuperius dictum eſt, ad novum Pontificem poſt ejus electionem ſimiliter debeant recurrere; aliiſque appoſitis clauſulis pro caſus natura neceſſariis, & opportunis.

Pro Foro externo conquieſcit.

§. 53. Pro Foro vero externo, eadem Sede Apoſtolica vacante, eorum Officium penitus conquieſcat; itaut a quibuſcumque matrimonialibus, & aliis diſpenſationibus, & abſolutionibus, ac declarationibus, necnon quibuſvis aliis expeditionibus forum fori mixtim, vel ſeparatim quomodolibet reſpicientibus, omnino abſtineant.

Præterquam quoad Regulares.

§. 54. Attamen concedimus, ut dicta Sede vacante, pro Foro externo facere & expedire valeant, quæ ad Regularium, & præſertim Apoſtatarum, & fugitivorum remedium, in ſuperioribus facultatibus conceſſa ſunt. Nec non ut Monialibus Confeſſarios extra ordinem valeant deputare, ſi eos ex aliqua rationabili cauſa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confeſſiones, eligendos.

Et quoad Moniales pro eligendo Confeſſ.

Et quoad omnes pro abſol. ad reinc. a Cenſ. publ.

§. 55. Et demum, ut illos, qui in aliquam cenſuram Sedi Apoſtolicæ reſervatam, etiam ob violatam Eccleſiaſticam Libertatem, vel Immunitatem publice incurrerint, vel incurriſſe declarati fuerint, & vere ac ſincere pœnitentes, & novi Pontificis, ad quem poſt electionem recurrere debebunt, mandatis obtemperare parati, beneficium abſolutionis ſibi ulterius non differri enixe deprecentur, abſolvere, cum reincidentia, quemadmodum in ſuperioribus dictum eſt, vel abſolvi mandare poſſint.

Clauſulæ, & Decreta.

§. 56. Decernentes præſentes Literas, etiam ex eo, quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, & Officiales prædicti, ac alii quicumque in præmiſſis quomodolibet intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, eiſdem præmiſſis non conſenſerint, aut vocati, ſeu auditi non fuerint, aliaque quavis de cauſa, quantumvis legitima, & juridica, de ullo ſubreptionis, vel obreptionis, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis Noſtræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controverſiam revocari nullatenus poſſe; ſed ſemper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces exiſtere, & a Majori Pœnitentiario, Regente, cæteriſque Pœnitentiariæ Officialibus prædictis, aliiſque, ad quos ſpectat, & pro tempore ſpectabit, inviolabiliter obſervari; ſicque per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ Nuncios, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere: irritum quoque, & inane quidquid ſecus ſuper omnibus, & ſingulis præmiſſis, vel circa ea, a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

PONT. A. IV.

Derogatoria actis oppoſitum.

§. 57. Non obſtantibus præmiſſis, & aliis quibuſcumque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, & dictæ Pœnitentiariæ, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis alia firmitate roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus quibuſcumque, ac quibuſvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apoſtolicis, ejuſdem Pœnitentiariæ Officio, illiuſque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Miniſtris, & quibuſvis aliis, ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, & decretis in genere, vel in ſpecie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Prædeceſſores Noſtros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipſos conceſſis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecifica, individua, & expreſſa, ac de verbo ad verbum, non autem per Clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia [redacted] habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, iiſdem præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, ad effectum præſentium, illis alias in ſuo robore permanſuris, harum ſerie derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Sanctio.

§. 58. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc noſtrarum compilationis, conceſſionum, prohibitionum, decretorum, ſtatuti, voluntatis, declarationis, confirmationis, derogationis, aliorumque præmiſſorum infringere, ſeu ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. die 13. Apr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimoquarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Noſtri Anno IV.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

L. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 16. ejuſdem Menſis, & Anni.

DE-

Digitized by Google

PONT. A. IV. XCVI.

DE PŒNITENTIARIÆ Apostolicæ Officialibus, eorumque muneribus.

ANNO 1744.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. IN Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio, per quod Romanus Pontifex concessam sibi divinitus in B. Petro Apostolorum Principe supremam ligandi, atque solvendi potestatem, maximo Ecclesiæ universæ fructu, in promovenda Fidelium salute indesinenter exercet, rectissimam undequaque agendi rationem constabilire, eandemque, quantum in Domino possumus, perpetuis etiam futuris temporibus inviolabilem commendare cupientes; postquam per alias Nostras Apostolicas Literas, hac ipsa die datas, quarum initium est: *Pastor bonus*, facultates Nostri Majoris Pœnitentiarii, ejusdemque Officii Pœnitentiariæ constituimus, ampliavimus, commodiusque digessimus; Nostras quoque partes esse judicavimus ad ea similiter recognoscenda, quæ Ministros Nostros in eodem Pœnitentiariæ Officio laborantes respiciunt, ad eorum videlicet, numerum, qualitates, electionem, munera, onera, emolumenta, perfectius, stabiliusque ordinanda, mentis Nostræ aciem eo utilius convertere, quo majus intelligimus inesse momentum in optimo delectu, atque ordine Ministrorum, ut rectus ille, atque proficuus concessarum facultatum usus asseratur, ad quem potissimum studia nostra, cogitationesque feruntur.

Confirmat Constitutio S. Pii V. incipiens In omnibus. §. 1. Quamquam enim recolendæ memoriæ Prædecessor noster S. Pius Papa V. in ipsa erectione hodiernæ Pœnitentiariæ, quam, vetere suppressa extinctaque, novam ipse constituit, multa & sane præcipua de futuris ejusdem Ministris, seu Officialibus, sapienter decreverit per suam Constitutionem, quæ incipit: *In omnibus*, datam XV. Kalendas Junias Anno MDLXIX., quam proinde Nos quoque firmam esse volumus, atque decernimus, præter quam in iis, in quibus eandem præsentibus nostris Literis constiterit adversari; Nonnulla tamen lapsu duorum ferme Seculorum circa illa immutari debuerunt, variis de causis per alios Romanos Pontifices pariter Prædecessores nostros cognitis & approbatis: Quarum approbationum ne vel memoriam excidere, vel fidem vacillare contingat, neve, si ignorentur, eveniat, ut hujusmodi immutationes in exemplum trahantur aliarum forsitan privato arbitrio deinceps inducendarum; idcirco necessarium & opportunum duximus omnia & singula jam prius a Nobis perpensa, atque recognita, & sicubi opus fuit, correcta, seu in melius commutata, Literis Nostris explicare, tradere, atque Apostolica auctoritate sancita, ac roborata, in omnium notitiam, inviolabiliter in posterum servanda, deducere. Motu itaque proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine infrascriptas ordinationes circa Ministros, seu Officiales Apostolicæ Nostræ Pœnitentiariæ, necnon circa ejusdem oeconomi cum statum, & regimen constituimus, & in futurum observari decernimus, & mandamus.

Causæ sanctionis. Numerus, & genera §. 2. Numerum quidem, & genera hujusmodi Officialium eodem fere loco retineri volumus, ac primitus fuere a memorato S. Pio constituta; uno dumtaxat & altero, non ad novum genus Officii, sed ad Officialium numerum adjuncto. Itaque hi, & non alii, Officium Pœnitentiariæ constituent: videlicet Major Pœnitentiarius, Regens, Thologus, Datarius, Canonista, Corrector, Sigillator, Procuratores, seu Secretarii tres, & Scriptores ordinarii itidem tres; uno nimirum Procuratore, & Scriptore uno, jam usque a primordiis recentioris Pœnitentiariæ, propter adauctam in dies negotiorum, & supplicantium multitudinem, ultra priorem numerum in prædicta Beati Pii Constitutione præfinitum, inductis.

Officialium Offic. Pœnitent. constitutorum.

Cardinalis Major Pœnitentiarius solo Pontifice eligendi, qualitates.

§. 3. Major Pœnitentiarius unus sit ex S. R. E. Cardinalibus, Presbyter, idemque Magister in Theologia, seu Decretorum Doctor; atque a solo Romano Pontifice eligetur per literas, ut hactenus moris fuit, in forma Brevis. Suum autem munus per se ipsum exercere debebit. Sed si ex causa legitima, a Romano Pontifice admissa, absens, seu impeditus fuerit; ipsemet unum alium e S. R. E. Cardinalibus, prædictis qualitatibus insignitum, sibi Pro-Pœnitentiarium subrogabit; qui interim hoc munus pariter per seipsum prosequatur, Literasque, non Pœnitentiarii subrogantis, sed suo proprio nomine jubeat expediri.

Eidem impedit, vel absenti, facultas tribuitur sibi subrogandi Pro-Pœnitentiarium.

Ratio eligendi Catholicos Pœnitentiarium eveniente obitu Majoris Pœnitentiarii Sede Apost. Vacante.

§. 4. Quod si contigerit, ut Major Pœnitentiarius tempore vacantis Pontificiæ Sedis e vita discesserit; tunc a majore numero Cardinalium in Conclavi degentium, vel ante conclavis ingressum in Congregatione generali convenientium, eligendus erit per secreta suffragia alius Cardinalis Pro-Pœnitentiarius ad ejusdem Sedis vacantis tempus; prout evenisse meminimus, Sede vacante per obitum fel. mem. Benedicti Papæ XIII., in personam Venerabilis Fratris Nostri Vincentii Episcopi Prænestini, tunc Tituli S. Honuphrii S. R. E. Presbyteri Cardinalis Petra nuncupati, cum illustri totius Collegii S. R. E. Cardinalium de illius integritate, ac doctrina testimonio, quod deinde judicio suo comprobavit fel. par. record. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster; eandemque electionis formam pro simili eventu Pontificiæ Sedis vacantis distinctius postea constituit, atque in futurum servari mandavit in sua Constitutione, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, datam IV. nonas Octobris Anno MDCCXXXII., in qua plures ordinationes circa res eadem Sede vacante agendas complexus est, cuique subscriptio S. R. E. Cardinalium, ac de eadem servanda juramentum accessit.

Præcipua munera a Majori Pœnitentiario obeunda.

§. 5. Præcipuum vero Majoris Pœnitentiarii munus in recto, ac prudenti exercitio facultatum sibi concessarum, atque aliis supradictis Literis nostris comprehensarum, positum est. Sed est quoque ejus muneris, quatuor diebus Majoris Hebdomadæ, Dominica quidem Palmarum in Basilica S. Joan. in Laterano, Feria vero quarta in Basilica S. Mariæ Majoris, & quinta, & sexta Feriis in Basilica S. Petri Vaticana, Fidelium Confessiones in Sede ad id constituta excipere, necnon capita pie sese submittentium Virga Pœnitentiali tangere, Indulgentias eisdem juxta facultatem in prædictis aliis Nostris Literis contentam impertiendo; præsentibus interim, & per sua sedilia dispositis Pœnitentiariæ Officialibus. Præterea tribus anni diebus, quibus maxime ad pœnitentiam Fideles excitantur, videlicet Feria quarta Cinerum (qua

Anno 1744.

die ipſe cineres capiti Summi Pontificis, Cardinalium, cæterorumque aſſiſtentium inſpergit) & mane Feriæ ſextæ in Paraſceve, & diei Commemorationis Fidelium Defunctorum, ſolemni ritu rem Divinam in Pontificia Cappella peragere. Ad hæc Romano Pontifici in ſupremo vicæ agone conſtituto, ad ſpiritualem eidem in tali articulo ferendam opem, aſſiſtere.

Minores Pœnitentiarii in tribus Baſilicis Urbis, in Eccleſia Lauretana, ac pro Anni Sancti tempore Baſilica S. Pauli, aliſque Urbis Eccleſiis deputare.

§. 6. Ad eundem pertinet minores Pœnitentiarios Ordinarios a ſe ipſo, & a Congregatione, ſeu Signatura Pœnitentiariæ prius examinatos & approbatos, alioquin ad Officium minime admittendos, in tribus Urbis Baſilicis conſtituere, & deputare, eiſque facultates pro ſua prudentia, vel majores, vel minores concedere; qui poſtquam admiſſi fuerint, non poterunt ſine ejuſdem Majoris Pœnitentiarii licentia ab officio dimitti, ſeu ab ejuſdem exercitio diſcedere. Idemque intelligi volumus quoad Minores Pœnitentiarios Lauretanos, quorum examen valeat idem in abſentia etiam Epiſcopis in Partibus ſibi beneviſis committere. Quin etiam poterit certum numerum extraordinariorum Pœnitentiariorum pro Baſilica S. Petri eligere, atque in ea conſtituere, ut conſuetis anni cujuſque diebus, quibus major eſſe ſolet Pœnitentium concurſus, eorum audiendis Confeſſionibus præſto ſint. Atque inſuper pro recurrentis Anni Sancti tempore ſuos quoque pro Baſilica Sancti Pauli extra muros Pœnitentiarios deſignare; alioſque etiam, eodem anno durante, ſimilibus facultatibus munitos, ſive in nominatis Baſilicis, ſive in cæteris tam Sæcularium, quam Regularium Urbis Eccleſiis, prout magis expedire viſum fuerit, pro magna Fidelium tunc confluentium copia, extra ordinem multiplicare. Demum per idem tempus Virum providum ac peritum deputare poſſit, qui frequens adeat ſupradictos Pœnitentiarios in quatuor majoribus Baſilicis laborantes, ut libellos ſupplices pro peculiaribus Pœnitentium neceſſitatibus forte offerendos ab eis, recipiat, eorumque celerem apud Pœnitentiariam expeditionem ſedulo curet, & ad Pœnitentiarios prædictos quamprimum referat, aliaque gerat, quæ Major ipſe Pœnitentiarius pro recto rerum ordine gerenda mandaverit.

Idem ac. V ros quatuor ad peragenda Exercitia Spiritualia in domo Miſſionis deſtinare poſſit.

§. 7. Ad ejuſdem Majoris Pœnitentiarii munus pariter ſpectabit perſonas ſeu Sæculares, ſeu Regulares, quibus id expedire judicaverit, ad peragenda Exercitia Spiritualia in Domo Miſſionis, prope Curiam Innocentianam ſita, deſtinare; pro jure ſcilicet, quod idem Major Pœnitentiarius habet, nominandi quolibet anno quadraginta quatuor Viros in dicta Domo per congruum ejuſmodi Exercitiorum tempus gratis ſuſtentandos; quem ad finem eidem Domui aſſignata reperiuntur annua ſcuta centum monetæ Romanæ, partim ex bonis propriis per memoratum Venerabilem Fratrem Noſtrum Vincentium Epiſcopum Prænestinum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem Petra nuncupatum hodiernum Majorem Pœnitentiarium, laudabili piæ liberalitatis exemplo, in adeo proficuum opus attributis; partim ex ſuperfluis Pœnitentiariæ proventibus, uſque ad primam vacationem Officii Sigillatoris; ac poſt hujuſmodi vacationem, ex emolumentis futuri pro tempore Sigillatoris in perpetuum perſolvenda; prout ſtatutum fuit per Literas ſel. rec. Clementis Papæ XII. Prædeceſſoris Noſtri Motu proprio exaratas ſub die XIV. Febr. Anni MDCCXXXII. quas quidem Literas cum omnibus ordinationibus, conditionibus, & clauſulis in eiſdem appoſitis, approbamus, & confirmamus, ac perpetuis futuris temporibus obſervari jubemus. PONT. A. IV.

Reliqua autem Majoris Pœnitentiarii munera, atque onera iiſdem adnexa cum ex alteris Literis Noſtris, in quibus ejuſdem, & Pœnitentiariæ Noſtræ facultates complexi ſumus, tum ex iis, quæ in præſentibus ſubjicientur, dignoſci poterunt.

Aſſignatio 100. ſcutorum auri quolibet Menſe Majori Pœnitentiario confirmatur.

§. 8. Emolumenta vero ejuſdem, quæ varia pro variis fuere temporibus, cum demum per ſel. mem. Innocentium Papam XII., atque iterum per ſimilis record. Clementem Papam XI. Prædeceſſores Noſtros, conſtituta ſint ſcuta auri centum pro quolibet menſe; Nos etiam eorum aſſignationem ratam eſſe volumus, & quatenus opus ſit, eadem de novo concedimus, & attribuimus.

Alia aſſignatio 200. ſcutorum monetæ ſuperfluis Pœnitentiariæ emolumentis, in Pauperes pro negociis Pœnitentiariæ recurrentes erogandis, eidem aſſignata.

§. 9. Sed præterea per ſupra memoratum Clementem Papam XII. aſſignata fuerunt eidem Majori Pœnitentiario e ſuperfluis Pœnitentiariæ emolumentis annua ſcuta monetæ ducenta, erogranda in Pauperes ad eamdem Pœnitentiariam, ſeu Majorem Pœnitentiarium, pro negociis ad Pœnitentiariam ſpectantibus recurrentes; cum declaratione, quod hujuſmodi eleemoſynæ inter impenſas, & onera Pœnitentiariæ connumerentur; reſervata inſuper Majori Pœnitentiario facultate adeundi Summum Pontificem in caſibus particularibus, in quibus major ſumma pro hujuſmodi eleemoſynis requireretur. Quam aſſignationem, declarationem, ac reſervationem, una cum derogatione applicationis prædictorum ſuperfluorum per Innocentium Papam XII. factæ Hoſpitio Apoſtolico Pauperum S. Michaelis de Urbe, Motu proprio prædicti Clementis Papæ XII. die XII. Maji Anni MDCCXXXII. roboratas; Nos itidem approbamus, & confirmamus, & quatenus opus ſit, præſentium tenore denuo concedimus, & conſtituimus.

Qualitates a aliis Officialibus requiſitæ.

§. 10. Officialium autem poſt Majorem Pœnitentiarium ſuperius enumeratorum hæ potiſſimum qualitates erunt. Regens, Datarius, Theologus, & Decretorum Doctor eligentur Viri eximia doctrina præſtantes, caſuumque conſcientiæ periti. Corrector ſit in Decretis, ſtilo, cæteriſque Pœnitentiariæ rebus diligenter verſatus, & inſtructus. Sigillator probatæ fidei, & uti id munus poſtulat, omnium Officii expeditionum peritus. Procuratores quoque, & Scriptores, vita, moribuſque integris ornati, & ad ſuum quiſque officium exercendum idonei. Ad hæc omnes prædicti Officii Pœnitentiariæ Miniſtri, etiam Procuratores, & Scriptores, ſint Presbyteri, vel certe in aliquo ex Sacris Ordinibus conſtituti.

Methodus ſervanda in electione, & receptione prædictorum Officialium.

§. 11. In electione prædictorum Officialium hæc ratio, & methodus ſervanda erit. Regens, Theologus, Datarius, Decretorum Doctor, Corrector, & Sigillator, Majoris Pœnitentiarii cura, & ſolicitudine delecti, ac Romano Pontifici ab eodem præſentati, ubi Pontificiam confirmationem obtinere meruerint, Literis Patentibus ipſius Majoris Pœnitentiarii, electionis, & confirmationis hujuſmodi teſtibus, cum ſubſcriptione alicujus Secretarii expeditis, ad ſuum quiſque officium admittantur. Ad Procuratorum vero, & Scriptorum

of-

officia ab eodem Majori Pœnitentiario non alii eligantur, & recipiantur, quam qui prius, indicto publice Concursu, & mora sex dierum interposita, a Regente, & Correctore super vita, moribus, ætate, scientia, cæterisque requisitis qualitatibus diligenter examinati, & comprobati fuerint; alioquin omnes prædictorum Officiorum concessiones, etiamsi a Romano Pontifice ex aliqua causa aliter factæ fuerint, pro irritis habeantur. Qui autem rite juxta præscriptam formam electi fuerint, suis pariter patentibus Literis a Majori Pœnitentiario muniantur, atque ad exercenda propria munera, singulis inferius designanda, admittantur.

Munus Regentis designatur.

§. 12. Regentis porro munus, quod ex inveterata consuetudine uni ex Pontificiis Capellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus committi solet, in eo situm est, ut negotia universa, ea, qua decet puritate & diligentia, dirigi studeat & expediri; proindeque petitiones, casusque omnes ad Pœnitentiariæ Officium deductos in primis diligenter examinet; quæque perspicua sint, & secundum communem in eodem Officio cursum, absque difficultate expediri consueverunt, eadem expediri jubeat; cum nullius omnino negotii, quantumvis ordinarii, vel clari, expeditionem, sine prævia ipsius Regentis recognitione, & approbatione Procuratoribus liceat incipere. Quæ vero dubia, vel obscura, vel aliqua difficultate involuta conspexerit, ea Regens ipse ad Majorem Pœnitentiarium referat, ut diligentius examinentur, ac demum in ejus Signatura proposita decidantur. Ut vero primi generis, quæ diximus, explicatiora negotia quam celerrime conficiantur, idem Regens singulis Hebdomadis Procuratoribus apud se convenire jussis, ac precibus reccurentium consideratis, suoque ad singulas convenienti rescripto subnotato, ab iisdem Procuratoribus absque longiori mora expediri mandet.

Munus Correctoris.

§. 13. Corrector, ut expeditiones apto & convenienti stylo conscriptæ, sanæ, & integræ emittantur, earum schedulas, sive Minutas, seu Supplicationes a Procuratoribus confectas diligenter recognoscat, examinet, & corrigat, etiam, quoad fieri poterit, antequam Literæ partibus tradendæ scribantur, quo nimirum Literæ ipsæ integræ & mundæ, ac lituris, rasurisque prorsus carentes expediantur

Munus Datarii.

§. 14. Datarius in calce supplicationum Datam loci, diei, mensis, & anni, tam Æræ Christianæ, quam Pontificatus, adscribat; vel Romano Pontifice demortuo, notam Sedis vacantis apponat.

Munus Theologi Consultoris.

§. 15. Theologus Consultor, quod quidem munus uni ex Presbyteris Societatis Jesu diuturna nec interrupta successione comendari consuevit, super petitionibus & casibus magis arduis & implexis, qui ad ipsum a Majori Pœnitentario, vel Regente, maturius considerandi & examinandi remittentur, adhibito diligenti studio, judicium suum, etiam in scriptis, si hoc ab ipso requiratur, aperiet.

Munus Consultoris Canonistæ.

§. 17. Canonista item Consultor, seu Decretorum Doctor, similiter a Majori Pœnitentiario, vel Regente requisitus, suum pariter consilium super casibus ad se remissis, post accuratum examen, etiam scripto, ubi id ab eo postuletur, proferre debebit.

§. 17. Sigillator Literas eatenus recognoscat, ut manus requisitæ illis appositæ sint, & earum Datæ cum libello supplicationis concordent; deinde ipsas sigillo Pœnitentiariæ obsignet, ac demum obsignatas, & in totum gratis expeditas, Procuratoribus remittat. Insuper memoratus Sanctus Pius Papa V. in sua Constitutione, quæ incipit; *In eorum rerum commutatione*, data XIV. Kalendas Junias Anno MDLXIX., in qua vetera Collegia Scriptorum, & Procuratorum Literarum Pœnitentiariæ a se ipso suppressa ad Cancellariam Apostolicam, sub nova denominatione Scriptorum, & Procuratorum Literarum Apostolicarum Minoris Gratiæ, traduxit, ad eundem Sigillatorem pertinere voluit peculiarem curam omnium expeditionum, quæ per duo prædicta Collegia fierent, atque proventuum Pœnitentiariæ ex hujusmodi expeditionibus percipiendorum exactionem, & administrationem; compilationem quoque, & asservationem Regestorum, tam omnium Supplicationum ad materias Minoris Gratiæ spectantium, quam Literarum Apostolicarum super eis conficiendarum; quemadmodum etiam in altera supracitata Constitutione super nova erectione Officii Pœnitentiariæ edita, eidem Sigillatori aliorum omnium Documentorum & Scripturarum ad ipsam Pœnitentiariam pertinentium custodiam demandavit, ejusdemque fidei & periculo commisit. Quæ licet ex magna parte non jam per se ipsum, sed per Pro-Sigillatorem exercere, immutata etiam aliquatenus agendi methodo, jampridem ei concessum fuerit; ipsius tamen Sigillatoris erit invigilare, & dare operam, ut omnia quæque per dictum Pro-Sigillatorem exercenda, quæ cujusmodi sint, inferius statuemus, recte ac fideliter ab eodem administrentur.

Munus & onera Sigillatoris.

§. 18. Procuratores, seu Secretarii, inter quos materiæ justa partitione dividendæ erunt, commissa sibi quisque negotia sedulo diligenterque prosequantur. Libellos supplices, literasque a recurentibus missas integre percurrant, attenteque perpendant, earumque compendia, cum ita res feret, fideliter conficiant. Cuncta vero ad Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem referant, nihilque penitus responsi scribere aggrediantur, absque alterutrius mandato. Quo recepto, antequam ad expeditionem Literarum partibus tradendarum quoquo modo procedant, Supplicationes seu Minutas super materiis, ubi illis opus erit, per extensum exarare debeant, a Correctore recognoscendas. In expeditionibus autem quibuslibet extendendis, exacta uniformitas sensuum, & clausularum, quoad fieri poterit, a singulis observentur. Quamobrem summopere conducet formulas habere præ manibus suo quamque generi petitionum accommodatas, & a Majori Pœnitentiario, cum consilio sex majorum Officialium superius memoratorum, prius comprobatas; a quibus, nisi ex gravi causa per Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem admissa, nullatenus recedere supradictis Procuratoribus liceat.

Munus Procuratorum.

§. 19. Scriptores demum, æqua scribendarum rerum divisione inter eos facta, charactere puro, claro, & minime deformi, & in iis, in quibus id moris est, Antiquo, sive, ut ajunt, Bullatico, eodem tamen quammaxime intelligibili, demandatas sibi Litteras ac-

Munus Scriptorum.

ANNO 1744. curate, integreque deſcribant, liturasque quaslibet aut raſuras perdiligenter caveant. Iidem in libros ſeu regeſta referant, quæ ipſis dabuntur eo referenda; videlicet Oracula, ſi qua emanarint, Romanorum Pontificum; Decreta, & Inſtructiones Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ, regimen ſecretæ Pœnitentiariæ concernentia; reſolutiones aliquot exemplares caſus alicujus rarioris, & implexioris; Supplicationes ſuper diſpenſationibus, præſertim matrimonialibus, a communi curſu recedentibus, ſeu pro foro etiam externo de ſpeciali Romani Pontificis mandato conceſſis; & ſi quid aliud extraordinarium & ſingulare, memoriaque dignum, ita conſervandum videbitur.

Officiales prædicti Officia ſua per ſe ipſos exercere debent.

§. 20. Omnes vero Officiales ſupradicti Officia ſua per ſe ipſos maxima diligentia, & fidelitate exerceant. Soli autem præſentes, & actu exercentes, fructus & emolumenta percipiant; niſi forte aliquis eorum ex juſta cauſa abſens, ſeu legitime impeditus exiſtat. Quod ſi aliquis ex majoribus Officialibus hujuſmodi impedimento detentus, vel abſens fuerit, alter Officialis propinquior, juxta Seſſionis in Signatura ordinem, ſuppleat impediti, ſeu abſentis vices, ita exempli gratia ſubſcribendo: *Pro D. Regente N. Datarius*: Si autem aliquis ex Procuratoribus, aut Scriptoribus, legitime, ut ſupra, impeditus, vel abſens fuerit, poſſit Major Pœnitentiarius, durante legitima abſentiæ, vel impedimenti cauſa, alium aliquem in ejus locum aſſumere, ſeu ſubrogare, præſtito ſolito juramento, & cum iiſdem obligationibus, quibus alii Procuratores, & Scriptores titulati obſtringuntur.

Ratio ſuppletndi vices Officialis abſentis, vel legitime impediti.

§. 21. In Signatura Pœnitentiariæ, quæ alternis fere Hebdomadis, die per Majorem Pœnitentiarium deſignanda, haberi ſolet, intereſſe debent, ipſo Majori Pœnitentiario præſidente, omnes prædicti Officiales, Scriptoribus exceptis. In ea vero, ſingulis Procuratoribus demandatas ſibi petitiones referentibus, caſibuſque præſertim dubiis reliquorum ſex Officialium conſultatione diſcuſſis, & examinatis, & cum maturo omnium judicio deciſis, congruum Reſcriptum a Regente propria manu breviter unicuique petioni ſubjicietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

Deſignatur Pœnitentiariæ, intereſſentia Officialium, methodusque in ea ſervanda.

§. 22. Secreto potiſſimum, & gratis, quæ laus eſt maxime propria hujus Officii, negotia quæcumque in eo expedienda eſſe, omnes & ſinguli prædicti Officiales intelligant. Itaque ſuper rigoroſa utriuſque capitis obſervantia ſancte jurabunt, juxta præſcriptam formulam, quæ eſt: *Ego N. Regens ab hac hora in antea ero fidelis, & obediens Beato Petro, & Domino Noſtro Papæ, ejuſque Succeſſoribus canonice intrantibus: Officium meum fideliter exercebo, & gratis; ejuſque ratione nihil ab aliquibus, etiam ſponte oblatum, vel donatum, accipiam, præter quam ſalarium mihi conſtitutum: Secreta Sacræ Pœnitentiariæ, & occultos caſus, ac perſonas, de quibus in ea tractabitur, nunquam cuiquam extra Officium revelabo, & ita juro ad Sacroſancta Dei Evangelia.* Quod juramentum unuſquiſque, cum primum ad ſuum munus exercendum admittetur, in manibus Majoris Pœnitentiarii præſtare debebit; atque inſuper omnes, ſingulis annis, in prima cujuſque anni Signatura iterabunt. Qui autem juratum ſecretum violaverint, non levius punientur, quam Presbyteri Confeſſiones peccatorum prodentes. Qui vero, contra alteram juramenti partem, aliquid vel minimum a partibus, aut aliis, ſive celerioris expeditionis, ſive extraordinarii laboris in procurando, aut ſcribendo, aut recognoſcendo, aut examinando, ſive alio quocumque titulo, aut colore, acceperint, officio ſuo privati ipſo facto cenſeantur, & excommunicationis ſententia innodati, cujus nequeant abſolutionem ab alio, quam a Romano Pontifice, extra mortis articulum, obtinere. At ſi hujuſmodi crimen admiſiſſe convicti fuerint, præter cenſuras & pœnas contra talia admittentes ſuperius, aut alias quomodocumque propoſitas, non ſolum officiorum ſuorum privationem incurrant, ſed ad futura etiam inhabiles, & infames reputentur, prout Nos illos ipſo facto privatos, inhabiles, & infames harum etiam tenore declaramus.

PONT. A. IV.

Pœnæ, quibus ſubjiciuntur Officiales jeremeato contravenientes.

Expediones omnes ſecreto, & gratiſſime.

Forma Juramenti ab unoquoque Officialium præſtandi, & ſingulis annis iterandi.

Indicuntur pœnæ Officialibus dolosis.

§. 23. Caveant præterea, ne Officiorum ſuorum exercitio cum fraude, aut dolo, aut ullius generis captione ſe gerant, neve ipſi Partibus quicquam doloſe, & fraudolenter ſuggerant, quo facilius optata impetrare poſſint. Sed petiones dumtaxat juſtas, rationabiles, & honeſtas proponant. Quod ſi dolum, aut fraudem feciſſe convicti fuerint, eodem modo, ac de accipientibus munera ſuperius conſtituimus, ultra pœnas alias talibus indictas, privationem Officiorum, inhabilitatem, & infamiam pariter incurrant.

De perpetuitate Officiorum ad vitam illa obtentium, & de modis eorum vacationis.

§. 24. Officia omnia memorata perpetua ſint, durante obtinentium vita; neque, ſecluſo caſu legitimæ privationis, cujus occaſionem, & cauſam perpetuo abeſſe vehementer optamus, & in Domino confidimus, aliter vacare cenſeantur, quam per liberam puramque ipſorum dimiſſionem, vel per promotionem ad Cardinalatum, aut Epiſcopatum reſidendi onus afferentem, vel per translationem ad aliud ejuſdem Pœnitentiariæ officium. Omnium vero prædictorum Officiorum in ipſo Pœnitentiariæ Officio conſtitutorum venditionem, aut quamvis aliam diſpoſitionem ad tacitam, vel expreſſam ea dimittentium voluntatem, diſtricte prohibemus. Sed illa omnia probis, & peritis Viris, gratis omnino, & ſine ulla dimittentium, aut aliorum quorumcumque gratia, & acceptione concedantur. Quod ſi ſecus factum fuerit; quæcumque conceſſiones de illis pro tempore factæ, irritæ ſint, ac nullius roboris, vel momenti.

Prohibetur eorundem Officiorum venditio, & quævis diſpoſitio ad obtinentium voluntatem.

Emolumenta ſinguli Officialibus conſtituta.

§. 25. Cum autem æquum non ſit, Officiales hoſce haud mediocriter laboraturos, congruis honorariis deſtitui; emolumenta iiſdem a Prædeceſſoribus Noſtris Romanis Pontificibus jamdiu conſtituta omnino ſalva, ac firma eſſe volumus, & mandamus. Singulis proinde Officialibus prædictis pendantur in ſingulos menſes auri ſcuta, Regenti quidem viginti quinque; Datario vero, & Correctori, ac Sigillator quindecim, addito eidem Sigillatori proventu e qualibet Bulla per Collegia Minoris Gratiæ expediri ſolita, inferius explicando; Theologo autem, & Canoniſtæ decem; Procuratorum cuique duodecim, & unicuique Scriptori ſex. Tribuantur præterea omnibus charta, attramentum, cera, capſula, cordulæ, aliaque id genus hactenus ſubminiſtrari conſueta.

§. 26. Si

PONT. A. IV. ANNO 1744.

Officialis de Mandato Pontificis absens sua emolumenta percipit; Substituto aliter eo absente.

§. 26. Si quando eveniat, ut aliquis e sex Majoribus Officialibus absens a Curia de mandato Romani Pontificis in Sedis Apostolicæ obsequio alibi occupetur, pergat, ut moris fuit, sua emolumenta percipere. Interim vero Major Pœnitentiarius, facto verbo cum ipso Pontifice, alium aliquem ei substituere poterit, servatis debitis formis, & conditionibus; atque huic ita substituto conveniens aliquod emolumentum e Pœnitentiariæ proventibus assignare. Simili autem Substituto Procuratoris, vel Scriptoris quavis ex causa legitime impediti, par emolumentum obveniat, ac titulato ipsi Procuratori, sive Scriptori. Cum vero aliquod vel Procuratoris, vel Scriptoris officium per aliquod tempus vacare contigerit, reliquis, quibus interea labor accrescit, æquum est, ut simul pro rata parte proventus vacantis accrescant.

Vacante Procuratoria, vel Scriptoria Officio, proventus vacantis reliquis accrescunt.

Major Pœnitentiarius, potest interdum scriptores extraordinarios assumere.

§. 27. Extraordinarios porro Scriptores liceat Majori Pœnitentiario, pro excedente nonnunquam expeditionum multiplicitate assumere; dummodo supradictis qualitatibus, quas pro Ordinariis requiri decrevimus, minime careant, ac juramentum ipsis Ordinariis præscriptum præstent. E re tamen Pœnitentiariæ erit, ne hujusmodi nimis multi admittantur, utque convenientia demandatis laboribus subsidia, quæ prudenti ejusdem Majoris Pœnitentiarii arbitrio taxanda relinquimus, eisdem persolvantur.

Qualitates, onera, & emolumenta Cappellani pœnitentiariæ, a Majori Pœnitentiario deputandi.

§. 28. Post recensitos demum Officiales, ordinationesque circa eorum singulos hucusque statutas, mentio facienda est de Ministro illo, qui Pœninentiariæ Cappellanus nuncupari solitus, in ejusdem ministerium serius adscitus est. Is itidem aut Presbyter, aut in Sacro aliquo Ordine constitutus, a Majori Pœnitentiario eligi, atque Aulæ, in qua Signatura Pœnitentiariæ habetur, Janitorem agere, ideoque & cæteris impositum juramentum præstare debebit. Dies etiam, & horas tam Signaturæ ipsius, quam aliarum omnium Pœnitentiariæ functionum, a Majori Pœnitentiario præfinitas, datis ad singulos Officiales schedulis, indicet, & curam indicendorum concursuum pro electionibus Procuratorum, & Scriptorum exercebit. Quod quidem Nos munus, adnexumque eidem emolumentum scutorum auri trium in singulos menses, auctoritate Nostra comprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, de novo erigimus, concedimus, & constituimus.

Perceptio emolumentorum Pœnitentiariæ ex expedition. Colleg. Min. Gratiæ a S. Pio V. statuta confirmatur.

§. 29. Ad œconomicum nuc Pœnitentiariæ statum curam Nostram intendentes, in primis, quod fæpedictus Sanctus Pius Papa V. decrevit in supracitata Constitutione, quæ incipit, *In earum rerum commutatione*, ut scilicet emolumenta ejusdem Officii Pœnitentiariæ, inter Majorem Pœnitentiarium, ejusque Officiales, juxta præscriptam formam distribuenda, ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ perciperentur: id ipsum cum limitatione inferius danda, adprobamus, & confirmamus: supramemoratum Pœnitentiariæ Sigillatorem ab onere administrandi hujusmodi emolumenta, quod ipsi potissimum in eadem Constitutione impositum fuit, minime libertantes; non obstante quacumque in contrarium consuetudine antehac introducta, & per quantumvis longum temporis spatium servata, vel etiam Prædecessorum Nostrorum auctoritate, aut expressa, seu etiam scripta dispositione comprobata. Cui Sigillatori nihilominus permittimus, ut, sicuti deinceps in morem inductum fuit, hujusmodi munus possit per alium, idest per Pro-Sigillatorem, modo tamen, & forma inferius exprimendis, exercere.

Sigillator ab administratione distor. emolumentor. non absolvitur; potest tamen eam per Pro-Sigillatorem exercere.

Qualitates, & munera Pro sigillatoris.

§. 30. Pro-Sigillator igitur a Majori Pœnitentiario eligetur, Vir celebres, & Prima saltem, Tonsura insignitus, ætate matura, morum probitate, scientiaque ad suum obeundum munus necessaria præditus, quique bona in Urbe habeat, vel idoneam cautionem, seu fidejussionem exhibeat, ut si quod ejus culpa damnum Pœnitentiariæ obvenerit, haud desit unde resarciri queat. Duplex porro erit hujusmodi Pro-Sigillatoris munus, alterum nempe Exactoris, & administratoris Proventuum Pœnitentiariæ; & alterum Registratoris non unius generis rerum, quæ infra exprimentur: Eaque munera, sub Sigillatoris directione, & cum ea, qua par est, fide & diligentia exercebit, sequenti ratione.

Ejusdem onera.

§. 31 In omnibus expeditionibus, quæ per prædicta Collegia Scriptorum, & Procuratorum Minoris Gratiæ fiunt, tam Supplicationes a Procuratoribus confectas, quam Bullas desuper exaratas capiet, illas quidem in cancellaria, has vero in Bullaria post subjectum Plumbum. Deinde, cum utrasque Domi suæ inter sese accurate contulerit, Supplicationes apud se retinebit, Archivio inde inferendas; omnes vero Bullas in particulari libro, *a Taxis* nuncupato, sub sui quamque Procuratoris nomine adnotari, tum easdem in Regesto quamcitissime, ne expeditiones retardentur, describi, atque ita registratas ad exemplum de more conferri curabit; & proprio nomine singulis Bullis subscripto, eas tradet supradictorum Collegiorum Depositario, cui ab Expeditoribus emolumenta legitime taxata persolventur. Post hæc idem Pro-Sigillator, cujusque mensis dimidio, rationes, seu computa habebit cum unoquoque Minoris Gratiæ Procuratore, super Bullis ejusdem Procuratoris cura in proximo superiori Mense expeditis; ad hoc, ut quilibet Procurator prædicto Depositario suum dirigat mandatum solvendi portionem ad Pœnitentiariam spectantem, juxta Taxas a Prædecessoribus Nostris adprobatas.

Ratio exigendi, deponendi, & solvendi pecunias Pœnitentiariæ.

§. 32. Depositarius autem hujusmodi solutionem in hunc modum explebit: Diriget nempe mandatum, seu Ordinem ad Provisores Montis Pietatis (in quo quidem Monte tota summa Pœnitentiariæ debita deponenda erit), ut ii eandem summam Pro-Sigillatori solvant, ad effectum, in ipso semper Ordinis contextu exprimendum, ut hic eam ipsam ibidem relinquat ad creditum Pœnitentiariæ, & ad dispositionem Majoris Pœnitentiarii. Quem quidem Ordinem Pro-Sigillator re ipsa transferet ad dictum creditum, & dispositionem, alioquin de damno tenebitur. Postea Major Pœnitentiarius sua mandata, seu Ordines conficiet de summis ex prædicto Depositio solvendis, tam pro honorario Officialium, seu Ministrorum, quam pro aliis quibuscumque ejusdem Pœnitentiariæ oneribus, & expensis. Hunc enim modum exigendi, deponendi, & solvendi præscriptum a fel: rec: Clemente Papa XII. Prædecessore Nostro per suum Chirographum editum

ANNO 1744.

tum die 11 Februarii Anni MDCCXXXVI., Nos quoque adprobamus, & confirmamus, atque in posterum inconcusse servari volumus, & mandamus.

PONT. A. IV.

Applicatio superfluorum pœnitentiariæ ob Innocentio XII. facta Hospitio Pauperum Invalidorum innovatur.

§. 33. Neque hic omittendum ducimus, quod, deductis a prædicta summa ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ redigenda, atque in Monte Pietatis deponenda, emolumentis, atque honorariis prædicto Nostro pro tempore Majori Pœnitentiario, atque Officialibus, cæterisque Ministris Pœnitentiariæ persolvendis, aliisque expensis, & oneribus in eadem Pœnitentiaria occurrentibus, & prudenti Majoris Pœnitentiarii arbitrio determinandis, quidquid reliquum ex dicta summa erit, id totum & integrum cedere omnino debet Hospitio Pauperum Invalidorum S. Michaelis de Urbe, juxta applicationem eidem Hospitio factam per fel. record. Innocentium Papam XII., data Constitutione sub die III. Kalendas Junii Anni MDCXCIII., quam applicationem ab aliis Prædecessoribus Nostris confirmatam, Nos quoque firmam, & ratam esse volumus, & mandamus & quatenus opus sit, iterum auctoritate Nostra statuimus, & innovamus.

Pro-Sigillator e qualibet Bulla Min. Gr. ob. S. S.gillatori exigat, ex quibus immensem sibi, & duobus Registratoribus Ord. detrahat.

§. 34. Ad reliqua vero supradicti Pro-Sigillatoris Officia redeuntes, statuimus, ut ultra prædictam summam ipsi Pœnitentiariæ Officio assignatam & debitam, ex eiisdem expeditionibus Minoris Gratiæ exigat, nomine peculiari Sigillatoris, & pro ipso Sigillatore, obolos octo e qualibet Bulla. Ex quo Sigillatoris speciali proventu detrahet quolibet mense scuta monetæ viginti duo, pro mercede persolvenda Registratoribus, seu Revisoribus, sub ipso Pro-Sigillatore laborantibus; qui esse quatuor solent, Ordinarii duo, totidemque adjuncti: Et primis quidem duobus, a Majori Pœnitentiario deputatis, solventur in singulos menses scuta duodecim; reliqua decem relinquentur ipsimet Pro-Sigillatori, qua Registrator etiam est, ut superius innuimus, ad hoc, ut pro suo libito de duobus aliis adjunctis provideat.

Regesta a Pro-Sigillatore conficienda, & servanda.

§. 35. Præter Regesta vero supradicta, seu Libros ad expeditiones Minoris Gratiæ pertinentes, idem Pro-Sigillator Regestum, seu Regesta alia servabit, in quæ referentur Suprema Romanorum Pontificum, aliaque Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ Decreta, necnon omnia quæcumque Instrumenta, vel Documenta, statum Æconomicum Pœnitentiariæ concernentia. Literæ item Patentes Majoris Pœnitentiarii de Officialium, aliorumque Ministrorum electione; denique alia quælibet ad publicum Pœnitentiariæ regimen, & statum spectantia; veluti Bullæ Institutionis, Reformationis, Facultatem, Officialium, aliorumque hujusmodi, Brevia item electionis Majoris Pœnitentiarii, Chirographa, atque alia his similia. Quorum omnium sua sub cura, & cum periculo suo coservandorum, ne quid lapsu temporis pereat, neglectumve jaceat, authenticum Inventarium, ac Regestum conficere teneatur; cui quidquid postea additum, statutum, concessum, seu veritum erit, id totum qualecumque quamprimum adscribatur: & sic deinceps hæc omnia in futurorum Pro-Sigillatorum fidem, cum eisdem conditionibus & periculis, deponantur.

Emolumenta

§. 36. Jam vero emolumenta Pro-Sigillatoris erunt, primo annua scuta monetæ quadraginta, eidem solvenda a Pœnitentiaria, intuitu Domus jconducendæ pro servandis Regestis, seu Libris supradictis. Item consuetæ olei pro aliendis lumnibus in singulos menses mensuræ. Tum supradicta menstrua pensio, eidem, tamquam Registratori, a Sigillatore de propriis proventibus persolvenda. Demum variæ quædam ipsi obvenientia e Minoris Gratiæ expeditionibus, sive illarum occasione, quæ in summam certam redigi nequeunt; in quibus tamen percipiendis non ei licebit excedere mensuram per legitimas taxas, & per probatum Curiæ stylum pro singulis actibus, seu corrigendi, seu sumpta, ut vocant, tradendi, seu aliis, siqui sunt, præscriptam, & definitam. Prædictis autem emolumentis futuri quilibet Pro-Sigillatores contenti esse debebunt, quibuscumque in contrarium non obstanti. bus.

Cura, & administratio Archivi.

§. 37. Archivum porro Pœnitentiariæ, quod Prædecessorum nostrorum providentia in Apostolicis nostris Ædibus Vaticanis collocatum reperitur, cujusque præcipuam curam, inhærentes sæpememoratis dispositionibus S. Pii Papæ V., inter munera Sigillatoris superius connumeravimus, ita ipsius Sigillatoris studio, & vigilantia administrabitur, ut ea quidem, quæ vel ad expeditiones Minoris Gratiæ, vel ad publicum Pœnitentiariæ statum, & regimen pertinent, quæque a Pro-Sigillatore, ut supra, asservari, seu respective describi, & regestari debere decrevimus, possit eidem Pro-Sigillatori in Archivo prædicto disponenda, & conservanda committere: hic autem demandatum sibi munus, ea qua par est, diligentia & fide implere teneatur.

De Secretiori Archivo.

§. 38. Quæ vero negotia per Pœnitentiariam ipsam, juxta facultates suas ordinarias, vel etiam virtute specialium Oraculorum Romani Pontificis, in particularibus quibusdam casibus concessorum, per ejusdem Pœnitentiariæ Procuratores, seu Secretarios expediri solent; eorum omnium quæcumque conservari monumenta oportebit, veluti Supplicationes, & alia quæ in superius dictis circa Scriptorum munera attigimus, ea omnia in altera parte ejusdem Archivi, sed in Armario, seu Armariis clausis, & obseratis sepositа, conserventur & custodiantur, sub cura solius Sigillatoris. Qui tamen in hoc uti poterit opera, & auxilio Procuratorum Pœnitentiariæ, quorum etiam alicui dictorum Armariorum clavem dare poterit retinendam. Sedulo autem curare debebit, ut, eorum omnium, quæ in hac secretiori Archivi parte custodientur, suum quoque Inventarium, ac Regestum conficiatur; cui similiter, quæ supervenerint, adscribantur.

Sigillator, & Procuratores pro perquisitionibus in Secretiori Archivo omnem laborem gratis impendant.

§. 39. Sed illud inviolate servari statuimus, ac præcipimus, ut si quando contigerit, etiam ad partium, vel aliorum quorumvis instantiam, aliquid in prædicta Archivi secreta parte, vel ad sumpta, seu duplicata conficienda, vel alia quavis de causa requiri, & inveniri oportere, tunc istum omnem laborem Sigillator, seu Procuratores, gratis omnino impendere debeant; nihilque aut ratione itineris, vel laboris quantumvis extraordinarii, in quærendo, describendo, aut alio quocumque titulo, possint a partibus, vel aliis accipere; etiamsi agatur de materiis ad forum externum mixtim, vel separatim pertinentibus;

Sacro-

Sacroſanctum enim hoc eſſe volumus, & inviolabile, ut nihil penitus, quod per Officiales Pœnitentiariæ Noſtræ Apoſtolicæ faciendum eſt, aliter quam gratis fiat.

Cedente, vel decedente quoviam Officiali, Librorum, & Scripturarum Pœnitentiariæ recuperatio Sigillatoris curæ committitur.

§. 40. Ac ne quid deſiderari poſſit, quod ad Archivi ejuſdem perfectionem, utiliumque ſcriptorum conſervationem conducat, opportune commendamus, atque monemus, ut quotieſcumque evenerit cujuſpiam Officialis Pœnitentiariæ, vel obitus, vel officii dimiſſio, tunc Sigillatori prædicto curæ ſit, vel per ſe, vel per aliquem ex Procuratoribus, ſeu Secretariis, Libros, & ſcripta recuperare, ſi qua ille penes ſe habuerit, vel Pœnitentiariæ propria, vel de rebus ejus ſecretis agentia; ac parum utilibus igni traditis, cætera vel Archivo committere, ſi eo loco digna ſint, vel Succeſſori, alterive Officiali utenda concedere.

De viſitatione Archivi.

§. 41. Et quia publicæ rei vehementer intereſt hujuſmodi Archivorum bonus ſtatus & conſervatio; ideo volumus, ut quotannis vel Major Pœnitentiarius ipſe per ſe, vel Sigillator, prædictum Archivum viſitet, & ſedulo recognoſcat tam partem obſeratis Armariis compoſitam, adhibito etiam, quoad hanc partem inſpiciendam, uno ſaltem e Pœnitentiariæ Procuratoribus; quam partem alteram Pro-Sigillatori commiſſam; viſitando inſuper Scripturas, Libros, Regeſta, aliaque necdum Archivo illata, ſed adhuc penes eundem Pro-Sigillatorem retenta; cujus viſitationis relatio poſtea Majori Pœnitentiario, ſi ipſe per ſe non viſitaverit, fieri quamprimum debeat.

Pontificia adhortatio.

§. 42. Depulſa igitur e Pœnitentiariæ Noſtræ ſaluberrimo Officio confuſione qualibet, aut minus ordinata permixtione functionum, ipſiuſque Officii nitore, ac puritate adverſus cujuſque labis periculum diligentius circummunitis, omnes & ſingulos in eadem Pœnitentiaria laborantes hortamur in Domino, & enixe monemus, ut pro ſe quiſque piam caſtamque mentem ad impoſitum ſibi munus obeundum pro Dei æterni gloria, & Chriſtifidelium ſalute acriter intendant, & pro virili parte conentur, ut cuncta proſpera, & hoc tanto Officio digna ſuccedant, Sedeſque Apoſtolica pro bene geſtis condignæ laudis præconio in ſingulis Chriſtiani Orbis partibus plenius celebretur.

Clauſulæ, decreta præſervativa.

§. 43. Decernentes præſentes Literas, etiam ex eo quod Major Pœnitentiarius, ac præfatæ Pœnitentiariæ Regens, aliique Officiales, & Miniſtri prædicti, ac alii quicumque in præmiſſis quomodolibet intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, eiſdem præmiſſis non conſenſerint, aut vocati, ſeu auditi non fuerint, aliaque quavis de cauſa quantumvis legitima, & juridica, de ullo ſubreptionis, vel obreptionis, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis Noſtræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controverſiam revocari, nullatenus poſſe; ſed ſemper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces exiſtere, & a Majori Pœnitentiario, Regente, cæteriſque Pœnitentiariæ Officialibus, & Miniſtris prædictis, aliiſque, ad quos ſpectet, & pro tempore ſpectabit, inviolabiliter obſervari; ſicque per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, quidquid ſecus ſuper omnibus, & ſingulis præmiſſis, vel circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 44. Non obſtantibus, quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, necnon duabus præmiſſis S. Pii Papæ V. Prædeceſſoris Noſtri, & aliis quibuſcumque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, & dictæ Pœnitentiariæ etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis alia firmitate roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus quibuſcumque, ac quibuſvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apoſtolicis ejuſdem Pœnitentiariæ Officio, illiuſque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Miniſtris, & quibuſvis aliis ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, & decretis in genere, vel in ſpecie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Prædeceſſores Noſtros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipſos conceſſis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, individua, & expreſſa, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, iiſdem præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, ad effectum præſentium, illis alias in ſuo robore permanſuris, harum ſerie derogamus.

Sanctio pœnalis.

§. 45. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Noſtrarum ordinationum, conceſſionum, aſſignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, decretorum, ſtatuti, voluntatis, approbationum, confirmationum, derogationum, aliorumque præmiſſorum infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Noſtri Anno IV.

Dat die 13. Apr. 1744.

D. Card. Paſſionens.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

I. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium. Public. die 27. ejuſdem Menſis, & Anni.

CON-

Digitized by Google

ANNO 1744. XCVII.

PONT. A. IV.

CONTRA

Non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes; aut Sacramentales Confessiones excipientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a Dignitate Sacerdotii novæ Legis.

SACERDOS in æternum Christus Dominus, dum ipsa nocte, in qua tradebatur, Apostolis a se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, & ministrandi potestatem concessit: mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul exemplo præceptoque suo constituit, & sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, & propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, & Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, & umbræ deserviebant Cœlestium, omnibus quidem adoptionis suæ filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii reipsa ad sublimem fungendum honorem assumerentur, quam qui a Deo vocati, atque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effictum, manu arripientes, præter eos, qui ex designata Tribu, & Familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur; quanto magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo præstantiori novæ Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, & dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare præsumpserint; quum præsertim ea nulliter, & irrite celebrantes, puram ipsam Panis, & Vini substantiam publicis adorationis actibus, atque receptis Latriæ protestationibus impie prosequantur, & quantum in ipsis est, in idem Idololatriæ crimen fideles Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces vero illi, qui absque legitima auctoritate, in Pœnitentiæ Tribunalibus, tamquam Judices animarum, sedere audent, eamque sibi falso asserere facultatem, emundandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam æterni fœderis Sponsor Dei Filius nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promisit, severioribus profecto pœnis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanæ conculcent, & sanguinem Testamenti, a quo virtus illius omnis promanat, pollutum ducant, confitentibus vero fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Quod per solam Ordinationem confertur.

Paulus IV., & Sixtus V. omnes Sacerdotalia munia sibi sine ullo arrogantes a S.

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera execrantes Romani Pontifices Prædecessores Nostri Paulus IV., & Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, & Sacramentum Pœnitentiæ ministrare præsumpserint, a Judicibus Sanctæ Inquisitionis tradi deberent Curiæ Sæculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhærens fel. record. Clemens Papa VIII. etiam Prædecessor Noster, ne circa pœnam hujusmodi delinquentibus irrogandam ullus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentesimi primi, distinctius constituit, ut omnes, & singuli, qui, ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a prædictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tamquam Ecclesiæ misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, & ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerint, rite degradati, statim Curiæ Sæculari tradantur, per Judices Sæculares debitis pœnis plectendi.

Inquisitores Curiæ Sæculari tradi mandarunt.

Clem. VIII. idem statuit, etiam si Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset, prævia degradatione.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Prædecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est: *Apostolatus Officium*, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, & ampliavit, ut quicumque se præfatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos privilegio ætatis minoris annis vigintiquinque, nullarenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictæ Constitutionis Clementinæ, statim Curiæ Sæculari, condignis pœnis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, & singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari præcipimus, earum omnium tenores, ac si præsentibus de verbo ad verbum insertæ forent, pro plene, & sufficienter expressis habentes.

Urban. VIII. extendit præmissas Constitutiones, ut defectus ætatis minime suffragaretur.

Pontifex confirmat præfatas Constitutiones.

§. 3. Quia vero propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali inquisitione Consultoris munere fungebamur, ab hujusmodi criminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum prætextu, pœnarum ut supra juste indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; & signanter contra probationes a Fisco adstructas opponi solere, quod aut Testes cumulaverit in sua quemlibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus induentem, alter eundem ad Altare progredientem, alius vero unam, alius aliam Missæ partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis excluſa fuerit promotio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta prætensum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad elevandam vero delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam expleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta assertum sensum prædictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas pœnas in eisdem propositas; vel denique,

Reumenæ exceptiones quandoque a Reis opponi solitas.

PONT. A. IV.

ANNO 1744.

que, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

Ad tollenda frivola effugia statuit. I. Quod depositiones Testium singulares, si non ad pœnam, sint sufficientes ad torturam.

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, & accurate perpensa, atque etiam audito consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, statuimus primo, & declaramus, quod licet delictum celebrationis Missæ non satis plene probatum dici possit, ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Sæculari, quando Testes inducti in suis quisque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per hujusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

II. Fisci intentionem probari ex relatione Ordinarii.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in hujusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eundem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro ejusdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem devenerit. Verum ubi, hoc peracto, ex hujusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constet, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium prætendat, suam promotionem ad prædictum Ordinem concludenter ostendere.

Et onus probandi contrarium, Reo incumbere.

III. Ampliat præmissa Constitutionum Apostolicarum contra Celebrantes unius tantum Missæ partem.

Dummodo Elevationem peregerint.

§. 6. Sub dispositione vero præsentis Nostræ, necnon præmissorum omnium Constitutionum comprehendi decernimus omnes & singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, & ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missæ partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiæ, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint; quamvis de prolatione formæ consecrationis non constet: cum ex hujusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, & delinquentis audacia, & crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriæ, quod per actus adorationis a Celebrante non promoto erga puram Panis, & Vini substantiam exhibitos, admittitur, & in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem pœnam deveniatur, arbitrio, & prudentia Judicis Ecclesiastici præfiniendam.

Premissas exceptiones tam seorsim quam conjunctim supras non suffragari decernit.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quæ ab hujusmodi Reis, eorumque Defensoribus, in ipsorum excusationem prætendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Sæculari, vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem, & traditionem pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantæ impietatis pœnis a jure, seu alias statutis, & comminatis, cum effectu puniantur, & afficiantur.

Quidquid contra non promotos Celebrantes statutum fuit, contra non promotos Confessiones audientes statuit.

§. 8. Eæsdem declarationes, & ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, & pertinere decernimus, qui cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, & absolutionem pœnitentibus impertiri præsumant; quos pariter eisdem penis traditionis brachio Sæculari, seu respective degradationis, & traditionis pariter brachio Sæculari, etiam pro prima vice, subjici debere præcipimus; non obstantibus præmissis exceptionibus, si quas ab hujusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandæ pœnæ, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem pœnam, pro suo arbitrio & prudentia, delinquenti valeat irrogare.

Excipitur casus non prolatæ absolutionis formæ.

Clausulæ præservativæ.

§. 9. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 10. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, & alios ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis,

Anno 1744. eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 11. Non obſtantibus, quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula *de jure quæſito non tollendo*, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clauſis, aut Literis Apoſtolicis quibuſvis Perſonis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Inſtitutis, etiam Societatis Jeſu, & S. Joannis Hieroſolimitani, aliiſve quibuslibet ſpecifica, & individua mentione dignis, etiam ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis clauſulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in ſpecie, etiam motu ſimili, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ſeu conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, & individua mentio, ſeu quævis alia expreſſio ad id ſervanda foret, illorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & exactiſſime ſervatis & ſpecificatis reſpective habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat, ad præmiſſorum effectum pleniſſime, & ampliſſime motu pari derogamus, & derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicationi Conſtitutionis in Urbe tribuitur vis perſonalis intimationis omnibus factæ.

§. 12. Volumus inſuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præſentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quiſquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipſas præſentes, ſeu earum tranſumpta, ad valvas Eccleſiæ S. Joannis in Laterano, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, & affigi: ſicque publicatas, & affixas, omnes & ſingulos, quos concernunt, ſeu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ, & notificatæ fuiſſent.

Tranſumptis fides præſtari ſancitur.

§. 13. Utque earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, ac ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio penalis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc noſtrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extenſionis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

PONT. A. IV.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimoquarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

Dat. die 20. Apr. 1744.

D. Card. Paſſioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

I. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium. Public. die 7. Maji ejuſdem anni.

CONFIRMATIO UNIONIS XCVIII.

Omnium Monaſteriorum Ordinis S. Baſilii Magni Ruthenorum, tam Lithuaniæ, quam Ruſſiæ, ſeu Poloniæ, in unicam Congregationem duobus Provinciis compoſitam. Accedunt plura Decreta ad ipſius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanaſio Szeptychi Archiepiſcopo Metropolitano totius Ruſſiæ; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandritæ, Archimandritis, Abbatibus, & Monachis Ordinis Sancti Baſilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, & Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificia cura in examinando Propagandæ Fidei negotio.

INTER plures jucunditatis fructus a Nobis abunde perceptos, dum illuſtrium aliquot Prædeceſſorum Noſtrorum morem reſumpſimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum coram ſe ipſis identidem convocare conſueverunt, non mediocre profecto gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenæ, atque Ordinis Monachorum S. Baſilii ejuſdem Nationis, una cum Ven. Fratribus Noſtris prædictam Congregationem conſtituentibus, tractavimus, atque diſcuſſimus.

Nationis Ruthenæ laudes a temporibus Clementis VIII. in unione Catholica perſeverantis.

§. 1. Et quidem præclara Nationis Ruthenæ merita Nobis comperta ſunt ex ſacris hiſtoriis, in quibus relatum invenimus, uſque de Anno MCXLVI. Prælatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviæ habuiſſe, quo ſe opponerent ſchiſmati per Michaelem Cerularium Patriarcham Conſtantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejuſdem Nationis Metropolitas Apoſtolicæ Sedi obedientiam præſtitiſſe; quam pariter univerſa Gens per ſuos Legatos Innocentio Papæ IV. in Concilio generali Lugdunenſi primo profeſſa fuit: Illuſtrem porro Iſidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaboraſſe pro ſancta unione inter Occidentalem, & Orientalem Eccleſiam ſtabilienda: Denique Michaelem III. Kiovienſem Metropolitam, conſentientibus reliquis Epiſcopis Ruthenis, in Civitate Bræſtiæ Concilium coegiſſe, in quo publica iterum Nationis

Ruthe-

Digitized by Google

PONT. A. IV. ANNO 1744.

Ruthenæ cum Sede Apoſtolica Unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Epiſcopi miſſi fuerunt ad ſel. rec. Clementem Papam VIII. Prædeceſſorem Noſtrum, cui datum fuit prædictam Nationem ad Eccleſiæ Romanæ communionem recipere, ejuſque Unionem per literas Apoſtolicas confirmare.

Elogium Ordinis Monachorum S. Baſilii Magni Ruthen.

§. 2. Eximiis hiſce totius Nationis promeritis jungenda ſunt ea, quæ peculiaria ſunt Ordinis Monachorum S. Baſilii, quorum ſpectabilis cœtus eſt apud ipſam Ruthenorum Nationem, quemque potiſſimum concernunt ea, quæ in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, & conſtituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolita, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. miſſis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam & propagandam, quam ſi Monachos Baſilianos, quorum unicus apud Ruthenos eſt Monaſticus Ordo, ſibi conjungeret; inſigne ipſorum Monaſterium acquiſivit ſub invocatione Sanctiſſimæ Trinitatis Vilnæ conſtitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus vero Succeſſor Joſeph Velaminus, pluribus ejuſdem Ordinis Monaſteriis, quæ antea ſegregata degebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quam de nomine ſupradicti Monaſterii *Congregationem Sanctiſſimæ Trinitatis Unitorum*, nuncupavit: cumque bene noſſet hujuſmodi Unionem, ſeu Congregationem, minime Canonicam eſſe, aut haberi poſſe, abſque auctoritate & beneplacito Sedis Apoſtolicæ, ad hanc ipſam debitum habuit recurſum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. ſub Pontificatu ſel. record. Urbani Papæ VIII.; cum præcedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiſcopus Polocen. Joſaphat Monachus Sancti Baſilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adſcripſit, glorioſum pertuliſſet martyrium, ſibi a ſchiſmaticis in odium Catholicæ Fidei, & Unitatis illatum.

Quorum Congregatio SS Trinitatis exstat a temporibus Urbani VIII.

Reliqua Monaſteria in Congregationem unienda decernuntur in Concilio Zamoſcie.

§. 3. Monaſteriorum Unione, ut præfertur, in unicam Congregationem ſic conſtituta, & cohærenter ad obtentam Apoſtolicam Confirmationem, prædicta omnia Monaſteria ſub unius Proto-Archimandritæ directione, & regimine unita fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius ſtabiliendam, & ampliandam, opportuna deinceps conceſſa quoque fuerit facultas uniendi ipſi alia Monaſteria, quæ ſe ad eandem adjungere optaſſent; nonnulla tamen ejuſdem Ordinis Monaſteria in Diœceſibus Uladimirienſi, Luceorienſi, Chelinenſi, Leopolienſi, & Premislienſi adhuc reliqua erant, quæ & omnino ſeparata ab ea Congregatione, & ſingula ſeorſim ſine ulla unione vivebant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papæ XI. coacta in Civitate Zamoſciæ Synodo Nationali Ruthena, præſidente in ea bo: mem: Hieronymo Archiepiſcopo Edeſſæ, tunc in Regno Poloniæ Sedis Apoſtolicæ Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, prædicta quoque Monaſteria in unam Congregationem uniri debere; eaque de re habendum eſſe poſt certum tempus Capitulum Generale ſub præſidentia Metropolitani, & cum aſſiſtentia Proto-Archimandritæ Congregationis Sanctiſſimæ Trinitatis, in quo omnia ordinarentur, & conſtituerentur, quæ ad deliberatam Unionem pertinerent; cum ſatis compertum haberetur, Eccleſiaſticæ Diſciplinæ ſummopere profuturum, ſi omnia Monaſteria, quæ Superioribus Generalibus non ſubſunt, neque Viſitatores ordinarios habent, in unum Corpus, ſeu in unam Congregationem redigerentur.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Reſolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuiſſe dici poteſt, dum is, prævio conſilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a ſecretis operam dabamus, tum alterius, Propagandæ Fidei negotiis præpoſitæ, Synodum Zamoſcianam appobavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per ſuas Literas ſpeciales in forma Brevis pariter fecit; coactum fuit Anno 1739 in Civitate Leopolis Capitulum Generale, præſidente Archiepiſcopo Metropolitano, & aſſiſtante prædicto Congregationis Sanctiſſimæ Trinitatis Proto-Archimandrita; ac Monaſteriorum Unia peracta fuit; & totus Ordo S. Baſilii Ruthenorum diſtinctus remanſit in binas Congregationes; cum præter veterem Congregationem Provinciæ Lithuanæ, Sanctiſſimæ Trinitatis nuncupatam, nova hæc efformata fuerit Provinciæ Ruſſiæ, ſeu Poloniæ, ſub invocatione Patrocinii Beatiſſimæ Virginis.

Ex duabus Congregationibus unicam conflari ſtatuitur, ſub opportunis legibus.

§. 5. Delata ad Nos rerum geſtarum ſerie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum ſub die 1. Maji Anni 1742., facile conjecimus, non levis momenti diſſenſiones inter veterem, & novam Congregationem oriri poſſe, niſi opportunis remediis eidem occurreretur; cum ea jam quæſtio excitata eſſet, utrum ſcilicet nova Congregatio Polonica proprio & diſtincto Proto-Archimandritæ ſubeſſe deberet, an vero alteri Congregationi Lithuanicæ unienda, & illius Proto-Archimandritæ, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Baſiliani, ſubjicienda eſſet. Proindeque, ad tollendam omnem controverſiam, reſolutum fuit, quod ex omnibus utriuſque Provinciæ Monaſteriis unica efformaretur Congregatio, & cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritæ: Huic vero Capitulo præſideret Metropolitanus Ruſſiæ, eidemque intereſſet Nuntius Apoſtolicus, vel per ſe, vel ſi ipſe non poſſet, per alium ab ipſo ſubſtituendum; aliaque plura conſtituta fuerunt, quæ legi poſſunt in Decretis ſub prædicta die emanatis. Atque inter cætera, ſupradicto Apoſtolicæ Sedis in Regno Poloniæ Nuntio commendatum fuit, ut inter duas præfatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritæ conſtitui curaret, cujus Alternativæ initium a Provincia Lithuanica deſumeretur.

Quod etiam perficiunt in Capit. Gen. Dubni habito, anno 1743.

§. 6. Cumque prædictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnenſi, de menſe Majo Anni 1743., Metropolitano Ruſſiæ in eo præſidente, atque interveniente Epiſcopo Zenopolitano ab ipſo Nuntio ſubdelegato, in eodem Capitulo, faviente Deo, conſtabilita fuit unica Congregatio, ex duabus præfatis Provinciis compoſita, ſub regimine unius Proto-Archimandritæ; ſupradicta etiam Alternativa propoſita & ſtabi-

ANNO 1744. & ſtabilita fuit, & ſecundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is ex Lithuaniæ Provincia; electi pariter fuerunt Officiales inferiores, Conſultores nimirum, & Secretarii, æquali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliæque plures Conſtitutiones & Reſolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novæ Congregationis ex duabus Provinciis compoſitæ

Confirmatio Apoſtolica hujuſmodi Unionis, Electionis Proto-Archimandr., aliorumque eidem ſtatutorum.

§. 7. Cum autem pro ſupradictorum omnium firmitate, Noſtrum, ut par erat, Apoſtolicum beneplacitum reſervatum fuerit; Nos vero cum conſilio Ven. Fratrum Noſtrorum negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum Nobis procedendum eſſe cenſuerimus; convocatis eiſdem coram Nobis die trigeſimo menſis Martii currentis Anni 1744., omnibuſque in eadem Congregatione perpenſis, quæ ad prædictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad conſtitutam inter eas Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prorſus animo adducti ſumus, ut approbaremus, quemadmodum per præſentes noſtras Apoſtolicas Literas approbamus & confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, & reſpective peractas; quæ omnia ad utilitatem ipſius Ordinis S. Baſilii, quem paternæ charitatis affectu proſequimur, ſalubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

Nonnullæ quæſtiones judicio Sanctæ Sedis relictæ.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativæ, aliorumque præmiſſorum, gradum facimus ad nonnullas Reſolutiones, quas in prædicto Capitulo propoſitas utraque Provincia unanimiter judicio Noſtro remiſit.

De Titulo Congregationis, & duarum Provinciarum, Lituaniæ, & Poloniæ.

§. 9. Prima occurrit ea, quæ pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compoſitæ, cum Provincia Lithuaniæ pro conſervatione Tituli *SS. Trinitatis Unitorum*, Provincia vero Poloniæ pro nova denominatione *Divinæ Providentiæ*, ſuum reſpective deſiderium ſignificaverint. Nos vero conſiderantes, Provinciam Lithuaniæ ſuum jampridem obtinere Titulum *Sanctiſſimæ Trinitatis*, ſicuti Poloniæ Provincia alium habet *Protectionis Beatiſſimæ Virginis*; duplicis autem generis actus ab eiſdem Provinciis exerceri poſſe, alios nimirum univerſo Ordini communes, alios vero proprios ſingularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur ſub Titulo *Ordinis Sancti Baſilii Magni Ruthenorum*: in actibus vero peculiaribus Provinciæ Lithuaniæ addatur Titulus *Sanctiſſimæ Trinitatis Unitorum*; atque in iis, qui proprii ſint Provinciæ Poloniæ, adjungatur alius *Protectionis Beatiſſimæ Virginis Mariæ*; & ita utrique Provinciæ ſuus præcedens Titulus conſervetur.

Monaſterium Lublinenſe Provinciæ Polonicæ adjicitur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provincia Lithuaniæ Monaſterium Lublinenſe ceſſit Provinciæ Poloniæ cum aliquibus conditionibus, & ſignanter cum ea, quod hujuſmodi ceſſio, ſeu dimiſſio, eatenus valere debeat, quouſque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monaſteria, quæ intra fines Provinciæ Poloniæ conſtituta eſſe dicuntur, & quorum poſſeſſio eſt apud Provinciam Lithuaniæ, prædictæ Provinciæ Poloniæ debeant aſſignari. Verum in præſenti rerum ſtatu Nos nihil aliud reſpondere poſſumus, præterquam ſupradictam ceſſionem Monaſterii Lublinenſis a Nobis approbari. Circa reliqua vero, ulteriores opportunæ facti Informationes a vobis exhibendæ erunt, ut ſuper aliorum duodecim Monaſteriorum pertinentia Judicium Noſtrum efformare poſſimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quæ Nobis communicatæ fuerunt, de eorum poſſeſſione apud Provinciam Lithuaniæ minime dubitatur. Illud quoque aſſeritur, nonnulla ex iis fundata fuiſſe pro Lithuanis; Hæc nimirum facta dilucidanda ſunt, recognoſcendæ fundationes, explicandæ cauſæ, propter quas Provincia Poloniæ eorum ceſſionem nunc ſibi deberi contendit; quæ omnia, ſi libet, intra breve tempus, & abſque magna impenſa perfici poſſunt; concordando ſcilicet factum coram Noſtro Nuntio apud Poloniæ Regnum reſidente, vel coram illius Auditore, ſeu alio Miniſtro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quæ coram ipſo utrinque deducentur; quibus peractis, minime cunctabimur opportunam reſolutionem proferre.

PONT. A. IV.

De pertinentia aliorum 12. Monaſteriorum reſolutio differtur.

Hoſpitium in Urbe ad univerſum Ordinem pertinere decernitur, pro habitatione Procur. Generalis.

§. 11. Tertia concernit Hoſpitium Procuratoris Generalis ipſius Ordinis, qui in hac Urbe reſidere debet, necnon Alumnatus, quibus ipſi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro conſtat, Urbanum Papam VIII. de Anno 1641., inſtante ipſa Congregatione de Propaganda Fide, conceſſiſſe Monachis Ruthenis Eccleſiam Sanctorum Sergii, & Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipſius Urbani Fratrem, aream contiguam pro Hoſpitio fundando comparaſſe, ibique Ædes extruxiſſe pro Procuratore Generali, cujus etiam ſubſtentationi annuum Legatum a ſe relictum attribuit. Neque dubium eſt, quin primæva ſupradictæ Eccleſiæ conceſſio, ſicut etiam Hoſpitium, atque Legatum, ad ſolos ſpectaverint Monachos Baſilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctiſſimæ Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum vero nuper etiam Monaſteria Poloniæ in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Baſilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quæ ex duabus Provinciis, Lithuana, & Polona, componitur; cumque, juxta leges alternativæ inter ipſas conſtitutæ, Procurator Generalis modo ex Provincia Lituana, modo vero ex Provincia Polona eligi debeat; æquitatis ratio poſtulat, ut in prædicto Hoſpitio reſideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polona aſſumetur; quandoquidem Procurator Generalis, ſive ex Lithuana, ſive ex Polona Provincia electus ſit, ſemper eſt Procurator Generalis totius Ordinis, & Congregationis ex utriſque Provinciis compoſitæ.

De ſumptibus de Ædes Hoſpitii erogatis.

§. 12. Quia vero pro eiſdem Ædificiis in eum inatum, in quo nunc ſunt, redigendis, tum plures ſumptus erogati fuerunt, tum etiam multum æris alieni contractum, quod adhuc exſolvendum remanet; Nos id, quod expenſum fuit, ab eo, quod in poſterum ſolvendum erit, omnino diſtinguimus; & nullam quidem expenſi rationem habendam eſſe judicamus, vel quia id ex piorum largitionibus collectum extitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum,

PONT. A. IV.

tatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia Lithuana; quod autem reliquum est æris alieni, postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero medietate ab altera solvendum esse decernimus.

ANNO 1744.

Alumnatus in Collegio Pontificio ad utramque Provinciam spectare.

§. 13. Quo vero ad Alumnatus; cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Græco de Urbe ab Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assignati reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earundem Alumnos æqualiter dividantur.

Dejure passivo Abbatum ad manus Proto-Archimandritæ relatis differitur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciæ renunciarunt proprio juri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandritæ; id quod locum dedit hujusmodi Retolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus Professus, nullo canonico defectu notatus; & viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicæ Sedis judicio, utrum id, quod in præsenti actum fuit, semper deinceps servari debeat; quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eamdem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem; cujus illustre specimen Abbates hac occasione præbuerunt. Opportunum quoque censemus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini præsidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum rectæ imperari, qui bene obedire didicerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a jurisdictione Proto-Archimandritæ exempti esse, & Metropolitano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac quæstione sententiam proferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius præjudicium exoritur. Ubi enim Abbates immediatæ Metropolitani jurisdictioni subjiciantur, æquum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandritæ; ubi vero iidem jurisdictioni Proto-Archimandritæ subesse jubeantur, nimis profecto durum videretur, eosdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum præsertim in præcedentibus Decretis reperiamus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, & Metropolitanum.

Exclusio a termo Monachus non professus.

Capitul. Gener. decreta circa subjectionem Abbatum eidem Proto-Archim., vel potius Metropolitano.

§. 15. Hic igitur occasio se offert differendi de eo, quod paulo ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitano, vel potius Proto-Archimandritæ, immediate subjecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, & statutum fuisse, quod Proto-Archimandrita omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat: sed ubi Monasteria Abbatialia sint, jurisdictionem non exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subjecti esse debent Metropolitano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperiatur, onus sit Proto-Archimandritæ omnia referre ad Metropolitanum. An vero præcedentia Abbatibus competat supra ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, id judicio Apostolicæ Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspicimus.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur quæstio; altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitano; altera circa eorumdem Abbatum præcedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea, quæ minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita præcedat Abbates; cum minime ferendum sit, in hujusmodi actibus Monasticis, Religiosum ipsi Religionis suæ Capiti anteire; extra vero actus Monasticos, solitum servari præcipimus; itaut, si extra prædictos actus, usus invaluit, quod Abbas præcedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem præcedentia pertineat; si vero de præterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem præcedat, idipsum deinceps servetur. Nec enim absonum Vobis videri debet, quod unus alterum præcedat in aliquibus circumstantiis, in aliis vero idem alteri præcedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspicimus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quum aliqui sint Episcopali, & Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos præcedunt; Vicarius autem repræsentans personam Cardinalis Archipresbyteri, qui Basilicæ Caput est, quamvis idem simplex Prælatus sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, & in omnibus actibus Capitularibus, prædictos Canonicos Episcopos præcedit; extra Chorum vero, & extra actus Capitulares, infra eosdem incedit, & sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu præfulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos; non vero supra Decanum, quamvis hic plerumque simplex Clericus existat: quia nimirum is est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, & extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulæ Advocato, in omnibus decedit.

Proto-Arch præcedit Abbates in actibus Monasticis.

In reliquis servetur solitum.

Exempla promiscuæ præcedentiæ.

Jurisdictio Proto-Arch. in Abbates utilior recto regim ni Ordinis.

§. 17. Ad aliam propositam quæstionem nunc redeuntes, quæ circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitano adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitani supra Monachos admissam fuisse; veruntamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, & Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitani in Monachos exemptos præfiniuntur; ex quo procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitano, sed Proto-Archimandritæ immediate subesse debere. Visum est enim, rectum gubernandæ Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitano, non autem a Proto-Archimandrita immediate penderent; quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam reipsa intulerit.

Quod

ANNO 1744. Quod quidem gravamen facile & celeriter emendari poterit, ſi illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita vero, ubi controverſiæ in Monaſteriis exortæ Metropolitani judicio, & ſententiæ reſerventur.

PONT. A. IV.

Ex conſonantia Diſciplinæ Eccleſiæ Occid. & Concil. Trid. Decretis

§. 18. Inſpectis præterea Eccleſiæ Occidentalis Canonibus, eiſdem minime conſentaneum cognovimus exercitium Juriſdictionis Metropoliticæ in ea Monachorum Monaſteria; quæ in Diœceſibus Epiſcoporum Suffraganeorum ſita reperiuntur; quandoquidem Monaſteria, quæ non habent privilegium exemptionis, & immediatæ ſubjectionis Sedi Apoſtolicæ, non quidem Metropolitani, ſed Epiſcoporum localium Juriſdictioni ſubeſſe jubentur. Sacrum vero Tridentinum Concilium adeo ſolicitum fuit, ne Metropolitani Juriſdictionem exercerent in Suffraganeorum Diœceſibus, ut, præter peculiaris ipſorum Diœceſis viſitationem, non aliter Epiſcoporum Comprovincialium Eccleſias Cathedrales atque Diœceſes ab ipſis viſitari permiſerit, quam ubi id a Concilio Provinciali eiſdem mandatum fuerit.

Canones Eccleſiæ Orientalis Metropolitano non ſuffraganeantur.

§. 19. Neque omiſſa fuit accurata in Orientalis Eccleſiæ leges diſquiſitio; & quamvis, juxta earundem præſcriptum, agnoverimus, Monaſteria, & Monachos Epiſcopo ſubeſſe debere, Patriarchæ autem competere jus Stauropegii, nimirum figendæ Crucis in Monaſteriorum fundatione, ex quo ſequebatur, ut Monaſterium, licet extra ipſorum peculiarem Diœceſim, in alicujus Epiſcopi Suffraganei finibus ſitum eſſet, ipſi tamen Patriarchæ immediate ſubjectum, atque ab Epiſcoporum localium juriſdictione omnino exemptum remaneret; Attamen hujuſmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut ſupra, conceſſum fuit, nunquam ad Metropolitanos extenſum fuiſſe cognovimus, quinimo ſicubi tale quidpiam ab his attentatum fuit, id veluti alieni juris uſurpationem habitum fuiſſe conſpeximus. Illud vero potiſſimum Nos movit, quod animadverterimus, ſupradictam Synodum Zamoſciæ habitam ſtudioſe quidem curaſſe, ut Monaſteria Ordinis S. Baſilii Provinciæ Poloniæ in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decreviſſe, ut illi ſubeſſet, cui eundem ſubjici debere Apoſtolica Sedes judicaſſet. Atque eadem, ubi de Viſitatione Monaſteriorum, deque pluribus aliis ad diſciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini præſcriptum.

Neque Synodi Zamoſcien. decreta.

Fundamenta juris a Metropolitano præſtandi: ob quæ reſolutio diffugit.

§. 20. Hæc nimirum in cauſa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropoliticum redactum fuerit ad terminos Apoſtolicarum Conſtitutionum Eccleſiæ Occidentalis, & Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis inſpexerimus Decreta quædam Congregationis de Propaganda Fide, & quaſdam Literas Urbani Papæ VIII. Prædeceſſoris Noſtri, in quibus Metropolitani jura tam in Monachos, quam in Abbates intacta reſervantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus prædicta jura Metropolitani admittuntur; Reſolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in Cauſa *Kiovien. Juris viſitandi* propoſita die 22. Auguſti, & reſoluta die 12. Septembris Anni 1739., necnon Documenta in eadem Cauſa exhibita, ſecundum quæ comprobatum, & admiſſum fuit jus Metropolitani Ruſſiæ, qui per ſuos Delegatos viſitari juſſerat, quan etiam condemnaverat Abbatem cujuſdam Monaſterii extra propriam Diœceſim conſtituti, utpote quod vel in Diœceſi Luceorien., vel in Uladimirienſi ſitum erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quæque ad Metropolitanum attinet non minus Dignitate, quam virtutibus inſignem, caute, & ad rectiſſimam juſtitiæ normam procedere volentes, non adhuc proinde hujuſmodi quæſtionem, utrum ſcilicet Abbates debeant, vel Metropolitano, vel Proto-Archimandritæ immediate ſubeſſe, per definitivam reſolutionem decidere poſſe cenſemus; quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, præſtabitur ſtatim ac, vel ipſi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta ſuppeditat fuerint.

Firma interim manere jurisdict. Proto-Arch. in Monachos, & bona Monaſteriorum.

§. 21. Interim vero decernimus, ut in Monaſteriis Abbatialibus Proto-Archimandrita omnes jus habeat in bona Monaſteri, atque in perſonas Monachorum, Metropolitanus autem interiori Monaſteriorum regimini nullatenus ſe ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipſum uſque de Anno 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religioni, & Proto-Archimandritæ reliquiſſe, reſervatis ſibi aliis rebus, quas propriæ Ordinariæ Juriſdictioni competere aſſeruit. Inter hæc autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quæ ab ipſo ſunt, atque Abbates ſimiliter ea, quæ ipſorum intentioni favere poſſunt, majori, qua poterunt, celeritate Nobis indicare curabunt, ſtatuimus, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum perſonas obtinet, poſſeſſione perſeveret.

Metropolitani vero in perſonas Abbatum.

Juramentum Proto-Arch. præſentatum diſpoſitionem complectens.

§. 22. Ad reliqua nunc percurrenda, quæ a Vobis in Congreſſibus Veſtris diſpoſita, Nobiſque exhibita fuerunt, animum Noſtrum intendimus. Et quidem cum a Vobis ſtatutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, poſt electionem ſuam, Juramentum obedientiæ præſtare debeat in manibus Metropolitani, tum ſuo, tum totius Religionis nomine, eamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipſum Metropolitanum, *ſecundum omnia Jura, Conſtitutiones, & Decreta a Sancta Sede Apoſtolica lata*; poſt hujuſmodi verba, etiam hæc alia per Vos addenda eſſe præcipimus, nempe: *Et juxta præſcripta in Literis Sanctiſſimi Domini Noſtri &c.* quibus idem Proto-Archimandrita, & Religio manifeſte obligetur ad obſervantiam, & executionem eorum omnium, quæ in hiſce Noſtris literis continentur.

De regimine Ordinis, defuncto Proto-Archimandrita.

§. 23. Vita functo Proto-Archimandrita, decreviſtis, quod primus Conſultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, *reget cum ſcitu Metropolitani Religionem*; deindeque ea ſubjungitis, quæ intimationem futuri Capituli Generalis pro Succeſſoris electione concernunt. Loco itaque præmiſſarum vocum: *reget cum ſcitu Metropolitani Religionem*; alias haſce ſubſtituetis: *reget Religionem, certiorato prius de obitu Proto-Archimandritæ Metropolitano, eique ſervato debito honore, & reverentia.*

Diſciplina Eccleſiæ Orientalis a Monachis inconcuſſe ſervanda, ſub pœnis &c.

§. 24. Illud vero pro recta Monaſteriorum utriuſque Provinciæ Lithuanicæ, & Polonicæ diſciplina ſapienter conſtituiſtis; ut Orientalis Eccleſiæ uſus, conſuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, & Ceremoniæ in eiſdem obſer-

PONT. A. IV. ANNO 1744.

ferventur. Quod quidem ſtatutum ſummopere commendamus; perpendentes, quod olim, quum ad Kiovienſem Metropolim evectus fuiſſet de anno 1613. ſupracitatus Joſeph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Græco de Urbe educatus, inſtetit coram fel. record. Paulo Papa V. Prædeceſſore Noſtro, atque obtinuit declarari per Apoſtolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctæ Sedis nuper adjunctis impoſitam eſſe legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Eccleſiæ Latinæ Ritus amplecterentur. Cum autem Nos elapſo proxime anno 1743. ſub die 24. Decembris, Epiſtolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, cæteroſque Epiſcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchæ ſubjectos, in qua plura diſponuntur circa abſtinentias & jejunia, aliaſque conſuetudines Orientalis Eccleſiæ; volumus, ut iſtius quoque mentionem faciatis, & prædicto Decreto hujuſmodi verba addatis: *juxta Epiſtolam Decretalem SS. Domini Noſtri &c.* quæ fuit a Nobis, ut ſupra, conſcripta; adjecta pœna privationis vocis activæ & paſſivæ, ipſo facto incurrenda, non ſolum ab iis, qui Eccleſiæ Orientalis uſus, conſuetudines, Jejunia, Ritus, & Ceremonias tranſgrediantur, ſed etiam ab ipſorum Superioribus, qui diſpenſationem ab eorum obſervantia, etiam in caſibus particularibus, abſque juſta & urgente cauſa, concedere audeant.

Jejunia quoque obſervantia Decretalis SS. D. N., ſuperiuspoſita n. 86.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quod ad Procuratorem Generalem attinet, optime in Veſtris Conſtitutionibus decreviſtis, ut alternis vicibus ex Lithuanica, & Polonica Provincia eligi deberet. Sed ut ea diſpoſitio magis perſpicua reddatur, & nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quæ ſequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in poſterum eligatur in Capitulo Generali, & in ejus electione ſervetur alternativa; itaut, quoties Proto-Archimandrita eſt ex Provincia Lithuaniæ, Procurator Generalis ſit Monachus Profeſſus Provinciæ Poloniæ, & e contra*; Cum autem in Veſtro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegiſtis ex Provincia Lithuanica, minime electum fuiſſe viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quod, pro currenti quadriennio, Proto-Archimandrita cum Conſultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Profeſſum Provinciæ Poloniæ.

Alternativa in electione Procuratoris Generalis diſtinctius præſcribitur.

§. 26. Viſitationem Monaſteriorum utriuſque Provinciæ minime a Vobis neglectam fuiſſe cognoſcimus, quum eadem reſpectivis ipſarum Provincialibus demandata fuerit. Quo vero ad Proto-Archimandritam, ſtatuiſtis, ut is viſitare nequeat, niſi ubi aliquod Monaſterium per Viſitationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertuliſſe dicatur; quo caſu etiam decreviſtis, ut idem Proto-Archimandrita per ſe ipſum nequeat viſitare, ſed per aliquem Conſultorem, aut Secretarium ſuum, ſive per alium Viſitatorem a ſe delegandum. Quæ quidem Lex Proto-Archimandritæ dicta, ut nunquam per ſe ipſum Monaſteria viſitare valeat, ſed etiam in prædictis caſibus per alium viſitare teneatur, nimium profecto videtur illius dignitati præjudicium inferre. Proindeque ſupradictam Reſolutionem ita corrigetis; ut, ubi in caſibus ſupra expreſſis Viſitationi Proto-Archimandritæ locus ſit, poſſit idem ſive per ſe, ſive per alium viſitare.

Proto-Archimandrita etiam per ſe ipſum Monaſteria viſitare poſſit.

§. 27. In eiſdem demum Conſtitutionibus capitulariter a Vobis ſancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omiſiſtis, quorum ſuffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Conſultores, & Secretarii eligi debent. Verum niſi in hujuſmodi electionibus numerus eorum, qui ſuffragium ferre debent, ſtatuatur, ut totidem ſint ex Provincia Lithuanica, quot erunt ex alia Provincia Polonica; ſive, uno verbo, niſi inter utriuſque Provinciæ Vocales æqualitas conſtituatur; nunquam recte ſubſiſtere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritæ, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis inſtituta. Quapropter ſuper hujuſmodi Votantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritæ, ſuffragium ferre debeant, præter Metropolitanum Capitulo præſidentem, Conſultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia deſignati & electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione, ad. dito eiſdem Proto-Archimandritæ, qui jam electus fuerit, ſuffragio.

Votantium numerus pro Capit. Gen. præſcribitur.

§. 28. Quia vero delectus eorum, quos ex utraque Provincia aſſumi conveniat, in tanta rerum, & locorum diſtantia, nequaquam recte haberi, ſeu definiri poſſe videtur; Idcirco mandamus Venerabili Fratri Epiſcopo Zenopolitano, de cujus zelo & prudentia plurimum in Domino confidimus, ut una cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, & Conſultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potiſſimum via ad hujuſmodi Vocalium Electionem procedi poſſit; deſignatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

Eorum delectus ratio examinanda, remittitur Epiſcopo Zenopolitano.

§. 29. Huic autem Epiſtolæ Noſtræ finem imponere nullo modo poſſumus, quin debitis laudibus proſequamur Ven. Fratrem Athanaſium hodiernum Ruſſiæ Metropolitanum, cujus eximia virtus, atque ardens Religionis Catholicæ ſtudium, ſinceraque devotio erga Apoſtolicam Sedem, & ſæpe alias, & in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc eſt, ut nulli melius, quam ipſi, demandari poſſe judicemus gravioris momenti negotium, quod hic ſubjungimus. Plura nempe Monaſteria in Provincia Poloniæ eſſe novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere poſſint: In hujuſmodi rerum ſtatu, Canonicæ Leges præcipiunt, plurium Monaſteriorum Unionem faciendam eſſe, donec in ſingulis Monaſteriis decem, vel ſaltem octo Monachi commode congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucuſque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipſum demandamus, omneſque facultates ad hoc neceſſarias, & opportunas impertimur) ut ſimul cum Proto-Archimandrita, & Conſultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniæ, ejuſdemque Provinciæ Conſultorio, ad hujuſmodi tenuiorum Monaſteriorum unionem peragendam incumbat.

Metropolitani Ruſſiæ laudes.

Eidem committitur unio Monaſteriorum ad paupertatem redact., cum conſilio &c.

Digitized by Google

ANNO 1744.

bat. Quod ſane proficuum opus ipſius cura, ut confidimus, recte perficiendum, ubi ad Apoſtolicam Sedem ipſius relatio deferetur, auctoritate Noſtra comprobare, & confirmare non dubitabimus.

Provincia Poloniæ obedientiam præſtitit Proto-Archimandritæ ſubmand. nunc.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandritæ in ſupramemorato Capitulo jam ſequutam, ab utraque Provincia acceptam fuiſſe non ſine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuiſſe vidimus formam, qua Monachi Provinciæ Lithuaniæ ipſam acceptarunt, ab ea, qua uſi ſunt Monachi Provinciæ Poloniæ. Siquidem illi abſolutam obedientiam, & ſubjectionem Proto-Archimandritæ jurarunt; hi vero hujuſmodi conditionem appoſuerunt: *Si dictus Electus cum expoſitis ad approbandum Sanctæ Sedi Apoſtolicæ Conſtitutionibus approbabitur, neque munus ſuum exerceat in Provincia Polona, non promulgata a Sancta Sede Apoſtolica approbatione.*

Pontifex id improbat, & abſolutam obedientiam imperat, comminatis canonicis pœnis &c.

§. 31. Et ſane Apoſtolicæ Sedis dignitati convenientius, fortaſſe a Nobis reſcribi potuiſſet, ſuſpendendo approbationem Capituli, & promptam ante omnia exigendo Provinciæ Poloniæ obedientiam, eique omnino ſimilem, quam Provincia Lithuaniæ electo Proto-Archimandritæ præſtiterat. Verum quum illud Nobis minime ſuadere poſſimus, cunctationem hujuſmodi originem ducere ex defectu debitæ obſervantiæ erga Sanctam hanc Sedem; in qua colenda, & obſervanda inſignes ſemper ſe præbuerunt Polonæ Nationis Alumni; libenti animo adducti ſumus, ut intentionem ſaltem eorum, qui ita ſe geſſerant, excuſarione dignam Nobiſcum reputaremus: Omnique moroſitate ſepoſita, totius rei diſquiſitionem aggreſſi ſumus; Congregationes convocavimus, eaſdemque coram Nobis haberi voluimus; minimeque obſtantibus reliquis negotiis, & perturbationibus, quibus plus æquo undique obruimur, animum ad ſcribendum appulimus, omneſque Vobis in hac Epiſtola Reſolutiones expoſuimus, quas, cum prædictæ Congregationis conſilio, maxime opportunas, & neceſſarias eſſe judicavimus. Ex quarum reſolutionum tenore quum omnes tergiverſandi cauſæ ſublatæ ſint, minime dubitamus, quin Provincia Poloniæ id ipſum ſequatur, quod jam Lithuana Provincia peregit. Quod ſi eadem in ſuſcepta obediendi repugnantia perſeveraret, non ſine magno profecto animi Noſtri dolore ad ea Nobis deveniendum eſſet acriora juris remedia, quæ ab Eccleſiaſticis quidem legibus contra inobedientes diſtricte conſtituta ſunt, ſed quæ nunquam a Nobis adhibenda eſſe ſperamus contra Religioſos Viros adeo conſpicui Ordinis ſectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis ſtudio diligimus, ob præclara ipſius erga Apoſtolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, jam uſque a temporibus Prædeceſſorum Noſtrorum Clementis III., Innocentii IV., & Gregorii XI. eximia & nunquam interitura monumenta extiterunt.

Card. relet. Congregat. Prefectum, & Cauſæ Relatorem, commendat.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide Præfectus eſt Venerabilis Frater noſter Vincentius Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Petra Epiſcopus Prænestinus, cujus adeo illuſtre nomen ubique eſt, ob multa & proficua Opera ab ipſo conſcripta, & publicis Typis vulgata. Horum vero negotorium Relator apud ipſam Congregationem eſt Venerabilis itidem Frater Noſter Petrus Aloyſius Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Caraſa Epiſcopus Albanenſis, qui ſumma diligentia, ac ſedulo ſtudio atque labore, eorum ſeriem tam ſcripto, quam voce digeſſit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta eſſe voluimus, ut intelligeretis, quam bene rebus Veſtris conſultum ſit, per hujuſmodi laudabilium Fratrum Noſtrorum induſtriam, atque peritiam; quorum profecto operam in iis, quæ agenda remanent, neque defecturam, neque ceſſaturam eſſe, Vobis afferere non dubitamus; ut quum pro reliquis pendentium adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Noſtri inſtructione tranſmiſſa fuerint, iidem ſtatim Nobiſcum agere prætermiſſuri non ſint, ut tanti ponderis operi ſuprema demum manus imponatur. Nos iterim Vobis, quos Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apoſtolicam Benedictionem impertimur.

PONT. A. IV.

Ac alteriores providentias promittit.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 11. Maji MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno IV.

Dat. die 2. Maji 1744.

DECLARANTUR IC.

Quæſtiones circa jejunii leges a Summo Pontifice inſtauratas, propoſitæ.

Venerabili Fratri Archiepiſcopo Compoſtellæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium.

SI Fraternitas Tua ſecum reputabit quot gravioſſimis & maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc præſertim difficillimo tempore, prorſus Nos teneat impoſita tenuitati noſtræ ſolicitudo omnium Eccleſiarum, non ſane mirabitur tamdiu ſibi procraſtinatum fuiſſe reſponſum ad eas Literas, quibus Apoſtolica auctoritate diſſolvendas rogaſti obortas in Hiſpania diſputationes aliquas, e duabus noſtris Epiſtolis ad omnes Epiſcopos ſuperioris Anni MDCCXLI. xxx. Maji, & xxii. Auguſti, quibus intra legitimos fines coercuimus invaleſcentem Eccleſiaſtici jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de ſingulari noſtro in religioſiſſimam Hiſpanam Eccleſiam amore, unde Nos immenſa licet rerum mole fatigatos ad expediendum ſibi in omni ſua perplexitate ſalutis iter opem noſtram præſto habet.

Pontifex non dubitat quæſtionibus, ſed diſciplinæ relaxationi obviam ire intendit.

§. 1. Quamquam igitur, dum prænuntiatas Conſtitutiones edidimus, non aliud propoſitum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid ſubtili indagatione deduci poſſit ex propoſita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate complectimur adeo obſervantiſſimos Romanæ Sedis Hiſpanos, tantique facimus obſecrationes tuas, ut occurrere anxietati veſtræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipſi

Propoſitis tamen Du-

PONT. A. IV. ipſi quæſtiones abs te propoſitas dirimendas conſtituerimus. Sic autem ſe habent.

I. *Utrum, quæ in antedictis noſtris literis in forma Brevis de unica comeſtione, & de epulis non permiſcendis, præſcribuntur, ſub gravi etiam præcepto prohibeantur?*

Reſpondemus: Concedentes facultatem veſcendi carnibus tempore vetito, ſub gravi teneri eaſdem facultates non aliter dare, quam geminis hiſce adjectis conditionibus, videlicet unicæ in diem comeſtionis, & non permiſcendarum epularum. Eos vero, qui hujuſmodi facultatibus utuntur, ſub gravi ad binas ipſas conditiones implendas obligari.

II. *An ii, quibus conceſſum eſt veſci carnibus, poſſint in veſpertina refectiuncula, ea quantitate carnis veſci, quæ jejunantibus permittitur?*

Reſpondemus; non licere; ſed opus habere eo cibo, eaque uti potione, quibus utuntur homines jejunantes rectæ meticuloſæ conſcientiæ.

III. *An qui jejunii tempore veſci carnibus permittuntur, & unica commeſſatione uti debent, horam jejunantibus præſcriptam ſervare opus cum habeant?*

Edicimus, obſervandam iis eſſe.

IV. *Quænam ſint epulæ licitæ, quæ vetantur cum interdictis conjungi?*

Reſpondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permiſſum eſt carnes comedere, eſſe carnes ipſas. Epulas interdictas eſſe piſces, adeoque utrumque ſimul adhiberi non poſſe. Piſcibus tamen edendis non interdicuntur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova, & lacticinia.

V. *An præceptum de utroque epularum genere non miſcendo dies quoque Dominicos Quadrageſimales complectatur?*

Affirmatur complecti.

VI. *Utrum hæc lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere poſſunt ova, & lacticinia?*

Reſcribimus: Nihil in prænunciatis noſtris Apoſtolicis literis ſtatutum eſſe, quod reſpiciat gratioſum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem ſtricte, & conſiderate perpendant, ex ejuſque ſententia ſe gerant. Caveant autem, ne inani quapiam excuſatione ſeſe ſolutos eſſe arbitrentur præſcriptis ibi legibus.

VII. *Utrum memorata duo præcepta urgeant extra Quadrageſimam?*

Reſpondetur, urgere extra Quadrageſimam utrumque præceptum; illud ſcilicet unicæ comeſtionis, cum reliquis legibus in ſecundo, & tertio ad hæc poſtulata reſponſo expreſſis; & alterum non permiſcendi epulas licitas cum interdictis, ut in quarto poſtulato definitum eſt.

Obſervantiam Sedi Apoſt. exhibitam commendat.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex noſtris ſæpius nuncupatis Apoſtolicis literis dubitationem attuliſſe ſcribis. Qua quidem in re laudavimus conſilium tuum interrogandæ ſupremæ Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti greſſu ad oves ſana doctrina imbuendas incedere Paſtores queant, in iſtoque tuo ſuſcepto conſilio agnovimus Hiſpanam religionem, nihil ſibi tutum, niſi e Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua ſplendidiſſima gloria tantum nomen, & incorruptæ Fidei fructum Hiſpania ſibi peperit.

§. 3. Cavendum autem vobis eſt (idque plurimum ad te pertinet, qui illuſtris Archiepiſcopi, & Inquiſitoris geris præcipuum munus) ne in expendendis Apoſtolicæ Sedis Conſtitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti ſolicitudine, nullus fiat differendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut iſtiuſmodi dubia, quæ facile, pro ingeniorum varietate, diſputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam diſceptatione fluctuent animi; præſertim cum Conſtitutiones ipſæ Apoſtolicæ ſcopum, quo tendunt, aperte demonſtrent, & illuc prompte dirigi poteſt quicquid dubitando interturbare videatur. Id ſi animadvertiſſent, qui de præſenti negotio plura dubitarunt, nodum ſibi exſolviſſent. Patebat enim nihil aliud Nobis in animo fuiſſe, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium ſacri jejunii fines prætergreſſi, & non parum obliti illud ad retinendum in officio corpus divinitus inſtitutum, hoſti huic ſpiritus infenſiſſimo blandiebantur. Statim ſiquidem comperiſſent, quid in propoſitis quæſtionibus conſtituendum eſſet; nec tibi moleſtiam exhibuiſſent, nec Nobis, quos graviſſimæ undique circumſtant curæ, non parum temporis occupaſſent: quod tamen pro ſingulari noſtro in veſtram gentem ſtudio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monſtrandum, in poſterum ſimul præcaventes, quomodo in hujuſmodi quæſtionibus firmare greſſus veſtros in promptu ſit. ANNO 1744. Certam normam demonſtrat ad coercendam opinandi licentiam.

§. 4. Reliquum eſt, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, præcipuæ benevolentiæ noſtræ pignus, Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die VIII. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Noſtris Anno Quarto. Dat. die 8. Julii 1749.

J. Vincentius Lucceſinius.

DE INDULTIS APOSTOLICIS C.

Eligendi Confeſſarium ab Ordinario approbatum, pro abſolutione a criminibus, aut cenſuris reſervatis, &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum diſpenſatione conceſſa, ad Chriſtiani Populi profectum, & promovendam animarum ſalutem plurimum conferre non dubitemus: ſi tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiæ permittatur; unde in ſenſus a mente, & voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Eccleſiaſticæ Diſciplinæ detrimentum, & ipſorum Fidelium periculum atque perniciem, perverſo hominum abuſu, traduci poſſe veremur. Quapropter, pro ea, quam Dei nutu ſuſcepimus, ſanctiſſimarum Eccleſiæ Proœmium. Pontificis cura in præcavendo abuſu Indultorum Apoſtolicorum.

ANNO 1744. Legum cuſtodia, & flagranti, quo tenemur, ſtudio, de univerſo Chriſti grege ad æternæ beatitudinis metam ſecurius dirigendo, non ſolum recte conſtitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magiſque conſtabilire ſatagimus; nullam prætermittentes occaſionem intemeratæ diſciplinæ obſervantiam Catholicis omnibus præſcribendi & commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apoſtolica Sede benigne conceſſorum certos indicare limites, & tutam ipſorum formam uſumque præfinire, juxta noſtram & Prædeceſſorum noſtrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem & voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

Præſertim quoad facultatem eligendi Confeſſarium.

§. 1. Sane hanc providentiam, ſi quod aliud Indultum, illud in primis poſtulare videtur, quod Sedes Apoſtolica, vel cunctis Chriſtifidelibus, per univerſalis Jubilæi Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellant *Cruciatæ*, vel certis Univerſitatibus, aut Sodalium ſeu Confratrum cœtibus, per ſpecialia privilegia, elargiri quandoque conſuevit facultatem eligendi ſibi unum quempiam Confeſſarium ex approbatis ab Ordinario ad Confeſſiones audiendas, qui eos a culpis, criminibus, & cenſuris, alioquin reſervatis, abſolvere valeat: Etenim eo periculoſius in uſu Indultorum hujus generis erratur, quo gravius in iiſdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Pœnitentiæ, lapſis poſt Baptiſmum ad ſalutem prorſus neceſſarii, valida ac legitima adminiſtratio, ejuſdemque reſpective ſuſceptio.

Innocentius XII. damnat falſas quorumdam ſuper hoc aſſertiones.

§. 2. Et quidem ſel. record. Prædeceſſor Noſter Innocentius Papa XII. ex delatis ad ſe nonnullorum Epiſcoporum Regni Portugalliæ tunc temporis exiſtentium, & aliorum timoratæ conſcientiæ Virorum, querelis, intelligens opinionem quandam revixiſſe, cæteroquin per Apoſtolicas Pauli V., Urbani VIII., & Clementis X. Romanorum Pontificum Prædeceſſorum ſuorum Conſtitutiones, necnon per plura Congregationum S. R. E. Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis & conſultationibus Epiſcoporum, & Regularium præpoſitorum, Decreta, dudum damnatam, ac reprobatam; qua opinione freti plerique illarum partium Fideles, Privilegia, & Indulta circa prædictam Confeſſarii electionem a Sancta Sede conceſſa & elargita in Literis Apoſtolicis pro Cruciata Sancta emanatis, quas Bullam Cruciatæ vocant, ita intelligenda eſſe exiſtimabant, ut facultas in Bulla hujuſmodi Chriſtifidelibus attributa, confitendi peccata ſua cuilibet Confeſſario per quemcumque Ordinarium ad Confeſſiones audiendas approbato, & recipiendi ab eo abſolutionem, ut præfertur, a quibuſvis peccatis atque cenſuris in prædicta Bulla non exceptis, locum haberet, & habere cenſeretur, etiamſi Ordinarius præfatus non eſſet Ordinarius illius loci, in quo Confeſſiones prædictas excipi contingeret; Hujuſmodi opinionem, in Congregationibus S. R. E. Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Epiſcoporum & Regularium conſultationibus præpoſiti erant, quam aliorum adverſus hæreticam pravitatem Generalium Inquiſitorum a Sede Apoſtolica ſpecialiter deputatorum, de ipſius mandato ex integro examinatam, iterum cenſuit proſcribendam atque damnandam; ſicuti reipſa proſcripſit, & damnavit, per Apoſtolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum ſicut*, die decimanona Aprilis anni milleſimi ſeptingenteſimi, Pontificatus ſui anno nono editas; decernens & declarans, prædictam Bullam Cruciatæ, quoad approbationem Confeſſariorum, nihil novi juris induxiſſe, nullumque privilegium continere contra formam Concilii Tridentini, & prædictarum Conſtitutionum Apoſtolicarum; adeout Confeſſarii tam Sæculares, quam Regulares, quicumque illi ſint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a Pœnitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confeſſiones electi, nullatenus Confeſſiones hujuſmodi audire valeant ſine approbatione Ordinarii, & Epiſcopi Diœceſani loci, in quo ipſi Pœnitentes degunt, & Confeſſarios eligunt, vel ad excipiendas Confeſſiones requirunt; nec ad hoc ſuffragari approbationem ſemel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, & Diœceſum obtentam, etiamſi Pœnitentes illorum Ordinariorum, qui Confeſſarios electos approbaſſent, ſubditi forent: Subindeque ſtatuit Confeſſiones aliter in poſterum factas & reſpective auditas, nullas, irritas, & invalidas fore; & Sacerdotibus, qui illas audire præſumpſerint, ſuſpenſionis pœnam ipſo facto incurrendam indixit: Opinionem autem quamcumque contrariam, tamquam falſam, temerariam, ſcandaloſam, & in praxi perniciоſam, damnavit, & reprobavit; eamque potiſſimum, de qua ſupra diximus, ullo modo doceri, ſuſtineri, aut ad praxim deduci, prohibuit, ſub pœna excommunicationis per contrafacientes ipſo facto incurrendæ; prout latius in ſupradictis Literis continetur.

Mandans Confeſſarium electum in vim Bullæ Cruciatæ, ab Ordinario Loci approbatum eſſe debere.

Sub pœna nullitatis abſolutionis, aliiſque.

§. 3. Has Literas Innocentii Prædeceſſoris prædicti poſt aliquot annos ſua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, & innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII., die decima tertia Maji anni milleſimi ſeptingenteſimi vigeſimi tertii, Pontificatus ſui Anno ſecundo, editis ſimilibus in forma Brevis Literis incipien. *Apoſtolici Miniſterii*, quibus plura complexus eſt ad Eccleſiaſticam diſciplinam in Hiſpaniarum Regnis ſervandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui ab Epiſcopis obtinuerint licentiam audiendi Confeſſiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus perſonarum, non poſſe Sacramentum Pœnitentiæ adminiſtrare extra tempus, vel locum, vel genus perſonarum ab ipſis Epiſcopis præſcriptum; quocumque privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente, nullatenus ſuffragante: Necnon Sacerdotibus prædictis tam Sæcularibus, quam Regularibus, ad Confeſſiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime ſuffragari, quod approbati alias fuerint ab Epiſcopo, qui aliquando loci, in quo Confeſſiones audiendæ ſunt, Ordinarius fuerit, ſed talis non amplius exiſtat, vel quia ab humanis exceſſerit, aut Epiſcopatui renuntiaverit, vel quia ad aliam Eccleſiam Auctoritate Apoſtolica translatus reperiatur; ſed neceſſariam omnino eſſe illis, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Juriſdictionem in ea Diœceſi exerceat, approbationem; hanc tamen ſufficere etiam tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu præcedens licen-

Inno. XIII. idem declarat, quoad Confeſſarios, quorum approbatio finita ſit, vel expiraverit.

PONT. A. IV. licentia sive approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempore præfinito elapso, expiraverit. ANNO 1744.

Recol. XIII. prædicta omnia confirmat.

§. 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. præfatas Innocentii XIII. Literas, suis aliis Apostolicis Litteris incipien. *In supremo Militantis Ecclesiæ Solio*, die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vigesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, & per omnia perpetuo approbasset, confirmasset, atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quæ de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII., quam a XIII., decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

Causæ præsentis declarationis.

§. 5. Quia vero iidem Prædecessores Nostri Innocentius XII., & XIII. in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatæ concessum tantummodo nominatim expressérunt, & ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim dumtaxat sunt indicata: Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius, atque distinctius declaratum fuerit, quænam Privilegia, seu Indulta sub præfatas regulas cadant, & cadere debeant, idem fortasse reprobatarum, ut supra, opinionum offendiculum, ut olim in prædictæ Bullæ Cruciatæ, sic etiam in aliorum ejusdem generis Indultorum interpretatione & usu, subesse facile posset; Et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujusmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat superseminare, atque ut Fidelium conscientiæ securius dirigantur; non modo relata superius Prædecessorum nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, & innovamus, verum etiam eadem auctoritate, & simili motu, scientia, & potestatis plenitudine statuimus, & declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, & usum Indulti Bullæ Cruciatæ obtinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, & obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, & usum Indulti prædicti Bullæ Cruciatæ, a præfatis Prædecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones & sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Christifidelibus, sive alicui Regioni, aut Loco, Universitati, aut Cœtui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque, & ubicumque concessa vel concedenda.

Pontifex ea præsse comprehendit omnia, & singula hujusmodi Indulta.

Et omnes, & singulas personas in Indultis comprehensas.

§. 6. Insuper decernimus, & declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sentiendum esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus & singulis personis, quæ sub eorundem Indultorum concessione comprehensæ reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Sæcularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Sæculari, sive a Regulari Pœnitente ad audiendas eorum respective Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Diœcesano & Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus & deputatus existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Prædecessores prædicti declararunt non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio Regulari Prælato obtenta foret, minime suffragante. Æquum est enim, & rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Prædecessores Nostri Romani Pontifices, ut præmissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis inhærentes, præfatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus & singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concesso utentibus, accipiendam, & servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Sæculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, & Ordinum Militarium, etiam Militiæ Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, & expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, & absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, & respective auditas seu impertitas, irritas fore & invalidas declaramus; & contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanatæ toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quam ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per præsentes clarius exposuimus, penitus adversantem.

Quæcumque sint, id ex Indultorum tenore colligendum relinquit.

§. 7. Postremo illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui, aut pronuntiari super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendi, & quænam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, & perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatæ pertinet, plurium Prædecessorum Nostrorum declarationibus, eandem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, neque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentiendum, eorumdem Prædecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, & contrariam quamcumque opinionem uti falsam, & pernicio sam, interdicimus, & reprobamus.

Ecclesia ob Indulta Cruciatæ Regularibus, quoad electionem Confessarii.

Clausulæ præservativæ.

§. 9. Decernentes præsentes nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus,

ANNO 1744.

dus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 9. Sicque, & non aliter in præmissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolimitani, aliisve quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum pleniſſime, & ampliſſime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. PONT. A. IV.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus factæ.

§. 11. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum translumpta, aut valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Translumpti fidem præstari jubetur.

§. 12. Utque earumdem præsentium translumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Penalis.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti, Pontificatus Nostri Anno IV. Dat. die 5. Aug. 1744.

D. Card. Passionens.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. *ejusdem Mensis, & anni.*

MA-

Digitized by Google

PONT. A. IV. CI.

MARONITARUM

Patriarchæ Antiocheno a Summo Pontifice electo, & a diſſidentibus ejuſdem Nationis Antiſtitibus agnito, tranſmittitur Pallium, aliaque mandata & facultates committuntur.

Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchæ Antiocheno Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontifex collaudat Patriarchæ religionem, & obedientiam.

LITERAS Fraternitatis Tuæ libenter accepimus, jucundiſſimæque Nobis acciderunt: Habent enim luculentam ſignificationem religionis, obedientiæ, obſtrictique Apoſtolicæ Sedi obſequentiſſimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam ſpem, cum in iſta Patriarchali Cathedra te collocavimus, fore ut reſtitutam providentia Noſtra tranquillitatem Eccleſiæ veſtræ ipſe foveas, & nunquam domeſticis diſcordiis perturbari permittas.

Gaudet de extinctione Schiſmatis, & præſtito mandatis Apoſtolicis obſequio.

§. 1. Cum iiſdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum iſtic geſtarum pro hujuſmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuiſſe veſtræ omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali miniſterio donatum, quod verecunde ſuſceperis, & ſedulo obiturum ſpondes. Comperimus ſimul, quidquid Noſtris ad Vos literis in forma Brevis continebatur, ſancte, accurateque Vos ſervaturos; non ſine obſtricti devinctique Nobis animi ſignificatione, quod vere paterna ſolicitudine ſchiſmatis periculum iſtinc amovere ſtuduimus. Quamobrem abjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchæ electionem, novamque auctoritate Noſtra canonice ſubſtituimus. Qua quidem in re amavimus multaque laude proſequuti ſumus utriuſque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui ea ſe ſtatim abdicarunt, ne cunctando, minus ipſorum obedientia ſplendeſceret. Egimus itaque æterno Eccleſiæ Paſtori immortales gratias, quod veſtræ Gentis miſertus, noſtra voce imperavit ventis, & mari, & facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorreſcere cœperant ingentes fluctus.

Confirmat Eccleſiæ Ageltonenſis proviſionem.

§. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Præſide, quotidie magis invaliturum pro certo reputamus; Ne vero ulla ſe offerat perturbandæ occaſio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, & confirmamus decretum veſtri Antiſtitum Conventus, quo provide aſſignata eſt Venerabili Fratri Ignatio Archiepiſcopo Tyri, Diœceſis Agelconenſis cum omni ſua ditione, cui Epiſcopali jure moderetur.

Pallium Patriarchæ tranſmittit.

§. 3. Eccleſiaſticum Pallium e Corpore Divi Petri deſumptum Tibi demiſſe petenti libenter indulſimus, illudque, præmiſſis jurejurando, cæteriſque ceremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiſcopo Arcæ; retinebis autem veluti pignus amoris erga Te noſtri, tuæque erga Nos, Romanamque Sedem fidelitatis.

§. 4. Præterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Epiſcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuſcumque, ſolemni ritu ſemel benedicere; iis vero utriuſque ſexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctiſſima Euchariſtia refecti, Benedictioni hujuſmodi præſentes interfuerint, plenariam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam, Apoſtolica auctoritate noſtra, largiri poſſis & valeas. ANNO 1744.

Eidem concedit, ut Benedictionem & Indulgen. plen. Populo ſemel elargiatur.

Reliquum diſſenſiones oblivioni tradi cupit.

§. 5. Qui abs te conſtitutus eſt rerum tuarum Curator Dilectus Filius Joſephus Simonius Aſſemanus Prælatus, Noſter Domeſticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quæque ad res veſtras ſacras ſalutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum eſt, ut ad ea, quæ de turbato dudum iſtic rerum Eccleſiaſticarum ſtatu, ac de immodeſta quandoque inter diſſidentes altercatione commemoras, pauca reſpondeamus. Nos utique moleſte tulimus quicquid acerbitatis in hujuſmodi negotio patratum fuit, & non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque veſtram Gentem. Ad rem autem componendam pro Noſtra paterna ſolicitudine præſto fuimus, ignemque reſtinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utriuſque partis decus in tuto fuit.

Alia munera largitur.

§. 6. Habes undique noſtræ erga fidiſſimos Romanæ Sedi Maronitas benevolentiæ documentum. Te vero Nobis dilectum eſſe inde quoque comperies, quod Eccleſiaſtico quopiam munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea voluimus ad Te deferri, quæ Deceſſori tuo deſtinata fuerant. His omnibus addimus Apoſtolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XI. Auguſti MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

Dat die 11. Aug. 1744.

J. Vincentius Lucchefinius.

MARONITARUM CII.

Antiſtites ob duplicem Patriarchæ electionem antea diſſidentes, quod, præſtita Mandatis Apoſtolicis obedientia, ad unitatem redierint, collaudantur &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Verus inter S. Sedem, & Maron. Nationem concordia commemoratur.

EXIMII erga Apoſtolicam Sedem obſequii, exhibitæque obedientiæ plura ſemper documenta dederunt Maronitarum Antiſtites, Veſtrique omnium Ordinum Cives veræ tenaces Religionis. Quamobrem Pontifici Maximo præcipuo in amore fuiſtis, & non unum retuliſtis ab hac Sanctiſſima Divi Petri Cathedra beneficentiæ, ſtudii, amoris argumentum.

ANNO 1744.

tum. Hujuſmodi veſtigiis Nos quoque inſtetiſſe, non ſane Vobis incompertum fuit in commota iſtic dudum duplicis Patriarchalis electionis procella, qua Eccleſia Veſtra, funeſtis hiſce diſcordiis non antea exagitata, præceps itura videbatur. Suprema ſiquidem Noſtra auctoritate illam diſſipavimus, cognitaque cauſa, quam ex Eccleſiaſticis legibus ad Nos detuleratis, legitimum Vobis Patriarcham conſtituimus Venerabilem Fratrem Simonem Evodium: confirmavimus quoque recentem Libaniticam Synodum, pluraque ſacræ diſciplinæ, Eccleſiiſque veſtris ſalutaria decrevimus, quæ noſtris Literis in forma Brevis, expreſſa ad Vos attulit Dilectus Filius Jacobus a Luca Franciſcanæ Obſervantium Familiæ Alumnus.

Item providentis Pont., ad tollendam ſedition recens conflatum

§. 1. Id omne gratum, debitaque obedientia acceptum Vos habuiſſe, & accuratiſſime obſervaturos, e veſtris literis, atque ex authenticis actis ad Nos tranſmiſſis libenter cognovimus, lætamurque, hac obſequentiſſima omnium veſtrum voluntate, Vos Majorum exemplum ſequutos, vicem Nobis reddidiſſe benevolentiæ, ſolicitudinis, benignitatis, qua utique Gentem veſtram complectimur.

Antiſtitum aliorumque obedientia commendatur.

§. 2. Sacro præterea Pallio donavimus ipſum Patriarcham Veſtrum Simonem Evodium, annuentes veſtris precibus, quas & ille per Procuratorem ſuum Dilectum Filium Joſephum Simonium Aſſemanum Prælatum Noſtrum Domeſticum Nobis exhibuit. Facultatem ſimul ei contulimus impertiendi per ſe, aut per alium Epiſcopali dignitate fulgentem, Dilecto Clero, & Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuſcumque ſolemni ritu ſemel Benedictionem; iis vero utriuſque ſexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctiſſima Euchariſtia refecti, Benedictioni hujuſmodi præſentes interfuerint, ut plenariam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam eadem Apoſtolica auctoritate Noſtra largiri poſſit ac valeat. Cæteras præterea indulgentias jampridem Nationi Veſtræ legitima auctoritate conceſſas nominatim confirmavimus.

Patriarcha conceditur Pallium, aliaque gratia, & facultates.

§. 3. Habetis igitur paternæ caritatis Noſtræ perpetuum monumentum; cui decus ac celebritatem addidit, quod hæc omnia in Conſiſtorio palam peregimus, plura ibi de veſtra in Apoſtolicam Sedem obſervantia honorifice loquuti. Veſtrum modo ſit, beneficium Noſtrum tueri, poſitis animorum diſcordiis, Catholicaque Religione, quod hactenus accurate feciſtis, integerrime cuſtodita. Quod ut alacrius peragatis, Apoſtolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, Veſtriſque Gregibus peramanter impertimur.

Acta omnia in Conſiſtorio explicita.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XI. Auguſti MDCCXLIV. Pontificatus noſtri Anno Quarto.

Dat die 21. Aug. 1744.

J. Vincentius Lucchefinius.

De his omnibus Acta Conſiſtorialia dantur in Appendice.

Adhortatio ad pacis & religionis ſtudium.

PONT. A. V.

DE APPLICATIONE CIII.

Miſſæ Parochialis pro Populo, Conventualis vero pro Benefactoribus Eccleſiæ. Item de Divinæ Pſalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiſcopis, cunctiſque locorum Ordinariis per Italiam conſtitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontifex Paſtoralem ſolicitudinem cum Epiſcopis libenter communicat.

CUM ſemper oblatas Nobis occaſiones Apoſtolica ſcripta dirigendi ad Fraternitates Veſtras libenter amplectimur, ut ſinceræ Noſtræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero majori animi alacritate idipſum præſtamus, quum ad excitandum Fraternitatum Veſtrarum zelum pro conſervatione rectæ diſciplinæ in Clero regimini Veſtro commiſſo, præſentibus rerum aut temporum conditionibus commovemur. Nec enim impoſitum imbecillitati Noſtræ omnium Eccleſiarum ſolicitudinis onus aliter ſuſtinere Nos poſſe confidimus, quam ſi Divini Cultus augmentum, atque exactam Eccleſiaſticarum Sanctionum in ſingulis Diœceſibus cuſtodiam, religioſæ vigilantium Paſtorum curæ, identidem inculcando, commendemus.

De applicatione Miſſ. Parochi & Conv. &c. plura decreta edita a Congr. Conc.

§. 1. Hujus porro Epiſtolæ ad Vos ſcribendæ occaſionem Nobis atque argumentum in primis præbet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit, applicandi Miſſam Parochialem pro Populo ipſorum curæ commiſſo; tum etiam applicatio Miſſæ Conventualis, quæ pro Benefactoribus in genere facienda eſt ab iis, qui Miſſas canunt in Eccleſiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis; tum denique debitum pſallendi, quo tenentur Canonici prædictarum Eccleſiarum Choro aſſiſtentes. Cujus quidem argumenti minime nova, ſed a Scriptoribus frequenter habita tractatio eſt; cumque ea res in hujus Almæ Urbis Noſtræ Congregationibus, & potiſſimum in Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cujus Secretarii munere olim in minoribus conſtituti multos annos perfuncti ſumus, multoties diſcuſſa, ac definita fuerit; quamvis earumdem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia, & ſibi conſona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Prædeceſſorum Noſtrorum approbationem & confirmationem meruerint; minime tamen mirandum eſſet, eorum notitiam ad ſingulos quoſque Veſtrum non adhuc perveniſſe. Quapropter non modo opportunum, verum etiam neceſſarium duximus, Encyclicam hanc Epiſtolam ad Vos ſcribere, per quam, ſublata demum diverſarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum varietate, conſtans hujus Apoſtolicæ Sedis ſententia prædictis de rebus cuilibet innoteſcat; & Fraternitatibus Veſtris quædam veluti norma, ac regula ſuppetat, juxta quam Synodales, aliaſque

Quibus in hac re endo, præſentes literæ publicantur.

PONT. A. IV. Appellatio, ne remora, exequendæ.

asque Vestras circa præmissa Constitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum publicationem Vobis injungimus, dirigere valeatis. Eorum vero exequutionem, dum, juxta ea, quæ in præsentibus tenenda atque servanda præscribimus, omni, qua decet, solicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum Vobis erit, ne Statutorum Vestrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recursus ad hujus Nostræ Curiæ Tribunalia forsitan habendi; utpote quos omnino rejiciendos esse præcipimus, ac jubemus: Quamobrem has ipsas Literas Nostras in singulorum Tribunalium Regestis asservari volumus, atque ad earum præscriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones, quam de Vestris decretis, quæ ipsis præsentibus inhærentes edituri estis, judicia, exigi & conferri mandamus.

ANNO 1744.

Applicatio Missæ Parochi pro Populo. Concil Trid & Sed.s Ap decretis sancita.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus, Sacrosanctum Missæ Sacrificium a Pastoribus animarum applicari debere pro Populo ipsorum curæ commisso, id veluti ex Divino præcepto descendens, a Sacra Tridentina Synodo diserte exprimitur *sess.* 23. *cap.* 1. *de Reformat.* per hæc notabilia verba: *Cum præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre*: Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, & frivolas interpretationes hujusmodi obligationem a Sancta Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderint; quum tamen relata Concilii verba satis clara & perspicua sint, quumque prædicta Congregatio ejusdem Concilii interpretationi privative præposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo Sacrificium Missæ celebrare, sed illius etiam fructum medium pro Populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro hujusmodi applicatione eleemosynam percipere posse; quodque magis interest, quum hæc intelligentia a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit, & confirmata; nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum supereft, ut eam amplecti, eidemque obsequi, necnon illius promptam executionem in Vestris respective Diœcesibus omni studio procurare debeatis,

Sed variis effugiis declinari solita.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius innuimus, in minoribus adhuc degentes, munus Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis plures annos obivimus, aliosque non paucos partim in Anconitanæ Cathedralis, partim in Metropolitanæ Bononiensis, Patriæ nostræ dilectissimæ, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transegimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia, per quæ nonnulli prædictæ obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde opportune a Nobis est occurrendum.

Etiam Vicarii amovibiles, & temporarii, ac Regulares ad id tenentur.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eandem curam exercendam eligant ac deputent, uti videre est *in sess.* 6. *cap.* 2. *sess.* 7. *cap.* 5., & 7. *sess.* 21. *cap.* 6. *sess.* 25. *cap.* 16.; non raro autem eveniat, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad implenda hujusmodi Ecclesiæ onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente *sess.* 24. *cap.* 18. *de Reform.*; nonnulli ex hujusmodi Vicariis nituntur se ipsos a prædicta obligatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali cura penes alium seu alios residente, ipsi actualem dumtaxat exerceant; vel quod ipsi sint ad nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujusmodi curæ sint addicti: ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, qui a prædicta applicatione Missæ pro Populo nonnunquam alienos se ostendunt. Itaque mens Nostra, & sententia est, sicuti etiam pluries a prælaudatis Congregationibus judicatum fuit ac definitum, quod omnes & singuli, qui actu Animarum curam exercent, & non solum Parochi, aut Vicarii Seculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno verbo, omnes & singuli, de quibus supra dictum est, atque alii quicumque, etiam specifica & individua mentione digni, atque teneantur Missam Parochialem applicare pro Populo, ut præfertur, ipsorum curæ commisso.

Non obstante defectu Congruæ, aut quatumque contraria consuetudine.

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi obligationis implementum, allegare solent congruos sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere; alii denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus, quod immemorabile affirmant, unquam in usu fuisse. Nos autem ad præcedentes prædictæ Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem & confirmationem extendimus; &, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore præsentium decernimus & declaramus, quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum curam habentes, congruis præfinitis redditibus destituantur, & quamvis antiqua seu etiam immemorabili consuetudine in ipsorum Diœcesibus, seu Parochiis obtinuerit, ut Missa pro Populo non applicaretur, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

Diebus tamen Festis de præcepto dumtaxat.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes, Missæ Sacrificium pro Populo sibi commisso applicare debere, non ideo statuere voluimus, eosdem aut quotidie, aut quotiescumque celebraverint, ad prædictam applicationem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Synodus *sess.* 23. *cap.* 14. præcipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem diebus Dominicis, & Festis solemnibus, Missarum sacra faciant, *si autem curam habuerint animarum, tam frequenter ut suo muneri satisfaciant, Missas celebrent*; in pluribus autem Synodalibus Episcoporum Constitutionibus novimus provide constitutos, ac designatos esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in præsenti suscepimus decernendum, quando nimirum iidem pro Populo celebrare & applicare teneantur; & quamvis compertum habeamus id, quod alias a Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie pro Populo celebrare & applicare debere; eum vero qui uberioribus hujusmodi redditibus non gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum præstare teneri; quum tamen pariter Nobis perspe-

ANNO 1744. ſpectæ ſint tum controverſiæ ſuper hoc ipſo exortæ ; nimirum ad quam ſummam pertingere debeant Eccleſiæ Parochialis proventus, ut pingues, & uberes appellari poſſint; quoniam pingues minime habendi ſunt redditus, etiam copioſi, quibus tamen multiplicia & gravia ſint onera adnexa ; tum etiam multorum querelæ adverſus hujuſmodi decretum, tamquam plus æquo rigidum, excitatæ, Nobis innoteſcant ; Idcirco opportunum cenſemus Fraternitatibus Veſtris declarare, Nobis abunde ſatisfactum fore, Vobiſque proinde ſatis eſſe poſſe, dum ii, qui animarum curam exercent, Sacrificium Miſſæ pro Populo celebrent atque applicent in Dominicis aliiſque per annum diebus Feſtis de Præcepto ; quum prædicti Dominici, aliique Feſti dies, ii ſint, in quibus, juxta præceptum Concilii Tridentini *ſeſſ.* 5. *cap.* 2., & *ſeſſ.* 24. *cap.* 4. quilibet animarum curæ præpoſitus Populum ſibi commiſſum ſalutaribus verbis paſcere debet, docendo ea quæ ſcire omnibus neceſſarium eſt ad ſalutem ; iidemque ſint dies, de quibus eadem Sancta Synodus ſtatuit, *ut moneat Epiſcopus Populum diligenter, teneri unumquemque Parochiæ ſuæ intereſſe, ubi commode id fieri poteſt, ad audiendum Verbum Dei ;* & quibus Parochi Subditos ſuos in Doctrina Chriſtiana erudire debent, juxta id quod a prædicto Concilio in cit. *Cap.* 4. Epiſcopis præcipitur, ut nempe *ſaltem Dominicis, & aliis feſtivis diebus Pueros in ſingulis Parochiis, Fidei rudimenta, & obedientiam erga Deum & Parentes, diligenter ab iis, ad quos ſpectabit, doceri* curent.

Comprehenſio illius, quibus teneatur Populus Miſſam audire.

§. 7. Et quia in nonnullis Diœceſibus numerus dierum Feſtorum de præcepto, de Apoſtolica noſtra auctoritate & conſenſu, eatenus eſt imminutus, ut nempe in aliquibus Feſtis Chriſtifideles & Miſſam audire & ab operibus ſervilibus abſtinere debeant ; in aliis vero Populo permiſſum ſit opera ſervilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Miſſæ Sacrificium ; Nos, ut obortæ jam dubitationes circa onus applicationis Miſſæ Parochialis in hujuſmodi diebus Feſtis, penitus eliminentur, ſtatuimus & declaramus, quod etiam iiſdem Feſtis diebus, quibus Populus Miſſæ intereſſe debet, & ſervilibus operibus vacare poteſt, omnes animarum curam gerentes Miſſam pro Populo celebrare & applicare teneantur.

Facultas conceditur diſpenſandi Parochos pauperes ab applicatione pro Populo diebus Feſtis.

§. 8. Quia vero propria nonnunquam experientia ſatis agnovimus, aliquos eſſe Parochos adeo pauperes, ut ferme ex eleemoſynis, quas a Fidelibus pro Miſſarum celebratione accipiunt, vivere cogantur ; eos vero qui, Eccleſia Parochiali vacante, ad animarum curam exercendam, ſub Vicarii, ſeu Œconomi nomine, deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter tractari, ut exigui redditus ipſis conſtituti, & pauca incerta emolumenta eiſdem obvenientia, ægre ad eorum vitæ neceſſaria ſufficiant ; quod iis quoque non raro evenire ſolet, qui in aliquibus Eccleſiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio ſunt addicti ; proindeque cum iſtis ſevere nimis agi videretur, ſi diebus feſtis, quibus potiſſimum hujuſmodi occaſio ſe offert, eiſdem veritum eſſet eleemoſynam pro applicatione Miſſæ recipere : Idcireo Nos tam iſtorum, quam illorum inopiam ſummopere miſerantes, eiſdemque, quantum Nobis integrum eſt, conſulere volentes ; quamvis, ut ſupra dictum eſt, omnes & ſinguli prædicti teneantur diebus feſtis Miſſam pro Populo celebrare & applicare ; attamen, quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique veſtrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales eſſe noveritis, opportune diſpenſandi, adhoc ut, etiam diebus feſtis hujuſmodi, eleemoſynam ab aliquo pio offerente recipere, & pro ipſo Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, libere & licite poſſint & valeant ; dummodo ad neceſſariam Populi commoditatem, in ipſa Eccleſia Parochiali Miſſam celebrent ; ea tamen adjecta conditione, ut tot Miſſas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus Feſtis, infra eandem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

PONT. A. IV.

Modus Eccl. Parochi celebrent, & totidem Miſſas pro Pop. applicent.

§. 9. Quod autem ſpectat ad Vicarios, ſive Oeconomos Eccleſiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio *cit. ſeſſ.* 24. *cap.* 18., cuilibet Epiſcopo tribuatur facultas eos deputandi & conſtituendi, *cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portionis aſſignatione* ; veſtrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Eccleſiæ fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua hujuſmodi certorum fructuum aſſignatione, pauciſque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum præbeatur, pro onere celebrandi & applicandi Miſſam pro populo diebus Feſtis. Quapropter pro iis locis, in quibus Eccleſiarum vacantium fructus ad commodum Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ exiguntur, opportuna Theſaurario Noſtro Generali mandata dirigimus, quæ is denunciare non prætermittet peculiaribus dictorum locorum Collectoribus ; cum quibus Epiſcopi Eccleſiaſticæ Noſtræ Ditionis, cæterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Eccleſiarum vacantium fructus ad Cameram prædictam pertinent, officii ſui partes in eum finem, de quo ſupra diximus, interponere debebunt.

Vicarii temporanei congruis ſe. ditibus ad hunc effectum providendi.

Eaquede re cum Collectoribus Cam. Apoſtolicæ agendum.

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovibilibus ſervanda Conſtitutio S. Pii V.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, ſive perpetui, ſive ad tempus conſtituti, Animarum curam adminiſtrant, quæ apud alios habitu reſidet, ratione alicujus Eccleſiæ Parochialis, ipſorum Eccleſiis, ſeu Monaſteriis, Collegiis, aut Locis Piis olim unitæ ; quamvis a recol. mem. Prædeceſſore Noſtro S. Pio Papa V. præfinita fuerit certa pars fructuum hujuſmodi Vicariis aſſignanda, prout in ipſius Conſtitutione, quæ incipit : *Ad exquendum*, data Kalendis Novembris Anni MDLXVII. diſtincte ſtatuitur ; nihilominus ubi præſcripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis prædictis aſſignata reperiatur, vel etiam ubi ea, quæ ad normam prædictæ Conſtitutionis eiſdem fuerit attributa, minime ſufficiens a vobis reputetur, propter temporum circumſtantias, & ſignanter pro implendo onere celebrandi & applicandi Miſſam pro Populo diebus Feſtis de præcepto ; utendum vobis erit poteſtate, quam fecit Epiſcopis Synodus Tridentina *ſeſſ.* 7. *cap.* 7., dum illorum arbitrio permiſit, juxta temporum atque injunctorum onerum rationem, congruam prædictis Vicariis fructuum portionem aſſignare ; quam ob cauſam Nos etiam Fraternitatibus Ve-

PONT. A. V. Veſtris, quatenus opus ſit, neceſſarias omnes & opportunas facultates impertimur, quibuſcumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio ſancitur, adverſus ea, quæ ſalubriter a Vobis conſtituta fuerint, minime ſuffragantibus.

ANNO 1744.

II. Miſſa Conventualis in Eccl. Collog., Cathed. &c., quotidie celebranda, & pro Benefact. in genere applicanda.

§. 11. Hæc igitur circa Miſſam Parochialem ſtatuenda, & Fraternitatibus Veſtris denuncianda judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quæ pertinent ad Miſſam Conventualem, neminem Veſtrum latere putamus Sacrorum Canonum ſanctiones, quibus præcipitur, ut ſingulis diebus in Eccleſiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis, tum Horæ Canonicæ debitis modo & forma recitentur, tum etiam Miſſa Conventualis celebretur; quæ adeo claræ ſunt, ut nulla ſuper iis oriri poſſit dubitatio. Eaque de re perſpicuę pariter & per omnia uniformes exiſtunt Reſolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Noſtrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatæ, quas omnes Apoſtolica Auctoritate Noſtra confirmamus & approbamus, earum executionem Vobis enixe inculcantes: ut ſcilicet Miſſa Conventualis, quæ ſingulis diebus canitur a Clero prædictarum Eccleſiarum, pro earundem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorſus modo, quo Miſſam parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo ſibi commiſſo, ſingulis ſaltem diebus Feſtis de præcepto, applicari debere ſuperius declaravimus.

Hoc ſuffragatur applicatio pro certo Benefactore.

§. 12. Itaque date operam, ut falſam quorundam opinionem eliminetis, quam in aliquibus Eccleſiis ejuſmodi, ſive dolo malo, ſive per errorem invectam eſſe novimus: quod nempe dum Miſſa Conventualis pro certo aliquo Eccleſiæ Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impoſiti, celebratur & applicatur, ſatis impletum cenſeatur debitum applicationis Miſſæ Conventualis. Etenim hujuſmodi debitum non quidem reſpicit ſingulares aliquos Benefactores, ſed Benefactores in genere cujuslibet Eccleſiæ, cujus ſervitio addicti ſunt quicumque in eadem ſive Dignitates, ſive Canonicatus, ſive Manſionariatus, ſive Beneficia Choralia obtinent, & Miſſam Conventualem ſuis reſpective vicibus celebrant.

Nec pariter alterius generis preces, vel ſtata anniverſaria ſacrificia.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum ſententiam, qui ſatis putant ſupradictam obligationem impletam eſſe, dum in eorum Eccleſiis pro Benefactoribus in genere aliquæ interdum preces fiunt, vel anniverſaria ſtatis diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id ſibi arrogare debet, ut impoſitæ obligationi alia ratione ſatisfacere poſſit, quam ea, quæ a Lege Eccleſiaſtica multoties præſcripta fuit; nimirum Miſſam Conventualem ſingulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eandemque pro illis in genere applicando.

Ratio & origo hujuſmodi obligationis.

§. 14. Profecto non ſolum prioribus Eccleſiæ ſeculis, verum etiam temporibus haud longe a noſtra ætate remotis, (quod Vos ex Hiſtoria Eccleſiæ didiciſſe non dubitamus) ſervabatur olim in ſingulis Eccleſiis ſeries accurata omnium & ſingulorum, quorum liberalitate unaquæque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptychis, ſic enim vocabantur, ideo conſignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Miſſæ Sacrificium offerretur; quam ob cauſam etiam prædictus Catalogus in pleriſque Eccleſiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi conſuevit; licet iidem pii Benefactores in ſuis Donationibus nihil penitus pro ſe pacti eſſent, ſed tantummodo pro peccatorum ſuorum remiſſione ſe bona ſua Deo offerre declaraſſent. Eccleſiarum ſiquidem Præſules preces pro iis imperandas eſſe duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re feciſſent. Sacrorum hujuſmodi Diptychorum uſus ſenſim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deſerere fas eſt uſum & diſciplinam orandi pro iis, & Sacrificium Miſſæ pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Miſſam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem deſumit.

Cujus declinandæ plures cauſæ fruſtra afferuntur.

§. 15. Quemadmodum vero, loquendo de Miſſa Parochiali, ſuperius dictum eſt, varias excuſationes afferri ſolere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus feſtis de præcepto; ita pariter uſuvenit, quod applicationem quotidianam Miſſæ Conventualis pro Benefatoribus in genere. Ut autem ſuperiores illæ, ſic etiam hæ poſteriores, provide e medio ſublatæ fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini reſolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Noſtra approbamus, & confirmamus.

Statuitur contraria conſuetudinem, etiam immemor., non ſuffragari.

§. 16. Nonnulli ſiquidem obtentu contrariæ conſuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Eccleſia vigentis, ſe ab hujuſmodi onere eximi poſſe ſibi perſuaſerunt. Verum jam pluries reſponſum fuit, hujuſmodi conſuetudinem, licet immemorabilem, quæ potius abuſus & corruptela dicenda eſt, nemini ſuffragari.

Peculiarem Celebrantis obligationem per aliam implendam.

§. 17. Alii a Miſſa pro Benefactoribus in genere applicanda ſe excuſatos voluiſſent, ex eo, quod alio quopiam Miſſarum onere obſtricti inveniantur, vel ratione proprii Canonicatus, aut alterius Beneficii Eccleſiaſtici, quod inſimul cum Canonicali præbenda obtinent; vel quia, præter munus Canonici, ſeu Beneficiati, aut Manſionarii in Eccleſia Cathedrali, ſeu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Eccleſia Parochialem curam exerceant, dum Miſſam Conventualem canunt diebus feſtis de præcepto, debent pro Populo ſibi commiſſo eam applicare; ac proinde nequeunt eamdem pro Eccleſiæ Benefactoribus ſpecialiter offerre. Sed his quoque obviam itum eſt, jubendo ſingulis prædictis, ut Miſſam Conventualem, quam canunt, pro Eccleſiæ Benefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipſi peculiariter Miſſam applicare tenentur, alterum ſubſtituant, qui ipſorum loco Miſſam hujuſmodi celebret, applicetque.

Eleemoſynam, quatenus opus, deſumendam ex maſſa diſtributionum.

§. 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Miſſa Conventualis non ſemper a Canonicis, aut Dignitatibus celebretur, ſed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Manſionariis; quos minus æquum videtur pro Miſſæ celebratione omni eleemoſyna carere, quæ unde deſumi valeat, ignorantur. Cui tamen rei pariter conſultum eſt, demandando, ut ea deſumatur ex Maſſa diſtributionum.

His defectibus, oportuna prope.

§. 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem hujuſmodi diſtributionum, quæ, ob de-

ANNO 1744. ...ribus dispensatio concedatur

...tractam eleemosynam quotidianam pro Missa Conventuali, ad nihilum ferè redactæ, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiæ præstandi. Tridentina quidem Synodus *sess.* 24. *capit.* 15. opportunas rationes ostendit, quibus Canonicalium Præbendarum inopiæ valeat provideri. Si vero designatam a Concilio viam, ut fere evenire solet, nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cujus erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica a Prædecessoribus Nostris eidem impartita, & a Nobis etiam præsentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Missæ Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad Festos tantummodo dies reducere.

Dejungenda, & tertia Missa Conventuali.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis injunctum reperitur, ut quotidie Missa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternitatibus Vestris custodiam commendamus, præscribitur, ut certis diebus non una, sed binæ, atque etiam aliquando tres Missæ Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, & applicandam esse; nunc expendendum supereſt, an earundem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestræ respective subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures, ut præfertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicent.

Congreg. Concil. Relatio.

§. 21. Hujusmodi quæstio ab aliquibus ex Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictæ Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Jamque ante illius propositionem compertum fuerat, alias ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenta Canonicatuum, & Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

Pontifex absolvit ab applicat. secundæ, & tertiæ Miss. nisi ubi usu receptum.

§. 22. Verum quum hanc definiendæ quæstionis regulam apud prædictam Congregationem non admodum veteri observantia firmatam probe noverimus, cumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper judicio Nostro remittendam esse censuerit; Nos ita judicamus, idque Vobis tenendum indicimus: laudandos nempe, & confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Missam pro Benefactoribus in genere applicant; qui vero idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent: Ubi vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundæ, tertiæque Missæ Conventualis applicationem celebrantibus reliquendam esse, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Ecclesiæ Benefactorum in genere non obliviscantur.

III. Commendatexactam in Choro psallendi attentionem.

§. 23. Huic demum Epistolæ nostræ finem imponentes, Fraternitates Vestras enixe hortamur, ut maximam curam & vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum Choris, præter devotam celebrationem, debitamque applicationem Missæ Conventualis, Horæ Canonicæ non præpropere, sed exacte, pausa nempe interposita, & maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur. PONT. A. V.

Declarat, etiam Canonicos ubique tenetur ad psallendum.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, & Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum Choro præsentes assistunt, licet ipsi sibi silentium imperent, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adjungant. In hujusce vero opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratæ consuetudines, statuta peculiaria, aut etiam prætensa Ecclesiarum suarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina *sess.* 24. *cap.* 12., loquens de Dignitatibus, & Canonicis, qui Choro intèresse debent, unum ex eorum officiis esse dicat, *in Choro ad psallendum instituto, Hymnis & Canticis Dei nomen reverenter, distincte, devoteque laudare*; quumque pauca omnino sint Capitula, in quibus eo modo a Canonicis in Choro assistitur, ideoque receptæ in universa Ecclesia disciplinæ paucos illos adversari dignoscatur; quum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi præposita, examinata sit, quin statim explosa fuerit, & improbata; quamvis præsumptis consuetudinibus aliisque fundamentis, & rationibus innixa perhibeatur, Canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium hujus Nostræ Urbis super hoc instantibus; quum denique idem judicium prolatum reperiatur a pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, & confirmatis; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accommodent. Equidem minime Nobis compertum est, quo peculiari titulo suffulti persuasum habeant unius vel alterius Ecclesiæ Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in Choro assistentiam, absque Divinæ Psalmodiæ Cantu. Verum, nisi illis præsto sit Apostolicum non præsumptum, vel abrogatum, sed legitimum, ac vigens Privilegium sive Indultum; jure ac merito verendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Præbendarum, ac distributionum fructus minime suos faciant, & consequenter ne ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi sit, si in hujusmodi re, quæ tanti est momenti, utpote quæ ad ipsius Dei cultum proxime spectat, abusus & corruptelas, quas arguendo & increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio nostro foviſſe & confirmasse inveniamur. Interea Fraternitatibus Vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissime impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XIX. Augusti MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Nec suffragari præsumpta privilegia, aut consuetudines.

Dat. die 19 Aug. 1744.

COM-

Digitized by Google

PONT. A. V. CIV.

COMMENDARUM

Militiæ SS. Mauritii, & Lazari faciliori erectioni conſulitur.

BENEDCTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Prooemium. FRUCTUOSA Militarium Equeſtrium Ordinum inſtituta frequenter experti non minus Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices, quam univerſi per Chriſtianum Orbem Reges, & Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicæ virtutis opera ab hujuſmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam & communem Catholicæ Eccleſiæ utilitatem ſæpe patrata, in id certatim curas & ſtudia ſua contulerunt, ut pluribus honoribus, prærogativis, privilegiis, ac beneficiis eoſdem Ordines, eorumque Profeſſores pro varia temporum opportunitate cumulando, & jugi ipſorum ſtabilimti, & ſplendidiori dignitati, & aſſiduis incrementis conſulerent. Quorum Nos veſtigiis libenti animo inhærentes, non prætermittimus oblatas quaſque occaſiones arripere, quibus, per Auctoritatis Noſtræ favorem, prædictorum Ordinum utilitates & commoda augeri poſſe intelligimus.

Pius V. concedit Beneficia ad juspatronatic. in Commendas Militiæ Sancti Lazari erigi poſſe. §. 1. Dudum enim felic. recordat. S. Pius Papa V. Prædeceſſor Noſter per ſuam perpetuo valituram Conſtitutionem, quæ incipit, *Sicut bonus Agricola*, ſuper reformatione Militiæ Hoſpitalis S. Lazari Hieroſolymitani, editam ſub datum Romæ apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDLXVII. ſeptimo Kalendas Februarii Pontificatus ſui Anno Primo, inter cætera, quæ pro tempore exiſtenti Magno Magiſtro Militiæ prædictæ aſſeruit privilegia, id etiam perpetuo eidem licere conceſſit, ut ipſe videlicet pro tempore exiſtens Magnus Magiſter, quæcumque, quotcumque, & qualiacumque ſimplicia dumtaxat Beneficia Eccleſiaſtica, de Jurepatronatus Laicorum ex fundatione & dotatione exiſtentia, & perſonale ſervitium in Cathedralibus & Collegiatis non requirentia, (accedente tamen conſenſu Patronorum, de quorum juribus eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus, per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore exiſtentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, & Auditore Cauſarum Curiæ Cameræ Apoſtolicæ, vocatis intereſſe habentibus, legitime conſtaret, & ſine præjudicio ea obtinentium, ipſiſque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Eccleſias ipſorum Hoſpitalis & Militiæ perpetuo erigere & inſtituere, dictæque ſuæ Militiæ perpetuo incorporare, applicare, & appropriare, ac illarum Fundatoribus, & Dotatoribus Jus Patronatus, & præſentandi dicto Magiſtro & Conventui ejuſdem Militiæ, vel eorum Deputato, perſonas idoneas ad Præceptorias, Domos, Cappellas, ſeu Eccleſias, & Hoſpitalia hujuſmodi pro tempore vacantia, perpetuo præſervare, ſeu etiam reſervare, & concedere, & ſic a Patronis præſentatos, juxta ſtabilimenta dictæ Militiæ, minime requiſito Ordinariorum Locorum, & quorumvis aliorum conſenſu, in illis inſtituere, ac alias illa conferre, & de eis providere poſſet: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas perſonas ab Ordinario approbandas, etiamſi dicti Ordinis forent, in eiſdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, & inſtitutionis Præceptoriarum, Commendarum, Cappellarum, aut Eccleſiarum pro tempore ſic erectarum, & illarum incorporationis, applicationis, & appropriationis, necnon Juriſpatronatus ad illas reſervationis, aut conceſſionis hujuſmodi, ſi citra Montes hujuſmodi Beneficia conſiſterent, infra quatuor, ſi vero ultra Montes, infra ſex menſes, a die quo factæ fuiſſent, a Sede Apoſtolica impetrari deberet, alias illæ, & inde ſequuta quæcumque, nulla, & irrita, nulliuſque roboris, vel momenti exiſterent, ac Beneficia hujuſmodi in eorum priſtinam naturam reſtituta eſſe cenſerentur, & ab eadem Sede impetrari poſſent. ANNO 1744.

Militia Sancti Mauritii a Greg. XIII. inſtituta. §. 2. Poſtmodum vero Anno Domini MDLXXII. piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. etiam Prædeceſſor Noſter, per quaſdam ejus Literas incipien. *Chriſtiani Populi*, datas ſextodecimo Kal. Octobris Pontificatus ſui Anno Primo, aliam ſub invocatione S. Mauritii Martyris, & ſub Regula Ciſtercienſi, per univerſum Chriſtianum Orbem Militiam erexit, cujus ſuprema Sedes, & Militum Conventus in Sabaudia perpetuo eſſet, ac in ipſa Militia unum Magiſtratum Magnum vocandum, ſupremam ejuſdem Militiæ S. Mauritii dignitatem, pro uno Magiſtro, qui illius caput exiſteret: certis modo, & forma tunc expreſſis, Apoſtolica auctoritate perpetuo inſtituit, Magiſtratumque prædictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudiæ Duci, ejuſque Succeſſoribus omnium Sabaudiæ Ducibus, certis itidem tunc expreſſis facultatibus attributis, eadem Apoſtolica auctoritate conceſſit, & aſſignavit.

Ab eadem unitur Militia S. Lazari. §. 3. Cui quidem Militiæ S. Mauritii a ſe ita erectæ, & conſtitutæ idem deinceps Gregorius Prædeceſſor, rationabilibus cauſis, & præcognitis Eccleſiæ Dei & Chriſtianæ Reipublicæ utilitatibus adductus, per alias ſuas poſteriores Litteras incipientes, *Pro commiſſa*, Idibus Novembris ejuſdem Anni editas, ſupradictam Militiam Hoſpitalis S. Lazari jampridem Magiſtri regimine deſtitutam, cum illius Magiſtratu, ac omnibus, & quibuſcumque illius Prioratibus, Præceptoriis, Hoſpitalibus, & aliis Beneficiis Regularibus, eorumque membris, fructibus, & Bonis, juribus, & actionibus univerſis, necnon Eccleſiis, Cappellis, terminis, & pertinentiis quibuſcumque ad eamdem ſpectantibus, quæcumque, quotcumque, qualiacumque, & ubicumque eſſent, ſalvis tamen, & exceptis quibuſdam, dicta Apoſtolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, & incorporavit; itaut utraque Militia ſic, ut præfertur, unita, in poſterum Militia Sanctorum Mauritii & Lazari nuncuparetur, ac præfatus Emmanuel Philibertus, & pro tempore exiſtens Sabaudiæ Dux, Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari Magiſter perpetuo eſſet, & appellaretur.

Clem. VIII. confirmat unionem. §. 4. Demum recol: mem: Celemens Papa VIII. ſimiliter Prædeceſſor Noſter Anno Domi-

ANNO 1744. cum communicatione Privilegiorum.

ni MDCIII. per ſuas ſub Annulo Piſcatoris die nona Septembris expeditas Literas, incipientes, *Decet Romanum Pontificem*, Unionem de Militia S. Lazari Militiæ S. Mauritii hujuſmodi a dicto Gregorio Prædeceſſore, ut præfertur, factam, pari quoque Apoſtolica Auctoritate confirmavit, & eatenus ampliavit, ut nedum una alteri particulariter, vel acceſſorie, ſed ambæ invicem æque principaliter, cum ſuis reſpective privilegiis, exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, prærogativis, præeminentiis, facultatibus, juriſdictionibus, honoribus, favoribus, indulgentiis, indultis, conceſſionibus, & gratiis quibuſcumque perpetuo unitæ cenſerentur, ac ipſarum pro tempore exiſtens Magnus Magiſter, earumque Conventus Priores, Præceptores, Milites, Fratres, & Perſonæ, tum etiam Eccleſiæ, Domus, Hoſpitalia, Prioratus, Præceptoriæ, Loca, Membra, Res, & Bona, illis omnibus & ſingulis privilegiis, indultis, conceſſionibus, aliiſque præmiſſis, eorumque uſufructu, commodo, & poſſeſſione uti, frui, potiri, & gaudere poſſent, & deberent æque pariter, abſque ulla prorſus differentia & diſtinctione, in omnibus & per omnia, perinde ac ſi ab exordio inſtitutionis Hoſpitalis & Militiæ S Lazari, etiam dicta Militia S. Mauritii inſtituta, & ambæ invicem, ac æque principaliter, & conformi regula, obſervantia, diſciplina, eiſdemque legibus, & inſtitutis unitæ, ac privilegia, exemptiones, Indulta, & alia præmiſſa utrique Militiæ ſpecifice, nominatim, conjunctim, indiſtincte, & expreſſe conceſſa & elargita fuiſſent: prout in ſingulis Pii, Gregorii, & Clementis Prædeceſſorum prædictorum memoratis Litteris latius, & uberius continetur.

Difficultas erigendi Commendas juxta formam a S. Pio præſcriptam.

§. 5. Nuper vero pro parte Cariſſimi in Chriſto Filii Noſtri Caroli Emmanuelis Sardiniæ Regis Illuſtris, ac Sabaudiæ Ducis, & prædictæ Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari Magni Magiſtri, Nobis ſignificatum eſt, ſupradictam facultatem Magno Magiſtro hujuſmodi a S. Pio V. Prædeceſſore prædicto attributam, ut ſcilicet Beneficia Eccleſiaſtica ſimplicia de Jurepatronatus Laicorum, ut præfertur, exiſtentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Eccleſias dictæ Militiæ, juxta formam in laudatis ejuſdem S. Pii Prædeceſſoris Literis præſcriptam, erigere valeat, nunquam fere ad effectum perduci, & inanem ut plurimum, atque fruſtraneam manere: Idque ea potiſſimum de cauſa, quod ad conficiendas in Romana Curia probationes ſuper juribus eorundem Patronorum Laicorum, erectionibus hujuſmodi conſentientium, (quæ ſcilicet jura eiſdem Patronis ex fundatione, & dotatione competere, & quidem per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore exiſtentibus Romani Pontificis in Urbe Vicario, & Auditore Cauſarum Curiæ Cameræ Apoſtolicæ, vocatis intereſſe habentibus, ſecundum prædictam S. Pii Prædeceſſoris ordinationem, legitime conſtare debet), adeo graves expenſæ ob locorum diſtantiam plerumque ſubeundæ eſſent, præſertim in caſibus, in quibus oppoſitores inſurgere, & lites deſuper in eadem Urbe noſtra conteſtare contingeret; ut per hoc hujuſmodi Patronorum animos a voluntate & propoſito novas Commendas ejuſdem Militiæ de Beneficiis hujuſmodi erigendi, retrahi & alienari dignoſcatur. Protereaque ex parte ejuſdem Caroli Emmanuelis Regis, ac Sabaudiæ Ducis, & militiæ prædictæ Magni Magiſtri, Nobis humiliter ſupplicatum fuit, ut ejuſdem Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari commodis & incrementis uberius conſulere vellemus, eaque de cauſa ſtatuere, ut in poſterum publica hujuſmodi documenta pro verificatione Juriſpatronatus, & ad docendum illud ex fundatione, & dotatione competere Patronis Laicis, qui erectioni ſimplicium Beneficiorum Eccleſiaſticorum hujuſmodi in Commendas prædictæ Militiæ conſentire voluerint, de cætero in partibus coram Noſtro & Sedis Apoſtolicæ Nuncio apud ipſum Carolum Emmanuelem Regem, ſeu pro tempore exiſtentem prædictæ Militiæ Magnum Magiſtrum, commorante, vel alio, ſeu aliis, ut infra, proferri, & ab illis reſpective recipi valeant & admitti, aliaque circa Apoſtolicam erectionum hujuſmodi confirmationem diſtinctius conſtituere de benignitate Apoſtolica dignaremur.

PONT. A. V.

Summarium precum Pontifici exhibitarum.

Pontifex præfatam conceſſionem, unionem, & Privil. communicationem confirmat.

§ 6. Nos igitur rationabilibus ejuſdem Caroli Emmanuelis Regis Sabaudiæ Ducis, & Militiæ prædictæ Magni Magiſtri votis obſecundare, ac ipſius Militiæ utilitates promovere cupientes, dictamque conceſſionem Magno Magiſtro prædictæ Militiæ S. Lazari a S. Pio V. Prædeceſſore, ut præfertur, factam, ſuper facultate erigendi hujuſmodi Simplicia Beneficia Eccleſiaſtica de Jurepatronatus Laicorum exiſtentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Eccleſias ejuſdem Militiæ, accedente Patronorum conſenſu, & alias juxta formam, continentiam, tenorem prædictæ Conſtitutionis dicti S. Pii Prædeceſſoris ac ſub eiſdem clauſulis, cautelis, limitationibus, & obligationibus in eadem Conſtitutione contentis & expreſſis, quas præſentibus Noſtris Literis pro appoſitis & repetitis haberi & conferi volumus, præter quam in iis, quæ præſentibus adverſari conſpiciantur, pari Apoſtolica auctoritate approbantes, & confirmantes; necnon, attentis unione, annexione, & incorporatione utriuſque Militiæ prædictæ, per eoſdem Gregorium, & Clementem Prædeceſſores, ut præfertur, factis, hujuſmodi conceſſionem, & facultatem etiam quoad Militiam S. Mauritii, quatenus opus ſit, ſpecialiter & expreſſe extendentes, & ampliantes; ſupplicationibus prædictis inclinati, quibuſcumque Patronis Laicis, quæcumque, quotcumque, & qualiacumque Simplicia Beneficia Eccleſiaſtica de eorum reſpective Jurepatronatus laicali ex fundatione & dotatione exiſtentia, & perſonale ſervitium in Cathedralibus, & Collegiatis Eccleſiis, non requirentia, in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Eccleſias dictæ Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari, per dictum Carolum Emmanuelem Regem, & pro tempore exiſtentem Sabaudiæ Ducem, & Magnum Magiſtrum ejuſdem Militiæ Sanctorum Mauritii & Lazari, in vim facultatis prædictæ erigi & inſtitui cupientibus & proponentibus, aut erectioni & inſtitutioni hujuſmodi conſentire volentibus, ut ipſi in poſterum de eorum juribus, eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram Sedis Apoſtolicæ Nuntio apud Cariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Caro-

Indulget probationes in partibus exhiberi, coram Nuntio Apoſtolico, ſive &c.

PONT. A. V. ANNO 1744.

Carolum Emmanuelem Sardiniæ Regem prædictum, ejuſdemque in Ducatu Sabaudiæ, & Magno Militiæ prædictæ Magiſtratu Succeſſores, pro tempore commorante, eoque abſente, coram pro tempore exiſtente Archiepiſcopo Taurinen., ambobus vero deficientibus, coram viciniore Epiſcopo, ad præmiſſorum effectum, docere & conſtare facere libere & licite poſſint & valeant, dicta Apoſtolica Auctoritate, earumdem tenore præſentium, perpetuo concedimus & indulgemus; eiſdemque pro tempore exiſtentibus Sedis Apoſtolicæ Nuntio, & Taurinen. Archiepiſcopo, & Epiſcopo viciniori, quos Romani Pontificis in Urbe Vicario in Spiritualibus Generali, & Auditori Cauſarum Curiæ Cameræ Apoſtolicæ prædictis, quoad hoc ſubrogamus, per eaſdem præſentes committimus & mandamus, quatenus idem Nuntius, eoque non exiſtente, Archiepiſcopus prædictus, ambobus autem deficientibus, ipſe vicinior Epiſcopus, documenta, & probationes hujuſmodi reſpective recipiant, & admittant; Eiſque ad præmiſſorum effectum examinatis, atque recognitis, vocatiſque coram ſe, & auditis omnibus intereſſe habentibus, ſuper exiſtentia, & qualitate Juriſpatronatus hujuſmodi, ejuſdemque competentia, opportuna decreta, ſeu ſententias interponant; de quibus omnibus ab eiſdem geſtis, ac de tota ſerie rei peractæ, quilibet eorum intra quatuor ad ſummum menſes Apoſtolicam Sedem certiorare teneatur.

Et erectio, aut Commendarum confirmari per Litteras in forma Brevis, ſive per Decretum.

§. 7. Ubi vero ſupradictæ Militiæ Magnus pro tempore Magiſter ad requiſitas Commendarum, Præceptoriarum, ſeu Eccleſiarum, aut Cappellarum, erectiones, earumque Militiæ prædictæ incorporationes, & applicationes, necnon, juxta hujuſmodi Judicum a Nobis, ut præfertur, delegatorum & deputatorum, decreta, ſive ſententias, ad jurium patronatus, & præſentandi præſervationes, ſeu etiam reſervationes, & conceſſiones devenerit; volumus, ut infra quatuor Menſes, ſi Beneficia hujuſmodi citra Montes conſtiterint, ſi vero ultra Montes, infra ſex Menſes a die quo illæ facta fuerint, præmiſſorum omnium confirmatio a Sede Apoſtolica obtineri debeat; Quam quidem confirmationem per Literas Apoſtolicas in forma Brevis, vel etiam per ſimplex Decretum Congregationis Ven. Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & conſultationibus Epiſcoporum & Regularium præpoſitorum, vel aliorum Concilii Tridentini Apoſtolica auctoritate Interpretum, expediri poſſe concedimus & indulgemus: Utque ea demum obtenta, ſequutoque illorum, qui Beneficia hujuſmodi obtineant, ceſſu vel deceſſu, tunc, & non antea, ſupradictæ Militiæ Magnus Magiſter, ad Commendarum, ſeu Præceptoriarum, Cappellarum, & Eccleſiarum hujuſmodi collationes, & proviſiones, atque eorum, qui a Patronis prædictis præſentati fuerint, in eiſdem inſtitutiones, juxta ſtabilimenta dictæ Militiæ, valeat devenire.

Clauſula ſalutaris.

§. 8. Decernentes eaſdem præſentes, & in eis contenta hujuſmodi, de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis Noſtræ, vel quocumque alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controverſiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adverſus eas quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut concedi nullo unquam tempore poſſe, nec ſub quibuſvis ſimilium vel diſſimilium gratiarum revocationibus, limitationibus, modificationibus, ſuſpenſionibus, aut aliis contrariis diſpoſitionibus, etiam a Nobis, vel quibuſcumque aliis Romanis Pontificibus ſucceſſoribus Noſtris pro tempore emanatis comprehendi, ſed ſemper & omnino ab illis excepta, & quoties illæ emanabunt, toties in priſtinum & validiſſimum ſtatum reſtituta, repoſita, & plenarie reintegrata, ac de novo etiam ſub quacumque poſteriori data per prædictum Carolum Emmanuelem, & pro tempore exiſtentem Ducem & Magnum Magiſtrum eligenda, conceſſa, validaque, & efficacia fore & eſſe, ac ſuos plenarios & integros effectus ſortiri, & perpetuo obtinere.

Decretum irritans.

§. 9. Sicque per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, & Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictæque Sedis Nuntios in quavis cauſa, & inſtantia judicari, & definiri debere, irritumque & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 10. Non obſtantibus prædicta ejuſdem Pii Prædeceſſoris, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon utriuſque Militiæ prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis, quibuſvis Conventibus, Militibus, & Perſonis utriuſque Militiæ hujuſmodi, ſub quibuſcumque tenoribus & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis Decretis in genere, vel in ſpecie etiam iteratis vicibus conceſſis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, etiamſi de illis, ac totis eorum tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua mentio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum inſererentur, præſentibus pro ſufficienter expreſſis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat, ad præmiſſorum effectum ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Sanctio.

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc noſtrarum Confirmationis, Innovationis, conceſſionis, ampliationis, derogationis, Statuti, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimoquarto, decimo Kal. Septembris, Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 23. Aug. 1744.

D. Cardinalis Paſſionеus.

J. Datarius,

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

L. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

UT

Digitized by Google

ANNO 1744. CV.

UT IN CIVITATE

Senogallienſi tempore Nundinarum diebus Feſtis de Præcepto a ſervilibus Operibus abſtineatur: Proragatur tempus ad dictas Nundinas per alios quinque dies peragendas; Privilegia confirmantur, & ampliantur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. PATERNÆ charitatis officium, quo Chriſtifideles omnes in Domino complectimur, eorumque felicitati procurandæ ſpirituali in primis, ac deinde temporali etiam, quantum in Nobis eſt, ſtudemus, Nos admonet ac ſtimulat, ut diligentiori ſtudio ac cura ad ea intendamus animum, quæ ad Subditarum in temporalibus Nobis, ac Sedi Apoſtolicæ Civitatum publicum, & privatum commodum, communemque utilitatem pertinent. Æquitatis enim ratio, & juſtitiæ rectitudo poſtulat, ut qui ſub temporali Sanctæ Romanæ Eccleſiæ dominio poſiti ac degentes, ſuperna diſpenſatione parvitatis Noſtræ regimini, & gubernio temporali concrediti ſunt, & a Noſtra Paſtorali ſolicitudine bona non ſolum, quæ ad ſalutem animarum, ſed etiam, quæ ad ſubſidium, & opem hujus mortalis vitæ ſuſtentandæ inſerviunt, certa ac firma fiducia ſibi pollicentur, juſta expectatione ſua, ac ſpe in Nobis repoſita minime defraudentur; ſed abundantius etiam, quam ſperant, optata ſua, ſine ullo tamen ſpirituali animarum ſuarum detrimento, conſequantur, ut votorum ſuorum compotes facti, in uberi rerum neceſſariarum copia, omnium bonorum Largitori humiles gratiarum actiones lætanter perſolvant.

Confirmandæ Conſtitutionis. §. 1. Jamdudum, & ab immemorabili tempore in Civitate noſtra Senogallienſi celebres Nundinæ per octo dies ante Feſtum Sanctæ Mariæ Magdalenæ, & quatuor ſubſequentes, magno hominum concurſu ex remotis & longinquis Europæ, atque Aſiæ partibus ad eas confluentium peragi, conſueverunt. Cum autem intra illorum dierum ſpatium dies feſti unius, aut alterius Dominicæ menſis Julii, & Sancti Jacobi Apoſtoli, & Sanctæ Annæ incidere ſoleant, non ſine animi noſtri dolore accepimus, quod his diebus, in quibus Chriſtifideles in operibus pietatis, ac religionis ſe exercere debent, aliqui pravi homines, Dei, & Catholicæ Eccleſiæ præceptorum immemores, & turpi lucro, animarum ſuarum ſalute poſthabita, inhiantes, per integrum feſtorum dierum tempus in operibus ſervilibus, & commerciis obeundis, negotiiſque temporalibus tractandis, non ſine bonorum ſcandalo, imo Gentium, & Judæorum admiratione, occupati ſunt.

§. 2. Nos igitur ex commiſſo Nobis Paſtoralis ſolicitudinis munere, tam pernicioſo abuſui, & gravi malo opportunum remedium afferre, & deteſtandam hanc abominationem e medio dilectæ Nobis Civitatis Noſtræ auferre cupientes; Volenteſque etiam indemnitati, & perpetuitati, jurium & privilegiorum ejuſdem Civitatis, ejuſque, ac totius temporalis Status noſtri commodo, atque utilitati, quantum in Domino poſſumus, conſulere, ac providere: Motu proprio, ex certa ſcientia, & plenitudine poteſtatis, hac Noſtra in perpetuum valitura ſanctione decernimus ac conſtituimus, & Apoſtolica noſtra auctoritate mandamus ac jubemus, ut tempore Nundinarum, quas in poſterum in præfata noſtra Civitate de more haberi volumus, feſti dies pie ſancteque, perinde ac reliquo totius anni curſu, a Chriſtifidelibus colantur, Officinæ, ac Tabernæ claudantur, nullaque publice exerceantur commercia, ſtipulenturque contractus, neque alia omnia fiant, quæ in cæteris anni feſtis diebus a Chriſtifidelibus peragi prohibentur, eo potiſſimum tempore, quo in majori Eccleſia Sacra Miſſarum ſolemnia fieri, & Veſperarum Divina Officia celebrari, & prædicatio verbi Dei haberi conſuevit: mane ſcilicet ab hora decimatertia uſque ad meridiem, poſt meridiem vero ab hora veceſima prima diei uſque ad occaſum Solis; & per totum dictum temporis ſpatium omnes Chriſtifideles ab operibus ſervilibus, ad quæ peragenda nulla neceſſitas cogit, omnino abſtineant, ſed ab omni terrena cura, & temporali ſolicitudine liberi & vacui, ad Eccleſiam pergant; ibi Sacroſanctæ Miſſæ Sacrificio pia animi attentione ingentia Dei beneficia recolentes interſint; quin etiam exhortamur in Domino, ut in precibus quoque, Diviniſque laudibus perſolvendis, audiendoque verbo Dei frequentes ſint, & per totum feſtum diem, quoad fieri poteſt, ſe exerceant in iis officiis, quæ Chriſtianam pietatem continent, & comitantur. Si qui autem temerario auſu, Dei, & Eccleſiæ præcepta contemnentes, hanc noſtram Conſtitutionem tranſgredi tentaverint; Volumus, ut omnibus, & ſingulis ſubjiciantur pœnis, ac cenſuris alias a Nobis, noſtriſque Prædeceſſoribus contra inobſervantes, temeranteſque dies feſtos ſtatutis, ac determinatis, quas, quatenus opus ſit, contra eoſdem delinquentes rurſus ſancimus, conſtituimus, ac determinamus.

Pœnæ contra inobedientes. Diei Feſtus tempore Nundinarum ſervandi præcipitur. Eadem abſtinendo a ſervilibus operibus. Aut Chriſtianæ pietatis exercitia vacando.

§. 3. Deinde vero ne ex hac Conſtitutione, & proviſione noſtra aliquod temporale damnum Civitati prædictæ, aliiſque ditionis noſtræ, & Status Eccleſiaſtici populis præjudicium, vel detrimentum publico commercio ejuſque libertati oriatur, præfatarum Nundinarum tempus ad alios quinque dies, præter ſolitos & conſuetos, producimus, ac prolongamus, in hunc modum videlicet: Ut Nundinæ prædictæ in Civitate noſtra Senogallienſi de more celebrentur per octo dies ante feſtum Sanctæ Mariæ Magdalenæ, & inſuper per novem dies ſubſequentes, uſque ad initium ſequentis menſis Auguſti: & ulterius ad pleniorem præmiſſorum effectum, & hujus voluntatis, proviſionis, ac determinationis noſtræ executionem, omnia & ſingula jura, privilegia, indulta, ſtatuta, conſuetudines, ſententias, ac reſcripta quomodocumque a Nobis, noſtriſque Prædeceſſoribus, præſertim Urbano VIII., & Innocentio X., quorum tenores hiſce noſtris præſentibus Literis de verbo ad verbum pro inſertis, & expreſſis haberi volumus, contra quoſcumque emanata, & a præfata Civitate

Ne detrimentum ex hoc irrogetur, tempus Nundinarum ad alios quinque dies prorogatur. Confirmantur privilegia Nundinarum.

no-

PONT. A. V.

noſtra Senogallienſi obtenta atque impetrata, ſuper jure privative celebrandi præfato tempore Nundinas prædictas, tenore præſentium, non ad ullius petitionis inſtantiam, ſed motu proprio, ſcientia, & poteſtate pari, confirmamus ac roboramus, eiſque perpetuæ & inviolabilis firmitatis robur, & Apoſtolicæ confirmationis munimen adjicimus.

Cum extenſione ad die adjecto.

§. 4. Denique, ut commerciorum per dictum Nundinarum tempus celebritas inter noſtros Subditos, & exterós Mercatores, qui ex diverſis, & diſſitis regionibus terra, marique cum variis mercibus, ad victum, & communem vitæ uſum utilibus & neceſſariis adveniunt, navium numero, jumentorumque multitudine, Mercatorum frequentia, hominumque concurſu, copia & ubertate mercium in dies magis magiſque augeatur, omnes gratias, immunitates, ac privilegia, liberum ac tutum commeatum, acceſſum, ac receſſum, & promiſſam ſub fide publica ſecuritatem omnibus & ſingulis ad dictas Nundinas in Civitate noſtra Senogallienſi peragendas accedentibus, ibique commorantibus, eo modo ac forma, qua durante dictarum Nundinarum tempore gaudere ac perfrui conſueverunt, de Apoſtolica benignitate per ſupradictum a Nobis conſtitutum temporis ſpatium confirmamus, ac de novo indulgemus, atque impertimur.

Decretum irritans.

§. 5. Decernentes ſic, & non aliter in præfatis omnibus, & ſingulis cenſeri, ac per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac noſtram Cameram Apoſtolicam, ejuſque Officiales quomodocumque nuncupatos, & ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos; præſertim Status Noſtri Urbini, & quolvis alios quacumque auctoritate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; & irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate, ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clauſulæ derogatoriæ.

§. 6. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon Legibus Imperialibus, & Municipalibus, & quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, ac recolendæ memoriæ Pii Papæ IV. etiam Prædeceſſoris Noſtri Conſtitutione de gratiis qualecumque intereſſe Cameræ Apoſtolicæ concernentibus in eadem Camera præſentandis, & regiſtrandis, itaut præſentes Literæ, etiamſi in eadem Camera nullo unquam tempore præſententur & regiſtrentur, nihilominus valeant, plenamque roboris firmitatem obtineant: necnon quibuſcumque, & quavis firmitate alia roboratis Statutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis quibuſvis perſonis ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie, ac alias in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, & innovatis: Quibus omnibus, & ſingulis, eorum omnium & ſingulorum tenores præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

ANNO 1744.

Fides præſtanda tranſumptis.

§. 7. Cæterum, quia nimis difficile foret præſentes Noſtras originales Litteras ad ſingula loca, ubi opus eſſet, deferri, volumus, ut earum tranſumptis etiam impreſſis, manu publici Notarii ſubſcriptis, & ſigillo alicujus Perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ vel oſtenſæ.

Sanctio Poenalis.

§. 8. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ conſtitutionis, proviſionis, conceſſionis, confirmationis, Statuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimoquarto, Nono Kalendas Septembris, Pontificatus Noſtri Anno V.

Dat. die 24. Aug. 1744.

D. Card. Paſſionеus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boſchi.
J. B. Eugenius.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 3. Septembris ejuſdem anni.

CONFIRMATIO CVI.

Privilegiorum, Indultorum, & Jurium Collegii Advocatorum Conſiſtorialium, & de eorum muneribus, cum nonnullis definitionibus & Ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

I. Proœmium.

INTER conſpicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima conſtat atque conflatur, & quorum aliqui pro gerendo univerſæ Eccleſiæ Catholicæ regimine per inſcrutabilem Divini conſilii altitudinem humilitati Noſtræ concredito, alii pro temporali Noſtro, ſeu verius Beatorum Apoſtolorum, Patrimonio adminiſtrando, conſilium atque operam ſuam Nobis aſſidue præſtant; alii vero Eccleſiarum, ſine Univerſitatum, aut privatorum controverſiis, quæ ad Noſtram hanc Urbem & Curiam undique deferuntur, cognoſcendis, atque dijudicandis; alii denique in concertantium juribus & cauſis ſuſtinendis, defenſandis, agendis, ſcientiam ſuam atque labores impendunt; provida Prædeceſſorum Noſtrorum cura a remotiſſimis uſque temporibus extare voluit illuſtre Advocatorum Conſiſtorialium Collegium, ex præclaris compoſitum virtute ac doctrina Viris, quibus, propter ſcientiæ præſtantiam ac rerum uſum

Romanæ Curiæ pluribus pro vario munere Ordinibus compoſita.

Inter quos extat illuſtre Advocatorum Conſiſtor. Collegium.

at-

ANNO 1744. atque prudentiam, ex omni Advocatorum cœtu delectis, ſingulare jus, ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice, in Supremo Juſtitiæ Solio, adſtantibus Venerabilibus Fratribus ſuis S. R. E. Cardinalibus, ſolemniter conſidente; in Sacro nimirum Conſiſtorio, in quo pleræque olim gravioris momenti cauſæ, ad Apoſtolicæ Sedis judicium ex omni parte delatæ, diſcutiebantur; & plures adhuc vel examinantur, vel, ſi illæ extra Conſiſtorium agitatæ ac diſcuſſæ jam fuerint, in ipſo tamen Conſiſtorio definiuntur ac terminantur. Quod quidem Advocatorum prædictorum Collegium, ſingulareſque perſonæ vertentibus annis eidem adſcriptæ, induſtriam atque operam ſuam præfatis Prædeceſſoribus Noſtris ita probarunt, ut & graviſſimorum munerum, quæ ad retinendam ſanctiorum judiciorum religionem, ad Apoſtolicæ Sedis jura tuenda & conſervanda, ad calamitoſorum ſalutem & defenſionem, ac promovenda Juris & bonarum artum ſcientiam pertinerent, proprium ſibi, atque, ut vocant, privativum exercitium adjudicari; necnon ampliſſimis gratiis, privilegiis, atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentia cumulari, & cohoneſtari meruerint.

Graviſſimis exercendis muneribus ad. dictum.

Ampliſſimis privilegiis cumulatum.

§. 1. Quum autem hujuſmodi Privilegia, eximiis ipſorum meritis elargita, alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur; nonnulla vero, licet longiſſimi temporis uſura, optimo jure eiſdem acquiſita eſſe dignoſcantur, attamen propter remotiſſimam fortaſſe conceſſionum vetuſtatem, incertis videantur principis & originibus innixa; aliorum denique uſum & quaſi poſſeſſionem contrariis nonnunquam actibus interturbari & labefactari contingerit; optandum profecto videbatur, ut uniça aliquando eorumdem collectione peracta; eademque inviolabili Apoſtolicæ auctoritatis robore munita, & ipſius Collegii ſplendori ac dignitati, & jurium ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac ſecuritati conſuleretur. Nos itaque, qui conceſſum Nobis olim a felic. record. Prædeceſſore noſtro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eundemque primum Nobis in Romana Curia honoris gradum fuiſſe, & validum ad ſtudia laboreſque Noſtros in Apoſtolicæ Sedis obſequia collocandos incitamentum, aptiſſimamque ad ſuperiora munera & præmia adipiſcenda occaſionem extitiſſe, non ſine jucunditate & grati animi ſenſu nobiſcum recolimus, & palam profitemur: cum jam eidem Collegio peculiaria quædam Indulta & Privilegia per alias Noſtras Literas in forma Brevis ſub Annulo Piſcatoris expeditas benigne conceſſerimus; ut illuſtre ac perenne extaret Noſtræ erga prædictum Collegium exiſtimationis & benevolentiæ argumentum, eadem Indulta, & Privilegia tam a Nobis, ut præfertur, tributa, quam alia, quorum conceſſiones diverſis Prædeceſſorum Noſtrorum Literis conſignatæ reperiuntur, vel quæ ex inveterata conſuetudine ipſi Collegio competere dignoſcuntur, in unum veluti corpus redigere, eaque omnia Apoſtolica Noſtra Auctoritate firmata & roborata, atque etiam, ſicubi opus fuit, declarata & ampliata, præſentibus Noſtris Literis perpetuo valituris comprehendere conſtituimus. Igitur dilectos Filios modernos Aulæ Noſtræ Conſiſtorialis Advocatos, eorumque Collegium prædictum amplioris gratiæ favore proſequi volentes, & a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & Interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis & pœnis a Jure, vel ab Homine quavis occaſione vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodati exiſtunt, ad effectum præſentium tantum conſequendum, eorum ſingulares perſonas harum ſerie abſolventes & abſolutas fore cenſentes, Motu proprio, non ad Collegii, & Advocatorum prædictorum, vel aliorum pro ipſis Nobis ſuper hoc oblatæ petionis inſtantiam, ſed de Noſtra mera liberalitate, & ex certa ſcientia, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, omnia infraſcripta privilegia, indulta, jura, facultates, honores, munera, præeminentias, & prærogativas ipſi Collegio earundem tenore præſentium in perpetuum aſſerimus, approbamus, confirmamus, & innovamus, eaque novo Apoſtolicæ Noſtræ Auctoritatis robore communimus, ſimulque, ut infra, decernimus, ſtatuimus, declaramus, atque ſancimus.

PONT. A. V.

Ideo omnia Privilegia, Jura &c. in ampliſſima forma confirmat, & ut infra ſtatuit.

§. 2. Atque in primis duodenarium ipſorum Advocatorum numerum a Prædeceſſore Noſtro Sixto Papa IV. in ſuis hac de re poſteriore loco expeditis Literis præfinitum, iis modo & forma, quibus ad hæc uſque tempora ſervatum fuit, firmum perpetuo, & ſtabilem eſſe volumus; ita ſcilicet, ut ſeptem ex iis, qui juxta admiſſionis ordinem in Collegio antiquiores erunt, Seniorum atque Participantium nomine & juribus fruantur; reliqui vero quinque, Juniores & Supranumerum nuncupari & haberi pergant. Siqui vero ex Pontificia diſpenſatione, juſtis ſuadentibus cauſis, alicui ex duodecim Advocatis Coadjutores cum futura ſucceſſione deputati fuerint, hi quidem, prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quæ reliqui de numero poſſunt; ſed durante Coadjutoris munere, & quouſque ſucceſſioni locus factus non fuerit, tam voce, quam emolumentis in Collegio careant.

II. Generalia circa Collegii ſtatum.

Quæ tamen ex variis relatis cauſis interturbata fuerit.

Quod ex duodecim Viris conſtet.

§. 3. Porro in hujuſmodi duodenario Advocatorum Conſiſtorialium numero Civitas noſtra Bononienſis, immemorabilis poſſeſſionis jure, obtinuit & gaudet, ut uni ſemper ex ipſius Civibus locus ſit, propter eximiam fortaſſe celebritatem ipſius Bononien. Civitatis & univerſitatis, in qua bonas artes atque ſcientias omnes, ac genuinam potiſſimum ſolidamque juris prudentiam, ſæculo duodecimo ex diuturna obſcuritate, in qua præcedentium temporum barbarie miſere jacuerat, in lucem tandem feliciter revocatam, proprias veluti fixiſſe ſedes, indeque cum ad reliquas ſcholas, tum ad Tribunalia dimanaſſe, omnium conſenſu perhibetur. Alius vero locus hujuſmodi a fel. rec. Pio Papa IV. per Apoſtolicas Literas datas anno Incarnationis Dominicæ milleſimo quingenteſimo ſexageſimo, octavo Idus Julii, perpetuo aſſignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanen., quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipſo Mediolanenſium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici præſentatis, ſeu nominatis. Idem rec. mem. Clemens Papa VIII., & Paulus Papa V. alium locum in prædicto Collegio uni Civi Ferrarienſi ſaltem ex privilegio effecto, ſeu creato, itidem perpetuo aſſignarunt, ac pro tempore concedi voluerunt; quam ſane conceſſionem

Pontifex, qui in dicto Collegio locum obtinuit, Privilegia præfata in unum colligere, aſſerere, & augere ſtatuit.

Inter quos, veteri Civitatis Bononiæ prærogativa, una ex ejus Civibus ſemper locus fit.

Alter locus Civi Mediolanenſi aſſignandus.

Alter Civi Ferrarienſi.

PONT. A. V. nem cumulavit piæ mem. Urbanus Papa VIII. per ſuas etiam in forma Brevis expeditas Literas datas die decima ſeptima Decembris anni milleſimi ſexcenteſimi vigeſimi quinti, dum Civitati noſtræ tunc ſuæ Ferrarienſi per eaſdem Literas indulſit, ut hujuſmodi locus nonniſi Civibus Ferrarienſibus vere originariis, quorum nominatio ad Magiſtratum Ferrariæ ſpectaret, pro tempore concedi, & aſſignari deberet. Aliumque pariter locum in prædicto Collegio ex Apoſtolica conceſſione fel. rec. Innocentii Papæ XII. Cives Neapolitani obtinere dignoſcuntur, quibus prædictus Innocentius per ſuas Literas in ſimili forma Brevis ſub datum die decimaquarta Novembris anni milleſimi ſexcenteſimi nonageſimi ſeptimi deſuper expeditas indulſit, ut occurrente pro tempore prædicti loci ſic eis, ut præfertur, conceſſi vacatione, ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriuſque Doctores Romano Pontifici pro tempore exiſtenti nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujuſmodi Advocati Conſiſtorialis munus præligeret & aſſumeret: prout in ſingulis eorumdem Pii, Urbani, & Innocentii Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum memoratis Literis latius, & uberius continetur.

Alter Civi Neapolitano.

Reliqui, ex Romanæ Curiæ Advocatis Civibus Romanis, vel alterius Civitatis ad tonis Eccleſiaſticæ aſſumantur.

§. 4. Quæ quidem omnia prædictis Civitatibus, Collegiis, ſeu Univerſitatibus, vel a Prædeceſſoribus noſtris, ut præfertur, expreſſe conceſſa, vel antiquæ conſuetudinis jure acquiſita, Indulta, & Privilegia, ut ſcilicet ex eiſdem unus pro tempore juxta præſcriptas reſpective formas electus, in prædictum Advocatorum Conſiſtorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio & Advocatis competentia, ſervatis ſervandis admittatur, approbamus, & confirmamus, &, quatenus opus ſit, innovamus, & tanquam ex integro præſentium tenore concedimus & indulgemus.

Modus electionis ad Loca vacantia, nec ut præferatur affecta.

§. 5. Volentes, ut reliqui, ad explendum duodenarium prædictum Advocatorum Conſiſtorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanæ Curiæ cœtu eligantur, qui vel Almæ Urbis noſtræ, vel alterius Civitatis Apoſtolicæ Sedis Ditioni in temporalibus ſubjectæ, Cives exiſtant, ac neceſſariis probitatis, doctrinæ, experientiæ, natalium, aliiſque requiſitis dotibus & qualitatibus prædiți ſint: Ita tamen, ut quandocumque locus aliquis vacaverit in prædicto Collegio, qui Civibus alicujus ex prædictis Civitatibus addictus non ſit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris proviſum non fuerit, ipſi Advocati Conſiſtoriales collegialiter congregati, pro ipſorum fide, & notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanæ, ut præfertur, vel alterius Civitatis Eccleſiaſticæ Ditionis, Cives exiſtant, quoſque in illuſtre ipſorum Collegium adſcribi dignos cenſuerint, Romano Pontifici pro tempore exiſtenti exhibeant, qui pro ſuo arbitrio unum ex illis in Aulæ ſuæ Conſiſtorialis Advocatum eliget ac deputabit; Atque ita in poſterum ſervari mandamus, non obſtante fel. record. Prædeceſſoris Noſtri Clementis Papæ XII. Decreto, edito in Conſiſtorio ſecreto diei vigeſimæ ſecundæ Januarii anno milleſimo ſeptingenteſimo trigeſimo primo, in quo aliam pro hujuſmodi Advocatorum delectu formam præſcripſit; cujus Decreti tenorem pro præſentibus inſerto, ac de verbo ad verbum expreſſo habentes, eidem in hac parte, motu, ſcientia & poteſtatis plenitudine paribus, expreſſe derogamus, illudque, ac ſi nunquam emanaſſet, caſſamus, irritamus, & annullamus, ac pro caſſato, irrito, & annullato in poſterum haberi volumus, & jubemus.

ANNO 1744.

Quando collatum manus vacet.

§. 6. Collatum vero ſemel Advocati Conſiſtorialis Officium, excepto caſu ſpontaneæ dimiſſionis, aut juridicæ privationis, nullatenus vacare intelligatur, niſi per promotionem ad Auditoratum Cauſarum Sacri Palatii, aut Epiſcopatum cum reſidentiæ onere eidem adnexo, aut ad Cardinalatus dignitatem.

Jus Antianitat. inter ipſos, a quo tempore competat debeat.

§. 7. Electis autem, juxta formam a Nobis ſupra præſcriptam, Advocatis Conſiſtorialibus, quamvis minime liceat propria hujuſmodi Officii munera exercere, niſi poſt expletas omnes functiones, quæ in eorum admiſſionibus de more peragendæ ſunt, quæque fortaſſe, ſicut etiam pro electis Cauſarum Sacri Palatii Auditoribus, novam atque meliorem normam, Deo favente, a Nobis accipient; Antianitatis tamen jura eiſdem acquiri ſtatuimus ab eo die, quo noſtram, ſeu noſtrorum pro tempore ſucceſſorum de eorundem electione ſchedulam, Motus proprii nuncupatam, in Collegio præſentaverint. Coadjutores vero eandem antianitatem deſument ab eo die, quo, poſt prædictas omnes functiones expletas, antianitatem prædictam ſibi ab ipſorum Collegio aſſignari petierint, & obtinuerint, per decretum ejuſdem Collegii, Apoſtolicis deinde Literis in forma Brevis expeditis, ſi Nobis, & Succeſſoribus noſtris placuerit, approbandum & confirmandum. Quæ omnia in eum finem expreſſe diſpoſita ſunt, ut liquido appareat quibuſnam in occurrentibus optionis caſibus debeatur locus inter ſeptem Seniores, ſeu Participantes, & cui pariter totius Collegii Decanatus pro tempore ſit deferendus.

Decanatus, a quibus oriri poſſit.

§. 8. Quod quidem Decanatus officium, Nos inhærendo decretis alias ab ipſo Collegio conditis, neque a Junioribus, aut Coadjutoribus ullo modo, neque a Senioribus abſentibus obtineri volumus; ſed nec ab iis, qui vel Epiſcopali charactere inſigniti, vel alias inter Curiæ noſtræ Prælatos adſcripti reperiantur; ſed ad eum deferri debere ſtatuimus, qui inter Seniores in Romana Curia præſentes, & non Prælatos, antiquior eſſe dignoſcatur. Eveniente autem caſu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia præſentes, vel Epiſcopatu, vel Prælatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo, muneribuſque fruetur; donec in ſeptenarium Participantium numerum ſubingrediatur aliquis non Prælatus, ad quem Decanatus hujuſmodi Officium jure deferatur.

III. Privilegior. & eorum ſeries.

§. 9. Ex privilegiis vero ſeu prærogativis, quibus hujuſmodi Advocatorum Conſiſtorialium nobilis Ordo, ex conceſſione Prædeceſſorum Noſtrorum, & veteri conſuetudine fruitur, noſtraque demum voluntate in poſterum gaudere debebit, alia pertinent ad ipſius Ordinis decora & ornamenta; alia vero ad exercitium non unius generis munerum, quæ eidem Collegio privative ſunt demandata. Cum enim prædicti Aulæ noſtræ Conſiſtorialis

Quoad Ordinis decus.

ANNO 1744. PONT. A. V.

Advocati C. sunt veri Papæ Familiares

Advocati veri sint, & indubitati nostri, & Romani pro tempore Pontificis Familiares, & continui Commensales, neque porro ad instar aliorum familiarium hujusmodi, sed pariformiter & æque principaliter cum aliis Familiaribus & Commensalibus prædictis habeantur, & haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana nostra & Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in ejusdem Romani Pontificis iter agentis comitatu, quemadmodum in associandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Latere missis, necnon occasione obviam eundi Imperatoribus, Regibus, & Principibus Viris ad Curiam venientibus, una cum reliquis Pontificiæ Aulæ Prælatis, & Familiaribus incedunt; non solum reliquis omnibus Romanæ, vel alterius Curiæ Causarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus, atque Causidicis, omnibusque tam Romanæ, quam alterius cujuscumque Universitatis Licentiatis, Doctoribus, Antecessoribus, atque Magistris, etiam antiquioribus, honoris & dignitatis prærogativa præcellunt; sed reliquis etiam tum Clericis, tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, & quocumque officio, seu dignitate præstantibus, aliorumque Principum Familiaribus, antecedunt; & tam in Cappellis, quam in Consistoriis, & Pontificalibus aliisque Supplicationibus, seu Processionibus, Equitatibus, cæterisque publicis Functionibus, locum habere debent, immediate post Cubicularios nostros utriusque Aulæ tam secretæ, quam honoris nuncupatæ, nimirum supra ipsos intimi Sacelli nostri Capellanos secretos, aliosque inferioris Ordinis; prout jam de expresso mandato nostro, omni sublata dubitandi occasione, in usu positum est; & nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus observari, præsentium tenore mandamus atque statuimus. Easdemque Capellas, & Functiones omnes prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eisdem locum habentibus, per Cursores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, & Ceras benedictas, Agnus Dei appellatas, in pari quantitate & qualitate cum reliquis Familiaribus nostris, ipsis distribui, necnon eosdem ad audiendas prædicationes verbi Dei, quæ statis temporibus in Palatio nostro habentur, unacum Prælatis Romanæ Curiæ, aliisque Familiaribus nostris, quemadmodum consueverunt, admitti volumus & jubemus.

Quem locum teneri debent in Functionibus.

Item in Capella Pont. sitis.

§. 10. Sessionis vero locum, quem in Capellis, quæ in Basilica nostra Vaticana celebrantur, hactenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontificii Solii gradu, infra Almæ Urbis nostræ Conservatores, idem in posterum in prædictis, aliisque Capellis, quæ pro loci amplitudine eodem ritu disponi poterunt, eisdem assignari decernimus. Ubi vero Capellæ in Pontificiis nostrarum Ædium Sacellis habeantur, seu in aliis Ecclesiis & locis eodem ordine disponantur, quo in prædictis Ædium nostrarum Sacellis ordinari consueverunt; firmam eisdem & ratam esse volumus concessionem sedilis, seu scamni ad ipsorum usum, ante scamnum, seu sedile pro nostri ad honorem Cubiculariis apponi solitum, de nostro expresso mandato semel positi & assignati, ac deinde per alias nostras in forma Brevis Literas die quinta Martii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas in perpetuum attributi, itaut ab ejusdem scamni, seu sedilis usu & possessione a nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi vero pro deferenda Umbella seu Baldacchino in supplicationibus Pontificiis, necessarius forte numerus non adsit dilectorum Filiorum utriusque Signaturæ nostræ Referendariorum, quibus hujusmodi honorem privative concessum esse dignoscitur, hujusmodi numerum, præsente Pontifice, ab ipsius Cubiculariis secretis, vel, his etiam deficientibus, ab aliis ejusdem Cubiculariis, honoris nuncupatis; eodem vero Pontifice absente, ab Advocatis Consistorialibus suppleri debere decernimus.

Jus deferendi Baldachinum in Processionibus Pontificiis certis locis.

§. 11. In Conciliis autem tam Generalibus, quam Provincialibus, aliisque, in quibus eosdem Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatos, seu tanquam præsentis forte Pontificis Familiares Romanam Curiam sequentes, seu tamquam de Legati Apostolicæ Sedis comitatu, vel etiam tamquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more positum esse dignoscitur, locum & sessionem habere contingat; easdem omnino præeminentias, ac prærogativas tam respectu Officialium Romanæ Curiæ, quam aliorum quorumlibet, eisdem competere volumus, quas in Palatio Nostro, atque in Romana Curia, & Urbe obtinere solent.

Ipsorum præeminentiæ in Conciliis.

§. 12. Habitus porro formam eisdem usitatam Advocati prædicti in posterum etiam perpetuo retineant, tam in Pontificalibus, aliisque solemnioribus Functionibus, Capellis, Consistoriis, Processionibus, Equitationibus, quam in ipsorum actibus Collegialibus; laneam scilicet talarem Cappam, coloris violacei, rubris undequaque futuris fulcitam, & Holoserico rubro subsutam, cum Capputio ab anteriori parte rotundo, a tergo vero prolixiori, Holoserico pariter rubro intrinsecus, eodem vero etiam extrinsecus æstivo tempore, hyemali autem armellinis pellibus respective subsuto, eoque vel aperto, vel clauso pro functionum diversitate gestando. Habeant etiam Pluvialis usum in die Coronationis Romani Pontificis, & in altera die, qua novus Pontifex Constantinianæ Lateranensis Basilicæ possessionem solemniter capit; ut scilicet, dum ad decantandum laudes, faustaque omnia novo Pontifici de Cælo adprecanda, præcinente supradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die vero Possessionis altero ejusdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apostolicis procedunt, Pluvialibus transversis induantur; itaut pars aperta Pluvialis remaneat supra humerum dextrum, circa collum autem supra Pluviale Capputium de more deferant: Extra vero prædictas Functiones, usualem gestationem Vestis Talaris nigri coloris, cum simili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Prædecessore Nostro per speciale Decretum sub die vigesima septima Novembris anni millesimi sexcentesimi quinquagesimi quinti eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative concessam, approbamus & confirmamus; ita scilicet, ut nemini liceat similibus Vestibus & Insigniis uti, ipsisque electis Auditoribus Causarum Sacri Palatii Capellanis Nostris vetitum sit hujusmodi Habitum assumere, nisi de licentia Collegii prædicti Advocatorum Consistorialium, juxta antiquam

Varii habitus delati juxta varietatem functionum eisdem competentium.

PONT. A. V.

ANNO. 1744.

quam obſervantiam, ab eodem Collegio per ſupplicem libellum expreſſe petenda & reſpective concedenda; quemadmodum Nos omnibus & ſingulis, & ſpecialiter Auditoribus electis præfatis, non obſtante quacumque conſuetudine in contrarium forſan inducta, per hæc Apoſtolica ſcripta vetamus atque interdicimus.

Et habitus Viatorii uſus concedimus.

§. 13. Utque præterea ex Alma Urbe Noſtra alio proficiſcentibus prædictis Aulæ Noſtræ Conſiſtorialis Advocatis debitus honor ab omnibus habeatur; quod jam vivæ vocis oraculo eiſdem conceſſimus, ut ſcilicet habitu viatorio ad formam habitus per Prælatos & Familiares Noſtros extra Urbem geſtari ſolitis, ſervato tamen nigro colore, Advocati prædicti uti poſſint & valeant, præſentium quoque tenore expreſſe concedimus & indulgemus.

IV. Quod munerum e carissima.

Præcipuum Officium eſt Cauſas Conſiſtor. pertractare.

§. 14. Præcipua vero & propria eorum Collegii munera ea ſunt, quæ circa Conſiſtorium, & actus atque negotia in eo gerenda atque tractanda, verſantur; Quæ quidem ita ipſorum Advocatorum Conſiſtorialium propria ſunt, ut ad ipſas functiones pro hujuſmodi Advocati munere in Conſiſtorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanæ Curiæ Prælatos adſcripti reperiuntur, niſi Prælatitio habitu depoſito, habitum Advocati Conſiſtorialis in eum finem induere conſentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti cauſa in Conſiſtorio ſecreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii, quam Advocati Conſiſtoriales prædicti ad deducenda Partium jura ſunt admittendi. Et quoniam inter majores cauſas, quæ a Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum ſuorum conſilio definiunt, Beatificationes Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationes merito recenſentur, congruum propterea viſum eſt, ut prærogativa ſcribendi in Jure in hujuſmodi Cauſis Collegio Advocatorum Conſiſtorialium reſervaretur; quamvis, habita ratione plurium Officiorum, quæ illis incumbunt, opportune quoque ſtatutum ſit, a Congregatione Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpoſita, duodecim alios e celebrioribus Romanæ Curiæ Cauſarum Advocatis ad hunc effectum approbari & deputari, ad hoc ut Cauſarum hujuſmodi Poſtulatores earum Patrocinium alicui ex illis, pro ipſorum libitu, ſervatis ſervandis valeant demandare.

In Cauſis Beatificat. & Canoniz. ſcribere in jure.

Et eaſdem cauſas in Conſiſtorio peroratre.

§. 15. Ad ipſos tamen Aulæ Conſiſtorialis Advocatos privative ſpectat publicas in Conſiſtorio inſtantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc eſt in Conſiſtoriis publicis, quæ in traditione Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, ſeu in receptione Legati Sedis Apoſtolicæ ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad præſtandam obedientiam Sedi Apoſtolicæ miſſi celebrantur, Orationes habere ſuper meritis ac virtutibus prædictorum Servorum Dei, & Beatorum, inſtando apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis, aut Canonizationis Cauſæ committantur, ſeu ulterius promoveantur, aut reſpective expediantur; quemadmodum, abrogato veteri more minus decenter inducto, declamandi ſcilicet de rebus profanis, & plerumque de atrocioribus criminibus confictis & imaginariis, per Urbani Papæ VIII. Prædeceſſoris Noſtri Decretum ſub die vigeſima ſeptima Januarii anni milleſimi ſexcenteſimi trigeſimi primi editum, ſubſequuta deinde circa methodum in hujuſmodi Orationibus ſervandam peculiari inſtitutione, firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quæ in duo, aut ad ſummum in tria Conſiſtoria ſingulæ dividi conſueverunt, quæque non ſolum a Senioribus & Participantibus, ſed etiam a Junioribus & Coadjutoribus per turnum, ſervato antianitatis ordine, & a Coadjutoribus prædictis tam ex propria, quam ex Coadjuti perſona, haberi ſolent, decem ſcuta auri in auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex maleficiorum proventibus, expedito Mandato a Notario Charitatis, eoque a Gubernatore Almæ Urbis Noſtræ ſubſcripto, perſolvi debent.

Ac relationes in publicis Conſiſtoriis; inſtantias vero in ſolemnibus Canonizationum proponere.

§. 16. In iis pariter publicis Conſiſtoriis, quæ pro alicujus Beati Canonizatione cogunt ur, ad Advocatum pertinet Conſiſtorialis Aulæ, vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei ſuſe integreque enarrare, atque Inſtantias Eccleſiarum, Principum, & Populorum pro ejuſdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici repræſentare. Idemque paratus eſſe debet prædicta omnia, ſi opus ſit, in ſequenti Conſiſtorio ſemipublico ſtrictim referre. Deinde in die ſolemni Canonizationis in Vaticana Baſilica peragendæ, iterum pro definitivæ ſententiæ prolatione coram Summo Pontifice publice inſtare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea geſſerit, ex emolumentis, quæ occaſione Canonizationis, Advocatorum prædictorum Collegio debentur, triginta ſcuta monetæ percipiet, a Poſtulatore autem Cauſæ, eidem dono dabitur Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati.

Omnes inſtantiæ, & Supplicationes in Conſiſtorio nonniſi eorum medio proponi debent.

§. 17. Quotieſcumque demum Summo Pontifici in Conſiſtorio ſedenti ſupplicandum fuerit, ſive ii, quorum res agitur, in Curia præſentes ſint, ſive abſentes, dummodo non ſint Imperatoriæ, Regiæ, aut Cardinalitiæ dignitatis, & in ipſo Conſiſtorio perſonaliter conſtituti; id nonniſi alicujus Advocati Conſiſtorialis voce & opera peragendum erit. Ipſique S. R. E. Cardinales, ubi ſuæ Dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Conſiſtorialem a Collegio de ipſorum aſſenſu deputandum, præſentibus eorumdem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, inſtantiam ſuam Conſiſtorio proponi facere debent: Qua de cauſa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum antea depoſiti, eidem Collegio præſtandi ſunt, iique inter Participantes æquis portionibus dividendi.

Preces pro conceſſione Pallii ipſi exhibere debent.

§. 18. Similiter Patriarchæ, Archiepiſcopi, & nonnulli ex Epiſcopis, qui, vel ex Eccleſiarum ſuarum juribus, vel ex perſonali conceſſione, honore Pallii decorantur, illud in Conſiſtorio ſecreto per interpoſitam Advocati Conſiſtorialis perſonam poſtulabunt. Ideoque ſi Patriarcha, Archiepiſcopus, ſive Epiſcopus, ut ſupra, Pallio donandus, in Romana Curia præſens exiſtat, in Conſiſtorio prædicto coram Pontifice ſe ſiſtet, medius inter Advocatum pro eo perorantem a dextris, & Magiſtrum Ceremoniarum a ſiniſtris; ſi vero Prælatus extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magiſter vero Ceremoniarum ſiniſtrum, Advocatus autem Conſiſtorialis medium locum tenebit; atque hic pro ſupradicti Pallii conceſſione demiſſas Pontifici preces exhi-

ANNO 1744. exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in Partibus Infidelium existente, vel cui ad instantiam, & juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositæ de Pastore provisum fuerit, Advocatus prædictus decem Ducatos auri de Camera, qui præcedenter depositi esse debent, pro hujusmodi petitione percipiet. Ad has vero petitiones in Consistorio proponendas soli admittentur septem Advocati seniores seu Participantes, per turnum, exclusis Junioribus & Coadjutoribus, nisi ex persona alicujus ex Senioribus prædictis ad postulandum accesserint.

PONT. A. V.

V. Advocatorum Consistorialium Collegio privative incumbit, quoad regimen Archigymnasii Urbis, cujus Rectoratus eorum Collegio alias unitus fuit.

§. 19. Alterum vero Officiorum genus, quod eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privative incumbit, ad hujusce Almæ Urbis Nostræ Archigymnasii & Studii Generalis regimen spectat: Cujus Gymnasii Rectoratus cum olim uni ex Prælatis Romanæ Curiæ ad ejus vitam concedi & assignari soleret, a Sixto Papa V. Prædecessore Nostro per ejus Literas Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo octuagesimo septimo, decimo Kalendas Septembris sub Plumbo datas, pluribus ex causis animum ipsius moventibus, necnon in compensationem certæ pecuniarum summæ a prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio in eum finem persolutæ, eidem Advocatorum Consistorialium Collegio cum omnibus & singulis illius Officii juribus, redditibus, & emolumentis, necnon cum quibusvis honoribus, oneribus, jurisdictionibus, facultatibus, & privilegiis supradicto Rectori Prælato alias competentibus, perpetuo unitum, annexum & incorporatum fuit.

Hinc a Pont. nec confirmatur, cum facultate deputandi Rectorem pro tempore &c.

§. 20. Quam proinde unionem & perpetuam annexionem & incorporationem Officii Rectoratus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gymnasium, ejusque Ecclesiam, Scholas, & Bibliothecam regendi, asservandi, & gubernandi, unumque ex proprio Collegio in singulos annos Studiorum Rectorem, atque alterum Bibliothecarium, tum etiam Bibliothecæ prædictæ Custodes, aliosque Gymnasii prædicti Officiales, & Ministros, respective eligendi & deputandi; salvo eorum jure, quibus vel onerose, vel alio legitimo titulo nonnullorum Officialium hujusmodi deputatio competere dignoscatur; necnon ejusdem Bibliothecæ libros permutandi; statuta quoque, ordinationes, & provisiones pro Gymnasii prædicti meliori regimine & utilitate condendi, faciendi, & publicandi, atque illa seu illas, toties quoties eisdem, seu eorum majori parti expedire videbitur, mutandi & innovandi, sicuti per Prædecessores Nostros Sixtum V., Clementem VIII, & Alexandrum VII. Romanos Pontifices eisdem alias concessæ fuerunt, approbamus & confirmamus, &, quatenus opus sit, de novo concedimus & indulgemus.

Eorumdem jura in electione Lectorum, & Artium Professorum.

§. 21. In eligendis autem per concursum, quoties ita Nobis, & Successoribus Nostris placuerit, tam Juris Canonici, & Cæsarei in Archigymnasio prædicto Antecessoribus, quam aliorum, Theologiæ, Linguæ Sanctæ, aliorumque, necnon rationalis & experimentalis Philosophiæ, Medicinæ, & cæterarum artium & facultatum, quæ in Archigymnasio hujusmodi publice traduntur, & explicantur, Professoribus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium examini coram Venerabili Fratre Nostro Annibale Episcopo Portuensi, S. R. E. Cardinali Camerario, & ejusdem Archigymnasii, atque Universitatis Studii generalis Cancellario, S. Clementis nuncupato, ejusque in Officio Camerariatus hujusmodi Successoribus, habendo, Advocati prædicti collegialiter semper assistant; & pro eorum, qui examinati fuerint, electione, una cum Camerario prædicto, qui tamen duplicis suffragii jure gaudere debeat, iidem Advocati Consistoriales suffragium ferant. Et quidem examen eorum, qui ad obtinendas Cathedras in Decretis, seu in jure civili scientiam & peritiam suam profitentur, ab ipsis Advocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad aliarum vero scientiarum, sive facultatum, aut Linguarum Lectores Candidatos experiendos atque probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tempore deputato, cum prædicti S. R. E. Cardinalis Camerarii participatione, & assensu alii assumentur Assessores in scientiis, facultatibus, & Linguis hujusmodi præstantes, juxta quorum consilium atque sententiam tam Camerarius, quam Advocati prædicti in suffragiis ferendis super concurrentium peritia judicia sua dirigere valeant. Ac denique totius examinis, sive concursus, & suffragiorum latorum relatio, Nobis, seu Romano pro tempore Pontifici, fiet; ut vacanti Cathedræ, sive Lecturæ, de persona habili & idonea auctoritate Apostolica provideatur.

VI. Facultas privativa doctorandi in Urbe in utroque vel altero jure.

§. 22. Firmamque præterea, & ratam perpetuo esse volumus privativam facultatem Candidatos in utroque seu alterutro Jure Canonico & Cæsareo experiendi, probandi, eosdemque Doctores in utroque seu alterutro Jure prædictis in Romana Curia & Urbe creandi, eisque Doctoratus hujusmodi insignia conferendi, supradicto Advocatorum Consistorialium Collegio cum antiquæ consuetudinis, & possessionis jure competentem, tum etiam expressis Prædecessorum Nostrorum Indultis & Privilegiis multoties concessam & attributam, præsertim vero a fel. recor. Sixto Papa IV., Julio Papa III., Sixto Papa V., & Clem. Papa VIII., prout in eorum Literis decima octava Septembris anni millesimi quadringentesimi octuagesimi tertii, sexta Februarii anni millesimi quingentesimi quinquagesimi secundi, tertia Septemb. anni millesimi quingentesimi octuagesimi septimi, & duodecima Septembris anni millesimi sexcentesimi primi, respective, datis plenius disponitur & continetur. Asserta vero Privilegia, Indulta, Licentias, & Facultates, quorum prætextu aliæ personæ, seu Collegia cujuscumque status, gradus, conditionis, & præeminentiæ, id sibi licere contendunt, licet alias a prædictis aliisque Prædecessoribus nostris declarata, moderata, seu respective revocata, annullata, & viribus vacuata fuerint; Nos etiam, quacumque auctoritate, & potestate, & quibuscumque ex causis, etiam ex titulo onoroso, & sub quibusvis verborum formulis, expressionibus, clausulis, & Decretis, etiam per Nos, & Prædecessores Nostros, Sedemque Apostolicam, eadem prædictis concessa forent, & quamtumvis longæ & immemorabilis consuetudinis usu ab eisdem sive personis, sive Collegiis possessa & obtenta fuerint, præsentium pariter tenore, quatenus opus sit, revocamus, annullamus, & viribus perpetuo vacuamus.

Revocatis quibusvis prætensis privilegiis aliis Personis, vel Collegiis concessis.

§. 23. Et nihilominus attendentes, quod inter

Lis inter Protonota.

PONT. A. V.

sion Apostolicos & Advocatos Consistoriales super jure Doctorandi in utroque Jure, in Rota pendens, extinguitur.

inter Dilectos Filios Collegium Nostrorum & Sedis Apostolicæ Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum, de numero Participantium, ex una, prædictumque Collegium Nostræ Consistorialis Aulæ Advocatorum, ex alia parte, lis, & Causa super facultate promovendi ad gradum Doctoratus in utroque, vel alterutro Jure, tam in Urbe ejusque Districtu, quam extra illam & illum, in Causarum Palatii Nostri Apostolici Auditorio, coram certo illius Auditore introducta, adhuc pendet indecisa: Nos, qui jura, rationes, & exceptiones utriusque Partis, tam voce nostris auribus insinuata, quam scripto deducta, per Nos ipsos accurate examinavimus, & matura consideratione perpendimus; Volentes ab utroque Collegio tam Notariorum, quam Advocatorum hujusmodi, quorum singulares personæ familiares Nostri existunt, omnes & quascumque super hac re lites, & controversias penitus e medio tollere, eorumque respective jura, facultates, & privilegia certis, congruisque limitibus præfinire; Motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, prædictam, ac quamcumque aliam, si qua sit, litem & causam, in prædicto Auditorio, vel alio quovis Tribunali, coram quocumque Judice, & in quacumque instantia, inter utrumque Collegium hujusmodi super præmissis pendentem (illius respective statum, merita, & alia quæcumque, etiam de necessitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriusque Collegii prædicti concessiones, indulta, privilegia, & Literas Apostolicas, eorumque totales, & integros tenores satis Nobis cognitos, & perspectos, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes), harum serie ad Nos avocamus, penitusque & omnino supprimimus, & extinguimus, perpetuumque desuper silentium imponimus, atque os occludimus. Eisdem vero Notariis de numero prædicto nullatenus licuisse, aut licere statuimus & declaramus, obtentu & vigore Literarum sel. record. Sixti Papæ V. Prædecessoris Nostri incipien. *Laudabilis* super eorum privilegiis editarum, sub datum videlicet Nonis Februarii Pontificatus sui Anno Primo, vel quarumvis aliarum Literarum Apostolicarum sub quacumque forma eidem Collegio concessarum, examinationem cujusquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque Jure suscipere cupientis, ad Partes, & extra Urbem committere, nec sub aliena fide, & relationibus examinationis hujusmodi, absentem quemquam, cum clausula, ac si esset præsens, prout sæpius hactenus factum fuisse intelligimus, ad hujusmodi doctoratus gradum in eadem Urbe promovere; sed tantummodo Notarios Nostros prædictos, eorumque Collegium quatuor personas singulis annis, easque in Urbe prædicta vere, & realiter præsentes, prævio rigoroso examine, personaliter, & collegialiter per ipsosmet Notarios faciendo, & non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici a recol. mem. Urbano Papa VIII. etiam Prædecessore Nostro eidem Collegio concessi, per suas Literas datas sub Annulo Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentesimi vigesimi noni, ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, libere, & licite posse præsenti nostræ declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, & non aliter

Definitur non licuisse, neque licere Protonotariis Doctoratus gradum concedere postulantibus absentibus.

Sed quatuor tantum Personas in Urbe præsentes ad gradum hujusmodi singulis annis promovere juxta Urbani VIII. Indultum.

intelligendas, & interpretandas fuisse, atque inposterum intelligi, & interpretari debere eorundem Sixti, & Urbani Prædecessorum Literas prædictas, quas pro majori Cautela, & quatenus opus sit, eatenus limitamus, revocamus, & abolemus, quatenus præsentibus nostris Literis in aliquo adversentur, easdem in omnibus, & per omnia ad viam, & terminos earundem præsentium reducentes; Ne in re, quæ tanti momenti est, pro recto ac felici Sanctæ Ecclesiæ & Reipublicæ gubernio, vel periculum immineat, quod sub aliena fide, & relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur indocti, & qui, si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter & collegialiter adhibitam subiissent, minus idonei forsan reperti fuissent; Vel id quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet prædicto Notariorum Nostrorum Collegio, cui de vere, & realiter præsentibus in eadem Urbe, non nisi quatuor singulis annis, diligenti præmisso examine, juxta memoratum Urbani Prædecessoris indultum, ad gradum prædictum promovere concessum fuit; id ipsum in numero indefinito permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, & in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

Promotiones tamen absentium ab ipsis iam factæ revalidantur.

§. 24. Ad consulendum tamen indemnitati eorum, qui hactenus a Dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis prædictis extra Urbem, & in absentia, contra præsentis nostræ declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque, vel alterutro Jure susceperint; omnes & singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas auctoritate nostra perpetuo revalidamus; & quascumque promotionum hujusmodi nullitates, ex potestatis dumtaxat defectu provenientes, earundem præsentium tenore sanamus; Easdemque promotiones, & gradus hactenus ita collatos, & respective susceptos, ad omnes effectus, ad quos de cætero valere censebantur, eisdem sic, ut præfertur, promotis inposterum etiam suffragari debere statuimus.

Utque ipsi Protonotarii singulis annis inposterum valeant in Urbe non quatuor, sed sex Personas in utroque jure doctorare indulgetur.

§. 25. Quia vero illustre, & perantiquum eorundem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis, & familiaritatis obsequia, quæ Nobis, & Apostolicæ Sedi incessanter impendit, aliaque illius, & Notariorum prædictorum merita speciali benevolentia prosequimur, volentes aliquam propensæ nostræ erga illud voluntatis significationem exhibere, eisdem Notariis de numero prædicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem, & potestatem per easdem præsentes tribuimus & impertimur, ut ipsi de cætero in perpetuum singulis annis, non quatuor dumtaxat personas, easque familiares, & pauperes, prout in dictis Urbani Prædecessoris Literis præscriptum reperitur, sed vigore præsentium, sex quidem personas, etiamsi non familiares, nec pauperes, (dummodo tamen in Urbe præsentes existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad prædictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint, & valeant; Ita quod sic per eos pro tempore promoti, & laureati omnibus & singulis favoribus, honoribus, gratiis, & privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiæ Urbis Laureati de jure, usu,

ANNO 1744.

ANNO 1744. PONT. A. V.

uſu, privilegio, conſuetudine, aut alias quomodolibet utuntur, fruuntur, & gaudent, pariformiter, & æque principaliter uti, fruiri, potiri & gaudere poſſint & debeant, ac ad omnes & quoſcumque effectus, etiam Eccleſias Cathedrales aſſequendi, ab omnibus ubique cenſeri, haberi, & reputari, ac ſi in prædicto Archigymnaſio vere promoti & laureati fuiſſent: Ampliantes & extendentes quoad hæc utraſque Sixti, & Urbani Prædeceſſorum Literas prædictas, de cætero in ſuo robore permanſuras.

Servatis tamen ſervandis: quod numerus duo annos non completus æquetur ſubſequentibus annis reintegrari.

§. 26. Volumus autem, quod iidem Notarii, eorumque Collegium prædictum in promotione, & creatione dictorum ſex, alterius, vel utriusque Juris, Doctorum, omnia & ſingula ad præſcriptum dictarum Urbani Prædeceſſoris, & Noſtrarum præſentium ſervanda & adimplenda, omnino ſervare & adimplere teneantur; Et quod numerus dictorum ſex, & non ultra, quavis de Cauſa uno anno non completus, non poſſit, nec valeat ſubſequentibus annis compleri vel reintegrari; quodque nota rogitus promotionum, cum nomnibus, & cognominibus, ac Patria promotorum, intra Menſem ex tunc proximum, a die cujuſlibet promotionis computandum, ad Archivum Urbanum, ad inſtar aliorum rogituum, per Secretarium Collegii hujuſmodi, vel per ipſos promotos, & laureatos, deferri omnino debeat; Et tunc ſolum, videlicet, poſtquam nota prædicta ad Archivum Urbanum delata fuerit, & non antea, talis promotus pro Doctore, ſe gerere, & pro legitime laureato, & promoto ad quoſcumque Juris effectus haberi poſſit; Alias promotus ipſe pro Doctore publice, vel privatim ſe gerens, pœnam falſi ipſo facto & jure incurrat.

Promotionum rogitus intra menſem ad Archivum Urbanum deferatur.

Omnes promotiones ab aliis & aliter in Urbe faciendæ irritantur.

§. 27. Omnes vero alias promotiones, & creationes Doctorum in utroque, ſeu altero Jurium, atque Inſignium Doctoralium traditiones ab aliis, quam Advocatis Conſiſtorialibus prædictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipſos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, præter, vel contra præſcriptam formam, & ultra præfinitum numerum, in Romana Curia & Urbe prædicta impoſterum factas vel faciendas cum omnibus inde ſecutis & ſequendis quibuſcumque, irritas & inanes, nulliuſque roboris vel momenti eſſe & fore, ac pro nullis & infectis haberi, & cenſeri, neminique ad quoſcumque effectus ullo unquam tempore ſuffragari debere, ipſoſque ab aliis, quam Advocatis prædictis, etiam per eoſdem Notarios de numero prædicto, ultra ſex præfatos, ad gradum Doctoratus hujuſmodi nulliter & attentate promotos vel aſſumptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apoſtolica Auctoritate ſtatuimus, atque decernimus.

Ad Officia & Beneficia Urbis & Curiæ Romanæ Doctoratus gradum requirentia, admittuntur Doctores in exteris Univerſitate jam nunc promoti.

§. 28. Præterea ſupradictos Noſtræ Conſiſtorialis Aulæ Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus, & gratiis proſequi, & tam prædicti Archigymnaſii Almæ Urbis Noſtræ ſplendori & dignitati, quam feliciori, atque utiliori Romanæ Curiæ ſtatui, & regimini plenius conſulere & providere volentes, ſimulque dignum rationique conſonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Prælaturas, Magiſtratus, aliaque munia, & Officia dictæ Curiæ, quæ in eadem Curia, & in Romana Urbe conſiſtunt, & in ea exercentur, & quæ Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent, aut quomodolibet requirunt, pro tempore aſſumi, & promoveri deſiderant, eorum doctrinæ & idoneitatis, in prædicto Archigymnaſio publicum præbeant exprimentum; Apoſtolica Auctoritate prædicta, motuque, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, ſtatuimus atque ſancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis præſentium ad hujuſmodi Doctoratus gradum in quacumque publica & approbata tam Status Eccleſiaſtici, quam extera Univerſitate Studii generalis, legitime promoti extiterint, ad Prælaturas, Magiſtratus, Judicaturas, Lecturas, & Dignitates, etiam Eccleſiaſticas dictæ Urbis, necnon ad facultatem ſcribendi tam in jure, quam in facto, & patrocinandi ut Procuratores in cauſis coram prædicto Rotæ Romanæ Auditorio, dummodo cætera neceſſaria requiſita illis alias reſpective ſuffragentur, admitti, illaſque & illos ſeu illa recipere, retinere, & exercere libere & licite poſſint & valeant, nec ob id eundem Doctoratus gradum in dicto Archigymnaſio iterato ſuſcipere cogantur. Contra vero ii, qui ante diem publicationis earundem præſentium Literarum nondum Doctoralem gradum, ut præfertur, ſuſcepiſſe comperti fuerint, ad aliquam ex Dignitatibus, vel aliquod ex Beneficiis Eccleſiaſticis in Baſilicis, aut Collegiatis, vel aliis Eccleſiiis ejuſdem Urbis conſiſtentibus, pro quibus aſſequendis, obtinendis vel retinendis ex Sacrorum Canonum, aut Generalium Conciliorum, vel Conſtitutionum Apoſtolicarum, ſeu aliarum Sanctionum diſpoſitione, vel etiam ex lege fundationis, gradus, & qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Prælaturas, Magiſtratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, & Lecturas publicas Urbis, & Curiæ prædictarum, necnon ad facultatem patrocinandi tanquam Procuratores in cauſis coram eodem Rotæ Auditorio, aut reſpondendi de jure, ſeu ſcribendi pro Advocati munere coram quocumque Judice, ſeu Tribunali; ac demum ad quodcumque munus, vel Officium Urbis, & Curiæ prædictarum in ipſa Urbe exercendum, quod de jure pariter, vel ſtatuto, aut ex aliqua Apoſtolica Conſtitutione & Ordinatione, vel etiam ex longa & inveterata conſuetudine gradum & qualitatem Doctoralem hujuſmodi exigat, vel requirat, non poſſint, nec valeant recipi, vel admitti, illaſque ac illos & illa reſpective obtinere vel exercere; etiamſi Prælaturæ, & Judicaturæ prædictæ ejuſdem Rotæ, Cameræ, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Signaturæ Noſtræ, Populi Romani, vel cujuſvis Collegii etiam privilegiati, & privilegiatiſſimi, ac ſpecialem & ſpecialiſſimam, ac ſpecificam, & individuam mentionem & expreſſionem requirentis exiſtant; niſi ante admiſſionem & receptionem hujuſmodi, vel, quoad prædicta Beneficia & Dignitates Eccleſiaſticas, infra tempus a jure, vel Conſtitutionibus, & Canonicis Sanctionibus prædictis, aut in fundatione reſpective præfixum, Doctoratus gradum in ipſo publico Urbis Noſtræ Archigymnaſio ſuſceperint: Decernentes, & eadem Auctoritate ſtatuentes, quod gradus Doctoratus hujuſmodi poſt earundem præſentium publicationem in alia quavis Studii generalis Univerſitate tam extera, quam Status Noſtri

Sed excludantur qui in poſterum in Archigymnaſio Urbis promoti non fuerint.

Eccle-

Digitized by Google

PONT. A. V. ANNO 1744.

Ecclesiastici, quantumvis publica, approbata, celebri, & famosa, ac specialissima mentione digna, datus & receptus, ipsis graduatis ad quemcumque alium, non autem unquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Prælaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera, & Officia prædicta in Curia & Urbe Nostra, suffragari de reliquo valeat; immo pro effectu præmissorum Doctoratus gradus alibi datus, & receptus, habeatur, & haberi debeat, ac si nullo modo datus, ac receptus fuisset.

Exceptis his, qui de simili Officia alicui Civitati, vel Nationi adsunt.

§. 29. Ab hac tamen generali lege illos dumtaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii Nostri Apostolici nominari, & Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, præsentari, seu alias juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi & deputari contingat: Ut scilicet, si illi, qui ad prædicta Officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respective Universitate aut Collegio, quibus Indulta hujusmodi seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisse dignoscantur, hujusmodi gradus ab iis, ut præfertur, susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos præsentaverint, necnon Pontificis judicio, qui eosdem ad prædicta Officia elegerit & deputaverit, satis eisdem suffragari censeatur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendi; absque eo quod ad iteratam prædicti gradus susceptionem in dicto Sapientiæ Archigymnasio compelli possint.

Commissio specialis omnibus Tribunalium & Collegiorum Urbis Capitibus pro præmissorum executione.

§. 30. Ut igitur ordinatio & Statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, Venerabilibus Fratribus Nostris Thomæ Episcopo Ostien., & Velitern. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rusio, & Annibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio Nostro Nereo S. Eustachii prædictæ S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis. Signaturæ nostræ Justitiæ Præfecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; & dilectis præterea Filiis Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de numero Participantium, & Capellanorum Nostrorum, Causarum Sac. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Cameræ Nostræ Apostolicæ, & Signaturæ Justitiæ Referendariorum Votantium, atque Abbreviatorum de Parco Majori, ipsorumque Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatorum, & Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respective Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, & aliarum Ecclesiarum dictæ Urbis, aliisque Superioribus & Personis præsentibus, & futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, & pro tempore spectabit, per hæc eadem scripta committimus & injungimus, quatenus ordinationi & statuto prædictis humiliter intendentes, præmissa observari & adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, & Beneficia prædicta, qui Doctoratus gradum in prædicto Archigymnasio non susceperit, extra casus a Nobis, ut supra, exceptos, admittant seu recipiant, neque contra ordinationis & statuti Nostri hujusmodi seriem, dispositionem, & tenorem, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari ullo unquam tempore permittant.

VII. Collegio Advocatorum Consistorialium perpetuo asseruntur infrascripta Officia.

§. 31. Quæcumque demum Romanæ Curiæ munera prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio, tam expressis Prædecessorum Nostrorum concessionibus, quam longæ consuetudinis usu privative, ut præfertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia & singula ita supradicto Collegio addicta & acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque munus Promotoris Fidei; de quo decretum adest Urbani VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi, in favorem ipsius Collegii hactenus inviolabiliter observatum; & quo Nos ipsi, dum, in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfuncti fuimus; neque Officium Advocati Pauperum; aut aliud Advocati Fisci & Cameræ Nostræ Apostolicæ; quæ olim Seniori de Collegio prædicto pro tempore incumbebant, deinde vero arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricæ Basilicæ Apostolorum Principis; aut illud Advocati Senatus; & Populi Almæ Urbis Nostræ; vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante; alteri cuiquam personæ, præterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulæ Nostræ Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si quæ forte circa aliquod ex præmissis muneribus allegari posset, minime obstante, concedi debeat aut assignari.

Promotoris Fidei.

Advocati Pauperum, Advocati Fisci, & Cameræ Apostolicæ.

Advocati Fabricæ Basilicæ S. Petri.

Advocati S. P. Q. R. Et Commissarii Conclavis, Sede vacante.

Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci deinceps disjunctim conferantur.

§. 32. Volumus tamen, prædicta Officia Promotoris Fidei, & Advocati Fisci, quæ duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri & exerceri consueverant, sed a recol. mem. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI. justis & rationabilibus de Causis ab invicem disjuncta & separata fuerunt, per ejus Literas perpetuo valituras die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim conferri, & a duobus respective Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, & obtineat de præsenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus moderni Fidei Promotoris, Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem a fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XII. concessam, & ultra ipsius personam nullatenus extendendam. Proindeque assignationem portionis panis, & vini, necnon scutorum trecentorum monetæ Romanæ, quæ deinde laudatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma Litera datas die trigesima Aprilis anni millesimi septingentesimi decimi quarti, ex salariis & emolumentis Advocati Fisci detracta, una cum hujusmodi portione panis, & vini, prædicto Fisci Advocato ex Palatio Apostolico antea dari solita, Promotori Fidei pro tempore existenti de cætero persolvi mandavit, auctoritate prædicta & harum serie approbamus, confirmamus, & innovamus, atque in posterum, quum casus evenerit demanda-

Digitized by Google

ANNO 1744. mandatæ ſeparationis reipſa interum exequendæ, perpetuo ſervari mandamus.

Advocatus Fiſci, & Advocatus Pauperum abſtineant a Patrocinio Cauſarum ad eorum Officium non pertinentium.

§. 33. Præterea diſtricte præcipimus, ut quicumque ex prædictis Advocatis ad munus Advocati Fiſci & Cameræ Apoſtolicæ, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abſtineant a ſuſcipiendo Patrocinio aliarum Cauſarum, quæ ad Officium ſibi reſpective commiſſum minime pertineant; quacumque pariter in contrarium conſuetudine minime obſtante.

VIII. Licentia celebrandi faciendi in Oratorio privato.

§. 34. Ut autem tot tantiſque publicis graviſſimiſque muneribus aſſiduam operam impendere Advocati prædicti commode valeant, & ſpirituali ſimul eorundem conſolationi per Apoſtolicæ benignitatis favorem conſulatum ſit, quod jam per alias Noſtras in forma Brevis Literas ſub die vigeſima octava Februarii anni milleſimi ſeptingenteſimi quadrageſimi ſecundi expeditas, eiſdem elargiti fuimus, id etiam præſentium tenore, & auctoritate prædicta confirmamus & innovamus, ut ſcilicet eiſdem Advocatis Conſiſtorialibus eorumque Coadjutoribus nunc & pro tempore quandocumque exiſtentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe Noſtra, Oratorio ad hoc decenter muro extructo & ornato, ſeu extruendo & ornando, ab omnibus Domeſticis uſibus libero, per dilectum Filium Noſtrum in eadem Urbe ejuſque Diſtrictu Vicarium in ſpiritalibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, & quoad alia extra eamdem Urbem, per Ordinarium Loci reſpective, prius viſitando & approbando, unam Miſſam pro unoquoque die, dummodo in Domo hujuſmodi celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri conceſſa non fuerit, per ſe ipſos, ſi Sacerdotes fuerint, celebrare, ſeu per quemcumque Sacerdotem approbatum Secularem, vel de Superiorum ſuorum licentia Regularem, ſine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paſchatis Reſurrectionis, Pentecoſtes, & Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, aliiſque ſolemnioribus Anni feſtis diebus exceptis, in ſua, ac quatenus conjugati exiſtant, in eorum reſpective Uxorum, necnon in eorundem Filiorum, Conſanguineorum, & Affinium ſecum inſimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiæ præſentia, celebrari facere libere & licite poſſint, ita tamen ut Uxores, & nati, ac Conſanguinei & Affines ſupradicti prædictam unicam Miſſam ipſis quidem Advocatis præſentibus audire tantummodo, nunquam vero celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum ſervitiis non neceſſarii ibidem Miſſæ intereſſentes, ab obligatione audiendi Miſſam in Eccleſia diebus Feſtis de præcepto liberi minime cenſeantur. Utque hujuſmodi gratia ii dumtaxat ex Advocatis Conſiſtorialibus fruantur, qui ſuper illa Apoſtolicas in forma Brevis Literas ad uniuſcujuſque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint, & non alias.

IX. Collegii Statuta, ſtyli, & omnia alia Privilegia confirmantur.

§. 35. Præterea omnia & ſingula ſupra expreſſa, atque alia Collegio Advocatorum hujuſmodi conceſſa Privilegia & Indulta, necnon ejuſdem Collegii laudabiles ſtylos, uſus, & conſuetudines, ordinationes quoque, Conſtitutiones, atque Statuta pro ipſius Collegii felici regimine & gubernio facta & condita, licita tamen & honeſta, ac Sacris Canonibus & Concilii Tridentini Decretis, Conſtitutionibus Apoſtolicis, & præſentium tenori ac diſpoſitioni minime contraria, Apoſtolica auctoritate earundem tenore præſentium perpetuo confirmamus & approbamus, illiſque plenariæ & inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; ac omnes & ſingulos tam juris, quam facti, necnon ſolemnitatum quarumcumque quomodolibet omiſſarum, alioſque defectus, ſi qui forſan intervenerint in eiſdem, ſupplemus; illaque omnia auctoritate, & tenore prædictis innovamus, & de novo concedimus, ac ab omnibus & ſingulis perſonis, ad quas pro tempore ſpectat & ſpectabit in futurum, inviolabiliter perpetuo ſervari volumus, & mandamus. Utque ſupradicta eorum Statuta, Conſtitutiones, Ordinationes, ſtylos, uſus, & conſuetudines pro rerum tempore & perſonarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, caſſare, mutare, alterare, & alia illorum loco facere, condere, edere, & ſervare libere & licite valeant, quæ poſtquam facta, condita, & edita fuerint, dummodo, ut præmittitur, licita & honeſta, Sacriſque Canonibus & Decretis dicti Concilii, Conſtitutionibus Apoſtolicis, ac præſentium tenori contraria non exiſtant, eo ipſo dicta auctoritate confirmata ſint, ac ab omnibus & ſingulis, quos ea concernunt, in futurum ſub pœnis in eis contentis obſervari debeant; Inſuper ut ipſorum Collegii Secretarium, alioſque Officiales & Miniſtros pro ſuo arbitrio eligere & deputare, amovere, dimittere, & mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur, eiſdem auctoritate & tenore præſentium, etiam perpetuo concedimus & indulgemus, plenamque, liberam, & omnimodam facultatem & auctoritatem impertimur, quacumque in contrarium conſuetudine minime obſtante.

PONT. A. V.

Cum facultate condendi Statuta.

Et deputandi ac amovendi Collegii Officiales atque Miniſtros.

X. Clauſulæ præſervatiuæ.

§. 36. Decernentes eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmiſſis, ſeu eorum aliquo, jus vel intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis exiſtant, ſive alias ſpecifica & individua mentione & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati & auditi, neque Cauſæ, propter quas eædem præſentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel ſufficienter aut ullo modo juſtificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis Noſtræ, aut intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & ſubſtantiali defectu, notari, impugnari, infringi, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimili conceſſo vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe; Sed ipſas præſentes ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere & fore, ac dicto Collegio & Advocatis pro tempore exiſtentibus in omnibus & per omnia etiam perpetuo ſuffragari, ipſumque Collegium ad veri-

PONT. A. V. ANNO 1744.

verificationem ſeu juſtificationem præmiſſorum, vel partis eorum, minime teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere; ſed eaſdem, & in eis contenta quæcumque, ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter & inconcuſſe ſervari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 37. Sicque & non aliter in præmiſſis cenſeri, atque ita per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia ac poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Deputatio Jud. cum Executorum.

§. 38. Quocirca eiſdem Ven. Fratribus Noſtris Thomæ Epiſcopo Oſtienſi, & Velitterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Rufo, & Annibali Epiſcopo Portuen. ejuſdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis reſpective nuncupatis; necnon dilecto Filio Magiſtro Flavio Chiſio Cauſarum Curiæ Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujuſmodi Succeſſoribus, per hæc Apoſtolica ſcripta mandamus, quatenus ipſi, vel duo, aut unus eorum, per ſe, vel alios, ſeu alium, auctoritate Noſtra, prædictis Aulæ Noſtræ Conſiſtorialis Advocatis, eorumque Collegio, in præmiſſis omnibus & ſingulis, efficacis defenſionis præſidio aſſiſtant, faciantque eos, & eorum ſingulos, quoties pro iplorum parte ſuper hoc fuerint requiſiti, omnibus & ſingulis præfatis pacifice frui & gaudere, non permittentes eos, & eorum aliquem, per quoſcumque deſuper quomodolibet indebite moleſtari, inquietari, aut impediri: Contradictores quoslibet & rebelles cujuſcumque ſtatus, gradus, ordinis, dignitatis, vel præeminentiæ fuerint, per Cenſuras Eccleſiaſticas, & pecuniarias pœnas, aliaque opportuna juris & facti remedia, appellatione poſtpoſita, compeſcendo.

Contrariis plenissime derogatur.

§. 39. Non obſtantibus Noſtra & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, necnon præmiſſis omnibus, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus vel ſpecialibus Conſtitutionibus & Ordinationibus; necnon quibuſvis Almæ Urbis Noſtræ, Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Univerſitatum, necnon prædicti Advocatorum Conſiſtorialium Collegii, & Gymnaſii, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & conſuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clauſis, aut Literis Apoſtolicis quibuſvis perſonis, & eiſdem Urbi, necnon dilectis Filiis Populo Romano, aliiſque Civitatibus, & locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Univerſitatibus, aliiſque quibuslibet ſpecifica & individua mentione dignis, etiam ſub quibuſcumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibuſvis etiam clauſulis, & decretis etiam irritantibus in genere, vel in ſpecie, etiam motu ſimili, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ſeu Conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, & individua mentio, ſeu quævis alia expreſſio ad id ſervanda foret, illorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & exactiſſime ſervatis & ſpecificatis reſpective habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat, ad præmiſſorum effectum, pleniſſime & ampliſſime motu pari derogamus, & derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicat. præſent. Conſtitutionis in Urbe, tribuitur vis perſonalis annotationis omnibus factæ.

§. 40. Volumus inſuper & eadem auctoritate prædicta mandamus, ipſas præſentes, ſeu earum tranſumpta in locis ſolitis Almæ Urbis Noſtræ per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, & affigi, ſicque publicatas, & affixas, omnes & ſingulos, quos concernunt, ſeu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ & notificatæ fuiſſent.

Tranſumptis eidem præſtatur.

§. 41. Utque earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, ac ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio pœnalis.

§. 42. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam noſtrarum conſtitutionis, proviſionis, conceſſionis, confirmationis, ſtatuti, necnon prohibitionis, decreti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. die 29. Aug. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Majorem Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quarto, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

D. Card. Paſſioneus.
J. Datarius,
VISA DE CURIA.
J. C. Boſchi.
J. B. Eugenius.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 26. Septembris ejuſdem anni.

Digitized by Google

ANNO 1744. CVII.

PONT. A. V.

DE RITIBUS,

Ceremoniis, Uſibus, & Conſuetudinibus in Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi Indiarum Orientalium obſervandis, ſeu vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Prædeceſſorum Decreta: Et ad nova Poſtulata dantur opportunæ Declarationes, & Reſponſiones.

Quæ per præfectum publicationem evenerunt, non ſine cauſa conſidit.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Tropheum.

Pontificis ſtudium pro tuenda fidei & diſciplinæ puritate, & Eccleſiæ concordia.

OMNIUM ſolicitudinum, quæ demandatum Nobis, Divino prorſus conſilio, nulloque merito noſtro, ſupremi univerſaliſque Paſtoris munus graviſſimum præter modum, formidandunque conſtituunt, potiſſima ſane, quæque magis animum noſtrum exſtimulat, Noſque perpetuo trepidantes, & anxios habet, ea eſt, ut concreditum Nobis Fidei depoſitum, integrum, illibatumque ſervemus; ideoque omne ſtudium noſtrum operamque in id conferamus, ut late diffluentes ſuper faciem Terræ Cœleſtis doctrinæ latices nullo aut corruptelæ luto, aut erroris inficiantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla ſorte Gentilitatis ſuperſtitione obumbretur; atque ut ii, quos e poteſtate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis veſtibus, in admirabile lumen ſuum vocavit miſericors Deus, in ſpemque evexit æternæ ſalutis, & hæreditatis, corde credentes ad juſtitiam, operibuſque quod credunt comprobantes, & myſtici Corporis Chriſti, quod eſt Eccleſia, digna ſe membra exhibentes, id ipſum dicant, ut Apoſtolus exoptabat ardenter, & ſint perfecti in eodem ſenſu, & in eadem ſententia Hinc cum primum Altiſſimo placuit humilitatem noſtram ad ſummi Apoſtolatus apicem evehere, nulli unquam labori parcere decrevimus, quem non ſolum ad propagandam in omnem Terram Fidei, & ſalutis ſcientiam, ſed etiam ad unitatem ſpiritus, & doctrinæ inter Fideles ubique fovendam & confirmandam, vel, ſicubi opus eſſet, reconciliandam & ſtabiliendam, opitulante Deo, proficuum & neceſſarium fore deprehenderemus.

Refert diſſenſiones ſuper obſervantia variorum Rituum in Miſſionibus ſuarum ortas.

§. 1. Verum quum eam ob cauſam ad extremas uſque Orbis Terræ Plagas mentis noſtræ obtutus dirigeremus, eoſque peculiariter figeremus in novella illa germina Chriſtianitatis, quæ, Divina irrorante gratia, in novis Eccleſiis Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum, atque curarum materiem allatum iri verebamur, dum animo recenſeremus quantum, & quam diu Apoſtolica Prædeceſſorum Noſtrorum deſudaſſet induſtria, ut ex recens coaleſcentibus prædictorum Regnorum Eccleſiis, vanarum obſervationum, rituumque a Chriſtiana Religione abhorrentium zizania radicitus evellerent, atque importunas controverſias inter ſacros ipſos Regionum illarum Operarios in re tam gravi exortas, &, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, noſtris adhuc temporibus perſtantes, componerent, atque eliminarent. Attamen fiduciam noſtram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, ſuaviterque inflectit; potiſſimum vero quum delatis ad Nos argumentis filialis obedientiæ, qua plerique illarum Partium Miſſionarii ſuprema hujus Apoſtolicæ Sedis Decreta ſe excipere profeſſi ſunt, Nobis expoſitum fuit, ad omnes demum iis de rebus controverſias ſedandas, ac prædictarum Eccleſiarum ſtatum componendum, atque firmandum, nil aliud jam reliquum eſſe, quam ut ad nonnulla poſtulata, quæ ex parte aliquorum Operariorum hujuſmodi Nobis proponebantur, congruæ reſolutiones, & reſponſiones Apoſtolica auctoritate prodirent; magnam in ſpem erecti ſumus, fore ut, ſublatis per opportuna reſcripta propoſitis dubitationibus, ac finitivis demum noſtris & hujus Apoſtolicæ Sedis mandatis atque præceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diuturnis moleſtiſque diſſenſionibus, quæ Prædicationis Evangelicæ in prædictis Regnis olim diſſeminatæ fructum late inficientes, ipſaſque novarum Eccleſiarum ſoboles vehementi diſcordiarum turbine agitantes, eo rem adduxerant, ut tot Verbi Dei præcones eximii fine cauſa adhuc laboraſſe, largoſque ſudores, & ſanguinem ipſum fruſtra effudiſſe viderentur.

Appulſus bo. mem. Card. de Tournon. Commiſſ. Apoſtol. ad Indias Orientales.

§. 2. Ut enim multa prætereamus, quæ retroactis temporibus hac in re acciderunt; graviores, quas innuimus, controverſiæ hoc ipſo ineunte ſæculo eruperunt, ſeu potius renovatæ fuerunt, quum a ſel. record. Prædeceſſore Noſtro Clemente Papa XI. miſſus, ad Oram Coromandeli appulit bo: mem: Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum poteſtate Legati a Latere in Indiis Orientalibus Commiſſarius, & Viſitator Apoſtolicus, deinde hujus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis Tournonius nuncupatus. Is enim, eo cum appuliſſet, ad trutinam vocatis nonnullis ceremoniis, quæ ab aliquibus Miſſionariis obſervabantur, vel permittebantur, ab aliis vero tamquam Chriſtianæ pietatis ſpiritui minime conformes rejiciebantur, unde diſcordiarum, & funeſtiſſimarum diſputationum ſemina, exploratis, ea, qua par erat, diligentia, factis, & circumſtantiis, e re Chriſtiana eſſe, ſuique Officii partes exigere judicavit, plures hujuſmodi ceremonias gravi interdicto proſcribere, atque damnare; latoque Edicto, ſeu Decreto, certam Miſſionariis normam præſcribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti ſervarent, ut Divini Verbi ſemen, præciſis lolio, & vepribus, altas agere radices, & feliciſſime poſſet propagari. Quod quidem a ſe editum Decretum a Miſſionum illarum Provincialibus, & Superioribus, ſub pœna Excommunicationis latæ ſententiæ, a cæteris vero Subditis Miſſionariis, ſub pœna ſuſpenſionis a Divinis ipſo facto incurrendæ, inviolabiliter obſervari & executioni mandari præcepit, donec aliter Apoſtolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejuſmodi eſt, videlicet:

Ejuſdem judicium, & Decretum ſuper Ritibus Malabaricis.

Tenor Decreti ab eo editi Judicheriî die 23. Januſ 1704.

§. 3. *Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, & Apoſtolicæ Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctiſſimi Domini Noſtri Clementis Divina Providentia Papæ XI. Prælatus Domeſ-*

PONT. A. V. *Domeſticus, ejuſque Pontificio Solio Aſſiſtens, necnon Sanctæ Romanæ, & Univerſalis Inquiſitionis contra hæreticam pravitatem Conſultor, ac in Indiis Orientalibus, & Sinarum Imperio, finitimiſque Inſulis Commiſſarius, & Viſitator Apoſtolicus cum facultate Legati de Latere &c.*

ANNO 1744.

Et generaliter nomina rerum Sacrarum non depravantur.

Præmium.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apoſtolici Viſitatoris munere nobis, licet tanto oneri imparibus, injuncto, ea fane eſt præcipua, cum nos huc miſſos eſſe conſideramus ad expurgandum Dominicum agrum a tyraniis novella Chriſti germina ſuffocantibus, & de alienis peccatis rationem eſſe redditures, qui æternam Dei ultionem pro noſtris nunquam ſatis expiandis jure formidamus: Quamobrem ſtatim atque ad has Indiarum oras appulimus, mentis noſtræ oculos per vaſtiſſimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Miſſionum neceſſitates undique inquirere curavimus, ut iiſdem pro viribus de opportuno remedio proſpiceremus. Et quidem merito inter primas noſtræ ſolicitudini occurrerunt novæ Domini vineæ in Regnis Madurenſi, & Maiſſur, recentiuſque Carnatenſi, iiſdem fere legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jeſu Operariis Luſitanis, & Gallis plantatæ, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium perſecutiones, ac inter tot vitæ aſperitates, virentes germinant Evangelii palmites, aſſiduis Miſſionariorum ſudoribus irrigati. Illuc ſane fuiſſemus, non minus laboris, quam gaudii in Chriſto Jeſu participes eſſe vehementer cupientes, niſi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuiſſet. Quod autem per nos ipſos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, & Sanctam Sedem Apoſtolicam obſequium a Patribus Venantio Bouchet Carnatenſis Miſſionis Superiore, & Carolo Michaele Bartoldo Madurenſe Miſſionario, viris doctrina, & propagandæ Fidei zelo præſtantibus, oppportune ſuppeditavit. Enimvero cum ab illis, in moribus, lingua, & Religione iſtarum Regionum ex longa in his vitæ conſuetudine apprime verſatis, plura certius cognoverimus, quæ eoſdem palmites e nervos reddant, & fructu vacuos, utpote qui Gentilium vanitatibus magis inhærerent, quam viti, quæ eſt Chriſtus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii noſtri fuit. Rebus itaque mature examini ſuppoſitis, dictiſque Patribus oretenus ac in ſcriptis ſuſe auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, ſpiritualique Chriſtianorum proventui ſalubriter in Domino conſulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, & ſanctificata in Spiritu Sancto, ad præſens Decretum auctoritate Apoſtolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

Referuntur cauſæ edendi Decretum hujuſmodi, in quo ſtatuit, ut infra.

I. De Baptiſmo. Quod in eo adminiſtrandorum omittantur Sacramentalia.

Et a Sacramentorum adminiſtratione exordium ſumentes, diſtricte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quam adultis cujuſcumque ſexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, ſed omnia palam adhibeantur & ſignanter ſalivæ, ſalis, & inſufflatio, quæ ex Apoſtolica traditione Catholica Eccleſia recepit, ac ob recondita in his ſacris ceremoniis Divinæ erga nos bonitatis myſteria, ſancte, & inviolabiliter cuſtodivit; Decreto Sanctæ Univerſalis Romanæ Inquiſitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diverſas rationes, & circumſtantias, minime obſtante.

Quod Baptizando imponatur nomen alicujus Sancti.

Item præcipimus, ut juxta laudabilem Eccleſiæ conſuetudinem ſemper imponatur Baptizando a Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano deſcripti, omnino interdictis nominibus Idolorum, vel falſæ Religionis Paganitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophyti hactenus appellari conſueverant, antequam eſſent per Baptiſmum Divinæ Gratiæ renati. Nec Parochis, ſeu Miſſionariis ſub quovis prætextu liceat, Crucis, Sanctorum, & rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, niſi Latino, vel ſaltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis latinæ ſignificationi liquido, & adamuſſim reſpondeant.

Quod collatio Baptiſmi Infantibus non protrahatur.

Et quia audivimus, Baptiſmum Infantium ex Chriſtianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria ſæpe ſæpius diu protrahi, non ſine maximo dictorum Infantium ſalutis diſcrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorem, quam fieri poſſit, attentis circumſtantiis, Genitoribus præfigant, graviter conſcientiam eorum onerantes, niſi filios intra præfixum tempus ad Eccleſiam deferant ſacro fonte abluendos.

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem.

Præterea cum moris hujus regionis ſit, ut Infantes ſex, vel ſeptem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum conſenſu, matrimonium indiſſolubile de præſenti contrahant per impoſitionem Tally, ſeu aureæ teſſeræ nuptialis, uxoris collo penſilis; Miſſionariis mandamus, ut hujuſmodi irrita matrimonia inter Chriſtianos fieri permittant, nec Sponſos ſic conjunctos cohabitare ſinant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum conſenſu, in faciem Eccleſiæ, juxta formam a Sacro Conc. Trid. præſcriptam, verum, & Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impiæ illius Religionis Sectatores Tally præfert imaginem, licet informem, Pulleyaris, ſive Pyllajaris *Idoli nuptialibus ceremoniis præpoſiti; Cumque deceat Chriſtianas mulieres talem effigiem collo deferre in ſignum matrimonii; diſtricte prohibemus, ne in poſterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; & ne uxores innuptæ videantur, poterunt uti alio Tally, Sanctiſſimæ Crucis, vel Domini Noſtri Jeſu vel Chriſti, vel Beatiſſimæ Virginis, vel alia quavis religioſa imagine ornato: Et cum ſuperſtitione non careat funiculus centum & octo filis compoſitus, & crocco ſucco delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt; prohibemus etiam dictorum Filorum numerum, & nodationem.*

Prohibetur Mulieribus usus Tally ad inſtar Gentilium.

Et funiculi seu filorum.

Nuptiarum Ritus ab omni ſuperſtitione expurgentur.

Ceremoniæ etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot ſunt, tantaque ſuperſtitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non poſſet, quam eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe ſcateant; & difficillimum ſit eas a ſuperſtitioſis expurgare. At vero ut faciliori converſionum viæ, & Neophytorum commodo, quantum fieri poteſt in Domino indulgeamus, Miſſionariis, & præcipue Miſſionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, ſeverioriſque calculo, ſuperſtitioſa omnia a dictis ceremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Chriſtianam pietatem offendat, & Gentilium ſuperſtitionem redoleat; & ſignanter præter eas, quas audivimus jam ſtatutas in hac materia ab iiſdem Miſſionariis reformationes, ramus arboris Areſciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præſcripta qualitas, varietur; Circuli ſuper caput ſponſorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de

ANNO 1744.

luteis vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, & prohibitum intelligatur; fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt alieni.

Fructus, vulgo Cocco, non frangatur ad capienda auspicia.

III. Mulieres nonnisi cessante a Sacramentis ex causa menstrua purgatione.

Nullus rite, & sufficienter dispositus arceatur a Sacramento pœnitentiæ, ad peccatorum remissionem, tanquam instrumento divinæ Misericordiæ, a Christo Domino instituto, & signanter mulieres menstruali morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum hæc Sacramentalis vera animæ purificatio, & non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus; quibus præterea non liceat nec per se ipsos, nec per Cathechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Christianæ Virginis honestatem prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, ac inverecunde publicare, iisque, Ethnicorum more & ritu, in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi celebritates & ritus orthodoxis puellis penitus interdicimus, & abolemus; Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moneant, quam dissona sit Virginei pudoris legibus hujusmodi obscæna consuetudo, quæ a Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita labefactata puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem provocare valeant.

Damnatur festiva gratulatio super prima purgatione Puellis concessa.

IV. Quod Patris omnino præsetur spirituale subsidium etiam in ipsorum domibus.

Ferre pariter non possumus, quod a Medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitatis officia denegentur, quæ Medici Gentiles, nobilis etiam generis, seu Casta, pro corporis salute præstare non dedignantur Infirmis etiam abjectæ, & infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini e Christianis ægrotis, quamtumvis Pareas, & vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in infirmitate copia Confessarii; & ne ingravescentibus morbis, cum gravissimo vitæ temporalis periculo, æternæ consulere cogantur, iisdem Missionariis præcipimus, ne Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultius domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ discrimine constitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expresse damnantes quamcumque praxim huic Christianæ pietatis officio contrariam.

V. Christiani Tibicines, aut alterius artis Musicæ Professores operam non præstent in Idolorum Pagodis, & festivitatibus.

Non sine maximo animi nostri merore accepimus etiam, Christianos tympanorum pulsatores, Tibicines, aut alterius cujuscumque musici instrumenti sonatores ad Idolorum festivitates, & sacrificia accersiri, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contractæ per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis eos ab hoc detestabili abusu avertere: Quocirca considerantes, quam gravem rationem essemus Deo reddituri, si hujusmodi Christifideles a Dæmoniorum honore & cultu pro viribus non revocaremus, illis prohibemus, ne imposterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione Sacrificiorum, tum quarumcumque solemnitatum superstitioso cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, cum nullo modo liceat Christi famulis Belial inservire; Ideoque Missionarii non solum eos monere tenebuntur de præfata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, & publicis pœnitentiæ signis patratum scandalum emendaverint.

PONT. A. V.

VI. Quod Constitutio Greg. XV. circa lavacra, & ablutiones comprehendat etiam Missionarios.

Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Gregorii Papæ XV. incipientem: Romanæ Sedis Antistes: ad petitionem Patrum Societatis Jesu editam, qua indigenis Christifidelibus lavacra, non alia occasione & fine, quam corporis reficiendi, & a naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus a Gentilibus adhiberi solent, aque afficere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa & fine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, pra cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præsertim statutis eorum horis, & ante, vel immediate post quamcumque sacram functionem.

VII. Prohiberur usus Cinerum, præter modum, & tempus ab Ecclesia receptum, & omnia signa superstitiosa damnantur.

Cineres itidem ex Vacca stercore confectos, & impiam Gentilium pœnitentiam a Rutrem institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate deliniti impingere, sive alia quæcumque signa albi, vel rubei coloris, quibus Indi superstitiosissimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; Mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi, ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religiose serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia præscripto, scilicet feria quarta Cinerum, & non alias.

VIII. Quid servandum sit circa librorum Gentilium usum a

Et demum, quia ex librorum de falsa religione, & de rebus obscœnis, superstitiosisque tractantium lectura, tenerum ut plurimum serpere solet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros sacram Ecclesiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Christifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Tamulicam transtulere, vel novos pro illorum commodo, & institutione composuerunt; iisdem Christifidelibus expresse interdicimus fabulosos Gentilium libros, eosque legere, & retinere prohibemus, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, nisi prius habita licentia Parochi, seu Missionarii curam animarum exercentis, quorum prudentiæ committimus facultatem super hoc dispensandi, & libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos: & nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Mandat hoc Decretum publicari, & observari, donec aliud fuerit a S. Sede provisum, sub pœna &c.

Ea igitur universa, & singula auctoritate Apostolica, & tenore prædictis damnamus, ac districtiori, quo possumus, modo prohibemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciæ Malabaricæ, cæterisque Superioribus Societatis Jesu in Indiis Orientalibus, ut hoc nostrum Decretum notificent singulis Missionariis, sive aliis qui-

PONT. A. V.

quibuſcumque curam animarum exercentibus ſibi ſubjectis, illudque perpetuo, & inviolabiliter exequi faciant, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ quoad Provinciales, & Superiores, & ſuſpenſionis a Divinis ipſo facto incurrendæ quoad Subditos contrafacientes, ſeu aliter permittentes. Atque ita decernimus, & mandamus in omnibus, donec aliud fuerit ab Apoſtolica Sede, vel a Nobis ejuſdem auctoritate proviſum, inviolabiliter ſervari, non obſtantibus quibuſcumque.

Declarat', quod per Decretum hujuſmodi non intendit approbare alia, ſi quæ ſint, reformatione digna.

Et ne ex his, quæ expreſſe præcepta, vel prohibita a nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, in reliquis practicari ſolitis in iſtis Miſſionibus, noſtrum aſſenſum, ſeu approbationem; (cum plura forſan reformatione digna noſtram cognitionem effugerint, & alia maturius examen poſtulantia indeciſa remanſerint), hanc interpretationem omnino rejicimus, & menti noſtræ eſſe contrariam declaramus. Volumus autem juſtis de cauſis, ut hoc noſtrum Decretum afficiat, & pro publicato habeatur poſt illius traditionem a noſtro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jeſu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ omni injungimus, quatuor ſimilia exemplaria tranſmittendi ad Patrem Provincialem Provinciæ Malabaricæ, ac ad Patres Superiores Miſſionum Madurenſis, & Maiſſur, & Carnatenſis, quibus poſt bimeſtre, & reliquis Miſſionariis poſt trimeſtre a die conſignationis faciendæ dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, & notificato pariter habeatur.

Præſcribit publicat onis formam, ejuſdemque ſervatæ effectum.

Dat. 23 Junii, & publicat. 8 Julii 1704.

Datum Pudicherii in Sancta Viſitatione Apoſtolica hac die 23. Junii 1704., & publicatum die 8. Julii ejuſdem anni 1704. per traditionem factam coram Illuſtriſſimo, & Reverendiſſimo Domino per me Cancellarium infraſcriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jeſu in Indiis Orientalibus Superiori, præſentibus RR. Patribus Franciſco Laines, Superiore Miſſionis Madurenſis, ac Venantio Bouchet Superiore Miſſionis Carnatenſis.

Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus Viſitator Apoſtolicus.

Andreas Candela Sacræ Viſitationis Apoſtolicæ Cancellarius.

§. 4. Quoniam autem de re maxima, eaque graviſſima agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Litteris ſuis totam rei geſtæ ſeriem Apoſtolicæ Sedi exactiſſime renunciavit, Latumque ab ſe Decretum ſupremo illius judicio ſubjecit. Quibus ad Urbem allatis Litteris, idem Prædeceſſor Noſter Clemens Papa XI. ſupradictum Vicarii Apoſtolici Decretum rite perpenſum, atque etiam in Congregatione Sancti Officii diligenti examini ſubjectum, in omnibus ſervandum, & exequendum eſſe ſtatuit, ea tamen addita clauſula: *Donec aliter a Sede Apoſtolica proviſum fuerit, poſtquam eos audierit, ſi qui erunt, qui aliquid adverſus contenta in hujuſmodi Decreto afferendum habuerint.* Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii reſolutio ſequentis eſt tenoris, videlicet:

Relatum Decretum confirmatur a Clem. XI. Pont. Max. cum clauſula, donec &c.

Tenor reſolutionis eiuſdem in Congreg. S. Officii d. e 7. Jan. 1706.

§. 5. *Feria v. die vij. Januarii 2706. In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Univerſalis Inquiſitionis, habita in Palatio Apoſtolico Vaticano, coram Sanctiſſimo Domino Noſtro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentiſſimis & Reverendiſſimis Dominis Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus in tota Republica Chriſtiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquiſitoribus a Sancta Sede Apoſtolica ſpecialiter deputatis.*

ANNO 1744.

Idem Sanctiſſimus Dominus Noſter, relato tenore Decreti editi Pudicherii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiochæno Commiſſario, & Viſitatore Apoſtolico in Imperio Sinarum & aliis Indiarum Orientalium Regnis, necnon literarum inde ſcriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad præfatos Eminentiſſimos, & Reverendiſſimos Dominos Cardinales, ac die 10. ejuſdem menſis ad R. P. D. Aſſeſſorem, diſerte ſuper iiſdem de more loquutus fuit. Auditis deinde Votis præfatorum Dominorum Cardinalium, dixit, reſcribendum eſſe Domino Patriarchæ, commendando illius prudentiam, ac zelum, & quod exacte obſervari debeant ea omnia, quæ in Decreto ſupradicto fuerunt ab ipſo præſcripta, donec aliter a Sede Apoſtolica proviſum fuerit, poſtquam eos audierit, ſi qui erunt, qui aliquid adverſus contenta in hujuſmodi Decreto afferendum habuerint.

Commendat zelum, & prudentiam Cardinalis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus obſervari debeat, donec aliter &c.

Juſſit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Conſultorem Joannem Damaſcenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Conventualium reaſſumantur ea omnia, quæ circa nonnullos ritus, ut aſſeritur, ſuperſtitioſos Chriſtianis Malabaris in Indiis Orientalibus a quibuſdam Miſſionariis, ut prætenditur, permiſſos, jampridem ad eandem Apoſtolicam Sedem delata fuerunt a Fratre Franciſco Maria Turonenſi Ordinis Minorum ejuſdem Sancti Franciſci Cappuccinorum Miſſionario illarum partium, ad hoc, ut idem Pater Conſultor de iis, quæ ſive a ſan. mem. Gregorio XV. in ſuis literis die xxxj. Januarii 1623. in forma Brevis deſuper expeditis, ſive ab eodem Domino Patriarcha in ſuo Decreto prædicto expreſſe damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, ſuper quo diſcuti, ac decerni valeat, quid ſit agendum.

Mandat reaſſumi omnia circa Ritus Malabaricos, etiam nondum expreſſe damnatos, ad Apoſtolicam Sedem delata.

Quo vero ad quæſtionem de quibuſdam Iguobilibus, ac infimæ ſortis hominibus, qui in eiſdem Regionibus vocantur Pareas, *& Nobilibus tamquam infames, & damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod ſeparatim examinari debeat.*

Quæſtionem de Pareis ſeparatim examinari jubet.

§. 6. Verum hanc providentiam, ubereſque, quos inde ſpes erat proventuros, fructus fruſtratus eſt falſus rumor, qui paucos poſt annos per Indias increbuit, ipſum nempe Clementem XI. Prædeceſſorem, & relatum Patriarchæ Decretum revocaviſſe, & nonnullas ex iis cæremoniis adprobaſſe, quas ille tamquam ſuperſtitioſas, minimeque ferendas proſcripſerat. Cui falſo rumori curſum interceptura laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifeſta redderet animi ſui ſenſa, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha prædicto editorum omne penitus effugium adimeret, quo a præſtanda eiſdem Decretis debita obedientia ſe ſubtrahere quoquo modo poſſent, die prima Septembris Anni MDCCXII. extrahi ex Tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod prædicta die VII. Januarii Anni MDCCVI. emanaverat, & ſuperius tranſcriptum eſt, illudque Epiſcopo Meliapurenſi tranſmitti juſſit, ut ex eo, & is probe noſceret, & aliis etiam Epiſcopis, & Miſſionariis earum Regionum palam face-

Falſus rumor per Indias ſpargitur de revocatione Decreti Card. de Tournon.

Cui ſe opponit Clemens XI., & præciſſe teſte ut exemplum in Indias mittit.

ANNO 1744.

faceret, quid eo uſque de Patriarchæ Antiocheni Decreto Apoſtolica Sedes judicaſſet. Ac ne ullo modo Pontificiæ mentis Oraculum in dubium poſſet revocari, Decreti exemplo jungendas alligandaſque voluit Litteras Apoſtolicas in forma Brevis, ut ſequitur:

Epiſtola in forma Brevis ab eo ſcripta Epiſcopo Meliapurenſi die 17 Septembris 1712.

§. 7 *Venerabilis Frater &c. Non ſine gravi animi noſtri moleſtia iſtis in partibus evulgatum fuiſſe audivimus, quod præſcripta in quodam Decreto die 23. Junii* 1704. *Pudicherii edito a bon. memor. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinenſis Imperii oras tranſmigraturus acceſſit, a Nobis reſciſſa, & abrogata, ac ſimul ceremoniæ, & Ritus, qui eodem Decreto ſuperſtitionis labe infecti declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permiſſi fuerint. Cum autem maxime cupiamus, ut in re tanti momenti non modo Fraternitati tuæ, verum etiam, te curante, cæteris iſtarum Partium Antiſtitibus, ac Miſſionariis aperte veritas innoteſcat; Tibi conjuncta folia a Notario Sanctæ Romanæ & Univerſalis Inquiſitionis ſubſcripta, ac ejuſdem Inquiſitionis ſigno roborata, mittenda duximus, ex quibus abunde, ac luculenter intelliges, quænam ejuſmodi in rebus hactenus fuerit, & adhuc ſit noſtra mens, donec a Nobis, & Apoſtolica Sede aliter decernatur. Quod ſupereſt, Paſtorum Principem enixe rogamus, ut in arduis Paſtoralis Officii curis cæleſti ope ſua tibi jugiter adeſſe velit. Et Fraternitati Tuæ Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Cum quædem tranſmiſſit exempla authentica confirmationis Decreti Cardinalis prædicti.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 17. *Septembris Anni* 1712. *Pontificatus Noſtri Anno Duodecimo.*

Congregatio de Propaganda Fide ad Epiſc. Claudiopolimittere ſcribit pro relati Decreti publicatione.

§. 8. Quoniam autem unus, & alter annus elapſus jam erat, necdum conſtiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiaſque Litteras Meliapurenſi Epiſcopo redditas fuiſſe, idcirco Congregatio Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpoſitorum novum Decreti Litterarumque exemplum Epiſcopo Claudiopolitano in Cucichenſi Provincia Apoſtolico Vicario die XXIV. Julii Anni MDCCXIV. tranſmitti curavit, ipſique Pontificio nomine mandavit, ut ſi forte priores Litteræ deperiiſſent, aliave de cauſa Decreti promulgatio ſecuta non eſſet, caveret ipſe diligenter, ut poſteriores hæ ſaltem Meliapurenſi Epiſcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificiis mandatis obedientiam præſtare, aut reluctante, aut differente, idem ipſe Claudiopolitanus Epiſcopus Apoſtolicæ Sedis judicium, nulla interpoſita mora, executioni mandaret.

§. 9. Cum tamen Patriarchæ Antiocheni Viſitatoris & Commiſſarii Decretum confirmatum quidem fuiſſet, ſed ea addita reſervatione: *Donec aliter a Sede Apoſtolica proviſum fuerit, poſtquam eos audierit, ſi qui erunt, qui aliquid adverſus contenta in hujuſmodi Decreto afferendum habuerint*; haud difficilem ſe præbuit Clemens XI. audiendis Miſſionariis, qui poſt Decreti confirmationem, aliiſque temporibus, Romam venerant, eorumque preces benigne excepit, quibus enixe petebant, ut cenſurarum, quæ in eo Decreto continebantur, ſuſpenſionem, unaque ſimul moderationem, aut ipſiuſmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non ſemel Miſſionariis prædictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctæque Univerſalis Inquiſitionis Conſultoris munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognoſceremus, atque collectis, quæ ex utraque Parte afferebantur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem pleniſſime referremus. Hinc productis, ex una Parte a Decreti impugnatoribus, facti, juriſque non exiguæ molis voluminibus, proditiſque antiquis, & recentibus documentis, quibus vetitas Decreto obſervantias ſuperſtitione vacare, omnique labe carere conabantur oſtendere: exhibitiſque ex alia, quæ Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hauſimus cauſæ totius cognitionem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut poſſemus jam de ea exacte referre.

Clem. XI. ad inſtantiam Miſſionarii jam tertium Romam cauſam aſſumit.

Ejuſque ſummarium, & relatorem conficiendum mandat P. D. de Libertinis.

§. 10. Verum Clemente XI. vita functo, ejus Succeſſor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII huic cauſæ cognoſcendæ peculiarem Congregationem ex lectiſſimis conflatam Viris non minus integritate, quam prudentia, doctrinaque præſtantibus, (quos inter Nos etiam, etſi prædictis qualitatibus minime præditi, adſcripti fuimus), deputavit. Qui ſelecti Viri ſæpius, per duos & amplius annos, inter ſe convenientes, communicatis conſiliis, longa rerum indagine, & exquiſita adhibita diligentia, articulatim rem totam diſcuſſerunt, Partibus tam voce, quam ſcripto iterum, & ſæpius auditis. Cum autem eo res perveniſſet, Innocentio XIII. e vivis ſublato, ad Petri Cathedram evectus eſt ſan. mem. Benedictus Papa XIII., qui eorum omnium, quæ in hac cauſa geſta fuerant, certior apprime factus, nec minori flagrans deſiderio eam ad optatum finem perducendi, ſupradictam Congregationem pro ejuſdem cauſæ recto expeditoque curſu ab Innocentio Deceſſore inſtitutam confirmavit, atque incœptum examen proſequi juſſit; eaque non multo poſt examini finem impoſuit.

Innoc. XIII deputat Congregat. Particularem.

Cujus deputatio a Bened. XIII confirmatur.

Eaque examini finem imponit.

§. 11. His ita peractis, idem prælaudatus Pontifex Benedictus XIII., cauſa ad ſe avocata, Apoſtolicas Litteras in forma Brevis anno MDCCXXVII. exeunte, ad univerſos Epiſcopos, & Miſſionarios Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis dedit, quibus prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Turnonii Decretum confirmavit, obſervandumque præcepit. Litteræ ſunt hujuſmodi, videlicet:

Reſolutio capta a Bened. XIII.

Ejus Epiſtola in forma Brevis ad Epiſcopos, & Miſſionarios dictorum Regnorum data die 22 Dec. 1727.

§. 12. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Epiſcopis, & Apoſtolicis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Marſſurenſi, & Carnatenſi.*

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Refert Decretum Cardinalis de Tournon, & confirmationem Clementis Papæ XI.

Ad aures noſtras pervenit, vocationem Gentium, Eccleſiæque incrementa, propter ſubortas inter Operarios Evangelicæ Meſſis controverſias, magnis iſthic difficultatibus laborare. Quæ quidem eo graviorem nobis dolorem attulerunt, quo remedia ſalubriter alias adhibita diutius a nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolum Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum poteſtate Legati de latere Apoſtolicum Viſitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem, pleraque ad gliſcentes lites componendas, explicandaſque difficultates ſapienter præſcripta fuerant, decreto condito Pudicherii in Sacra Viſitatione Apoſtolica

PONT. A. V.

lica die xxiij. menſis Junii Anni MDCCIV. die vero octava Julii ejuſdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquieſcentibus, de menſe fel. record. Clementis XI. Prædeceſſoris Noſtri diverſa opinantibus, & evulgantibus, idem Prædeceſſor Noſter, datis ad Venerabilem Fratrem Epiſcopum Maliapurenſem literis die xvij. menſis Septembris Anni MDCCXII ſuam de ſervandis Decretis mentem opportune declaravit.

Itaque de novo confirmat.

Ut igitur noſtræ quoque ſolicitudinis partes ad controverſias avertendas, & ſalutem gentium concordibus ſtudiis facilius a Vobis procurandam adhibeamus; preſertim ne quis ex ſilentio noſtro detractum aliquid eſſe ſuſpicetur mandatis, & declarationibus antedictis; laudati Anteceſſoris noſtri veſtigiis inhærentes, decreta ejuſdem Patriarchæ Antiocheni noſtra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, & obſervantiam ſimiliter mandamus, & requirimus.

Decretum quoque circa Pareas confirmat, & obſervari jubet.

Decretum quoque de Sacramentis adminiſtrandis moribundis hominibus infimæ conditionis, quos Pareas *appellant, ulteriori dilatione remota, pariter ſervari, & impleri precipimus. Veſtrum autem erit, ut mandata per Anteceſſorem noſtrum, & per Nos ipſos Apoſtolica auctoritate, tenore præſentium, in omnibus confirmata, impigre, & obſequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate ſuſcepiſtis, rite, unanimiter, ſtudioſeque perficiatis. Ac vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur.*

Datum Romæ apud Sanctum Petrum ſub Annulo Piſcatoris die xij. Decembris MDCCXXVII. Pontificatus Noſtri Anno Quarto.

Supplicatur Clem. XII. pro revisione Cauſæ in Congregat. S. Officii.

§. 13. Tantum vero abfuit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, huic novæ ejuſdem Decreti confirmationi acquieſcerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Prædeceſſori Noſtro Clementi Papæ XII. in Benedicti locum ſubrogato declaraverint, ſe nihil de nova confirmatione audiviſſe, neque aliquid, quod ad eam ſpectaret, Epiſcopis, & Miſſionariis Indiarum fuiſſe legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo poſtulaverint, ut, non obſtante Benedicti XIII. diſpoſitione, dignaretur hanc eandem cauſam denuo Sancti Officii Congregationis examini & cognitioni ſubjicere: & quamquam, aliis earum Partium Miſſionariis cauſam finitam eſſe, & in rem judicatam abiiſſe reputantibus, ſeu excipientibus, non deeſſent, qui poſtulatis haud annuendum eſſe crederent, iiſque adverſarentur, attamen idem Pontifex Clemens XII., ſupremum tandem acerrimis perniciosiſque diſſidiis finem fieri peroptans, ſupradictorum preces admittendas exiſtimavit, declaravitque in cauſa poſſe procedi. Quare totius materiæ inſtaurata diſceptatione, per duos fere annos continuata, documentis certis & neceſſariis ex utraque Parte productis: factaque præſertim Decreti impugnatoribus ampliſſima facultate afferendi quidquid in controverſum quemque Articulum deducendum, allegandumque e re ſua judicarent; poſt plures Congregationes habitas in Conventu Sanctæ Mariæ ſupra Minervam a S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquiſitoribus per univerſam Chriſtianam Rempublicam deputatis, ii tandem, quid ipſorum judicio in controverſis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum eſſet, aperuerunt; eorumque reſolutiones probavit, confirmavitque præ-

ANNO 1744.

Clemens XII confirmat reſolutiones a Congregat. captas.

laudatus Clemens Papa XII., illaſque inferendas decrevit Apoſtolicis litteris in forma Brevis, quibus Madurenſibus, Mayſſurenſibus, & Carnatenſibus Epiſcopis, ac Miſſionariis, Apoſtolica auctoritate mandavit, injunxitque, ut lata abs ſe decreta tum religioſe ipſi obſervarent, tum ab aliis omnibus ſumma fide, ac diligentia obſervari curarent. Litteræ in forma Brevis ſunt ſequentis tenoris.

Itaque conceditur, & a prædicta Congregat. Partibus auxiliis, proficitur.

Tenor Litterarum pro hujuſmodi Confirmatione editarum die 21. Aug. 1734.

§. 14. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Epiſcopis, & Apoſtolicis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Profatio Decreti a Card. Tournon Pudicherii facti, eiuſque Confirmationes referuntur.

Compertum, exploratumque Vobis eſſe non ambigimus, Carolum Themam bo. mem. tunc Patriarchan Antiochenum cum poteſtate Legati a latere Apoſtolicum Commiſſarium & Viſitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem de Tournon, a Prædeceſſore noſtro ſel. rec. Clemente XI. ad Sinas anno 1702. *miſſum, ubi primum ad Arcem Pudicherii appulit, ut gravibus & urgentibus Miſſionum in Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi ſalubberrime dirigendarum neceſſitatibus opportune proſpiceret, condidiſſe die* 23. *menſis Junii Anni* 1704. *Decreta nonnulla, quæ die* 8. *menſis Julii ejuſdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, & Dilectis Filiis, Epiſcopis, & ſacris Indiarum Orientalium Operariis, quibuſdam in iiſdem Decretis contentis minime acquieſcentes, reclamaſſent, laudatus Prædeceſſor noſter Clemens XI. Litteris in forma Brevis ad Epiſcopum Maliapurenſem die* 17. *menſis Septembris anni* 1712. *datis, eorumdem Decretorum obedientiam, & obſervantiam tandiu requiſivit, ac mandavit, donec Apoſtolica hæc Sedes Cauſæ momentis fideliter relatis, & accuratius inſpectis, quas noviſſet Juſtitiæ magis conſentaneas, & propagandæ Chriſtianæ Fidei magis idoneas providentiæ ſuæ vias, ac rationes iniret. Benedictus etiam XIII. ſel. record. itidem Prædeceſſor noſter provide Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque veſtigiis inhærens, Litteris quoque in forma Brevis die* 12. *menſis Decembris anni* 1727. *datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore ſimiliter munivit. Nos vero, qui plane immerentes ipſis Summis Pontificibus in Apoſtolica ſervitute ſucceſſimus, nihil optamus impenſius, quam ut Sacroſancta Jeſu Chriſti Fides amplius in dies promoveatur, atque omni ope curemus, ut ſi qua forte magnis ejuſdem incrementis, & propagationi accurrant impedimenta, (Deo votis noſtris obſecundante) penitus auferantur. Itaque poſtquam neceſſaria, & certiora habuimus documenta, Theologorum, ac præſertim Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium per univerſam Chriſtianam Rempublicam Generalium Inquiſitorum ſuffragia exquiſivimus, quæque iidem Venerabiles Fratres noſtri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis conſulere decreverunt, ex ſequentibus Dubiis hic inſertis plene vos dignoſcetis.*

Clemens XII. ſingulam Cauſæ reſolutionem cum voto Congr. S. Officii edere intendit.

„ Du-

ANNO 1744.

Dubia in Congregat. propoſita.

„ Dubia pro Miſſionibus Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi exorta occaſione Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomæ Maillart de Tournon Patriarchæ Antiocheni, poſtea S. R. E. Cardinalis, editi Ponthicherii die 23. Junii 1704. propoſita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu Sanctæ Mariæ ſupra Minervam, coram Eminentiſſimis & Reverendiſſimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquiſitoribus, præſentibus DD. Conſultoribus, infraſcriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentiſſimi ſuam protulerunt ſententiam, prout infra, videlicet.

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

I. Dub. ſuper præcepto adhibendi Sacramentalia in conferendo Baptiſmo.

PRIMUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum clar. mem. Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis:* „ Diſtricte prohibemus, ne „ in baptizandis tam Pueris, quam Adultis cujuſcumque ſexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, ſed omnia palam adhibeantur, & ſignanter Saliva, Sal, & inſufflatio, quæ ex Apoſtolica Traditione Catholica Eccleſia recepit, & ob recondita in „ iis Sacris Ceremoniis Divinæ erga nos bonitatis Myſteria, ſancte, & inviolabiliter cuſtodivit; Decreto Sanctæ, & Univerſalis Inquiſitionis de anno 1656. pro Sinis facto, ob diverſas rationes, & circumſtantias, minime obſtante.

Reſolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Confirmandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon: ſed conſulendum Sanctiſſimo, quod Miſſionariis Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis Diſpenſationem concedat ad Decennium duraturam omittendi in collatione Baptiſmi Salivam, & occulte utendi inſufflationibus, in caſibus tamen particularibus, & in quibus gravis & proportionata neceſſitas urgeat, ſuper qua conſcientia Miſſionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, & anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inſerviendum pro Sacramentalibus Ceremoniis in Baptiſmo, utpote omnino incapaces Baptiſmi; Eiſque Miſſionariis injungendum, ut debitam inſtructionem, aliaſque omnes poſſibiles diligentias adhibeant, ut averſio Populorum a Saliva, & Inſufflatione amoveatur, & de inſtructione, aliiſque diligentiis adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.

Monitum ad Miſſionarios.

„ Inſuper monendos eſſe Miſſionarios ſuper gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem pro obtinenda facultate diſpenſandi, & male ſe geſſiſſe Epiſcopos concedendo hujuſmodi Diſpenſationem, inconſulta Apoſtolica Sede.

II. Dub. ſuper impoſitione nominis alicujus Sancti in Baptiſmo.

SECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis.* „ Item præcipimus, ut juxta laudabilem Eccleſiæ conſuetudinem, ſemper imponatur Baptizando a Baptizante nomen „ alicujus Sancti in Martyrologio Romano deſcripti, omnino interdictis Nominibus Idolorum, vel falſæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophiti hactenus appellari conſueverunt, antequam per „ Baptiſmum eſſent Divinæ Gratiæ renati.

EMINENTISSIM DIXERUNT. „ Moderandum eſſe Decretum, deleto verbo, *Præciſius*; Cum clauſula; *Curent quantum fieri poteſt*; firma remanente Interdictione, quoad nomina Idolorum, & falſæ Religionis Pœnitentium.

PONT. A. V.

Reſolutio.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

III. Dub. ſuper tranſlatione nominum rerum ſacrarum in aliud idioma.

TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis.* " Nec Parochis, ſeu „ Miſſionariis ſub quovis prætextu liceat Sanctiſſimæ Crucis, Sanctorum, & rerum ſacrarum nomina per tranſlata immutare, nec „ ea alio Idiomate explicare, niſi Latino, vel ſaltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis, latinæ ſignificationi liquido & adamuſſim reſpondeant.

Reſolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod ſervetur Decretum Eminentiſſimi de Tournon, & declaretur, non habere locum in „ vocibus, & nominibus jam ad Inſtitutione Miſſionis communiter receptis, quæ tamen per hanc declarationem nec approbantur, „ neque reprobantur.

IV. Dub. ſuper Baptiſmo Infantium non protrahendo.

QUARTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ & tenoris ſequentis.* „ Et quia audivimus, „ Baptiſmum Infantium ex Chriſtianis Parentibus ortorum, eorumdem incuria, ſæpe „ ſæpius diu protrahi, non ſine maximo dictorum Infantium ſalutis diſcrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut ſacrorum „ Canonum memores, terminum breviorem, „ quam fieri poſſit, attentis circumſtantiis, „ Genitoribus præfigant, graviter conſcientiam eorum onerantes, niſi filios intra præfixum tempus ad Eccleſiam deferant Sacro „ Fonte abluendos.

Reſolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de „ Tournon.

V. Dub. ſuper Matrimoniis impuberum.

QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis,* „ Præterea cum moris hujuſmodi Regionis ſit, ut Infantes ſex „ vel ſeptem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum conſenſu, matrimonium indiſſolubile de præſenti contrahant per impoſitionem Taly, ſeu aureæ „ Teſſeræ Nuptialis Uxoris collo penſilis; „ Miſſionariis mandamus, ne hujuſmodi irrita „ matrimonia inter Chriſtianos fieri permittant, nec Sponſos ſic conjunctos cohabitare „ ſinant, donec completa legitima ætate, & „ explorato eorum conſenſu, in faciem Eccleſiæ, juxta formam a Sac. Concilio Tridentino præſcriptam, verum, & canonicum Matrimonium contraxerint.

Reſolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Exequendum eſſe Decretum Eminentiſſimi de Tournon; cum declaratione tamen, ſervandam „ eſſe formam pro Matrimoniis a Sac. Concilio Tridentino præſcriptam in locis, in „ quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo ſeſs. 24. de Reform. Matrim. publicatum eſt, & impoſterum publicabitur, neque ejus obſervantia ſit impoſſibilis; & Miſſionarii curent, quantum fieri poteſt, ut „ in omnibus locis Miſſionum illarum Partium dictum Decretum Concilii publicetur.

Feria 4. die 13. Maji 1733.

SEXTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum*

by Google

PONT. A. V. ANNO 1744.

ctum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis „ Et quoniam apud Peritiores impiæ illius, Religionis Sectatores, „ Taly præfefert Imaginem, licet informem, „ Pulleyaris, seu Pyllejaris Idoli nuptialibus „ Cæremoniis præpositi; Cumque dedeceat Christianas Mulieres talem effigiem collo deferre in signum Matrimonii; districte prohibemus, ne imposterum audeant Taly cum hac effigie collo appendere; & ne Uxores innuptæ videantur, poterunt uti alio Taly, vel Sanctissimæ Crucis, vel Sanctiss. Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religiosa Imagine ornato.

VI. Dub. super prohibitione Mulieris facta deferendi Taly in signum Matrimonii contracti.

Resolutio

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ esse Decretum Eminentissimi de Tournon, „ quamvis Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem dicti Taly.

VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi ænei filorum, cui dictum Taly appenditur.

SEPTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Et cum superstitione non careat Funiculus centum & octo „ filis compositus, & croceo succo delinitus, „ quo plerique dictum Taly appendunt, prohibemus etiam dictorum filorum numerum, „ & unctionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ esse Decretum Eminentissimi de Tournon.

VIII. Dub. super superstitiosis Nuptiarum Ritibus abolendis.

OCTAVUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Ceremoniæ etiam „ Nuptiales juxta harum Regionum morem „ tot sunt, tantaque superstitione maculatæ, „ ut tutius remedium aptari non possit, quam „ eas omnino interdicendo, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, & difficillimum sit eas a superstitiosis expurgare. At „ vero, ut faciliori conversionum viæ, & Neophitorum commodo, quantum fieri potest, „ in Domino indulgeamus, Missionariis, & „ præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentiis, severiorique calculo, superstitiosa omnia a dictis Ceremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, & Gentilium superstitionem redoleat, & signanter, præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Aresciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac sibi præscripta qualitas, varietur: Circuli super caput sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis a nobis dictum, & prohibitum intelligatur.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupat.

NONUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Fructus etiam, vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis „ vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum Nuptiis „ rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publice, sed secreto, & extra „ solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum „ deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Dilata.

DECIMUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Nullus rite, & sufficienter dispositus arceatur a Sacramento Pœnitentiæ, & signanter Mulieres menstruali „ morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium; Cum „ hæc Sacramentalis vera Animæ purificatio, „ & non alia, sit attendenda a Christifidelibus, eorumque Pastoribus, quibus præterea non liceat, nec per seipsos, nec per „ Cathechistas, nec per alios quoscumque, „ dictis Mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta „ infirmitate, & dictæ purificationis tempore.

Vide infr. post Dub. XI.

X. Dub. super admissione Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purgationis.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Resolutio

UNDECIMUM DUBIUM. *An, & quomodo exequendum sit dictum Decretum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Dedecet etiam „ Christianæ Virginis honestati prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, & inverecunde publicare, iisque Ethnicorum more „ & ritu in ejus domum collectis, super re tam „ sordida festum instituere; Quocirca hujusmodi solemnitates & ritus Orthodoxis Puellis interdicimus, & abolemus, Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum „ etiam Genitores moneant, quam dissona sit „ virginei pudoris legibus ejusmodi obscæna „ consuetudo, quæ a Gentilium impudentia „ videtur inducta, ut ita, labefactata Puellarum verecundia, eas effrenate ad libidinem „ provocare valeant.

XI. Dub. super festivis gratulationibus pro prima Puellarum purgatione abolendis.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo „ Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

Resolutio

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

Nonum Dubium supradicta die 22. Julii propositum, sed non resolutum. *An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia „ Gentiles temere ducunt, vel omnino a Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si „ illum comedere velint, non publice, sed „ secreto, & extra solemnitatem aperiatur ab „ iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspiciorum deliramento sunt immunes.

Dub. IX dilati resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum esse Decretum prædicti Eminentissimi „ Cardinalis de Tournon.

XII. Dub. super spirituali assistentia Parcis præstanda.

DECIMUM SECUNDUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum prædicti Eminentissimi Card. de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis.* „ Ferre pariter non possumus, quod a Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Castæ, pro Corporis salute præstare non dedignantur Infirmis, licet abjectæ & infimæ conditionis, vulgo dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, aut, quantum in ipsis „ erit, memini e Christianis ægrotis, quan-

ANNO 1744. „ tumvis Pareas, & vilioris, ſi adeſſent, generis hominibus, deſideranda relinquatur in „ Infirmitate copia Confeſſarii: & ne, ingraveſcentibus morbis, cum graviſſimo vitæ „ corporalis periculo, æternæ conſulere cogantur; iiſdem Miſſionariis præcipimus, ne „ Infirmos hujuſmodi conditionis ad Eccleſiam „ deferendos expectent, ſed conſultius Domos, ubi ægrotant, pro viribus petant ad „ eos inviſendos, ac piis ſermonibus, & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ diſcrimine conſtitutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, abſque Perſonarum, aut ſexus acceptione, expreſſe damnantes quamcumque praxim huic Chriſtianæ pietatis officio contrariam.

Reſolutio. EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ dum eſſe Decretum Eminentiſſimi de Tournon: Præterea monendos Miſſionarios, „ quod neque ad Baptiſmum admittant Indos, qui in ea ſunt opinione, Pareas a „ Deo eſſe reprobatos, & ideo nullam poſſe „ ſperare ſalutem niſi eam opinionem depoſuerint.

XIII. Dub. ſuper prohibitione, ne Fideles Chriſtiani &c. inſervant in ſacrificiis & Templis Gentilium. DECIMUM TERTIUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum ſit in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis*. " Non „ ſine maximo animi noſtri mœrore accepimus „ etiam, Chriſtianos Tympanorum pulſatores, „ Tibicines, vel alterius cujuſcumque Muſici „ Inſtrumenti Sonatores ad Idolorum Feſtivitates & Sacrificia accerſiri, ad ludendum, „ & interdum etiam cogi, ob quamdam ſervitutis ſpeciem erga Publicum ab ipſis contractæ per hujuſmodi artis exercitium, nec „ facile eſſe Miſſionariis, eos ab hoc deteſtabili abuſu avertere; Quocirca conſiderantes, quam gravem rationem eſſemus Deo reddituri, ſi hujuſmodi Chriſtifideles a Dæmoniorum honore & cultu pro viribus non „ revocaremus, illis prohibemus, ne impoſterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occaſione Sacrificiorum, tum „ quarumcumque Solemnitatum ſuperſtitioſo cultu imbutarum, ſonare, aut canere, „ ſub pœna Excommunicationis latæ Sententiæ, cum nullo modo liceat Chriſti „ famulis Belial inſervire; ideoque Miſſionarii non ſolum eos monere tenebuntur „ de prædicta prohibitione, verum etiam „ illam omnino executioni demandare, & „ contrafacientes ab Eccleſia expellere, donec ex corde reſipiſcant, & publicis pœnitentiæ ſignis patratum ſcandalum emendaverint.

Reſolutio. EMINENTISSIM DIXERUNT. „ Servandum „ eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de „ Tournon.

XIV. Dub. ſuper lavacris & ablutionibus Chriſtifidelium, quam Miſſionarii. DECIMUM QUARTUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum ſit in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis*. „ Declaramus præterea Pontificiam Conſtitutionem Greg. Papæ XV., incipien. *Romanæ Sedis Antiſtes*; ad petitionem PP. Societatis Jeſu editam, qua indigenis Chriſtifidelibus lavacra non alia occaſione, & fide, „ quam corporis reficiendi, & a naturalibus „ ſordibus mundandi, ab Apoſtolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, „ quibus a Gentilibus adhiberi ſolent, æque „ afficere Evangelicos Operarios, quibus pro- „ pterea non liceat ſub quacumque alia cauſa, & fine, etiam ad effectum, ut exiſtimentur Sanias, ſeu Brachmanes, præ cæteris dediti hujuſmodi ablutionibus, illis uti, „ præſertim ſtatutis eorum horis, & ante, „ vel immediate poſt quamcumque Sacram „ functionem. PONT. A. V.

Reſolutio. EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servandum „ eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de „ Tournon.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.

XV. Dub. ſuper prohibitione delinendi frontem cinericibus, & aliis ſignis. DECIMUM QUINTUM DUBIUM. *An, & quomodo Decretum Cardinalis de Tournon ſit exequendum in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis*, „ Cineres itidem ex Vaccæ ſtercore confectos, & impiam Gentilium Pœnitentiam a Rutren inſtitutam redolentes, benedicere, eoſque fronti Sacro Chriſmate delinitæ impingere, ſive quæcumque alia ſigna „ albi, vel rubei coloris, quibus Indi ſuperſtitioſiſſimi in fronte, vel in pectore, aut in alia quavis corporis parte utuntur, deferre prohibemus; mandantes, ut Sanctæ Eccleſiæ „ conſuetudo, piique ritus Cineres benedicendi, illiſque Chriſtianorum caput Cruce ſignandi ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religioſe ſerventur, tempore, ac „ modo ab Eccleſia præſcripto, ſcilicet Feria „ 4. Cinerum, & non alias.

Reſolutio EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Confirmandum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardinalis de Tournon, ſervata in omnibus „ Conſtitutione Gregorii XV. edita die 31. „ Januarii 1623., quæ incipit: *Romanæ Sedis Antiſtes*.

Decretum generale, ne Gentilium Ritus admittantur, aut in Chriſtianos uſus vertantur inconſulta S. Sede. PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Quod fiat Decretum, quo imponatur Miſſionariis, cujuſcumque Ordinis, etiam Societatis Jeſu, in Partibus Infidelium degentibus, ne audeant permittere Ritus, vel Conſuetudines proprias Gentilium, nec illos, „ aut illas proprio arbitrio vertere in Ritus, „ vel Conſuetudines Chriſtianæ Religionis, „ inconſulta S. Sede; & Miſſionarii meminerint præceptionis Alexandri VII. in ſua „ Conſtit. incipien. *Sacroſancta* la 46., ſequentibus verbis expreſs. Ne ob Inſtructionis „ defectum, qui Sacro Baptiſmate initiantur, „ immaculatam Chriſti legem profanis ac gentilitiis Inſtitutis ex ignorantia fœdent, ac „ Idololatriam cum Orthodoxa Fide confundant, ut ſæpe inibi evenire nunciatum eſt; „ caveant ii, qui iiſdem inſtruendis incumbunt, ne impoſterum ullus ad Baptiſma admittatur, qui gentilitios mores prorſus non „ exuerit, & in fide non ſit ſufficienter inſtructus.

Et ſervetur Conſtitutio 46. Alex. VII.

XVI. Dub ſuper prohibitione librorum Gent. tium. DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM. *An, & quomodo dictum Decretum exequendum ſit in ea parte, quæ eſt tenoris ſequentis*. „ Et demum quia ex librorum de falſa Religione, & de rebus obſcenis, & ſuperſtitioſis „ tractantium lectura, venenum, ut plurimum ſerpere ſolet ad Cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quam mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac ſtudium Miſſionariorum, „ qui libros Sacram Eccleſiæ Catholicæ doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Chriſtifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, ſeu Tamulicam tranſtulere, vel novos pro illo-

„ rum

PONT. A. V.

„ rum commodo, & inſtitutione compoſue-
„ runt, iiſdem Chriſtifidelibus expreſſe inter-
„ dicimus fabuloſos Gentilium libros, eoſque
„ legere, & retinere prohibemus, ſub pœna
„ Excommunicationis latæ Sententiæ, niſi
„ prius habita licentia Parochi, ſeu Miſſio-
„ narii Curam Animarum exercentis, quo-
„ rum prudentiæ committimus facultatem ſu-
„ per hoc diſpenſandi, & libros (ſi qui for-
„ te ſunt) noxia ſuperſtitione vacuos, & ni-
„ hil contra bonos mores tractantes, pro
„ Chriſtianorum uſu ſeligendi, eorumque le-
„ cturam permittendi.

Reſolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. „ Servan-
„ dum eſſe Decretum Eminentiſſimi Cardina-
„ lis de Tournon.

Pontifex Clemens XII. reſolutiones hujuſmodi confirmat.

Quibus dubiis, & eorum reſolutionibus Nobis per Venerabilem Fratrem Archiepiſcopum Damiatæ, Congregationis Sancti Officii Aſſeſſorem, relatis, Reſolutiones ipſas plene approbantes, cuncta ea, quæ juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, ac in nonnullis remittenda viſa ſunt, reſpective confirmavimus, moderavimus, declaravimus, & in nonnullis remiſimus: Quocirca, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus & mandamus, ut pro ſingulari veſtra in Nos atque hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per haſce noſtras Literas de Apoſtolicæ Auctoritatis plenitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præſcripta ſunt, ſanctiſſime cuſtodiatis, atque ab omnibus ſervanda ſtudioſiſſime curetis: Obſecrantes Vos in Domino per viſcera miſericordiæ Dei noſtri, ut Controverſiis jam ſemotis, & omnino evulſis, alacres atque animi noſtri ſenſibus concordes, ſtudia & labores veſtros in Animarum ſalutem, quæ præſtantiſſimus veſtræ vocationis eſt finis, pro viribus conferatis. Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apoſtolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum

Eamque obſervantiam, & executionem injungit.

Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXIV. *Auguſti* MDCCXXXIV. *Pontificatus noſtri anno quinto.*

Partes acquieſcunt. Relatum Breve publicatur, & a Miſſionarii ſubſcribunt.

§. 15. Poſt diutinam accuratamque factorum atque rationum in utramque Partem diſcepationem, poſt tam ſolemne denique cauſæ judicium, in magnam ſpem venerat Apoſtolica Sedes, non ſecus ac Romæ litigiis finis erat impoſitus, ita & in Indiis tandem aliquando a diſcordiis abuſibuſque ceſſatum iri; cum præſertim ii, qui Decretum impugnaverant, ſive illius æquitate cognita, ſeu moderationibus, declarationibus, & relaxationibus jam impetratis ſatis ſibi factum exiſtimantes, non ſolum æquo animo illud recepiſſent, ſed fidem quoque ſuam obligaſſent, ſe omnino operam daturos, ut quæcumque in Literis Apoſtolicis eſſent præſcripta, integre executioni mandarentur. Huc accedebat, quod Apoſtolicæ Sedi non fama ſolum, ſed certis graviſſimiſque teſtimoniis allatum erat, publicatas jam fuiſſe Pontificias Literas, & ſubſcriptas ab omnibus Miſſionariis, & mutuum inter Partes perfectæ communionis, atque concordiæ vinculum redintegratum, quod multis annis, non ſine ingenti Miſſionum damno, inter illas fuerat interruptum.

Sed non ab omnibus obſervantur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum gaudium ſtatim evanuit; triſtiſſimus ſiquidem nuntius quam citiſſime Sedi Apoſtolicæ allatus eſt, Miſſionarios ſcilicet, qui Cardinalis Turnonii Decretum impugnaverant, non obſtantibus Clementis XII. Literis Apoſtolicis ſolemni formula ab iis acceptatis, publicatiſque, damnatos tamen ritus ac ceremonias juxta earundem Literarum præſcriptum minime aboleri poſſe cauſantes, tantum ſibi licentiæ ſumere, ut eos eaſque adhuc uſu permittere & retinere non dubitarent. Cumque de tamdiu dilata ab iis obedientia in dies fama increbeſceret, præfatus Clemens Papa XII., ut debitum Pontificiis mandatis obſequium, & obſervantiam vindicaret, certamque redderet in poſterum eorum, quæ in prædictis Pontificiis Literis mandabantur, executionem, alteris in ſimili forma Brevis datis die XIII. Maji anni MDCCXXXIX. Apoſtolicis Literis, earum Regionum Epiſcopis, & Miſſionariis præceptum iteravit, gravioribus etiam pœnis impoſitis, ut nedum exactiſſime ſervarent, quæ in ſuis præmiſſis Literis mandabantur, ſublata cuilibet ſecus interpretandi facultate, verum ad id illico ſe adſtringerent ſolemni jurejurando interpoſito, juxta formulas reſpective eiſdem præſcriptas. Literæ in forma Brevis ſunt ſequentis tenoris.

ANNO 1744.

Quid conſilii ceperit Clemens XII.

Altera ejuſdem Epiſtola in forma Brevis ad Epiſcopos & Miſſionarios data die 13 Maji 1739.

§. 17. *Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Epiſcopis, & Apoſtolicis Miſſionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.*

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium cum mentione ſuperioris Epiſtolæ ad eoſdem conſcriptæ.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura continuo Nos urget, in id præcipue & tota ſolicitudine incumbere, ut ab iis maxime, qui ſortiti ſunt partem Miniſterii hujus, & in lucem Gentium ſunt miſſi, erga S. Sedem, ac Apoſtolica mandata filiale obſequium exhibeatur, atque Fidei dogmata, ſacroſque Eccleſiæ ritus & ipſi intemerate retineant, & alios edoceant, ut quos lororum immenſa ſpatia a Petri Sede longe disjungunt, eos tamen Fides eadem in unitate ſpiritus, & doctrinæ conglutinet. Alias itaque per ſimiles Literas noſtras ſub datum 24. *Aug.* 1734. *incipientes:* Compertum, exploratumque: *Fraternitates Veſtras, omneſque Miſſionarios eo majori, quo potuimus, Paterno charitatis affectu requiſivimus, & declaravimus, quam impenſo exoptaremus, ut qui in Regnis iſtis Chriſti fidei veritatem agnoſcentes, converterentur, ſuperſtitioſas Gentilium ritus omnino abjicerent, atque everſarentur, ne habeantur & ipſi ad inſtar eorum, qui:* Cum Dominum colerent, Diis quoque ſerviebant juxta conſuetudines Gentium: *utque in re tanti momenti nulla eſſet offendiculi occaſio, auditis Theologorum, ac præſertim Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium per univerſam Chriſtianam Rempublicam Generalium Inquiſitorum ſuffragiis, plura, juxta dubia tunc propoſita, provide ſtatuimus, & a Miſſionariis obſervanda præſcripſimus; Quorum omnium in Nos obſervantia, ac ſtudium amplificandæ Fidei, in certam ſpem Nos erigunt, ut pari contentione pro viribus obtemperare ſatagant, nec ullus erit, qui deteſtabili indulgentia aliter fieri poſſe cogitet, &, veluti infideles filii,* Peccare eos faciant peccatum magnum: *Sane etſi hiſce mediis muneri Noſtro ſatisfeciſſe, ac ſine ſolicitudine eſſe ſuaderemur; attamen rei momentum, a qua Fidei puritas atque integritas pendent, nunquam hanc in*

d by Google

ANNO 1744.

Illius obſervantia, & executio ipſis demandatur ſub cenſuris & aliis pœnis.

nobis curam delebit, niſi ad magnitudinem negotii opportuniora ſemper comparemus remedia. Quare Fraternitatibus Veſtris, & Miſſionariis omnibus, quibus prædictas Noſtras Literas direximus, ſive Sæculares, ſive Regulares cujuſcumque Religionis, Congregationis, Inſtituti, Societatis etiam Jeſu, fuerint, demandamus & præcipimus, ut omnia & ſingula, quæ in dictis noſtris Literis continentur, integre, exacte, ac inviolabiliter obſervetis, atque ab eis, quorum cura ad vos ſpectat, remota penitus quavis aliter interpretandi poteſtate, adamuſſim obſervari faciatis, in virtute ſanctæ obedientiæ, ſub pœna ſuſpenſionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti ab ingreſſu Eccleſiæ, & reſpective excommunicationis latæ Sententiæ, a qua nemo Veſtrum a quoquam, præterquam a Nobis, ſeu Romano Pontifice pro tempore exiſtente, excepto tantum mortis articulo, abſolvi poſſitis; & quoad Regulares inſuper privationis vocis activæ, & paſſivæ, etiam ipſo facto, & ſine ulla alia declaratione incurrendæ. Itidem ſub iiſdem pœnis, & cenſuris, pari auctoritate præcipimus & mandamus, ut omnes & ſinguli, qui ab hac Sancta Sede, ſive ab eorum reſpective Superioribus, ad iſta Regna ſacris obeundis Miſſionibus miſſi eritis, ſtatim ac de hiſce Literis noſtris certiores facti fueritis, vel quavis alia denunciatione de illis notitiam habueritis, juramentum præſtetis, integre, exacte, ac omnimode implere, quæ provide a Nobis in iiſdem Literis conſtituta fuerunt, neque illis ulla in parte quovis ſub prætextu contraire. Illis etiam, qui quandocumque hoc munus ſuſcepturi erunt mandamus, ac præcipimus ſub iiſdem omnibus cenſuris, & pœnis, ut nullo pacto audeant vel minimum actum explere, niſi antea & ipſi juramentum prædictum præſtiterint, quin nec tanquam Presbyteri Sæculares ab Ordinariis Locorum deputati, ſeu veluti ſimplices Religioſi, vel quovis alio titulo & nomine, Chriſtifidelium Confeſſiones excipere, Conciones habere, aut Sacramenta miniſtrare, ſed omni prorſus careant poteſtate; derogando quibuſvis privilegiis, ſibi ipſis, aut veſtræ reſpective Religioni, Ordini, Congregationi, & Societati, etiam Jeſu, ſpecialiter, aut generaliter a Nobis, & a Prædeceſſoribus noſtris quacumque ex cauſa conceſſis. Juramenta prædicta ſæculares Miſſionarios coram Locorum Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel Apoſtolicis Vicariis præſtare demandamus, Vicarios vero ipſos & Superiores in manibus Epiſcoporum. Nec eadem tantum verba proferre, ſed ſcripta juxta formam per Nos præſcriptam, & infra adnotandam, ac propria manu ſubſignare teneamini, ſub iiſdem Cenſuris, & pœnis. Hoc etiam juramentum præſtandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Epiſcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipſomet die, quo in manibus Epiſcoporum ſolemnem emiſſuri erunt Fidei profeſſionem, vel in actu eorum conſecrationis. Quorum juramentorum ſubſignata exemplaria, relicta iſthic in Archiviis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Epiſcopos, & Superiores Regulares reſpective tranſmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut ſint obſequii erga Nos, noſtraſque juſſiones, puritatis, integritatiſque Fidei veſtræ monumenta. Ne vero tam Literarum noſtrarum ſub prædicta die 24. Auguſti 1734., quam præſentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fraternitates veſtras, ac in Domino obteſtamur, ut quo primum illas atque præſentes receperitis, ſtatim publicare faciatis, ac ad ſingulos Miſſionarios, ſive Sæculares, ſive Regulares fuerint, ſub veſtra reſpective Juriſdictione degentes, eaſdem tranſmittatis. Hoc ipſum præcipimus Apoſtolicis Vicariis, aliiſque Regularium Superioribus. Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipſo facto pœnam ſuſpenſionis ab exercitio Pontificalium, & interdicti ab ingreſſu Eccleſiæ; Regulares autem Excommunicationis latæ ſententiæ, privationis Officiorum, & vocis activæ, & paſſivæ.

PONT. A. V.

Epiſtola publicatio, & tranſmiſſio.

Formula juramenti a Miſſionariis præſtandi.

Formula autem juramenti, ſicut præmittitur, a Miſſionariis præſtandi, eſt, quæ ſequitur, videlicet. " Ego N. Ordinis N., ſeu Societatis Jeſu Miſſionarius ad Regnum N., vel „ ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus a „ Sede Apoſtolica, vel a meis Superioribus juxta facultates eis a Sede Apoſtolica conceſſas miſſus, vel deſtinatus, parendo præcepto Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ Clementis XII. per Literas Apoſtolicas in forma Brevis datas die 13. Maji anno 1739 injuncto omnibus Miſſionariis in dictis Miſſionibus, præſtandi juramentum fideliter ſervandi diſpoſitionem Apoſtolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apoſtolicarum in forma Brevis ejuſdem Sanctiſſimi Domini Noſtri die 24. Auguſti 1734. „ incipien. *Compertum, exploratumque?* mihi „ per integram ejuſdem Brevis lecturam optime noto; promitto, me plene & fideliter „ pariturum, illudque exacte, integre, abſolute, & inviolabiliter obſervaturum, & abſque ulla tergiverſatione adimpleturum, necnon ad formam dicti Brevis inſtructurum „ Chriſtianos mihi commiſſos tam in Concionibus, quam in privatis inſtructionibus, ac „ præſertim Cathecumenos, antequam baptizentur, & niſi promittant obſervantiam dicti Brevis, ejuſque diſpoſitionum, & prohibitionum, me ipſos non baptizaturum, „ prout quoque curaturum omni ſtudio, quo „ potero, ac omni diligentia, ut ſublatis Gentium ceremoniis, illi a Chriſtianis ſuſcipiantur & retineantur ritus, quos Catholica „ Eccleſia pie præſcripſit. Si autem (quod „ Deus avertat) in toto, vel in parte contravenerim, toties pœnis a Sanctiſſimo Domino Noſtro impoſitis in Decreto, ſeu „ Literis Apoſtolicis, ut ſupra, ſuper præſtatione hujus juramenti, mihi pariter per „ integram lecturam notis, me ſubjectum agnoſco, & declaro. Ita tactis SS. Evangeliis promitto, voveo, & juro. Sic „ me Deus adjuvet, & hæc SS. Dei Evangelia.

„ Ego N. manu propria.

Sub quibus præcipitur iiſdem, ut juramentum præſtent de implendis omnibus in ea contentis.

Nullus in poſterum quocumq. titulo Miſſiones exercitio ſe immiſceat, niſi juramentum hujuſmodi emiſerit.

Idem ſervetur ab Epiſcopis.

Cum onere remittendi ad Congr. de Propag. Fide exempla juramenti præſtiti ab eiſdem ſubſcripta.

Injungitur, Epiſcopis & aliis, tam præſentes, quam præcedentis

Formula vero juramenti, ut ſupra, præſtandi ab Epiſcopis, eſt, quæ ſequitur, videlicet: " Ego N. Epiſcopus Civitatis N. memor „ juramenti a me præſtiti in actu meæ ſolemnis Conſecrationis, quo Romano Pontifici fidem, ſubjectionem, & obedientiam promiſi, tum inſuper eorum, quæ provide ſanxit Clemens XII. Pontifex Maximus circa „ ritus Malabaricos in Literis Apoſtolicis in „ forma Brevis, Epiſcopis, & Miſſionariis

Formula juramenti ab Epiſcopis præſtandi.

„ uſque

PONT. A. V.

„ uſque ſub die 24. Auguſti 1734. tranſmiſ-
„ ſis, parendo mandatis Sanctitatis Suæ per
„ alias ſimiles Literas die 13. Maji anno 1639.
„ injunctis, ut in argumentum meæ erga A-
„ poſtolicam Sedem obedientiæ non minus,
„ quam filialis obſequii, me jurisjurandi Re-
„ ligione obſtringam, juro, & promitto, me
„ plene, & fideliter eaſdem Literas Apoſtoli-
„ cas ſub dicta die 24. Auguſti 1734. execu-
„ turum, atque ea, quæ in illis præſcripta
„ ſunt, exacte, integre, abſolute, ac inviola-
„ biliter obſervaturum, curaturum pariter,
„ quantum in me erit, ut ii omnes, qui mea
„ in Diœceſi Miſſionarii, & Sacerdotes ſunt,
„ vel futuri erunt, illas eodem prorſus modo
„ in omnibus ſervent, atque exequantur, &
„ contra inobedientes, ſi qui fuerint, me pro-
„ ceſſurum ad formam Brevis ſub die 13. Maji
„ anno 1739., ut tandem ſublatis Gentium
„ ceremoniis, illi a Chriſtianis recipiantur
„ ritus, quos Catholica Eccleſia pie præſcri-
„ pſit, ac jugiter ſervat. Utque de hac mea
„ voluntate, juramento, filialique obſequio
„ erga Romanum Pontificem, ejuſque manda-
„ ta perenne exiſtat monumentum, propria
„ manu me ſubſcribo.

Ego N. Epiſcopus. N.

Adhortatio pro ejusdem executione.

Cæterum etſi magna Nobis ſpes ſit, Fraternitates Veſtras, & Miſſionarios omnes, noſtras voces, & monita excipere diligenter, ac filiali obſequio exequi, curam inſuper ſolicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxæ Religionis puritati, integritatique, quam Gentium ſaluti adjumento ſitis, omneſque in hanc unicam rem, maximam utique, labores, ſudoreſque conferre, ut tandem, qui Chriſti amplectuntur Fidem, ſuperſtitioſos averſentur ritus, eoſque tantum ſuſcipiant, & retineant, quos Catholica Eccleſia pie præſcripſit, ac jugiter ſervat; attamen pro Paſtoralis Officii debito, ac Paternæ Charitatis ſtimulo, iterum, iterumque commonere non deſiſtimus; ne a Paſtorum Principe in cuſtodia Gregis ſui minus vigilaſſe dijudicemur; & Vobis interim in auſpicium bonorum omnium Apoſtolicam Benedictionem impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XIII. *Maji* MDCCXXXIX. *Pontificatus Noſtri Anno Nono.*

Idem Clemens XII. ad Epiſcopos peculiariter ſcribit ſub eadem data.

§. 18. Haſce Clementis XII. Literas aliæ ſubſecutæ ſunt prænominatis earum Regionum Epiſcopis peculiariter inſcriptæ, quibus idem Pontifex & conceptum animo intimum dolorem, ob nondum ſibi delatam certam exoptatamque notitiam de præſtita Apoſtolicis mandatis debita obſervantia, gravibus verbis patefecit, & eorundem Epiſcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipſi exemplo ac diligentia ſua præeuntes, cæterorum obedientiam ſolicite promoverent. Harum Literarum hujuſmodi exemplum eſt:

Tenor Epiſtolæ in ſimili forma Brevis.

§. 19. *Venerabilibus Fratribus, Epiſcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi.*

CLEMES PP. XII.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Conqueritur de incerto exitu primæ Epiſtolæ, & debita

Continere labia noſtra non poſſumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apoſtolica voce iterum alloquamur; Moleſte Nos, imo graviter ferre, uſque adhuc certam denunciationem minime accepiſſe, qui tandem exitus contigerit Noſtris Literis, quas die 24. Auguſti 1734. Vobis, & Miſſionariis iſtic commorantibus dedimus. Sane taciturnitas hac curarum, & angustiæ noſtro paterno erga vos amori cauſa eſt, tum & maxime quia, incertæ licet, ſparſæ hic ſunt voces, eaſdem Noſtras Literas, & Decreta in publicum ab omnibus minime poſita fuiſſe, nec exacte, prout oportet, adimpleri, quin non deeſſe aliquos, qui diverſa opinantes, ac loquentes, adducunt diſcipulos poſt ſe. Quare primum Fraternitates Veſtras ex animo requirimus, ut quomodo iſthic res ſe habeat, quamprimum renuncietis, ne longior tarditas acerbiorem Nobis afferat moleſtiam; deinde firma ſpe ducimur, zelo Dei vos impellente, in doctrina ſana nobiſcum exſurgere in eos, qui contradicunt, ut memores officii, cui ſe addixerunt ut, ſedulo caveant, ac diligenter proſpiciant, ne culpa eorum: Gentes iſtæ ſint timentes Dominum, ſed nihilominus & Idolis ſuis ſervientes. Hac de cauſa alteras miſimus Literas Fraternitatibus Veſtris, atque Miſſionariis, quibus gravioribus ſub pœnis demandamus, ut noſtræ voluntatis ſenſibus & Decretis obediant, & opere compleant. Ne vero, ut hactenus unus alterum incuſet, & Nos, qui licet præſentes iſthic ſpiritu, corpore tamen abſentes, ſuſpenſos incerti nuncii diu retineant, Juramentum ab unoquoque ex Miſſionariis propria manu ſubſignandum, expetere duximus, quo quiſque profiteatur Noſtris juſſionibus promptam atque exactam præſtare obedientiam, prout latius in iiſdem Literis continetur. Hoc etſi multo Nobis pollicearmur pro omnium pietate, & religione; attamen plurimum collatura erit Fraternitatum Veſtrarum exempli auctoritas, quoties idem Jurisjurandi ſacramentum, in certum erga S. Sedem., & in Nos obſequii veſtri teſtimonium, præſtitiſſe, atque Nobis miſiſſe vos intelligant, prout in Domino etiam atque etiam obteſtamur. Porro hanc unam eſſe detegendæ veritatis viam, unum præſidium ad obſtruendum os loquentium iniqua, voſmet facile cognoſcere non dubitamus. quare Pontificiam voluntatem, cæteroquin in vobis propenſam, magis magiſque Vobis devincietis, ſi induſtriæ, cogitationi, ſtudio denique veſtro vim addatis exemplo; nec ſane verenur, quin eam reverentiam, quam ſuſcipientes Epiſcopale munus, huic S. Sedi, & Apoſtolicis mandatis ſpopondiſtis, hac tamen opportuna occaſione explicaturi luculentius eritis, ut quas, ad Juramentum proferendum, vos adire obſtringimus, ex facto etiam veſtro obedire præceptis Noſtris arctius impellantur; ac Vobis, Venerabiles Fratres, in perpetuum amoris Noſtri pignus, Apoſtolicam benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XIII. *Maji* MDCCXXXIX. *Pontificatus Noſtri Anno Nono.*

Superiores Generales Miſſionarium onerat deprimiſſarum Literarum tranſmiſſione, publicatione, & implemento.

§. 20. Neque vero his, quamvis adeo enucleate præſcriptis, plane contentus idem Clemens Papa XII., Superiores quoque Generales Miſſionariorum in Orientalibus Indiis degentium, eorum præſertim, qui, ut Apoſtolicæ Sedi relatum erat, detrectabant adhuc obſequentis animi erga ejuſdem Sedis mandata, certa argumenta exhibere, adſtrinxit, eoſque ſub pœnis ſuſpenſionis a Divinis, privationis vocis activæ & paſſivæ, aliiſque gravioribus arbitrio ſuo reſervatis, Apoſtolicæ etiam Sedis indignationis, formali præcepto, eoque

Significat ſuperioris Epiſtolæ ſenſum, & Epiſcoporum zelum excitat pro omnium demandatorum implemento.

ANNO 1744. reſponſa exquirit.

ANNO 1744. eoque juridice indicto, adegit ad transmittenda suis respective Religiosis exempla Apostolicarum Litterarum a se tunc editarum, atque ad earum publicationem, & exactam, integram, inviolabilemque observantiam pro viribus præcipiendam; ea lege addita, ut si aliquis esset e Missionariis, qui mandatis reluctaretur, aut contra facere auderet, solemni statim præcepto per Superiorem Generalem cogeretur, relictis Missionibus, e Provincia decedere, atque in Europam reverti. Et ne in re adeo gravi intentatum aliquod remedium relinqueretur, terminum annorum trium constituit, intra quem Superiores Generales præ-

Ac de juramenti præstiti exemplis infra triennium Sanctæ Sedi repræsentandis.

dicti teuerentur certis authenticisque documentis Sedi Apostolicæ plenam atque integram Decretorum Literarumque observantiam indubitate probare, atque præsertim exempla jurisjurandi, ut præfertur, præstandi, propria uniuscujusque Missionarii manu, cujuscumque fuerit Instituti, subscripta exhibere.

Episcopi, & Missionarii obtemperant, & juramenta subscripta exhibentur SS. Domino Nostro.

§. 21. His ita constitutis, atque mandatis obtemperantes omnes Episcopi, & Missionarii Apostolici Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatensis, nominatimque, qui pridem contra Cardinalis Tournonii Decretum steterant, fide data, sacramentoque interposito, exactam, integram, absolutam, inviolabilemque observantiam Litterarum, quarum superius exemplum insertum est, quodque incipit, *Compertum exploratumque*, promiserunt, secundum formulas aliis in Litteris Pontificiis expressas, quæ pariter enunciatæ jam sunt, quæque incipiunt, *Concredita Nobis Dominici Gregis*. Utque suum Nobis ad Pontificatus apicem evectis, Sanctæque Sedi fidele obsequium, & submissionem certo probarent argumento, ad manus nostras exempla reddi curarunt solemnis jurisjurandi, quod singuli præstiterunt.

Qui reliqua adhuc dubia cum consilio Congregat. S. Officii definire statuit.

§. 22. Hunc igitur fructum ex prudenti constantique, quam hactenus recensuimus, Prædecessorum Nostrum agendi ratione Nobis colligere datum est; neque jam temere videmur hanc animo spem concepisse, ut quæcumque dubia super executione eorum, quæ ab iisdem Prædecessoribus præscripta memoravimus, adhuc reliqua sunt, resolutis, ut infra, propositis quæstionibus, penitus submoveantur; omnesque demum inter sacros istarum Regionum Operarios dissensiones, & controversiæ compositæ conticescant; atque Apostolica mandata & Decreta, quæ, gravi præmissa ponderatione, ac de consilio Venerabilium Fratrum Nostrorum in tota Republica Christiana in negotiis Fidei Generalium Inquisitorum specialiter deputatorum, aliorumque Virorum pietate ac doctrina præstantium, harum serie edituri sumus, pari obedientiæ alacritate ab omnibus istarum Partium Missionariis excipiantur, ac debitæ executioni demandentur.

Missionariorum petitiones.

§. 23. Nonnulli siquidem, postquam Litteris professi sunt servatas ab se fuisse Apostolicas Litteras *Compertum exploratumque*, seque accusatos idcirco perperam fuisse tamquam refractarios; affirmantes nihilominus, in maximas atque extremas animi angustias se esse conjectos, ob Jurisjurandi religionem, ob excommunicationis periculum, aliasque gravissimas pœnas, quibus inobedientes, legive repugnantes inevitabili nexu obligati sunt atque obnoxii; communi illorum omnium nomine, qui in pari muneris & periculi societate versantur, ad sublevandas suas, ut ajunt, oneratas trepidantesque conscientias, atque ad plurimorum Christianorum salutem, qui recenter conversi persecutionum procellis assidue conflictantur, in tuto collocandam, tria a Nobis flagitarunt.

PONT. A. V.

I. Super tollendis censuris, & juramento.

§. 24. Primum illud est, ut onere subleventur (quod quidem onus gravissimum, intolerandumque appellant) tot juramentorum, censurarumque, quibus inextricabilibus veluti laqueis eorum conscientiæ vinciuntur, quibusque fit, ut propriæ amittendæ salutis periculo expositi, de aliena procuranda cogitationem prope omnem deponere cogantur.

II. Ut prorogetur dispensatio super omissione Sacramentalium in Baptismo conferendo.

§. 25. Alterum, ut dispensatio alias concessa super insufflationum, atque salivæ ritu, in Sacramento Baptismatis ministrando, prorogetur, eo vel maxime, quod non tali lege sit hujusmodi ritus inductus, in quo dispensatio locum habere non possit; imo, ut ea concedatur necessarium esse ajunt, ad conservandam propagandamque disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissimis illis Regionibus, quarum Incolæ ingenito veluti horrore, seu potius inveterato & communi præjudicio, ita salivam aversantur, ut de eo evellendo prope jam sit ab eis desperatum.

III. Ut detur explicatio Articuli de assistentia Parcis præbenda.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plana tradatur interpretatio præcepti a Cardinali Tournonio Missionariis gravissime injuncti, atque ab Apostolica Sede confirmati, eisque inculcati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo *Pareas*, minime deserant, sed cum domi aliquo morbo laborantes detinentur, eos invisant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta ministrent, omnibusque erga eos charitatis atque pietatis officiis defungantur. Nam, sine aliqua præfati Decreti declaratione, perniciem eis, qui Christianæ Religioni nomen dederunt, imminere prorsus arbitrantur, Gentiliumque ad Fidem conversionem impossibilem penitus evasuram. Itaque eorundem Parearum saluti providendum esse rentur, non adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum eorum Domos, quod certe, ut asserunt, exitio Missionibus foret, sed alia ratione; atque ea potissimum, quam ipsi primo induxerunt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam Literas promulgatas, quarum initium *Compertum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam declarationis, quam ipsis suus Missionum Procurator significaverat.

Juxta præsensam vivæ vocis oraculum Clementis XII.

Quod tamen Oraculum nunquam emanarit declaratio.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hujusmodi vocali declaratione, quæ Clementi Papæ XII. Prædecessori nostro tribuebatur, & cujus etiam exemplum monumentumque in Actis, & Tabulario Sanctæ Inquisitionis relatum fuisse atque reconditum ferebatur, exemplum monumentumve hujusmodi diligentissime exquiri mandavimus. Cumque illud nusquam inventum sit, longa licet atque exactissima indagine investigatum; cum etiam Administri, quorum custodiæ mandandum fuerat, ea de re per Nosmetipsos interrogati, nihil hujusmodi a se visum, nihil auditum fuisse, & nunquam ad se perveniisse prædictam declarationem; propterea que & in Actis, & in Archivo desiderari, constanter & indubitate affirmaverint: cum denique ipsius Nostri Prædecessoris ea de re mentem atque sententiam, in Apostolicis ejus Litteris supra relatis luce

Et Pontifex, eo non attento, circa relata

ipsa

ipſa clarius expreſſam, exploratamque haberemus; totum hoc graviſſimum & inveteratum negotium, cum approbatione & conſilio Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Generalium Inquiſitorum, ut ſupra, deputatorum, tandem dijudicare ac definire deliberavimus. Auditiſque propterea tum eorundem Venerabilium Fratrum Noſtrorum, tum etiam Conſultorum ſententiis, ac rurſus ad trutinam revocatis, & coram Nobis multum diuque perpenſis atque diſcuſſis moderationibus illis, quas poſtularunt a Nobis illi, qui duram atque difficilem Decretorum toties enunciatorum integram abſolutamque obſervantiam exiſtimarunt, in hunc, qui ſequitur, modum, ſtatuimus, atque decrevimus.

I. Juramentum præſtari & ſervari jubet, & cenſuras confirmat.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes impoſitam Juriſjurandi legem eſſe veluti ſalubberrimum antidotum extinguendo gliſcentium litium, diſcordiarumque veneno, aptiſſimumque ad cohibendam licentiam libertatemque opinandi, interpretandi, agendi denique pro libito in re tam gravi & periculoſa, frænum exiſtere; Cenſuras quoque a prædicto Clemente XII. Prædeceſſore Noſtro in enunciatis Litteris, incipientibus *Concredita Nobis* conſtitutas, ad ſolos dumtaxat pertinere Apoſtolicæ legis præceptorumque violatores, eaſdemque in hujuſmodi tantum refractarios, quorum animos neque Eccleſiaſticæ manſuetudinis officia, neque paternæ admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo modo poſſent, juſtiſſimam pœnam eſſe & fore reputantes; non ſolum inopportunum cenſuimus, Jusjurandum aliqua in parte remittere, aut moderari Cenſuras, quod primo fuit ab illis propoſitum; verum etiam, de prædicto conſilio & aſſenſu, ac de plenitudine Poteſtatis a Deo Nobis concreditæ, illud, illaſque probamus, confirmamus, & innovamus, illudque, & illas omne robur & firmamentum, omnemque vim & efficiam in poſterum ſemper habere, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, atque ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit inviolabiliter & inconcuſſe obſervari decernimus & jubemus.

II. Queritur dubium non eſſe de obſervantia Decreti Clementis XII. circa Sacramentalia in Baptiſmo adhibenda.

§. 29. Quod autem attinet ad ſecundam poſtulationem, de proroganda ſupradicta diſpenſatione, quam Prædeceſſor Noſter in decennium conceſſit, ut ſcilicet per id temporis, in Sacramento Baptiſmatis conferendo, ſalivæ uſu abſtinere, & ſacras inſufflationes in occulto adhibere liceret, non tamen hoc generatim, neque indiſtincte, ſed ubi gravis aliqua & certa neceſſitas poſtularet, ut luculentius in ejuſdem Litteris Apoſtolicis, quarum initium *Compertum, exploratumque* expreſſum eſt; Nos declarare ſatis non poſſumus, quam ægre feramus, quod nullis adhuc certis indiciis aut argumentis cognoſcere potuerimus, utrum Miſſionarii per id decennii tempus, quod jam elapſum eſſe dignoſcitur, ad Apoſtolicarum Litterarum præſcriptum, in eo pro viribus elaboraverint, atque ea, qua par erat, fide, ac diligentia, omne ſuum ſtudium, operamque adhibuerint, ut vanuse ille horror, & parum æqua averſatio prædictorum Sacramentalium, quæ Gentium illarum animis inſidere fertur, ſenſim emendata, demum ab eiſdem penitus deponeretur. Nemo quippe ignorat, Sacramentalium, de quibus agitur, uſum, ſive inſtitutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in Eccleſiam derivati ſunt, ſive multiplex myſteriorum ſignificatio, quæ in illis continetur, ſive demum Romanæ Eccleſiæ omnium Magiſtræ ſpectetur auctoritas, quæ eoſdem in ſuis Ritualibus receptos inviolabiliter obſervari præcepit, jure, ac merito venerandum eſſe, præcipuoque ſemper in honore habendum, & conſequenter incapacem prorſus recipiendæ Baptiſmatis Gratiæ eum eſſe, qui falſo ſibi perſuaſerit, inſufflationes, atque ſalivam aptam haud eſſe materiam Sacramentalium cæremoniarum, graviſſimique piaculi expertem non futurum, qui ſic opinanti conferre illud auderet.

Horum dignitatem, & relevantiam commendat.

Super quibus notas eſt Catechumenos errare.

§. 30. Et quamquam exploratum eſſet, Gentes illas hoc pravo errore minime detineri, ſed ob id tantum a prædictorum Sacramentalium uſu abhorrere, quod ingenita quadam, ut ferunt, averſione ſalivam anhelitumque abominentur, non minori tamen induſtria Sacris Miniſtris adnitendum eſt, ut ex eorum animis perperam conceptum horrorem, ineptamque averſionem eliminent atque ablegent: aliter timendum merito eſſet, ne illarum Regionum Neophiti, confirmata in ipſorum mentibus hujuſmodi abominatione, eo uſque deſipiant, ut eandem etiam transferant ad miracula, quæ per ſalivam Chriſtus Redemptor Noſter edidit; ipſumque propterea miraculorum & ſalutis noſtræ Auctorem, quo nihil profecto magis impium excogitari poteſt, averſentur. Utque alia prætereamus, illud tandem non diutius eſt differendum, ut in Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi, Baptiſmi Sacramentum rite ſancteque miniſtretur, iiſdem adhibitis Sacramentalibus, & ceremoniis, quibus Romana utitur Eccleſia, ex qua ad Gentis illas Fidei lux propagata eſt, dediſcantque tandem novelli Regionum illarum Fideles id horrere, quod Deus dignatus eſt facere.

Concedit prorogationem diſpenſat onis ad aliud decennium a die datæ præſentium.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramentalium prædictorum abominatio ſuaviter, leviterque ex eorum animis divelli poſſit, neve hujuſmodi lex, quæ Sacramentalium uſum præſcribit, ad nimiam in ſpeciem ſeveritatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quæ ex illa, tamquam e fonte, in Eccleſias atque Miſſiones dimanaturæ denunciantur; Nos enarratis de cauſis diſpenſationem, quam Prædeceſſor Noſter in Literis jam relatis conceſſit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod a die datæ præſentis Noſtræ Apoſtolicæ Conſtitutionis eſt inchoandum.

Præſcribit Epiſcopis, & Miſſionariis quomodo ea uti debeant.

§. 32. Ex quo fas eſt intelligere, non eam eſſe aut fuiſſe noſtram & Apoſtolicæ Sedis ſententiam, quod ſcilicet nullus diſpenſationi locus eſſe poſſit in hujuſmodi Sacrorum Rituum, & Sacramentalium materia, nec ulla diſpendandi neceſſitas, aut ſufficiens cauſa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus ſuperius allatis, nullo pacto permitti valeat, venerabiles adeo Ritus, ac traditum a Patribus, ſancteque ab Eccleſia ſervatum hujuſmodi Sacramentalium uſum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occaſionem præberi; idcirco omnibus dictorum Regnorum Miſſionariis diſtricte præcipimus, ut hac diſpenſatione beni-

gne

ANNO 1744.

gne a Nobis indulta, nonniſi certis in caſibus, & cum gravis id neceſſitas poſtulabit, de quo eorum conſcientiam oneramus, utantur, nec niſi in prædictis caſibus ſalivæ uſum in adminiſtratione Baptiſmatis poſſint omittere, & occultas adhibere inſufflationes; modo ii, qui ſe baptizandos offerunt, in ea non ſint opinione, ut credant ſalivam, atque inſufflationes hujuſmodi ineptam eſſe, atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam; qui enim adeo falſa, atque diſtorta perſuaſione imbuti eſſent, tamquam indigni, & incapaces Sacramenti Baptiſmatis licite ſuſcipiendi, ab eo repellendi eſſent. Volumus autem, atque omnibus & ſingulis prædictorum Regnorum Epiſcopis & Miſſionariis in virtute ſanctæ obedientiæ præcipimus, & expreſſe jubemus, ut & communibus ſtudiis atque conſiliis, & ſinguli pro virili parte, intra præfinitum decennii tempus, omnibus viribus nerviſque contendant, & quemadmodum fuerat eiſdem a ſanctæ memoriæ Prædeceſſore Noſtro imperatum, non intermiſſis laboribus aſſidue curent, ut ex illarum Gentium animis errorum tenebræ, maleſanæque opiniones, quibus obcæcantur, & miſerrime detinentur, penitus diſcuſſæ, ac radicitus evulſæ eliminentur. Ut vero indultum, prorogatumque a Nobis tempus, ſanctiſſimis Romanæ Eccleſiæ ceremoniis prædictis, quæ tamdiu a Sede Apoſtolica commendatæ atque inculcatæ fuerunt, facilius apud Nationes illas inſinuandis vere conducat, utque ulterior hujuſmodi Rituum prætermiſſio (quam tamen extra veræ neceſſitatis caſus, ut ſupra, nullatenus conceſſam aut licitam eſſe, iterum declaramus), alendis Populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandiſque anſam non præbeat; univerſis Gentium illarum Epiſcopis, & Miſſionariis prædictis notum eſſe volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quæ porrigi, proferrique unquam poſſent, aliam denuo prorogationem conceſſum iri.

Et, ut Miſſionarii in hac materia perperam opinantes ad Baptiſmum non admittant.

Atque inter eos inſtituere curent.

abſque ſpe alterius expenſionis.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet poſtulatum, ut nempe apertius atque diſtinctius declaretur Decreti articulus, quo laudatus bonæ memoriæ Carolus Thomas Cardinalis Turnonius ſancivit, ut Miſſionarii ad Pareas ægrotantes accedant, ut Sacramenta deſiderantibus etiam domi adminiſtrent, ut denique illis omnia præſtent ſpiritualia ſubſidia, quæ Charitas, Religio, & Officii ratio Evangelicis Operariis, nullo diſcrimine, nulloque reſpectu, Fidelibus univerſis, adverſa præſertim valetudine conflictatis, adminiſtranda præſcribunt: nemo profecto non videt, quantumvis maximæ proponantur difficultates, in quas incurrere Miſſionarii ſe poſſe dicunt, ſi huic præcepto tam juſto, tam ſancto parere velint; ferendum tamen nullo modo eſſe quod Caſas humiliorum hujuſmodi hominum ex morbo decumbentium ſubire recuſent, atque illos in ſummo etiam vitæ diſcrimine, aut Sacramentis omnino carere ſinant, aut ſaltem eorumdem percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem. Nulla etenim apud Deum eſt perſonarum acceptio; nec ullum deſpicere fas eſt eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem ſibi conjunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide,* *& hæredes Regni, quod repromiſit diligentibus ſe.* Quæ qui contemnunt, exhonorantes pauperem, & Fratrem humilem confundentes in humilitate ſua, hi porro longe nimis diſcedunt a doctrina, & exemplo Chriſti Domini Salvatoris Noſtri, qui Nos, non Divina tantum voce, ſed magnis etiam atque illuſtribus factis edocuit, quanti apud Nos eſſe debeant, qui pauperes, atque abjecti per Mundi inſaniam vocantur: *ecce enim*, ajebat S. Gregorius Pontifex Maximus, *ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, & tamen venire paratus eſt ad ſalutem Servi. Certe ſi nos cujuſpiam Servus rogaret, ut ad eum ire deberemus, protinus nobis noſtra ſuperbia in cogitatione tacita reſponderet, dicens: non eas, quia temetipſum degeneras, honor tuus deſpicitur, locus vileſcit. Ecce de Cœlo venit, qui Servo in Terram occurrere non deſpicit.*

Ut Decretum Card. Turnonii circa Pareenſium, & neceſſarium declarat.

Idque confirmat ex Sacris Scripturis, & Patribus.

PONT. A. V.

Prædeceſſorum in per eo præcepta renovat, & nondum impleta dolet.

§. 34. Quare ut graviſſimo huic malo remedium afferrent Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices Gregorius XV., Alexander VII., & Clemens IX. in ſuis Apoſtolicis Litteris die XXXI. Januarii Anni MDCXXIII., die XVIII. Jan. Anni MDCLVIII., & die XIII. Septembris Anni MDCLXIX. reſpective datis, omni animorum contentione, atque zelo obtinere curarunt (quod & Nos eorum veſtigiis inhærentes ſummopere optamus, & quantum in Domino poſſumus, diſtricte præcipimus, & mandamus), ut Nobiles cum Plebeis in unam eandemque Eccleſiam convenientes, una ſimul Divini verbi pabulo reficerentur, & Eccleſiæ Sacramenta reciperent, utque Miſſionarii Regnorum, Provinciarumque Orientalium Indiarum, ſui officii memores, ita animo eſſent comparati atque diſpoſiti, ut non ſecus ac Nobilibus, abjectis quoque, & infimæ ſortis hominibus, in iis, quæ ad ſpiritualem eorum profectum pertinent, præſto eſſent, illiſque in propriis etiam domibus, etſi humillimis ac ſordidis, Sacrum Viaticum miniſtrare minime recuſarent. At, quod maxime Nos angit, ſive ob immodicum illum horrorem, quo claro genere nati infimæ Plebis homines, ut fertur, ita averſantur, ut vel illorum contactu ſe commaculari, nobilitateque, & gradu cadere ſibi perſuadeant, (qui tamen horror cum ſit Chriſti lege damnatus, e Chriſtianorum animis omnino eſt eliminandus); ſive ob patrias leges, imperiaque Regum idololatrarum, quibus Chriſtiani in iis Regionibus ſubjecti ſunt, aliave tandem de cauſa id evenerit; fruſtra certe fuerunt Prædeceſſorum noſtrorum conſilia, paternæ exhortationes, præcepta demum, queis uſi ſunt, ut infimi hujus generis hominum converſioni ac ſaluti procurandæ, quantum optaverant, plene conſulerent, atque proviſerent.

Miſſionarii Societ. Jeſu proponunt Pontifici ſe aliquos deputaturos ad praticam Pareorum cum.

§. 35. Cum vero & Nos, Chriſti Domini documentis, Prædeceſſorumque Noſtrorum exemplo excitati, anxie cogitaremus, qua ratione illud tandem reipſa conſequi poſſemus, quod eiſdem Prædeceſſoribus Noſtris tantopere cordi fuit; opportune accidit, ut Societatis Jeſu Miſſionarii, quorum villicationi Regnorum Madurenſis, Mayſſurenſis, & Carnatenſis Miſſiones potiſſimum concreditæ ſunt, poſtquam declarari a Nobis articulum de Pareis poſtularunt, paratos ſe Nobis obtulerint, pollicitique ſint (modo id Nos ipſi probaremus) certos aliquos delegare Miſſionarios, qui

PONT. A. V. Pontifex id probat.

qui Pareis convertendis, dirigendisque præcipue dent operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni & saluti satis bene consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factæ, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Præposito Generali subscriptum, in hujus Romanæ, atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

ANNO 1744.

Alias novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

dum mentis nostræ oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque eventum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, a quo sane longissime absumus; decernimus, & mandamus, ut alii Missionarii sive Sæculares, sive Regulares ex alio cœtu, vel instituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitias misericordiæ suæ effundere decreverit, eorumque labore, atque industria illos fructus in præfatis Regionibus & Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpa vel omissione, consequi non potuerimus.

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apostoli, & ipsius Christi.

§. 36. Præmonemus itaque in primis Parium illarum Missionarios universos, ut quæ Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimæ partes sunt, minime obliviscantur; ac serio perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quæ est in Christo Jesu, juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque fœmina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster a Deo Patre suo postulaverat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, & ego in te, ut & ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti*; novos credentes instruant, oportere illos eo mutuæ charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, & Divini Filii ab æterno Patre missionem, & Christianæ Religionis veritatem facile Gentiles agnoscant.

Et supradictos in Europam revertí jubet, illis eisdem facultate exercendi Missiones.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc & pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitandis turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eo novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id a Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quæ Christianæ charitati offendiculo esse possent; hinc est, quod Societatis Jesu Missionariis, qui in Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi Regnis tunc erunt, virtute sanctæ obedientiæ jubemus atque præcipimus, ut quicumque casus ex supradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quæ per præsentes Literas Nostras circa præmissa decrevimus & observari mandavimus, intra præfinitum respective tempus, integre, exacteque, ut par est, impleta non fuerint, sive id ex eorum facto, sive ex omissione, sive ex prava, & contra literalem earumdem præsentium sensum distorta mentis & voluntatis nostræ interpretatione, sive demum ex qualibet alia causa etiam de necessitate exprimenda, id contigerit; statim, relictis prædictarum Regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, & quocumque titulo, etiam deputatorum ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut simplicium suæ Religionis Presbyterorum, seu quolibet alio colore prosequendarum, jure omni, officio, & facultate ex eo tempore in posterum jam nunc eos a Nobis privatos, & imminutos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, & e contra, auctoritate Apostolica, & earumdem præsentium tenore privamus, & imminuimus, illico, non expectata alia nostra, & Sedis Apostolicæ declaratione, jussione, aut sententia, in Europam revertantur, uberiores, ut speramus, in hisce Partibus fructus relaturi.

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

§. 37. Deinde vero tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus & præcipimus, quot necessarii, & re ipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorundem domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitæ discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo deliniendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi vero contigerit præfatos Missionarios ad Parearum curam præcipue deputatos, aut eorum aliquem e vivis excedere, vel alio abire; alterum, alterius loco continuo subrogari mandamus; & intra spatium quinquennii a die datæ præsentium, certissima atque authentica documenta de mandatorum nostrorum executione Apostolicæ Sedi reddi debere præcipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta reddita minime fuerint, vel iis redditis, minime constiterit alios Missionarios ad præcipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obiisse, vel alia de causa officio deesse contigerit: tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitæ diligentiæ, quæ tam a Predecessoribus nostris, quam a Nobis ipsis superius præscriptæ sunt, ad evincendum expellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insufflationes atque Salivam in Sacramenti Baptismatis administratione & susceptione, aversari dicuntur: de quo tamen minime dubitare Nos finit filialis obedientia, quam ii præ cæteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut denique si omnes adhibitæ diligentiæ frustra cessissent: quod secus fore confidimus,

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implemento docere intra quinquennium, & de superiori intra decennium.

Recensentur alii abusus in iis Missionibus, ut ferunt, perseverantes.

§. 39. Demum, etsi ii Missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super insufflationum, & Salivæ Ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum de Pareis declarandum postulaverunt, nil difficultatis præfetulerint circa alia capita Decreti prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii, & Apostolicarum Literarum Clementis Papæ XII., quarum initium *Compertum, exploratumque*; ex aliorum nihilominus Literis ingenti Nostro dolore accepimus, ex Missionariis alios esse, qui nulla habita interdicti a præfa-

ANNO 1744.

to Cardinali Tournonio lati, ampliſſimeque a Prædeceſſore noſtro confirmati ratione, eo uſque progrediuntur, ut Chriſtianis Mulieribus geſtare permittant monile collo ſuſpenſum, contracti teſſeram Matrimonii, quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis præſidere fertur; ipſiſque pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiæ celebrantur, permittant fructum, vulgo *Cocco* nuncupatum, frangere, ad hoc ut futurorum inde auſpicia vel fauſta, vel infauſta deſumant: Mulieribus demum, cum menſibus detinentur, Templi acceſſu, & ſalutari Pœnitentiæ Sacramento interdicant. Quamobrem Nos animo reputantes, quam ſit execrandum, Mulieres illas, quæ ſub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujuſmodi inſignibus, quæ aut Idololatriam importent, aut de Gentilitatis ſuperſtitione ſuſpecta ſint, prout dubio procul eſt memoratum *Taly*, neceſſario proinde damnatum: quamque Chriſtifideles dedeceat, ritus, cæremoniaſque ſequi, vel imitari, ethnicam ſuperſtitionem redolentes, quæ certe non vacat illa nuptiarum tempore in prædictis Regionibus uſitata præfati *Cocco* diffractio, quæ idcirco jure & merito pariter reprobata dignoſcitur; quam denique juſtum ſit, menſium tempore minime arcere Templis, & ſalutari Pœnitentiæ Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admittit Eccleſia, Redemptioris veſtigiis inſiſtens, qui ſanguinis fluxu laborantem non abjecit: *Si enim*, ut olim ſcripſit laudatus S. Gregorius Magnus, *in ſanguinis fluxu poſita laudabiliter potuit Domini veſtimenta tangere, cur quæ menſtruum ſanguinis patitur, ei non liceat Domini Eccleſiam intrare?*

Geſtatio Taly.

Fractio Cocco.

Denegatio ingreſſus Eccleſiæ Mulieribus menſtruatis, atque damnatur.

§. 40. Hæc inquam reputantes, ac relatis & minime ferendis abuſibus pro Apoſtolici muneris ratione remedium adhibere quam maxime cupientes, mandamus, & virtute ſanctæ obedientiæ, tenore præſentis noſtræ Conſtitutionis perpetuæ legis vim habituræ, jubemus atque diſtricte præcipimus univerſis Epiſcopis, atque omnibus & ſingulis tam Sæcularibus, quam Regularibus ex quocumque ſint Ordine, Congregatione, Inſtituto, nominatimque ex Societate etiam Jeſu, in Orientalium Indiarum Regnis Madurenſi, Mayſſurenſi, & Carnatenſi exiſtentibus Apoſtolicis Miſſionariis, ut omnia & ſingula, quæ in ſupra inſertis Clementis Papæ XII. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quas etiam auctoritate noſtra, quatenus opus ſit, in omnibus, & per omnia approbamus, confirmamus, & innovamus, contenta ſunt, tam quæ ſupradicta capita reſpiciunt, quam alia quæcumque per eaſdem Literas præſcripta, & definita, ad eorum normam, quæ idem Prædeceſſor Noſter alteris pariter ſuperius inſertis Apoſtolicis Literis, incipientibus *Concreditæ nobis*, conſtituit & ſanxit, non ſolum ipſi pro virili parte integre, exacte, abſolute, inviolabiliter, perpetuoque obſervent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipſis eſt, ut ab univerſis Fidelibus, qui eorum curæ ſunt concrediti, exacte ſerventur & impleantur, omni ſtudio ac viribus curent atque contendant.

Et injunctus obſervantia, & executio Decretorum Sedis, quæ in omnibus confirmantur.

§. 41. Denique eoſdem Epiſcopos, & Miſſionarios omnes rogamus & obſecramus per Dominum Jeſum Chriſtum, & per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud ſapientes, præter id, quod a Nobis, & a Prædeceſſoribus Noſtris conſtitutum fuit, ſalutare Dei, quod per eorum miniſterium Regionum iſtarum Gentibus miſſum eſt, pari zelo ac puritate propagare non intermittant; omnique ſtudio dent operam, ut nedum in novellis Chriſtifidelibus veteris hominis veſtigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quæcumque vel ſymbola, vel imagines, aut figuræ, atque omnis demum ſpecies mala, ipſaque veluti umbra, & odor ethnicæ ſuperſtitionis ab ipſis eliminentur; illud cogitantes, ejuſmodi cæremoniis, vaniſque obſervationibus, quæ Idololatriæ reliquiæ ſunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac veteſtos ali confirmarique errores, quibus miſere detinebantur. Quod ſi aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut perſecutiones, propter Eccleſiæ præceptorum, & Rituum obſervantiam, formidare conſpexerint; illud ipſis illuſtre monitum, quod Sanctus Auguſtinus Eccleſiæ Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non deſinant: *Si quæritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur*; quodque ad ipſos Evangelii præcones præcipue dictum eſſe dignoſcitur: *Si quæritis unde ad vitam vocentur; deſerite ſolemnitates eorum, deſerite nugas ipſorum.*

Adhortatio Pontificis ad Epiſcopos.

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti Miſſionarii, eorumque Procuratores, & alii quicumque in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis exiſtant, ſeu alias ſpecifica mentione & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati & auditi, cauſæque, propter quas præſentes emanaverint, ſufficienter adductæ, verificatæ, & juſtificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis Noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & ſubſtantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuamque expreſſionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque, juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari; ſed ipſas præſentes Literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere & fore, quibuſcumque juris, ſeu facti defectibus, qui adverſus illas, etiam quorumvis a Sede præfata conceſſorum Privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, ſeu retardandi earum executionem, quovis modo, ſeu quavis ex cauſa opponi, ſeu objici poſſent, minime refragantibus, ſuos plenarios, & integros effectus ſortiri & obtinere, eaſque propterea, omnibus & ſingulis quomodolibet allatis, ſeu afferendis impedimentis penitus & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore

Clauſulæ efficaces pro omnimoda præſentium executione.

PONT. A. V.

PONT. A. V.

Aliter judicari, & interpretari prohibetur, cum Decreto irritanti.

pore quandocumque ſpectabit inviolabiliter & inconcuſſe ſervari, ſicque, & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfatæ Sedis Nuntios, alioſve quoſlibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuſcumque derogatur.

§. 43. Non obſtantibus præmiſſis, &, quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Inſtitutorum, & Societatum, etiam Jeſu, & quarumvis Eccleſiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis & conſuetudibus, ac præſcriptionibus quantumcumque longiſſimis, & immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis, Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, & Societatibus, etiam Jeſu, ac Eccleſiis prædictis, aliiſve quibuslibet perſonis, etiam quantumvis ſublimibus & ſpecialiſſima mentione dignis, a Sede prædicta ex quacumque cauſa, etiam per viam contractus, & remunerationis, ſub quibuſcumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibuſvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, efficaciſſimis, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & aliis Decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus, ſeu ad quarumcumque Perſonarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Eccleſiaſtica dignitate fulgentium inſtantiam, aut earum contemplatione, ſeu alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiſcumque vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut alia aliqua exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, exprimerentur, & inſererentur, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat, ſpecialiter, & expreſſe derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Fides prædicta tranſumptis.

§. 44. Quia vero difficile foret, Litteras hujuſmodi originales ubique oſtendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum tranſumptis ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis eamdem prorſus fidem tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

§. 45. Inſuper volumus & expreſſe mandamus, ut eædem præſentes Literæ, ſeu earum exempla, etiam impreſſa, notificentur & intimentur omnibus & ſingulis memoratorum Miſſionariorum, cujuſcumque Ordinis, Congregationis, Inſtituti, & Societatis, etiam Jeſu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam ſuo, quam prædictorum eis reſpective Subditorum, ſeu inferiorum nomine, ipſas Literas fideliter exequi, & obſervare ſpondeant, actumque ſponſionis hujuſmodi in ſcriptis reddant; earum vero exempla prædicta, præter ea, quæ a Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum, ad Epiſcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter noſtro, tranſmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, tranſmittant ad eoſdem ſuos Subditos, ſeu Inferiores in Regnis ſupradictis degentes, cum arctiſſimis præceptis, eaſdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia ſimiliter exequendi, & obſervandi.

Earumque exempla ad illos tranſmittant cum opportunis præceptis.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo earundem præſentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint & promulgata, volumus, ut ſtatim poſt hujuſmodi publicationem, omnes & ſingulos, quos concernunt, ſeu concernent in futurum, perinde afficiant, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ & notificatæ fuiſſent.

Ipſarumque præſentes ſemel publicatæ omnes afficiant.

§. 47. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc noſtrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandati, ſtatuti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Sanctio pœnalis.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 12. Sept. 1744.

D. Card. Paſſionæus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boſchi.
J. B. Eugenius.
Loco ✠ Plumbi.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Octobris ejuſdem Anni.

ANNO 1744.

Tenor præſentium intimetur Superioribus Miſſionariorum, eorumque, qui earum executionem promovere debent Subditis exigant.

ANNO 1744. CVIII.

APPROBATIO

Cultus ab immemorabili tempore exhibiti B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ, ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium. QUONIAM ita comparatum est, ut ea, quæ alias accuratissime expensa, & concordibus cum virorum pietate, ac sapientia insignium suffragiis a Nobis ipsis sancita ac decreta fuerunt, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ auctoritatis documentis approbata, & confirmata, universi Christifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione acciperent, & debitæ executioni mandare consueverint: Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto a Decretis fel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri in causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communire satagimus. Hujusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Tenor Decreti ed. in causa B. Nicolai. §. 1. *Singulare Divinæ providentiæ consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, & progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno* MCCCCXLIII. *decessit: Quo cum Nos & patriam communem, & eundem Cardinalis Titulum Santtæ Crucis in Hierusalem sortiti fuimus; eademque Bononia Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno* MCCCCXVII., *& ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, & ad hanc usque diem gubernamus.*

Introdu. Ad Causa. §. 2. *Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tentatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregazione Rituum habita die* XX. *Julii* MDCCXLIV., *dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldovrandi tunc Prodatario, nunc Æmiliæ Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducendæ, prout moris est, commissio manu nostra perquam libenter signata prodiit.*

Processus & sententia Ordinarii super eo in excepto a Decr. Urb. VIII. §. 3. *Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inhærendo, subjici debebat examini observantia eorundem Decretorum; & cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno* MDCLI. *auctoritate Ordinaria constitum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum afferebantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt: præterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiep. Bononiensem Anno* MDCCXXV. *sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.*

Documenta Sanctitatis Beati Viri Pontificia jussu, collecta & vulgata. §. 4. *Nos, ut Sanctitatis fama ejusdem Beati Viri illustrior fieret, & publici ejus cultus fundamenta magis stabilirentur, vitæ illius acta a Jacobo Zeno Episcopo Feltrensi & Bellunensi, ejus familiari, conscripta, typis iterum publicari præcepimus, & cum Codice Bibliothecæ nostræ Vaticanæ conferri. Codex autem hujusmodi bene ornatus, & Cardinalis Petri Barbi, qui deinde Pontifex factus Pauli II. nomen assumpsit, stemmata præferens, cui adhuc Cardinali opus illud inscriptum fuerat, multo pretio, & æstimatione dignus esse videtur, & ad errores aliquot, qui in vetustiores ejus vitæ editiones irrepserant, corrigendos apprime aptus. Id vero accurate perfecit Constantinus Ruggeri Clericus, nostrique familiaris, qui prænemoratæ Vitæ notas addidit. Communicatis deinde illi Martini V., & Eugenii IV. Apostolicis Brevibus, quæ in Archivo nostro peculiari servabantur, in quibus amplissima de Sanctitate Vitæ B. Nicolai Albergati testimonia continentur; tum etiam ei traditis iis, quæ a Nobis alio tempore hac de re collecta fuerant; factaque eidem tum ad nostram domesticam Bibliothecam, tum ad alias hujus Urbis celebriores, adeundi potestate, Nos ipsi singulis hebdomadis opus perlegere, & examinare curavimus; præscripto ordine, quem in eo dirigendo ordinandoque haberi voluimus; atque hinc post multos labores ad Jacobi Zeni historiam adjecta sunt prædictorum, aliorumque Romanorum Pontificum testimonia; necnon & Caroli VII. Galliæ, & Henrici VI. Britanniæ Regum, ac plurimorum illustrium Italiæ auctorum, inter quos recenseri maxime debent S. Antoninus, & Æneas Sylvius; tum etiam ex Gallia, Flandria, aliisque Regionibus Scriptorum: quæ omnia in unum volumen ab eodem Constantino Ruggeri collecta, jussuque nostro typis in lucem edita hoc ipso anno prodierunt.*

Causa proponitur in Congregat. Sac. Rit., ipso Pontifice referente. §. 5. *His omnibus comparatis, cum in Congregatione Rituum ordinaria proponendum esset Dubium de observantia Decretorum Urbani VIII., Cardinali Aldovrando absenti nemo alius Cardinalis fuit a Nobis subrogatus, qui causam illam referret: Sed Kalendis Augusti habita coram Nobis eadem Rituum Congregatione, Nos ipsi Cardinalis relatoris vices supplentes, exposuimus primo, Beatum Nicolaum Albergati Bononiæ illustri genere natum, in Carthusianorum claustra juvenem concessisse; ibique Sanctitatis, ac prudentiæ fama in variis Carthusianis Domibus Prioris munere functum, Romæ deinde fuisse Ordinis sui Procuratorem Generalem: postea Bononiensis Ecclesiæ, invitum quamvis, & coactum, regimen suscepisse; in quo Ecclesiastica viventi disciplina, largisque eleemosynis, luculentiora dedit Sanctitatis suæ argumenta: quibus accessit invictum robur, quo turbulentis illis Ecclesiæ temporibus, jurisdictionis, & auctoritatis Pontificiæ adversariis fortissime restitit: a Pontifice Martino V. Cardinalium ordini adscriptum, præceptoque adactum, ut eam dignitatem acciperet, sic in eo gradu se gessisse, ut quemadmodum Religiosus religiosæ vitæ, Episcopus religiosi Episcopi, ita Cardinalis factus Cardinalis religiosi exemplar, ac norma exiterit; cum in omni vitæ genere, disciplinam regularem, austeritates, & Carthusiani instituti jejunia constantissime retinuisset: a Sede Apostolica rebus gerendis præpositum, post multos labores, pacem inter Mediolanensem Ducem, Venetos, & Florentinos conciliasse; & postplura in Gallias itinera, nunc Martini V., nunc Eugenii IV. Pontificum jussu, in magno Atrebatensi conventu, inter Carolum Galliæ Regem, & Philippum Burgundiæ Ducem, præclaram illam pacem, Catholicæ*

Relationis summa De vita & obitu B. Nicolai.

reli-

PONT. A. V. ANNO 1744

religioni adeo profectum, firmasse; cum interea singularis Dei providentia ad ejus preces insigne miraculum edidisset, ut Scriptores nonnulli memoriæ prodiderunt. Exposuimus quoque sapientem illius gravitatem, cum communi Sanctitatis opinione conjunctam, in aliis Legati Apostolici muneribus, quæ ille tum in Basilea, tum in Ferraria Conciliis, tum etiam in conventu Principum Germanorum Norimbergensi, præclare sustinuit; præter gravissimum illud Summi Pœnitentiarii, quod apud Pontificem Eugenium IV. gessit: postremo meritis plenum Senis ex hac mortali vita decessisse, communi omnium opinione, ac fama, heroicis virtutibus ornatum; ejusque corpus Florentiam, prout ipse mandaverat, ad Carthusianos fuisse delatum, ubi ad hanc usque diem requiescit: Cum illud Senis Florentiam comitatus fuisset Thomas Sarzanensis, qui deinde Cardinalis, ac paulo post Pontifex factus, Nicolaus V. vocari voluit in memoriam Nicolai Cardinalis Albergati, Viri de se optime meriti: qui post obitum (ut historici, inter quos ipsemet Thomas, narrant) ei apparuit, ac tristem, mœrentemque hac ipsa magistri sui & domini morte, recreavit; & inter cetera, sempiterna felicitate se potiri affirmans, Summum illi Pontificatum prædixit; quem pariter Æneas Sylvius, Pii Secundi nomine, assecutus est: qui ambo fuerant cum eodem Nicolao Albergati obsequio & familiaritate conjuncti. Atque uno verbo diligenter exposuimus quidquid magis egregium solidumque de B. Nicolao memoriæ proditum erat in Pontificiis diplomatibus, gravissimisque Auctoribus, qui in prædicto volumine fideliter accurateque citantur. Transeuntes inde ad id, quod erat præcipuum, ad qualitatem scilicet, & vetustatem publici cultus, retulimus summa fide, quidquid causæ Postulatores in suis scriptis attulerant, tum etiam illa, quæ Fidei Promotor in suis animadversionibus ex officio opposuerat. Nec fuit a Nobis omissum id, quod ad ejusmodi oppositiones responderi valide poterat: illustratis, & in bono lumine collocatis principiis aliquot, quæ in nostris de Canonizatione Sanctorum Operibus continentur, quibus oppositiones illæ nitebantur.

De ejus Sanctitatis fama vel cultu eidem exhibito.

§. 6. Mentem autem nostram minime aperuimus; sed sententiis aliorum exquisitis, ingenti animi nostri gaudio audivimus, Cardinales omnes congregatos, communi suffragio, & una voce declarantes, Urbani VIII. decretis obtemperatum prorsus fuisse, quorum vi B. Nicolai causa esset multis nominibus excepta; adeoque veterem ac publicum ejus cultum, legitimum & canonicum esse censendum, nulloque modo iis, quæ in citatis decretis præscribuntur, adversum. Atque id magis, quod publicus idem cultus tunc cœpit, cum Senis corpus ejusdem Beati Viri in Ecclesia S. Augustini fuit expositum, ubi præter totius populi concursum, qui ejus pedes manusque deosculari certabat, Eugenius IV. Pontifex Maximus, inusitato iis temporibus exemplo, ejus funeri cum tota Curia adesse voluit: testatus id se facere ob ingentem, quam de ejus sanctitate opinionem habebat, per Orbem jam longe lateque pervulgatam; imo & duarum librarum lapidem, qui in dissecto ejus corpore repertus est, devotionis causa apud se habere voluit. Addebant præterea, Cardinalem Gabrielem Paleotti primum Bononiæ Archiepiscopum, Nicolai nomen in Beatorum, ac Sanctorum Ecclesia sua album retulisse, & Urbanum VIII., ut nonnulli memorant, affirmasse, delendos non esse ab ejus imagine radios, & splendores, quos ipse publico decreto Imaginibus eorum, qui non essent ab Apostolica Sede Canonizationis, aut Beatificationis honore donati, apponi prohibuerat, appositosque deleri jusserat: Postremo Beati Nicolai statuam jussu nostro in fronte Basilicæ Liberianæ inter alias aliorum Sanctorum fuisse positam, cujus Basilicæ ipse fuerat Archipresbyter.

Congr. Resolutio pro Casu excepto a Decretis Urbani VIII.

§. 7. Audivimus hæc omnia singulari animi nostri lætitia, & in omnibus unanimes, prædictorum Cardinalium sententiæ voce assensi sumus, quam etiam nunc scripto probamus, & confirmamus. Quoniam vero in ejusmodi casibus Fidelium pietas, ut observavimus, præscriptos limites transire facile solet; cui rei, si Deo placuerit, alio tempore Nos opportune providere cogitamus, in præsens decernimus ea, quæ sequuntur.

Pontificis Relationem confirmat, & decernit, ut infra.

§. 8. Primo, evulgato hoc Decreto, nolumus ingentem publicæ lætitiæ significationem dari, eo modo, quo in Canonizatione alicujus Beati fieri solet, quod quidem alias contigisse non ignoramus; sed solum in Ecclesia Metropolitana Bononiæ, in Basilica Liberiana Romæ, & in singulis Carthusiani Ordinis Ecclesiis, post Missam, quam Conventualem dicunt, cantari posse concedimus Te Deum *in gratiarum actionem, sine musicorum instrumentorum strepitu, nulloque campanarum sonitu præcedente.*

Ob Decreti publicationem Solemnia non celebrari.

§. 9. Secundo, præter titulum Beati, quem de jure possidet, a privatis primo illi attributum, nunc vero a Sancta Sede comprobatum, concedimus ejus imagines pingi, ornarique posse laureolis, radiis, & splendoribus; non autem diademate, juxta Decretum Sacræ Congregationis Rituum die IX. *Februarii* MDCLVIII. *ab Alexandro VII. confirmatum. Volumus autem semper Carthusiani Ordinis habitu vestiri, quo ipse tam Episcopus, quam Cardinalis perpetuo usus est, non solum religionis causa, sed etiam, ut Ecclesiasticam Disciplinam eo tempore maxime vigentem observaret. Capiti vero illius neque pileolum, neque biretum rubrum apponi volumus: cum certum sit, ejusmodi ornamenta Cardinalibus Regularibus fuisse concessa a Prædecessore nostro Gregorio XIV. Anno* MDXCI.; *bene vero Cardinalis pileum, quo multo prius singulis Cardinalibus uti dedit Innocentius IV., eoque caput ornari, sive is ad pedes deponi poterit.*

Imagines Beati nunc. 6 sub præscriptis formis depingi.

§. 10. Tertio nolumus ejus imagines in Ecclesiarum, sive Sacellorum privatorum Altaribus collocari, exceptis tamen Ecclesia Metropolitana Bononiensi, Basilica Liberiana Urbis, & singulis Ecclesiis, ac Sacellis Ordinis Carthusiani, tum etiam Ecclesiis illis sive Bononiæ, sive alibi, in quibus, vel super aras, vel extra, ejus imagines in præsens existunt.

Eædemque extra Ecclesias hic designatas publ. cavernationi non exponi.

§. 11. Postquam innotuit, ac declaratum est, Nos in eo casu versari, quem Urbani VIII. decreta excipiunt, & post ea, quæ nuper exposuimus, & quæ quodammodo ex declaratione casus excepti a Decretis Urbani VIII. sequuntur; Apostolicæ Sedis in more fuit, præterito aliquo tempore, urgentibus gravibus circumstantiis, Officium, & Missam de Communi in honorem Beati concedere; alio deinde interjecto tempore, urgentibus gravioribus circumstantiis, Lectiones proprias, etiam antequam fuerint discussæ & approbatæ virtutes, juxta exempla a Nobis cumulata in nostro opere de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 4. num. 6.; *denique post aliquod temporis spatium Beati nomen in Martyrologium Romanum (quamquam id perraro) referre; &*

De rationibus augendi Beatorum Cultum.

quo-

ANNO 1744.

quoties magni ponderis cauſæ adeſſent, Decretis, & Conſtitutionibus Apoſtolicis, ſi quæ obſtant, derogare conſuevit, juxta ea, quæ a Nobis relata ſunt in eodem Opere noſtro de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 2. cap. 17. num. 14.

Conceditur Officium cum Lect. propriis, & Miſſa in honorem B. Nicolai.

§. 12. *Nos itaque, ingentibus B. Nicolai Albergati Cardinalis erga hanc S. Sedem, & Catholicam religionem meritis inſpectis, tum etiam communi præconio, quo Scriptores ex omni lingua, tribu, & populo, heroicis ejus virtutibus plaudunt, derogantes plenitudine auctoritatis noſtræ quibuſcumque adverſantibus, & temporis inutiliter tranſacti jacturam compenſare volentes, Officium Divinum de Confeſſore Pontifice cum Lectionibus propriis, per Nos componendis, & Oratione* Exaudi quæſumus *de eodem Communi, ritu majoris duplicis, recitari concedimus die X. Maji, in quo ad beatam vitam migravit; id vero tantum Clero tam Regulari, quam Saculari, necnon & Monialibus, Civitatis & Diœceſis Bononienſis; tum etiam Romæ Clero Baſilicæ Lateranenſis; pariterque Monachis, & Monialibus Ordinis Carthuſiani univerſi; itaut quicumque ex prædictis præmemorato die Officium illud recitaverit, horas Canonicas, ad quas tenetur, perſolviſſe cenſeatur. Eadem ratione concedimus, die x. Maji in omnibus præcitatis locis celebrari poſſe in honorem ejuſdem Beati Miſſam de Communi Confeſſoris Pontificis; quam quidem conceſſionem ad alios quoque Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui eo die in Baſilica Lateranenſi, aut in Carthuſiani Ordinis Eccleſiis rem Sacram confecerint, extendi volumus.*

Item annuæ feſtaria celebratio Feſti, in cert. Eccleſiis.

Concedimus quoque eadem die x. Maji in antedictis Eccleſiis celebrari poſſe quotannis Beati Cardinalis feſtum, & ejus Reliquias ad publicam veneration em exponi, non autem in Proceſſionem deferri, juxta ea, quæ Alexander VII. die XXVII. *Septembris* MDCLIX., *&* XVII. *Aprilis* MDCLX. *decrevit. Poſtremo concedimus B. Nicolai nomen Martyrologio Romano inſcribi, addito Elogio, quod a Nobis inſtituetur.*

Et deſcri. pro illius nomine in Martyrol. Rom.

Pontificis ſenſus in hujus Cauſæ examine & definitione.

§. 13. *Hæc omnia ſingularibus Beati Cardinalis meritis profecto debentur. At vero præclari quoque Carthuſiani Ordinis, quem Nos peculiari ſtudio proſequimur, merita apud Nos pondus habent, ut hæc Apoſtolica liberalitate concedamus; eoque magis, quod ipſe Ordo non tam ſolicitus fuit multos Sanctos ſuos patefacere, quam multos Sanctos facere, ut recte fuit adnotatum. Accedit quoque ſpes, in quam maxime adducimur, Deum Opt. Max. ad interceſſionem hujus Beati Viri, qui, quandiu vixit,* Cardinalis Pacis *nuncupatus eſt, daturum eſſe Nobis id, quod tam enixe toto corde, humiliterque rogamus, & rogaturi ſumus, exoptatam ſcilicet inter Chriſtianos Principes pacem, ſtabilemque concordiam. Neque vero diſſimulare volumus, Nos in hac tota rerum ſerie ſpirituale quoddam percepiſſe gaudium, ſimillimumque ejus, quod Pius II. Prædeceſſor noſter in Canonizatione S. Catharinæ Senenſis civis ſuæ ſe percepiſſe fatetur, quodque in ejus Canonizationis Bulla his verbis expreſſit:* „ Et ſi Nos quidem B. Catharinæ ſublimes dotes, nobile ingenium, divinam mentem, ſacratiſſimam voluntatem in omni natione quam lætiſſime vidiſſemus, lætiores tamen in Urbe Senenſi, quæ nos genuit. Siquidem meritorum ejus longe magis, & magis peculiariter eſſe participes confidimus, quam ſi Virgo hæc aut in Africa, aut in Scythia, aut in India nata fuiſſet. Neque enim fieri poteſt, quin Sanctorum propinquitas aliquid habeat prærogativæ. „

PONT. A. V.

De probatione virtutum, & miraculorum faciendæ, ut procedi poſſit ad Canonizationem B. Nicolai.

§. 14. *Quod ſi deinde Deo placuerit ut ab hoc cultu ad nonnullos locos reſtricto quem in præſens Sedes Apoſtolica permittit, ad cultum publicum præceptivum, & generalem, hoc eſt a Beatificatione hac æquipollenti, ad ſolemnem Canonizationem tranſeundum ſit; Poſtulatoribus cauſæ palam facimus, heroicarum ejuſdem Beati virtutum materiam ad conſuetam juris formam eſſe proponendam: cum expoſitio earum, quam Nos ipſi in Congregatione Rituum fecimus, ſufficerit quidem, ut debito rerum apparatu ad agendum de publico permiſſivo, & reſtricto ad quoſdam locos cultu procederetur, & ut etiam inoffenſo pede fieri poſſet, a Nobis conceſſio Lectionum propriarum; non autem ut diſcuſſioni, & approbationi Virtutum a Sacris Canonibus requiſitæ, ut ad ſolemnem Canonizationem tranſitus fiat, ſufficiens eſſe potuerit; juxta a Nobis deducta in noſtro Opere de Canonizatione Sanctorum* lib. 1. cap. 32. num. 14. & ſeqq. *Proponenda ſunt quoque miracula, ſecundum ea, quæ Nos die* XXIII. *Aprilis Anni* MDCCXLI., *& die* XIV. *Julii hujus* MDCCXLIV. *generatim decrevimus. Notum præterea unicuique facimus, nemini licere tranſgredi in exhibendo cultu limites per præſens Decretum præſcriptos: Mandamuſque Patriarchæ Hieroſolymitano Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, ut hoc ipſum Decretum, una cum cæteris ad calcem additis, inter Regeſta Sacræ Congregationis referat, & conſervet. Datum hac die* XXV. *Septembris* MDCCXLIV.

Thomas Patriarcha Hieroſolym.
S. C. R. Secretarius.

Lectiones, de quibus in Decreto

§. 15. Lectiones in Feſto B. Nicolai Albergati Epiſcopi, & Confeſſoris; Pro ſecundo Nocturno.

LECTIO IV. *Nicolaus Albergatus nobili genere Bononiæ ortus eſt. Adoleſcens, dum juri Civili in patria operam daret, Monaſticæ, ac ſeverioris vitæ præſtantia captus, Carthuſianorum Inſtitutum amplectitur; in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Cœnobio præfectus ſit, aliaque ſubinde Monaſteria fere decennio ſumma cum laude adminiſtraverit. Ejus prudentiæ, & Sanctitatis opinione Clerus Populuſque Bononienſis permotus, ultro ſibi in Epiſcopum plenis ſuffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu conſtanterque refugiens, Superiorum ſuorum juſſu invitus demum ſuſcepit. Nihil tamen de prioris vitæ cultu, atque obſervatione remiſit; Sed verbo, & exemplo forma gregis effectus, Eccleſiaſticam Diſciplinam, & Chriſtianos mores ita in Eccleſia ſibi commiſſa reſtituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, & eſſet.*

LECTIO V. *Civium ſuorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perſpexerat, iniit gratiam, ut conciliandæ pacis cauſa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miſerit: Ab ea Legatione reducem S. R. E. Cardinalem ſub titulo S. Crucis in Hieruſalem creavit; Legavitque mox in Inſubriam, ut Mediolanenſes, Florentinos, & Venetos diſcordia laborantes componeret. Poſt pacem Italiæ ab eo feliciter reſtitutam, ſecunda in Gallias Legatione auctus eſt, ac vita functo Martino V., Eugenii IV. juſſu in Belgium profectus, Philippum*

PONT. A. V. *pum Burgundiæ Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatenſibus Comitiis conciliavit, Ad Germanie quoque Principes in Norimbergenſi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Baſileenſi, tum Ferrarienſi interfuit Concilio, ubi Apoſtolicæ Sedis dignitatem, majeſtatemque adverſus ſchiſmaticos egregie tutatus eſt.*

LECTIO VI. *In obeundis tam variis, graviſſimiſque Legationibus incredibilem ſibi apud Reges, & Principes venerationem adeptus, in virtutum ſuarum admirationem rapuit univerſos. Erat enim vel in ſummis honoribus ſimpliciſſima humilitas, animus non ſolum firmus, & excelſus, ſed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effuſa in omnes charitas, manſuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthuſiani, quod profeſſus fuerat, Inſtituti tenax, ejus aſperitates ad mortem uſque retinuit. Familiam ingenuam aluit, ſanctiſſimeque inſtitutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V., & Pius II. prodiere. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Hetruria renum calculo oppreſſus, ſancto fine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthuſianos honorifice conditum eſt. Sanctitatis, & Miraculorum fama poſt mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permiſit.*

Elogium de quo in Decreto.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio „ VI. Idus Maji Bononiæ. B. Nicolai Albergati Monachi Carthuſiani, ejuſdem Civitatis Epiſcopi, & S. R. E. Cardinalis, Sanctitate, & Apoſtolicis Legationibus clari, „ cujus Corpus Florentiæ apud Carthuſianos „ conditum eſt.

Confirmatio præinſerti Decreti & cum Clauſulis, & Derogationibus opportunis.

§. 17. Præinſertum itaque Decretum noſtrum, ac præinſertas Lectiones, & Elogium, ac in eo Decreto omnia & ſingula contenta ac præſcripta, quo firmius ſubſiſtant, ac ſerventur exactius, atque etiam quatenus opus ſit, auctoritate noſtra Apoſtolica tenore præſentium confirmamus, & approbamus, illiſque, & omnibus ac ſingulis contentis & præſcriptis, Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino ſervari mandamus. Decernentes eaſdem præſentes literas firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere, ac illis ad quos ſpectat, & ſpectabit in futurum, pleniſſime ſuffragari, & ab eis reſpective inviolabiliter obſervari; Sicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, ut ipſarum præſentium literarum Tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur eiſdem præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Tranſumptis plena fides adhibeatur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 6. Oct. 1744

D. Cardinalis Paſſionetus.

ANNO 1744 CIX.

DE JURISDICIONE

Epiſcoporum quoad Eccleſias Parochiales Regularium, & Perſonas curam Animarum Subditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificum mos, inhærendi Prædeceſſorum Conſtitutionibus, & Congregat. Decretis.

FIRMANDIS, atque afferendis Eccleſiaſticæ diſciplinæ regulis ſtudioſe intenti Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices, conſueverunt, peculiaribus rerum aut temporum neceſſitatibus animadverſis, ad generalis providentiæ curam animum adjicere, eaſque Apoſtolicas Conſtitutiones opportune promulgare, quibus gliſcentes morum corruptelas reſecarent, & inordinatas humanæ arrogantiæ præſumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utiliſſimum plane experti ſunt, vel antiqua Patrum conſtituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curiæ Tribunalium, ſive Congregationum judicata & reſponſa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque apte conciliare, ſi quando inter ea non ſatis convenire videretur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia ſane ratione fel. rec. Prædeceſſor Noſter Clemens Papa X. per ſuam Conſtitutionem, quæ incipit *Superna*, daram XI. Kal. Junii Anno MDCLXX., inhærendo pluribus, reſolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis & conſultationibus Epiſcoporum & Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apoſtolica præpoſitorum, multa conſtituit circa debitam a Regularibus erga Epiſcopos Locorum Ordinarios obſervantiam, & ſubjectionem; tam in petenda eorum licentia & benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Eccleſiis etiam ſuorum reſpective Ordinum habenda, quam in approbatione & facultate ab eiſdem obtinenda pro adminiſtrando Sæcularibus Pœnitentiæ Sacramento. Ita pariter ſe geſſit recolendæ memoriæ Prædeceſſor Noſter Innocentius Papa XII., quum, ad normam plurium reſolutionum Congregationis Concilii præfatæ, certas ſacrarum Ordinationum regulas, & ſingulorum Epiſcoporum jura in proprios Subditos præfinivit, lata Conſt., quæ incipit: *Speculatores*: ſub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCXCIV.

Clement. X exemplum.

Item Innocentii XII.

Idipſum Pontifex a ſe pluries ſervatum memorat.

§. 1. Hanc ipſam rationem Nos ipſi ſecuti ſumus in Apoſtolicis noſtris Literis, quarum initium eſt: *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno MDCCXLI. Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus & ſtatuimus adverſus Sacerdotes in Sacramentali Confeſſione ſuos Pœnitentes ad turpia ſolicitantes, juxta declarationes in cauſis hujus generis, diverſis temporibus & caſibus prolatas a Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquiſitorum. Id ipſum nuperrime egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiſcopis, Epiſcopis, cunctiſque Locorum Ordinariis per Italiam conſtitutis Encyclicas Literas dedimus ſub die XIX. Auguſti

ANNO 1744. Busti hujuſce Anni MDCCXLIV., quarum initium eſt: *Cum ſemper oblatas*, quibus, a prædictæ Congregationis Concil. Tridentini Interpretis reſolutionibus & placitis neutiquam diſcedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes, Miſſam pro Populo applicandi diebus ſaltem feſtis de præcepto; tum etiam Eccleſiarum Cathedralium, & Collegiatarum Canonici, aliique de earum gremio, Miſſam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere ſpecialiter offerendi. Nunc denique hoc idem a Nobis ſervatum iri declaramus, dum Epiſcoporum jura, quod attinet ad Viſitationem Eccleſiarum Parochialium ad Regularium Monaſteria pertinentium, hac noſtra perpetuo valitura Conſtitutione afferere, atque, ut infra, definire & conſtituere in animum induximus.

Et in præſens pontificum obſervari declarat.

Refert Tridentini Decretum circa jurisdictionem Epiſcopi in Eccleſiis Parochialibus ad Regularium ſpectantibus.

§. 2. Animarum curam in ſæculares perſonas exercentes in iis Eccleſiis, quæ Monaſteriis ſeu Domibus Virorum aut Mulierum adnexæ ſunt, ſive ipſi Regulares ſint, ſive Sæculares, Sacri Tridentini Concilii præſcripto, *ſeſſ.* 25. *cap.* 11. *de Regularibus*, ſubeſſe debent, *immediate in iis, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum adminiſtrationem pertinent, juriſdictioni viſitationi, & correctioni Epiſcopi, in cujus Diœceſi* prædicta Monaſteria *ſunt ſita*, exceptis dumtaxat iis Monaſteriis ſeu locis, *in quibus Abbates Generales, aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent, atque aliis Monaſteriis, ſeu Domibus, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores juriſdictionem Epiſcopalem, & temporalem in Parochos, & Parochianos exercent; ſalvo tamen eorum Epiſcoporum jure, qui majorem in prædicta loca, vel perſonas juriſdictionem exercent.*

Greg. XV. firmat eandem juriſdictionem in omnes animarum curam, & Sacramenta quomodocumque adminiſtrantes.

§. 3. Cum itaque nonnulli Sacerdotes ab Epiſcopali juriſdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curæ addictos eſſe conſtaret, auſi fuiſſent aliquibus Chriſtifidelium matrimoniis intereſſe, ſine prævia Epiſcopi aut Parochi licentia; quæſitum fuit, utrum hujuſmodi Sacerdotum correctio, atque in eoſdem animadverſio ad Epiſcopum, an vero ad eorum Superiores, privative ſpectaret; Cumque ii privativum ejuſmodi jus ex eo deducerent, quod Tridentina Synodus *loco cit.* dum facultatem tribuit Epiſcopis corrigendi, & puniendi Sacerdotes ab eorum juriſdictione exemptos, in his, quæ ad animarum curam, & Sacramentorum adminiſtrationem pertinent, de iis dumtaxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi ſunt, vel animarum curam exercent; cujuſmodi ſane ii non erant, de quibus agebatur: futilem hanc, vanamque præſumptionem reprimere ſtatuit ſel. record. Prædeceſſor Noſter Gregorius Papa XV., ac de conſilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Conſtitutione, quæ incipit *Inſcrutabili*, data Nonis Februarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXII., decrevit ac declaravit, *ut deinceps tam Regulares, quam Sæculares, quomodolibet exempti, ſive animarum curam perſonarum ſecularium Monaſteriis, ſeu Domibus Regularibus, aut quibuſvis aliis Eccleſiis, vel Beneficiis, ſive Regularibus, ſive Secularibus incumbentem exerceant, ſive alias Eccleſiaſtica Sacramenta, aut unum ex illis miniſtrent, prævia Epiſcopi licentia, & approbatione; ſive quoquo modo in dictæ Curæ exercitio, aut in eorundem Sacramentorum, vel alicujus ex illis adminiſtratione de facto, abſque ulla auctoritate, ſe ingerant; in his, quæ ejuſmodi curam, ſeu adminiſtrationem concernunt, omnimode juriſdictioni, viſitationi, & correctioni Diœceſani Epiſcopi, tamquam Sedis Apoſtolicæ delegati, plene in omnibus ſubjiciantur.*

PONT. A. V.

Pontifex alias quæſtiones circa ſimilia, cum conſilio &c. definire intendit.

§. 4. Hac controverſia per Conſtitutionem Gregorianam e medio ſublata, non ideo ab aliis quæſtionibus & litibus circa idem rerum genus promovendis ceſſatum fuit; pluraque Dubia tam in Congregationibus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, quam in Auditorio Rotæ, frequenter agitata & reſoluta fuerunt, circa peculiarum quorundam actuum naturam, an ſcilicet iidem cenſendi eſſent ad animarum curam, ſeu ad Sacramentorum adminiſtrationem pertinere; & conſequenter, an Epiſcopus in viſitandis Regularium Eccleſiis, quibus imminet animarum cura perſonarum ſæcularium, poſſet, nec ne, ſuam circa hujuſmodi actus juriſdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monaſterium dici poſſet ordinaria & principalis Sedes Abbatis Generalis, ſeu Capitis Ordinis, ideoque Eccleſia hujuſmodi Monaſterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Epiſcopo in viſitatione ſubjecta non eſſet. Cum igitur reſolutiones in prædictis Curiæ noſtræ Tribunalibus circa hujus generis quæſtiones identidem captas, earumque rationes & fundamenta, diligenter & conſiderate perpenderimus, conſilium quoque & ſententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, aliorumque Virorum in juris Canonici ſcientia præſtantium; nonnulla ſuper his de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine decernere deliberavimus; ac præſenti noſtra Conſtitutione inviolabilem quandam normam præfinire, qua poſita, omnes de cætero lites, & controverſiæ prædictis de rebus, ſi fieri poſſit, penitus eliminentur, atque omnia ſubmoveantur obſtacula, quæ debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hactenus conſueverunt.

Approbat reſolutionem Congr. Epiſcop. & Reg. quod Miſſionarii Paſtorali viſitationi præmiſſi etiam a Parochis Regul. excipi debeant.

§. 5. Optimo ſane conſilio ab Epiſcopis Paſtoralem viſitationem aggredientibus præmitti ſolent in ſingulæ Diœceſis loca aliqui Sacerdotes Miſſionarii, qui ante ipſorum adventum, prædicationibus verbi Dei, & adminiſtratione Sacramentorum Pœnitentiæ & Euchariſtiæ, ſpiritualem Populorum profectum, & animarum ſalutem, qui potiſſimus eſt Paſtoralis viſitationis ſcopus, ſtudeant promovere. Inventi ſunt autem ex iis Regularibus, quorum Eccleſiis incumbit Parochialis ſæcularium cura, qui in dubium revocarent, an hujuſmodi Miſſionarios, ſive Sæculares, ſive alterius Inſtituti vel Ordinis Regulares, ab Epiſcopo miſſos tamquam viſitationis ſuæ prænuntios, in propriis Eccleſiis & Domibus ad exercenda munera eiſdem commiſſa admittere & recipere ipſi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis & conſultationibus Epiſcoporum & Regularium præpoſita examinatum fuiſſet ſub die XXXI. Auguſti Anni MDCLXVIII., affirmative reſolutum fuit; ut ſcilicet prædicti Miſſionarii etiam a Regularibus Parochis ſeu Curatis libenter excipi debeant, omnibuſque rebus juvari, quibus

PONT. A. V.

bus ad injunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos quoque probamus, & auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse, prudenti Episcopi arbitrio judicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis præcipimus observari.

Et decisionem Cong. Concilii, quod possit Episcopus Sacramentum Confirmationis in Ecclesiis Regularium administrare.

§. 6. Sed & in ipso visitationis cursu, atque etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum & exemptionum indemnitate plus nimio soliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quæ quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus pleniſſime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum & Nos generaliter & sine exceptione eandem definimus.

Declarat quæ visitare possit Episcopus in Ecclesiis Parochialibus Regularium.

§. 7. In exequenda vero Pastorali visitatione Ecclesiarum Parochialium, quæ a Regularibus administrantur, minime quidem licet Episcopo omnia Ecclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum asservatur, & consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit; item Confessionale, in quo Parochus ad audiendas Confessiones residere solet; Pulpitum Ecclesiæ, e quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta præcipuum ministerii sui munus, annunciandi; Sacrarium pariter Ecclesiæ, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra supellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiæ corporibus addictum, Cœmeterium Parochianorum humandis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea sint Campanæ ad Parochiam proprie spectantes; ac demum, præter res supra enunciatas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulæ consecratæ servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia rite benedicta, quæ pro ingredientium aspersione ad Ecclesiæ fores poni consuevit.

Quid circa Parochi vitam & mores cognoscere valeat.

§. 8. Visitationi locali proxima est ea, quæ personam respicit Parochi; cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quæ spectant ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privative id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari, quatenus ea, quæ extra Claustrum prodierint, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi ædificationem, vel contra eidem obesse maxime possunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, & Nos etiam earundem præsentium tenore decernimus, & statuimus.

Et circa alia ad ejusd. em Officium spectantia.

§. 9. Ad personalem quoque Parochi visitationem, proindeque ad Episcopi jus & officium pertinet ea occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiæ lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, iverit; an Congregationes seu Conferentias super casibus conscientiæ haberi solitas frequentet; an onera, quæ secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro Populo applicaverit diebus festis de præcepto; an iisdem festis diebus omnia præstiterit, quæ a Sacro Tridentino Concilio præscripta sunt, Populum verbi Dei prædicatione, & Pueros in Fidei rudimentis Christianæque Doctrinæ præceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis Fidelium confessionibus vacet; an ægrotantibus & in extremo vitæ agone laborantibus debita spiritualia subsidia sedulo præstet, & Sacramenta Ecclesiæ tempestive conferat; an Pueros & Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam Fideles ad matrimonia in faciem Ecclesiæ celebranda admittat, debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque libere matrimonio consentire, ac demum in Doctrina Christiana, maxime vero in præcipuis Religionis nostræ Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se recte ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi Fons Baptismalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Crismate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, & status animarum.

Statuit Parochi correctionem ad Episcopum cumulative cum Superiore Regulari spectare.

§. 10. Uno verbo quidquid Episcopus a Parocho sæculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observantia unice excepta, a Parocho Regulari exquirere & exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse compererit, opportuna Decreta condere & pronunciare, ac meritas in eundem pœnas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minime privativæ sunt, sed Præsul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter a Superiore Regulari, aliter ab Episcopo decerni contingat, hujus, non vero illius, Decretis sit standum; prout alias a Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit, Nosque Auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere, ac si quæ inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis resecare & reformare: nec enim Superioribus Regularibus in hujusmodi sæculares Parochiæ subditos ulla competit jurisdictio.

Parochianorum autem ad Episcopum privative

Remotionem vero Parochi, utique licere, sine alterius consensu.

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex prædictis Parochis ab exercitio Curæ removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine prævia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis a suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propterea fuit, an Episcopus posset ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, & an remotionis causas eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem & privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re,

ANNO 1744.

Anno 1744.

de re, ſupradicta Congregatio Concilii decrevit, hujuſmodi Parochos tam ab Epiſcopo, quam a Superiori Regulari, æquo jure, non requiſito alterius conſenſu, ab Animarum cura removeri poſſe, nec unum alteri cauſas judicii ſui aperire, multoque minus probare & verificare debere. Id quod a nobis in omnibus approbatur & confirmatur.

Pont. A. V.

Firmat exemptionem Parochialium, in quibus Superiores Regulares jurisdictionem Epiſcopalem & temporalem obtinent.

§. 12. Poſtquam vero Tridentina Synodus loco ſuperius laudato declaravit, prædictos Curatos ſeu Parochos tam ſæculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monaſteriis ſeu Domibus Religioſis, quibus hujuſmodi cura perſonarum ſæcularium incumbit, ſubeſſe debere immediate, in iis, quæ ad dictam curam & Sacramentorum adminiſtrationem pertinent, jurisdictioni, viſitationi & correctioni Epiſcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Noſtræ Curiæ ſententiam, intelligitur de jurisdictione Epiſcopi Ordinaria, non vero de delegata); illa tamen Monaſteria ſeu Loca ibidem a Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Epiſcopalem & temporalem in Parochos & Parochianos exercent; ſalvo nihilominus eorum Epiſcoporum jure, qui alia quapiam ex cauſa ſeu titulo, majorem in prædicta Loca vel Perſonas jurisdictionem exercent. Quare nonnullis Epiſcopis contendentibus, licere ſibi, ſaltem tamquam Delegatis a Sede Apoſtolica, in Parochos prædictos, ſive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere, Congregatio Concilii reſpondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis ſuam probat jurisdictionem Epiſcopalem & Temporalem in ipſos Parochos & Parochianos, & contra Epiſcopus probare nequit ampliorem in coſdem jurisdictionem ex alio capite ſibi acquiſitam fuiſſe, abſtinere omnino debet Epiſcopus tam a viſitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujuſmodi Parochos & Parochianos. Quod quidem, veluti ipſius Concilii Decretis conſonum; Nos etiam Apoſtolica confirmatione roboramus.

Judicat mendam in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

dinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, ſeu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum a jurisdictione, & viſitatione Epiſcopali exemptos eſſe indulget eorum Monaſteriorum ſeu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales prædicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul ſit Concilii mens, in hunc plane modum ſemper in poſterum judicari & cenſeri debere ſtatuimus: minime attenta diſtinctionis nota, quæ in pleriſque Concilii Tridentini editionibus impreſſis appoſita conſpicitur inter verbum *Abbates*, aliudque *Generales*, utpote quæ nullatenus reperitur in exemplari authentico Actorum ipſius Concilii, quod in Archivo Sedis Apoſtolicæ in Arce Sancti Angeli aſſervatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certo cognoſceremus, diligenter inſpici fecimus, proindeque a prædictis exemplaribus impreſſis eadem diſtinctionis nota omnino eſt expungenda.

Declarat, exemptionem Parochialium Monaſteriorum, in quibus reſident Superiores Generales, non extendi ad reſidentias eorum Superiorum non Generalium.

§. 13. Similiter ab Epiſcopi jurisdictione, viſitatione, & correctione, etiam in his, quæ ad Animarum Curam & Sacramentorum adminiſtrationem ſpectant, prædicta Sancta Synodus excipit tam Sæculares, quam Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monaſteriis ſeu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent: Quæ exceptio, ſive limitatio, pluribus controverſiis occaſionem præbuit. Et primo, an ad inducendam hujuſmodi exemptionem ab Epiſcopali viſitatione, ſatis ſit, quod in aliquo Monaſterio reſideat Abbas Regularis, licet is Ordinis ſui Generalis non exiſtat. Super quo præfata Concilii Congregatio pronunciavit, non ſufficere Abbatis cujuslibet reſidentiam, niſi ſit Abbas totius Ordinis ſui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium ſimplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Epiſcopi jurisdictione ac viſitatione eximit Parochos Eccleſiarum ſeu Monaſteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Epiſcopalem & temporalem exercent; qua jurisdictione compertum eſt nonnullos etiam ſimplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non ſint Or-

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monaſterium ſit caput Ordinis.

§. 14. Altera quæſtio eſt, an ad obtinendam exemptionem ab Epiſcopali jurisdictione & viſitatione, ſufficiat, quod aliquod Monaſterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria exiſtat, an vero præterea requiratur, ut ipſum Monaſterium ſit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus ſufficere, quod Monaſterium ſeu Domus, ſit Ordinaria & principalis Sedes Superioris Generalis; prout a Congregatione Concilii conſtanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, ſed ad perſonas Præſulum Regularium in iis locis reſidentium referantur.

Parochialium autem aedium Monaſteriis reſidentialibus Superiorum Generalium non gaudere exemptione.

§. 15. Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Epiſcopi Viſitatione, quam Tridentina Synodus, ut ſupra, concedit Eccleſiis Parochialibus eorum Monaſteriorum, in quibus reſident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quæ prædictis Monaſteriis unitæ ſunt, & ab eiſdem dependent. Sed quum de aliis hiſce Eccleſiis unitis taceant Conciliaria Decreta, neque porro eadem ratio honoris cujuſdam & reverentiæ habendæ erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monaſteriis vel Eccleſiis reſidentes, locum habeat in aliis Parochialibus, eiſdem Monaſteriis, ut præfertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii cenſuit, hujuſmodi ſcilicet Eccleſias unitas, minime exemptas eſſe a jurisdictione & viſitatione Epiſcopi, quamvis illæ a Parochis regularibus adminiſtrarentur; id ipſum Nos, prædictæ Congregationis reſolutionibus inhærentes, decernimus & conſtituimus.

Aſſerit privativam jurisdictionem Epiſcopi in Parochianos etiam hujuſmodi Parochialium exemptarum.

§. 16. Quæſitum fuit quarto loco, an ratione exemptionis a jurisdictione Epiſcopi, quæ competit ſupradictis Rectoribus Eccleſiarum reſidenti alium Superiorum Generalium, & propter eorundem Rectorum omnimodam ſubjectionem jurisdictioni & correctioni prædictorum Generalium Regularium, jus aliquod, & jurisdictio attributa ſit iiſdem Superioribus Generalibus in ſæculares Subditos hujuſmodi Eccleſiarum, ſive Parochianos; an vero dicendum ſit jus iſtud ad Epiſcopum privative pertinere. Super quo decernimus, Epiſcopo plenam & privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eundemque Epiſcopum pertinere, non ſolum propriam

Item jus examinandi, & approbandi Parochum.

auctо-

Pont. A. V. auctoritatem & conſenſum (prævio examine per ſe ipſum, vel per Vicarium ſuum faciendo) interponere, quotieſcumque Superior hujuſmodi Generalis aliquem ſive ſæcularem, ſive regularem Parochum ſeu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in prædictis Eccleſiis animarum curam perſonarum ſæcularium deputare voluerit; ſed etiam ſi Epiſcopus hujuſce Parochiæ regimen a ſupradictis Parochis exemptis, ſive ſæcularibus, ſive regularibus, non recte adminiſtrari cognoverit; poſſe ipſum, & aliquando etiam debere pro ſui Officii munere, apud Superiorem Generalem inſtare, ut Parochum ſeu Curatum hujuſmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus ſit, Apoſtolicæ Sedis auctoritate; ſi nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parocho plus æquo faventem invenerit.

Et Inſtandi, quatenus opus ſit, pro illius removione.

§. 17. Præcipua in hac materia quæſtio illa fuit, quænam eſſent Monaſteria, in quibus Abbates Generales, ſeu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contendentibus nonnullis, quodlibet Monaſterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis ſive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipſius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejuſdem Monaſterii aut Loci Parochus ab Epiſcopali juriſdictione & viſitatione immunis ſtatim fiat. Verum vaga & arbitraria hujuſmodi Sedes, quæ a ſola Superioris Generalis præſentia naturam Sedis ordinariæ & principalis mutuatur, tum rectæ rationi, tum Concilii verbis ac ſenſui plane adverſatur. Quapropter quum Nobis compertum ſit, in aliquibus Ordinum Regularium Conſtitutionibus aſſignatum reperiri locum pro reſidentia Superioris Generalis, ejuſque Curiæ; in aliis vero Ordinibus, ubi Conſtitutiones de eo nihil ſtatuant, eamdem reſidentiam veteri conſuetudine eſſe præfinitam; quoties de Ordinum hujuſmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam eſſe, & cenſeri decernimus, quæ ab ipſorum Conſtitutionibus, vel ab inveterata conſuetudine prædicta præſcribi dignoſcitur; idque tantummodo Monaſterium, non vero aliud, in quo, quacumque de cauſa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi præcipimus, licet ipſe Generalis ibi actu non reſideat.

Statuit, reſidentiam Superioris Generalis ad effectum exemptionis, non vagam & arbitrariam, ſed illam dumtaxat intelligi quæ a Conſtitutionibus, vel a conſuetudine Ordinis præfinitur.

Aut quam Superior Generalis ſemel initio elegerit.

§. 18. Quod ſi aliqui ſint Religioſi Ordines ſeu Congregationes, quorum Conſtitutionibus, vel conſuetudinibus minime præfinitum ſit Monaſterium, in quo Abbas Generalis, ſeu Caput Ordinis reſidere debeat, nullum Monaſterium pro ejuſdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Epiſcopi juriſdictione & viſitatione, ex eo tantum haberi debere ſtatuimus, quod ſolus ipſe Superior Generalis in eo degat, abſque conſuetis Miniſtris, quos in Ordine regendo ſocios habet; ſed illud dumtaxat Monaſterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod ſemel ipſe Superior Generalis, ſeu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro ſua ſtabili reſidentia, & Officialium ibi Miniſtrorum prædictorum. Verum ſi, fac. ſemel hujuſmodi electione, eandem poſtmodum variare præſumpſerit, declaramus, neque Monaſteriorum initio electum, neque alterum etiamſi, cum ſua Curia eo ſe tranſtulerit, privilegia ordinariæ & principalis Generalitiæ Sedis habiturum.

Tollens facultate variandi.

§. 19. In omnibus autem præmiſſis exemptionum caſibus, ſalvum ſemper atque illæſum eſſe volumus eorum Epiſcoporum jus, ſi qui ſunt, qui ſupradictas Parochiales Eccleſias, earumque Rectores viſitare conſueverint, nimirum tam illas, quæ Monaſteriis ſeu Domibus iis adnexæ ſunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a ſuorum Ordinum Conſtitutionibus, vel ab inveterata conſuetudine præfinitam habent; quam eas, quæ ab ipſis Superioribus Generalibus alias pro ordinaria principali reſidentia fuerint electæ, & nihilominus, hujuſmodi reſidentia durante, Epiſcopi viſitationi, juriſdictioni & correctioni ſubjectæ fuerint.

Et ſalvo majori juri Epiſcoporum, ſi qui majoris juriſdictionis quaſi poſſeſſionem habeant.

Clauſula præſervativa.

§. 20. Decernentes præſentes noſtras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmiſſis, ſeu eorum aliquo, jus vel intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis exiſtant, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati & auditi, neque Cauſæ, propter quas eædem præſentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel ſufficienter, aut ullo modo juſtificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, ullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis Noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & ſubſtantiali defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimili conceſſo vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe: ſed ipſas præſentes ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter & inconcuſſe obſervari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 21. Sicque, & non aliter in præmiſſis cenſeri, atque ita per quoſcumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia ac poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere: ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis plenitſſime derogatur.

§. 22. Non obſtantibus, quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, aliiſque Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus; nec-

Anno 1744. necnon quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia robo-
ratis ſtatutis, & conſuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clauſis, aut Literis Apoſtolicis quibuſvis Perſonis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Inſtitutis, etiam Societatis Jeſu, & Sancti Joannis Hieroſolymitani, aliiſve quibuslibet ſpecifica & individua mentione dignis, etiam ſub quibuſcumque verborum tenoribus & formis, & cum quibuſvis etiam clauſulis & decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in ſpecie, etiam motu ſimili, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, ſeu conſiſtorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, & individua mentio, ſeu quævis alia expreſſio ad id ſervanda foret, illorum tenores, formas, cauſas, & occaſiones præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis, & exactiſſime ſervatis & ſpecificatis reſpective habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, hac vice dumtaxat, ad præmiſſorum effectum pleniſſime & ampliſſime motu pari derogamus, & derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Publicatio-ni præſen-tis Conſti-tutionis in Urbe tri-buitur va-lor perſonalis intimatio-nis omni-bus fiendæ.

§. 23. Volumus inſuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præſentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quiſquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipſas præſentes, ſeu earum tranſumpta, ad valvas Eccleſiæ S. Joannis in Laterano, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Curſoribus noſtris, ut moris eſt, publicari, & affigi, ſicque publicatas & affixas omnes & ſingulos, quos concernunt, ſeu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac ſi unicuique illorum perſonaliter intimatæ & notificatæ fuiſſent.

Tranſum-ptis fides præſtari ſancitur.

§. 24. Utque earundem præſentium Tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio pœnalis.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc noſtrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, ſtatuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quarto, octavo Idus Novembris, Pontificatus Noſtri Anno V.

Die 18. Nov. 1744.

D. Card. Paſſionæus.

J. Datarius,

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

L. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 18. *ejuſdem Menſis & anni.*

PONT. A. V.

JUBILÆUM

CX.

Pro Chriſtifidelibus Italiæ, & Inſularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Chriſtianos, & aliis Catholicæ Eccleſiæ neceſſitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Univerſis Chriſtifidelibus præſentes Literas inſpecturis, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europæ, & Italiæ præſertim incubantibus.

IN Suprema Catholicæ Eccleſiæ adminiſtratione, quam per ineffabilem Divinæ Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commiſit, non leve imbecillitatis noſtræ præſidium in generali Chriſtianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus: Hinc jacentem pene animum, tantique muneris magnitudine, & difficultate deterritum, magna ſpes erexerat, in ea Nos ſane incidiſſe tempora, in quibus, reſtinctis bellorum incendiis, aſſerta Regnorum conjunctione, hoſtium ſublata formidine, & facta per Illum, qui & mari, & ventis imperat, tranquillitate, facilius Paſtoralis officii Noſtri partes implere, & Dominici gregis curam ſuſtinere potuiſſemus. Verum quo minus aſpera ſuſcepti muneris ducebamus exordia, eo deinceps triſtior & luctuoſior Chriſtianæ Reipublicæ facies ſeſe paulatim explicuit, donec tota, veluti immiſſis facibus, Europa deflagrante, adeo vehementes turbulentiſſimæ tempeſtatis fluctus Nos jactant ac pene obruunt, ut cum Prædeceſſore Noſtro Divo Gregorio Magno, ſeneſcentis Mundi terminum, atque iræ & ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius cum gemitu & lamentatione denuntiare quodammodo cogamur; Nam Regnum adverſus Regnum, & Gentes contra Gentes, ac utraſque nomine Jeſu Chriſti inſignitas, exſurgere, earumque preſſuram terris inſiſtere, & aliunde cum angore accipimus, & hic, mandantibus continuo lacrymis, propriis oculis ſpectamus: Terræmotus per loca non ita pridem dederunt ſignificationem, ut fugeremus a facie arcus; arva & ſegetes ab eluvionibus direptæ; peſtifera, & deterrima lues longe lateque Provincias depopulata, agri a Colonis relicti, quam plurimi hominum ſiti & fame enecti, Urbes Civibus vacuæ, obſtructæ cadaveribus viæ, corpora ſupra corporibus inhumata, & denique tanquam aqua in circuitu ſanguis effuſus, ſatis aperta divini furoris ſigna undequaque præferunt, & adhuc extentum ultricis juſtitiæ brachium nobis oſtendunt; immo ne tot acerbiſſimis calamitatibus, Italiæ præſertim incubantibus, deeſſe aliquid videatur, Nos ipſi propemodum vivimus inter gladios, & fere timemus, ne, percuſſo paſtore, oves diſpergantur.

Divinæ opis fiducia. Oranone innitente.

§. 1. At probe memores, quod Dominus, cum iratus fuerit, miſericordiæ recordatur, neque vult mortem Peccatoris, ſed ut fructus dignos pœnitentiæ faciens, convertatur, & vivat, etſi interea temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem ſuam a Nobis averteret, attamen, ut in Nos, cum fiducia adc-

ites

Digitized by Google

untes ad thronum gratiæ, misericordiæ suæ divitias largius effundat, ex prisco Romanæ Ecclesiæ more, cœlestium munerum thesauros aperire, & liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apparuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, & Ipse auferens bella usque ad finem Terræ, arcum conterat, quem tetendit, confringat arma, & scuta comburat igni.

Indulgent. plenaria conceditur implentibus opera injuncta.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus & singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Alma Urbe Nostra, quam in universa Italia, & Insulis ei adjacentibus degentibus, quorum iis, qui in prædicta Urbe Nostra solemni Processioni die festo S. Andreæ Apostoli ab Ecclesia ejusdem Sancti Andreæ de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beatæ Mariæ Virginis supra Minervam Fratrum Ordinis Prædicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, & Populo agendæ, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut Sanctæ Mariæ Majoris dictæ Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, a supradicto die festo Sancti Andreæ inchoandarum, & usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devote visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces, ut supra, effuderint, ac quarta, & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex prædictis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in aliqua ex Dominicis prædictis, vel alia die intra easdem hebdomadas reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, cæteris vero extra Urbem prædictam, ut præmittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios; seu Officiales, vel alios, ut præfertur faciendæ decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quarta & sexta feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis præfatis jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eamdem hebdomadam Sanctissima Communione refecti fuerint, & pauperibus aliquam eleemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intra & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & elargimur.

In Urbe.

Extra Urbem.

De Navigantibus & iter agentibus.

§. 3. Navigantes vero, & iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum Domicilii, eamdem Indulgentiam consequi possint, & valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Sæcularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum uniuscujusque Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus erogare possit, eaque injungere, quæ ipsi pœnitentes efficere poterunt, pariter concedimus, & indulgemus.

Ac degentibus intra claustra, vel aliis impeditis.

Facultas eligendi Confessarium pro absolut. a pœn., & cens.

§. 4. Insuper omnibus & singulis Christifidelibus utriusque sexus tam laicis, quam Ecclesiasticis Secularibus, & Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti tam in Urbe prædicta, quam extra eam in universa Italia, & Insulis ei adjacentibus prædictis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Sæcularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularem ex approbatis, ut præmittitur, a locorum respective Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, & aliis Ecclesiasticis sententiis & censuris a jure, vel ab homine quavis causa latis, seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus, & enormibus, etiam locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in literis die Cœnæ Domini legi solitis, contentis, & alias per quascumque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiæ, & hac vice tantum absolvere, & liberare valeant, & insuper vota quæcumque (Religionis, & Castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis, & eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus pœnitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis.

Etiam reserv.

Et pro commutatione Vot.

§. 5. Quapropter tenore præsentium in virtute Sanctæ Obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Ecclesiarum Prælatis, ac quibuscumque Ordinariis locorum ubicumque existentibus, eorumque Vicariis, & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam Animarum exercent, ut cum præsentium literarum transumpta, seu exempla, etiam impressa acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione, vel impedimento, per suas Ecclesias, & Diœceses, provincias, Civitates, Oppida, Terras, & Loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent.

Præceptum de præsentium publicat one &c.

Exceptiones Indult. torum.

§. 6. Non intendimus autem per præsentes super aliqua irregularitate publica, vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquomodo contracta dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiæ: neque etiam eas-

Anno 1744. eisdem præsentes iis, qui a Nobis & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice Ecclesiastico, etiam eorum nomine specialim non expressa, excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententias, & censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse, aut debere.

Derogatio nes.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quibus facultas absolvendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles Indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant: necnon regula Nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim, & expresse, ad effectum præsentium, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fides habenda Transumptis.

§. 8. Ut autem præsentes Nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earumdem præsentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique locorum, ut præfertur, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vigesima Novembris millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 20. Nov. 1744.

D. Card. Passionei.

Publicat. die 21. ejusdem mensis & Anni.

Pont. A. V.

COTROVERSIÆ CXI.

Circa Regimen Missionum in Regno Cochinchinæ existentium, earumque limites, dirimuntur.

Venerabili Fratri, Hilario Costa Episcopo Caryensi, & Apostolico Vicario Regni Tunchini Orientalis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Apostolicæ Sedis Cura pro tota omnium Ecclesiarum.

QUANTOPERE Caritas Christi & solicitudo omnium Ecclesiarum urgere pergat Apostolicam hanc Sanctam Sedem, cujus Pastorum Princeps Jesus Christus per abundantiam Divinæ Bonitatis Nobis quamvis immerentibus Vicariam auctoritatis suæ in Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione tribuit potestatem, adeo certum est, ut luculentissima Apostolicæ caritatis & solicitudinis hujusmodi argumenta ubique terrarum luce clarius conspiciantur. Romani sane Pontifices Prædecessores nostri, Nosque ipsi, a remotissimis Orbis terrarum regionibus etsi corpore absentes, spiritu tamen præsentes, nunquam destitimus, quin per Sacros Operarios ad Evangelicam Christi Vineam excolendam omni tempore missos uberrimus Christianæ pietatis & æternæ salutis fructus colligeretur.

Missiones Cochinchinæ variis agitatæ dissidiis.

§. 1. Inter cæteras vero Apostolicas in Asia institutas Missiones, nobilior & fructuosior olim commendabatur illa Cochinchinæ; sed ad statum tam pernicioſum deplorabilemque jamdudum redacta est, atque in tanta perturbatione modo versatur, ut de illa non sine obortis lacrymis ingentique animi Nostri mœrore cogitare possimus. Quæ autem status perturbationisque hujusmodi causa fuerit atque in præsentia sit, manifestius Fraternitati Tuæ, quippe quæ prope oculis spectat, quam Nobis tam longe existentibus, nota est; quamplurimæ scitices gravissimæque controversiæ & concertationes, non minus inter Missionarios diversorum Ordinum, Congregationum, & Institutorum ibi adlaborantes, quam inter nonnullos ipsorum, & Apostolicos pro tempore Vicarios, eorumque Coadjutores exortæ, quæ magno animorum ardore fotæ, in dies increscunt. Tota vero harum controversiarum concertationumque summa in finibus terminisque Ecclesiarum, earumque inibi eractarum constitutis residentiis, necnon in regimine, & directione illorum Christifidelium, ab unoquoque ex iisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis seorsim ac privative prætensa, consistit: quemadmodum etiam quoad varias doctrinas ac ritus, seu consuetudines, per eas Regiones jam diffeminatas, vel subinductas, ab integerrima Catholicæ Ecclesiæ doctrina disciplinaque discrepantes, aut minime consentaneas, vertitur. Etsi autem Apostolica hæc Sancta Sedes, prout rerum ac temporum rationem exposcere visum fuit, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum

Quæ nunquam penitus extingui potuerunt per Decreta Congreg. de Propag. Fide.

PONT. A. V.

rum consilio, per varias ordinationes præscriptasque rationes, salutare, & opportunum tum auferendis componendisque exortis jam dissidiis perturbationibusque, tum avertendis impediendisque ulterioribus malis, remedium adhibere non omisit: ipsa tamen locorum distantia in causa fuit, quod Apostolicæ providentiæ hujusmodi nedum optatus excitatis ardentibusque discordiarum incendiis penitus extinguendis successus minime respondent; quin imo, propter immaturum Apostolicorum Vicariorum eorumque Coadjutorum obitum, necessariamque novorum utriusque Successorum deputationem, magis magisque dissidiorum concertationumque fervor exarserit.

Huius consilio, Clem. XII. eo ablegat Episc. Halicarn. Visitator Apost.

§. 2. Quoniam autem ex relatis propositisque Partium studiis, rationibus, & documentis, invicem ut plurimum pugnantibus, rectum, æquum, certumque rerum tam longe diffitarum judicium haud facere, ac pronuntiare potuerat ipsa Congregatio Cardinalium Propagandæ Fidei; in eam sententiam, ne Missiones hujusmodi penitus interirent, venit anno millesimo septingentesimo trigesimo sexto, ut Apostolicus Visitator facultatibus necessariis & opportunis instructus per fel. record. Clem. PP. XII. Prædecessorem nostrum illuc adlegaretur; qui omnibus inibi perspectis ac mature expensis, præ oculis Deum habens, & ad promovendum Sacrosanctæ Catholicæ Religionis incrementum dumtaxat intentus, exortas inter Missionarios aliosque controversias & dissidia componeret atque sedaret, inordinationes emendaret, salutaris providentiæ ordinem pro recto illorum Christifidelium regimine induceret, ac denique per opportuna decreta (super quibus tamen semper intelligeretur reservata ejusdem Congregationis Cardinalium auctoritas, & dictæ Apostolicæ Sedis suprema confirmatio) pristinam tranquillitas, concordia, ac præsidium Missionibus illis fere languentibus restitueretur firmareturque. Hujusmodi consilio adhærens idem Clemens Prædecessor, Venerabilem Fratrem Elzearium Franciscum des Achards de la Beaume Episcopum Halicarnassensem, & Pontificio Solio Assistentem, in Civitate nostra Avenionensi natum, & Metropolitanæ Ecclesiæ Avenionensis Præpositum, in Apostolicum Cocinchinæ Visitatorem delegit & ablegavit.

Qui Ecclesias illas visitat.

§. 3. Anno itaque MDCCXXXIX. illuc appulsus, ut injuncti muneris partes expleret, vigore facultatum sibi tributarum, post captam absolutamque Visitationem Ecclesiarum uniuscujusque Instituti, nempe Dilectorum Filiorum Presbyterorum Sæcularium Seminarii Missionum ad Exteros Civitatis Parisiensis, Clericorum Regularium Societatis Jesu, Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Excalceatorum Provinciæ Sancti Gregorii Insularum Philippinarum, & Missionariorum ipsius Congregationis Propagandæ Fidei, de rebus omnibus, quantum cum Domino potuit, edoctus, edidit Decreta tenoris qui sequitur, videlicet.

Et Decreta hic inserta promulgat.

§. 4. *Elzearius Franciscus Des Achards De la Beaume, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Episcopus Halicarnassens, Sanctissimi Domini Nostri D. Papæ Prælatus Domesticus, Solii Pontificii Assistens, Ecclesiæ Metropolitanæ Avenionensis Præpositus, & Missionum Cocinchinæ, Cambodiæ, & Ciampæ Visitator Apostolicus specialiter Delegatus. Omnibus Venerabilibus Missionariis in hac Vinea laborantibus, salutem.* ANNO 1744. Exordium.

Ea fuit mens Summi Pontificis, & Sacræ Congregationis de Propaganda Fide in decernenda Visitatione Apostolica, ut eradicatis zizaniis, quæ in his partibus semen Patrisfamilias suffocabant, granum Prædicationis Evangelicæ altas & liberas radices ageret, ubereſque fructus, qui hujusce Ecclesiæ horreum implerent, deinde produceret. Cum igitur tantum onus humeris nostris, licet imparibus, impositum fuerit; ex quo ad has oras appulimus, nullam non adhibuimus diligentiam, ut ab iis finibus exulem tranquillitatem reduceremus, Deoque, qui Caritas est, preces & supplicationes offerre non cessavimus, ut Plebis suæ miseratus, iis, quibus dederat fidem, largiretur & pacem. Jam votis nostris benignus annuit Deus, & cum summa animi nostri voluptate infelices hos Neophytos, quos Diabolus, aut ignorantia deceperat, rediisse ad cor, & præstare omnimodam Ecclesiæ, & Pastoribus obedientiam videmus, jam Sacra frequentantur, ac de sua nunc salute solliciti, qui a pluribus annis peccata non deponebant, ad Tribunalia advolant, & alia Ecclesiæ Sacramenta petunt ac recipiunt. Sed ad illud gaudium, quo ex tot & tam subitis mutationibus repleti sumus, aliud multo majus accessit, vestræ scilicet, Venerabiles Fratres, Nos adjuvandi voluntatis affectio, vestrumque exequendi nostra decreta propositum; sic enim Dei Opus consummabitur, & pia Sacræ Congregationis desideria complebuntur. Ut itaque ad optatum finem perveniamus, paxque ista, quæ de Cœlo descendit, firma & stabilis perseveret, Christianique in plures factiones imposterum non scindantur, suosque legitimos cognoscant Pastores, & ut decet reverentur, sequentia decreta edenda existimavimus, quæ sub pœna disobedientiæ, & alia majori arbitrio Sacræ Congr. & nostro imponenda, inviolabiliter ab omnibus Vobis servari mandamus, usque dum de iis certior facta eadem Sacra Congr. aliter statuendum senserit.

Jubet singularum districtum fines custodiri.

§. 5. *Primo quidem, cum experientia compertum sit, jurgiorum & dissensionum non pauca præbere semina, quando diversæ Christianitates a suis legitimis non reguntur Pastoribus, mandamus, ne imposterum aliquis Missionarius cujuslibet Instituti aut Ordinis, Secularis, aut Regularis, etiam e Societate Jesu, audeat mittere falcem in Messem alienam, sed contentus unusquisque portionis vineæ, quæ illi contigit, illam accurate excolat.*

Servari Ordinem præscriptum a Cong. Prop. Fidei.

§. 6. *II. Et quoniam pro bono & incremento harum Missionum Sacra Congregatio usque de anno 1658. Vicarios Apostolicos duxerit deputandos, qui istarum vinearum culturæ invigilarent, & cum Sociis e Seminario Parisiensi illis adjunctis, in illis laborarent, & Clerum indigenum formarent, volumus, ut Ordo antiquus ab iisdem Vicariis Apostolicis institutus omnino observetur.*

Missionum limites distinguit.

§. 7. *III. Adhærentes Sacræ Congregationis decretis, quibus prohibitum est, ne diversi Instituti Missionarii in eodem Districtu se collocent, ut præcipue videre est in Decreto 26. Julii 1707. dato, ac ne Ordo Ecclesiasticus confundatur, unicuique Gregi juxta præscriptum Sacri Concilii Tridentini, proprios Pastores, qui suarum quisque ovium curam habeant, attribuendos, ut infra, duximus. Discussis igitur*

ANNO 1744. *tur ſedulo omnium juribus, quæ variis in Congreſſibus coram Nobis habitis tam verbo quam ſcripto Nobis ab unoquoque & ab omnibus partibus expoſita ſunt, decernimus. Primo ut Provincia* Huè, *ſeu Aulæ remaneat communis, uti hactenus fuit, inter inclytum Pariſienſe Seminarium, & Venerabilem Jeſu Societatem, ita ut RR. DD. Galli ſuas Reſidentias, quas poſſidebant, & adhuc habent in Toparchiis* Phucam, & Thoduc, *pacifice conſervabunt, unde Chriſtianitatibus, ſeu Populationibus illis annexis inſervient. Similiter RR. PP. Societatis abſque ulla contradictione remanebunt in poſſeſſione reſidentiarum, quas habent in* Kebat, *unde quoque Chriſtianitatibus ab ipſis dependentibus occurrent. Sed cum RR. PP. Franciſcani, contra tenorem Decretorum ſuperius allegatorum, a ſeptem circiter annis unam aperuerint Eccleſiam in Toparchia* Tho-duc *in diſtrictu & prope Eccleſiam DD. Gallorum: mandamus, ut ſpatio octo dierum poſt promulgationem noſtrorum Decretorum,* R. P. Hieronymus a Sanctiſſima Trinitate, *qui memoratam Eccleſiam aperuit in* Tho-duc, *ſe recipiat in Eccleſiam* Soingua *ſitam ad Littus Inſulæ* Regis, *& quæ pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam: At vero cum hæc Eccleſia* Soingua *reperiatur in Diſtrictu* Kebat *RR. PP. Jeſuitarum, dictus* P. Hieronymus *ibi remanere poterit quoad vixerit, ſed illo diſcedente, vel decedente, nullus alius ex Familia S. Franciſci illi ſufficiatur. II. Decernimus pariter ut Provincia* Cham *communis adminiſtretur, ſicut hactenus conſuetum eſt, a RR. DD. Miſſionariis Gallis, & RR. PP. Jeſuitis, & quilibet reſpective in ſuis Diſtrictibus curam habeat Chriſtianitatum ab ipſis dependentium; quæ quidem Chriſtianitates RR. DD. Gallorum incipiunt a* Con-ve, & Ketà *inclusive, uſque ad* Suum *ex parte Boreali; Chriſtianitates autem RR. PP. Societatis incipiunt a* Taiſò, & Trachieu *uſque ad* Caytlam *ex parte Auſtrali. Verum cum RR. PP. Franciſcani a paucis annis in medio dictarum Chriſtianitatum ſe collocaverint, cum magno præjudicio præcipue RR. PP. Jeſuitarum ſemper reclamantium, mandamus ut dictæ Chriſtianitates tam RR. PP. Societatis, quam RR. DD. Gallis reſtituantur; & R. P.* Philippus a Conceptione, *qui in Portu* Taiſò *unam aperuit Eccleſiam, quæ ſolum aliquot minutis diſtat a reſidentia RR. PP. Societatis, dictus R. P.* Philippus *ſe recipiat in Eccleſiam Superiorem* Chindoa, *quæ etiam pertinere dicitur ad Religionem Seraphicam, ubi quoad vixerit, ſi voluerit, remanebit, ita ut illo diſcedente vel decedente, nullus alius Franciſcanus ipſi ſubſtituatur, ſed tota hæc Chriſtianitas, vel alia ad proprios redeant Paſtores. III. Examinata ſumma cum attentione ac diligentia contentione, quæ orta eſt inter RR. DD. Miſſionarios Gallos, & RR. PP. Jeſuitas circa Provincias Boreales* Dinhcat, Quamgbinh, & Dingoè, *prætendente utraque Parte illarum Provinciarum adminiſtrationem ad ſe pertinere, affirmantibus RR. PP. Jeſuitis ſe eas aperuiſſe, & aliquot millia Gentilium Sacro Lavacro in iis abluiſſe: aſſerentibus e contra RR. DD. Gallis ſibi ab ipſo ingreſſu DD. Vicariorum Apoſtolicorum illas Provincias Boreales* Dinhcat, Quamgbinh, & Dingoè *aſſignatas fuiſſe ut illas excolerent, ut de facto eas ſoli ab illo tempore ſemper excoluere, aut per ſe, aut per Sacerdotes* Anamitas *ſuos Alumnos uſque ad annum* 1719. *quo R. P.* Moreta *Jeſuita ſe in eas Provincias intromiſit, fabricando Eccleſiam prope alteram RR. DD. Gallorum; Nos conſiderantes utramque partem æqualibus inniti rationibus, & inſuper conſulentes æquitati, quæ videretur exigere ut dictæ Provinciæ Boreales inter Ven. Jeſu Societatem, & inclytum Pariſienſe Seminarium communes remanerent, quandequidem tam RR. PP. Jeſuitæ, quam RR. DD. Miſſionarii Galli in dictis Provinciis Chriſtianitates aperuerint; attamen cum RR. DD. Miſſionarii Galli omnia jura ſua Nobis commiſerint, & RR. PP. Societatis ſint in actuali poſſeſſione dictarum Provincialium* Dinhcat, Quamgbinh, & Dingoè, *decernimus pro bono pacis, ut res remaneant in eodem ſtatu, in quo ſunt, ſcilicet a RR. PP. Jeſuitis memoratarum Provinciarum Borealium* Dinhcat, Quamgbinh, & Dingoè *Chriſtianitates adminiſtrentur. IV. Circa Provincias* Quinghà, & Quining, *cum probatum fuerit, eas, ante RR. PP. Franciſcanorum uſurpationem, communiter adminiſtratas fuiſſe a RR. DD. Miſſionariis Gallis, & a RR. PP. Jeſuitis, qui adhuc in dictis Provinciis ſuas habent Eccleſias, decernimus, ut caritas inter hæc duo corpora magis ac magis firmetur, ut Provinciæ* Quinghà *curam habeant privative RR. PP. Jeſuitæ, & RR. DD. Miſſionarii Galli etiam privative Provinciæ* Quining *inſervient. Quoad vero RR. PP. Franciſcanos, qui ultimi in dictas Provincias intrarunt, ſtationeſque prædictorum RR. DD. Gallorum, & RR. PP. Jeſuitarum invaſerunt, mandamus, ut quamprimum dicti RR. PP. Franciſcani ſe recipiant in* Raygon, *quæ eſt pars Provinciæ* Dounay, *ubi Meſſis multa eſt, undeque facile in vaſtiſſimum totius Regni* Cambodiæ *Campum poterunt ſe extendere, cum ibi ſuperſit unicus Miſſionarius Franciſcanus ex Propaganda Fide. V. Provinciis* Phu-yen, Nhraù, & Nhatlang *præficimus privative RR. DD. Miſſionarios Gallos, utpote ab ipſis ſolis ſemper ſine contradictione adminiſtratis. VI. Cum nullus Miſſionariorum adhuc voluerit ſuſcipere curam Provinciarum* Phanry, & Phanrang *in Regno* Ciampiæ, *mandamus ut RR. DD. Miſſionarii Galli ſuo zelo illud pondus ad majorem Dei gloriam ſuſtinere continuent. VII. Quantum ad Provinciam* Dounay *omnium majorem, ſubjacebit omnino caritati RR. PP. Societatis; reſervata tamen RR. DD. Miſſionariis Gallis Eccleſia* Bingo, *quæ ad illos pertinet. VIII. & ultimo. De Eccleſiis Soc. Congregationis, quæ omnes in Diſtrictibus RR. DD. Miſſionariorum Gallorum reperiuntur, ſcilicet in* Phucàm *Provincia* Aulæ, *altera in* Phuyen, *tertia in* Nhraù, & *quarta in* Nhatlang *&c. Nihil audemus ſtatuere: cum enim dictæ Eccleſiæ abſque conſenſu & ſine licentia ejuſdem Sac. Congregationis ſtructæ fuerint, nullaſque habeant Chriſtianitates ſibi adnexas, illas ſupremæ diſpoſitioni dictæ Sacræ Congregationis relinquimus.*

PONT. A. V.

Franciſcanis aliquam ademit Eccleſias, & infra num. 8. & 9.

Aliquot Eccleſiarum pertinentium remittit ejudicio Congregationis.

§. 8. *Porro ad evitanda ſcandala, quæ ex multitudine Operariorum diverſi Inſtituti, aut Ordinis naſcuntur, præcipimus ut nullus Miſſionarius ſive Sæcularis, ſive Regularis, etiam e Societate Jeſu, extra Chriſtianitates ſibi aſſignatas ullum Juriſdictionis actum exercere audeat, aut ullis facultatibus ſibi conceſſis uti poſſit; ſecus tamen ſi a Gentilibus, vel alia rationabili de cauſa, extra ſuos limites exire cogatur, tunc de licentia Vicarii Apoſtolici, &*

Prohibet Miſſionariis exercitium jurium facultatum ex ea proprium dictum.

de

PONT. A. V. *de conſenſu Miſſionarii hujus Diſtrictus, exercere functiones ſolitas poterit. Et quia in hac prohibitione non intendimus comprehendere caſus urgentes, in quibus Miſſionarii vocantur ad Infirmos, ſine mora illis debent ſuccurrere; quin imo hortamur omnes Noſtros Ven. Fratres Miſſionarios, ut ſeſe mutua caritate adjuvare ſatagant. Datum* Huè *in Civitate* Aulæ *die* 2. *Julii* 1740.

El. F. Epiſcopus Halicarn. Viſitator Apoſtolicus.

Franciſcani appellant ad S. Sedem.

§. 9. Præinſerta vero decreta ſtatim atque idem Elzearius Franciſcus Epiſcopus, Apoſtolicus Viſitator, propoſuit ac publica fecit, antedicti Fratres Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia Excalceatorum ad Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem appellarunt; unde ad laudatam Congregationem Propagandæ Fidei, ac potiſſimum ad particularem Congregationem nonnullorum Cardinalium ſuper Miſſionibus Indiarum Orientalium ſpecialiter deputatorum, remiſimus præinſerta decreta, ut mature examinarentur. Præfatæ autem particularis Congregationis Cardinalium, qui die XIX. menſis Septembris anno MDCCXLI. Decreta hujuſmodi ad trutinam, juxta nuntios, acceptaſque tunc primas rerum omnium notiones, expenderant, conſilio, non ſolum ſæpedicta Decreta die XX. immediate ſequenti ejuſdem menſis & anni Pontificio vocis Noſtræ Oraculo approbata & confirmata, verum etiam, quoad tertium, & quartum decreta, ampliata fuerunt, prout ſequitur. *Injungendum Patribus Franciſcanis etiam in virtute & ſub formali præcepto S. Obedientiæ, ut a toto Regno Cocinchinæ omnino recedant, ſeque in proximum Cambodiæ Regnum recipiant, ubi Meſſis quidem multa eſt, Operarii autem vel pauci vel nulli ſunt; ibique Miſſionariorum munus, & zeli ſui partes expleant, ſub auctoritate & protectione Sacræ Congregationis, & ſub regimine & directione Vicarii, ſeu Pro-Vicarii Apoſtolici pro tempore a S. Sede conſtituti & reſpective conſtituendi in Regnis Cocinchinæ, Ciampæ, & Cambodiæ, a quo facultates neceſſarias & opportunas ad Miſſiones exequendas accipere debeant. Eccleſiæ vero, quas ad hæc uſque tempora in memorato Cocinchinæ Regno prædicti Patres Ordinis Sancti Franciſci vel aperuerunt, vel adminiſtrarunt, remaneant ſub libera diſpoſitione Vicarii Apoſtolici, exceptis tamen iis, quæ per recenſita decreta Viſitationis Apoſtolicæ, vel Patribus Societatis Jeſu, vel Sacerdotibus Seminarii Pariſienſis adjudicata ſunt; firmis remanentibus tum in ea parte, tum in reliquis, iiſdem Decretis.*

Ad Decreta confirmatur, & ampliantur.

Iterum recurrunt ad Sanctiſſimum, qui ſuſpendit Decretorum executionem.

§. 10. A quibus ſane decretis ita, ut præmittitur, approbatis, confirmatis, & ampliatis, habito ad Nos recurſu, dilectus Filius Vices Procuratoris Generalis gerens in hac Romana Curia reſidens, eorundem Fratrum Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia Excalceatorum nomine Nobis humiliter exponi fecit præjudicium, ac damnum, quod ex tertio, & quarto decretis, tum juxta formam & tenorem ab ipſo Apoſtolico Viſitatore conceptis, tum juxta ampliationem eorundem a laudata Congregatione particulari Cardinalium factam, iiſdem Fratribus inferebatur: Hinc enim emanabat quædam veluti eorundem expulſio ab omnibus Miſſionibus Cocinchinæ, & ab Eccleſiis, reſidentiiſque, quas ipſi Fratres, prout afferebatur, juſto legitimoque titulo, & auctoritate Vicariorum Apoſtolicorum, non odioſo Invaſorum Occupatorumque nomine, veluti quodammodo notabantur, obtentas ſemper poſſederant, & reipſa poſſidebant; ac propterea Nobis etiam ſupplicari fecit, ut non obſtante antedicta approbatione, confirmatione, ac præſertim tertii, & quarti decretorum præinſerta ampliatione, de novo in prædicta Congregatione Cardinalium ſuper iiſdem tertio, & quarto decretis, rationum momenta diſcuterentur. Nos itaque ad Dilectum Filium Noſtrum Vincentium S. R. E. prædictæ Cardinalem Petra nuncupatum dictæ Congregationis Propagandæ Fidei Præfectum retcripſimus die XXIII. menſis Novembris ejuſdem anni. *Eoſdem Patres Franciſcanos audiri & interim ſuperſederi in executione memoratorum decretorum in ea parte dumtaxat, quæ ipſos reſpicit, non retardata executione quoad reliqua.*

Cauſa proponitur coram SS. utroque parte informante.

§. 11. Interim animadvertentes negotium hujuſmodi non levis eſſe ponderis, præſcripſimus, ut tam Fratres Ordinis Minorum S. Franciſci, quam Presbyteri Seminarii Pariſienſis prædicti (inter utroſque namque præcipua diſſenſionum cauſa agitabatur) argumenta documentave pro utrorumque cauſa facientia ad prædictam particularem Congregationem coram Nobis habendam afferrent producerentque. Quod cum ab utriuſque partis Patronis tum voce, tum ſcripto præſtitum fuiſſet; tandem die prima menſis Septembris currentis anni poſt exactam controverſiæ diſcuſſionem, in unanimem eorumdem Cardinalium ſententiam Nos quoque euntes, decrevimus recedendum eſſe a deciſis, necnon decreta tum tertium, tum quartum ab Apoſtolico Viſitatore edita, a particulari Congregatione Cardinalium ampliata, & a Nobis, ut præmittitur, approbata & confirmata, eſſe revocanda; ac propterea eoſdem Fratres Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia Excalceatorum in omnium Eccleſiarum, ac reſidentiarum, quibus, ante quam memorata decreta edita fuiſſent, gaviſi ac potiti fuerant, & gaudebant ac potiebantur, poſſeſſione, manutenendos & confirmandos eſſe.

Decreta revocantur, & Eccleſiæ Franciſcanis reddi decernitur.

Epiſcopus Coryceñſis delegatur pro executione.

§. 12. Quoniam autem in accurato harum rerum examine, ut præmittitur, habito, certus veruſque numerus Eccleſiarum reſidentiarumque, ut aſſerebatur, ante ab ipſis Fratribus Ordinis S. Franciſci poſſeſſarum, aliarumque rerum ad eaſdem Cocinchinæ Miſſiones ſpectantium notitia haberi non potuit: Hinc eſt, quod Nos quamcumque ſuper iiſdem Eccleſiis, ac Reſidentiis deſignandis impoſterum altercandi occaſionem præripere ac penitus auferre cupientes, necnon de Fraternitatis Tuæ fide, prudentia, doctrina, vigilantia, integritate, & paſtorali animarum ſalute ac zelo plenam in Domino fiduciam habentes, Te noſtrum atque hujus Apoſtolicæ Sedis Delegatum ad præmiſſa, aliaque, ut infra, negotia in Cocinchinæ Regnis peragenda cum facultatibus infra dicendis, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, conſtituimus & deputamus, ac Tibi committimus & mandamus, ut redditis Tibi hiſce noſtris in forma Brevis literis, ac Pro-Vicario, ad omnia & ſingula muneris Fraternitati Tuæ demandati (exceptis tamen iis, quæ Ordinem Epiſcopalem requirunt) Officia, toto abſentiæ tuæ tempore, in Regno *Tunchi-*

PONT. A. V.

ANNO 1744.

ni *Orientalis* ſupplenda ac præſtanda, apto & idoneo, cum facultatibus neceſſariis & opportunis, ad Tui arbitrium conſtituto & deputato, Te ſtatim ad Cocinchinæ Regna conferas. Volumus autem, ut ante quam pergas, Venerabilem Fratrem Armandum Franciſcum *le Febvre* Epiſcopum Noelen. modernum Vicarium Apoſtolicum Cocinchinæ, de Apoſtolica Viſitatione hujuſmodi, deque tuo acceſſu, quemadmodum Nos etiam per alias noſtras in ſimili forma Brevis literas eumdem admonemus, certiorem facias, ut nulla propterea intercedat animorum quoad juriſdictionem diſcordia, ſed glutino caritatis Jeſu Chriſto conjuncti, æternæ Animarum Chriſtifidelium ſaluti opportune conſulatis.

Ut Fran. ciſcanus in perſonam ſeſe mat.

§. 13. Poſtquam igitur illuc perveneris, primum omnium Apoſtolico Vicario prædicto in virtute S. Obedientiæ noſtro nomine, & auctoritate tua injunges, ut omnia & ſingula præinſerta decreta debitæ executioni demandari curet & faciat, iiſdem prorſus modo & forma, quibus propoſita & publici juris facta fuere; exceptis tamen tertio, & quarto decretis, quorum executionem juxta noſtram emendationem reformationemque Tibi dumtaxat demandamus. Porro ut impoſito Fraternitati Tuæ hac ſuper re graviſſima muneri ſecundum vota noſtra ſatisfacere valeas, oportet, ut partes invicem contendentes, aliolque neutri partium adhærentes, ſed probatæ fidei, & integritatis viros extrajudicialiter ſine ſtrepitu & forma judicii audias, quo ad veram omnium & ſingularum rerum ad effectum hujuſmodi neceſſariorum notitiam, pro tua dumtaxat intelligentia, ductu, ac regimine, devenire valeas. Statim vero atque certum Eccleſiarum Reſidentiarumque ab iiſdem Fratribus Minorum S. Franciſci ante prædictam Viſitationem juſto legitimoque titulo poſſeſſarum numerum habueris, ipſis Fratribus eaſdem Eccleſias reſidentiaſque reſtitutas & reſtitui facias, atque in antiquam earundem poſſeſſionem immittas & confirmes. Præterea unicuique tam ex dictis Eccleſiis Reſidentiſque, quam ex aliis Societatis Jeſu, & Seminarii Pariſienſis in illis Provinciis, Præfecturis, & Civitatibus, quæ promiſcue per eoſdem Societatis Jeſu, & Seminarii Pariſienſis Alumnos reguntur & adminiſtrantur, habita ſemper ratione congruentis commodæque diſtantiæ unius ab altera Eccleſiæ, ac inſimul numeri multitudiniſque Chriſtifidelium ibi commorantium, fines ac terminos, ſive diſtrictum, aſſignes, atque ipſos etiam uniuſcujuſque Diſtrictus fines terminoſque ſtatuas & conſtituas; cum inhibitione, etiam cum pœnarum, cenſurarumque, prout Fraternitati Tuæ viſum fuerit, & quatenus opus ſit, ad tuum arbitrium imponendarum atque ipſo facto incurrendarum denuntiatione, ne quilibet Miſſionarius unius Ordinis, Congregationis, & Inſtituti audeat irrumpere, & ſeſe immittere in Diſtrictum aliis Miſſionariis cujuſvis Ordinis, Congregationis, & Inſtituti aſſignatum & præſcriptum, niſi in caſibus puræ putæque neceſſitatis, juxta normam in decretis præinſertis, præſertim in Paragrapho *Porro*, traditam.

Omnibuſque præbeat Diſtrictuum limites.

Declaratio ſuper reſervatis judicio S. Congr.

§. 14. Inſuper cum laudata Congregatio particularis die XIX. menſis Septembris Anno MDCCXLI., ut præmittitur, habita, octavum ex præinſertis Decretis declarans, præſcripſerit, ut *Eccleſiæ ad Sacram Congregationem* (nempe Propagandæ Fidei) *ſpectantes, videlicet ea, quæ reperitur in Provincia, & Civitate* Aulæ, *& in qua reſidere conſueverat hoc mem. Epiſcopus Nabucenſis Vicarius Apoſtolicus, alia, quæ ſita eſt in Portu* Tayſò; *necnon illæ, quæ ſunt in* Phuyen, *in* Nhau, *& in* Nhantlang *ſerventur pro Miſſionariis ejuſdem Sacræ Congregationis; & Vicarius Apoſtolicus unicuique ex prædictis Eccleſiis Diſtrictum congruum, & Chriſtianitatem aſſiget a Miſſionario in ea conſtituendo regendam. Interim vero & donec Miſſionarii ab eadem Sacra Congregatione mittendi ad Regnum Cocinchinæ pervenerint, idem Vicarius Apoſtolicus prædictas Eccleſias, & reſpective Chriſtianitates earum cuilibet, ſicut præfertur, adnexas vel aſſignatas, adminiſtrari curet per Sacerdotes Seminarii Pariſienſis, nomine tamen præfatæ Sacræ Congregationis, & non aliter, nec alio modo, & uſque ad novam ipſius Sacræ Congregationis diſpoſitionem. Quod quidem per eundem Vicarium Apoſtolicum præſtandum erit ſemper, & quandocumque futuris temporibus aliquis Miſſionarius dictæ Sacræ Congregationis deceſſerit vel diſceſſerit. De reliquis autem Eccleſiis ad eamdem Sacram Congregationem pertinentibus, idem Vicarius Apoſtolicus diſponat, ſicut ipſe in Domino magis opportunum arbitrabitur:* Nos præinſertam octavi decreti declarationem auctoritate & tenore paribus confirmantes, Tibi pariter committimus & mandamus, ut, ſi per Vicarium Apoſtolicum Cocinchinæ declaratio & præſcriptio hujuſmodi debitæ vel in totum, vel in partem, quoad deſcriptas quinque Eccleſias ad dictam Congregationem Propagandæ Fidei ſpectantes, executioni minime demandata ſit, eamdem declarationem præſcriptionemque omnimodæ executioni, cum ipſius Apoſtolici Vicarii ſcientia, demandari faciat & curet Fraternitas Tua. In uno aut altero hujuſce negotii caſibus, a prædictis Seminarii Pariſienſis Miſſionariis, qui antedictas Eccleſias, earumque diſtrictus pro tempore regunt, & adminiſtrant, per authentica documenta ab iis, quos in unaquaque earumdem Eccleſiarum, earumque diſtrictibus, reſidere & addictos eſſe repereris, propria manu ſubſcripta, & interpoſito etiam jurejurando confirmata, & publica facta, exigas apertam ſinceramque declarationem, qua ſe nimirum Eccleſias, & Diſtrictus hujuſmodi precario tantum nomine regere & adminiſtrare, neque per illud temporarium ſive eventuale regimen & adminiſtrationem, unquam, aut ullo prorſus modo ſibi quemcumque titulum aut jus dominii, manutentionis, poſſeſſioniſque venire, quæri, deberi & indicari poſſe, conteſtentur.

Ejuſdem jura expreſſe præſervanda.

Franciſcani Eccleſias ſibi adjudicatas non deſeraant &c.

§. 15. Pari itidem modo authentica ejuſmodi documenta exigas a Fratribus Ordinis Minorum S. Franciſci ſæpedictis: qui non ſolum declarent, ſed juridice ac legitime etiam ſpondeant, obligentur, & obſtringantur, ſe Eccleſias, ac Reſidentias in Cocinchina ipſis per Nos, prout præmittitur, adjudicatas, & propriis ſumptibus eorum Provinciæ Inſularum Philippinarum conſervaturos, & nunquam deſerturos, & eum ſemper retenturos congruentem numerum miſſionariorum, quibus Fraternitas Tua unamquamque Eccleſiam, habita rerum, perſonarum, locorumque ratione, indigere noverit, atque exiſtimaverit ſtatuere ac præſcribere;

d by Goo

PONT. A. V.

Idem in Regna Ciampæ & Cambodiæ extendere valeant, sed aliis non exclusis.

bere; quemadmodum, ut ſtatuas & præſcribas, Tibi pariter injungimus & mandamus.

§. 16. Declarationem denique, authenticis etiam, ut præmittitur, documentis inſtructam exiges ab iiſdem Fratribus Ordinis Minorum S. Franciſci, qui nomine antedictæ Provinciæ Inſularum Philippinarum Nobis ultro obtulerunt, nimirum ſeſe ſubituros totum onus, propriis ſuis omnino ſumptibus ſemper ſubſtinendum, Miſſionum Regni *Ciampæ* (in cujus tamen ejuſdem Regni parte, in qua nullus alterius Ordinis, Congregationis, & Inſtituti Operarius exiſtat) & in Regno *Cambodiæ*, quæ Regna per Apoſtolicam hanc S. Sedem Apoſtolici *Cocinchinæ* pro tempore exiſtentis Vicarii juriſdictioni addicta reperiuntur. Hoc certe quemadmodum Nobis pergratum accidit, ita omnem altercandi deinceps aditum obſtruere cupientes, volumus & mandamus ut accedente finium, ſeu diſtrictuum aſſignatione a prædicto Vicario facienda, & ab eiſdem omnino, uti ſupra, ſervanda, Fratres antedicti ad Regna *Ciampæ*, & *Cambodiæ* Miſſionum hujuſmodi cauſa accedentes, nullum penitus, propter hæc Chriſtianæ caritatis ſponte ſuſcepta, & omnino impoſterum præſtanda officia, ſibi unquam aſſerere, vindicare, & contendere valeant jus privativum, ſive directe, ſive indirecte, quoad alios Operarios, quos ad eadem Regna per Apoſtolicum Cocinchinæ pro tempore exiſtentem Vicarium ordinariam, ut præfertur, juriſdictionem habentem, cum opportunis legitimiſque facultatibus & licendo, & illis Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, Ordinationibus, necnon ſupradictorum Ordinum, Societatis, & Inſtituti, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

ANNO 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXVI. Novembris MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

D. Card. Paſſionetus.

VICARIO COCINCHINÆ CXII.

Denunciatur Ablegatio Epiſcopi Corycenſis, de qua in Superiori.

Venerabili Fratri Armando Franciſco le Febvre Epiſcopo Noelenſi Vicario Apoſtolico Cocinchinæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Premiſſorum omnium authentica monumenta ad S. Sedem tranſmittantur.

§. 17. Cæterum authentica documenta antedictarum declarationum tam Miſſionariorum Ordinis Sancti Franciſci, quam Seminarii Pariſienſis, aliorumque, ſi qui fuerint, Tibi exhibenda, & a Te ſub pœnis & cenſuris, quatenus opus ſit, exigenda, poſtquam acceperis, manu tua ſingula ſubſcribes, ſignoque tuo munies, atque ita ſubſcripta, & munita una cum claro diſtinctoque omnium Eccleſiarum, Reſidentiarum, & Diſtrictuum, eorumque finium & terminorum catalogo, ſive indice, vulgo *Nota*, necnon dilucida amplaque non ſolum rerum omnium ad conficiendum hujuſmodi negotium per Te geſtarum, ſed etiam rerum omnium ibi gerendarum, ad commiſſionem mandatumque noſtrum, & facultates tuas pertinentium, ſeu, propter inordinationes etiam confuſiones que, atque alia hujuſmodi, neceſſario Apoſtolicæ noſtræ providentiæ ſupremæque auctoritatis remedio indigentium, relatione, & narratione, inſimul conjuncta, quam tutiſſime, & quantocius curabis perferenda ad ipſam Congregationem Propagandæ Fidei.

Facultates opportunæ conceduntur, cum clauſulis &c.

§. 18. Præclaram vero, quam de Apoſtolicis Fraternitatis Tuæ virtutibus & laboribus conceptam habemus, opinionem, ut magis magiſque Nobis probes atque confirmes, oblata occaſio, & demandata a Nobis commiſſio Tibi eſſe debent acriori incitamento. Nos enim ad præmiſſa omnia opportune, ſalubriter, canonice, ac legitime peragenda & præſtanda, facultates omnes neceſſarias & opportunas Tibi tribuimus & impertimur; necnon auctoritate & tenore paribus derogamus iis omnibus & ſingulis, quæ fortaſſe obſtare poſſent; noſtræ nempe, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regulæ, quatenus opus ſit, *de jure quæſito non tollen-*

QUÆ inter ipſos Sacrarum Miſſionum Operarios unius aut alterius Ordinis, Congregationis, & Inſtituti, iſtic interceſſerint diſſidia, etiam poſt Decreta a Venerabili Fratre Elzeario Franciſco des Achards de la Beaume Epiſcopo Halicarnaſſenſi edita, Fraternitati Tuæ præ cæteris manifeſtiora ſunt: Quæ vero diſſidiis hujuſmodi componendis ſedandiſque hic acta ſint, omnia accipies a Venerabili Fratre Hilario Coſta Epiſcopo Corycenſi, & Apoſtolico Vicario Regni Tunchini Orientalis. Hunc enim, ut omnem plus uni quam alteri partium hac in re contendentium favendi ſuſpicionem ab integerrima probataque Fraternitatis tuæ virtute amoveremus, Noſtrum Apoſtolicum Vicarium, facultatibus neceſſariis & opportunis ad conficiendum Negotium hujuſmodi inſtructum, per alias noſtras in ſimili forma Brevis deſuper expeditas Literas, quarum tenorem hic pro expreſſo, & inſerto haberi volumus, de particularis Congregationis nonnullorum Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpoſitorum conſilio, conſtituimus, & deputavimus. De hujuſmodi autem deputatione Fraternitatem Tuam certiorem facientes, Te rogamus, & in Domino hortamur, ac Tibi mandamus, ut illum iſthuc advenientem, non ſolum iis, quæ Venerabiles Fratres Epiſcopi atque hujus Sanctæ Sedis Adminiſtri in remotiſſimis præſertim Regionibus commorantes invicem ſibi præſtare debent, humanitatis, ſtudii, & fraternæ caritatis & concordiæ ſignificationibus tum privatis, tum publicis excipias; verum etiam, ubicumque opus fuerit, & res poſtulaverit, omnia eidem nota facere, atque opem, præſidium, auxiliumque tuum commodare

ANNO 1744. fatagas & adnitaris. Quas ſane debitæ tuæ erga Nos, & Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem obſervantiæ obedientiæque partes majori, quam Nos augurari poſſimus, alacritate, ac voluntate a Fraternitate Tua te ipſa explendas, dum Nobis certo pollicemur, Paſtorum Principem Jeſum Chriſtum, cujus vices immerentes gerimus, ſupplices poſcimus, ut quam certe mandatis Noſtris obtemperando a Nobis atque hac Sancta Sede gratiam inibis, uberrima cœleſtium chariſmatum copia cumulet. Interim Apoſtolicam Benedictionem Fraternitati Tuæ peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 26. Novembris 1744. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 26. Nov. 1744.

Cajetanus Amatus.

CXIII. QUÆSTIONI PROPOSITÆ,

An Filii ex adulterio procreati legitimentur per ſubſequens matrimonium, differendo reſcribitur:

Venerabili Fratri, Archiepiſcopo Sancti Dominici in Inſula Hiſpaniola.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium. REDDITÆ Nobis altero ab hinc Menſe fuerunt Litteræ tuæ XXVII. Maji proxime elapſi ad Nos ſcriptæ, ac Typis impreſſæ, quibus occurrentem iſtic cujuſdam facti ſpeciem enarras, & Noſtram ſuper eo ſententiam requiris. Non te latere arbitramur, nullum Nos diem vacuum habere, quum graviſſimis aſſidue curis, atque negotiis non tam occupemur, quam pene jam obruamur; in hiſce præſertim aſperitatibus rerum, quibus undique conflictamur, & quarum famam ad veſtras quoque oras pervaſiſſe, non dubitamus. Sed tamen, ut compertum ſit omnibus, quanti te facimus, Venerabilis Frater, & quanto dignitatem Epiſcopalis characteris, quo præfulges, in honore habemus, aliqua temporis ſpatia reperire, & colligere ſtuduimus, eaque in evolvendis privatæ Bibliothecæ Noſtræ libris inſumpſimus, quo poſſemus propoſitæ abs te quæſtioni reſpondere. Quod quidem præſentibus Noſtris Litteris facimus, non tamen ex auctoritate Apoſtolicæ Sedis, quam, meritis licet imparibus, obtinemus, ſed meram ſuſtinentes perſonam Doctoris privati, cujus vitæ ætas fere omnis in Sacrorum Canonum ſtudiis, quamvis non magno fortaſſe fructu, exacta eſt. Neque enim viſa Nobis eſt ea quæſtio Pontificiæ Deciſionis Oraculo indigere, quemadmodum ex inferius dicendis Fraternitas Tua probe poterit intelligere.

Facti ſpecies, & Dubium. §. 1. Itaque caſus eſt. Vir Nobilis uxoratus rem habuit, ſtante matrimonio, cum libera Muliere, pari cum ipſo natalium nobilitate, duoſque filios ex ea procreavit. Defuncta vero Uxore, matrimonium contraxit cum prædicta Muliere, quæ duos, ut præfertur, filios ei peperera: Horum alter jam mortem obierat; atque ille procul dubio natus erat priore Uxore in vivis agente. Alter ſuperſtes eſt, ſed nondum ſatis eſt exploratum, an eadem prima Uxore vivente conceptus, aut natus fuerit. Dubitatur de utroque, an legitimi ſive ſpurii ſint habendi; ſeu potius, an per ſubſequens matrimonium cum ipſorum Matre contractum, ambo cenſendi ſint legitimati. PONT. A. V.

Regula juris quod legitimationem prolis ante matrim. procreatæ. §. 2. Porro, admiſſa Canonici juris regula, quam Nos veriſſimam judicamus, quamque, ut paulo infra patebit, a nemine in dubium revocari poſſe arbitramur; quod nempe; licet proles ante matrimonium nata, legitima fiat per ſubſequens matrimonium inter Parentes rite contractum; attamen id dumtaxat locum habeat, quum copula interceſſerit inter liberum & liberam, non autem ubi alter ex Parentibus matrimonio ligatus foret: tunc enim proles ante ſecundas nuptias nata nequaquam ſit legitima, quamvis Adulter, poſt mortem prioris Uxoris, verum & legitimum cum ejus Matre contrahat matrimonium; hac inquam regula ſemel admiſſa, evidens eſt, filium illum præmortuum, qui natus eſt prima Uxore ſuperſtite, legitimum non evaſiſſe per matrimonium cum ipſius Matre contractum, poſtquam prima Uxor e vivis exceſſerat.

Filius ex adulterio generatus, & natus conſtante matrimonio, non legitimatur per ſubſequens matrimon. Dubitari poſſet, ubi natus eſſet uxore defuncta. §. 3. Quod vero ad alterum filium adhuc viventem attinet; ſi conſtaret ſaltem hunc natum eſſe poſt mortem primæ Uxoris, quam illius Pater habuerat, quamvis ea ſuperſtite conceptus fuiſſet; in arduam illam controverſiam deduceremur, quæ inter Doctores, ut noſti, agitatur, an ſcilicet, pro ſtatuenda prolis legitimatione, ejuſdem nativitatis tempus attendi debeat, an præterea habenda ſit ratio temporis ejuſdem conceptus; in qua controverſia, ſatis, ut prædiximus, ardua, quum inveniantur Textus Textibus contrarii, cumque Doctores Doctoribus, Tribunalia Tribunalibus adverſentur; ſi a Nobis judicium noſtrum in caſibus particularibus interponendum foret, non aliter id a Nobis fieret, quam ſecundum ſententiam, in Tribunalibus & Curia illius Regionis receptam, in qua eſſet pronunciandum.

In dubio ſtandum prolis. §. 4. Cum vero hactenus, ut ſcribis, incertum ſit, quo tempore filius ille vivens conceptus, quove in lucem editus fuerit, ſolumque conſtet de morte prioris Uxoris, & de ſecundo cum altera Muliere matrimonio; ſupervacaneum, extraneumque remanet examen præfatæ controverſiæ, an, ad effectum legitimationis prolis, tempus nativitatis dumtaxat, an etiam tempus conceptus attendi debeat. Sed in his facti circumſtantiis, quum certum ſit matrimonium inter illius Parentes rite contractum, incertum vero tempus, quo filius idem conceptus, & in lucem editus fuit; ſi Noſtrum de eo judicium exquireretur, filium hunc legitimum cenſeremus, quum Judex in dubio debeat in bonum & commoda prolis propenſus eſſe.

§. 5. Equidem intelligimus, hanc noſtram reſponſionem neque deſiderio tuo, neque præconceptæ opinioni ſatisfacturam. Non deſiderio, inquam; propterea quod utroſque præfatos filios, per ſubſequutem inter Parentes matrimonium, legitimatos fuiſſe declarari velles: Neque porro opinioni, quam foves; eo quod exiſtimes filios etiam ex adulterio procreatos

legi-

PONT. A. V. ANNO 1744.

Terms, quibus instituit Retulit.

legitimari, supervèniente matrimonio inter Adulteram & Patrem, Conjuge jam defuncta. Verum æquo animo feras volumus, Nos ad hæc asseverando reponere, quod filii ante matrimonium nati legitimantur utique per subsequens matrimonium, si tamen ex soluto & soluta fuerint procreati, ut, inhærendo Canonicis sanctionibus, definitum fuit a Prædecessore Nostro Alexandro Papa III. in *Cap. Conquestus*, *Qui filii sint legitimi*; Secus autem, si iidem filii orti sint ex Patre, qui eo tempore cum alia Muliere matrimonio conjunctus erat; licet ea postea e vivis sublata, aliam illam duxerit, ex qua prolem susceperat; ut idem Alexander III. respondit in *Cap. Tanta*, *Qui filii sint legitimi*; cujus verba sunt, quæ sequantur. *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit, nihilominus spurius erit filius, & ab hereditate repellendus; præsertim si in mortem Uxoris prioris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

§. 6. Neque vero postremis hisce verbis commoveri debes, ac si ex illis colligi posset, minime ab Alexandro definitum fuisse, quod proles ex adulterio suscepta, per subsequens matrimonium legitimari nequeat; sed illud dumtaxat, quod nempe proles legitima non fiat, si contra vitam prioris Uxoris alteruter ex Parentibus adulteris machinatus fuerit. Etenim animadvertere te oportet verbum illud a Pontifice usurpatum, *præsertim*; quod idem sonat, ac *multo magis*; itaut vera Decretalis illius sententia sit, quod quum proles ex adulterio suscepta pro spuria perpetuo sit habenda, & ab hæreditate repellenda, etiamsi legitimum postea ineatur inter Parentes matrimonium; multo magis id procedet, ubi alteruter in prioris Uxoris mortem fuerit machinatus. Ex quo minime sequitur, quod proles ex adulterio nata, si machinatio absit, legitimetur per subsequens matrimonium; sed palam fit, ejusmodi prolem ex adulterio susceptam, ideoque per subsequens matrimonium neutiquam legitimandam, multo majori ratione legitimam nunquam fieri, si alter ex Parentibus adulteris contra vitam prioris Uxoris sit machinatus. Qua de re optime opportuneque differit *Gonzales in Cap. 6. num. 6. Qui filii sint legitimi*, per hanc verba: *Arguit Alexander III. de minori ad majus: Nam si filii spurii non legitimantur per subsequens Parentum matrimonium; multo minus per matrimonium nullum, quale est, quod contrahitur, quum alter ex Conjugibus in necem Conjugis machinatus est.*

Dictio Præsertim, non est taxativa.

Rationes Archiepiscopi contra sententia.

§. 7. Sane a te dissimulata non fuit dispositio relatæ Decretalis Alexandri III. in *citat. Cap. Tanta. Qui filii sint legitimi*; quin immo ultro fateris, communem Doctorum opinionem eam esse, quæ nuper a Nobis exposita fuit; nimirum prolem ex adulterio progenitam, per subsequens matrimonium nequaquam legitimari. Verumtamen aperte declaras, nullam sententiam, quantumvis communi Canonistarum calculo comprobatam, apud te valere, nisi eadem in Textu Canonico fundata sit, illique innitatur; hanc autem sententiam, de qua agitur, minime dici posse Canonico Textui innixam esse; quoniam, inspecta præcitata Decretali Alexandri III., non quidem mutilia, atque contracta, prout jacet in nostra Decretalium collectione a Gregorio Papa IX. confecta, sed in sua integritate; manifeste, ut putas, agnoscitur, ideo Pontificem illegitimam declarasse prolem illam ex adulterio procreatam, quamvis ejus Pater, defuncta priore Uxore, Adulteram sibi matrimonio junxisset; quia nimirum Alexandri ætate vigebat adhuc ea disciplina, qua interdictum erat Adultero, etiam post mortem prioris Uxoris, matrimonium cum Adultera valide contrahere; & quia, tota Decretali perlecta, perspicuum est, in eo casu, præter adulterium, adfuisse etiam machinationem Adulteræ contra vitam prioris uxoris. Quibus positis, deinde concludis, quod quum, juxta præsentem Ecclesiæ disciplinam, Adulterium præcedens non habeatur pro impedimento dirimente matrimonium inter mœchum & mœcham, nisi conjunctum sit vel cum machinatione, vel cum fide data futuri matrimonii; cumque in proposita facti specie nullum indicium adsit machinationis in prioris Uxoris necem intentatæ; nullum propterea adduci valeat obstaculum adversus prolis legitimationem, sequuto jam inter ipsius Parentes legitimo matrimonio; atque adeo tuum illud systema firmiter, ut putas, stabilitur; nimirum, subsequente matrimonio, legitimari prolem etiam ex adulterio susceptam, quoties adulterio non accedat aut machinatio adversus prioris Conjugis vitam, aut promissio matrimonii post prioris Conjugis mortem inter Adulteros contrahendi.

Opiniones communes non spernendæ.

§. 8. Profecto, ut ingenue loquamur, Venerabilis Frater, displicet Nobis tua hæc ingeniosa ratiocinatio, in qua nescio quid arrogantius & audacius, quam par est, introspicere videmur. Nobis etenim persuasum manet, opiniones Doctorum communes non ita facile parvipendendas esse; idque didicimus ex celeberrimo vestrate Melchiore Cano, qui in suo Tractatu de Locis Theologicis lib. VIII. Cap. 7. ita de communibus Canonistarum sententiis, in his, quæ pertinent ad doctrinam Canonum, loquitur: *In hujusmodi Canonum interpretatione Ecclesiæ Judices, & administri concordem omnium Jureconsultorum sententiam amplectuntur. Qui enim in actionibus, vel Judiciis Ecclesiasticis, suo sensu, & non communi Jurisperitorum omnium duceretur, sine dubio, suo illum judicio Ecclesia coerceret.*

Deauctoritate Textus Decretalium.

§. 9. Præterea minus recte Nobis videris de compilatione Decretalium Gregorii IX. judicare. Non hic agitur de Gratiani Decreto, quod, utpote privata auctoritate confectum, tantam vim habet, quantam Textus in eodem adducti ex se ipsi habere noscuntur. Non agitur de aliqua ex aliis quinque Decretalium Compilationibus, quæ Gregorii IX. opus præcesserant, & quarum nonnullæ a privatis Auctoribus concinnatæ fuerunt. Res est de sexta illa compilatione, quam Gregorius Pontifex a Sancto Raymundo de Pennafort adornari jussit, quamque approbatione Pontificia munivit, mandans, ut ea sola deinceps in Tribunalibus, & Scholis deberet usurpari. En illius verba in Præfatione Decretalium: *Volentes igitur, ut hac tantum Compilatione universi utantur in Judiciis, & in Scholis, districtius prohibemus, ut quis præsumat aliam facere, absque auctoritate Sedis Apostolicæ.*

§. 10. Non

ANNO 1744. PONT. A. V.

In Decretalibus, in Sexto, in Clement. multa resecta sunt, auctoritate Pontificum.

§. 10. Non latuit Gregorium, multa in Decretalibus resecata fuisse ab earum Compilatore, quum idem Pontifex in dicta Præfatione hoc ipsum innuat, iis verbis: *Resecatis superfluis*: Voluit tamen singulis Constitutionibus præfixum manere nomen earum Auctoris. Idem quoque deinceps præstitit Bonifacius VIII. in sua Compilatione Libri VI. similium Decretalium a Romanis Pontificibus conditarum, quibus, licet multimode, ubi opus fuit, a se immutatis, atque truncatis, nihilominus præfixum reliquit Auctorum nomen; siquidem ipse Bonifacius sic loquitur in Procœmio: *Pluribus plane resecatis, reliquis quibusdam ex eis abbreviatis, aliquibus in toto vel in parte mutatis, multisque correctionibus, detractionibus, & additionibus, prout expedire vidimus, factis in ipsis*. Constat etiam Clementem Papam V. pari modo se gessisse, dum suo Clementinarum Libro inseruit Concilii Viennensis Constitutiones, tamquam a se ipso factas in eodem Concilio, quamvis, Synodo peracta, eas resecasset, atque mutasset, uti testatur Joannes Andreas in Glossa ad Præfationem earundem Clementinarum: *Demum per peritiores fecit illas recenseri, qui aliquas & paucas in totum reservaverunt; aliquas mutaverunt quoad verba, mente servata; in aliquibus menti & verbis detraxerunt, & addiderunt; & has, licet non sub his verbis in Concilio publicatæ fuissent, voluit sub nomine Concilii reservari*. Quod pariter testatur Bernardus Guidonis, auctor illius ætatis, in suo Codice manuscripto, qui in Bibliotecha nostra Vaticana asservatur; idemque legitur in duabus Historiis de vita ejusdem Pontificis a Balutio publicatis.

Sicut etiam in Textibus Digestorum, & Codicis.

§. 11. Qua in re prædicti Pontifices, Gregorius, Bonifacius, & Clemens, exemplum sequuti sunt Triboniani, aliorumque doctissimorum Jurisconsultorum, qui veteres Leges, Responsa Prudentum, & præcedentium Imperatorum Codices in Corpus Juris nostri Civilis redigentes, non dubitarunt, quæcumque opus erant, emendare, corrigere, & immutare; & nihilominus Auctorum nomina singulis Responsis & Legibus præfixa reliquerunt; accedente nimirum expressa Justiniani Imperatoris approbatione; cujus hæc verba sunt, in promulgatione Pandectarum, & Codicis, Senatui Populoque Constantinopolitano perscripta: *Tanta autem a Nobis antiquitati habita est reverentia, ut nomina Prudentum taciturnitati tradere nullo modo patiamur; sed unusquisque eorum, qui Auctor Legis fuit, Nostris Digestis inscriptus est, ut si quid Legibus eorum supervacuum, vel imperfectum, aut minus idoneum visum esset, vel adjectionem, vel diminutionem necessariam accipiat*. Et infra: *Nam nomina quidem veteribus servavimus, Legum autem veritatem nostram facimus*. Et alibi: *Nominibus enim Veteribus relictis, quidquid Legum veritati decorum, & necessarium fuit, hoc nostris emendationibus servavimus*.

§. 12. Sic igitur Prædecessor Noster Greg. IX. suam confici jussit Decretalium compilationem, qua hodie in Scholis, & in Foro utimur, eamque, abrogatis aliis prioribus, publica auctoritate, & Pontificia confirmatione munivit. Huic Collectioni insertam voluit Decretalem Alexandri III., demptis ex ea verbis illis, quibus, ut contendis, indicabatur, matrimonium, de quo ibi agebatur, duplici ex capite irritum & nullum fuisse, nimirum & quia cum Adultera contractum fuerat, & quia machinatio in necem prioris Uxoris præcesserat. Retulit vero alia verba, ex quibus, ut jacent, consideratis, eruitur sententia superius a Nobis exposita, quod nempe proles ex adulterio procreata neutiquam legitimatur per subsequens matrimonium, post mortem prioris Uxoris, cum Adultera contractum. Non tamen ex ea Decretali nomen Alexandri III. delevit. Omnia hæc pro concessis interim habeto. Verum his positis, quidnam inde pro sententia tua erui posse putas? Potuit Gregorius ita se gerere, immo non aliter debuit facere, quam fecit. In animo illi erat locum dare in nova Compilatione Decretali Innocentii III., quæ incipit *Significasti*, quæque legitur sub Titulo *De eo, qui duxit in matrimonium &c.* In hac Decretali Innoc. III., quæ posterior est alia ab Alex. III. condita, manifeste definitur (quod & ipse agnoscis), matrimonium inter Adulterum & Adulteram consistere posse, nisi machinatio sæpedicta, aut promissio futuri matrimonii præcesserit: *Discretioni vestræ*, Innocentius ait, *per Apostolica scripta mandamus, quatenus, nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel; ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo, matrimonium illud legitimum judices*. Quum autem Gregorius collocare vellet in sua Collectione tum Decretalem hanc Innocentii III., tum alteram Alexandri III., plane vides, necesse illi fuisse abjicere ab hac Alexandrina Decretali verba illa, quæ, tuo judicio, nullitatem matrimonii inter Adulterum & Adulteram statuebant.

Cap. Tanta, concordat cum Cap. Significasti.

§. 13. Nunc igitur, bona fide differendo, iterum quærimus: quid tandem illud est, quod contendis? Filios ne illos, de quibus agitur, legitimos esse; propterea quod, juxta Decretalem integram Alexandri III. pro legitimis habendi essent? At nihilominus illegitimi sunt, quia tales ab Innocentio III. & Gregorio IX. declarantur, & quia, malo ipsorum fato, nonnullis jam sæculis post horum Pontificum mortem in lucem sunt editi. An manifestum fieri cupis, te scientiam Sacrorum Canonum funditus callere, neque contentum esse his, quæ in Gregoriana compilatione leguntur, sed altius ab ipsis fontibus doctrinam tuam repetere? Nihil tibi controversiæ nobiscum de hoc erit, Venerabilis Frater. Diligentiam potius tuam commendamus, studium laudamus: nemo tibi succensere poterit, quod integram Decretalem inspicere velis, ubi in aliquam incurreris, quæ in Gregoriana Compilatione deprehenditur decurtata. Verumtamen memineris, laudandam quidem illius diligentiam esse, qui Decretalem integram consulit, ut eam, quæ integra non est, perfectius intelligat; quemadmodum optime advertit clarissimus Antonius Augustinus in sua Præfatione, Gregorio XIII. Pontifici Maximo inscripta, quam præmisit Volumini quatuor priorum Compilatinoum Litterarum Decretalium, quas ipse edidit; quibusque deinceps quintam adjecit Innocentius Cironius: Sed neque probandum scito, neque ferendum, quod quis ad integram Decretalem confugiat, ubi perspicua, & dilucida est illa,

Quæstio decisa est, hoc jure, quo vivimus.

Standum Textui Decretalium, prout jacent in Corpore Juris.

PONT. A. V. ANNO 1744.

la, quæ aliquo modo mutilata fuit, & si quid huic deesse dignoscitur, id eo jubente ac volente detractum fuit, qui suprema ad hunc effectum pollebat auctoritate; eaque de causa detractum, ut disciplina, quam ipse Legislator servari voluit, in tuto poneretur; neve turbari illam, & nutare contingeret, si tota Decretalis novæ Compilationi inserta fuisset.

Decretalis integra concedit. in substantialibus cum minus integra.

§. 14. Hucusque disseruimus, tuum tibi permittentes assertum, quo pro certo ponis, aliquod intercesse discrimen inter Decretalem integram Alexandri III., aliamque contractam; & quidem in integra Decretali nullum declarari matrimonium ibi relatum, ex duplici capite; tum scilicet, quia inter Adulteros, defuncta Uxore legitima, contractum fuerat; tum quia machinatio accesserat in vitam prioris Uxoris; & ex utroque præfato capite simul considerato, prolem illegitimam censeri: Mutilam vero Decretalem validum admittere matrimonium cum Adultera contractum post mortem prioris Uxoris, & tunc solum hujusmodi matrimonium nullum in ea statui, quando machinatio intervenerit; sed prolem nihilominus illegitimam declarari tam in uno, quam in altero casu, etiam seorsim sumptis; tam scilicet ex causa simplicis Adulterii, ex quo eadem proles progenita fuerit; quam ex causa præcedentis Parentum machinationis in necem legitimæ Uxoris. Hæc, inquam, tibi hactenus concessa voluimus. Nunc vero tandem aggredimur demonstrare, Decretalem tam integram, quam minus integram, sibimetipsi perfecte constare, eandemque prorsus esse utriusque sententiam.

I. In qu. quod Filii ex fol. & fol. legitimantur per subsequens matrimon.

§. 15. Integra Decretalis, quæ refertur *Tom. VI. p. 2. Conciliorum* Collectionis Harduini *pag.* 1819., ita se habet. *Meminimus Nos Fraternitati Tuæ, super causa, quæ inter P. & R. de quadam hæreditate vertitur, quod idem P. nomine Sybillæ Uxoris suæ petebat, tali modo scripsisse; ut si constaret, prout Litteræ tuæ continebant, inter R. Patrem & Matrem, post ejus nativitatem, matrimonium fuisse contractum, cum, omni appellatione remota, legitimum esse denuntiet, & ab hæreditate paterna propter causam prædictam nullatenus debere repelli. Tanta est enim vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium habeantur legitimi.*

Hic statuit integra Decretalis, quòd filii nati extra matrimonium, ex soluto & soluta, accedente postea matrimonio inter ipsorum Parentes, legitimi fiunt. Nec aliud porro statuitur in Decretali minus integra, quæ sic incipit: *Tanta est vis matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur.*

II. In eo, quod ex adulterio susceptus non legitimatur, accedente matrimonio.

§. 16. Progreditur integra Decretalis, & casum ponit, quo aliquis Uxoratus adulterium admittit, & filium ex eo habet; Adultera vero machinatur in vitam legitimæ Conjugis; & hac demum defuncta, matrimonium inter Adulteros contrahitur: *Verum quoniam P., ultra quam in Litteris tuis continetur, Nobis significavit, quod Pater suus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat. & cum in adulterio procreasset, & quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* Hic vero Pontifex declarat, quod in hujusmodi facti circumstantiis, dummodo probationes legitimæ suppetant, filius censendus erit spurius, præsertim si machinatio Matris in vitam prioris Uxoris præcesserit: *Fraternitati tuæ &c. quatenus rei veritatem inquiras, & si tibi constiterit, quod, vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, eum spurium, & ab hæreditate repellendum, præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas, quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non potuerunt.*

Hunc ipsum casum expendit Decretalis minus integra, & eandem omnino definitionem pronunciat; spuriam scilicet esse prolem ex adulterio progenitam, quamvis matimonium, Uxore defuncta, inter Adulterum & Adulteram contrahatur, præsertim si aut hæc, aut ille machinatus fuerit adversus vitam prioris Uxoris: *Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit nihilominus spurius erit filius, & ab hæreditate repellendus; præsertim si in mortem prioris Uxoris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Nec alia intercedit differentia, quoad rem pertinet.

§. 17. Integra Decretalis, dum de adulterio loquitur, nihil aliud addit, quam vocem *publice*, quæ ad criminis probationem refertur, nec ullatenus sensum immutat circa id, de quo nunc inquiritur; Quod ad machinationem attinet, integra Decretalis hanc ponit ab Adultera fuisse intentatam; at minus integra eandem machinationem considerat, sive ab Adultera, sive ab Adultero processerit. Sed neque istud ad præsentem quæstionem facit. At vero tam integra, quam minus integra Decretalis, in eo conveniunt, quod utraque declarat prolem ex adulterio procreatam, spuriam esse, nec legitimari, quamvis accedente matrimonio inter Adulteros, post mortem legitimæ Uxoris. In utraque autem, quum de machinatione agitur, verbum illud adest, *præsertim* de quo supra dicebamus. Dumque in his adamussim inter se conveniunt, frustra exaggeratur prætensa inter integram, & minus integram Decretalem discordia.

Obiicitur quod in Decretali integra adulterium supponitur esse impedimentum dirimens.

§. 18. Verum jam Fraternitati Tuæ in mentem veniisse suspicamur, inconsulto a Nobis silentio præterita fuisse verba illa, quæ ad eam, quam agitamus, controversiam plus habent ponderis; & quæ in integra Decretali sunt, sed in altera minus integra desiderantur. Sic enim concluditur integra Decretalis (quemadmodum superius fideliter exposuimus): *Quoniam inter se legitimum Matrimonium contrahere non potuerunt*: Quæ quidem verba in Gregoriana Compilatione non sunt relata. Hæc autem pro argumento tibi facile erunt, ut asseras, Alexandrum III. declarasse, Matrimonium inter Adulterum, & Adulteram suapte natura nullum & irritum esse, ob idque illegitimam esse prolem ex adulterio susceptam. Atque in hoc manifestissima, te judice, est discrepantia inter Decretalem integram, & mutilatam; dum hæc validum admittit Matrimonium inter Adulteros contractum, at nihilominus eorum prolem spuriam declarat, neque per subsequens matrimonium ullo modo legitimandam.

Relata verba intelligenda sunt de machinatione.

§. 19. Plane si ita tecum reputares, Ven. Frater, non æquum de Nobis judicium ferres.

ANNO 1744.

res. Nos enim præmiſſa Decretalis verba exacte referre, eaque juſta lance penſare nequaquam omiſimus. Verum id, quod ex iiſdem inferendum eſſe autumas, Nos inde colligi poſſe non arbitramur.

Etenim verba illa: *Quoniam inter ſe matrimonium contrahere non potuerunt:* connexa immediate ſunt cum aliis: *præſertim ſi Mater ipſius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata*. Ac proinde (ex regula Juriſperitorum, juxta quam *relatio fit ad proxima*) declaratio nullitatis matrimonii non quidem in præcedenti adulterio fundatur, ſed in machinatione adverſus vitam legitimæ Uxoris; circa quam nulla inter Nos, neque etiam inter alios eſt controverſia.

Quæ in eo caſu cum adulterio junctæ erat.

§. 20. Præterea concedatur etiam, verba illa: *Quoniam inter ſe legitimum matrimonium contrahere non potuerunt*, non tantum ad machinationem pſulo ante enunciatam referri, ſed ad totum id, quod in integra Decretali expoſitum fuit. Porro in integro Decretalis contextu agitur de matrimonio poſt prioris Uxoris mortem, non ſolum inter Adulteros, ſed etiam prævia machinatione in prioris Uxoris mortem, contracto: *Nobis ſignificavit, quod Pater ſuus, vivente Uxore, Matrem R. tenebat, & eum in adulterio procreaſſet, & quod in mortem ipſius Uxoris Mater fuerit machinata*. En duas relati matrimonii circumſtantias ſimul unitas; ex quo ſequitur, quod quamvis ea verba: *Quoniam inter ſe matrimonium contrahere non potuerunt*, referri debeant ad totam facti ſpeciem cum ſuis circumſtantiis in Decretali expreſſis; nunquam inde inferre poteris, quod integra Decretalis pro nullo habeat quodlibet matrimonium inter Mœchos contractum poſt obitum legitimæ Uxoris; ſed illud dumtaxat, quod ibi expenditur, nullum judicatum fuiſſe, quia ei præceſſerat machinatio in prioris Conjugis necem. Nobis autem integrum erit aſſerere, quod, licet validum ineatur matrimonium inter Adulteros, deficiente machinatione, aliiſque circumſtantiis de Jure Canonico illud irritantibus; attamen proles tempore adulterii habita, illegitima ſemper erit, ad normam etiam Decretalis non mutilatæ, quæ ita ſtatuit: *Et ſi tibi conſtiterit, quod vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipſius publice abuſus fuiſſet, eum ſpurium, & ab hereditate repellendum, præſertim ſi Mater ipſius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas*.

Urgetur objectio tamquam huiusce veteri Eccleſiæ diſciplinæ.

§. 21. Sed quamquam deſtitutum te videas validiſſimo præſidio, quod, ad ſententiam tuam ſuſtinendam, in integra Alexandrina Decretali conſtitueras; attamen, pro ea, qua polles, eruditionis Eccleſiaſticæ copia, in aliud te recipies propugnaculum; aſſeverans, matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, poſt mortem prioris Uxoris, contractum, juxta veterem diſciplinam, pro nullo habitum eſſe; cum adhuc ætate Alexandri III. hujuſmodi diſciplinam viguiſſe; ac demum immutatam eſſe temporibus Innocenti III., cujus Decreto, ad irritandum matrimonium inter Adulteros, præter adulterii crimen, requiri cœpit, aut machinatio in mortem legitimi Conjugis, aut promiſſio nuptiarum, poſt prioris matrimonii ſolutionem, inter Adulteros contrahendarum.

Auctoritas S. Auguſtini pro validitate Matrimonii poſt adulterium.

§. 22. Non adeo tempore abundamus & otio, ut Canonicam Diſſertationem ſuper hac quæſtione contexere valeamus. Nihilominus pauca quædam obſervare ſtudebimus, quibus ſatis ſuperque tua refellatur aſſertio. Sane ei obſtat S. Auguſtini teſtimonium, relatum *Canone Denique* 31. *quæſt.* 1., in quo ſic legitur: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri poteſt conjugium, cum quo præceſſit adulterium*. Profecto non ignoramus, Jacobum Cujacium aſſerere *in cap.* 1. *de eo, qui duxit in matrimonium &c.* quod ibi legendum ſit: *Marito mortuo, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium non poteſt, cum quo prius adulterium fuit*. Sed exploratum quoque habemus, in pluribus Vaticanis Codicibus particulam illam *non* in Auguſtino deeſſe, ſicuti deeſt in prædicto Canone *Denique*; quod etiam ii animadverterunt, qui Gratiani Opus, juſſu Gregorii Papæ XIII., recenſuerunt & emendarunt, ut videre eſt in Gratiani Decreto ipſorum opera edito. Genuinam hujuſce loci controverſi lectionem procul dubio Fraternitas Tua, pro ſua eruditione, petendam exiſtimabit ex editione Operum Sancti Auguſtini, quæ ſtudio Monachorum Sancti Mauri, in Gallia prodiit. Sancti Doctoris locus in Canone relatus, habetur *Lib.* 1. *de Nuptiis, & Concupiſcientia c.* 10., iſque in Editione Maurina legitur *Tom.* 10. *p.* 286. hiſce verbis: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium poteſt, cum quo prius adulterium fuit*. Ab hac igitur accurata Editione abeſt particula *non*; quæ quidem in nulla alia appareret, ſi ſeriem Contextus Editores præ oculis habuiſſent. Auguſtinus enim, mox ante verba, de quibus diſputatur, probandum ſibi propoſuerat, (uti revera probat) non ſolvi matrimonium, quod indiſſolubile eſt inter viventes, ſi Uxor Maritum deſerat, & ad alterius contubernium migret: idque confirmando, ſubdit, quod contubernium illud pro adulterio haberi non poſſet, ſi primum legitimum matrimonium diſſolutum fuiſſet: *Cum aliis quippe adulteri non eſſent, niſi ad alterutrum Conjuges permanerent*. Hoc poſito, quiſnam bona fide legendum putabit: *fieri verum connubium non poteſt?* ubi orationis ſcopus is eſſe conſpicitur, ut, demonſtrato fine durationis matrimonii: *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit*; finis etiam adulterii, & initium novi legitimi matrimonii ſtatuatur: *fieri verum connubium poteſt, cum quo prius adulterium fuit*.

Aſſeritur lectio relata auctoritate, contra Cujacium.

§. 23. Ne vero a Nobis expectes plenam hoc loco proferri hiſtoriam diſciplinæ, quæ ſuper hac re ſequentibus ſæculis in Eccleſia obtinuit. Hujuſmodi inquiſitio nimis profecto excederet Epiſtolæ modum. Verum quia tibi perſuaſum eſſe videmus, quod ipſa ætate Alexandri III. nulla cenſerentur matrimonia, quæ inter Adulteros quomodocumque fierent, ſatis erit intra illius ætatis terminos inquiſitionem hanc noſtram coarctare.

Conſentit diſciplina ſæculi XII.

Teſtimonium Grat.

§. 24. Non longe quidem ab Alex. III. ætate, ut optime noſti, diſtat Gratianus Decreti compilator, qui ante Alex. Pontificatum paucis omnino annis ſuum illud Opus vulgavit. Is hanc eandem controverſiam tractat *in Cauſa* 31. *quæſt.* 1., & pro utraque ſententia, ut ſolet, Textus diſcordantes adducit. Cum vero Canonem attuliſſet cujuſdam Conc., quo ſtatuitur, ne quiis, moriente Marito Mulieris, quam adulterio polluit, cum ea matrimonio con-

PONT. A. V. ANNO 1744.

conjungatur; hunc Textum cum aliis ibi relatis, atque contrarium ſtatuentibus, ita conciliat: *Hic ſubaudiendum eſt, niſi prius peracta pœnitentia, & , ſi nihil in mortem Viri machinatus fuerit; vel ſi vivente Viro, fidem Adulteræ non dedit, ſe ſumpturum eam ſibi in conjugem; ſi viro ejus ſupervixeret.* Verum Gratianus, inquies, non habet auctoritatem, qualem Textus Canonici habere noſcuntur. Neque id negamus. At gravis eſt Auctor, & Canonum valde peritus: Neque ipſe ea ſcripſiſſet, quæ modo retulimus, ſi ætate illa (quam diximus in tempora Alexandri fere incidiſſe) locum obtinuiſſet diſciplina, ſeu lex, vigore cujus, ob ſolum præcedens adulterium, irritum haberetur matrimonium, poſt mortem legitimi Conjugis, inter Adulteros contractum.

Item Innocentii III. in Capitulo ſequi.

§. 25. Similiter inter Alexandrum III., & Innocentium III. Pontifices, vix quadraginta annorum ſpatium intercedit; quum Alexander ad Pontificatum evectus ſit anno Domini MCLIX.; Innocentius vero anno MCXCVIII. Hic autem, ut ſupra innuimus, *in citat. Cap. Significaſtis. De eo, qui duxit in matrimonium &c.*, pronunciat, validum & legitimum exiſtere matrimonium inter Adulterum, & Adulteram, poſt prioris Uxoris mortem: *Niſi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, ſibi fidem dederint de matrimonio contrahendo;* quod etiam ipſe concedis, dum affirmas Innocentium III. novam hanc diſciplinam in Eccleſiam invexiſſe. Sed cum Innocentius nequaquam dicat, ſe novam per hoc diſciplinam inducere; quin immo, ad quæſtionem ſibi propoſitam ab Epiſcopo, ſive a Capitulo Spoletano, profiteatur ſe reſponſurum juxta Canonum præſcripta: *Nos igitur inquiſitioni veſtræ ſecundum formam Canonicam reſpondentes, &c.*; evidens eſt, jam pridem, & ante tempora etiam Alexandri III. validum habitum fuiſſe matrimonium, quod inter Mœchum & Mœcham, legitimis nuptiis ſolutis, & prædictis irritantibus circumſtantiis non concurrentibus, contrahebatur. Equidem in Compilatione Decretalium Gregorii IX. minime reperies relata verba: *Nos igitur inquiſitioni veſtræ ſecundum formam Canonicam reſpondentes;* ſed earum loco, hæc alia leges: *Nos igitur inquiſitioni veſtræ taliter reſpondentes &c.* Verum, quoniam res Nobis erat cum eo Canonum Doctore, qui vulgata Decretalium compilatione neutiquam contentus, integram Decretalem conſulere mavult; eadem ratione Nobis agendum eſſe judicavimus. Itaque etſi prædicta verba: *ſecundum formam Canonicam*, in Decretali minus integra deſiderentur; leguntur tamen in integra Decretali; qua Nos quidem minime abutimur, dum eam ad Decretalis minus integræ ſenſum non corrumpendum, ſed illuſtrandum, advocamus.

Qui profitetur ſe Formam Canonicam ſequi.

Alia objectio ex Cap. Cum haberet.

§. 26. Eſto, inquies, quod ad Innocentium III. attinet. Sed nonne immediatus iſtius Prædeceſſor Cœleſtinus III., *in Cap. Cum haberet. De eo qui duxit &c.* nulla declaravit matrimonia inter Adulteros, poſt prioris Conjugis mortem, contracta, etiam non interveniente machinatione, aut ſponſione futuri matrimonii?

Exponitur hujus Decretalis caſus.

§. 27. At vide ne forte, in hac Decretali pro eo alleganda, hallucineris. Quidam Joannes Uxorem legitimam habebat, Allitiam nomine, ipſique ſimul adulterii conſuetudo cum famula intercedebat. Quum vero ſemel Superioris Eccleſiaſtici præcepto adactus Adulteram dimiſiſſet, poſtea tamen in idem relabens ſcelus, auſus eſt, vivente adhuc prima Uxore, reverti ad famulæ contubernium, in eoque *quaſi matrimonialiter* per decennium perſeverare, unde & decem filios ex ea procreavit. Defuncta demum Uxore, quum conſuleretur Pontifex (quem aliqui non Cœleſtinum, ſed Clementem III. hujus Deceſſorem fuiſſe autumant) quidnam ſtatuendum eſſet de hujuſmodi Adulteris, qui in eadem prava conſuetudine adhuc perſeverabant; tale dedit reſponſum: *Ut ſeparentur omnino, & eis competenti pœnitentia injuncta, perpetua continentia indicatur;* habita potiſſimum ratione ipſorum pervicaciæ, graviſque ſcandali, quo Eccleſiam perturbaverant.

Unde peter verus deciſionis ſenſus.

§. 28. Ex ipſa ſimplici hac rei narratione, facile agnoſces; non ibi quæſtionem fuiſſe de validitate aut nullitate matrimonii, poſt mortem prioris Uxoris, inter Adulteros contrahendi; ſed de pœnitentia Canonica adverſus graviſſimum crimen irroganda: quæ quidem hujuſmodi fuit, ut non modo ipſis Adulteris prohibitum fuerit matrimonio invicem copulari; ſed etiam cum alia qualibet perſona matrimonium contrahere: *præſertim cum in dies ſuos ambo proceſſerint, & jamdiu publice in adulterio, & perjurio, ex certa ſcientia perdurantes, Eccleſiam in gravi ſcandalo perturbaverint*, ut eadem Decretalis proſequitur.

Alex. III. mens ex alia Decretali exhibetur.

§. 29. De validitate quidem matrimonii inter Adulterum & Adulteram, ex inſtituto agit Alexander III. in Epiſtola ſua Decretali, quæ tamen noſtris Compilationibus inſerta non eſt, ſed reperitur in Actis Conciliorum Collectionis Harduini præfatæ, *Tom. VI. part. 2. pag.* 1838., ea vero ſic habet: *Ex præſentium latoris confeſſione percepimus, quod cum ipſe quamdam alterius Uxorem in adulterio polluiſſet, pœnitentiam inde ſuſcepit. Sed poſtea in eandem incidit, Diabolo inſtigante, reatum; ac eandem Mulierem, Viro defuncto, ſibi in Matrimonium copulavit, eamque aſſeris in præſentis pro Conjuge retinere.*

In qua vim dirimendi Machinationi tantum tribuit.

§. 30. Super his autem quum Alexandri judicium requireretur; reſpondit, non (quod tu quidem velles) matrimonium, ratione adulterii, invalidum fuiſſe; ſed nullitati obnoxium fore, ſi machinatio, aut promiſſio nuptiarum inter veniſſet. *Verum quoniam Nos de ſalute Animarum ipſorum ſolicite compellimur in Domino cogitare, Fraternitati Tuæ &c. quatenus rem ipſam diligenter inquiras, & ſi tibi conſtiterit, quod ille, vel illa, in mortem prioris Viri fuerit machinatus, vel ſi, eo vivente, fidem ipſi Mulieri dederit, ſe eam in Conjugem recepturum; eos non differas penitus ſeparari.*

Hæc ſenſa, jubet procedi de more.

§. 31. Neque hic ſiſtit Alexander, quin etiam dicere non omittit, quid juris eſſet, ſi ſolum adulterium præceſſiſſet; Tunc enim nequaquam matrimonium irritum fore declarat; (quod utique non taceret, ſi hujuſmodi diſciplina eo tempore viguiſſet; quemadmodum ſupra de eo matrimonio pronunciaverat, in quo ad crimen adulterii acceſſiſſet machinatio, aut promiſſio futuri conjugii); ſed jubet procedi in cauſa ſecundum Canonicas regulas: *Quod ſi neutrum iſtorum conſtiterit, in cauſa ipſa juxta Eccleſiaſticam conſuetudinem, & Canonica*

ANNO 1744. *nonica ſtatuta procedas*. Si autem quæſieris quidnam hac de re conſuetudo Eccleſiaſtica, & Canonica ſtatuta decernerent; reſpondemus, ſatis probabile videri, reſpexiſſe Alexandrum ad Concilii Toletani VI., anno ſexcenteſimo trigeſimo octavo celebrati, conſtitutum, quod extat *Can. de his* 33. *quæſt.* 2., & in quo præſcribitur methodus cum iis ſervanda, qui poſt pœnitentiam publicam peractam, in idem reciderent crimen, pro quo ſubjecti fuerant pœnitentiæ. Canonem hunc, quum tibi vacaverit, legere poteris, atque perpendere; ſed fruſtra in illo quæras nullitatem matrimonii inter Adulteros ipſo jure ſtatutam; deficientibus aliis irritantibus circumſtantiis, a Nobis pluries memoratis.

Objicitur alter Textus Alexandri in Cap. Propoſitum.

§. 32. Attamen, quod ibi ſtatutum non reperitur, alibi te ſine ullo labore inveniſſe affirmabis, in noſtra nempe Collectione Gregoriana ſub Titulo ſuperius allato, *De eo qui duxit in matrimonium quam polluit per adulterium*. *Cap. propoſitum*, quod eſt ipſius Alexandri III., ubi ſic legitur: *Licet autem in Canonibus habeatur, ut nullus copulet in matrimonio, quam prius polluerat adulterio, & illam maxime, cui fidem dederat, Uxore ſua vivente, vel quæ machinata eſt in mortem Uxoris*; & quidem validum tibi argumentum dices ſuppetere in ea voce *maxime*, qua indicari videtur nullitas matrimonii inter Adulterum & Adulteram, (de quo Pontifex in ſuperioribus locutus erat), etiam non concurrente machinatione, nec data fide futuri matrimonii.

Reſponſiones ab aliquibus datæ rejiciuntur.

§. 33. Forte putabis, Nos, adverſus hac reſponſionem noſtram comparantes, grammaticalem controverſiam tecum agitare velle de ſignificatione illius verbi *maxime*; eaque de re a Nobis conſultum iri libros veterum Canoniſtarum, præſertim Abbatis, qui in citat. *Cap. Propoſitum* audacter ſuſtinet vocem illam *maxime*, in relato Textu, æquipollere adverbio *ſolum*. Verum ſi ita de Nobis opinatus fueris, haud ægre feras Nos tibi reſpondere, non ſatis tibi notum eſſe morem, animumque Noſtrum; Nos enim in veritatis inquiſitione, nequaquam hujuſmodi nugis, levibuſque fundamentis innitimur, & quæſtiones inutiles prorſus averſamur.

Alexander aliam ibi quæſtionem tractavit.

§. 34. Itaque reſpondemus, veram Alexandri Pontificis mentem, circa ea, de quibus nunc agimus, minime eruendam eſſe ex aliquibus verbis, quæ ipſi excidere potuerunt, dum aliam omnino quæſtionem definiret. Sed videndum eſſe potiſſimum, quid ipſe ſcripſerit, quum data opera eam pertractaret quæſtionem, quam præ manibus habemus. Porro Alexander in citat. *Cap. Propoſitum* reſpondet Abbati Sancti Albani, qui ab ipſo quæſierat, quidnam ſtatuendum eſſet de quodam homine, qui, vivente Uxore ſua, alteram ſibi matrimonio copulaverat, inſciam conjugii quo is adſtrictus erat, & filios ex altera illa procreaverat; Uxore vero defuncta, renuebat cum prædicta Muliere permanere, ſub obtentu, quod invalidum cum ipſa matrimonium contraxerat, legitima Uxore adhuc ſuperſtite. Pontifex ergo quum eam circumſtantiam magni æſtimaret, quod ſcilicet *præfata Mulier erat inſcia, quod ille aliam Uxorem haberet viventem*, nec æquum cenſeret, prædictum Virum, qui ſcienter contra Canones venerat, lucrum de ſuo dolo reportare; ſtatuit, ut, ſi quidem ipſa Mulier id poſtularet, divortium inter eos fieret; non vero, ſi, volente Muliere in hujuſmodi connubio perſeverare, Vir peteret ab ea ſeparari. PONT. A. V.

Regula pro interpretanda Legislatore testante.

§. 35. Queſtionem hanc definiendam ſumpſit Alexander in citat. *Cap. Propoſitum*; atque ita definivit, ut præcipuam æquitatis, prudentiæque rationem ab illo habitam eſſe dignoſcatur; eaque definitio unice eſt attendenda. Si autem, dum Legislator de principali argumento verba facit, quidpiam ab ipſo extraneum minus recte dictum eſſe comperiatur, minime debet enunciatio haud ſatis accurata aut Legislatori vitio verti, aut in veritatis præjudicium trahi; neque poteſt pro regula juris id accipi, quod ſic ab eodem Legislatore, veluti prætereundo, dictum fuiſſe apparet; præſertim quum ipſe, opportuniore occaſione oblata, judicium ſuum ſuper eadem re aperte declaraverit.

Alexandri mens aliunde de eato constat.

§. 36. Nos autem in hoc præciſe caſu verſamur. Idem nimirum Alexander, cui in citat. *Cap. Propoſitum*, ea verba exciderunt, quibus, ut tibi viſum eſt, negavit, validum matrimonium eſſe poſſe inter Adulteros, defuncto legitimo Conjuge, etiam abſque aliis irritantibus circumſtantiis; Idem, inquam, in alia ſua Decretali, quam ex Collectione Conciliorum Harduini ſupra retulimus, quum directe ab eo quæreretur, an nullum cenſendum foret hujuſmodi Matrimonium; nullum illud eſſe reſpondit, ſi machinatio, aut nuptiarum promiſſio intervenerint. Iſque Pontifex hoc ipſum firmat in *Cap. ſuper eo. De eo, qui duxit in matrimonium &c.* ubi ſic habet: *Super eo vero, quod de latore præſentium tuis Literis quæſiviſti; an liceat cum ea ſibi matrimonium contrahere, quam, alia ſua Uxore vivente, ſibi de facto matrimonio copulavit; tuæ ſolicitudini duximus reſpondendum, quod ſi Adultera eſt in mortem alterius aliquid machinata, ſive iſte fidem dederit, quod eadem defuncta, hanc eſſet ducturus, ſecundum Canones ab ejus conſortio perpetuo prohibetur; & hæc prohibitio perpetua eſt obſervanda*. Quibus verbis: *perpetuo prohibetur*, &, *prohibitio perpetua eſt obſervanda*; pro ea, qua polles, Canonum ſcientia, plane intelligis, impedimentum deſignari, quod a Doctoribus dirimens appellatur, illudque, per hujus Decretalis contextum, ad caſum præcedentis machinationis, aut pacti connubii coarctari.

Contraria tunc ab eodem decisa.

Dealiis argumentis ab Episcopo allatis.

§. 37. Supereſt nunc, ut, licet prolixior jam hæc Epiſtola evaſerit, quam Nobis initio propoſitum fuerat, aliqua tamen addamus, quæ adhuc legere non graveris, quemadmodum præmiſſis hucuſque animum patienter adhibuiſti. Nec enim, levioribus prætermiſſis, quidquam a Nobis prætiri decet ex his, quæ in Literis Fraternitatis Tuæ gravioris ſunt ponderis, & momenti.

I. A virtute Sacramenti.

§. 38. Legitimationem Prolis ex Soluto & Soluta procreatæ, quæ fit per ſubſequens matrimonium, ex Sacramenti virtute derivandam eſſe putas, eodem Alexandro III. auctore, qui ait: *Tanta eſt enim vis Sacramenti, ut qui autea fuit geniti, poſt contractum matrimonium habeantur legitimi*. Unde arguis, quod, ſi iſti ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obſtat, quominus filii pariter ex adulterio ſuſcepti, tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant.

§. 39. Ve-

PONT. A. V.

§. 39. Verum ubi a te legitur : *Tanta eſt vis Sacramenti*, Nos legimus : *Tanta eſt vis Matrimonii* , quemadmodum ſcriptum eſt in Decretali Alexandri III. *Cap. Tanta. Qui filii ſint legitimi*. Quod ſi ad integram Decretalem , quæ apud Harduinum eſt, de more provoces ; rogamus , ne te piegat in marginem quoque oculos conjicere; ibi enim, loco verbi *Sacramenti* , adnotatum reperies aliud *Matrimonii* . Nec aliter profecto res ſe habere poterat . Vis enim ac dignitas Matrimonii , qua Sacramentum eſt, in eo eſt poſita, quod gratiam ſanctificantem confert , quod unionem hypoſtaticam Verbi Divini cum humana natura repræſentat , itidemque illam , qua Chriſtus cum Eccleſia per gratiam conjungitur; non autem in eo ſita eſt, quod ſpuriam prolem legitimam efficiat . Neque enim hanc efficaciam Jeſus Chriſtus tribuit Matrimonio , quum illud ad dignitatem Sacramenti novæ Legis evexit ; ſed id ab Eccleſia inſtitutum eſt, cui placuit, pro auctoritate ſibi conceſſa, ſtatuere, ut proles extra matrimonium , non tamen ex adulterio, procreata, per ſubſequens matrimonium legitima fieret.

Emendatur lectio Textus adducti.

Legitimandi vis non a Sacramento, ſed a lege Eccleſiaſtica prorsit.

§. 40. Denique addis , magis abominatam Canonicis Legibus eſſe prolem inceſtuoſam , quam ſit proles adulterina ; ideoque , quum illa interdum legitima fiat , hanc etiam pari aut majori ratione legitimari poſſe. Porro legitimatur proles inceſtuoſa , ope diſpenſationis, quæ dicitur *in radice Matrimonii* . Ut autem obtineatur hujuſmodi Diſpenſatio , quæ non ſine urgentiſſima cauſa concedi conſuevit, requiritur quod proles nata ſit ex copula non manifeſte fornicaria , ſed putative matrimoniali , quodque inpedimentum , quo matrimonii nullitas inducta eſt , non a jure Divino , aut naturali , ſed a jure dumtaxat Eccleſiaſtico proveniat. Sicque, & non aliter, legitimatur proles inceſtuoſa, vigore diſpenſationis, quæ dicitur *in radice matrimonii*. Tuum modo eſt hujuſmodi circumſtantias aptare ad legitimationem prolis ex adulterio genitæ; quod ſane opus ingenii Noſtri tenuitatem excedere fatemur.

II. Ab exemplo legitimationis prolis inceſtuoſæ.

Oſtenditur non aptari ad legitimationem prolis adulterinæ per ſubſequens matrimonium.

Admonitio Pontificis.

§. 41. Hactenus Fraternitati Tuæ ſatisfacere ſtuduimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum ſomno detracti ; meram gerentes in hac Epiſtola, ut initio dicebamus , privati Doctoris perſonam . Nunc demum Epiſtolæ Noſtræ finem facientes, Supremi Paſtoris partes reſumimus , ut Apoſtolicam tibi Benedictionem impertiamur; utque præterea te admoneamus , quod , quum ea , quæ ad Nos ſcripſiſti , a Juſto Henningio Boehemero (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) ſis mutuatus , eaque deſcripſeris ex ejus Opere de Jure Eccleſiaſtico Proteſtantium *Tom. 1. pag. 287. & ſequentibus* , juxta tertiam Editionem anno 1730. Typis impreſſam ; Sicuti laudabilis foret induſtria tua , ſi eo auctore uſus eſſes ad venerabiles Eccleſiæ Catholicæ doctrinas illuſtrandas , aut ſi ipſum in iis, in quibus Nobis adverſatur , confutare aggreſſus eſſes ; ita reprehenſioni te obnoxium feciſti, dum illius Opus perlegere, atque etiam tacitus tranſcribere auſus es, ut ad impugnandas Canonicæ Juriſprudentiæ ſententias inter Orthodoxos communiter receptas, inſtructior accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias , Tibi perſuaſum volumus , non minus ſincero charitatis affectu Nos te complecti, ac Fraternitati Tuæ fauſta omnia ex animo adprecari.

ANNO 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 5. Decembris 1744. , Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 5. Dec. 1744.

DE APOSTOLICIS CXIV.

Conſtitutionibus circa Ritus Sinenſes editis omnimode obſervandis.

Venerabili Fratri Polycarpo Epiſcopo Pekinenſi in Sinis:

BENEDITCUS PAPA XIV.

Veneraqilis Frater , ſalutem , & Apoſtolicam Benedictionem.

Declaratio nes & Juramenta ab Epiſcopis ad S. Sedem tranſmiſſa.

REDDITÆ Nobis fuerunt eodem tempore duæ Fraternitatis Tuæ epiſtolæ, prima quidem die decima menſis Januarii elapſi anni 1743. qua gratiarum actionem Nobis , quod Tibi Epiſcopatum Pekinenſem in Sinis contulerimus, referre ſtudes ; altera vero die quinta menſis itidem Januarii currentis anni 1744. data, qua dolens quereris , Te apud Nos tamquam debitæ Apoſtolicis Conſtitutionibus ac Decretis obedientiæ reum fuiſſe peractum. Una inſimul cum hiſce Epiſtolis tuis accepimus pariter ſollennem jurisjurandi a Te in Epiſcopali tua inauguratione delati, juxta formam ac tenorem Tibi præſcriptum in ipſis Noſtris tuæ ad Epiſcopatum promotionis literis in ſimili forma Brevis expeditis, Actum ; necnon duo alia a Te ſeorſim præſcripta teſtimonia, alterum quidem de jurejurando ſuper Apoſtolicæ Conſtitutionis, quæ incipit *Ex illa die :* alterum vero de jurejurando etiam ſuper alterius Apoſtolicæ Conſtitutionis , quæ incipit *Ex quo*, obſervantia , præſtitis . Hiſce omnibus conjuncta erant nonnulla etiam præſcripta Miſſionariorum teſtimonia, qui te ſtudioſum zelantemque ſuper obſervantia memoratæ Apoſtolicæ Conſtitutionis *Ex illa die*, eſſe teſtabantur, quemadmodum tum ipſe Sacramento conteſtaris.

Adhortatio ad exactam Conſtitutionum obſervantiam.

§. 1. Sed Fraternitati Tuæ &c. *& infra :* id unum in animo ſemper fixum permanent , tam apud Nos ipſos , quam apud Venerabiles Fratres Noſtros S. R. E. Cardinales negotiis & conſultationibus quarumcumque Congregationum Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis præpoſitos, plurimum valere hoc unicum & maximum, ad accuſationum veritatem falſitatemve dijudicandam comprobandamque, argumentum, novam ſcilicet poſt criminum delationes initam agendi rationem. Quamobrem adeſto animis, & eniteré, ut, quemadmodum Tu ſpopondiſti , & Nos de Fraternitate Tua nobis pollicemur , ita deinceps Te in omnibus rebus geras , ut tuam erga Apoſtolicas Conſtitutiones, atque eas præſertim, de quibus agitur, obedientiam, reverentiam, zelumque non ſolum Nobis, ſed univerſis etiam, probare & reipſa commonſtrare ex animo ſatagas. Hinc enim fore confidimus, ut falſitatis redarguantur accuſationes de geſtarum rerum ratione a Te hactenus habita inſtructæ.

ANNO 1744.

Epiſc. ſenſus circa Sinenſis Eccleſiæ ſtatum.

§. 2. Porro, ut ceteris in tuis Literis a Te propoſitis ſatisfaciamus; aſſeris quidem, quod cum per quatuordecim annos operam laboreſque tuos in Sacris Miſſionibus antea peragendis impenderis, atque adeo optime noveris iſtarum partium ac populorum ingenia, ac & rerum vices, conteſtari præ cæteris poſſis, præſentia certe tempora expoſcere, non anguſtiari vaſa carnis, ſed dilatari ſpatia caritatis; ac propterea melius fuiſſe conſultum, res omnes in eodem, quo reperiebantur, ſtatu relinquere, cum in præſentia omnis ſpes de exigenda a Chriſtifidelibus iſtarum partium debita Apoſtolicis Conſtitutionibus obedientia penitus præciſa videatur: Apoſtolica namque Sacroſanctum Jeſu Chriſti Evangelium prædicandi libertas, non tam impedita, quam certe ſublata eſt; quippe quod Chriſtifideles per vim metumque ad Idolorum templa trahuntur; unde timendum eſt, ne proximum immineat Sacris Miſſionibus excidium: Nec Fraternitati Tuæ, nec aliis in Vinea Dei adlaborantibus, inſunt vires, quibus per vim etiam Chriſtifideles, ut veſtris mandatis ea, qua per eſt, reverentia obediant, cogi poſſint: Tartari pariter, & ipſi Fideles, tam intra Pekini mœnia, quam in ſuburbiis, ſub gravi duræ ſervitutis jugo degentes, omni procul dubio antiquis indulgentiis permiſſionibuſque per abuſum inhærentes, ne a Dominis ad Imperatorem deferantur, Apoſtolicarum Conſtitutionum obſervantiam periculis ac tormentis poſthabebunt; quamvis Fraternitas tua aliique Miſſionarii per paſtorales exhortationes monere obteſtarique minime omittant.

Pontifex offendit neceſſariam fuiſſe Conſtitutionum edictionem.

§. 3. At liceat ut Fraternitati Tuæ replicemus, poſt ſuſceptum conſilium onuſque per tot annos retinendi ſervarique faciendi Patrios Sinarum Ritus, priſcaſque cæremonias, propoſitis tot tantiſque in varias partes trahentibus dubiis & diſputationibus, poſt diuturnam accuratiſſimamque, adhibitis diligentiis, requiſitiſque debitis notitiis, eorumdem Rituum & Cæremoniarum diſcuſſionem, fieri ne poterat, ut ſine graviſſimo conſcientiæ angore conſilia tanta providentia capta, & conſtitutiones tanta ſapientia propoſitæ amplius differrentur? Certe ſi obſirmatis Patronorum proſcriptorum Rituum Cæremoniarumque hujuſmodi ſenſibus votiſque aſſenſum ſatisfactumque fuiſſet, nunquam profecto adveniſſet tempus, verba tua uſurpamus, anguſtiandi vaſa carnis? Nos quidem non latet, Vobis deeſſe cogendi compellendique vires; ſed ſcimus & certi ſumus, eamdem ineſſe vobis virtutem, quam habebant Sanctiſſimi Jeſu Chriſti Apoſtoli (ſi tamen apoſtolico ſpiritu ducti ad Evangelium prædicandum ad remotiſſimos populos acceſſiſtis), qui reponentes omnem fiduciam in eo, qui eos confortabat, Deo, & ferventis caritatis zelo, & verbi Divini Miniſterio; non ſolum Gentes ad credendum perducebant, ſed credentes etiam, nova Fidei germina, collectumque Jeſu Chriſti gregem providentiſſime regebant, & ſuaviter fortiterque incendebant, & excitabant ad illud jucundiſſimum ſpectaculum a Minucio Felice deſcriptum, præſertim ubi ob oculos ponit lætitiam Chriſtifidelium, qui intentatas minas objectaque tormenta deſpicientes, libertatem ſuam adverſus Reges & Principes erigebant, ſoli Deo cedebant.

Hinc probandi eatum obſervandæ vim coactivam Miſſionarius opus eſſe.

§. 4. Ingenti cum animi noſtri dolore, & graviori, quam explicari poſſit, mœrore, tuum excepimus ſane nuntium de perſecutionibus iſtic adverſus Sacroſanctam Jeſu Chriſti Religionem ſævientibus: verum quod hujuſmodi perſecutiones, ſi minime fuiſſent proſcripti Ritus Cæremoniæque Sinenſes, ſi minime ſublatæ fuiſſent indulgentiæ permiſſionesque laudati Caroli Ambroſii Patriarchæ, vel definerent, vel mitiores fierent, ſive prædicandi Evangelium libertas magis coaleſceret, nec Chriſtifideles ad Idolorum templa raperentur: Hæc ne ii quidem ſibi, qui res juxta humanæ prudentiæ regulas dijudicant, unquam perſuadebunt; quanto magis eadem in animum numquam inducent ſuum ii, quibus pro comperto exploratoque eſt, quod Chriſtiana Religio inter perſecutiones ſemper increverit adoleveritque.

PONT. A. V.

Perſecutionem adverſus Fideles in Sinis, eo Sede Apoſtolica Decreta urgeri non permiſit.

Nullam connivendam in cauſa Fidei adhiberi poſſe demonſtrat.

§. 5. Omnibus jam notum eſt, in rebus ad Orthodoxam religionem ſpectantibus, patientiam ſive tolerantiam, ubi de ſuperſtitione vel idololatria agitur, nullo pacto haberi poſſe; tunc enim juxta Tertullianum: *Omnis patientia hujuſmodi Idololatria.* Cæterum unicum ac ſingulare ſolatium, quo Nos dolentes mœrenteſque conſolamur, inde affertur, quod ex tuis literis perſpicimus, Te pro debita Apoſtolicis Conſtitutionibus, ac Decretis obſervantia, probe ſtudioſum planeque accenſum eſſe. Quamobrem fore in Patre miſericordiarum, & Deo totius conſolationis confidimus, ut Chriſtifideles propoſito Fraternitatis tuæ exemplo, zelo, opera, conſiliis, & monitis exciti, Orthodoxam Fidem integram, reliquiarumque gentilitatis omnino puram putamque, ad Principis etiam tenebrarum contemptum deſpicatumque, conſtanti pectore profiteri, & coram hominibus Jeſum Chriſtum confiteri non erubeſcant. Nam *utile eſt & ſalutare*, ut S. Cyprianus Epiſcopus, & Martyr verbo & opere docuit, *cum ſe Epiſcopus per firmamentum Fidei Fratribus præbet imitandum.* Interea a bonorum omnium Largitore Deo uberrimam cœleſtium chariſmatum copiam Fraternitati Tuæ apprecantes, Apoſtolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, etiam peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XIX. Decembris MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Die 19. Dec. 1744.

Cajetanus Amatus.

RE-

PONT. A. V. CXV.

REFORMATIO

Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicum Romanæ Curiæ, & singulorum Jurisdictio certis limitibus præfinitur; confirmantur Decreta super Judicum recusationibus & declinationibus jam edita; & certa forma servanda præscribitur, tum in delendis Vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, & Pecuniis Depositis &c.; tum in Decretis Jurisdictionis voluntariæ in Urbe, & Statu Ecclesiastico interponendis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Præmium.

ROMANÆ Curiæ præstantiam, atque præcipuam justitiæ rectè administrandæ laudem, eidem omnium ubique gentium consensu tributam, summo studio atque opera tueri curarunt Prædecessores nostri Romani Pontifices; eaque de causa tum sapientissimas Leges, pro rerum & temporum opportunitate, condiderunt: tum vero, quoties in Judiciorum tractatione aliqua corrigenda, resecanda, aut in meliorem formam redigenda esse censuerunt, id Apostolicis editis Constitutionibus, quarum inferius mentionem fieri sæpe continget, præstare non omiserunt.

Reformationes Tribunalium a Romanis Pontificibus idemtidem peractæ.

Pontificis studium pro recta justitiæ administratione.

§. 1. Et Nos quidem ipsorum vestigiis inhærentes, ex quo Supremum hoc Justitiæ Solium Dei nutu conscendimus, inter innumeras Apostolatus Nostri curas, illam assidue præ oculis habuimus, ut tam Ecclesiastica, quam civilia Judicia, & maxima, qua par est, integritate ac fide, & rectissimo expeditoque ordine exercerentur. Itaque præter generalem providentiam, qua Ecclesiasticarum Legum conservationi, & veriori earundem interpretationi per universam Ecclesiam pro viribus prospicere non desistimus, ac præter peculiarem Tribunalium Bononiensium Reformationem a Nobis integre peractam, per Apostolicas Nostras Constitutiones, ex quibus aliarum etiam Provinciarum Curiæ, per Ecclesiasticæ Ditionis tractum, exemplum & normam capturas esse confidimus; in hac ipsa Romana Curia complures atque perspicuas edidimus significationes nostri ardentissimi studii, quo de justitia in Urbe recte administranda in primis solliciti sumus; idque potissimum Nobis propositum fuit, & quum Cautiarum tam Ecclesiasticarum, quam Civilium aliquas Nobis ipsis cognoscendas, ac definiendas reservavimus; & quum sæpissime Congregationes Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ipsaque aliquando Ordinaria Romanæ Curiæ Tribunalia, coram Nobis sententias dicere jussimus; ac denique quum Signaturam Gratiæ nuncupatam, ad quam plerzque lites & controversiæ, præpedito, aut expleto in cæteris Tribunalibus cursu legitimo, & jure concesso, tamquam ad Sacram Principis Aram, deferuntur, semel & iterum singulis annis per Nosmetipsos publice habuimus, in eaque sententiam nostram tum circa singulas propositas causas protulimus, tum vero, occasione data, circa totam judicandi rationem coram universo Judicum, & Curialium conventu aperire curavimus. ANNO 1744.

Necessitas prosequendi Tribunalium Reformationem.

§. 2. Cum autem & diuturno nostro rerum forensium usu, & crebris gravium Virorum relationibus & querelis, compertum haberemus, nonnullos abusus in judiciali praxi Tribunalium hujus Nostræ Urbis & Curiæ invectos esse, quibus & justitiæ cursum inverterti, aut saltem retardari, & litigantium dispendia magnopere augeri contingeret; illasque potissimum controversias in longum sæpe protrahi, quæ circa Judicum, & Tribunalium competentiam, eorumque recusationes declinationesque, versarentur; Cumque jam commendata singulis Tribunalibus earum rerum reformatione, quæ in ipsorum potestate erant, eaque sedulo ab ipsis peracta, satis agnoverimus, memorata incommoda non omnia posse privata Judicum sive Tribunalium auctoritate submoveri; ad ampliorem atque absolutiorem Judiciorum Reformationem, supradictorum Prædecessorum exemplo, deveniendum Nobis esse judicavimus.

Deputatio Congreg. Par. Cleri ad hanc effectum.

§. 3. Quamobrem prædictorum omnium ejusmodi cognitionem delegavimus peculiari Congregationi a Nobis deputatæ, duobus nempe S. R. E. Cardinalibus, ac septem Romanæ Curiæ Prælatis in præcipuis ejusdem Curiæ Tribunalibus actu jus dicentibus; quæ quidem Congregatio, serio studio, longaque indagine, relatos abusus notavit, atque recensuit; & proviis efformatis decretis, opportuna Nobis remedia suggessit; ex quibus aliqua, quæ statim approbatione digna judicavimus, statim quoque auctoritate Nostra publicari jussimus, & observari; reliqua vero maturiori examini subjecta, diuturna consideratione, rerum ac temporum opportunitati aptare studuimus; illaque, cum iisdem fere, aliisque Viris in juris scientia & justitiæ administratione apprime versatis, Ministris Nostris, necnon cum aliquibus ejusdem Curiæ Nostræ Causidicis, Forensi facultate doctrinaque præstantibus, communicata; tandem, hac nostra Constitutione perpetuæ legis vim habitura, promulgamus, edicimus, atque sancimus.

Cujus Decr. jam edita sunt, pars in præsenti promulgatur.

Eiusdem providentiæ extra Urbem.

Item in Rom. Aula Cur.

1. De executione impetrandarum, Mandatarum &c. Rom. Cur.

§. 4. Ac primum omnium, Jurisdictionem Judicum, & Tribunalium Romanæ Curiæ, quorum auctoritas a Nostra & Romani pro tempore Pontificis auctoritate profluit, nostroque & Pontificio nomine exercetur, sartam tectam servare, ac debita veneratione ab omnibus observari cupientes; Apostolicas Nostras Literas, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curiæ, seu Sedis Apostolicæ* datas Anno MDCCXLII. tertio Kalendas Aprilis, quarum initium est *Pastoralis Regiminis*, omnesque ordinationes ac dispositiones in illis contentas; pœnas quoque adversus quoscumque prædictam executionem impedientes in eisdem comminatas atque statutas, cum cæteris præceptis atque mandatis, ac si prædictæ Literæ per extensum præsentibus insererentur, confirmamus, innovamus, ac de novo statuimus.

Innovatur Constitut. edita 30. Mart. 1742.

Reflexus suspensio concessa

§. 5. Et quamvis post earundem Literarum Nostrarum publicationem, delatis ad Nos quorum-

ANNO 1744. PONT. A. V.

rundam conquestionibus, & præsertim ex Provincia nostra Romandiolæ, super abusum Citationum Typis Cameralibus impressarum, quæ vulgo Citationes Camerales nuncupantur; propterea quod a nemine ex Judicibus Rom. Curiæ subscribi, seu firmari soleant, & nihilominus post legitimam earum exequutionem inhibendi vim habere dicerentur; Nos tunc, ut in re gravi caute matureque procederemus, per quasdam Literas Secretariæ Nostræ Status nuncupatæ provisionaliter declarari fecerimus, Citationes hujusmodi a nullo ex Judicibus Romanæ Curiæ propria manu subscriptas, in prædicta nostra Constitutione minime comprehendi: Postea tamen universo negotio occasione præsentis Reformationis diligentissime discusso, cum Nobis constiterit, usum prædictarum Citationum nedum doctorum Hominum suffragiis, sed etiam perveteris, & nunquam alias interrupta tum Romanæ Curiæ; tum ipsius Provinciæ Romandiolæ, atque aliarum Status Nostri Ecclesiastici Provinciarum observantia comprobari; & quatenus specialis subscriptio in eis indistincte exigeretur, non modicum inde damnum ac dispendium in Subditos atque Incolas earundem Provinciarum fore profecturum: Nunc demum præsentium Literarum tenore certum ac stabilem cursum Citationibus hujus generis dare, & una simul quibuscumque fraudibus, quæ per eas fieri possent, quantum in Domino possumus, occurrere volentes: statuimus in primis, ordinamus, ac declaramus, quod sicuti hactenus, & a tempore antiquissimo, ita quoque in posterum unicuique pro arbitrio suo liceat per ejusmodi Citationes Typis Cameralibus impressas debitorem suum absentem, sive aliter sibi obligatum, coram Auditore Generali Causarum Curiæ Cameræ Nostræ Apostolicæ, vel altero ex ejus Locumtenentibus, in Jus & Judicium evocare, etiamsi ipsæ Citationes a nullo ex prædictis Judicibus, immo nec etiam ab eorum Notariis, subscriptæ fuerint; (memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Cardinalium pro tempore Legatorum, & aliis quibuscumque contrariis non obstantibus); dummodo tamen agatur de causis, in quibus ipse A. C. vigore suarum facultatum, aut virtute alicujus Privilegii, quod Instanti de jure competat, sit Judex competens Rei conventi, seu Partis citatæ, etiam in prima Instantia; aliàs prædictæ Citationes neque valeant, neque efficiant, perinde ac si factæ vel exequutæ non fuissent. Cum enim in hujusmodi causis unusquisque de jure debitorem suum etiam verbaliter coram A. C. in jus vocare possit, nihil sane proponi potest cur illum pari modo per dictas Citationes Camerales etiam non subscriptas citare, & in jus vocare non valeat.

quoad valorem citationum Cameralium non subscriptarum in partibus.

Sed, perpensa veteri consuetudine, earumque utilitate;

Sanitur eisdem in Romana Curia tenere, in causis, in quibus A. C. est Judex competens in prima instantia.

§. 6. Quod si aliqua ex prædictis causis, ut præfertur, Privilegiatis, in quibus nimirum A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, reperiatur jam contestata, & introducta coram alio Judice de Partibus, & nihilominus alter ex litigantibus, cui competat variatio Fori, vel vigore Obligationis Cameralis, vel virtute *Leg. unic. Cod. Quando Imper. inter. Pupillos, & Viduas &c.*, citaverit coram A. C. cum dictis Citationibus impressis, & non subscriptis: Tunc etiam volumus & mandamus eas exequi, & urtendi debere; sed eo casu A. C., vel ejus Locumtenentibus, Causas hujusmodi reassumere non liceat, nisi in statu, & terminis, refectis sumptibus usque tunc factis ab altera Parte, & transportatis actis, expensis illius, qui Forum variare voluerit, ut hactenus laudabiliter observatum fuit.

Et, si partibus competat variatio Fori, etiam postquam Causa jam alibi introducta fuerint.

Quæ tamen recensami debent in

Statu & terminis, refectis expensis, & transportatis actis.

§. 7. Quoniam vero passim citari solet cum hisce ipsis Citationibus Cameralibus non solum in causis, ut supra, privilegiatis, coram A. C., sub cujus nomine eædem Citationes ut plurimum imprimuntur, sed etiam in aliis Causis indifferentibus coram Cardinali Signaturæ Nostræ Justitiæ pro tempore Præfecto, & ejus Auditore; Idque in quatuor potissime casibus; nempe cum petitur supersessoria ad effectum adeundi plenam Signaturam; Cum citatur pro subdelegatione Judicis in Partibus in gradu recursus; Cum petitur declarari Causam spectare ad unum potius, quam ad alium Judicem; Et denique cum petitur purgatio attentatorum, in spretum ipsius Signaturæ commissorum: Propterea Nos ex una parte considerantes nullo modo auferendam esse, quin potius diligenter conservandas Subditis Nostrarum Provinciarum & Legationum libertatem illam, qua semper hactenus gavisi fuerunt, recurrendi scilicet pro ipsorum arbitrio, vel ad prælaudatam Nostram Signaturam Justitiæ, vel ad Signaturam, quam habere dicuntur in ventre in sua quisque Provincia Legati Sedis Apostolicæ, eorumque Vice-Legati: Ac de cætero animadvertentes non absurde eos facere, qui potius ad Signaturam Justitiæ, quam ad alteram Legatorum, aut Vice-Legatorum recurrunt; quia nempe illas Causas, quarum valor non ascendit ad scuta centum, haud quaquam retinet, seu committit in Curia; sed juxta providas Prædecessorum Nostrorum reformationes, & præsertim recol. mem. Benedicti XIII., eas remittit ad Partes, mediante subdelegatione alterius Judicis in eadem Civitate, seu loco, ubi primus pronunciavit, ad effectum procedendi in gradu recursus per acta ejusdem Notarii, & consequenter absque ulla transportatione actorum, atque insuper sine solutione Propinæ: Contra vero Signatura Legatorum, & Vice-Legatorum, & præsertim illa Cardinalis pro tempore Legati, aut Vice-Legati Provinciæ Romandiolæ, quoties Causæ excedunt tenuissimam summam scutorum quatuor, retinere eas, ut plurimum, solet in ipsa Curia, in qua residet Legatus, aut Vice-Legatus; Ex quo sequitur, ut Partes, non sine magno dispendio atque incommodo, & acta prioris Judicis ad ipsam Curiam Legationis transportare, & Propinam novo Judici ejusdem Curiæ solvere cogantur; Immo etiam tot Propinas, quot sunt Capita separata, ex quibus, pro multiplicitate diversarum exceptionum, sententia secundi, vel ulterioris Judicis quam sæpissime componitur.

Usus citationum per citat. Cameral. coram Præfecto Sign. Just., ejusq; Auditore in plurib. casibus.

Utilitas Partium in hujusmodi recursibus.

§. 8. Idcirco statuimus ac mandamus, etiam quoad prædictas Citationes, quas fieri contingat coram Cardinali Signaturæ Præfecto, vel ejus Auditore, prædictum antiquissimum usum in posterum observari, itaut quicumque de dicta Legatione Romandiolæ, aut de aliis Provinciis, Legationibus, vel Gubernüs Status Nostri Ecclesiastici, recurrere potius velit ad Signaturam Nostram Justi-

Quatenus recensami debent etiam per citationes Cameral. non subscriptas.

PONT. A. V. ANNO 1744.

stitiæ, quam ad Signaturam Legati, aut Vice-Legati, hoc pro arbitrio suo facere possit, citando alteram Partem cum dictis Citationibus Cameralibus; nullique liceat earum exequutionem retardare, vel impedire sub prætextu, quod a Cardinali Præfecto, vel ejus Auditore, aut eorum Notario, subscriptæ non fuerint, sub pœnis expressis in dicta Nostra Constitutione, *De non impedienda exequutione Citationum, Mandatorum, aliorumque Provisionum Romanæ Curiæ*, quam ad has quoque Citationes Camerales impressas, & non subscriptas, quatenus opus sit, extendimus, & ampliamus, memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Legatorum, cæterisque contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Nontamen si prevenerit coram Signatura Legat. aut Vicelegat., vel ipsi in causa rescripser.

§. 9. At vero, ne utilis, & antiquus istarum Citationum usus transeat in abusum & corruptelam, a prædicta generali regula sequentes casus excipimus & præservamus. Primo videlicet, si una ex Partibus, mediante Citatione legitime exequuta, prævenerit aliam coram Signatura Legati, seu Vice-Legati; & multo magis si Legatus, aut Vice-Legatus, qui habeat in suis facultatibus etiam facultatem Signaturæ, in Causa jam rescripserit: Tunc enim non amplius Citationes prædictas coram Signatura Justitiæ, ejusque Præfecto, vel Auditore, attendi volumus, sed solum admitti recursum ad Signaturam Gratiæ, & consequenter nullas alias Citationes attendendas esse, vel afficere, quam Citationes speciales ab Auditore Nostro, & Pontificum pro tempore Successorum Nostrorum, subscriptas.

Citationes prædictas non attendendas, &c. si tatur superfed. vel subdeleg. antequam Judex de Partibus definitive pronuncier.

§. 10. Item Citationes ejusmodi Camerales, & non subscriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune sperni posse, tam in Causis summæ appellabilis, quatenus citetur ad videndum superfederi usque ad primam Signaturam, quam in Causis summæ recurribilis, quatenus citetur ad videndum subdelegari Judicem in partibus in gradu recursus, quoties nondum ab ipso Judice de Partibus pronunciatum fuit vel per Sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen saltem inferens ejusmodi, quod deinceps per ipsam Definitivam reparari nequeat. Quod si Judex de Partibus in Causam jam decreverit, seu pronunciaverit, ut supra volumus Citationes prædictas omnino attendi, & inhibere, etiamsi, contra debitum juris ordinem in Causa summæ appellabilis citatum fuerit ad videndum subdelegari alium Judicem in gradu recursus, vel in Causa simpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum superfederi. Et solum in hisce casibus Præfectus Signaturæ, vel ejus Auditor, supplere teneatur defectum Partium, vel Defensorum, mandando superfederi in Causis summæ appellabilis, & respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturæ, & quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

Pott. definitivam afficiens.

Errorque Partium in petenda superfed. vel subdeleg. Judicis, a Præfecto &c. supplendus est.

Renuntiant. alii casus a quibus non est admittendus recursus in suspensivo.

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetæ in Regione currentis; vel quando jam adsunt in Causa duo judicata consecutiva & conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menstrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione Schedulæ, quæ vulgo dicitur *Pagherò per adstrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus; nullum recursum in suspensivo a Cardinali Præfecto Signaturæ, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in prædictis casibus, & quolibet eorum, postquam verificati fuerint coram Judice subdelegato, volumus ac statuimus, ejusmodi subdelegationem non afficere, nisi in solo devolutivo, & sine præjudicio legitimæ exequutionis.

tamen ad privilegiatis, & summæ recursibilis, extra Districtum subdeleg. est Judex in partibus, cum clausoportunis

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegiatis, idest illis, in quibus A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unica*; Quoad reliquas Causas extra Districtum Urbis, quæ sint summæ dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem scutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu qua pronunciatum fuit primum judicatum, cum solita clausula: *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admissione, vel denegatione recursus, per acta ejusdem Notarii, & sine salutione Propinæ & Regestri, &, quatenus Partes in eum non consenserint, ad effectum deputandi alium Judicem in sui locum, cum iisdem facultatibus, de consensu ipsarum Partium, seu minus eu Officio*: Itaut aliter factæ subdelegationes nullius sint roboris ac momenti.

Una chartæ exemta, & attenta, alia non attendantur.

§. 13. Postremo volumus, atque statuimus, quod postquam una ex Partibus aliquam ex prædictis Citationibus impressis, & non subscriptis, exequi fecerit coram Præfecto Signaturæ, vel Auditore; Altera vero, quæ sic citata fuit, in actis comparuerit cum solita protestatione *Nihil fieri*: Nulla alia deinde similis Citatio eandem continens Instantiam, quæ in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolii, vel attentatorum.

Præservantur Privilegia de non avocando &c. ipsorum Consil. ad Motu antis ed 10 Martii 1742.

§. 14. Per hæc autem non intendimus Privilegio de Causis non avocandis, aut alteri id genus, si quo forte gaudeat Civitas, Provincia, vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, in aliquo derogare vel præjudicare; Multoque minus aliquid innovare circa ea, quæ ad asserendam Ordinariorum jurisdictionem, atque eorundem Decretorum executionem, in Causis potissimum, quæ ad Ecclesiasticam Disciplinam pertinent, distincte mandavimus & constituimus per Apostolicas Nostras Literas: *De Appellationibus, & inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis Ecclesiæ regimen*, datas tertio Kalendas Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, quas quidem in omnibus & per omnia confirmamus & innovamus, & ab omnibus, ad quos spectat, adamussim observari præcipimus.

Proviso super multiplicat. Propinarum a fieretur.

§. 15. Porro, quod attinet ad præfatam multiplicationem Propinarum, quæ extra Romanam Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim frequentatur; Nos etiam super eo, quod æquum fuerit & rationi consentaneum, deinceps, largiente Domino, provide statuemus, cogni-

ANNO 1744. cognita prius origine, diligenterque perpensis Causis hujusmodi multiplicationis: quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostræ Bononiæ ejusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus & decretis id ipsum præstare non omisimus.

11. De Jurisdictione Tribunalium Urbis.

§. 16. Ut autem omnia submoveamus obstacula, quæ, propter variarum respective jurisdictionum conflictum, promptam celeremque justitiæ administrationem in hujus nostræ Urbis Tribunalibus impedire consueverant, alteram nostram Constitutionem sub datum xv. Kalendas Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. Pontificatus Nostri Secundo editam, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, innovamus pariter, & observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio præfatæ Congregationis pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputatæ, providas fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicum Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, & in pristinum vigorem & observantiam reduximus, eisdemque inhærentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunis abolevimus.

Innovatur Const. super suppressione Jud. c. Particularium edita 15. Febr. 1741.

Declaratur facultas Notarii Burgi limitative.

§. 17. Declarantes præterea, Notarium Burgi, cujus Officium in præfata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis mere laicalibus, & quatenus Rei conventi sint Incolæ, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro hujusmodi Causis Incolæ & Habitatores prædicti, juxta eandem Constitutionem Innocentii Papæ XII., conveniri possunt.

a. Jurisd. Card. Vicarii in Causis mere Laicis prorogari potest, de consensu Partium in act. capres. se præsentio.

§. 18. Jurisdictionem vero Nostri pro tempore in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attenta dispositione prædictæ nostræ Constitutionis, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, esse prorogabilem per consensum Partium in Causis mere laicalibus, & inter mere Laicos, etiam spectantibus ad Curiam Capitolinam: Dummodo tamen ipsæ Partes sciant eum esse sibi Judicem incompetentem, & nihilominus ab initio litis, & ante illius contestationem, in Actis sui proprii & competentis Judicis, coram duobus Testibus, expresse consentiant in jurisdictionem ipsius Vicarii, vel per ipsos, vel per suos Procuratores, qui habeant speciale Mandatum ad consentiendum ut supra; alias, consensu isto expresse, ut supra, præstito deficiente, omnia acta coram eo facta in Causis prædictis, sint ipso jure nulla & irrita: Causaque per Judicem competentem, ad Instantiam sive Rei, sive Actoris, in quocumque statu, & quandocumque reassumi possit.

Exceptis Causis super executione obligationis Cameralis.

§. 19. Item dummodo in prædictis Causis mere laicalibus non agatur de executione Obligationis Cameralis. Tunc enim volumus, jurisdictionem Vicarii nequidem per consensum expressum esse prorogabilem, sed Causas reassumi posse ex Officio, vel a Curia Capitolina, si Partes, aut saltem Reus conventus, ejus Foro & jurisdictioni, ut infra, subjectus fuerit, vel ab A. C., prout ab una vel altera Curia præventum fuerit.

§. 20. In Causis super Matrimoniis contractis in Urbe, vel alio quocumque loco intra ejus Districtum, in quo Ordinaria seu Episcopalis Jurisdictio nulli alteri competat, prout etiam in Causis super Institutione in Beneficiis Ecclesiasticis in dicta Urbe, & in iisdem locis existentibus, statuimus competere Jurisdictionem Cardinali Vicario, privative ad A. C., & quæcumque alia Urbis Tribunalia: In aliis vero Causis spectantibus ad ejus Tribunal, contra Clericos non exemptos, videlicet eos, qui sint Clerici Romani ratione Originis, vel Beneficii, vel contra Loca Pia existentia in Urbe, aliisque locis præfatis, declaramus eidem competere in Civilibus Jurisdictionem cumulative cum solo A. C., & consequenter inter eos locum esse præventioni. Dummodo tamen Clerici, & Loca Pia sint Rei conventi, non etiam si per eos conveniantur Personæ mere Laicales. Tunc etiam Vicario, sine consensu expresso Partium, ut supra, nulla competet Jurisdictio.

PONT. A. V.

Ejusdem Vicarii Jurisdictio privativa in Causis Matrimon., & super Inst. Benef. in Urbe, & Districtu &c.

In Causis contra Clericos non exemptos, cumulative cum solo A. C.

In aliorum Diœcesibus & Territoriis intra Districtum nullam competere Jurisdict. Card. Vic.

§. 21. Item decernimus, nullam in prima Instantia Vicario competere Jurisdictionem in Diœcesibus, & Territoriis aliorum Episcoporum, sive Ordinariorum, in prædicto Districtu Urbis existentibus, nimirum intra quadragesimum lapidem, sed solum in dictis Diœcesibus & Territoriis pro Causis ad eum spectantibus citare, & procedere posse contra Clericos Romanos, ut supra, ratione Originis, vel Beneficii, qui ibi commorantur, necnon exequi posse Mandata tam realiter, quam personaliter per eum contra ipsos expedita. Et hoc ipsum servari volumus in Diœcesibus sex Episcoporum S. R. E. Cardinalium, qui Episcopi Suburbicarii nuncupari solent: Nam sive Episcopatus isti habeantur pro distinctis & diversis ab Episcopatu Romano, sive dicti Cardinales censeantur in hisce Diœcesibus tamquam Coadjutores Romani Episcopi, neutro casu decet Cardinalem Urbis Vicarium cumulativam cum ipsis Jurisdictionem in prima Instantia habere.

Sed nequit posse dumtaxat ejusdem citat. & Mandata contra Clericos Romanos.

Facultas Vicarii privativa, interponendi Decreta in contractibus Reg.

§. 22. Item statuimus, Cardinali Vicario, privative ad A. C. & quoscumque alios, competere facultatem interponendi Decreta in renunciationibus, & aliis quibuscumque contractibus Regularium utriusque sexus, in Cœnobiis, & Monasteriis Urbis, aut præfatorum Locorum, tempore probationis, degentium.

3. Gubernatori Urbis non competere jurisd. in Civilibus contra Clericos &c.

§. 23. Gubernatori autem Urbis, & ejus Tribunali, nullam in Civilibus competere Jurisdictionem contra Clericos, Ecclesias, aut Loca Pia, sine speciali commissione nostra, vel nostrorum pro tempore Successorum.

4. Causæ Mercedis & infra scas judicari possint tam a Vicario, quam a Gubernatore contra quoscumque

§. 24. Attamen, ut Causæ Mercedis diurnæ, vel menstruæ, prout etiam Causæ infra summam scutorum viginti quinque, quam citissime expediantur, hoc speciali Privilegio eas donamus, ut nempe Laici etiam in Tribunali Cardinalis Vicarii, & respective Clerici, & Loca Pia etiam coram Urbis Gubernatore, arbitrio Actoris, valide, & licite conveniri possint, ita ut nec etiam prætextu obligationis Cameralis, eorundem Jurisdictio valeat declinari.

5. Curia Capitolina

§. 25. Curiæ vero Capitolinæ jurisdictionem

Digitized by Google

PONT. A. V.

Quam Jurisdictionem exercere possit intra districtum.

hem extendi decernimus etiam extra Urbem, & per omnia & singula loca Districtus, intra quadragesimum lapidem, sed ad solum effectum citandi, & procedendi in causis, mere laicalibus, atque alias ad ejus Forum spectantibus, contra Cives Romanos, vel Incolas, vel qui aliter juxta dispositionem Statuti *lib.* 1. *cap.* 41. ejusdem Curiæ Jurisdictioni subjecti sint; necnon exequendi contra eos, & eorum bona mere laicalia, Mandata ab ipsa Curia relaxata, dummodo, Personis vel Bonis in aliquo loco jurisdictionali existentibus, servetur quoad executionem Mandatorum, forma ab eodem Statuto præscripta *dicto lib.* 1. *cap.* 157.

Procedere possit in Causis concursus ad Bona Laici debitoris de directo dominio Ecclesiæ, citra tamen executionem, & subhastationem.

§. 26. In causis autem Concursus super bonis Laici debitoris, qui cæteroquin juxta dispositionem Juris, & Statutorum Urbis, sit subjectus Curiæ Capitolinæ, definimus competere eidem Curiæ jurisdictionem, etiamsi Bona sub concursu posita, sive pro parte, sive in totum, sint de proprietate seu dominio directo Clericorum, Ecclesiarum, Monasteriorum, aut aliorum Piorum Locorum; sed tamen præfatam jurisdictionem competere pro eo tantum, quod pertinet ad deputationem Oeconomi, ad graduationem Creditorum, necnon distributionem, seu consignationem pretii ex dictis bonis emphyteuticis retrahendi, postquam fuerint subhastata, & deliberata. Quo vero ad executionem, subhastationem, & deliberationem ipsorum bonorum emphyteuticorum de proprietate, seu directo dominio, ut supra, non spectare ad Curiam Capitolinam, sed ad A. C., aut Cardinalem Vicarium, aut aliam Curiam Ecclesiasticam comperentem: Ita tamen ut Cædula Depositi a Cursore, seu Mandatario, non deponatur in actis Curiæ Ecclesiasticæ, sed statim, & immediate deferatur ad Judicem Concursus, ut supra.

Magistri Justitiarii non procedant contra Clericos.

§. 27. Nolumus autem Magistros Justitiarios ullam exercere, aut habere jurisdictionem contra Clericos & Loca Pia.

III. Confirmantur Decreta edita 20. Januarii 1790.

§. 28 Sed quoniam, stabilitis etiam limitibus jurisdictionis singulorum Judicum, & Tribunalium, sæpe contingit eorum auctoritatem, & forum a Partibus declinari, vel in ipso initio, vel in progressu litis, ad defatigandum vexandumque Adversarium, vel etiam in ipsius litis fine, ad evitandam aut differendam Decretorum vel Mandatorum exequutionem; idque obtentu & præsidio Litterarum Patentium, quas multi obtinent ratione diversorum Officiorum & Familiaritatum, ex quibus plura sibi quoad electionem Fori competere Privilegia contendunt; ideo nonnulla Decreta super hoc efformata a prædicta Congregatione particulari pro Tribunalium reformatione a Nobis deputata, quæ jam, auctoritatis Nostræ robore munita, publicari jussimus sub die x. Jan. Ann. MDCCXLII., hic per extensum inserta denuo sancimus, & præsentium quoque serie omnino servari mandamus. Eaque sunt tenoris sequentis, videlicet:

Abusus Privilegiorum in Patentibus quoad declinatorium Judicum.

Privilegium Fori competat Patentatis olimmodo in Causis concernentibus eorum Officia.

§. 29. *Privilegiati, seu Patentati cuiuscumque generis (exceptis Patentatis Sacræ Inquisitionis) fori privilegio gaudere non debeant, nisi in causis, & negotiis concernentibus Officia, & Ministeria, quorum intuitu sunt privilegiati, videlicet ad normam Decretorum, quæ super hac materia prodierunt tempore fan. mem. Urbani VIII., ac Innocentii XI., necnon Inno-*

centii XII., itidemque servata forma præscripta per Decreta Congregationis Reformationis Tribunalium die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., itaut, ad tramites præfatorum Decretorum, etiam in prædictis Causis, & negotiis concernentibus Officia, & Ministeria Privilegiatorum, seu Patentatorum, quantum attinet ad eorum favorem, renunciatum privilegio videatur per consensum coram alio Judice Ordinario, verbis seu factis præstitum; amplius adjecto, ut prædicto privilegio censeatur itidem renuntiatum per consensum æquipollentem, quoties illius allegatio prætermissa fuerit tempore opportuno, hoc est infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra Jura.

ANNO 1744.

Nisi privilegio renunciaverint, etiam per consensum æquipollentem.

De Patentatis Rev. Fabricæ S. Petri.

§. 30. *Pariformiter sub eadem lege comprehensi censeantur Privilegiati, seu Patentati Rev. Fabricæ Sancti Petri, prout eos prælaudata Decreta sufficienter comprehendunt, & nominatim quoque aliud Congregationis Particularis solemniter confirmatum per Bullam fan. mem. Innocentii XI, quæ incipit* Decet. *sub datum 4. Kalendas Junii Anni MDCLXXXIX., sive sint Commissarii, sive Procuratores, etiam Fiscales, sive Notarii, sive alia quæcumque Ministeria pro eadem Fabrica exercentes, cum nemini eorum liceat allegare Fori declinatoriam in causis, & negotiis indifferentibus, ipsamque Fabricam, seu prædicta Ministeria neutiquam concernentibus; rejecta prorsus, ac reprobata quacumque interpretatione, quæ hactenus in contrarium forsan invaluit.*

Exequatur alterius Judicis non requisitur pro executione Mandatorum fer. fer. relaxat contra Patentatos.

§. 31. *Demum quoad præfatos omnes Privilegiatos, seu Patentatos. ut fraudibus obvietur, utque prætextu privilegiorum, justitiæ cursus retardari non possit, atque inhærendo etiam Decreto alias a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 11. Junii Anni MDCLXXIX. edito, & subinde confirmato per memoratam Bullam fan: mem: Innocentii XI 4. Kalendas Junii Anni MDCLXXXIX., eadem Congregatio declaravit, & censuit, tam in Causis eorum Ministeria non concernentibus, quam etiam in Causis Ministeria prædicta concernentibus, in quibus ipsi consensum, ut supra, coram alio Judice Ordinario, seu alias competenti præstiterint, nullam requiri licentiam alterius Judicis, ad effectum exequendi Mandata contra eosdem Privilegiatos fer. fer. relaxata, nullumque propterea* Exequatur *peti, ac respective concedi posse.*

Citationes, & Inhibitiones adversus prædicta non attendendas.

§. 32. *Et in omnibus, ac singulis casibus supradictis, Citationes, & Inhibitiones factæ coram quocumque Judice, vel Signatura, vel etiam Auditore Sanctissimi, contra formam horum Decretorum, nullius sint momenti, atque impune sperni possint absque vitio attentatorum.*

De recusationibus Judicum.

§. 33. Alia pariter Decreta, simul cum præmissis edita, super ea facultate primos quosque Judices ejurandi tanquam suspectos, qua plerosque abuti constabat, ad nectendas in limine Judicii inulites moras, confirmamus, & innovamus; quæ sunt tenoris sequentis.

Prohibentur, in causis quibuscumque executivis, & infra valorem scut. 25.

§. 34. *Recusationes Judicum non admittantur in Causis executivis certi generis, videlicet Depositi, & futurorum alimentorum, aliisque designatis per Decreta alias tempore fan. mem. Clementis XII. edita a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., neque in quibuscumque aliis Causis non excedentibus valorem scutorum viginti*

ANNO 1744. *quinque, juxta aliud Decretum die xv. Novembris Anni Domini MDCCXXXII., quæ ſervari omnino debeant.*

Unica permit. recuſ. Jud. abſque cauſa: in reliquis ſeu juscommune.

§. 35. *In cæteris cauſis, prædictæ recuſationes, quæ plerumque ad retardandum Juſtitiæ curſum uſurpantur, reformari, & moderari debeant in poſterum, itaut in Cauſis cujuſcumque generis, tam executivis, quam ordinariis, & in quacumque inſtantia (exceptis dumtaxat Cauſis Commiſſariis) unus tantummodo Judex infra tres dies numerandas a die reproductionis Monitorii, ſeu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra jura, ab unaquaque ex Partibus recuſari poſſit tamquam ſuſpectus, abſque allegatione Cauſæ ſuſpicionis; Cætera autem recuſationes amplius non admittantur, niſi ſervata diſpoſitione juris communis; ac proinde Citationes quoad ulteriores recuſationes, nempe ad videndum deputari alium, tum coram Capite Tribunalis, cum coram aliis Superioribus, impune ſperni valeant, niſi in eiſdem Citationibus certa, atque juſta cauſa ſuſpicionis exprimatur.*

a Quando, & quomodo deleri poſſint vincula impoſita ſuper Locis Montiũ. Officii vacab. & pecuniæ depoſitæ.

§. 36. Ad hæc neceſſarium ducimus Judicum quoque, ac Miniſtrorum auctoritatem præfinire, certamque agendi normam præſcribere, quoad alterum rerum genus, ex quo commerciorum ſecuritas & ſingulorum Patrimonia maxime pendent. Ut ſcilicet fraudibus, quæ paſſim fieri ſolent ſuper Locis Montium, Officiis vacabilibus, ac Depoſitis pecuniarum alicui vinculo ſuppoſitis, quantum in Domino poſſumus, in poſterum occurratur, auferimus in primis, atque adimimus, ademptamque ex nunc, & ablatam eſſe volumus tum a Generali Adminiſtratore Locorum Montium, tum a Componendarum Datariæ Noſtræ Adminiſtratore facultatem omnem caſſandi, ſeu delendi a Locis Montium tam Cameralium, quam Communicativorum, ſeu Baronalium, & ab Officiis vacabilibus cujuſcumque generis, ſpeciei, vel nuncupationis, clauſulam in eis apponi ſolitam in actu capiendi poſſeſſionem: *Dummodo poſſeſſio ſit vacans, & ſine præjudicio habentium meliora, & potiora jura;* priuſquam lapſum fuerit integrum biennium a die captæ poſſeſſionis cum clauſula prædicta; ſine præcedenti mandato Judicis competentis, & ſine *Exequatur* Theſaurarii Generalis, & reſpective Noſtri & Romani Pontificis pro tempore Datarii. Nulli autem ex Judicibus Ordinariis licere amplius volumus intra terminum dictorum duorum annorum Mandata hujuſmodi relaxare, ſeu concedere, cum ſola fidejuſſione approbanda per quemcumque Notarium proprium Officium habentem, ſeque valide obligare valentem, prout hactenus obſervari conſuevit. Sed Mandata hujuſmodi dumtaxat relaxare liceat, vel cum Fidejuſſione & Cedula Bancaria alicujus publici, atque idonei Urbis Mercatoris, vel cum attergatione totidem aliorum Locorum Montium, quatenus agatur de Locis Montium; & reſpective Officiorum vacabilium, quatenus agatur de Officis hujuſmodi, ab omni vinculo liberorum.

Adminiſtr. Montiũ & Componendarum delere nequit clauſulas Poſſeſſionis Vacantis &c. intra biennium, abſque mand. Jud. & Exequatur Thesaurarii aut Datarii reſp.

Mandato delendo intra biennium non relaxent a Jud. ſine Cedula Bancaria, vel attergat. de totid. LL. aut Offic. ſeu Vacabil. liberorum.

§. 37. Item nulli ex Judicibus liceat caſſare ſeu delere ex prædictis Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, vinculum ullum Primogenituræ, Fideicommiſſi, Legati, Multiplici, vel alterius cujuſcumque ſpeciei, ſub quocumque prætextu, ſive ex quacumque cauſa, etiam permutationis, aut ſubrogationis aliorum Bonorum, vel Cenſuum etiam majoris pretii, & proventus, quoties ipſorum Locorum, aut Officiorum alienatio per pactum, vel Teſtamentum, vel aliam ultimam voluntatem ſpecialiter, & expreſſe prohibita fuerit.

Vincula Primogenit. Fideicomiſ. &c. nam quæ deleri poſſint. LL. Mod., aut Offic. Vac. quorũ alienatio expreſſe prohib. eſt.

§. 38. Deficiente vero ſpeciali prohibitione hujuſmodi, liceat eiſdem Judicibus Ordinariis delere & caſſare vincula ex Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, quatenus id petatur ex cauſa permutationis, vel ſubrogationis, illaque transferre ſuper Bonis eorum loco recipiendis, vel ſubrogandis, ſi evidens recipientis utilitas ita ſuadere videatur; ſed ſolum hoc eiſdem liceat, quando in permutatione recipiantur, & reſpective ſubrogentur tot Bona ſtabilia in Statu Eccleſiaſtico exiſtentia, aut Cenſus perpetui, tam de jure, quam de facto exigibiles, & legitime impoſiti vel ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco pio ejuſdem Status Eccleſiaſtici, & quando inſuper vel accedat conſenſus expreſſus omnium & ſingulorum intereſſe habentium, aut habere valentium etiam pro caſu remotiſſimo, vel conſenſus hujuſmodi in caſu injuſtæ denegationis præcedenter fuerit ab eodem, vel alio Judice ſuppletus, cauſa plene cognita, & citatis, ut infra, prædictis intereſſe habentibus, vel habere quandocumque valentibus. Quod etiam obſervari volumus, quotieſcumque delendum fuerit vinculum evictionis, aut moleſtiarum.

In reliquis, ſi admittat. permutatio aut ſubrog. quæ non ambæ recipi poſſint, aut ſubrogari, decoctalia omnium intereſſe habentiũ ſalvem legitimeſuppleri.

§. 39. Quod ſi agatur de pretio Locorum Montium, aut Officiorum vacabilium, Bonorum immobilium, aut mobilium, Cenſuum, Cambiorum, aut aliorum quorumcumque nominum Debitorum, ſeu de pecuniis ex quacumque alia cauſa depoſitis in Monte Pietatis, aut Menſa Nummaria, ſeu Banco Sancti Spiritus, vel publici alicujus Mercatoris, aut etiam penes Acta, ad effectum, & ſub lege inveſtiendi cum aliquo ex prædictis, aut aliis vinculis, in tot Locis Montium: Nulli ex præfatis Judicibus licere volumus ex ejuſmodi pretio, ſeu pecuniis, tale vinculum delere, vel Inveſtimentum Locorum Montium cum alio commutare, niſi Inveſtimentum fiat, vel in tot ſtabilibus, vel in uno aut pluribus Cenſibus perpetuis, quæ, & qui legitime vendantur ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco Pio Status Eccleſiaſtici, & inſuper accedat, ut ſupra, conſenſus expreſſus intereſſe habentium, aut is ab eodem, vel alio Judice præcedenter, ut ſupra, ſuppletus fuerit.

Quomodo deleri poſſit Vinculum Depoſiti, aut Inveſtimentum cum mutandi.

§. 40. In omnibus autem præmemoratis caſibus, prout etiam cum petitur deleri vinculum aliquod Fideicommiſſi, Primogenituræ, Legati, Donationis, Multiplici, aut aliud quodcumque ex cauſa alicujus detractionis cæteroquin de jure permiſſæ, nempe Legitimæ, Trebellianicæ, Dotis conſtituendæ, vel reſtituendæ, vel Æris alieni a Fideicommittente contracti: Non aliter Judici liceat expreſſe vel tacite procedere ad vinculorum hujuſmodi caſſationem, ſeu deletionem, quam cauſa cognita, & legitime citatis omnibus & ſingulis illis, quorum intereſt hujuſmodi vincula non deleri, aut quorum quandocumque intereſſe poterit, etiam pro tempore, & caſu remotiſſimo, juxta modum, & formam infraſcriptam.

Vincula deleri, aut detract. conc. nequeãt, niſi cauſa cognita, & citatis habentibus intereſſe habent. &.

§. 41. Quatenus videlicet adſint in Urbe, aut Statu Eccleſiaſtico, ultra Filios, ac Deſcendentes illius, qui petit caſſationem vinculorum, alii ulteriores Subſtituti, & præſertim

Omne ſubſit ei ã remotiſſimi, & intereſſe habentes, ſi domicilio

PONT. A. V.

tim Eccleſiæ, Collegia, Communitates, & Loca Pia, qui, ſeu quæ aliquod intereſſe habere poſſint, etiam pro caſu, & tempore remotiſſimo, in Depoſitis pecuniarum quomodocumque, ut ſupra, vinculatis, Fideicommiſſis, Primogenituris, Donationibus, Legatis, Multiplicis, Evictionibus, Attergationibus, & Reinveſtimentis: nemini ex Judicibus Ordinariis liceat aliquod ex prædictis vinculis expreſſe vel tacite caſſare, & delere, niſi citatis prius legitime & perſonaliter in ſingulis actibus, modo obſervari ſolito in Cauſis, quæ agitantur coram Judicibus Commiſſariis, omnibus prædictis intereſſe habentibus, vel, poſt primam ipſorum Citationem, Procuratoribus per eos legitime conſtitutis, etiamſi intereſſe ipſorum pendeat ab una, vel pluribus conditionibus mere eventualibus, ſive a caſibus, & temporibus remotiſſimis, dummodo tamen prædicti intereſſe habentes, habeant Domicilium in Urbe, aut Statu Eccleſiaſtico, itaut ſaltem pro prima vice perſonaliter citari poſſint.

Habeant in Urbe, aut Statu Eccleſiaſtico, citentur perſonaliter.

§. 42. Si vero nullus alius erit ulterior Subſtitutus, aut intereſſe habens, præter Filios, & Deſcendentes illius, qui petit delectionem vinculorum; vel etiamſi adſint ulteriores Subſtituti, ſive intereſſe habentes, aliquis tamen ex eis Domicilium ſuum habeat extra Statum Eccleſiaſticum, itaut commode citari nequeat: Tunc Caput illius Tribunalis, in quo petitur deleri aliquod ex prædictis vinculis, deputare teneatur ſpecialem Curatorem pro Filiis, & Deſcendentibus petentis, quatenus iſti vocati ſint, aut aliquod intereſſe habere poſſint, tum etiam pro aliis ulterioribus Subſtitutis, aut intereſſe habentibus, qui fuerint, ut ſupra, a Statu Eccleſiaſtico abſentes: In Curatorem vero hujuſmodi deputari omnino volumus non aliquem de vulgo, & ſine ullo prorſus delectu, ut hactenus fieri conſuevit, Petenti, ut plurimum, addictum; ſed unum ex viginti quatuor Procuratoribus de Collegio, quem deputans pro ſua conſcientia cenſuerit magis idoneum ac diligentem: Nulluſque Judex ad petitam deletionem ſeu caſſationem procedere poſſit, niſi prius Curatore ejuſmodi perſonaliter & legitime in ſingulis actibus citato.

Deſcendentibus illius qui petit deletionem, & ſubſtitutis aut intereſſe habentibus a Stat. Eccleſiaſtico, deputetur Curator a Capite Tribunalis, unus ex Procuratoribus de Collegio, in ſingulis actibus legitime citandus.

§. 43. Sicuti autem ad hunc pertinebit pro debito ſuſcepti Officii, nedum comparere, & opponere quidquid de jure opponendum erit, ſed etiam appellare, & appellationem viriliter proſequi uſque ad ſecundum judicatum incluſive, ſi juxta conſcientiam ſuam duxerit, eos, pro quibus deputatus fuit, a Judice primæ Inſtantiæ fuiſſe gravatos: Ita conſequenter, ne idem Curator debita mercede fraudatus remaneat, volumus, & mandamus, ut ipſi de omnibus & ſingulis tam functionibus, quam expenſis per eum factis, poſtquam taxatæ fuerint ab eodem Capite Tribunalis, quamprimum & integre ſatisfiat cum fructibus illorum ipſorum Locorum Montium, & Vacabilium, pro quibus tuendis labores ſuos impenderit, cum privilegio potioritatis & prælationis in concurſu aliorum quorumeumque Creditorum, etiam Fiſci, & Dotis: Et quatenus agatur de pecuniis depoſitis cum aliquo ex prædictis vinculis, quæ nullos pariunt fructus, Volumus, ut pro ſolutione dictarum functionum, & expenſarum, fiat exequutio manu regia contra eum, vel eos, qui pro deletione vinculorum inſteterint, expedienda ab eodem Capite Tribunalis, abſque eo quod appellatio ulla, aut recurſus pro illa retardanda admitti poſſit.

Curator teneatur opponere, appellare, & proſequi appellat. omnem uſque ad ſecundum Judicatum inclusive.

Eidem ſatisfiat ex fructibus LL. MM. ſeu Offic. Vacab. cum privilegio potioritat. &c., vel ex bonis inſtantis pro deletione, manu regia.

§. 44. Præterea ut in exequutione prædictarum Citationum nullus colluſioni locus relinquatur, neque amplius ſub ſola fide & aſſertione illius, qui pro deletione vinculorum inſtat, citetur aliquis præcedenter ab eo ſubornatus, loco illius, qui vere citandus eſſet: Si Curſor, aut Mandatarius bene cognoverit Perſonam, quæ propter ſuum intereſſe, ut ſupra, citanda eſt; Volumus eum in relatione exequutionis exprimere: *Feci perſonaliter contra N. N. mihi bene cognitum*. Si vero is, qui citari debet, Curſori, aut Mandatario bene cognitus non erit: Tunc volumus in exequutione Citationis omnino adhiberi unum ſaltem Teſtem de vicinia probus atque honeſtum, Curſori, & Mandatario cognitum, quique bene cognoſcat Perſonam ejus, qui citandus eſt, & deinde in relatione exequutionis exprimi: *Feci perſonaliter contra N. N. cognitum N. N. Teſti de vicinia præſenti rogato, & mihi bene cognito*. Judex autem non modo abſtinebit a deletione & caſſatione vinculorum, niſi prius ipſemet viderit prædictas Citationes perſonaliter, & legitime, & juxta formam proxime traditam, exequutas; Sed inſuper de hac ſua viſura in corpore ipſius Mandati fidem faciet: Alias Mandatum, quod ab eo relaxabitur, ſic ipſo Jure nullum, atque irritum, itaut neque a Theſaurario Generali, neque ab Officialibus, aut Depoſitariis paulo ſupra memoratis, ullo pacto exequutioni mandari debeat.

ANNO 1744. Præcipitur modus exequendi citationes perſonales in eccleſia habentium, ſub pœna nullitatis mandatis.

§. 45. Caveant itaque Judices, & reſpective Adminiſtratores, Officiales, & Depoſitarii, necnon Curſores, & Mandatarii, ne quid per eos fiat contra formam, & diſpoſitionem hujus Noſtræ Conſtitutionis: Si quis enim ei auſu temerario, contraire præſumpſerit, ſciat ſe abſque ulla ſpe veniæ, vel indulgentiæ, ultra indignationem Noſtram, pœnam quoque reductionis in priſtinum, ac refectionis omnium damnorum, & intereſſe, non in ſubſidium, ſed principaliter, & inſolidum cum iis, qui prædictorum vinculorum deletionem, ſeu caſſationem indebite obtinuerint, ipſo facto, atque ipſo jure incurſurum fore.

Contravenientes Judices, Adminiſtratores &c. ſubjiciuntur refectioni damnorum, & intereſſe, principaliter & inſolidum.

§. 46. Reliquum eſt, ut aliqua etiam opportune ſtatuamus pro recto uſu voluntariæ Juriſdictionis in hac Alma Urbe, & Statu noſtro Eccleſiaſtico exercendæ. Quamvis enim in prædicta Urbe, & pleriſque aliis ejuſdem Status Noſtri Eccleſiaſtici Civitatibus, Terris, Caſtris, Oppidis, Locis, atque Provinciis, ſcite prudenterque ſtatutum ſit, ne aliter Mulieres, & Minores, maxime vero Impuberes ſeu Pupilli, valide contrahere ſive obligari poſſint, quam certis præſcriptiſque adhibitis ſolemnitatibus, & præſertim quod cauſa contrahendi, vel diſtrahendi in ſcriptis Judici exprimatur; iſque, cauſa hujuſmodi plene cognita, & verificata, ſuper Contractu, ſeu Diſtractu, vel alia quacumque obligatione, Decretum, & auctoritatem ſuam ſpecialiter interponat: Quia tamen experientia compertum eſt, nonnullos Judices, aut nulla prorſus, aut leviori tantum negotii cauſæque cognitione præmiſſa, facile nimium indulgere poſtulatis eorum, qui aliena ſexus ſimplicitate, vel ætatis imbecillitate, contra jus & æquum abutuntur; atque hinc Mulieribus, Minoribus, Pupillis, qui ſub cura, & protectione Principis ſpeciali quadam ratione conſtituti ſunt, nulla ipſorum culpa, damna graviſſima irrogari.

V. Qui quomodo, & quando interponere poſſint Decreta Juriſdictionis voluntariæ in Urbe & Statu Eccleſiaſtico.

Provide leges circa Contractus, & obligationes mulierum & Minorum, non ſervatæ.

ANNO 1744.

Nulli Judici aut Officiali, niſi ſit Juris Doctor, licet interponere Decreta.

§. 47. Idcirco ut eorum indemnitati efficaciter conſulatur, volumus in primis, ut in poſterum nulli ex Gubernatoribus, Prætoribus, Vice-Ducibus, Vicariis, aut alio quocumque nomine nuncupatis Officialibus, qui actu Terrarum, Oppidorum, Caſtrorum, & Locorum Status Noſtri Eccleſiaſtici, & præſertim Baronalium, regimen, aut publicum in eiſdem munus & officium exercent, Decretum aliquod voluntariæ Juriſdictionis interponere liceat in Contractibus Mulierum, Minorum, vel Impuberum, niſi Laurea Doctorali in aliqua publica, & approbata ſtudiorum Univerſitate fuerint inſigniti, & ſuper hoc in Cancellaria ſive actis illius Civitatis, Terræ, ſive Loci, publicum & legale documentum intra Menſem a die publicationis hujus noſtræ Conſtitutionis computandum, & reſpective, qui in futurum deputabuntur, in principio ſui Magiſtratus, coram Notario & Teſtibus in forma legitima depoſuerint: Alias decreta ab ipſis interpoſita nullis ſint roboris & momenti, & ipſe Judex pœnam infamiæ, & perpetuæ inhabilitatis ad quæcumque Officia, & Magiſtratus, ali aſque etiam Corporis afflictivas arbitrio noſtro infligendas, ipſo jure incurrat: Sublata quavis conſuetudine in contrarium. Ne autem in humilibus Oppidis, ſeu Locis, propterea quod ibi Prætor aut alius Officialis Laurea Doctorali ſit deſtitutus, Mulieres, vel Minores Impuberes contrahere vel diſtrahere pro ipſorum indigentia penitus impediantur; volumus eo caſu, conſtituimus, & mandamus, ut pro neceſſaria Decreti interpoſitione, ad Epiſcopum, vel alium ejuſdem Loci ſeu Oppidi Ordinarium Eccleſiaſticum, ſive ad illius Vicarium Generalem recurretur, etiam ſi agatur de Bonis laicalibus & intermere Laicos.

Ubi deſit Judex Laicus Juris Doctor, recurretur ad Ordinarium Eccleſiaſticum.

In Urbe id non liceat, niſi Judicibus Ordinariis quatuor Majorum Tribunalium, Sequidem per ipſos.

§. 48. In Urbe vero nulli poſthac liceat quacumque auctoritate, & quibuscumque Privilegiis etiam Noſtris, & Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum ſub quacumque forma conceſſis ſuffulto, Decreta voluntariæ Juriſdictionis in contractibus Impuberum, Minorum, & Mulierum interponere, præterquam Judicibus Ordinariis quatuor dumtaxat Majorum Tribunalium, dummodo tamen Decreta ejuſmodi per ſe ipſos interponant; videlicet Cardinali pro tempore Urbis Vicario, ejuſque Viceſgerenti, & Locumtenenti in Civilibus: Gubernatori ſimiliter Urbis, & ejus Locumtenenti in Civilibus: Auditori Generali Cauſarum Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ, & duobus ejuſdem Locumtenentibus in Civilibus: ac denique Senatori Urbis, ac duobus ejus Collateralibus: Quo vero ad Pauperum Advocatum ex Collegio Advocatorum Conſiſtorialium aſſumi ſolitum, volumus, & ipſum quoque Decreta ejuſmodi, ſicuti hactenus obſervari conſuevit, interponere poſſe, ſed tamen pro ſolis Pauperibus, & Domi ſuæ tantum, vel in Carceribus, ſi inibi contractum celebrari contingat, & omnino gratis, itaut nec enim a ſponte dantibus aliquid exigere aut recipere poſſit: Nos enim pro effectu præmiſſorum quaſcumque conceſſiones favore aliorum factas, & quæcumque Indulta, & Privilegia etiam Noſtra, & Noſtrorum Prædeceſſorum, etiamſi ſpeciali, & individua mentione indigerent, totuſque eorum tenor pro ſufficienti derogatione præſentibus inſerendus eſſet, revocamus, & annullamus, ac pro nullis, & irritis, & nunquam conceſſis haberi volumus & mandamus.

Item Advocato Pauperum, Domi ſuæ, vel in Carceribus & gratis.

§. 49. Ut autem tam in Urbe, quam in reliquo Statu Eccleſiaſtico, ubi nempe, præter alias ſolemnitates, juſta quoque cauſa cum Decreto Judicis pro actus validitate requiritur, Decreta ejuſmodi non inconſulto, neque oſcitanter interponantur: Statuimus, & mandamus, ut Judices prædicti tam Eccleſiaſtici, quam Sæculares, quibus, ut ſupra, ſive in Urbe, ſive extra, facultatem hanc reſervavimus, ac eorum quilibet, antequam deveniant ad actualem Decreti interpoſitionem, in ipſo corpore Inſtrumenti exprimere primo loco teneantur ſpecialem, certamque cauſam, ſive unam, ſive plures, propter quas contractus, ſive diſtractus, aut quilibet alius actus, quo Mulier, Pupillus, aut Minor obligatur, videtur potius utilis, quam damnoſus.

PONT. A. V.

Cauſa utilitatis Contractus vel obligationis exprimatur in Inſtrumento.

Item ſcripturæ, ex quibus evincitur hujuſmodi utilitas.

§. 50. Rurſus, ac ſecundo loco, diſertis itidem verbis exprimere teneantur cum quibus juribus, & ſcripturis ſive publicis ſive privatis, Cauſam ſeu Cauſas ejuſmodi verificaverint; diſtincte & ſingillatim enunciando, quoad jura vel inſtrumenta publica cujuslibet eorum diem, menſem, annum, & Notarium; Quo vero ad ſcripturas privatas, mandando eas in ipſo Inſtrumento per Notarium originaliter inſeri, atque alligari.

Et juramentum ſuper veritate eorumdem.

§. 51. Ac tertio demum, non ſolum jura, & ſcripturas ejuſmodi tam publicas, quam privatas per ſe ipſos legere, recognoſcere, ac ea majori, qua in Domino poterunt diligentia, examinare, & conſiderare teneantur, ſoluta a Contrahentibus pro tranſportatione ad Domum Judicis conſueta mercede pro viatico, ſeu viaticis Notariorum: ſed etiam, quod illa per ſe ipſos legerint, recognoverint, & majori, qua potuerunt attentione, conſideraverint, medio juramento affirmare.

Non ſervatis præſcriptis formis, contravenientes teneantur de damnis & intereſſe in ſolitum & principaliter.

§. 52. His autem omnibus adimpletis, ſicuti tam Judicem, quam Notarium ab omni prorſus periculo litis & moleſtiarum eximimus & liberamus: Ita e contrario, quatenus Judex & reſpective Notarius in aliquo præmiſſorum defecerint, ideſt Judex vel certam & ſpecialem cauſam exprimere, vel jura & ſcripturas illam verificantia diſtincte, ut ſupra, enunciare, vel ſuper illorum recognitione, & examine juramentum proprium interponere; Notarius vero ſcripturas illas, quæ numero privatarum accenſentur, inſerere, & colligare, prætermiſerint; damna omnia & intereſſe, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directe, & inſolidum cum altera parte, quæ cum eis contraxit, reſarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis ſit ipſo jure nulla, & irrita, non obſtante quocumque juramento, quod tali caſu per fraudem, ac dolum extortum cenſeatur.

Et obligatio Mulieris &c. irrita remaneat.

§. 53. Decernentes eaſdem præſentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel ſinguli ſupradicti, ac alii quicumque in præmiſſis quomodolibet jus vel intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione & expreſſione digni exiſtant, eiſdem præmiſſis non conſenſerint, nec ad ea vocati, ſeu auditi fuerint, tametſi ſuorum indultorum, vel privilegiorum vigore, conſentire, ſeu vocari ſemel, vel pluries quoquo modo debuiſſent, aut ex alia quantumvis juridica, & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris

Vt clauſulæ præſervativæ.

clauſo,

PONT. A. V.

clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis Noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & ſubſtantiali defectu, notari, impugnari, infringi, in controverſiam revocari, ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari nullatenus poſſe, ſed ſemper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces exiſtere & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri, & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari.

Aliter judicari prohibetur: cum Decreto irritand.

§. 54. Sicque & non aliter per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate, præeminentia, aut poteſtate fungentes & functuros, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, irritum quoque & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contraria quibuſcumque exprefſa derogat.

§. 55. Non obſtantibus omnibus & ſingulis præmiſſis, & quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regula, *de jure quæſito non tollendo*, necnon aliis Conſtitut. & Ordinationibus Apoſtolicis, ac Urbis Noſtræ dictorumque Tribunalium, omniumque & ſingulorum ſupradictorum, quibuſvis, etiam juramento, vel alia quavis firmitate ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, clauſulis, decretis, aliiſque ſupradictis in contrarium præmiſſorum roboratis, ſeu confirmatis, & innovatis ſtatutis, ac uſibus, ſtylis, & conſuetudinibus, etiam immemorabilibus, quibus pariter modo, forma, & tenore præmiſſis, ad effectum præſentium, illis alias in ſuo robore permanſuris, ampliſſime, ut præfertur derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Sanctio penalis.

§. 56. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc noſtrarum reformationis, definitionis, ſtatutorum, innovationum, derogationum, voluntatis, mandati, declarationis, & decreti infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

§. 57. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quarto, duodecimo Kalendas Januarii, Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 21. Dec. 1744.

D. Card. Paſſioneus.
J. Daterius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boſchi.
L. Eugenius.
Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. *Januarii* 1745.

ANNO 1745.

ALTARE CXVI.

A Pontifice conſecratum, ſuper quo Sacrum fecit, variis Privilegiis decoratur.

Cariſſimo in Chriſto Filio noſtro Joanni Portugalliæ, & Algarbiorum Regi Illuſtri.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Cariſſime in Chriſto Fili noſter, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Luſitaniæ Regis pietas in aug. Eccleſia cultu.

DILECTUS Filius Emmanuel Pereyra Sampajus Militiæ Ordinis JESU CHRISTI Commendator negotiis Majeſtatis Tuæ apud Sanctam Sedem præpoſitus ſæpiſſime Nobis declaravit Regale prorſus conſilium ac pietatis plenum, excitandi magnificum Sacellum in Eccleſia, quæ in Civitate iſta Lisbonæ Sancto Rocco nuncupata eſt: primam totius rei formam carta exaratam ac delineatam noſtris ſubjecit oculis, nempe opera ſive ex marmore, ſive ex ære ducenda, aptiſſimas & elegantes gemmarum conjunctiones, ac tabulas effingendas ex opere concinne teſſellato, quibus omnibus perficiendis peritiſſimi hujus Urbis Artifices ſedulam modo impendunt induſtriam, & quæ Nos ipſi (cum abſoluta penitus fuerint) inviſuros promiſimus, antequam Lisbonam tranſvehantur. Poſtremo idem Commendator Sampajus Nobis expoſuit, gratiſſimum fore Majeſtati Tuæ, ſi, perfecto jam lapide Altaris erigendi in Sacello, quod ſuperius innuimus, ad ipſum conſecrandum Nos ipſi deveniremus. Itaque cum jucundiſſimum Nobis ſit morem gerere voluntati Majeſtatis Tuæ, quæ Dei cultum augere ſemper expetit, & ſimul noſtri Apoſtolici muneris partibus ſatisfacere; hinc abſque ulla haſitatione Nos paratiſſimos oſtendimus, ut hujuſmodi Conſecrationem ſuſciperemus in Eccleſia Sancti Antonii, quæ ad Luſitanos pertinet, die decimaquinta menſis Decembris anni proxime elapſi, quo in Templo octiduum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ celebrabatur. Quapropter Venerabilem Fratrem Noſtrum Vincentium Epiſcopum Sabinenſem S. R. E. Cardinalem Bichium nuncupatum, olim Apoſtolicæ Sedis Nuntium apud Majeſtatem Tuam, deſignavimus, qui præcedenti veſpera ſacras Reliquias exponeret; & re integre peracta, juxta leges, quæ a ſacris Ritualibus præſcribuntur, Nos poſtera die ſolemni indicto comitatu ad eamdem Eccleſiam Sancti Antonii venimus, eamque ſplendide magnificeque ornatam deprehendimus. Cardinales octo Nobis advenientibus in Eccleſiæ liminibus adfuerunt. Poſt hæc initium fecimus Conſecrationi totius lapidis, qui in parte ejuſdem Templi aptiſſime collocatus ante fuerat. Poſtquam, Deo juvante, finem Conſecrationi impoſuimus, licet plurium horarum ſpatium requireret, eam facultatem Nobis haudquaquam tribuimus, quæ a Pontificali conceditur Epiſcopo conſecranti, ſi debilitatus longo temporis incommodo fuerit, nempe ut alium ſuo loco ſubſtituat, qui ſacrum faciat; Sed Nos ipſi ſuper

Altare ipſius Romæ extructum a Pontifice conſecrat.

Anno 1745. per conſegrato lapide Miſſæ Sacrificium celebravimus. Ritus ejuſmodi pietatem incredibilem ac Religionem præſetulit, ad quem, præter Cardinales, quos jam memoravimus, omnes quoque Principum exterorum Oratores, Præſules, & Optimates magna frequentia convenerunt. Res univerſa decenter ordinateque peracta fuit, ob eximiam operam, ſtudium, ſummamque diligentiam, qua idem Sampajus Majeſtatis Tuæ negotiis apud Sanctam Sedem præpoſitus maxime præcellit.

Prærogativæ Altarium Pontificorum.

§. 1. Equidem cum Nos ipſi ſacraverimus hoc Altare, & ſuper ipſo Deo operati ſacrum fuerimus, ob hanc cauſam Pontificium Altare appellandum eſt, nec ulli licet Sacerdoti ad ipſum accedere, ut Miſſæ Sacrificium peragat, niſi antea facultas noſtra interceſſerit, juxta morem, & inſtitutum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, quæ Mater, & Magiſtra cæterarum Eccleſiarum habenda eſt. Id aperte demonſtratur exemplo Altarium, quæ ſunt in Eccleſiis Lateranenſi, Vaticana, aliiſque Patriarchalibus hujus Urbis, in quibus Aris ſolus Romanus Pontifex ſacrum facere poteſt, aut etiam Cardinalis aliquis certis temporibus, facta tamen prius a Pontifice poteſtate, quæ per Apoſtolicum diploma declaratur. Anno 1588. Sixtus V. Deceſſor noſter Sanctum Didacum ſolemni ritu inter Cœlites adnumeravit, ac deinde Philippo Catholico Regi dono miſit Altare, ad quod ſacrum fecerat, cum ritum ejuſmodi Canonizationis peragoret; Pontificium illud Altare pronunciavit, permiſitque Cardinalibus, Epiſcopis, Abbatibus Thiara inſignitis, & illis, qui primam Dignitatem in Eccleſiis Metropolitanis, & Cathedralibus obtinerent, demum Generali Miniſtro Ordinis Minorum Sancti Franciſci, ac Priori in Monaſterio Sancti Laurentii, Sacrificium Miſſæ ſuper eodem Altari conficere diebus Feſtis Domini, Beatiſſimæ Virginis, Feria quinta in Cœna Domini, in celebritate Sanctorum omnium, ac Sancti Didaci, uti conſtat ex ejus Diplomate, quod die 20. Auguſti promulgatum fuit eodem anno, quem paulo ante indicavimus.

Forma Privilegiorum huic Altari adnexor.

§. 2. Nos quidem inſtituta Deceſſorum noſtrorum retinere perpetuo volumus; ſed quibuſdam gravibus cauſis adducti, paululum declinabimus ab ea via, ac ratione, quam illi pro hujus rei exequutione tenuerunt. Ipſorum ſententiæ conſtanter adhæremus, nemini licere ad Pontificias Aras ſacrum celebrare, niſi prius Apoſtolicam facultatem pro re gerenda conſequutus fuerit; tamen pro eadem facultate tribuenda diverſum conſilium a Deceſſoribus noſtris ſuſcipiemus; etenim cum Romæ diploma Pontificis toties neceſſario requiratur, quoties ad Aras hujuſmodi Romæ exiſtentes Miſſæ Sacrificium indicendum eſt, & eadem facultas ſolis Cardinalibus conferatur, nempe cum dies quidam feſti peculiares celebrantur; Et eum Sixtus dies etiam illos deſignaverit, quibus liceret ſacrum facere ſuper Altari, quod ad Catholicum Hiſpaniarum Regem Matritum tranſvehi juſſerat; Nos pietate ſingulari Majeſtatis Tuæ permoti, & ſperantes etiam ob ſingularem Dei bonitatem fore, ut reliqui omnes Luſitaniæ Reges eadem pietatis laude commendentur, abſque ulla dierum, aut Sacerdotum limitatione, Majeſtatem Tuam, & Reges Luſitaniæ pro tempore futuros conſtituimus, ut noſtro nomine, & Sanctæ hujus Sedis, facultatem impertiant ſacrum faciendi ad Altare, quod a Nobis conſecratum Lisbonam devehetur; pro certo habentes idipſum negotium tam caute, ac prudenter a Majeſtate Tua pertractandum eſſe, ut nihil unquam futurum ſit, quod rationi parum conſentaneum videatur. Inſuper idem Altare perpetuo privilegiatum declaramus, quamvis in Eccleſia Sancti Rocchi aliud Altare prædictum ſimili jam privilegio exiſtat: Regi autem Luſitaniæ pro tempore, item Reginis, cæteriſque eorum Conſanguineis, & Affinibus uſque ad tertium gradum inclusive, plenariam Indulgentiam, & omnium delictorum remiſſionem elargimur, quoties Pœnitentiæ Sacramento expiati, & Sacra Synaxi refecti, ante ipſum Altare preces ad Deum effundent, ut hæreſes extinguat, Criſtianos Principes ad concordiam deducat, & Sanctam Eccleſiam in altiorem gloriæ & dignitatis locum efferat.

§. 3. Hæc a Nobis præſtanda duximus, ut Majeſtas Tua benevolentiam noſtram magis agnoſceret, gratique animi ſtudium pro tot beneficiis, quæ in Nos amantiſſime congeſſit. Illud quoque perſuaſum habeat optamus, hærere defixam animo Noſtro Sui memoriam, & quoties ſacrum Deo facimus, enixe petere, ut Majeſtatem Tuam omni cumulet felicitate, cui Nos pariter Apoſtolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XV. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V.

Die 15. Jan. 1745.

Cajetanus Amatus.

Pont. A. V.

CUM NEOPHYTIS CXVII

In Loco Pio Cathecumenorum Venetiis ad Fidem converſis diſpenſatur ſuper interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relicti, ad effectum contrahendi Matrimonium cum Fideli.

Venerabili Fratri Martino Iunico Archiepiſcopo Calcedonen., moderno, necnon pro tempore exiſtenti Noſtro & Sedis Apoſtolicæ in Dominio Venetorum Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Proœmium.

IN Suprema Catholicæ Eccleſiæ adminiſtratione imbecillitati noſtræ a Paſtorum Principe Jeſu Chriſto impoſita, inter cæteras graviſſimas paſtoralis officii noſtri ſolicitudines ac curas, eam præcipuam eſſe magis magiſque in dies experimur, qua & creditarum Nobis Ovium regimini proſpicere, & Animarum ſaluti tenemur conſulere.

Loci Pii Inſtitut.

§. 1. Exponi ſiquidem Nobis nuper fecerunt Dilecti Filii Priores, & Gubernatores Loci Pii Cathecumenorum Civitatis Venetiarum, quod Locus Pius hujuſmodi ab uſque anno

PONT. A. V. anno MDLVII. fundatus a tribus Virorum diſſimilis conditionis, nempe Regularium, Nobilium, & Civium, ordinibus, quibus pro tempore exiſtens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum ſemper præeſſe debet, jamdudum adminiſtrari, regi, & gubernari pergit. In hoc autem Infideles, Judæi, & Turcæ utriuſque ſexus, in diſtinctis cubiculis, ab eorum reſpective Priore, & Prioriſſa, tamquam in vera & reali clauſura, conviventes, Catholicæ Fidei rudimenta, & dogmata edocentur, ac poſtmodum, præmiſſis longis diligentibuſque examinibus, in propria dicti Loci Pii Eccleſia ſacris luſtralibus Aquis abluuntur: Illam ſubinde Priores, & Gubernatores prædicti ſibi curam aſſumunt; ut Neophyti quidem hujuſmodi in iis ſeſe, pro ſuo quiſque captu & ingenio, exerceant artibus, ut vitam inde honeſte ducant; Neophytæ vero iis eleemoſinarum ſubſidiis coadjuvantur, ut vel in Domino, vel in ſæculo nubere poſſint.

Difficultas impediens Matrimonia Neoph.

Quoniam autem ſæpe contigit, utriuſque ſexus Infideles, Judæos, & Turcas hujuſmodi, poſt contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum ſeu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti poſſint, deſerere, alioſque captivos factos, a propriis finibus, & propriis Conjugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriuſque ſexus Infidelibus, Judæis, & Turcis ad Fidem Catholicam converſis deeſſe modum & opportunitatem, vel quia interdum in hoſtilibus & barbaris Provinciis, ad quas ne nuntiis quidem patet acceſſus, commorantur, vel quia ignorant prorſus, in quibus regionibus ſint, vel quia itineris longitudo magnam affert difficultatem, ad monendos interpellandoſque utriuſque ſexus Conjuges, *an cohabitare velint ſine contumelia Creatoris*; atque hinc fieri, ut non minima novis hiſce matrimoniis objiciatur difficultas, qua obſtante, ſæpiſſima & graviſſima damna conſecuta ſunt: Eapropter Exponentes præfati, ut hiſce incommodis remedium afferre poſſint, per Nos opportune provideri, &, ut infra indulgeri ſummopere deſiderant.

Tribunal. Nuntio. Facultas diſpenſandi ſuper interpellatione Conjugum in Infidell. tate relict.

§. 2. Nos igitur dictos Exponentes ſpecialibus favoribus & gratiis proſequi volentes, & eorum ſingulares perſonas a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & Interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occaſione vel cauſa latis, & quibus quomodolibet innodati exiſtant, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Chriſtiana Generalium Inquiſitorum adverſus hæreticam pravitatem auctoritate Apoſtolica deputatorum conſilio, Fraternitati Tuæ, & pro tempore exiſtenti Nuntio Venetiarum, ut cum quibuſcumque utriuſque ſexus Neophytis, vel Infidelibus, vel Judæis, vel Turcis, aliiſque perſonis cujuſcumque Sectæ hujuſmodi in dicto Loco Pio pro tempore exiſtentibus, ſeu in illum prius receptis & admiſſis, ac poſtmodum inde egreſſis, vere ad Fidem converſis, qui ante Baptiſmum matrimonia, ut præfertur, contraxerint, ut eorum quilibet, etiam ſuperſtite Conjuge Infideli, Judæo, & Turca, etiam ejus conſenſu vel requiſito & non expectato, vel minime requiſito; dummodo etiam Tibi conſtet ſummarie & extrajudicialiter, conjugem abſentem moneri legitime non poſſe, aut monitum, intra tempus in monitione præfixum ſuam voluntatem ſignificare neglexiſſe; matrimonium cum quovis Fideli, & Catholico, præmiſſis prius proclamationibus, ſeu denuntiationibus a Concilio Tridentino præſcriptis, in faciem Eccleſiæ rite contrahere, ac carnali copula conſummare, & in matrimonio ſic contracto, quo ad vixerint, remanere libere & licite poſſint, auctoritate noſtra Apoſtolica diſpenſes & indulgeas; Præterea matrimonia inter Neophytos hujuſmodi, & alios Fideles, & Catholicos alias rite contracta, etiamſi poſtmodum innotuerit priores Conjuges Infideles, vel Turcas, aut Judæos, nonnullis legitimis impedimentis detentos, ſuam volontatem ſignificare minime potuiſſe, vel ad fidem etiam tempore ſecundi matrimonii converſos fuiſſe, ullo unquam tempore reſcindi minime debere, ſed illa ſemper firma, valida, & inviolabilia exiſtere & fore, dicta auctoritate decernas & declares, plenam & amplam facultatem & poteſtatem, eadem auctoritate, tenore præſentium, tribuimus & impertimur; ſalva tamen ſemper in præmiſſis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Non obſtantibus Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibuſque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Et permittendi celebrationem Matrimonii, per advenam pr conjugia non rescindendi.

Cum derogatione hac apponitur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die VI. Januarii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 16. Jan. 1745.

D. Cardinalis Paſſionæus.

ANNO 1745.

CXVIII.

ESUS CARNIUM

Diebus Sabbati per annum, permittitur in Regnis Caſtellæ, Legionis, & Indiarum.

Venerabili Fratri Henrico Archiepiſcopo Nazianzeno, apud Cariſſimum in Chriſto Filium Noſtrum Philippum Hiſpaniarum Regem Catholicum noſtræ & Apoſtolicæ Sedis Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Summaria precum & rationum.

JAMPRIDEM a Dilecto Filio Noſtro Trojano S. R. E. Cardinali Aquaviva nuncupato, pro parte Cariſſimi in Chriſto Filii noſtri Philippi Hiſpaniarum Regis Catholici, ſupplicatum Nobis fuit, ut Regnis Caſtellæ, Legionis, atque Indiarum, in quibus veteri conſuetudine licet edere partes extremas animalium, pedes nempe, alas, colla atque inteſtina die Sabbathi per totius anni ſpatium, non tamen diebus Sabbathi per Quadrageſimam occurrentibus, aut cum jejunium præcipitur, Apoſtolica auctoritate licentiam & facultatem

im-

ANNO 1745. impertiremur reliquas etiam partes ipſorum Animalium Sabbatho edendi, uti cæteris Hebdomadæ diebus fieri conſuevit: Ea vero cauſa potiſſimum in medium ferebatur, arduum prorſus ac difficile eſſe vetitas Animalium partes ſatis accurate ac diligenter ſecernere a reliquis partibus, quæ in cibum permittuntur, idque moleſtos ſcrupulos ac dubietates in animis Fidelium excitare.

Concilium b: me Card. Bellugæ.

§. 1. Quapropter opinionem b: m. Ludovici, dum viveret, S. R. E. Cardinalis Bellugæ nuncupati exquiſivimus, qui ſententiam ſuam ſcripto exaratam Nobis declaravit, nempe in Regnis Caſtellæ, Legionis, & Indiarum, veterem morem obtinuiſſe, ut Sabbathis ſimplicibus, ideſt quibus nullum jejunii, aut Quadrageſimæ præceptum indicitur, edere liceret pedes, alas, & colla Animalium; eadem tamen facultate carere Regna Aragoniæ, Valentiæ, Majoricæ, Minoricæ, & Principatum Cathalauniæ, quibus in locis temperantia a carnibus eodem pacto per Sabbathum, quo per dies Veneris obſervatur. Tandem idem Cardinalis affirmavit eo rem deveniſſe, adeoque ſolicitos & anxios eſſe populos omnes, qui verſantur in illis locis, ubi partibus extremis Animalium veſci ſolummodo, reliquis autem abſtinere debent, ut neceſſarium duxerit elargiri licentiam & facultatem, quæ a memorato Cardinali Aquaviva, uti dictum eſt, petebatur.

Pontifex aliorum ſententias exquirit ex Hiſpania, & ex Urbe.

§. 2. Conſilio tanti Cardinalis, quem Nos ſemper maximi fecimus ob ſingularem pietatem, doctrinam & rerum Hiſpanarum cognitionem, acquieſcere tutiſſime poteramus; ſed cum nulla diligentia ſupervacanea judicari deberet in hoc graviſſimo negotio, in quo diſciplina nimis relaxari, & pravæ conſuetudini nova ſuperaddi videbatur ab inſtitutis Eccleſiæ prorſus aliena, aliorum pariter in hac re ſententias requiſivimus. Itaque poſtquam certi facti ſumus, Epiſcopos, & Viros Eccleſiaſticos Hiſpanos, ſapientiæ, ac pietatis laude inſignes, qui in Hiſpania degunt, in hanc opinionem convenire omnes, non modo utile, ſed neceſſarium eſſe, populis, quos antea nominavimus, elargiri licentiam & facultatem, ut non ſolum quibuſdam partibus Animalium, ſed omnibus libere ad menſam utantur per Sabbatha ſimplicia; & ſi nequaquam id liceat, illud neceſſario conſequi, ut illi, qui Deum timent, in maximas anguſtias ac dubietates adducantur, cæteri vero, qui parum de Eccleſiæ diſciplina ſoliciti ſunt, ipſam apertiſſime atque injurioſe contemnant; Rem etiam univerſam præclaris Theologis doctiſque viris hic Romæ examinandam propoſuimus; Noſque ipſi accurato ſtudio perpendimus.

Rationes & exempla colligit pro conceſſione Indulti.

§. 3. Ac primum in mentem venit integram abſtinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliæ Nationes & plura quoque Hiſpaniarum loca facere magna religione conſueverunt. At Nos (omittimus hic recenſere, qualiſcumque ſit, illorum opinionem, qui hanc conſuetudinem edendi poſtremas Animalium partes tum cæpiſſe arbitrantur, cum fel: rec: Adrianus I. Egilam Toleti Archiepiſcopum vehementer objurgavit, eo quod in Hiſpania carnes apponerentur die Sabbathi, ſicuti in Græcia fieri ſolebat) Nos inquam permori exemplo Sancti Greg. VII. Prædeceſſoris itidem noſtri, qui potius admonens, quam præcipiens, hortatus eſt Chriſtianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abſtinerent, niſi forte ſollene aliquod feſtum iiſdem diebus celebraretur; adducti pariter exemplo Innoc. III. Prædeceſſoris ſimiliter noſtri, qui hujuſce conſuetudinis plurimam rationem habuit; Inſuper expendentes doctrinam Sancti Antonini, aliorumque præſtantium Theologorum, illos nempe lethali culpæ obnoxios eſſe, qui die Sabbathi abſque legitima cauſa veſcantur carnibus, *in iis locis, ubi conſuetudo contraria fuerit*; poſtremo illud animo cogitantes, non ſolum in Hiſpania, ſed etiam in quibuſdam Galliæ Diœceſibus, veteri inſtituto, Carnis eſum permitti in Sabbathis, quæ inter diem Natalem Domini, ac Feſtum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, cauſis perducti, primum conſilium, quod in mentem venerat, depoſuimus, facili conjectura perſpicientes maximam difficultatem, quæ futura erat, ſi conſuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus iis populis, quibus edere poſtremas Animalium partes permittitur.

PONT. A. V.

Difficultas ſervandi ſines limitatæ licentiæ.

§. 4. Poſt hoc conſilium, aliud Nobis occurrit, nempe veterem conſuetudinem ab ea, quæ recentior eſt, ſecernere, ſive, quod idem prorſus eſt, ſolum indulgere ut inteſtina & partes extremæ Animalium in menſam afferantur, uti conſuetudo jamdudum tenuit, at ſimul auctoritate noſtra præſcribere, ne reliquæ partes Animalium in cibum ſumantur: ſed huic ſententiæ magnopere adverſantur ea, quæ ſuperius commemoravimus, nempe dubietates moleſtique ſcrupuli Fidelium ex una parte, & ex altera contemtus abſtinentiæ, quam facile negligerent illi, qui Divino timore parum ducuntur: Quæ cum ita ſe habeant, ſolum ſupererat facultatem largiri, ut diebus ſimplicis Sabbathi, non vero Quadrageſimæ, carnes abſque ullo diſcrimine permittantur: ſiquidem hoc pacto ratio habetur humanæ fragilitatis ac tenuitatis; pii Fideles ab omni ſolicitudine metuque eripiuntur; ac poſtremo plurimis ſcandalis aditus intercluditur.

Plenarii Indulti conceſſio pro Sabbatis non privil.

§. 5. Qua de cauſa, morem gerentes voluntati ejuſdem Philippi Regis Catholici, & obſecundantes vehementi ſtudio tot Virorum, qui in Hiſpania commendatione pietatis excellunt, Fraternitati Tuæ per præſentes committimus & mandamus, ut noſtro nomine, noſtraque Apoſtolica auctoritate, permittas & indulgeas, ut in Regnis Caſtellæ, Legionis, atque Indiarum, per dies Sabbathi (quibus tamen neque abſtinentia conſueta Quadrageſimæ, neque aliud jejunium præcipitur) quibuslibet Animalium partibus Fideles veſcantur; eam vero conditionem adiicimus, nempe ſi conſuetudo hujuſmodi poſtremas Animalium partes edendi diebus Sabbathi, jamdudum in iiſdem Regnis invaluerit, & a veritate aliena minime ſint pericula Nobis expoſita, & ipſa certo ſubeunda videantur, ſi Carnium eſus ad certas Animalium partes ſolum redigatur. Interea Apoſtolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Conditiones adjectæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 23. Januarii 1745. Pontificatus Noſtri Anno V.

Dat. die 23. Jan. 1745.

D. Card. Paſſionei.

DE

PONT. A. V. CXIX.

DE ROTULI PARTITIONE

Inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo facienda; deque non residentium accessu ad Curiam, atque recessu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futurum rei memoriam.

Pontificis studium in exerc. jurisd. distribut.

IN REGIMINE Universalis Ecclesiæ, quod superna dispositione Omnipotens Deus Nobis, licet immeritis, commisit, illius rei cura animum nostrum assidue exercere solet, ut, quid deceat, & quod aptum sit Personis, sedulo prospiciamus, & in id vires nostras auctoritatemque conferamus, ut pro dignitate muneris, officii, & laboris, suum unicuique jus constanter & perpetuo tribuatur.

Accessus Card. ad Curiam, Rotuli capiendi causa, commodis imposterum.

§. 1. Quoniam autem ex eo tempore, quo Nos in minoribus constituti, Romæ versantes, Apostolicæ huic S. Sedi nostram operam studiumque pro viribus nostris impendebamus, a præclarissimis Viris improbari sæpius audivimus eam consuetudinem, ob quam nonnulli S. R. E. Cardinales longe ab Alma Urbe nostra degentes, bis per annum ad illam ventitabant, ibique incogniti plerumque, & spatio paucorum dierum permanebant, ut cum reliquis S. R. E. præfatæ Cardinalibus Romæ commorantibus in partem *Roruli*, vulgo ut dicitur, admitterentur, nempe ut acciperent partem, seu portionem illius pecuniæ, quæ, veluti quoddam laborum stipendium, distribui solet ejusdem S. R. E. Cardinalibus prædictis, qui non sine incommodo ad Consistoria, Congr. & ad Sacellum Pontificium, ubi Sacra Mysteria celebrantur, conveniunt.

Ad nonnull. præfatum 85, D. M.

§. 2. Hæc præstantium Virorum opinio menti nostræ adeo adhæsit, ut cooptati inter ejusmodi S. R. E. Cardinales a fel: rec: Benedicto PP. XIII. Prædecessore nostro, & Ecclesiæ Anconitanæ regendæ ipsius Benedicti Prædecessoris beneficio præpositi, ac deinde a rec: mem: Clemente PP. XII. itidem Prædecessore nostro ad Metropolitanam Ecclesiam Bononiensem auctoritate Apostolica translati, nunquam spatio duodecim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem perciperemus; nec Sedes nostræ curæ commissas unquam deseruimus, nisi causa Comitiorum, quæ bis interea temporis indicta fuerint eisdem Cardinalibus, ut novus Pontifex de more crearetur. Statim vero atque ad Summum Apostolatum, licet immerentes, evecti, normam aliquam super hac re præscribendam censuimus; sed tunc executioni minime demandandam esse existimavimus, eo quod perpauci Cardinales Roma absentes numerarentur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eamdem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accedebat etiam, quod numerus eorumdem Cardinalium Romæ degentium, pluribus vita functis, adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, & numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur, excreverit; & cum plures, quam antea, Cardinales modo in Urbe prædicta commorentur, quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent; ideo consilium a Nobis jam antea initum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandum esse decrevimus. ANNO 1745.

Qui ad Pont evect. de ea cons. tollenda deliberat.

§. 3. Eapropter motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, primum ea omnia, quæ caventur, & præscribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, & usque in hanc diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore præsentium confirmamus: ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus & decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe prælicta detinentur, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deserant, quas administrandas acceperunt, & quamvis etiam Præfecturam aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede præfata sibi demandatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopali dignitate conjunctum, quod, si Roma absentes retinent, ejus certe naturæ & conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, &, sine eorum præsentia, Romani Pontificis vigilantia & auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem & institutum servari volumus, præcipimus, & mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romæ versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, antequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris, abuendi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus excluso decernimus; sed præsentibus nostris Literis (quatenus opus sit) obnoxios esse declaramus censuris ac pœnis, quas piæ mem: Joannes PP. XXII. pariter Prædecessor noster irrogavit in Extrav: quæ incipit: *Etsi deceat quoslibet subditorum curam &c.* quam per præsentes pro plene & sufficienter expressam, ac de verbo ad verbum insertam habentes, ad modernos, & pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Card. extendimus & ampliamus.

Non resideat in Urbe, qualibet ex causa, Rotuli expertes esse jubet.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore mora.

Servata tenea lege Joan. XXII. super excess. & recess. &c., sub pœnis in ea contentis.

§. 4. Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodlibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque quantumvis pia, juridica, privilegiata, & rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario

Clausula pro omnimoda firmitate.

ANNO 1745. exprimenda foret, causa, & occasione, colore, seu prætextu, titulo etiam oneroso, & capite etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, & formali, aut incogitato defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed ipsas præsentes Literas firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari: Sicque & non aliter per quoscumque quavis auctoritate, præeminentia & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Sublati &c. irritumque.

Derogatio.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac, quatenus opus sit, nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, & signanter illa, quod Cardinales in Constitutionibus & Regulis per Nos edendis non comprehendantur, nisi illæ eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel ipsæ edendæ Constitutiones de illorum, seu majoris partis eorum consilio editæ fuerint, ac etiam de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibuslibet aliis decretis, statutis, usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis quibuscumque sub quibusvis & quibuscumque etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, & consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, editis, confirmatis, & approbatis, & quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum specialiter & expresse, ac pleniissime & ampliissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die III. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 3. Febr. 1745.

D. Card. Passionei.

PONT. A. V.

DECLARATIO CXX.

Super Constitutione, quæ incipit: *Sacramentum Pœnitentiæ*, adversus Solicitantes Anno MDCCXLI. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis solicitudo pro recta Ecclesiasticarum legum intelligentia.

APOSTOLICI muneris partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo & assiduis hortationibus, & justa, ubi res postulat, legum severitate, ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sancta sancte tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne forte siniistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis, perperam detorqueantur, opportune communire ac roborare pro earumdem tuendo vigore, cum occasio poposcerit, non prætermittimus.

Dubia excitata super sensu Constit. contra solicitantes.

§. 1. Sane cum Nos alias per quamdam nostram Constitutionem, cujus initium est: *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Kalendis Junii Pontificatus Nostri Anno Primo editam, omnibus & singulis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quam Regularibus interdixerimus, & prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personæ complicis in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi præceptum commisso, excipere auderet; itaut absolutio, si quam impertiviset, nulla, atque irrita omnino esset, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, & facultate ad valide absolvendum necessaria, ipsi per Nos vigore ejusdem Constitutionis adempta, privatus existeret, & alias prout in memorata Constitutione, cujus tenorem præsentibus pro plene & sufficienter expresso & inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos subinde super ea dictæ Constitutionis parte, quæ mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne Lex incertis conjecturis & opinionibus jactata, in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

Constitutio confirmatur in omnibus.

§. 2. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, memoratam Constitutionem nostram cum omnibus & singulis in ea contentis, tenore præsentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, & omnino; atque ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & incon-

PONT. A. V.

Præfertim quoad prohibitionem absolvendi etiam in art. mortis, ubi alius Sacerdos haberi possit.

inconcusse observari præcipimus, & mandamus. Præterea, habita super his cum Venerabili Fratre Nostro Vincentio Episcopo Prænestino S. R. E. Cardinali Petra nuncupato Pœnitentiario Nostro Majori, ac dilectis Filiis Officii Pœnitentiariæ Apostolicæ Ministris, qui rem jussu Nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, edicimus ac declaramus, eadem Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in prædicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit; ita interdici re ipsa & prohiberi prædicto modo tunc audire & absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive alias ad Confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex Confessionem excipere ac absolutionem impertiri.

Prohibitio remittitur, si adsit infamiæ aut scandali periculum.

§. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, & concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutæ in dicto articulo personæ confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exoritura infamia vel scandalo, nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censerique posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac proinde in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, & serio animadvertat, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus prædictam nostram Constitut. inobedientiæ, latisque in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infamiæ, aut scandali pericula sibi ultro iple confingat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel removere, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia vel scandalo, audiendæ. Ita enim ipsum teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus & præcipimus.

Quod nemo præsens, aut amoveri jubetur.

Contravenientes nihilominus in art. mort. valide absolvunt.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiæ vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla, sicut præmittitur, necessaria causa cogente, præsumlerit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario Legis pœnas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis & huic Sanctæ Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus & singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione voluimus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sed pœnas, & cens. in const. latas incurrunt.

ANNO 1745.

Præsentium exemplis suit tribuitur.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 8. Febr. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Februarii 1745., Pontificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passionæus.

ANNUUS CENSUS CXXI.

Constituitur pro sartis tectis Basilicæ Sanctæ Mariæ Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis jus & auctoritas bona Eccles. &c. Loc. Pios.

AD Romanum spectat Pontificem, tamquam dispensatorem fidelem atque prudentem, quem constituit Dominus super familiam suam, ita de bonis temporalibus ad Ecclesias & Loca Pia pertinentibus disponere, ut si quæ alicui præter necessitatem exuberant, ea sublevandis alterius veris & sibi cognitis indigentiis attribuat. Qua quidem distributiva potestate, ac provida bonorum Ecclesiasticorum dispensatione, Venerabiles Prædecessores Nostros pluries, & variis in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter usos esse dignoscitur.

Ipsius devotio erga Basil. S. M. Maj.

§. 1. Sane per totum vitæ Nostræ cursum, quem hac fere in Urbe assidue transegimus, diversis muneribus & officiis addicti, quæ a Decessoribus Nostris Romanis Pontificibus tenuitati Nostræ demandata fuerunt, Patriarchalem Liberianam Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam, peculiari quodam devotionis studio jugiter prosequuti sumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genitricem, cujus titulo & nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per illustria signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquiliis extructa, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quæ in præfata Basilica asservantur; cujusmodi sunt ipsius Deiparæ Imago veteri Fidelium cultu celeberrima, quæ a S. Luca Evangelista depicta pie creditur, & a B. Gregorio Magno sacræ supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, quo factum sit, ut atrox pestilentiæ flagellum in Urbe Roma tunc sæviens continuo cessarit; Et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Fi-

Sacra monumenta in eadem asservata.

Digitized by Google

ANNO 1745.

lii Dei a Virgine Matre reclinata fuerunt; quæque ex Bethleemitico ſpecu ad eandem Liberianam Baſilicam, titulo quoque S. Mariæ ad Præſepe ob id inſignitam, ſeptimo Chriſtiani nominis ſæculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Noſtris Operibus de Canonizatione Sanctorum, & de Diebus Feſtis B. Mariæ Virgini dicatis, accurate pro viribus, a Nobis eſt actum. His accedunt inſignes aliquot Sanctorum Apoſtolorum Reliquiæ; tum etiam Corpus Magni Eccleſiæ Doctoris Sancti Hieronymi Preſbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononienſe Collegium Sacræ Theologiæ Doctorum, quorum numero Nos olim adſcripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papæ V. Prædeceſſoris, & Civis Noſtri, pro cujus ſolemni Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Conſiſtorialis munere fungeremur, & voce & ſcripto adlaboravimus; Denique jucunda ſeſe Nobis offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis Noſtri, & Bononiæ Præſulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hieruſalem; qui in hac ipſa Baſilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; & cui Nos paucis ante Menſibus, ſolemni judicio, prævia laborioſa Cauſæ diſcuſſione, cum magna animi noſtri voluptate, Beatorum honores aſſeruimus.

Item Sanct. Corpora & Reliquiæ.

§. 2. Cum vero ad ſummum Apoſtolatus apicem, nullis Noſtris meritis, ſed inſcrutabili Dei voluntate evecti, inſignem hanc Patriarchalem Baſilicam in ſuis Ædificiis, & potiſſimum in anteriore Porticu, a fel. rec. Greg. Papa XIII. Prædeceſſore pariter & Cive Noſtro vel erecta, vel reſtaurata, magnopere labefactatam ac pene ruinoſam inveniſſemus; reluctantibus licet præſentium temporum anguſtiis, atque notoria Ærarii Noſtri penuria, arduum hujuſmodi reſtaurationis opus aggreſſi; Eccleſiæ primum Tecta, & Laquearia vetuſtate corrupta reſtitui, tum intra ipſam Eccleſiam Arcum, & Fornicem ante Sanctiſſimi Præſepis Sacellum, ad parem cum oppoſito Arcu altitudinem elevari, atque ita patentem Ordinis deformitatem emendari curavimus. Mox etiam novam magnifici Operis Porticum, lectiſſimis lapidibus atque Columnis ornatam, a fundamentis excitari mandavimus; inſuper primariam Baſilicæ Frontem, marmoreo lapide, & Statuis inſignem, in eam, quæ nunc viſitur, celſitudinem attolli, in eaque amplam ſuperiorem Porticum aperiri juſſimus; ex qua, poſt celebratam de more una cum Venerabilibus Fratribus Noſtris in eadem Baſilica ſolemnitatem Aſſumptionis Beatiſſimæ Virginis, Apoſtolicam Benedictionem Populo impertiri, pro ſacri ritus majeſtate, commodiſſime potuimus; ac denique Ædes alteri ex ejuſdem Baſilicæ lateribus adnexas, quæ jam pridem inceptæ, at medio in opere deſertæ jacuerant, a ſolo extruximus, atque ad totius Ædificii normam exegimus.

Baſilica reſtaurata a Pontifice perfecta.

Porticus duplicis, & Scalarum dilatatio.

§. 3. Hæc omnia, Deo adjuvante, a Nobis perfecta ſunt, non ſine magnis ſumptibus, pro quibus tamen ſuſtinendis neque minimum quid attigimus ex pecuniis Cameræ Apoſtolicæ, ſed iis dumtaxat uſi ſumus, quas pleno jure, & ſalvis Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutionibus, in alios quoſcumque, & in noſtros etiam privatos uſus convertere potuiſſemus, eaſque in honorem Beatiſſimæ ſemper Virginis Mariæ libentiſſime impendimus. Verumtamen quum probe intelligamus, nullum eſſe Ædificium, quantumvis firmiter conſtructum, quod lapſu temporis ruinæ non ſit ſubjectum, niſi ad ipſius ſarta tecta tuenda certi ac perpetui redditus addicti fuerint, quam etiam ob cauſam in Canonicis ſtatutis certa quædam fructuum portio pro conſervatione Fabricæ Eccleſiæ cuilibet Beneficio adnexæ attributa reperitur; cumque Nobis perſpectum ſit, adeo imminutos eſſe proventus & redditus Capituli Baſilicæ Liberianæ, ut onus hujuſmodi Fabricæ conſervandæ eidem imponi minime poſſit; idcirco poſt diuturnam atque maturam deliberationem hac de re Nobiſcum & cum aliis quoque habitam, in hoc tandem mox declarandum conſilium devenimus, quo ſtabilem, & ſufficientem cenſum, ad effectum, de quo agitur, conſtitutum fore confidimus.

Conſilium ducentium pro conſervatione Fabricæ.

§. 4. Novimus videlicet Lauretanam B. Mariæ Virginis Ædem amplis ditatam eſſe redditibus, non ſolum in ipſo Lauretanæ Civitatis Territorio, & in aliis compluribus Eccleſiaſticæ Ditionis Provinciis, & Civitatibus; ſed conſpicuos quoque proventus quolibet anno exigere ex Locis Montium, Cenſibus, Domibus, aliiſque fundis in hac Alma Urbe exiſtentibus, partim provenientibus ex hæreditate bo: me: Hieronymi Loterii, aliorumque piorum Teſtatorum diſpoſitionibus, partim acquiſitis cum annuis ſuperextantibus fructibus, redactis ex iiſdem Urbanis fundis; quorum quidem fructuum, ſive proventuum, poſt impleta Miſſarum aliorumque Piorum Operum onera, non exigua portio quotannis reliqua eſt, ad ſuſtinendos etiam extraordinarios ejuſdem Lauretanæ Ædis ſumptus largiter ſufficiens: prout inſpectis juſſu Noſtro Libris accepti & expenſi, aliiſque documentis neceſſariis & opportunis, Nobis compertum eſt, & liquido conſtat.

Sanctuarii Lauretani ampli reditus.

§. 5. Horum itaque reddituum certam partem, & annuam ſummam, veluti perpetuam Fabricæ Baſilicæ Liberianæ cenſum, in ipſius conſervationem & reparationem, prout neceſſitas poſtulabit, pro tempore erogandam, applicare decrevimus; quod quidem non ſolum de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine facimus, qua, ut ſupra diximus, de temporalibus bonis uni Eccleſiæ ſuperabundantibus in alterius indigentiæ levamen libere diſponere Nobis integrum eſt; ſed conſentaneum quoque videtur cuidam congruentiæ, quæ inter utrumque Sanctuarium prædictum intercedit; dum in Æde Lauretana Beatiſſima Virgo ab Angelo ſalutata fuit, & Verbum Patri coæternum naturam noſtræ humilitatis ibidem aſſumpſit; in Liberiana vero Baſilica Sacra aſſervantur Cunabula ſuperius memorata, in quibus idem Verbum Caro factum, & in Antro Bethleemitico ex B. Virgine natum, ab eadem intemerata Parente fuit reclinatum.

Ex quibus fructu. annuam portionem detrahere.

§. 6. Itaque Motu proprio, non ad alicujus Nobis ſuper hoc oblatæ petitionis inſtantiam, ſed ex certa ſcientia, meraque deliberatione Noſtris, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, Fabricæ ipſius Baſilicæ S. Mariæ Majoris de Urbe, & pro ea Dilecto Filio Noſtro Hieronymo S. Angeli in Foro Piſcium S. R. E. Diacono Card. Columnæ nuncupato, ejuſdem Baſilicæ Archipresbytero, ejuſque Succeſſoribus Archipresbyteris, annuam ſummam ſeu portionem quingento-

Perſonam ſecul. ſuo. aſſignat Fabricæ S. M. Maj.

PONT. A. V. ANNO 1745.

gentorum ſcutorum monetæ Romanæ de julis decem pro quolibet ſcuto, ex fructibus, redditibus, proventibus, obventionibus, & emolumentis tam Locorum Montium, quam Domorum, Cenſuum, & aliarum quarumcumque proprietatum ad prædictam Sacram Domum Lauretanam ſpectantium, & hic in Urbe conſiſtentium, Hieronymo Cardinali, & Succeſſoribus Archipresbyteris prædictis, per dilectos pariter Filios Sylvium Tituli Sanctæ Priſcæ ejuſdem S. R. E. Presbyterum Cardinalem Valenti nuncupatum Congregationis Lauretanæ Præfectum, & Magiſtrum Xaverium Juſtinianum ipſius Congregationis Secretarium, eorumque in Præfecturæ, & Secretariatus hujuſmodi muneribus pro tempore Succeſſores, tamquam fructuum, reddituum, & proventuum prædictorum adminiſtratores, annis ſingulis, duabus æqualibus ſolutionibus, pro una videlicet in Annunciationis B. Mariæ Virginis, a proxime ventura incipiendo, & altera, medietatibus ſummæ ſeu portionis hujuſmodi, in Nativitatis ejuſdem B. Mariæ Virginis immediate ſequenti, feſtivitatibus, & ſic ſucceſſive de anno in annum ac termino in terminum, integre perſolvendam, & per dictum Hieronymum Cardinalem, & Succeſſores Archipresbyteros prædictos percipiendam, ac in reparationem & reſtaurationem Ædificiorum dictæ Baſilicæ, ut infra, convertendam, Apoſtolica auctoritate, tenore præſentium, conſtituimus & aſſignamus: Decernentes, Sylvium Cardinalem, & Magiſtrum Xaverium, eorumque reſpective Succeſſores reddituum Sacræ Domus Lauretanæ pro tempore adminiſtratores, ad integram ſolutionem dictæ ſummæ, ſeu portionis, Hieronymo Cardinali, & Succeſſoribus ſuis Archipresbyteris prædictis, donec & quouſque per Nos, aut aliquem ex Romanis Pontificibus Succeſſoribus Noſtris, eidem Baſilicæ, pro illius Ædificiorum manutentione, de alio æque tuto ac ſecuro reditu ſimilis ſummæ, eiſdem modo & forma perſolvendo, aliunde commode proviſum fuerit, faciendam, juxta præſentis Conſtitutionis & aſſignationis tenorem, fore efficaciter obligatos.

Donec aliter eidem Fabricæ provideatur.

§. 7. Volumus autem quod tam dictus Hieronymus Cardinalis, quam quilibet ex Succeſſoribus ſuis dictæ Baſilicæ pro tempore Archipresbyteris, annuam ſummam, ſeu portionem prædictam, a Nobis, ut ſupra, conſtitutam & aſſignatam, ſingulaſque quantitates ducentorum & quinquaginta ſcutorum dictæ monetæ in ſingulis terminis ſuperius ſtatutis exigendas & percipiendas per Exactorem Capituli & Canonicorum dictæ Baſilicæ, penes menſam nummariam Montis Pietatis de eadem Urbe, in proprio & particulari computo, intitulando nempe: *Fabrica della Baſilica di S. Maria Maggiore*, ad ipſius Cardinalis Archipresbyteri, & duorum Canonicorum Fabriceriorum nuncupatorum ejuſdem Baſilicæ liberam diſpoſitionem, deponere omnino teneantur; itaut Ordines eidem Monti Pietatis dirigendi ſubſcribi debeant a prædicto Cardinali Archipresbytero, & Canonicis Fabriceris pro tempore; & quod pecuniarum ejuſmodi depoſitum ſemper diſtinctum & ſeparatum eſſe & manere debeat, neque pecuniæ prædictæ ullo unquam tempore cum aliis redditibus & proventibus Capituli, & Canonicorum prædictorum, confundi vel immiſceri poſſint; ſed ab ipſo Cardinali Archiepresbytero pro tempore ipſius Baſilicæ, cum conſilio ad inſinuationem Canonicorum Fabriceriorum prædictorum ejuſdem Capituli, in reparationem, & reſtaurationem tam Eccleſiæ, quam utriuſque novæ nempe & veteris Domus Canonicalis, aliorumque annexorum ejuſdem Baſilicæ, exceptis tamen Cappellis Sixtina, & Paulina nuncupatis, aliiſque Cappellis de Jurepatronatus in eadem Baſilica exiſtentibus, quarum reparationis & reſtaurationis onus earum reſpective Patronis incumbit, dumtaxat erogari debeant. Pari quoque ratione ſtatuentes, quod Capituli & Canonicorum prædictorum Ratiocinator, ejuſmodi diſpoſiti rationes, & computa propria, diſtincta, & ſeparata habere teneatur.

De adminiſtratore, & veſtimenta hujuſmodi reddituum.

§. 8. Verum quia contingere poterit, ut integra ſumma dictorum quingentorum ſcutorum in reſtaurationem & reparationem prædictam quolibet anno non infumatur, contra autem fieri poterit ſummam longe majorem pro reſtauratione & reparatione ejuſmodi quandoque neceſſariam eſſe; idcirco Nos eidem Hieronymo Cardinali, & Succeſſoribus Archipresbyteris prædictis, per eaſdem præſentes, licentiam & facultatem tribuimus & impertimur, ut ipſi reſiduales ſummas, quæ ſingulo quoque anno ſuperfuerint, pro ſuo, & Canonicorum Fabriceriorum prædictorum arbitrio, in Locis Montium Cameralium non Vacabilium dumtaxat reinveſtire libere & licite poſſint & valeant.

De reſiduis.

§. 9. Mandamus autem & diſtrictius inhibemus, ne pecuniæ prædictæ, aut Loca Montium ex eiſdem pecuniis acquiſita, eorumque fructus reddituſque, in alios quoſcumque, quam in neceſſarios refectionis & reſtaurationis Ædificiorum prædictorum uſus, ullo unquam tempore erogentur, aut inſumantur; Quod ſi ſecus etiam in minima pecuniarum hujuſmodi parte quandocumque fieri vel attentari contingat, contrafacientes ad debitam refectionem & reintegrationem de proprio faciendam omnino teneantur.

Prohibitio aliter erogandi, ſub pœna reintegr. de proprio.

§. 10. Præſentes quoque Noſtras Literas, etiam ex eo quod quicumque in præmiſſis quomodolibet intereſſe habentes eiſdem non conſenſerint, aut vocati, ſeu auditi non fuerint, aliaque quavis de cauſa quantumvis juridica & legitima, de ullo ſubreptionis, & obreptionis, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis Noſtræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controverſiam revocari, ſeu ad terminos juris reduci nullatenus poſſe; ſed eas ſemper validas, firmas, & efficaces exiſtere, & ab iis, ad quos ſpectat, & in futurum ſpectabit, inviolabiliter obſervari: Sicque per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, ſublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiri debere, & quidquid ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Clauſula.

§. 11. Non obſtantibus quoad ea, quæ præſentibus adverſantur, quibuslibet teſtamentariis diſpoſitionibus, ac ultimis voluntatibus quorumcumque piorum Teſtatorum, quas quidem

Derogatio.

dem

ANNO 1745. dem, ad præmiſſorum effectum, auctoritate Apoſtolica commutamus; ac, quatenus opus ſit, de jure quæſito non tollendo, & de præſtando conſenſu, aliiſque Noſtris, & Cancellariæ Apoſtolicæ Regulis, necnon quibuslibet Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, & Univerſalibus Conciliis editis, innovatis, & confirmatis, dictæque Sanctæ Domus, & Eccleſiæ Lauretanæ, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis Sanctæ Domui prædictæ ſub quibuſcumque tenoribus & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus & inſolitis clauſulis, ac irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in ſpecie in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus ſpecialis & individua, & expreſſa, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia aliqua exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores hujuſmodi, ac ſi de verbo ad verbum, nihil penitus omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, exprimerentur & inſererentur, præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis & inſertis habentes, ad effectum præſentium, illis alias in ſuo robore permanſuris, harum ſerie derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Sanctio. §. 12. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Noſtræ ordinationis, aſſignationis, applicationis, commutationis, derogationum, ſtatuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire: ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majarem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſep,ingenteſimo quadrageſimo quarto, tertio Idus Februarii, Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat die 11. Febr. 1745.

D. Cardinalis Paſſioneus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boſchi.
L. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

CXXII. DE PROCESSIONE

Generali in Solemnitate Sanctiſſimi CORPORIS CHRISTI, tempore Apoſtolicæ Sedis vacantis, in Urbe peragenda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis providentia in futurum ſuum hoc extenditur. PASTORALIS ſolicitudinis officium, quantum Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere ſatagentes, non ſolum ea, quæ ſub oculis noſtris geruntur, opportunis legibus apte ordinare atque dirigere ſtudemus; verum etiam providentiæ noſtræ intuitum ad ea intendere non omittimus, quæ poſt expletum a Nobis hujuſce mortalis vitæ curſum, ubi Omnipotenti Deo, qui numeravit dies noſtros, ita placuerit, aut fieri neceſſario debere, aut evenire poſſe proſpicimus. PONT. A. V.

Solemnitas Corporis Christi vacante Apoſtolica Sede pluries occurrit. §. 1. Sane ex quo in hac Romana Urbe a prima fere ætate diverſis in gradibus commorati ſumus, meminimus, non ſemel, ſed iterum, ac tertio jam contigiſſe, ut, vacante, per obitum Romani Pontificis, Apoſtolica Sede, ſolemnitas CORPORIS CHRISTI recurreret, in qua, ex pia Urbani Papæ IV. Prædeceſſoris Noſtri inſtitutione ac lege, & fructuoſa univerſæ Catholicæ Eccleſiæ conſuetudine, poſt exacta Paſchatis, & Pentecoſtes ſolemnia, vivificum Euchariſtiæ Sacramentum, continuata per dierum Octavam celebritate, & publicis Supplicationibus a Chriſtifidelibus percolitur. Cumque hujuſmodi Supplicationibus, ſive Proceſſionibus, vivente Romano Pontifice, initium det prior illa & ſolemnior Supplicatio, quæ incipiens ab ipſo Pontificiarum Ædium Vaticani Sacello, præeuntibus & ſubſequentibus omnibus tam Sæcularis, quam Regularis Cleri, Romanæque Curiæ & Pontificiæ Aulæ Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Baſilicam Principis Apoſtolorum procedit, ibique terminatur; vacante, ut prædiximus, Apoſtolica Sede, Nobiſque, per mortem recol. mem. Prædeceſſorum Noſtrorum Benedicti Papæ XIII., & Clementis Papæ XII., intra Apoſtolicorum Comitiorum ſepta commorantibus, quæſtionem hanc, non ſine ſententiarum atque ſtudiorum varietate, audivimus agitari; an ſcilicet in eodem Vaticano, an vero in Lateranenſi Patriarchio, ſolemnis illa, & generalis, de qua ſupra dicebamus, Supplicatio peragenda eſſet.

Cum diviſione Proceſſionis generalis, communiter improbata. Et quidem præmiſſis in caſibus, Noſtris primum oculis aſpeximus, deinde etiam aliorum relatione audivimus, præfatæ ſolemnitatis celebritatem duplici Supplicatione inchoatam fuiſſe, quarum altera in Baſilica S. Joannis in Laterano, altera vero ſimul eodem tempore in Baſilica S. Petri in Vaticano habita fuit; Diviſionem autem factam fuiſſe eorum, qui primæ hujuſmodi generali Supplicationi intereſſe tenebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis vero ad alteram ex prædictis Baſilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

Præſcribitur celebratio unicæ Proceſſionis generalis, ut mos eſt, Sede plena. §. 9. Quod quum Noſtra, & aliorum etiam complurium ſententia, nec Eccleſiaſticis regulis ac ritibus, nec piæ Prædeceſſorum Noſtrorum menti, conſentaneum eſſe judicaverimus; neque vero abſque notabili Divini Cultus imminutione, & Populi ſcandalo, reipſa fieri contigerit; Nos, cupientes tantæ ſolemnitatis initia, communibus omnium ordinum ſtudiis, eoque maximo cultus ſplendore, quo potiſſimum fidelium mentes ad debitum erga Divinæ bonitatis myſteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari; Motu proprio, & ex certa ſcientia, poſt maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in poſterum præcepti Noſtri formam volumus eſſe perpetuam, qua de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſtatuimus atque mandamus, ut ſicuti

Sede

PONT. A. V. Sede plena de mane Feria V. Poſt Feſtum SACTTISSIMÆ TRINITATIS, unica Supplicatio, ſive Proceſſio Generalis SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI in Urbe peragi conſuevit, ita eadem Apoſtolica Sede vacante, ubi Solemnitatem prædictam, anno vertente, celebrandam eſſe contingat, unica pariter in Urbe Generalis Proceſſio habeatur, cum interventu omnium & ſingulorum, qui de cætero hujuſmodi Supplicationi generali adeſſe tenentur; quorum nomina, & incedendi ordo, aliis Noſtris Apoſtolicis Literis hac ipſa die manu Noſtra ſubſcriptis diſtinctius expreſſa reperiuntur.

Et quidem de more apud Baſilicam S. Petri in Vaticano.

§. 3. Dum autem pro hujuſmodi generali Supplicatione Sede vacante, ut præfertur, habenda, congruum opportunumque locum deligere, & conſtituere mente animoque verſabamus: illud Nos maxime permovit, quod animadvertimus, in cæteris per Chriſtianum Orbem Civitatibus, tempore Epiſcopalis Sedis vacantis, nihil mutari ſolere circa locum, aut Eccleſiam, in quo, ſeu qua, Epiſcopo vivente, quotannis præcipua hujuſmodi Proceſſio CORPORIS CHRISTI celebrari ſolet. Itaque quemadmodum in Urbe, Sede plena, Proceſſio Generalis hujuſmodi in Vaticano celebratur, quantumvis Pontifex in ejuſdem Vaticani Ædibus actu non commoretur, ſed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eundem extra Urbem moram trahere contingat; ita nihil obſtare cenſemus, quominus, etiam defuncto Pontifice, proceſſio Generalis die Feſto CORPORIS CHRISTI in Vaticano pariter celebretur; quin potius id ſatis congruum & opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticani Conclavis, in quo Collegium S. R. E. Cardinalium, ad maximum in Terris opus peragendum, tunc temporis permanet, tum frequentiæ Populi, qui hac de cauſa per eos dies ad Vaticanum confluit.

Proceſſionis ordo, & iter.

§. 4. Inchoanda igitur erit prædicta Supplicatio generalis a Baſilica Vaticana, ea hora, quæ a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Miſſæ Sacrificium per eum, a quo Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum, ut infra, deferendum erit, ad Altare Cathedræ S. Petri celebrabitur. At quoniam plures cauſæ obſtant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque ſplendidior viarum apparatus ſervetur, qui vivente Pontifice, ſive is præſens ſit, ſive abſens, obſervari conſuevit; ſtatuimus, prædictam Supplicationem per brevius illud iter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam alias, vacante Apoſtolica Sede, in eodem Vaticano factam fuiſſe conſtat; in ejus quoque regreſſu, volumus omnes & ſingulos, qui in Proceſſione interfuerint, cum intortitiis accenſis, intra eamdem Baſilicam de more diſpoſitos, uſque ad extremum manere: ac demum, Sanctiſſimo Sacramento ſuper Altare majus, Confeſſionis videlicet Principis Apoſtolorum, per manus Diaconi Epiſcopo aſſiſtantis collocato, & conſuetis precibus devote decantatis, ab ipſo Epiſcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento ſuper Populum data, auguſtam ſanctamque celebritatem abſolvi.

Eſſentia Actus, qui deferendus Sanctiſſimum

§. 5. Et quia prædicta Supplicatio, quæ ſic, ut præmiſimus, Noſtræ hujus Ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda eſt pro peculiari Proceſſione Baſilicæ Vaticanæ; quæ quidem Baſilica propriam Supplicationem peragit in die Octava CORPORIS CHRISTI; ſed locum tenere debet generalis illius Supplicationis, quam, Sede plena, Romanus Pontifex celebrare ſolet, & in qua Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum ab ipſo Pontifice, vel, eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus defertur; hinc eſt, quod, Sede Apoſtolica, ut præfertur, vacante, volumus, ut a Collegio prædictæ S. R. E. Cardinalium, hoc eſt, a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, & a Cardinali ejuſdem S. R. E. Camerario, triduo ante Solemnitatem CORPORIS CHRISTI, aliquis eligatur & deputetur, qui præfatum Auguſtiſſimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, ſive Archiepiſcopis, aut Epiſcopis in Romana Curia præſentibus, cui miniſtrare debebunt Sacri illi Miniſtri, qui in Cappellis Cardinalitiis Officio Diaconi & Subdiaconi ſunt perpetuo addicti.

Sacramentum ſacro Cardinalium Collegio tribuitur.

Miniſtri & Aſſiſtentes enuncian tur.

§. 6. Acolythi pariter Cappellæ Pontificiæ, necnon ejuſdem Cappellæ Clerici, aliique inferiores Miniſtri, in propriis Officiis rite miniſtrabunt, ſub directione eorum ex Pontificis Cæremoniarum Magiſtris ſupranumerum, qui, juxta Conſtitutionem a ſan. mem. Deceſſore Noſtro Clemente Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Conclave non permittuntur.

Item Cantores ejuſdem Cappellæ Pontificiæ Hymnos & laudes de more concinentes, & Miſſæ celebrationi intererunt, & totam Supplicationem in ſuo gradu & ordine proſequentur.

Umbellam vero ſeu Baldacchinum, iidem fere ſuis reſpective vicibus deferent, qui, vivente Pontifice, ejuſmodi decorantur prærogativa. Ejuſdemque Umbellæ latera, tam Officiales virgæ rubeæ cum intorticiis, quam Servientes Armorum, ſive Mazzerii Papæ nuncupati, cum Maziis argenteis, & Milites Helvetici cum ſuis Decurionibus atque Tribunis, militari ritu armati, claudent, & reſpective cuſtodient.

Nullam vero peculiarem Crucem volumus elevari, ſub qua tota Supplicatio incedat; ſed propriam Crucem a ſingulis tum Sæcularis, quam Regularis Cleri, Capitulis, Ordinibus, ſive Corporibus, ex quibus Proceſſio componitur, de more erectam deferri. Curſores etiam Cardinalis pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum Sede plena mos eſt, totum Proceſſionis Ordinem dirigere mandamus.

Sacra Suppellex, lauream, & apparatus, unde deſumi debeant.

§. 7. Sacræ autem Veſtes, necnon Oſtenſorium, Thuribulum, Candelabra, argentea Funalia, Umbella, ſeu Baldacchinum, & reliqua ſuppellex ad Sacram Functionem neceſſariam ab Apoſtolico Sacrario, ſeu reſpective a Pontificia Floreria, ſubminiſtrari debebit. Cerei quoque, quotquot neceſſarii erunt, ſumptibus Cameræ Apoſtolicæ provideri; ac demum Porticuum Vaticani, & reliqui ambitus apparatum, Apoſtolicarum Ædium Aulæis, ut vivente Pontifice, moris eſt, & in reliquo, ejuſdem Cameræ Apoſtolicæ ſumptibus, adornari præcipimus.

§. 8. Denique Pontificios Milites Urbanos per totum Proceſſionis iter diſpoſitos de more adeſſe, eamdemque ſubſequi, & cuſtodire jubemus.

§. 9. Quapropter omnibus, ad quos ſpectat,

ANNO 1745.

Anno 1745. ctat, & ad quos in casu pro tempore spectabit, committimus, & mandamus, ut quæcumque, ad Divini Cultus & Religionis incrementum ac decus, hac Nostra Constitutione statuimus & ordinavimus, singuli pro virili parte respective impleant, & ab aliis impleri curent. Specialiter autem Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, iisque potissimum, qui pro tempore in quolibet Ordine Priores existent, una cum ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Camerario, injungimus, ut opportuna mandata atque præcepta, pro præmissorum omnium executione expediant. Itemque ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus pro tempore Camerario, Vice-Cancellario, & Majori Pœnitentiario, ut omnes sibi respective Subditos Ministros, & Officiales, eorumque Collegia, sive Ordines, qui hujusmodi Processioni Generali de more adesse debent, sub consuetis præceptis & pœnis, adesse compellant; Ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe, ejusque Districtu, Romani Pontificis Vicarius existet, ut omnes Cleri Sæcularis & Regularis Ordines, qui, vivente Pontifice, eidem pariter Supplicationi interesse solent, Collegia, Capitula, etiam Basilicarum Patriarchalium, & Collegiatarum etiam insignium, aliosque omnes etiam necessario exprimendos, sub consuetis pariter præceptis, ac pœnis, auctoritate sibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata, jubeat interesse.

Executio specialiter injungitur.

Clausula præservativa & derogatoria.

§. 10. Has enim Nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, perpetuo firma, & efficacia existere volumus, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, plenissime observari; Sublata omnibus & quibuscumque, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus prædictis, eorumque Collegio, & Ordinum respective Prioribus, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Camerario, aliter decernendi & statuendi facultate; & non obstantibus, si quæ in contrarium facientes adesse dicantur, Apostolicis Constitutionibus & Ordinationibus quibuscumque; Necnon quarumcumque Ecclesiarum, Basilicarum, etiam Patriarchalium, & Collegiatarum insignium, & quorumvis Ordinum, Congregationum, Institutorum, Collegiorum, Communitatum, ipsiusque Cleri Urbis, & Personarum singularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, & quavis alia firmitate roboratis Privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, etiamsi de iis, eorumque respective tenoribus expressa & individua mentio habenda foret; quibus omnibus & singulis, alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum, plenissime & ampliſſime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio penalis.

§. 11. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, Ordinationis, voluntatis, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. d. 26. Febr. 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quartodecimo Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Pont. A. V.

D. Card. Passionæus.
J. Datarius.
Visa de Curia.
J. C. Boschi.
J. B. Eugenius
Registrata in Secretaria Brevium.

SCHEDULA

Motus proprii, de qua fit mentio in Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio &c.

Omnibus & singulis Officialibus Romanæ Curiæ, qui alias juxta antiquum ejusdem Curiæ morem, & ritum, in generali Pontificia Processione Sanctissimi Corporis Christi cum albis intortitiis, Apostolica Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi, tempore prædictæ Sedis Vacantis, occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragendæ formam Apostolicis nostris Literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum præscripsimus, ita præsentis nostri Motus proprii &c. Schedula districte præcipiendo mandamus, ut ipsi pro eorum debito & condigna erga tantum Sacramentum veneratione, celerique & tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub pœna privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respective Officiorum per duos continuos menses ex tunc proxime futuros eis obvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quibus dictarum Literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis, in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incedere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus, atque omnibus & singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet, super quæstionibus & controversiis quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus, definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earumdem tenore præsentium reservamus.

Officiales autem Cameræ, Cancellariæ, & Pœnitentiariæ Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum præservamus, volumus eodem incedere Ordine, quo descripti reperiuntur in Rotulo a Nobis sub initio, & quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis: Quorum Rotulorum seriem, & ordinem, ne vacante Apostolica Sede prædicta, de eorum vigore, & subsistentia hæsitari contingat, ad præmissorum effectum tantum, ex nunc, prout ex tunc, & e contra confirmamus, & approbamus; Ac quandocumque casus obvenerit, hujusmodi Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice

PONT. A. V. ciſce tunc proxime defuncto ſubſcriptis, illiusque integrum tenorem, ante ipſum Proceſſionis prædictæ initium per unum ex Pontificiis Curſoribus de more legi, & recitari præcipimus. Quo vero ad alias Perſonas, de quibus in dictis Literis meminimus, eorum nomina, Officia, & incedendi Ordinem, ut infra, præſcribimus, videlicet:

Præcedentibus Alumnis Hoſpitii Apoſtolici, & Orphanotrophii; tum Ordinibus Regularium, Parochis Eccleſiarum Urbis cum Stolis, Clero, atque Capitulis Eccleſiarum etiam Collegiatarum Inſignium, & Baſilicarum etiam Patriarchalium, ordine ſuo.

Officiales Cancellariæ Apoſtolicæ, necnon Cameræ, Pœnitentiariæ, aliique in conſueto Rotulo deſcripti, juxta Ordinem ibi adnotatum.

Cantores Papæ,
Gubernator Conclavis } Simul.
Gubernator Urbis
Ambo cum Rocchetto & Mantelletta nigra, & cum intortitiis, quæ ab aliquo ex ipſorum Familiaribus Nobilibus deferri poterunt.

Duo Acolythi cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythi cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Acolythi duo cum duobus thuribulis,

Duodecim ex Officialibus virgæ rubeæ cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item a lateribus Milites Helvetici cum ſuis Tribunis.

Antiſtes deferens Sanctiſſimum Sacramentum cum Diacono & Subdiacono ſub Baldacchino.

Duo alii Acolythi cum Funalibus argenteis.

Miniſter de Mitra.
Auditor Cameræ
Theſaurarius Generalis } Simul.

Patriarchæ.

Archiepiſcopi.

Epiſcopi,

juxta eorum gradum, & reſpectivam antianitatem, nulla ratione habita aſſiſtentiæ Solio Papæ.

Prothonotarii Apoſtolici Participantes tam de numero, quam ſupranumerum, aliique in eorum Scamno locum habentes.

Abbates habentes locum in Cappella.

Generales Ordinum habentes locum, ut ſupra.

Auditores Rotæ, cum Mag. Sacri Palatii.

Clerici Cameræ, ejuſdemque Præſes.

Referendarii Votantes Signaturæ Juſtitiæ, cum ejuſdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Conſiſtoriales, cum Procuratore Fiſcali, & Commiſſario Cameræ.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cathedræ S. Petri uſque ad portam Baſilicæ.

Officiales Collegii S. Petri a Porta Baſilicæ uſque ad Catenam Palatii.

Magiſtri Viarum, aliique ejuſdem Officii Miniſtri, a Catena ad finem Periſtylii.

Officiales Collegii S. Pauli ab una ad alteram extremitatem Periſtylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Periſtylii uſque ad Portam Ferream.

Natio Senenſium a Porta Ferrea uſque ad Altare Confeſſionis S. Petri. ANNO 1745.

Servientes Armorum, & Curſores Cardinalis Vicarii cum ſuis Maziis totam Proceſſionem cuſtodiant, & hortentur ad procedendum, & non permittant ſub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, niſi data per Antiſtitem Benedictione ſuper Populum cum Sanctiſſimo Sacramento.

Militum Urbanorum turmæ Proceſſionem ſequantur atque cuſtodiant, & fiant ſolitæ mortariorum exploſiones in conſuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, & Gubernatori Urbis, ejuſdem Urbis Viceſgerenti tunc & pro tempore exiſtentibus, per eaidem præſentes committimus & mandamus, ut in conſuetis reſpective locis adſtantes, necnon aliis Cæremoniarum Apoſtolicarum Magiſtris Supranumerum, qui etiam tunc & pro tempore extra Conclave exiſtent, ut, pro eorum Officii debito, præſentis Mandati noſtri ſchedulam, & in eis contenta quæcumque, ſinguli pro virili parte exequi & obſervari faciant: Notariis quoque Cameræ Apoſtolicæ, ut prædictis Conclavis & Urbis Gubernatori, ac Viceſgerenti aſſiſtant, deſcribentes nomina ſingulorum contumacium & inobedientium, quos præmiſſis, & gravioribus etiam pro exceſſuum qualitate pœnis puniri & mulctari volumus. Præſentes quoque, & deſuper ſi videbitur expediendas Literas, ſemper validas, & efficaces fore & eſſe, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ab omnibus, ad quos quomodolibet ſpectat, & ſpectabit in futurum, inviolabiter obſervari; ſicque & non alias per quoſcumque Judices &c. etiam prædictæ S. R. E. Card. ſublata &c. judicari &c. debere, irritumque &c. attentari. Non obſtantibus, quatenus opus ſit, Noſtra & Cancellariæ prædictæ Regula *de jure quæſito non tollendo*, & privilegiis, ac indultis, & Literis Apoſtolicis, Collegiis prædictis, eorumque ſingularibus Perſonis, etiam in limine eorumdem Collegiorum erectionis, conceſſis, cæteriſque Conſtitutionibus & Ordinationibus Apoſtolicis, ac prædictorum Collegiorum etiam juramento &c. roboratis ſtatutis &c. cæteriſque contrariis quibuſcumque; cum clauſulis opportunis.

Fiat motu proprio P.

ET quod dictæ Regulæ necnon Privilegiorum & Indultorum prædictorum quomodolibet conceſſorum tenores etiam veriores, ac Datæ, habeantur pro expreſſis, ſeu in toto, vel parte exprimi poſſint in Literis etiam per viam de Curia, ſi videbitur, expedien. Et de perpetuis mandato, commiſſione, derogatione, voluntate, aliiſque præmiſſis, ut ſupra in dictis Literis latiſſime extenden. Volumus autem, quod ſola præſentis noſtri Motus proprii Schedulæ Signatura ſufficiat, & illius quoque exempla, ſeu tranſumpta, etiam impreſſa, manu alicujus Notarii publici ſubſcripta, & perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ Sigillo munita, ubique fidem faciant in judicio & extra illud: Regula quacumque contraria non obſtante. Fiat P.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem quartodecimo Kalendas Martii Anno V.

Public. die 18. *Martii ejuſdem Anni.*

Anno 1745. CXXIII.

JUBILÆUM

Pro Italia, & Inſulis adjacen. conceſſum, extenditur ad Regnum Galliæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Univerſis Chriſtifidelibus præſentes Literas inſpecturis, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Brevilum. CUM multorum charitate refrigeſcente ita ſæpe malitia hominum abundat, ut in duriſſima nos incidentes tempora, maximis laboremus periculis; omnia utriuſque legis inſtituta, Prophetarum, & Apoſtolorum exemplis firmata, ſatis ſuperque teſtantur, unum nobis, idque tutiſſimum paratum eſſe perfugium in precibus, & jejuniis, quibus Dei miſericordiam flectere atque implorare ſatagimus. Hinc eſt, quod Italiæ populis ejuſque Inſulis adjacentibus tot calamitatibus divexatis hoc præſens Jubilæum indiximus, & ad magnam Divini auxilii ſpem omnes ereximus.

§. 1. BENEDICTUS PP. XIV. *In Suprema Catholicæ Eccleſiæ adminiſtratione &c. ut ſupra Pag.* 268.

Extenſio Jub ad Gal. Regnum, adjectoneceſſe orandi pro Rege. §. 2. Hos ergo Divinæ miſericordiæ uberrimos fontes in Galliæ quoque Regnum, ejuſque Provincias, nobis cura eſt derivare, ob id præcipue, ut ibi ab omnibus, qui harum cœleſtium largitionum participes fieri volunt, præter onera a Nobis præſcripta, gratiæ omnino habeantur quam maximæ Omnipotenti Deo, cujus unius beneficio Cariſſimus Noſter in Chriſto Filius Ludovicus Rex Chriſtianiſſimus a graviſſimo & deplorato morbo nuper convaluit. Omnes igitur Galliarum cœtus pro Principis ſalute & imperii diuturnitate vota nuncupaturi, toti ſeſe in preces effundant, ut, qui ſolus eſt dominantium Dominus, dies ſuper dies Regis adjiciat, & cor ejus in manu tenens, faciat, ut ambulans in præceptis ejus, ſemper ſperet in Domino, & in miſericordia Altiſſimi non commoveatur.

Auctoritas Tranſumptis tribuit. §. 3. Ut autem præſentes Noſtræ, quæ ad ſingula loca deferri non poſſunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earumdem præſentium tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſt. munitis, eadem prorſus fides habeatur, quæ haberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem, ſub Annulo Piſcatoris, die 18. Febr. 1745. Pontificatus Noſtri Anno V.

Dat. die 18. Febr. 1745.

D. Card. Paſſioneus.

Anno 1745. CXXIV.

DE JUBILEI

Conceſſione pro Regno Galliæ; a cujus Indulgentiæ beneficio excluduntur. Refractarii.

Cariſſimo in Chriſto Filio Noſtro Ludovico Galliarum Regi Criſtianiſſimo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Cariſſime in Chriſto Fili noſter, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

NULLIS verbis explicare ſatis poſſumus voluptatem ſingularem, quam Nobis attulerunt literæ Majeſtatis tuæ die 24. Janu. ad Nos ſcriptæ, ex quibus conſilia cœprehendimus ad pacem Europæ conciliandam aptiſſima, quam Nos quidem unice atque ardentiſſime exoptamus. Itaque Majeſtati tuæ gratias agimus maximas, iisulque adjungimus, id Nobis inuſitatum, aut novum minime contingere: Quippe regalem indolem, animique tui preclaros ſenſus jampridem cognitos habemus, ex quibus etiam facile conjecimus, Dei beneficio Majeſtatem tuam ex graviſſimo morbo relevatam fuiſſe, & proſpera nunc uti valetudine, ut tanquam Angelus pacis diſſidia componeret, ac populis redderet tranquillitatem. Pontifex conſilia pacis in Rege laudat & fovet.

Expetit. Jub. extent concedit, adject lege orandi pro incolumit. ipſius Reg. §. 1. Illud quoque a Nobis depoſcit Majeſtas tua, ut Jubilæum in Italia atque Inſulis adjacentibus nuper a Nobis promulgatum, Regnis pariter, ac Provinciis ditioni tuæ ſubjectis concedamus; in quo ſane voluntati tuæ morem libentiſſime gerimus, ob eam potiſſimum cauſam, quod Galliarum Populi partem Chriſtiani gregis eximiam conſtituant. Quapropter, his noſtris Literis adjunctum accipiet Majeſtas tua, quod expetit, Breve Apoſtolicum, nihil omnino diverſum ab eo, quod Italiæ, & Inſulis adjacentibus elargiti ſumus, niſi quod tuis populis eam conditionem ſuperaddimus ad obtinendum Jubileum, ut Deo referant gratias, qui Majeſtati tuæ priſtinam ſanitatem reſtituit, eumque precentur enixe, ut incolumem & felicem Majeſtatem tuam diutiſſime conſervet. Pio certo habemus neminem ex illi reperiri, qui opus hujuſmodi libenti animo non ſuſcipiat, cum tot tantiſque lætitiæ ſignis apertiſſime declaraverint, ſe plane intelligere magnitudinem accepti beneficii, & plurimum momenti ac ponderis poſitum eſſe in proſpera valetudine Majeſtatis tuæ ad publicam felicitatem ſtatuendam: Et quidem Nos ipſi Deo Optimo Maximo preces ob eandem cauſam aſſiduo perſolvimus, cum rem Divinam facimus, idemque inſtitutum perpetuo retinebimus.

Refractarii. Conſt Unigenit. grat. Apoſt. Sedexpertos declar. §. 2. Cum autem Brevis Jubilæi quod Majeſtati tuæ impertimur, nihil novi contineat vel diverſi ab eo, quod jam Italiæ atque Inſulis adjacentibus propoſuimus, ejuſque ſolum extenſio ad tuos populos nuncupari deboat; ideo nullam habendam de iis mentionem duximus, qui in tuis Regnis parvi faciunt Conſtitutionem *Unigenitus*, ejuſque auctoritatem temere labefactant; cum præſertim ignorare neminem arbitremur, participes Indulgentiæ fieri nullo modo poſſe, qui pervicaciam hujuſmodi non-

PONT. A. V. nondum depoſuerint. Equidem obſecundare jam videtur Deus voluntati ſtudiiſque Majeſtatis tuæ, quibus ardenter cupis, ut quicumque ditioni tuæ ſubjicitur eidem Conſtitutioni omnino pareat, & illam, quo par eſt, honore proſequatur. Tam præclarum conſilium, pioſque conatus, abſque fructu inanes cadere Deus nequaquam patietur; imo certam ex Divina bonitate ſpem animo concipimus, fore ut pervicaces, omni contentione depoſita, ſequantur exemplum clariſſimi Regis, qui Sanctæ huic Sedi certiſſimis argumentis obſervantiam ſuam continuo teſtatur, & Eccleſiæ Decretis obſequenter obtempe-

Pervicaciæ coercendæ ſpectant.

rat.

§. 3. Quod reliquum eſt, Majeſtatem tuam paterna benevolentia complectimur, & Apoſtolicam Benedictionem amantiſſime elargimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XX. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat die 20. Febr. 1745.

Cajetanus Amatus.

CXXV. CLERICORUM REGULARIUM

Theatinorum Ordini unus locus Conſultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Pontificis ſtudia erga Ord. Cler. Regul.

INSIGNEM Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum Familiam, dum olim minores Dignitatum gradus tenebamus, eo, quo par erat, benevolentiæ & amoris ſtudio adeo proſequebamur, ut in hoc Sacroſancti Apoſtolatus apice, licet immeriti, modo conſtituti, majoribus Apoſtolicæ noſtræ charitatis, benignitatiſque teſtimoniis complecti ſummopere optemus; in hanc enim cogitationem animum noſtrum jure & merito inducunt luculenta pietatis & religioſæ perfectionis exempla, cum ſacrarum Doctrinarum ſplendore, atque æterna animarum ſalute conjuncta, quæ ab initio illius inſtitutionis in Catholicæ Eccleſiæ utilitatem verbo & exemplo in dies proferre pergunt Religioſiſſimi ejuſdem Alumni: Poſtulant enim, & a Nobis expectant illi præcipue Viri, qui huic familiæ nomen dederunt, & ejus gloriam longe lateque propagarunt, ut juſtos & debitos honores iiſdem perſolvamus. Unus inſtar omnium etiuit, Nobis (quod ſemper maximi facimus) ſumma neceſſitudine conjunctus, immortalis memoriæ vir, & Venerabilis Dei Servus Joſephus Maria, dum vixit, S. R. E. Presbyter Cardinalis Thomaſius nuncupatus, doctrinæ præſtantia, morum ſanctimonia, & auſteriſſima vivendi forma clariſſimus & ſpectatiſſimus, qui ſummo genere natus, adoleſcens adhuc, jure prioris ætatis abdicato, humaniſque rebus valere juſſis, præclarum hoc Inſtitutum amplexus eſt, & ex uberrimis Patrum fontibus, & ex venerandæ antiquitatis Codicibus ſtudia, vigilias, omneſque elucubrationes ſuas in Proximi commodum, & in Eccleſiæ præſidium derivavit; Alter vero, Cajetanus Merati, non ita pridem ejuſdem veſtigia attingere alacriter ſtuduit, & egregia ſuæ eruditionis ſpecimina, quæ omnium judicio probantur, & manibus teruntur, ſcriptis etiam mandavit.

Card Thomaſii laud.

§. 1. Cum igitur a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris quamplurima prodierint exempla Nobis ad imitandum relicta, quibus in hac Alma Urbe noſtra alia officia nonnullorum Religioſorum Cœtuum Alumni ſita ſemper addixerunt, ut munera hujuſmodi tamquam ſibi debita vindicantes eorum Præſides, quo laudabilius exercerentur, optimum quemque ſuorum omni ſtudio atque cura conquirerent; Hinc eſt, quod Nos Motu proprio, ac ex certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine volumus ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex Conſultoribus Congregationi Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. præfatæ Cardinalium Sacris Ritibus præpoſitæ, ſuccedente illius pro tempore vacatione, uni ex Congr. Dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum profeſſoribus concedi & aſſignari debeat.

Seminarium Clericorum Reg. Theatinum Sacr. Rit. Conſ. ſtipendio aſſignatur.

§. 2. Decernentes, eaſdem præſentes Literas ſemper firmas validas & efficaces exiſtere & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, pleniſſime ſuffragari; ſicque in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon prædictæ Congregationis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Clauſulæ ad perpetuam durationem.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XX. Martii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat die 20 Mart. 1745.

D. Card. Paſſionæus.

ANNO 1745.

Imm. Cajet. Merat.

ANNO 1745. CXXVI.

CAPITULO GENERALI

Fratrum Eremitarum Sancti Auguſtini facultas conceditur eligendi deinceps Priorem Generalem ad vitam in Officio manſurum.

PONT. A. V.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Solic. Pont. pro conſervatione Reg. Diſc.

INTER maximas Noſtras graviſſimaſque curas, quibus propter rerum magnitudinem ſummopere anxios, & fere non exanimatos, quotidie Nos tenet Paſtoralis Officii munus tot tantiſque difficultatibus obnoxium, illa ſæpe, & vehementer quidem animum Noſtrum urgere ſolet, quæ ad tuendam, inſtaurandamque regularem ſacrarum familiarum diſciplinam conferre poſſe videtur; Quamplurimum enim Catholicæ Eccleſiæ intereſſe putamus, ut qui Sæculo valere juſſo, in pœnitentiæ caſtris, Chriſto Duci, ſacramento ſe obſtrixerunt, Apoſtolicæ Sedis præſidio & auctoritate, chariſmata meliora ſemper æmulentur, & ad perfectæ beatæque vitæ faſtigium (licet non uno ſibi propoſito itinere, ſed diverſis hinc inde arreptis ſemitis) contendentes, facilius deinde in viam mandatorum, charitatis igne ſuccenſi, currere pergant.

De variet. Reg. Ordinum Regul.

§. 1. Illud vero, quod hoc tam difficile & tam arduum iter, aut impedire, aut ſaltem tardare videtur, ab eo uſque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemcumque Noſtram adhibebamus, in cauſa eſſe, a probatis Viris ſæpe intelleximus, Generalium Præſidum certis ſtatiſque temporibus viciſſitudines, ac mutationes: Valde enim mirabamur ſacras hujuſmodi familias, ut (ſecus ac in more poſitum eſt apud nonnullas alias) quem ſemel maturo conſilio, & veluti auſpicato, ſibi adſciviſſent in earum adminiſtratione Rectorem, eumdem, non tam in hoc munere exercitatum, quam, id quod magis eſt, in omnibus domeſticis negotiis expertum, perpetuo non retinerent; & elabi ſinerent gubernacula e manu illius, qui frequenti uſu, tanquam optimo Magiſtro, curſum Navis proſpere moderabatur: Hinc a quamplurimis regularis diſciplinæ ſtudioſiſſimis cultoribus ad Nos demiſſe delatum eſt, quod ob ſuſcepta a longe diſſitis terræ partibus maxima itinera, quibus conficiendis præcipue dolent; plerumque intercedere non ſolum rei familiaris jacturam, ſed diſſolutionem, aut ſaltem remiſſionem animorum, quos a ſeveriori vitæ inſtituto, quod profitentur, a ſilentii legibus, quibus obſtringuntur, ab omnibus Mundi illecebris, quibus renuntiarunt, & ab aſſiduo rerum divinarum contemplationis ſtudio, cui ſe devoverunt, ipſamet negotiorum ratio, & natura, Urbium, hominumque frequentia, & diverſarum gentium commercium ſolent detorquere; Neminem enim ipſimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitioſi homines tum cum præfinita exiguo, & brevi annorum curriculo publica munera, ad novos iterum Magiſtratus cupiendos rurſum viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miſerrima Chriſtianæ charitatis naufragia, ſtudio, & arte obtrectationes quæſitas, & longe omnium acerrimos motus invidiæ, ſæpe excitari, non ſine gravi cordium ipſorum ægritudine, merito ſemper deplorarunt. Licet enim in nonnullis Regularium cœtibus, ubi Generalium Præſidum munus non niſi ad eorum vitam explebatur, poſtmodum ſtatuto temporis ſpatio alligari Apoſtolica hæc Sancta Sedes benigne indulſerit, multæ tunc allatæ & perpenſæ ſunt cauſæ, quæ quidem congruæ aptæque temporibus videbantur; ſed non ferunt uſus & viciſſitudines rerum, ſemper retineri commode poſſe, quæ ante probabantur; & hominum mores & ingenia, facti rationem, & conſilium utiliter aliquando mutari Nos docent.

Pontificis ſtudium erga Ord. Er. Eccm. S. Auguſt.

§. 2. Cum itaque, ſicut accepimus, dilectorum Filiorum Fratrum Eremitarum S. Auguſtini Generalibus Comitiis, pro Prioris, aliorumque Superiorum Generalium electione, in Civitate Noſtra Bononienſi habendis modo dicta ſit dies, operæ pretium duximus ea a Nobis capienda eſſe conſilia, quibus ejuſdem Ordinis utilitati & commodo auctoritate Noſtra proſpiciamus. Maximi enim omni tempore fecimus inſignem hujuſmodi familiam, tum propter ejuſdem S. Auguſtini tutiſſima atque inconcuſſa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac ſervata, tum propter eximios Viros, quos edidit, pietate & doctrina præſtantes, & quorum inſtar omnium bo: mem: Henricus, dum vixit, S. R. E. prædictæ Presbyter Cardinalis Noriſius nuncupatus, cujus olim in minoribus conſtituti, amicitia fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen ſine ſpeciali laude, tanquam Romanæ Eccleſiæ prædictæ ſplendidiſſimum lumen, nunquam eſt nominandus.

Card. Noriſ laudes.

Jubet deliberi in Cap. Gen. de Elect. Prioris Gen. ad vitam.

§. 3. Quamobrem licet Generales memorati Ordinis Priores ad vitam hoc munus exercere conſueverint, in ſexennium deinde contractum a ſel. rec. Sixto PP. V. Prædeceſſore Noſtro per quaſdam ſuas in ſimili forma Brevis expeditas literas; Nos, quibus tanquam provido Patri familiæ, incumbit onus habendi rationem ingentium ſumptuum, quibus premitur Ordo ipſe pro itu, & reditu a diſſitis ab Italia Provinciis pro Capitulis Generalibus de Sexennio in Sexennium habendis, hiſce, nedum aliis incommodis, quantum cum Domino poſſumus, conſulere cupientes, ac Fratrum prædicti Ordinis Vocalium præſertim ſingulares perſonas a quibuſvis Excommunicationis, Suſpenſionis, & Interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis Sententiis, Cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium dumtaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes; ac memoratas Sixti Prædeceſſoris prædicti literas, munus Prioris Generalis ejuſdem Ordinis ad Sexennium tantum duraturum continentes & præſcribentes, quarum tenorem præſentibus pro expreſſo haberi volumus, harum ſerie annullantes, & nullius roboris, & momenti ad effectum infra dicendum dumtaxat, eſſe declarantes; Motu proprio, ac ex certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſta-

PONT. A. V. teſtatis plenitudine, omnibus & ſingulis Fratribus dicti Ordinis, votum ſive ſuffragium in Capitulo Generali memorati Ordinis menſe Junio in dicta Civitate Noſtra Bononienſi, benedicente Dominio, celebrando habentibus & ferentibus, præcipimus & mandamus, ut ipſi antequam pro electione Prioris Generalis conveniant, in unum, ut moris eſt, congregati, Deum, ac Ordinis decus, illiuſque incrementum, commodumque, & utilitatem pra oculis habentes, diſſidiis prius, partiumque ſtudiis, quæ religioſam quietem & regularem obſervantiam conturbare ſolent, procul amotis atque eliminatis, hoc dubium ſibi proponi curent: *An munus Prioris Generalis ejuſdem Ordinis a Capitulo Generali hujuſmodi in poſterum ad vitam explendum ſit*: Initis ſubinde ſuper ejuſmodi dubio ſecretis ſuffragiis, illiſque collatis, ſi duæ ex tribus ſuffragiorum prædictorum partibus ſuper eodem dubio in unum convenerint; illud admiſſum, alioquin duabus ex tribus partibus prædictis in illud minime accedentibus, rejectum intelligatur.

Alias facultates committit.

§. 4. Præterea motu, ſcientia, & poteſtate ſimilibus, iiſdem Vocalibus per præſentes plenam, liberam, & omnimodam facultatem & poteſtatem, poſtquam præmiſſa impleverint, ſeu propoſitum dubium ſic, ut præfertur, admiſſum fuerit, Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis Inſtituta per Sedem prædictam approbata, ſervatis alias ſervandis, eligendi concedimus. Demum, ſi contingat Priorem Generalem, ſicut præmittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus & impertimur, quidquid ei vitium fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Aſſiſtentium, quoad tempus, quo Officia prædicta, ſi Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, & declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, & Definitorio præfatis, ut omnia, & ſingula acta, & geſta in Capitulo Generali prædicto, juxta præmiſſa in præſentibus Noſtris literis contenta, ad Nos tranſmittere teneantur, ut illa approbemus, & confirmemus.

Derogat contrariis in ſpecie, & in genere.

§. 5. Non obſtantibus præfatis Sixti, necnon aliis Clementis VIII., & Pauli V. Romanorum Pontificum Prædeceſſorum Noſtrorum Literis, quibus tempus, quo munera, ſeu Officia Aſſiſtentium dicti Ordinis durare debent, præſcriptum reperitur, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon Ordinis prædicti, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Cæterum ſi contingat Priorem Generalem, ut præfertur, ad vitam minime eligi, per præſentes non intendimus ſupradictis Sixti, ac Clementis, & Pauli Prædeceſſorum prædictorum Literis in aliquo derogare, imo illas in ſuo robore in omnibus & per omnia remanere mandamus.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXXI. Martii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V.

D. Cardinalis Paſſionеus.

ANNO 1745. Dat. die 31. Martii 1745.

PROVIDETUR CXXVII

Regimini Civitatum, & Locorum Ditionis Eccleſiaſticæ, eveniente obitu Gubernatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Premium.

AD Populorum regimen Divino proviſus conſilio, abſque ullis meritis Noſtris, evecti, eorumque utilitatibus, quantum in Domino poſſumus, conſulere ſatagentes, hanc potiſſimum adminiſtrandæ reipublicæ rationem tenere conſuevimus, ut, animadverſis rerum in diem occurrentium eventis, ſi quæ forte incommoda, aut damna ex illis ortum habuiſſe novimus, ea opportunis adhibitis remediis emendare, ſi vero ſimilia in poſterum evenire poſſe proſpicimus, eadem providis conſtitutis legibus præcavere, quoad Nobis integrum eſt, ſtudeamus.

Cauſæ præſentis Conſtitutionis.

§. 1. Cum itaque non ita pridem contigerit, ut duarum Pontificiæ Ditionis Noſtræ Civitatum, Beneventanæ ſcilicet, atque Narnienſis, Gubernatores, in ipſo eorum muneris exercitio, diem obierint extremum; Cumque dilecti Filii utriuſque Civitatis prædictæ Magiſtratus, ſive Conſilia, jus ſibi eſſe conſenderint, ſtatim poſt ſuorum reſpective Gubernatorum deceſſum, aliquem eligendi ac deputandi, qui Gubernatoris Officium & munus exerceret, donec novus earundem Civitatum Gubernator a Nobis electus & deputatus fuiſſet; Nos hujuſmodi agendi rationem, nec ubique, nec ſemper tutam atque proficuam fore judicantes, ideoque certam ac generalem legem in hujuſmodi caſibus perpetuo ſervandam præſcribere volentes, Motu proprio, & ex certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine decernimus, atque ſtatuimus, ut eveniente in poſterum obitu alicujus Prælati ex Pontificiæ Ditionis prædictæ Civitatum Gubernatoribus, ſive Præfectis, cujus Locumtenens exiſtat, quemadmodum exiſtere par eſt, ad hujuſmodi Locumtenentem ipſo facto tranſeat, atque tranſire cenſeatur munus & Officium Gubernatoris, ſeu verius ejuſdem muneris adminiſtratio, cum omnibus auctoritatibus, juriſdictionibus, & facultatibus neceſſariis & opportunis pro ipſius muneris exercitio, & cum perceptione omnium & ſingulorum emolumentorum & jurium, quæ ab hujuſmodi Gubernatore percipi conſueverunt; idque munus uſque ad electionem & deputationem novi Gubernatoris a Nobis aut a Succeſſoribus Noſtris faciendam, ab eodem Locumtenente debeat exerciri.

Gubernatori Prælato decedenti ſubſtituitur ipſius Locumtenens.

Gubernatori non Prælato, Procurator Fiſcalis.

§. 2. Ubi vero aliquem Gubernatorem inferioris ordinis, aut Viceſgerentem, per Apoſtolicas tamen Literas in forma Brevis deputatum,

Anno 1745. tatum, ex hac vita migrare contingat; Volumus, Procuratorem Fiscalem, actualem ejusdem Gubernii Ministrum, & a Procuratore Fiscali Generali Urbis per ipsius Literas Patentes deputatum, ipso facto similiter in hujusmodi Gubernii munere, cum iisdem jurisdictionibus, facultatibus, & emolumentis, usque ad novi Gubernatoris, aut Vicesgerentis deputationem, ut supra, succedere.

Idem statuitur in Gubernio, Sacræ Congregationi immediate subjectis, quæ conferuntur per Literas Patentes.

§. 3. In locum vero defuncti Gubernatoris, qui per simplices Literas Patentes deputatus fuerit ad Gubernium alicujus Oppidi sive Loci, cujus regimen sub immediata directione Congregationis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium ad consultanda Pontificiæ Ditionis negotia deputatæ administratur, quoniam in iis quoque locis Procurator Fiscalis a prædicto Procuratore Fiscali Generali Urbis deputatur, decernimus pariter, ad Procuratorem Fiscalem hujusmodi, Gubernatoris Officium, facultates, & jura, usque ad novi Gubernatoris electionem, ipso facto deferri.

Quid in aliis Gubernis inferioris Ordinis.

§. 4. Quod si jurisdictio defuncti Gubernatoris leviorum tantummodo Causarum cognitionem habentis, alterius Gubernatoris sive Præfecti auctoritati & jurisdictioni subjecta esset; (cujus porro conditionis non pauca Locorum Gubernia in præfata Ditione nostra esse dignoscuntur); mandamus hujusmodi Superiori Gubernatori, sive Præfecto, ut interea, dum novus a Nobis aut a Successoribus Nostris Gubernator deputetur, aliquem Pro-Gubernat. in defuncti locum subrogare non differat.

Quid in Legationibus Romandiolæ, & Ferrariæ.

§. 5. In Provincia vero, seu Legatione Romandiolæ, ubi alicujus Civitatis Gubernium a Prælato administratum, per hujusmodi Prælati decessum, vacare contigerit, ejus administratio ad tempus, & cum omnibus juribus, & facultatibus, ut supra, ad defuncti Locumtenentem ipso facto deferatur; si vero defunctus Gubernator Prælatus non fuerit, ad ipsius Provinciæ Legatum S. R. E. Cardinalem, sive ad ejusdem Provinciæ Præsidem, pertinebit eum deputare, qui Gubernatoris munia, usque ad alterius electionem & deputationem, exerceat: Quod pariter observari volumus in Gubernis, quæ intra Ferrariensis Legationis fines existunt.

Quid in Legationibus Bononiæ, & Urbini.

§. 6. In Legationibus autem Bononiensi, & Urbinatensi, si quando aliquis Gubernator, durante sui muneris exercitio, e vita migraverit, ideoque necessaria interim fuerit alterius deputatio, hæc ab illis fiet, quibus jus est in duabus hisce Legationibus Gubernatores Locorum respective eligere, ac deputare.

Clausulæ, Decreta, & Derogationes.

§. 7 Volumus, demum, has nostras Literas, omniaque & singula in eisdem statuta atque præscripta, semper valida & firma existere & fore, suosque plenarios & integros effectus in singulis respective locis, & casibus perpetuo sortiri & obtinere, & ab iis, ad quos pro tempore quandocumque spectabit, plenissime observari; sublata omnibus & quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, & Apostolicæ Sedis Nunciis, necnon Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, aliter decernendi & statuendi potestate; & si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus. Non obstantibus quarumcumque Provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, Castrorum, & Locorum prædictæ Ditionis Ecclesiasticæ Statutis, Constitutionibus, usibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiamsi eorum Magistratus, sive Consilia, non semel, sed pluries in præmissis casibus Gubernatores pro interim elegerint & deputaverint, eorumque electiones ac deputationes hujusmodi a Nobis, aut a Prædecessoribus Nostris quandocumque, & pluries etiam fuerint tolerata; quas quidem electiones ac deputationes, ad effectum declinandi hujus Nostræ Constitutionis observantiam, nullatenus suffragari, aut attendi debere, & tamquam de facto, non autem de jure peractas, & attentatas, nullum statum inducere aut firmare posse decernimus & declaramus. Pont. A. V.

Statuta in contrarium non attendantur.

Sed solum Privilegia Apostolica in Sac. Congregatione approbata.

§. 8. Verum si aliqua ex præmissis Civitatibus, Terris, Oppidis, Castris, aut Locis, Apostolicum sibi Privilegium adversus earumdem præsentium tenorem atque præscriptum, sibi afferat concessum esse, volumus hujusmodi Privilegia in forma authentica intra sex menses a die datæ præsentium exhiberi, & in prædicta Congregatione S. R. E. Cardinalium ad consultanda Ditionis Ecclesiasticæ negotia deputatorum, examinari; & quatenus eadem Privilegia vera, legitima, atque vigentia, non autem præsumpta, aut jampridem cassata, & annullata reperiantur, debitam de ipsis rationem haberi, eademque suos respective effectus sortiri mandamus. Si vero hujusmodi Privilegia vel intra prædictum tempus non exhibeantur, vel exhibita in præfata Congregatione probata non fuerint, tunc in illis quoque Civitatibus, Oppidis, Terris, Castris, & Locis, has Nostras Literas, atque omnia & singula in eis contenta, locum habere, & in præmissis respective casibus inviolabiliter observari debere, volumus & jubemus.

Tutio.

§. 9. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostræ Constitutionis, Ordinationis, Præcepti, Statuti, Decreti, Mandati, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, Kalendis Aprilis, Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die 1. Apr. 1745.

D. Cardinalis Passionei.

J. Datarius.

Visa de Curia.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 10. *ejusdem mensis & Anni.*

IN.

PONT. A. V. CXXVIII

INDULTUM

Vacandi operibus ſervilibus, diebus aliis de præcepto, vel ex voto Feſtivis, pro Diœceſi Nicienſi.

Venerabili Fratri Carolo Franciſco Epiſcopo Nicienſi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium. INTER ſolicitas omnium Chriſti Ovium curas gratiſſima Nobis obveniunt ſolatii argumenta, quæ ex Epiſcopali vigilantia, in qua Canonicæ Diſciplinæ opportuna ſunt locata præſidia, Domino miſerante, ſuſcipimus; non ſine enim ingenti gaudio ex altiſſima hac Apoſtolatus ſpecula Paſtores perſpicimus vigiles ſtare ſuper cuſtodiam ſuam, & crediti ſibi gregis ſervandi zelo ferventes, ad Divini honoris cultum, animarumque ſalutem cogitationes omnes & vires adeo ſolicite ſtudioſeque intendere, ut Paſtorum Principi, qui conſtituit eos ſuper familiam ſuam, fideles ſe ac prudentes probare ſatagant.

Epiſcopi petitio. §. 1. Intelligit propterea Fraternitas Tua, quam libenti animo literas tuas, eximiis in hanc Sanctam Sedem obſervantiæ ac reverentiæ ſenſibus refertas, & paſtoralis vigilantiæ & charitatis notis inſignes, exceperimus, quibus, cum in luſtranda iſta Diœceſi cuncta ad Sacrorum Canonum normam & decorem Domus Dei pro injuncto Tibi miniſterio exigere & componere nitereris, delatas Tibi, & in dies adhuc deferri narras a Parochis, & Confeſſariis, undique querimonias, per quas iſtius Diœceſis Fideles ingentem admodum Feſtorum dierum numerum cauſantes, & alendæ vitæ neceſſitatem obtendentes, ac finitimorum populorum, apud quos Feſtorum dierum numerus non eſt adeo auctus, exempla objicientes, a veſtitis laboribus minime abſtinere poſſe queruntur. Quoniam autem præſentiſſima licet, per ſaluberrimas Edictorum Conſtitutiones, & ſalutaria monita a ſapientia tua adhibita remedia fruſtra eſſe animadvertis, & Epiſcoporum Conventum, quem, utpote veteris diſciplinæ egregius æmulator, ſummopere optare oſtendis, a perturbata nimis temporum conditione interpellari proſpicis, ut conſcientiarum ſecuritati & Eccleſiaſticæ obſervantiæ ſalubriter conſulas, ab hac Petri Cathedra, quæ Sacerdotalis omnis dignitatis & auctoritatis fons eſt, & origo, Apoſtolicæ poteſtatis & benignitatis opem ac ſubſidium requiris & poſcis, quo ſa: mem: Benedicti PP. XIII. Prædeceſſoris Noſtris veſtigiis inhærentes, iſti etiam Diœceſi, perinde atque cum aliis actum eſt, Apoſtolica auctoritate permittere & indulgere dignemur, ut in aliquibus Feſtis Fideles, audita Miſſa, laborare valeant, manentibus cum obligatione integra præcepti omnibus diebus Dominicis per annum, diebus Natalis Domini, Sancti Stephani, S. Joannis, Circumciſionis, Epiphaniæ, Reſurrectionis, & ſequentis diei, Aſcenſionis Domini, Penteceſtes, & ſequentis diei, Feſto Corporis Chriſti, S. Joannis Baptiſtæ, SS. Apoſtolorum Petri, & Pauli, Omnium Sanctorum, ac etiam quinque Feſtivitatibus B. M. V., ſcilicet Purificationis, Annunciationis, Aſſumptionis, Nativitatis, Puriſſimæ Conceptionis, necnon Patroni Regni, & Titularis cujuslibet Loci, dummodo tamen reliquis diebus de præcepto, ſive ex voto Communitatum, audita Miſſa, Fideles in iſta Tua Diœceſi commorantes, tuta conſcientia valeant publice laborare. ANNO 1745.

Tenor indulti. §. 2. Nos quidem ſapientiſſimum conſilium, Sacerdotalis vigilantiæ & charitatis tuæ digniſſimum, collaudantes, ac precibus optatiique tuis annuentes, Tibi per præſentes committimus, & mandamus, ut omnibus utriuſque ſexus Fidelibus in tua Diœceſi exiſtentibus, exceptis omnibus Diebus Dominicis, Natalis Domini, S. Stephani, S. Joannis, Circumciſionis, Epiphaniæ, Reſurrectionis & ſequentis diei, Aſcenſionis Domini, Penteceſtes & ſequentis diei, Corporis Chriſti, S. Joannis Baptiſtæ, SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, & Commemorationis Omnium Sanctorum; præterea quinque dicatis B. M. V. Immaculatæ Feſtis diebus, ſcilicet Purificationis, Annunciationis, Aſſumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni aut Titularis cujuslibet Loci, pro hominibus ejuſdem Loci dumtaxat, in quibus integra maneat præcepti obligatio; in reliquis diebus Feſtis, ſive per hanc S. Sedem præceptis, ſive per Synodales iſtius Diœceſis Conſtitutiones, ſive quacumque alia de cauſa, etiam ex cauſa Voti per majores ſuos facti, quod quoad hanc partem etiam Auctoritate noſtra Apoſtolica per Te commutari volumus, præceptis, audita Miſſa, labori manuum ſuarum incumbere, ſervilibuſque operibus ſine ullo prorſus conſcientiæ ſcrupulo vacare poſſint, Auctoritate Noſtra Apoſtolica concedas, indulgeas, & permittas.

Pontificis benevolentia ſignificationes, cum adhortatione &c. §. 3. Ex hac autem prolixa planeque Paterna voluntate, qua votis tuis, quantum cum Domino poſſumus, obſecundare cupimus & curamus, probe intelligis quam præclare de Sacerdotali virtute, & inſignibus animi tui dotibus ſentiamus. Perge igitur, Vener. Frater, miniſterium tuum implere, & Paſtoralem ſolicitudinem ac vigilantiam Ovibus fidei tuæ commiſſis ita impendere, ut eas ad æternæ ſalutis paſcua feliciter perducas. Paſtorem interes & Epiſcopum Animarum noſtrarum Chriſtum Jeſum ſuppliciter poſcimus, ut labores tuos, ad uberiorem animarum fructum, gratiæ ſuæ munere præveniat & ſequatur; ac Fraternitati Tuæ Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XI. Aprilis MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V. Dat. die 11. Apr. 1745.

Cajetanus Amatus.

IN-

Digitized by Google

ANNO 1745. CXXIX.

INSTRUCTIO

Super Dubiis ad Ritus Eccleſiæ, & Nationis Cophtorum pertinentibus. De tempore conferendi Sacramentum Confirmationis, ejuſque Miniſtro. De recipiendis ad communionem Paſtoribus Schiſmaticis. De Ordinatione Infantium; ac de continentiæ lege, & Horarum Canonicarum recitatione, quoad Diaconos in puerili ætate ordinatos.

Dilectis Filiis, Juſto Maraghi, in univerſa Ægypto Vicario Generali, & Jacobo a Cremiſir Ordinis Minorum S. Franciſci Strictioris Obſervantiæ, Præfecto Miſſionis Apoſtolicæ in Ægypto, cæteriſque Miſſionis Cophtæ Miſſionariis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Exordium. EO quamvis tempore, quo pro demandata Nobis Apoſtolicæ ſervitutis onere tot tantiſque curis circumdamur, ut pene obruamur, delata ad Nos fuerint nonnulla Poſtulata a Religioſo Viro Jacobo a Cremiſir Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci Strictioris Obſervantiæ, & Miſſionum Apoſtolicarum in Ægypto Præfecto: Nihilominus in eo, qui infirmitatem Noſtram miſericorditer regit, confidentes, operam ſtudiumque noſtrum ad propoſita enodanda dubia libenter adjecimus, in ſpirituale electi illius Gregis ſolatium, qui magno licet intercedente Terrarum ſpatio a Nobis diſſitus ſit, Paterno tamen Cordi Noſtro charitate proximus efficitur.

Nationis Cophtæ merita in S. Sedem. §. 1. Quas ſane Pontificiæ ſolicitudinis, & providentiæ partes cum a nemine deſiderari patiamur, qui verum Deum per veram fidem agnoſcat, peculiari ſibi illas vindicat jure Inclyta Cophtorum Natio, quæ præcipui cultus, ac Filialis obſequii, quo Romanam Eccleſiam omnium aliarum Matrem & Magiſtram proſequitur, non ſemel luculenta, & perenni digna laude præbuit ſpecimina; Præſertim vero in Sacra Œcumenica Florentina Synodo, in qua ſel: rec: Eugenio PP. IV. Prædeceſſore Noſtro experitam diu Græcæ Latinæque Eccleſiæ Unionem promovente, veteri ejuſdem Unionis incendi deſiderio viſa eſt, palamque edocuit, oportere membra ſub uno in Terris Capite indiviſa conſiſtere. Id ipſum quoque teſtata eſt Succeſſoribus Romanis Pontificibus Pio IV., & Gregorio XIII. omni conatu in præmiſſæ Unionis ſcopum enitentibus; Ac apertius etiam Clementi VIII., ad quem ſolemni, & honorifica decreta Legatione, obſequentis animi, ac devotæ in Romanam Eccleſiam voluntatis publica exhibuit Teſtimonia. Hanc quoque egregiam propenſionem adhærendi Romanæ Eccleſiæ plane perſpectam habuit alter Noſter Prædeceſſor Urbanus PP. VIII., qui zelo, & ſedulitate pari in id potiſſimum incubuit, ut prædicta Eccleſiarum Unio indiſſolubili charitatis fœdere pro virili parte firmaretur.

§. 2. Alacriores tamen præ omnium rationum momentis ad hanc exequendam Paſtoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta, intimeque cordi Noſtro infixa ſpes majoris incrementi Catholicæ Religionis, & lucri Animarum, quibus erudiendis in Superiori, ac Inferiori Ægypto, & in Urbe Principe Cairo, ſtrenuam, invictamque navant operam Apoſtolici Miſſionarii ex Franciſcana ut plurimum Familia adlecti, qui nullo laborum aſpectu territi, ſed induti fortitudine ex alto, in ſumma rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc vero aſſiduis ærumnis attritam, ac pene confectam, verbo vitæ informant, vigileſque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur. Pont. A. V. Miſſionariorum ex Ord. S. Franciſci laudes.

§. 3. Adhibitis itaque in conſilium nonnullis Ven. Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, Dilectiſque Filiis Conſultoribus in Congregatione Supremæ & Univerſalis Inquiſitionis contra hæreticam pravitatem conſidentibus, exquiſitiſque, quo maturius deliberare poſſemus, aliorum etiam doctrina & prudentia præſtantium Virorum ſuffragiis, eorumque præſertim, quibus Orientalium mores, Ritus, & Inſtituta, longo uſu & experientia eſſent cognita planeque perſpecta, privati Noſtri laboris acceſſione ſingulorum ſententias ſcripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad ſingula definienda Dubia in præſentiarum quamplurima deſiderentur; idcirco hæc Apoſtolica ſcripta Miſſionariis exhibenda mandavimus, ut ea, quæ definitivo reliquorum dubiorum judicio facem quodammodo præferre valeant, ad Noſtri Apoſtolatus auditum quamprimum deducenda curent. Examen adhibitum ſuper Dubiis, quorum relatio differtur.

Dubia. DUB. I. *Cum Fideles Cophti Catholicam profitentes Religionem a Baptiſmo Ritu Eccleſiæ Latinæ collato hoc potiſſimum nomine abhorreant, quod Baptizatis una ſimul non confetatur Sacramentum Confirmationis: Quæritur, an in caſu, quo Sacerdos Ritus Cophti commode adiri nequeat, permittendum ſit PP. Miſſionariis illico poſt Baptiſmum Confirmationem conferre?*

DUB. II. *An Parochis Ritus Cophti, qui a Schiſmate redeunt ad Catholicæ Eccleſiæ Unitatem, tribuenda ſit facultas adminiſtrandi Catholicis Sacramenta Parochialia, quæ prius petiebantur inter Schiſmaticos; quamvis eadem adminiſtratio, nullo exiſtente Parocho Catholico, demandata ſit PP. Miſſionariis?*

DUB. III. *An Cophtis proprio Ritu in ætate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium ætas advenerit, liceat nedum primum, ſed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi diſpenſationis obtentæ a PP. Miſſionariis abſque ulla ſpeciali Indulto Apoſtolico.*

DUB. IV. *An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?*

Ad I. Dub. Diſciplina Eccleſiarum Orientalium in conferendo Sacram. Confirm. §. 4. Quod attinet ad primum, plane compertum Nobis eſt, veteri more & diſciplina invaluiſſe apud Cophtos, ut abluti Sacro Regenerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote poſt abſolutas Baptiſmatis Cæremonias Sacro Chriſmate liniantur, ut præ aliis teſtatur Thomas a Jeſu *in ſuo Tractatu de Converſione Gentium lib. 7. cap. 7.* De ſimultanea tamen utriuſque Sacramenti adminiſtratione non una eademque fuit agendi ratio cum Græcis

apud

PONT. A. V. apud Orientales Eccleſias reſidentibus, & illis, qui commorantur in Italia, & Inſulis eidem adjacentibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis Italiæ expreſſe vetita eſt adminiſtratio utriuſque Sacramenti ab eodem Miniſtro contemporanee facienda; Ita patientia quadam, & facilitate Sedis Apoſtolicæ factum eſt, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Græcis conferretur; Nec defuere idcirco Theologi, qui hujuſmodi tolerantiæ, veſtem & imaginem tacitæ Diſpenſationis obducerent.

Propoſiti Dubii inſpectio duplex.

§. 5. Quo opportune præmiſſo, apte diſtinguenda ſunt, diverſoque jure cenſenda duo, quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim eſt, quod Cophti ex Indulgentia Apoſtolicæ Sedis licitam ſibi adſtruant collationem utriuſque Sacramenti, ſervato Orientalis Eccleſiæ Ritu, ab eadem Apoſtolica Sede non expreſſe vetito, ſed tolerato: Longe vero diverſum, quod tolerantiam in pejorem partem detorquentes, abhorreant a Baptiſmo Ritu Latino collato, hoc potiſſimum nomine, quod ſeorſim a Confirmatione adminiſtretur. Idcirco ſicuti lenitati, & patientiæ Sedis Apoſtolicæ conſonum videri poteſt, quod Cophti in ſuo jamdiu recepto, & ab eadem Sede tolerato uſu perſeverent; Ita ferendum non eſt, quod Baptiſmum Ritu Latino, & ſeorſim a Confirmatione collatum, acerbo alienoque animo perhorreſcant.

Diſciplina Eccleſiæ Occidentalis circa idem Sacramentum.

§. 6. Præterea licet apud Occidentales etiam Eccleſias in more poſita quandoque fuerit Baptiſmatis, & Confirmationis ſimultanea collatio, & hæc conſuetudo in aliquibus Diœceſibus antea&to tempore inoleverit, juxta exempla relata a *Kicecomite in Tract. de Confirmat. cap.* 14. & a *Martene de antiqu. Eccleſ. Rit. lib.* 1. *cap.* 2. *art.* 1.; Nihilominus abrogato prorſus a Romana Eccleſia aliarum Matre & Magiſtra hujuſmodi more, conſultiſſimis Summorum Pontificum Decretis provide cautum eſt, ut renatis Fonte Baptiſmatis conferretur Sacramentum Confirmationis in ea ſolum ætate, in qua Fideles, evacuatis quæ erant parvuli, intelligerent, tantum inter ſe differre Baptiſmum & Confirmationem, quantum in naturali vita diſtat generatio ab incremento; ſeque per Baptiſmum ſuiſſe quidem ad militiam receptos, per Confirmationem vero ad pugnam roboratos, & ad perferendos agones per Gratiam inſtructos. Ex quo fit, ut rigide animadverti in eos oporteat, ſi qui forte ſanctioris hujuſce diſciplinæ inſtituta refugerent, aut contemnerent; omnemque curam adhibendam eſſe, ut ab errore, & cæcitate, Eccleſiæ Latinæ adeo injurioſa, retrahantur.

Quam neſas eſt improbare.

Conſequentiæ declaratoris expetitæ, quoad Schiſmaticos & Hæreticos.

§. 7. Verum attributa, juxta propoſitum thema, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi ſtatim poſt Baptiſmum, Confirmationem, tantum abeſt, ut Orientales captivari poſſint in obſequium veritatis, ut immo animo ſemper obfirmatiore ſuæ adhærerent ſententiæ, erga quam facilem ſe ac pronam Apoſtolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, & Schiſmatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconſtantiæ notam inurerent Latinis, a ſuſcepta ſemel probataque diſciplina deflectentibus; vel ſuo exemplo eos commoviſſe, & in ſuas traxiſſe partes ſuperbe dicti-

tarent, ipſa temere vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

ANNO 1745. Indultum concedi poteſt ad utilitatem Fidelium.

§. 8. Si itaque ea ſit Nationis Cophtæ conditio, ut Fideli Populo Confirmatio adminiſtrari nequeat ab Epiſcopis, quibus hujus Sacramenti adminiſtrandi ordinaria poteſtas commiſſa eſt; minime Nos latet, eandem adminiſtrandæ Confirmationis poteſtatem ex Indulto Apoſtolico ad Sacerdotem, vel Miſſionarium, pro modo neceſſitatis quandoque deferri poſſe. Hujuſmodi delegatio nec nova, nec inuſitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Noſtrorum Prædeceſſorum ſanctiſſimis innitatur exemplis. Cum enim ſæpe contigerit, Chriſtifideles Paſtoris ſolatio eſſe deſtitutos, & Epiſcopis ob diſtantiam Locorum impoſſibile vel difficile admodum fuerit, Populorum neceſſitatibus præſentes fieri; in hanc partem Epiſcopalis Miniſterii vocati ſunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chriſmate ab Epiſcopo rite benedicto & conſecrato: Ne alias contingeret, Fideles rem ſanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere ſine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulato, & ad noſtram ſanctificationem inſtituto.

Examinandum an adſit legitima cauſa.

§. 9. Apoſtolici igitur Miſſionarii, non ſuæ auctoritatis incremento, ſed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par eſt ſedulitate & diligentia inquirant, an Catholico Gregi, ſuper quo vigilias cuſtodiunt, deſit præſentia Paſtoris; an difficilis, vel impoſſibilis ſit frequens illius acceſſus; an fidelis Populus in caſu neceſſitatis verſetur; & an demum circumſtantiæ in unum collectæ præmiſſis conſonent exemplis, ac parem expoſcant providentiam. Integra porro, ſinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctæ Sedi, ut re tota ſedulo cognita, intimeque perſpecta, deliberare poſſit, an, & cui potiſſimum Presbytero, tanquam Miniſtro extraordinario, tribuenda ſit hæc auctoritas confirmandi, & Epiſcopale hoc munus obeundi.

Pravæ opiniones interim corrigendæ.

§. 10. Ipſi interim Miſſionarii, quibus datum eſt exhortari in Doctrina ſana, & eos, qui contradicunt, arguere, ſatagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obſequium erga Baptiſmum Eccleſiæ Latinæ reducatur, utque Gens illa tandem agnoſcat, pia ſanctaque ordinatione fuiſſe diſpoſitum, ut ſeorſim a Baptiſmate conferretur Sacramentum Confirmationis iis, qui in provectiori eſſent ætate, & ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Ad II. Dub. Indulgentia Eccleſiæ in recipiendis lapſis.

§. 11. Hæc quoad primum Dubium. Quo vero ad ſecundum, licet in ſui primordio Catholica Eccleſia hæreſim ejurantibus non ſemel oſtenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines ſolius Laicæ Communionis participes voluerit; ab hac tamen ſeveritate judicii ſucceſſivis temporibus temperatum eſt, & ipſi Nicenæ Synodi Patres *Canone* 8. ultro conſenſere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus conſtituti, ab errore in ſemitam veritatis reduces, nedum permanerent in Ordine Clericali, ſed etiam obtentarum Dignitarum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piæ Matris Eccleſiæ lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti ſunt Donatiſtæ. Siquidem Catholici Præſules, qui gemino adſtipulante Edicto Marcellini Pro-

ANNO 1745.

conſulis, eoſ pro agenda Religionis cauſa advocaverant in illum Conventum Eccleſiaſticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad veræ Fidei cultum, & unitatem allicerent, retentionem gradus Epiſcopalis antea adepti, veluti quoddam conciliandæ pacis præliminare, illis conſulto obtulere.

Paſtoribus convictis, qui dignoſcitur, permittuntur retinere gradus, ab Vic. Gen.

§. 12. Præclara hæc lenitatis argumenta attento Nobiſcum animo repetentes, æquum viſum eſt, ut Parochi Ritus Cophti, valide tamen ac rite ordinati, qui ex aëra errorum, in quibus verſabantur, caligine, in lucem Catholicæ veritatis emergunt, capaces ſint etiam inter Catholicos Adminiſtrationis Sacramentorum Parochialium, qua prius in Schiſmate poriebantur, quamvis hæc ipſa ſpiritualis auctoritas, nullo exiſtente Parocho Catholico, tributa etiam ſit Patribus Miſſionariis, & ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quæ ſingulis ineſt, ita temperandam eſſe decernimus, ut non omnes indiſtincte hoc Paſtorale munus ſibi aſſumant, ſed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Gregi præfecerit; qui pietate, caſtis moribus conſpicui ſint; qui bonorum exemplo præluceant; & in quorum reditu ad Eccleſiam nihil fictum, aut ſimulatum, ſed certum ſinceræ Converſionis indicium deprehendatur.

Conditio ab iis ſervand.

§. 13. Præterea qui a Vicario Generali inter alios prælecti fuerint, abſtineant ab exercitio dictæ auctoritatis, quouſque non reportaverint neceſſariam in utroque foro abſolutionem, rehabilitationem, necnon diſpenſationem ab Irregularitate, Cenſuris, & pœnis, lapſis in Hæreſim canonice inflictis. Ritu præterea Catholico adminiſtrent Sacramenta. Nullum eiſdem cum Schiſmaticis in Divinis ſit conſortium, ex quo hæreſis, pravæque mentis ſuſpicio ſuboriatur; Sed interjecto cum Schiſmaticis pariete, corde puro, conſcientia bona, fide non ficta, præcepta Matris Eccleſiæ, quæ denuo eos in Chriſto genuit, intemerate cuſtodiant.

§. 14. Ex hac porro indulgentia uberem in dies ſpiritualium gaudiorum meſſem expectamus, lucrum ſcilicet Animarum ad gremium Eccleſiæ redeuntium: Probe enim intelligent, Nos Paſtoris Jeſu Chriſti vicem in Terris tenentes, tantum quærere, & ſalvum velle, quod perierat; Oveſque inventas, non virga timoris, ſed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franc Inſt. ſpiritus quoad juriſd. & Parochor.

§. 15. Nec conqueri jure poterunt Miſſionarii ſuam auctoritatem hoc pacto videri imminutam, ſi opportune in memoriam revocaverint, quæ ab eorum Patre, & Inſtitutore S. Franciſco in ſuo Teſtamento ſcripta leguntur: *Et ſi haberem tantam ſapientiam, quantam Salamon habuit, & invenirem pauperculos Sacerdotes in Parochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum voluntatem prædicare:* Cui ſententiæ conſona ſunt documenta S. Bonaventuræ in ſuo Tractatu, *Quare Fratres Minores prædicent: Temperatiſſime*, inquit Sanctus Doctor, *diſpoſuit divina Sapientia, & inſtituit Sedes Apoſtolica, ut per Ordines prænotatas in prædicatione, & Confeſſione defectus Cleri ſuppleatur, & Animæ ſalventur, & nec in ſpiritualibus, nec in temporalibus Jus Clericorum aliquatenus minuatur.* Parique cenſura, in ſimili negotio cum Græcis Melchitis nuperrime diſcuſſo, a Nobis definitum eſt: *Licere tantum Fratribus Ordinis Minorum Sancti Franciſci Cuſtodiæ Terræ S. Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eiſque Sacramenta adminiſtrare in iis locorum, & temporum circumſtantiis, quibus omnino deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antiſtitem Græci Ritus.*

PONT. A. V.

Miſſionar. Officia.

§. 16. Neque etiam perperam timeant Miſſionarii ſibi in Vinea Domini tanquam Operariis tota die otioſis, & a bono opere torpentibus, nullam, vel exiguam occaſionem impendendi laboris eſſe relictam. Prædicandum eſt ab illis ſanctum Chriſti Evangelium, & docenda Myſteria Chriſtiano Homini neceſſaria ad æternam ſalutem; explicanda vitia, quæ declinare, virtutes, quas ſequi oporteat; adhibenda medela ſauciatis per Sacramentum Pœnitentiæ; Tum alia quoque adminiſtranda ſunt Sacramenta in ſubſidium Presbyterorum Ritus Cophti; nihil demum derelinquendum eſt, quod ad Animarum ſalutem, & Religionis incrementum pertinere poſſit. Potiſſima tamen ſolicitudo conferenda eſt, ut Sacerdotes Cophti a Fidei unitate, rectaque ſemita declinantes, erroris depulſa caligine, ad unionem, & amplexum Catholicæ Eccleſiæ revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vinea Domini Sabaoth refloreſcet, optatumque fructum ſalutis, benedicente Domino, dabit in tempore ſuo.

Ad III. & 4. Dub. Cophtorum ines in ordinat. Infantium.

§. 17. Ad tertium, & quartum Dubium gradientes, pro faciliori & accuratiori illorum examine juvat præmittere, verificare practice & in concreto apud Cophtos, quod in abſtracto, & pro ſuo ingenio diſputant inter ſe Latini Theologi, & Canoniſtæ, de Ordine ſacro Infanti ante rationis uſum, vel ante pubertatem collato. Præmaturam hujuſmodi Ordinationem apud Cophtos veteri uſu, & diſciplina invaluiſſe teſtatur Pater Thomas a Jeſu *dicto Oper. de Converſion. Gent. lib. 7. pag. 361.: Conferuntur*, inquit, *Ordines, excepto Presbyteratu, omni ætati, etiam immediate poſt Baptiſmum Parvulis, ſimulque dantur Tonſura, & quatuor Gradus, & Diaconatus. & Subdiaconatus; nec hiſce conferendis interſtitia, vel tempora particularia determinata ſunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, caſtitatem, & abſtinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, & Veneris, & tempore Adventus, & Quadrageſimæ &c. Inſuper etiam Quadrageſimis Apoſtolorum Petri & Pauli, & Aſſumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis ſpondent, & hæc vota obſervant ipſorum Parentes, donec decimum ſextum ætatis Annum, aut circiter, exegerint.*

De eodem.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Cophtos conſuetudinem aſſumendi ad Ordinem Diaconatus conſtitutos in ætate infantili, confirmat ſuo teſtimonio Carolus Franciſcus a Breno *in Manuali Miſſion. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.*; idemque uſus evincitur in Litteris P. Berna Miſſionarii Societatis Jeſu datis Anno 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis, probatæque doctrinæ Bollandiſtam: memoratis in iiſdem litteris *Cophtorum*, ſeu *Jacobitarum* moribus & inſtitutis, advertit, Diaconos promotos in ætate ſex vel ſeptem Annorum, in immenſum excreviſſe numerum, cæteroquin neceſſarium, ne Eccleſia debitis fraudetur obſequiis; neve Divina Myſteria abſque decenti Miniſtrorum cultu & frequentia cele-

PONT. A. V. ANNO 1745.

celebrentur, quemadmodum videre eſt *in continuatione Bollandi tom. 5. Menſ. Jun. p. 132.*

Ætas in Eccleſia Occid. requiſita ad recipiendos Ordines.

§. 19. Nemo adeo rudis eſt, qui ignoret in Eccleſia Occidentali diverſos Ordines, & Miniſtrorum Gradus fuiſſe inſtitutos, & in ſua rite tempora diſpoſitos. Prima etenim Tonſura initiandi ſunt præditi uſu rationis; qui in ſeptimo ætatis Anno præſumitur. Minoribus vero Ordinibus licet determinata ætas a Sacris Canonibus præſtituta non ſit, adhuc a ſeptimo ad decimum quartum Annum conferri ſolent, concurrentibus tamen in Ordinando qualitatibus deſideratis a Tridentino *ſeſſ. 23. de Reform. cap. 5. & 11.* Porro ejuſdem Tridentinæ Synodi lege cautum eſt, ad Subdiaconatum ætatem vigeſimi ſecundi Anni, ad Diaconatum vigeſimi tertii, ad Presbyteratum vigeſimi quinti, ad Epiſcopatum trigeſimi eſſe neceſſariam; eo tantum inter Sacros Ordines & Epiſcopatum recurrente diſcrimine, quod pro Sacris Ordinibus ſatis ſit unius, vel alterius reſpective Anni inchoatio, pro Epiſcopatu vero complementum trigeſimi Anni requiratur.

Ordinatio Infantis eſt illicita, ſed Valida.

§. 20. Si tamen in hujuſmodi provide inſtitutarum Legum contemptum contingeret fortaſſe ab Epiſcopo legitima auctoritate ſuffulto non ſolum Minores, ſed etiam Sacros Ordines Infanti conferri; concordi Theologorum, & Canoniſtarum ſuffragio definitum eſt, *validam*, ſed *illicitam* cenſeri hanc Ordinationem, dummodo nullo laborent ſubſtantiali defectu materiæ, formæ, & intentionis in Epiſcopo Ordinante; non attenta contraria ſententia, quæ raros habet Aſſeclas, & quæ ſupremis Tribunalibus, & Congregationibus Urbis numquam arriſit. Æque tamen certum & exploratum eſt, per hanc Ordinum collationem non ſubjici Promotos obligationi ſervandæ Caſtitatis, nec aliis oneribus ab Eccleſia impoſitis; cum electio ſtatus a libera cujuſque pendeat voluntate, & Altiſſimo noſtra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

Annon imponit onera Ordini adnexa.

Vetus diſciplina temperata eſt, quoad promotos per vim.

§. 21. Obſolevit enim vetus illa Eccleſiæ Diſcipline, quæ coacte, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, & Epiſcopatum, duro ſubjiciebat jugo ſervitutis, & obſervationis onerum & legum cuicumque Ordini impoſitarum, ſpreta quavis proteſtatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, ſpretaque declaratione animi a ſuſcepto Ordine abhorrentis. Inſuper licet uſque ad ſæculum duodecimum conſueverint Parentes Filios in infantili ætate poſitos in ſacris Monachorum Cœnobiis devovere, & Divino Famulatui mancipare, perpetuo vetito egreſſu e ſeptis Monachorum; attamen mitioribus Clementis III., Cœleſtini III., & Tridentinæ Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, & liberi arbitrii jura clamare videbantur.

Et quoad oblatorale ligioni.

Ratihabit. poſt ulum rationis emiſſa, an imponat obligationem ſervandi onera.

§. 22. Non deſunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intime ſcrutentur: Ajunt ſiquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi ſui compotes jam fuerint, diferte eſſe interrogandos ſuper intentione permanendi, nec ne, in Ordine ſibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam aſſenſerint; eo caſu cenſent eos obſtringi voto Caſtitatis; ſin minus, licitum ſit eiſdem ad ſæcularia vota tranſire, ſuſpenſa exercendi Ordinis poteſtate.

Item de Ordinato ante pubertatem.

§. 23. Alium expendunt caſum Theologi, Ordinis ſuſcepti poſt uſum rationis, ſed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinatum tunc ſolum obligari voto ſervandæ Caſtitatis, quando Ordinationem *expreſſe* ratam habuerit, vel *tacite* aliquo exteriori ſigno, puta quia miniſtraverit in Ordine ſuſcepto, vel quia penſum diurnum horarum Canonicarum more aliorum abſolverit: Quouſque ratihabitio non ſuperveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; immo cenſent tamdiu interdictum exercitium Ordinis ſuſcepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a ſacris Canonibus Promovendis ritę præſtitutam.

§. 24. Expenſa huc uſque in abſtracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Eccleſia Occidentalis informatur, facilem viam ſternunt reſolutioni non ſolum tertii Dubii, in quo quæritur: *An Diaconis Ritus Cophti licite ſint primæ, & ulteriores Nuptiæ*, ſed etiam quarti, in quo quæritur: *An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare.*

Ordinationes Infantium Cophorum valida.

§. 25. Et ſane ſi Miſſionarii, qui Dubia proponunt, ultro conſentiunt, apud Cophtos Eccleſiaſticam Hierarchiam perſeverare in ſuis Ordinibus, & gradibus apte diſpoſitam; ſi ſacræ illæ Ordinationes nullo laborant ſubſtantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ; ſi demum, ſublato illo, qui olim aderat, diffidentium opinionum conflictu, nemo eſt, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Miniſtro etiam Schiſmatico factam: neceſſario ſequitur, ut quemadmodum in Eccleſia Occidentali *valide* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis ſacer Diaconatus Ordo in infantili ætate *valide* conferatur.

Sed non imponant onera, abſque ratihabitione.

§. 26. Immo ſi in Eccleſia Occidentali, ut præmiſſum eſt, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non ſolum Pueri, ſed etiam Impuberes aſſumpti ad Ordinem ſacrum, niſi confirmata jam ætate ſuam Ordinationem expreſſe, vel tacite ratam habeant: Ex paritate rationis idem ferendum eſt in hac quoque parte judicium de Diaconis Ritu Cophto in tenera ætate ordinatis, recurrente in uno, & in altero caſu defectu liberi aſſenſus, ſingulis ad electionem, & profeſſionem ſtatus neceſſarii.

Quæ præſcribitur exploratio voluntatis, ad normam Concil. Toletl II.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato *in Can. de iis, diſt. 28.* ubi ſermo inſtituitur de iis, *quos voluntas Parentum a primis Infantiæ annis Clericatus Officio mancipavit*, hæc diſciplinæ regula opportune præſcribitur: *Ubi octavum decimum ætatis ſuæ compleverint annum, coram Cleri Plebiſque conſpectu voluntas eorum de expetendo Conjugio ab Epiſcopo perſcrutetur, quibus ſi gratia Caſtitatis Deo inſpirante placuerit, Subdiaconatus Miniſterium, habita probatione Profeſſionis ſuæ, a vigeſimo anno ſuſcipiant &c. Quibus autem voluntas, propriæ interrogationis tempore, deſiderium nubendi perſuaſerit, conceſſam ab Apoſtolo licentiam auferre non poſſumus.* Canonicæ hujus ſanctionis littera aperte edocet, Infantes a Parentibus Eccleſiaſticis Miniſteriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Epiſcopo interrogari oportere, an velint in ſancto perſeverare propoſito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujuſmodi recte agendi ſemita non deflectat Præfectus Miſſionis; ſed Diaconos in prima ætate ordi-

ANNO 1745. ordinatos aperte interroget per se ipsum, si commode fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, & quæ illorum sit mens & voluntas, diligenter exploret.

Quæ fiat expl. stat. anno XVI.

§. 28. Hæc porro interrogatio, & inquisitio fiat postquam Diaconi Decimum Sextum ætatis Annum excesserint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quo, juxta Trid. Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnia Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant, nulla Ecclesiastica lege, vel præcepto, ad recitandum Officium Divinum, vel preces a Clero Cophto usitatas compelli.

Qui sæcularia vota te leg. ils non prohibentur secundæ nuptiæ.

§. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum, Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis aditum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate secundi Matrimonii Sacræ clamant Litteræ, & Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Fœminas sermonem instituens Apostolus in *Epistola ad Romanos c. 7. Si autem*, inquit, *mortuus fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non sit adultera, si fuerit cum alio Viro:* Et in II. *ad Corinth. cap. 7.*: *Dico autem non Nuptis, & Viduis: Bonum est illis, si sic permaneant, sicut & Ego. Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere, quam uri.* Demum Ep. I. ad Tim. *c.* 5. florentis ævi Viduas denuo ad Matrimonium, & ad sobolem procreandam hortatur, ne forte in contemptum Castitatis sordibus incontinentiæ coinquinentur. Qua freti auctoritate Orientalis Ecclesiæ Patres graviter erroris arguunt, & tamquam hæreticos damnant, qui putant, post primæ Uxoris obitum nefas esse ad secunda vota transire, ut videre est apud Petrum Arcudium *de Concordia Eccles. Occident. & Orient. l. 7. cap. 27.*

Contradicent per severare in ministerio Ecclesiæ.

§. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti, completo decimo sexto anno, Interroganti, & illorum voluntatem inquirenti serio ac deliberate responderint, velle se in adepto Ordine perseverare, & Ecclesiasticis vacare muneribus; eo casu sub districti severitate judicii Secundæ Nuptiæ illis aperte interdicantur, clamante Apostolo, Ep. I. ad Tim. *c.* 3. *Diaconi sint unius Uxoris Viri.*

Quibus inhibetur etiam omnis bigamia.

§. 31. Insuper, cum Personas Deo consecratas maxime puritas, sanctitasque decant, provide *Canones Apostolici* 17. & 18., quos præcipua veneratione, & cultu Ecclesia prosequitur, prohibent Episcopis, Presbyteris, & Diaconis nedum *bigamiam propriam*, quæ profluit ex secundo Matrimonio, sed etiam *similitudinariam* ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel Corrupta, contracto. Disposita per Canones Apostolicos innovata fuerunt *in Canone* 3. Concilii Trullani; cujus auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, & veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, & Zonaras inferiori loco citandi) præfati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum, qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pellicem retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissam; aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiaconum fieri, juxta decimum septimum & decimum octavum Apostolorum Canones, decernunt.* PONT. A. V.

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas *loc. cit.* propius ad rem accedens, testatur, Diaconos Cophtos vinculo secundi Matrimonii alligatos *adepto gradu excidere*, & ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Disciplinæ satis firmum rationis præsidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero & deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, & novum quoddam vitæ genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subjecisse Legibus Ordini ratificato, & vitæ instituto necessario connexis, ac Legi præsertim prohibenti secunda Connubia, & Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire. Sub adepti gradus periculo.

§. 33. Toti hactenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua *de primis* attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat. De matrimonio Diaconor.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad augendam Clericalis Militiæ Sanctitatem, utraque Ecclesia Occidentalis, & Orientalis æque præscripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Cœlibatu versari debere, & hanc custodiendæ Castitatis obligationem numquam remiserit aliarum Mater & Magistra Romana Ecclesia: Secus tamen contigit tractu temporis in Ecclesia Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter. dist.* 31., *c. quæsitum de penit. & remiss.*, *& cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonæ sunt Literæ Apostolicæ felic. record. Gregorii XIII. Prædecessoris Nostri datæ ad Patriarcham Maronitarum, legendæ apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi: *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, eumque id illis numquam interdixerit Ecclesia, nec videtur interdicendum Maronitis; Lex enim Cœlibatus semper gravis visa est Græcis, propterea Conjugium permissum est illis &c. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui cœlibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur.* Disciplina Eccles. Occid. & Orient. quoad Cœl. Sacror Ministrorum.

§. 35. Junguntur Matrimonio Græci in Minoribus Ordinibus constituti, & Uxore retenta, ad majores Ordines, & ad Sacerdotii gradum rite promoventur: Ubi tamen contigerit, eos in Statu Cœlibi Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii dejiciuntur, ut fuse edocet *Glos. in Can. Diaconi dist.* 28. Quid apud Græcos.

§. 36. Quin obstet declaratio, & protestatio de expetendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis; qua concurrente, compatibiles videntur Nuptiæ cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad præscriptum *Canonis* 10. Concilii Ancyrani, relati *in Canon. Diaconi. dist.* 28.: *Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, & dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, ii si Uxorem postea duxerint, in ministerio maneant, ee quod hoc sit illis* Nuptiæ post susceptum Diaconat. interdictæ.

ab

PONT. A. V. ANNO 1745.

ab Episcopo concessum ; si qui autem, hoc silentio praterito, & in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu cessent : Siquidem Balsamon, qui Canonem illum accurate expendit, expresse rejicit in illo disposita, inquiens : *Hunc Canonem ne sequaris* ; & innixus solidiori doctrinæ Sexti Canonis Synodi Trullanæ, inefficacem esse concludit assensum dictæ protestationi quoquo modo præstitum ab Episcopo Ordinante : *Sextus enim Canon* (sunt illius verba) *Synodi in Trullo deponendos decrevit Presbyteros, & Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod sit autem contra Canones, nec ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, concedetur, ut quod consistere nequit.*

Ordinati, Matrimonium ne quidem erant, post ratificatam protestationem.

Confirmatur.

§. 37. Eadem est quoque Sententia Zonaræ de Canone supra relato Concilii Ancyrani ; immo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyrani, & Trullani, qui inter se colliduntur, sextæ Synodi Decreta sequenda proponit : *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextæ Synodi Canon, qui & posterior fuit, & magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet :* Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhæret partibus Concilii Trullani ; Ait enim : *Sed huic Canoni opponitur sextus sextæ Synodi Canon, non omnino ei, qui Celebs ad Hypodiaconi, aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Feminam conjungere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon ; sed hic in desuetudinem abiit.*

Etiam post ejusmodi schisma.

§. 41. Nec opitulari quoquo modo potest Cophtis salutare propositum ejurandi Schismaticorum errores, seque devovendi ex animo unioni Catholicæ Romanæ Ecclesiæ. Si enim Divina tantum adspirante aura, nulloque humano impellente consilio, in piæ Matris gremium se receperint, & ad Nos confugerint ; facile etiam intelligent, ejusdem Catholicæ Ecclesiæ Disciplinæ & observantiæ eos conformari oportere ; Ideoque subjici legi Cœlibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Græci, in Romana Ecclesia sancte & inviolate custodiunt.

De recitatione Divini Officii.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum ; de quo instituitur quæstio *in quarto Dubio*.

Ecclesiæ Occidentalis Lex eam imponit Sacris Ministris.

§. 43. In Ecclesia Occidentis imposita est Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Cohæret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canonicarum ; Illudque veteri traditione acceptum, & immemorabili consuetudine in more positum fuisse, docet communior Theologorum opinio.

Matrimonium Diaconi Græci, & illicitum & nullum.

§. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac diffidii : An solum illicitum, vel potius illicitum & invalidum reputari deberet Matrimonium initum in Ecclesia *Orientali* post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum & irritum reputatur in Ecclesia *Occidentali*. Placuit sane pluribus, *validum*, sed *illicitum* censeri debere hujusmodi matrimonium, cum quia Canonicæ Sanctiones, & Decreta Ecclesiæ Occidentalis illud irritantia, protendi non possunt indole sua ad Ecclesiam Orientalem ; Tum quia Canones Synodi Trullanæ, quorum semper a Græcis commendata fuit auctoritas, nullibi expresse annullant, & irritant matrimonium post Sacros Ordines contractum. Strenue contra pugnarunt alii pro omnimoda invaliditate : Et saniori certe consilio ; utpote tuentes sententiam majoribus suffragiis suffultam, & menti Congregationum Urbis consentaneam. Nullitatem Matrimonii satis erui posse judicarunt ex ipso *Can.* 3. Concilii Trullani his verbis: *Eis nefario videlicet dissoluto Conjugio*.

Similis consuetudo in Ecclesia Orientali.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, & testimonio Monachorum Ritus Cophti in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non prætermisimus, Diaconi, Subdiaconi, & Presbyteri Ecclesiæ Orientis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini ; quia vero positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, & sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

Consentit auctoritas Imp. Justiniani.

§. 39. Favet etiam eidem Sententiæ auctoritas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a Gothofredo illustrato *lib. 1. de Episc., & Cleric., Novell.* 45. hujusmodi Nuptias Nefarias, & incestuosas appellat ; & soboli inde procreatæ notam illegitimitatis, & turpem Paternæ incontinentiæ maculam inurit. Et licet in Juribus Ecclesiasticis Potestati Laicæ sola relicta sit gloria obsequendi, non auctoritas imperandi ; In subjecto tamen casu loquitur Imperator relative ad SS. Canones, ibi : *quæ & Sacris visa sunt Canonibus*.

Quæ legis vim habere debet ; in desuetudinem fuit de Matrimonio.

§. 45. Memoriæ proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Prædecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, & Apostolicæ Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum : *Cremus*, inquit Patriarcha, *Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas :* En Apostolica Definitio relata in sæpe memorato Opere P. Thomæ a Jesu: *Tenentur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, & a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio*. Quæ de re, si Disciplina Ecclesiæ Orientalis subjicit obligationi & præcepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine constitutos ; Eadem sane obligatio, idemque præceptum persolvendi Horas Canonicas *more suæ Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum præstitere Ordini Sacro in infantili ætate suscepto.

Cophti in infantia

§. 40. Omnia itaque in unum perstringen-

§. 46. Sa-

ANNO 1745. Præmissa quatenus procedant.

§. 46. Satis hæc videri possunt pro examine tertii, & quarti Dubii, semper tamen præ oculis habita firmiterque retenta hypotesi, quod quæstio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima ætate Ritu Cophto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, & post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu cœlibi, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

De his qui Ordinationem tacite ratam habuerunt, & Nuptias contraxerunt, ante curatum Schisma.

§. 47. At suspicari Nobis non temere licet, crebrius in praxi alium dari casum a præmissa hypotesi longe diversum. Sæpissime etenim contingit, a Diaconis apud Schismaticos in ætate infantili ordinatis, ubi ætas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expresse, saltem tacite, v. gr. ministrando in Ordine suscepto; & ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus, in quibus versantur, quærunt in sinu Catholicæ Ecclesiæ salutare perfugium, sub spe tamen obtinendæ Dispensationis super Matrimonio jam inito, ut in statu conjugali legitime perseverent.

Ni fallor hæc ab Uxoribus separandi.

§. 48. Casus iste quo frequentior est, eo etiam explicatu difficilior. Etenim si, ad tramites jam expensorum rationum, ipso jure irrita sunt Matrimonia post Ordinem Sacrum contracta; necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiæ non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, sed illico separari debere a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem obicem obtrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstare, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur?

An expediat dispensationem concedere.

§. 49. E contra vero si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta Dispensatione exequutioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiæ Orientalis, nulla sint & irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, & acerbe quererentur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticæ Disciplinæ.

Si dispensetur, ne essentia effet renovatio consensus.

§. 50. Insuper cum res sit de Matrimonio in radice nullo; Dispensatio suffragari non posset, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiæ rite præstito a Conjugibus consensu. Hanc vero renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam aleæ; probe intelligentes, unum, & alterum Conjugem posse pro libito abstinere a præstando assensu, immo potiri facultate se se in libertatem vendicandi.

Facultas dispensandi alias a S. Sede concessa.

§. 51. Cæterum, ut mox innuimus, indubiis Ecclesiasticæ Historiæ monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perseverarent in fœdere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicæ Literæ sel: rec: Innocentii IV. Prædecessoris Nostri Anno 1244. datæ ad Magistrum & Priorem Fratrum Prædicatorum Terræ Sanctæ, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, *Qui deputantur ad prædicandum Jacobitis, Neostritis, Giorgianis, Græcis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis &c. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, & casibus a Divina minime Lege prohibitis, Matrimonia contraxerunt, remaneant in eisdem.* Extat dictarum literarum Exemplar autenthicum Romæ in Archivo Ordinis, exscriptum ad fidem Autographi asservati in Cœnobio Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bullario Dominicano, edito & illustrato ab Antonino Bremond dicti Ordinis Alumno *tom.* 1. *pag.* 136. PONT. A. V.

Suspenditur Resolutio.

§. 52. Sed hæc exempla tanti non sunt, ut Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi negotio, in quo multa desunt, quæ scitu digna sunt, hæremus adhuc; & præcipuum Pontificæ solicitudinis munus esse intelligimus, nihil intentatum relinquere, quod ad singulas circumstantias enucleate assequendas pertinere possit.

Missionarii jubentur circa subjecta capita distincte referre.

§. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis, ac Præfecti Missionis, cæterorumque Missionariorum, ad quos præsentem Instructionem deferri volumus, Articulis infra subjectis congruum ac dilucidum exhibere responsum, Nosque certiores quam primum efficere, ut tandem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus alicujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ecclesia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hodie sunt, statu manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus Presbyteris facultatem extraordinariam administrandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel quibus dicta facultas tuto delegari possit, ut Sacro Chrismate præcipue liniantur Filii orti a Parentibus Catholicis post hæresim ejuratam, & abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facultatis, expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur administrando Confirmationem Infantibus immediate post Baptismum (nisi in casu necessitatis), sed in ea tantum ætate, qua Confirmandus virtutem Sacramenti valeat mente percipere.

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus præfertur. An Diaconi ordinati in ætate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, & in statu cœlibi, itaut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cum compertum sit, teste P. Benart, *eos a Puero functionibus Ecclesiasticis assuescere*, & in magno numero ordinari, *ne aliquando desint, qui Ecclesiæ Ministeriis operam navent.*

V. An & quomodo tolli possit, & radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, & inducendi, quoad ætatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicæ Fidei præsidium, & Disciplinæ Ecclesiasticæ augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitæ, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess.* 23. *cap.* 12.

VI. An plus commodi & utilitatis vel potius scandali & detrimenti allatura sit rei Catholicæ Dispensatio super Matrimonio inito post Ordi-

PONT. A. V. Ordines Sacros; libratis in utramque partem omnium rationum & circumſtantiarum momentis.

Adhortatio. §. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quæ Evangelici Præcones, ad Animarum ſalutem, ad Catholicæ Fidei propagationem, & ſpirituale ſolatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna eſſe cognoverint. Interim Deum, a quo ſancta deſideria, recta conſilia, & juſta ſunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Paſtoribus ſuorum chariſmatum dona multiplicet, eiſdem optati eventus auſpicem, Apoſtolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Dat. die 4. Maji 1745. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die IV. Maji MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

CXXX. ## DE JEJUNII DISCIPLINA

Conſervanda, vel reintegranda. De Diſpenſationibus generalibus pro Oppidis, aut Diœceſibus integris, nonniſi certa ratione, & juſta de cauſa, petendis, & concedendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis univerſis, gratiam & communionem Sedis Apoſtolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificis pro conſervatione Eccleſiaſticæ Diſciplinæ. LIBENTISSIME quidem ampiectimur, quæ Nobis offeruntur, occaſiones ad Veſtros animos excitandos, ut Eccleſiaſticæ diſciplinæ reparandæ ſedulam curam conferatis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, evecti fuimus, conjunctam eſſe intelligimus ſolicitudinem aliarum Eccleſiarum, Nobiſque commendatam, qui plane tenuitatem virium noſtrarum non ignoramus.

Jejuniorum obſervantia a Conc. Trid. Epiſcopis commendata. §. 1. Cum itaque præſentium literarum argumentum totum ſit de Jejunio, quod tempore Quadrageſimæ, veteri Eccleſiæ inſtituto ac lege, Fidelibus indicitur; ſupervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadrageſimæ Inſtitutione, & Patrum, & Conciliorum omnes ſuper hac re in medium proferre auctoritates. Difficile id quidem Nobis parum videretur: ſed potius alienum, & nullo modo conſentaneum Vobis, quos doctrinæ laude, Canonum, & Sacræ Hiſtoriæ cognitione præſtantes arbitramur. Porro ad ſcribendas has literas adducti fuimus graviſſimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ *ſeſſ. 25. de Reformat.* præcipit Epiſcopis, omne ſtudium impendere, ut Fideles ipſorum curæ traditi magna religione perficiant ea, quæ a Sacris Canonibus præſcribuntur: *Ut illis omnibus, & iis præcipue ſint obſequentes, quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, & jejunia.*

Pontificis ſententia circa quæſtiones de Jejunio. §. 2. Ubi primum Bononienſem Eccleſiam adminiſtrandam ſuſcepimus (ad quam beneficio Clementis XII. ſel: rec: ab Sede Anconitana tranſlati ſuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Inſtitutionum Noſtrarum pro Viris Eccleſiaſticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime ſolvendos Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam cauſam, & legitima prius auctoritate interpoſita, quadrageſimæ abſtinentiam non obſervarent, minime, inquam, ſolvendos a jejunio, itaut liceret ipſis quolibet die menſam bis inſtituere, non unica vice, veſpertina ſuperaddita Refectione, quæ permitti jejunantibus conſuevit. ANNO 1745.

Leges ad eas diſcernendas promulgatæ. §. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, & præſtantiſſimis quoque Viris demandavimus, ipſam diligenter accurateque perpendere, ac ſuas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujuſmodi controverſiæ finem tribuere conſtituimus, illudque decrevimus, ne ulla in poſterum, ſive peculiaris, ſive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad menſam tempore Jejunii, vel Quadrageſimæ, niſi conditio ſervandi Jejunii, ſive unius comeſtionis, interponatur; & illud quoque monitum addatur, nequaquam licere menſam eandem carne, ac piſcibus inſtruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quæſtionibus, exiſtimavimus unicam ſingulis diebus comeſtionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum Jejunium indicitur, rite obtinuerunt; & pravam illam conſuetudinem, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in menſam cum piſcibus, poſtquam ipſi Quadrageſimalis abſtinentiæ præcepto ſoluti fuerunt, ob eam potiſſimum cauſam, quod grave detrimentum ſaluti ab eſu piſcium accipiant.

Quæ executioni mandatur. §. 4. Hæc apertiſſime conſtant ex noſtris Apoſtolicis Literis, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Epiſcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primæ incipiunt: *Non ambigimus*, alteræ vero: *In ſuprema*. Nos profecto nulli unquam elargiti ſumus veſci carnibus, cum tempus Quadrageſimæ, ſive aliud Jejunium præcipitur, niſi indicta, ſcriptaque conditione, quam ſuperius commemoravimus. Maximam pariter lætitiam percæpimus, cum redditæ Nobis fuerunt plures Epiſtolæ, ac Mandata veſtra, Literis noſtris Apoſtolicis omnino conſentanea, quibus pro virili parte contendiſtis adducere Populos vobis ſubjectos, ut propoſitam in illis diſciplinam pie ſervarent.

Exiſtere difficultates per organum Pœnitentiariæ Apoſt. ſolvuntur. §. 5. Iterum promulgatis iiſdem Apoſtolicis Literis, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ ſunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura ſuſpicati fuimus. Plures etiam quæſtiones propoſitæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipſius Legis verbis, vel ſenſu penitus corruant ac diſſolvantur. Attamen Sacro Tribunali noſtræ Pœnitentiariæ, rerum hujuſmodi conſcio ac peritiſſimo, eaſdem quæſtiones expendendas commiſimus, quibus omnibus plene cumulateque, quoties opus fuit, ſatisfecit.

Archiep. Compoſtellæ plura dubia propoſuit. §. 6. Archiepiſcopus Compoſtellæ, in Hiſpaniarum Regnis Primus Inquiſitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epiſtolam, qua plures recenſebat difficultates, quæ

ANNO 1745. quæ Literis noſtris Apoſtolicis adverſabantur, quominus executioni mandarentur; eo quod nonnulli Theologi in diverſas opiniones ac ſententias abirent in ſolvendis quibuſdam quæſtionibus, quibus Literæ noſtræ Apoſtolicæ cauſam & occaſionem præbebant; ac proinde de illis Judicium Noſtrum exquirebat; Equidem Archiepiſcopi Literæ Nos graviſſimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæſtiones in ipſis expoſitas percurrimus, viſum Nobis eſt non quidem expeti, ut iis quæſtionibus reſponſum fieret, ipſiſque ſolutis, nullum impedimentum, ſive obſtaculum noſtris Literis Apoſtolicis ſupereſſet; ſed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipſæ minime adducerentur. Accedit etiam, quod Epiſtola Archiepiſcopi multis argumentationibus, & obſcuris vocibus redundabat; quamobrem, licet plures hortatentur, ne ullum Archiepiſcopo reſponſum redderemus; illi tamen ſatisfecimus, res præcipuas ex ejus literis delibantes, & quæſtiones omnes ad certum numerum redigentes. Primum Noſtris occupationibus tribuendum teſtati ſumus, quod tarde ipſi reſponſum daremus, ejus ſtudium commendavimus, & etiam magnopere probavimus, quod anceps ac dubius ad hanc Sanctam Sedem confugerit, ut conſilium expoſceret. Deinde prolatis quæſtionibus ſatisfacere non prætermiſimus, illum tamen monentes de inſtituto Summorum Pontificum, qui leges condere ſolent, diſciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi cauſas objiciunt, ut quæ conſtituta ſunt, perturbent ac evertant.

Quibus Pont. fuit ſatisfactum pro I. ejus A. ad.

Ne pro rerum habentur in noſtilibus.

§. 7. Vix redditis Literis, Archiepiſcopus paulo poſt vitæ curſum abſolvit: Itaque non immerito ſuſpicamur, reſponſa Noſtra, quæ literis continebantur, haud cognita fuiſſe & perſpecta illis, qui quæſtiones excitaverant. Poſt hæc alii pariter ex Hiſpanis Epiſcopis nonnullas ex iiſdem quæſtionibus Nobis propoſuerunt; quare iiſdem reſponſis uſi ſumus, quæ tradita prius Archiepiſcopo Compoſtellæ a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam præſtantes inter Italos Theologi, qui Literas noſtras Apoſtolicas datas anno 1741. egregiis commentariis illuſtrarunt: Idem contigit Reſponſo, quod fecimus Archiepiſcopo Compoſtellæ *die* 8. *Julii anno* 1744., quod ſane integrum ſuis Libris præfigendum curaverunt.

Earum exemplum Epiſcopis mittit.

§. 8. At quoniam Libri ejuſmodi ad Vos fortaſſe nondum pervenerunt, vel curis aliis diſtenti illos percurrere minime potuiſtis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum ſæpius eſt) ad Archiepiſcopum Compoſtellæ jam pridem ſcripſimus, ut quæ diſciplina Veſtris in Diœceſibus tenenda ſit, plane cognoſcatis, ac ne Vos deterreant difficultates, ſi quæ a captioſis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apoſtolici Brevis ſuperius impreſſi num. XCIX. *pag.* 216.

Quæſtionibus hiſce ſublatis, ubi abuſus tolendi.

§. 9. Cum hæc ita ſe habeant, ſatis muneri noſtro feciſſe videmur, ne illi, quibus licet carnes edere, cum Jejunium tempore Quadrageſimæ, vel extra Quadrageſimam Fidelibus præſcribitur, unius comeſtionis limites excedant, ac ne piſcibus ſimul & carnibus parari ſibi menſam patiantur, neve cavillationes perſcrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc ſuperſunt, quæ remedium a Nobis depoſcunt. PONT. A. V.

Diſpenſationes petentes ſæpe nimis ſæpe petunt.

§. 10. Siquidem advertimus jam multis ab hinc annis non ſolum plures in qualibet Italiæ Urbe, veſtra auctoritate, diſſolvi a Quadrageſimali abſtinentia, ſed etiam magno ſtudio contenditis, ut univerſam Civitatem, totamque Diœceſim eadem abſtinentia liberemus: Hinc factum eſt, ut in quibuſdam Civitatibus ac Diœceſibus jam per multos annos Fideles univerſi, abſque ullo diſcrimine, carnibus per Quadrageſimam utantur.

Quid inde timendum.

§. 11. Id quidem maximam Nobis affert ſolicitudinem, eo quod deprehendimus certis Teſtimoniis, in quibuſdam Regionibus Septemtrionis, toto Quadrageſimæ curſu, lactis & ovorum uſum libere permitti, quia per plures annos eandem facultatem petierint, & ab Sede Apoſtolica conſecuti fuerint: quamobrem illi Populi ſibi in animum induxerunt, non eſſe rurſus ad Pontificem confugiendum pro hujuſmodi facultate impetranda, ſed priores conceſſiones ſingulis annis acceptas ſufficere, ut lactis & ovorum conſuetudo per Quadrageſimam comprobetur.

Conc. Trid. mens circa diſpenſationes.

§. 12. Præterea maximi facienda eſſe ducimus ea verba Trident. Concil. *Seſſ.* 25. *cap.* 18. *de Reſor. Sicuti publice expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, evenientibus caſibus, & neceſſitatibus, pro communi utilitate ſatisfiat; ſic frequentius Legem ſolvere, exemploque potius, quam certo perſonarum, rerumque delectu, petentibus indulgere, nil aliud eſt, quam unicuique ad Leges tranſgrediendas aditum aperire.*

Pontificia ſanctio jam edita.

§. 13. In Literis noſtris Apoſtolicis, quas *anno* 1741. ad omnes Catholicos Epiſcopos dedimus, huic corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illiſque verbis, quæ rurſum hic ſubjicimus: *Debitum igitur Paternæ uniuſcujuſque veſtrum ſedulitatis & charitatis officium jure poſtulat, ut omnibus notum faciatis & annuntietis, nemini quidem ſine legitima cauſa, & de utriuſque Medici conſilio, multitudini vero, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiſcriminatim integræ, nonniſi graviſſima, & urgente neceſſitate, & in caſibus per Sacra Canonum Statuta præſcriptis, cum debita Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadrageſimali Jejunio diſpenſationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec audaciter ſidenterque uſurpandam, nec ſuperbe & arroganter ab Eccleſia, ſicut alibi in more poſitum eſſe accipimus, eſſe poſtulandam.*

Ratio ſervata in concedendis Diſp. generat.

§. 14. Porro Nos hanc normam ſecuti ſumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadrageſimali abſtinentia immunem declaravimus. In primis loci Epiſcopus id poſtulare a Nobis debuit, ac de graviſſima, urgentique neceſſitate ſuum teſtimonium interponere. Deinde carnes minime permiſſæ fuerunt, ſi lactis, & ovorum uſus ſatis eſſe videretur. Tum vero facultas edendi carnes tribui ſolum conſuevit, cum interpoſito Epiſcopi teſtimonio id omnino neceſſarium judicaretur; nec ſufficiens neceſſitati remedium afferri conſtaret, ſi ova ſolum, & lacticinia concederentur. Quoties autem abſtinentia Quadrageſimæ noſtra auctoritate ſoluta fuit, certos tamen dies præſcripſimus, quibus integra abſtinentia ſervaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigilias præcepto

PONT. A. V. ANNO 1745.

cepto obeundas, dies Majoris Hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recenſuimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abſtinentiam Feriis ſextis, ac Sabbathis, etiamſi facultas a Nobis tradita, lactis & ovorum uſum ſolum complecteretur. Poſtremo eam conditionem ſemper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comeſtionis ullo modo violaretur, ac ne ſimul in menſa carnes & piſces apponerentur.

Verificatio cauſæ ab Epiſcopo judicio pendet.

§. 15. Dum rationem hujus conſilii noſtri ſerio perpendimus, haud plene acquieſcimus, ob eam ſolicitudinem ac dubitationem, ne cauſa ab Epiſcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad ſolvendam Quadrageſimæ abſtinentiam, ejus naturæ fortaſſe non ſit, quæ veram & urgentem neceſſitatem contineat. Quippe illud Nobis ſemper ante oculos propoſitum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconſulto ac temere faciamus. Hærent pariter animo defixa Sancti Bernardi verba ab Pontificem Eugenium *lib. 3. de Conſideratione cap. 4.*: *Facitis hoc, quia poteſtis: Sed, utrum debeatis, quæſtio eſt, & quomodo:* Attamen fidem præſtitimus iis, quibus præſtanda fuerat, Epiſcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri poteſt ſolicitudo peculiarium Eccleſiarum, ac Diœceſum, niſi fides habeatur Epiſcopis, a quibus illæ adminiſtrantur. Sed in poſterum, ut graviſſimum hoc negotium tutius, quam fieri poſſit, geratur, moleſtum vobis non ſit, animum iis advertere, quæ ſubjicimus.

Cauſa pro concedidis diſpenſationibus perſimilibus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Prædeceſſore Noſtro *Cap. Conſilium, de obſervatione jejuniorum*, inter cauſas legitimas ſolvendi abſtinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenſeri veram, & exiſtentem reipſa ægritudinem: *Preterea de illis, qui in Quadrageſima, vel in aliis jejuniis ſolemnibus infirmantur, & petunt ſibi eſum Carnium indulgeri, ſpondemus: quod, cum non ſubjaceat legi neceſſitas, deſiderium infirmorum, cum urgens neceſſitas exigit, ſupportare potes & debes, ut majus periculum in eis evitetur.* Idem ſtatuerant multo ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani *Can. 9.*, quod anno 653. celebratum fuit: *Quiſquis abſque inevitabili neceſſitate, atque fragilitatis evidentis languore, ſeu etiam ætatis impoſſibilitate, diebus Quadrageſimæ eſum Carnium præſumpſerit attentare, non ſolum erit reus Reſurrectionis Dominicæ, verum etiam alienus ab ejuſdem diei Sancta Communione... Illi vero, quos aut ætas incurvat, aut languor extenuat, aut neceſſitas arctat, non ante prohibita violare præſumant, quam a Sacerdote permiſſum accipiant.*

Aliæ omnibus requirentur pro generalibus.

§. 17. Nemo eſt, qui non intelligat hujuſmodi cauſas ſatis eſſe, ut aliqui a Jejunii legibus & abſtinentia immunes exiſtimentur; non autem, ut Populus, vel integra Civitas idem privilegium obtineat. Quis enim ſibi perſuadere poſſit, Cives univerſos alicujus Urbis, vel Diœceſis, eodem tempore graviſſimo morbo teneri, vel in eodem diſcrimine verſari omnes, ut periculoſam ægritudinem contrahant? Niſi forte eos morbos intelligamus, qui ab aeris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulo poſt verba faciemus. Quis credat unquam, Populum univerſum alicujus Diœceſis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema ſeneſtute confectum?

Quadrageſimalium cibarum carnes non eſt cauſa ſufficiens pro diſpenſa.

§. 18. Neque vero cauſa ſufficiens habenda eſt, ut aliqua Civitas, vel Populus abſtinentia Quadrageſimali liberetur, ipſique Carnes permittantur, ſi forte piſces, vel ova caro pretio vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii vitæ ſuſtentationem labore ac ſudore ſibi comparant, alii vero patrimonio ac divitiis ſatis ſuperque abundant. Itaque, ſi pro emendis piſcibus grave pretium ſolvendum ſit, id quidem egenis Civibus, non vero divitibus ſuffragatur. Id aſſerunt etiam nonnulli Theologi haud ſeverioris diſciplinæ, quorum ſententiam recenſuimus Capite nono Libri tertii noſtrarum Inſtitutionum, quas Bononiæ Typis impreſſimus.

Nec Militum ratione.

§. 19. Illud etiam inane commentum prorſus exiſtimare debet, ſolvendas eſſe abſtinentia Quadrageſimæ Civitates, vel Diœceſes, ubi exercitus verſantur, eo quod Milites in iis locis permanentes abſtinentiæ leges minime obſervant. Id potius animos Civium inflammare deberet ad jejunium rite religioſeque ſuſcipiendum, ut nempe Milites tanta virtute temperantiæ permoti, ipſorum exemplum ſequantur. Illud ſolum pro legitima cauſa in medium proferri poteſt, Copias Militum tantam afferre Civitati penuriam herbarum, atque olei, licet Quadrageſimæ Jejunio non obtemperent, ut harum rerum pretia ſummopere augeantur. Tunc autem eadem ſtatuenda ſunt, quæ paulo ante diximus, cum piſces, & ova cariori pretio comparantur.

Nec alia ex peculiaribus cauſis ſupra recenſitis.

§. 20. Igitur peculiares morbi, quamvis frequentes, in poſterum pro cauſa ſolvendæ abſtinentiæ non adducantur, niſi forte Civibus univerſis iidem morbi communes habeantur ob aliquam aeris corruptionem: neque in poſterum herbarum, olei, piſcium, & ovorum pretia tanti ponderis eſſe cenſeantur, ut omnis Civitas, vel Diœceſis, ab inſtituto Quadrageſimæ Jejunio ac temperantia liberari contendat Quod ſi veras, ac legitimas a Nobis cauſas ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas potiſſimum percenſebimus, quarum prima ex jure Canonico, altera vero ab ipſa rerum magiſtra experientia deprompta eſt.

Cauſa legitima I. Deficientia piſcium, olei &c.

§. 21. Innocentius III., quem ſuperius nominavimus, *eodem Cap. Conſilium, de obſervatione jejuniorum*, Archiepiſcopo Bracarenſi poſtulanti, qua pœna plectendos judicaret illos, qui tempore Quadrageſimæ a Carnibus non abſtinuerant ob ſummam rerum caritatem, & anguſtiam, itaut plures fame enecarentur, reſpondit his verbis: *Cum autem quæſieris, quæ ſit illis pœnitentia injungenda, qui diebus Quadrageſimalibus, tempore quo tanta famis media ingruebat, quod magna pars populi propter inopiam annonæ periret, carnes comedere ſunt coacti; reſpondemus: quod in tali articulo illas non credimus puniendas. Preces tamen Domino pro illis & cum illis effundas, ne ipſis aliquatenus imputetur; quia bonarum mentium eſt, ibi timere culpam, ubi culpa minime reperitur*; Si quis hoc tempore Epiſcopus, adductus exemplo Bracarenſis Antiſtitis, idem conſilium peteret a Sede Apoſtolica, tanquam ineptus, ac ſimplex haberetur; Sed illo Eccleſiæ feliciſſimo ſeculo maximi pendebatur, uti

Diſciplinæ veteris elogium.

ANNO 1745.

æquum eſt, Quadrageſimæ præceptum. Hinc magna ſeveritate inquirebantur illi, qui minime paruiſſent, licet talis cauſa intercederet, ut liberi ab eodem præcepto viderentur: nec ulla ratio habebatur Virorum Principum, licet ipſorum incolumitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta putaretur; uti Nos fuſe oſtendimus in decima quinta noſtrarum Inſtitutionum Libri primi. Sed iis omiſſis, & aliis bene multis, quæ in hanc rem congeri a Nobis poſſent, illud primum delibabimus ex reſponſo Innocentii III., tunc Quadrageſimæ abſtinentia ſolvi poſſe integram Civitatem, vel Diœceſim, cum reipſa non ſuppetunt ea, ſine quibus præceptum Quadrageſimæ obſervari nequit. Itaque ſi revera in aliquo loco neque oleum, neque piſces comparari poſſint, tunc Incolis ejuſdem loci permitti fas eſt, ut lacte, & ovis utantur: Si hæc autem revera deficiant, tunc Carnis, ſalubris tamen, edendæ faculta concederetur, interpoſita ſemper jejunii ſervandi conditione.

Exemplum diſpenſationis conceſſæ pro Inſula S. Dominici.

§. 22. Inſula Sancti Dominici in America Meridionali in temporalibus paret Chariſſimo in Chriſto Filio noſtro Ludovico Galliarum Regi Chriſtianiſſimo, nec ei ullus præeſt Epiſcopus. Præfectus Patrum Societatis Jeſu anno 1742. a Nobis quæſivit, an ex conceſſione ſibi facta a Sede Apoſtolica diſpenſandi ſuper eſu carnium, ovorum, & lacticiniorum tempore jejuniorum, & Quadrageſimæ, dici poſſet, ſibi etiam datam fuiſſe facultatem diſpenſandi nedum particulares perſonas, ſed etiam multitudinem hominum, & omnes ſui diſtrictus Incolas, quando coram Deo id expedire judicaſſet: habitoque reſponſo; facultatem ei fuiſſe conceſſam diſpenſationem indulgendi particularibus hominibus, non autem multitudini hominum, & omnibus Incolis ſui diſtrictus; pro conceſſione exoravit. Pro cauſa expoſuit veneficam piſcium qualitatem; exiguum piſcatorum numerum, qui longe ab Inſula piſcantes, piſces deferebant aut fœtentes, aut corruptos ob nimios calores; paupertatem earum gentium, quæ oleum emere non poterant pro cibis Quadrageſimalibus neceſſarium; deficientiam denique olerum, & leguminum, quæ in ea regione facile corrumpuntur, aut a vermibus conſumuntur. Re ſubinde mature diſcuſſa coram Nobis in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ & Univerſalis Inquiſitionis *die* 12. *Aprilis anno* 1742., habita ratione regionis nimis remotæ, a qua quolibet anno impoſſibilis erat ad Sedem Apoſtolicam recurſus; indulgentes neceſſitati Fidelium degentium in Inſulis Ditionis Gallicæ in America, facultatem conceſſimus Præfectis Miſſionum illarum partium, ut in caſu veræ, & ineluctabilis neceſſitatis, & tantum de anno in annum, præfataque vera neceſſitate durante, & non aliter, nec alio modo, uti poſſent & valerent cum fidelibus Populis ipſorum regimini commiſſis diſpenſare ſuper eſu ovorum, & lacticiniorum, & etiam carnium tempore Quadrageſimali, indicta ſimul cum hujuſmodi diſpenſatione obſervantia jejunii per unicam comeſtionem, oneratoque prædictorum Præfectorum conſcientia, ſi adamuſſim juxta præſcriptum conceſſa facultate uſi non fuiſſent.

II Caſus. Morbus epidemicus.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. Quindecim ab hinc annis per totam fere Europam morbus invaluit, qui pectoris inflammationem inferebat, ita tamen, ut ex una Civitate in aliam, & ex una Provincia in aliam hæc funeſta lues promanaret. Id contigit anni 1730. 1733., 1740. Licet autem morbus ejuſmodi, qui univerſos hominum ordines, atque ætates corripiebat, lenam ſolum in pectore inflammationem excitaret, tamen ſenibus matura jam ætate debilitatis extremam afferebat perniciem: nam ex ipſo febres acutiſſimæ, ac mortales ſequebantur. Idem morbus in periculum trahebat juniores etiam, qui paululum infirmo pectore laborarent. Poſtremo multorum pectora adeo labefactavit, ut graviſſima deinde mala provenerint. Alias quoque morbos hujus generis, pectoris inflammationem magno cum periculo afferentes, ægros in diſcrimen vitæ adduxiſſe, Medici Scriptores luculenter teſtantur.

Medici audiendi ſuperqualitate morbi.

§. 24. Itaque, ſi Medicinæ Profeſſores acciti, monitique graviter, ut nihil a veritate alienum reſpondeant, unanimi conſenſu fateantur (uti nobis ipſis accidit, cum adhuc Bononiæ verſaremur) morbum eſſe talis naturæ, qualem ſuperius commemoravimus, itaut nulla ætas libera, & incolumis eſſe queat; & affirmont, illis ipſis, qui inter Cives ſalvi & integri numerantur, eandem perniciem imminere; id præterea conferre plurimum ad ejuſmodi luem depellendam, aut evitandam, ſi tum ægrotantes, tum ſani a piſcibus, & oleo, & quandoque pariter a lacte, & ovis abſtineant, ſi, inquam, res ita ſe habeat, tum procul dubio cauſa ſufficiens judicanda eſt, quæ experientiæ innititur, & quæ ſemper probata, & in poſterum probanda videtur, ut nempe Populus, ſeu Civitas integra a carnibus abſtinendi præcepto non teneatur.

Eccleſiaſtes reſtrictiones exhibendæ.

§. 25. Neque ulla difficultas removere vos debet a conſulendis Medicis, qui præſtantiores habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid revera ſenſerint, ſcripto teſtari non prætermittant; quæ conditio ſi deſit in poſterum, nulla unquam facultas Civitati, aut Diœceſi, carnibus aut lacticiniis veſcendi tempore Quadrageſimæ tribuetur: quippe id neceſſarium omnino videtur. Accedit etiam, quod Medici facilitate quadam incredibili peculiares quidem Cives a Quadrageſimæ præcepto liberos, & immunes decernere ſoleant; (de qua re graviſſime monendi a vobis ſunt, ne ſuas animas indulgendo nimis aggravent): Cum vero pro univerſis Civibus idem ſtatuendum proponitur, tum ſe difficiles, anxios, ac ſolicitos præſtare, Nos ipſi experti ſumus. Poſtremo ſi velint percurrere ea, quæ in Italia, & extra ipſam præclariſſimi Auctores Medici Typis evulgarunt, facile deprehendent, abſtinentiam, ciborumque parſimoniam ab illis magnopere commendari; diſcrimen inter morbos conſtitui; e certis rationibus oſtendi, in curandis quibuſdam morbis nequaquam requiri, ut juſculum, & carnes, loco piſcium, olei, & herbarum ſubſtituantur; in aliis vero juvare plurimum, ſi ſublatis carnibus, cum indicitur jejunium, oleo, vel lacte ægrotantes utantur: Demum advertent, quam diligenter, accurateque ſcribant de pectoris incommodis, cum in omnibus generatim excitantur, ne corripiantur eodem morbo, qui adhuc incolumes a communi lue ſuperſunt.

Quid obſervandum pro indulgeſu carnium, & ovorum.

Epiſcopi ne facile petant Diſpenſationem generalem.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Reliquum eſt, ut Vos hortemur, ne tam fa-

PONT. A. V.

PONT. A. V. facile ſuſcipiatis negotium petendæ facultatis utendi carnibus, & lacticiniis tempore Quadrageſimæ pro univeſa Civitate, vel Diœceſi. Quippe abrumpenda tandem eſt conſuetudo, ob quam jam per tot annos in quibuſdam locis hæ facultates tribui conſueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abſtinentiam Quadrageſimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc cauſam inter ægrotos, vel mortuos recenſeri.

Præmiſſis non ſervatis, Diſpenſatio denegabitur.

§. 27. Hanc rationem, & inſtitutum Nos ipſi ſecuti ſumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadrageſimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præſtabitis, neque facile a Nobis pro univerſa Civitate, vel Diœceſi, facultatem ſolvendi Quadrageſimæ abſtinentiam poſtulabitis, vel (ſi neceſſarium id arbitremini) non aliter, quam ſervatis præmiſſis conditionibus Diſpentationis inſtantia ad Nos deterretur, non totum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; ſed etiam repulſæ pudorem evitabitis, Noſque pariter ea moleſtia vindicabitis, quam ferimus, dum votis veſtris minime obſecundamus. Poſtremo vos omnes peramanter amplectimur, & Apoſtolicam Benedictionem Vobis, Populiſque veſtris impertimur.

Dat. die 10. Jan. 1745.

Datum ex Arce Caſtri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Noſtri Anno V.

CXXXI. ELECTIO

Joannis Van-Stiphout in Epiſcopum Harlemenſem nulla & illicita declaratur; cum cenſuris, & inhibitione, ne Conſecrationem ſuſcipere præſumat.

Dilectis Filiis Univerſis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Schiſmaticorum pervicacia.

HIERONYMO de Boch e vivis ad diſtrictam rationem de illegitima probroſaque ſua in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem cooptatione a Pſeudo-Archiepiſcopo Ultrajectenſi Petro Joanne Meyndarts funeſtiſſimi Schiſmatis iſtic Patrono dudum facta, deque ſua illicita, nefaria, ſacrilega, & contra ſuprema Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum ſanctiones, fucatis cœremoniis accepta conſecratione, reddendam, die XI. Menſis Decembris anni proxime elapſi evocato a Paſtorum Principe æternoque Judice Jeſu Chriſto, cujus vices in terris Nos plane immerentes gerimus; ſperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipſe Petrus Joannes ſceleſtiſſimus execrandæ perduellionis anteſignanus, quem neque paterna Prædeceſſoris noſtri felic. rec. Clementis PP. XII. ac Noſtra monita, neque vibrata toties in ipſum omnium Eccleſiaſticarum cenſurarum fulmina ad ſaniorem mentem redegerant, tam infelici ejuſdem Hieronymi exitu perculſus, e ſceleribus ſuis emergens, ad meliorem frugem rediret, & fructus pœnitentiæ dignos faceret. Verum iniquitatis filius nec conſcientiæ angoribus tactus, nec tot cenſurarum Eccleſiaſticarum formidine deterritus, nec ad tantum ſymmyſtæ ſui exitium perterrefactus, ſed veluti is, qui lætatur, cum male fecerit, & exultat in rebus peſſimis, temerario auſu ac præfracta fronte non ſolum eidem Eccleſiæ Harlemenſi primum Generalem Vicarium, deinde Epiſcopum conſtituit & deſignavit die XV. Menſis Maji currentis anni quemdam Schiſmaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amſtelodami Pſeudo-Paſtorem; verum ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de temeritate ſua, deteſtabilique Pſeudo-Epiſcopi deſignatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac ſceleris confirmationem a Nobis expoſtulat.

Pſeudo-Epiſcopi elect.

§. 1. Ad tantam audaciam pene concidimus, nec poſſumus ſatis apeis verbis explicare & debitis lacrymis deflere tam pervicacem perditi hominis in malitia ſua gloriantis, & ſceleribus ſcelera adjicientis inſaniam furoremque. Etſi autem per alias in ſimili forma Brevis literas tum laudati Clementis Prædeceſſoris, tum Noſtras, quarum tenores hiſce præſentibus literis pro inſertis haberi volumus, tam ipſius Petri Joannis electionem & conſecrationem in Pſeudo-Archiepiſcopum Ultrajectenſem; quam defuncti Hieronymi de Boch electionem, conſecrationem, & jamdudum obſoleti Epiſcopatus Harlemenſis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac ſacrilegam, & utrumque excommunicatum, anathematizatum, atque a Catholicæ Eccleſiæ communione ſegregatum, ac prorſus Schiſmaticum vitandum, eſſe ac fore, & utrumque nullam vel minimam Juriſdictionem Epiſcopalem, aut pro Animarum regimine auctoritatem unquam habuiſſe & habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, & inanis ficta Harlemenſis Epiſcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout allerta in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem deſignatio; tamen Prædeceſſorum noſtrorum, ac potiſſimum ejuſdem Clementis Prædeceſſoris, ſacrarum legum morem & exempla ſecuti, quemadmodum alias fecimus, tradita Nobis e Cœlo poteſtate, electionem Joannis Van-Stiphout in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem a Pſeudo-Archiepiſcopo Petro Joanne, & ab ejus fictis Canonicis factam, aſſertique Epiſcopatus hujuſmodi erectionem, nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac ſacrilegam declaramus, eamque reſcindimus, delemus, abrogamus.

Ultrajectenſis Pſeudo Archiepiſcopi auctor nulla Epiſcopat. Harlemenſis irrita reſtitutio.

Nova elect. damnatur, & annullat.

§ 2. Deinde ſub pœna Excommunicationis ipſo facto & ſine alia declaratione incurrendæ mandamus diſtricteque indicimus eidem Joanni Van-Stiphout, ne ullam Epiſcopalem Juriſdictionem exerceat, ne pro ſuſcipiendis Ordinibus Dimiſſorias literas dare, ne Paſtores, Miſſionarios, Miniſtros, Deſervitores, aut alios, quocumque nomine vocentur, ad Animarum curam & ſacramentorum adminiſtrationem, quovis etiam neceſſitatis prætextu, conſtituere ac deputare audeat: ac proinde, ſi quis per ipſius Literas Dimiſſorias Eccleſiaſticos Ordines ſuſceperit, ſe ſuſpenſum, ac propterea irregularitati obnoxium eſſe ſciat, ſi ſuſceptos Ordines exercuerit. Quaſcumque vero antedictorum Officiorum deputationes quocumque nomine ſive jam factas, ſive faciendas,

Inhibetur effectu quilibet juriſdictionis actus.

ANNO 1745. eum omnibus inde ſequutis prorſus irritas, nulliuſque momenti declaramus.

Bâconis E. piſcopalis Conſecrat. ſuſceptio.

§. 3. Præterea ſub eadem pœna Excommunicationis ipſo facto & ſine alia declaratione incurrendæ mandamus tam eidem Joanni Van-Stiphout, ne ſe cuiquam Archiepiſcopo, aut Epiſcopo conſecrandum præbeat, quam ipſi Pſeudo-Archiepiſcopo Petro Joanni, aliiſque Archiepiſcopis & Epiſcopis, ne eumdem inaniter electum Epiſcopum Harlemenſem conſecrare audeant. Has autem pœnas decernimus ſine præjudicio illarum, quas tam Electus Pſeudo-Epiſcopus, quam Elector Pſeudo-Archiepiſcopus noverint ſe incurriſſe.

Admonitio & cohortatio ad Catholicos.

§. 4. Cæterum, Dilecti Filii, gaudium, & corona noſtra, quemadmodum præclara veſtra in Catholicæ Fidei & Religionis Orthodoxæ confeſſione virtus & conſtantia, rebus ipſis ſemper probata, & Apoſtolicis laudibus commendata, Nos dubitare non ſinit, quin non ſolum ad præcavendam, ſed ad procul amandandam propulſandamque etiam omnem execrandi Schiſmatis luem maximopere enitamini; ita paterna noſtra erga Vos caritas haud patitur, quin paterni cordis noſtri curas cogitationeſque ad Vos convertamus, ſolicite monentes atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati eſtis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad ſe conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Chriſti Domini Ovile, & ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti eſtis Mundo, Angelis, & hominibus, qui Vos indutos Catholicæ lorica veritatis, & galea ſalutis, adverſus hoſtes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia inſidioſos, ſtrenue pugnare undique circumſpiciunt, ac veſtram animi fortitudinem invictamque conſtantiam eximiis laudibus extollunt; non ſine incredibili noſtra lætitia ac ſolatio, qui tantam virtutem plurimi facimus, ſervatamque a Vobis Catholicæ Eccleſiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem ſingulari amore proſequimur; cujus pignus eſſe volumus Apoſtolicam Benedictionem, quam cum uberrima cœleſtium chariſmatum copia conjunctam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Dat die 26. Junii 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die menſe & Anno.

PONT. A. V. CXXXII.

DAMNATIO,

Et Prohibitio Libri, cujus titulus eſt: *Illuſtriſſimorum, ac Reverendiſſimorum Archiepiſcopi Ultrajectenſis, & Epiſcopi Harlemenſis Inſtrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus a Sanctiſſimo alias expeditis ad Catholicos in Fœderato Belgio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a præcavenda animarum periculis.

ALTISSIMO Divinæ providentiæ conſilio impoſita imbecillitati Noſtræ ſuprema Catholicæ Eccleſiæ procuratio, atque adeo commendata Nobis a Paſtorum Principe Jeſu Chriſto, cujus vices plane immerentes gerimus, aſſidua paſcendi univerſi Domini Gregis cura, jure ac merito exigit ac requirit, ut ad eumdem Gregem in unitate & integritate ſervandum cuſtodiendumque ſemper advigilantes, inter graviſſimas Apoſtolici miniſterii Noſtri partes eam præcipue reputemus, qua procul ejiciamus amandemuſque perditos homines, ne ſub inducta Paſtoris larva Oves Chriſti venenatis fraudulentium fallaciumque doctrinarum ſuarum paſcuis pelliciant ac decipiant, & ne eas a Chriſti Ovili ſeparantes, ad perditionis viam agant atque perducant.

Schiſmaticorum ſeditioſi Libelli.

§. 1. Cum itaque nomine duorum aſſertorum Antiſtitum, quos re ipſa haud legitime, ſed nulliter electos, ac ſacrilege conſecratos, & ſupremis Apoſtolicæ hujus Sanctæ Sedis præceptis inobedientes & contumaces, alias Nos a Catholicæ Eccleſiæ communione ſeperavimus & ſejunximus, ac ſeparatos & ſejunctos eſſe declaravimus, & publice denunciavimus, in lucem prodierit quidam libellus anno MDCCXLIV. editus ſine Typographi nomine, & ſine loci indicatione, ſed hoc dumtaxat titulo: *Illuſtriſſimorum, ac Reverendiſſimorum Archiepiſcopi Ultrajectenſis, & Epiſcopi Harlemenſis Inſtrumentum appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus, quæ præferunt nomen SS. D. N. Benedicti XIV. ſcripta ad univerſos Catholicos in Fœderato Belgio &c.* Nos, licet titulus ipſe præfatum libellum proſcriptione dignum eſſe & fore, aliiſque cenſurarum Eccleſiaſticarum, quibus Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri hujuſmodi appellationes damnarunt proſcripſeruntque, notis, reipſa obnoxium eſſe demonſtret, atque adeo haud neceſſe ſit, ad illum damnandum ac reprobandum, animadvertere rationes atque momenta in eodem libello ad comprobandum dictum titulum adducta, utpote fallacia, ſchiſmatica, & ſeditioſa; nihilominus poſtquam accuratiſſimo tam Noſtro, quam aliorum examini ſubjecimus, Apoſtolica demum cenſura perſtringendum ac proſcribendum duximus.

Damnatur, & imprimi, legi, ac retineri prohibetur, ſub cenſuris.

§. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theologia inſignium Magiſtrorum ſuffragiis, de plurimorum quoque Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium ad hoc ſpecialiter deputatorum ſententia atque conſilio, libellum præfatum uti continentem propoſitiones falſas, ſeditioſas, ſcandaloſas, captioſas,

PONT. A. V.

ANNO 1745.

CXXXIII

fas, ad fchiſma ac everſionem Hierarchiæ Eccleſiaſticæ pellicientes, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ auctoritati injurioſas, & Eccleſiaſticæ juriſdictionis everſivas, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, damnamus & reprobamus; Ipſiuſque libelli impreſſionem, deſcriptionem, lectionem, & uſum omnibus & ſingulis Chriſtifidelibus, etiam ſpecifica, & individua mentione & expreſſione dignis, ſub pœna excommunicationis latæ ſententiæ per contrafacientes ipſo facto abſque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (præterquam a Nobis, ſeu Romano Pontifice pro tempore exiſtente) niſi in mortis articulo conſtitutus, abſolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdicimus. Volentes, & eadem auctoritate mandantes, ut quicumque libellum hujuſmodi penes ſe habuerit, illum, ſtatim atque præſentes literæ ei innotuerint, locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus tradere atque conſignare teneantur; hi vero exemplaria ſibi ſic tradita illico flammis aboleri curent.

Similia ſuſpecta pariter prohibentur.

§. 3. Inſuper omnia alia ſcripta, vel manu exarata, vel typis excuſa, in quibus ejuſmodi errores, aut illorum aliqui quomodolibet renovantur, vel defenduntur, ſeu eos in poſterum, quod abſit, renovari aut defendi contigerit, ſub eadem pœna, auctoritate, & tenore præfatis proſcribimus itidem, & damnamus, ipſiuſque libelli impreſſionem, deſcriptionem, retentionem, & uſum, ſicut præmittitur, omnino prohibemus: In contrarium facientibus non obſtantibus quibuſcumque.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

§. 4. Ut autem eadem præſentes literæ ad omnium notitiam facilius perducantur, nec quiſquam illarum ignorantiam allegare poſſit, volumus, & auctoritate prædicta decernimus, illas ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, necnon Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; Sic vero publicatas, omnes & ſingulos, quos concernunt, perinde afficere, ac ſi unicuique illorum perſonaliter notificatæ, & intimatæ fuiſſent: ipſarum autem literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eamdem prorſus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur eiſdem præſentibus, ſi exhibitæ forent, vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XXVI. Junii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno V.

Dat. die 26. Junii 1745.

D. Cardinalis Paſſionens.

Public. eodem die, menſe, & anno.

PRIVILEGIUM

Elevandi Crucem more Archiepiſcoporum, conceditur Epiſcopis Eyſtetenſibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AD Paſtoralis dignitatis faſtigium, nullo licet meritorum noſtrorum ſuffragio, per ineffabilem Divinæ Sapientiæ atque bonitatis abundantiam evecti, ad ea, quæ Eccleſiarum quarumlibet gloriam, earumque Præſulum ſplendorem & honorificentiam reſpiciunt, libenter intendimus, ut Præſules ipſi potiſſimum de laudabili bonorum operum exemplo commendatione digni, per Noſtri Miniſterii partes, optatis gratulentur eventibus, propterea eos pii Paſtoris affectu proſequimur, ac plenis favoribus confovemus, prout ſublimium perſonarum, locorum, & temporum qualitatibus debita conſideratione penſatis, conſpicimus in Domino ſalubriter expedire.

Eccleſiæ Eyſtetenſis illuſtres prærogativæ.

§. 1. Cum itaque, ſicut accepimus, annus milleſimus ab Inſtitutione & erectione Eccleſiæ Eyſtetenſis in Morgavienſi Germania, tunc Gentilibus Incolis, Idoliſque ipſorum cultui dicatis referta, decurrat, ſeu prope elapſus ſit; ipſique Eccleſiæ Sanctus Wilibaldus ex Regali Anglorum Sanguine ortus primo loco, poſtea vero felicis recordationis Ebejardus, qui poſtmodum ſub nomine Victoris Secundi ad Summi Apoſtolatus Apicem aſſumptus eſt, ex propinquo Henrici Imperatoris ſanguine, in Epiſcopos & Paſtores præfecti fuerint, & in Majori Sancti Wilibaldi, & in alia Eccleſiis Civitatis, vel Diœceſis Eyſteten., Sanctæ Valburgæ ipſius Sancti Wilibaldi, dum in humanis ageret, Germanæ Sororis Oſſa permultis miraculis clara in ſumma veneratione afferventur, ac ipſorum Sancti Wilibaldi, & Sanctæ Valdurgæ ope, & præſidio, necnon ejuſdem Sancti Wilibaldi Succeſſorum Eyſtetenſium Epiſcoporum zelo, & opere, in illis Partibus Fana diruta, & Orthodoxa Fides feliciter fundata & promota, & poſtmodum contra falſa Lutheri, & Calvini dogmata fortiter defenſa reſpective extiterint; Et Civitas, & Diœceſis Eyſtetenſis, coadjuvante Venerabili Fratre Joanne Antonio libero Barone de Frejiberg moderno illarum Epiſcopo, pluribus Monaſteriis aucta ſit, ipſeque Joannes Antonius Epiſcopus, recurrente mox ſæculo, ſeu centeſimo anno poſt nongenteſimum ab ipſius Eccleſiæ Eyſteten. Inſtitutione, & erectione prædictis, hujus Sæculi, ſeu præfati anni centeſimi Feſtivitatem ſolemniter celebrare, Reliquiaſque præfati Sancti Wilibaldi ad Altare Argenteum propriis ſumptibus ad id magnifice extructum, Sacriſque Supellectilibus opulenter reiectum, transferre, ut etiam accepimus, intendat.

Moderniepiſcopi pia merita.

§. 2. Nos, qui in agro Domini, divina diſponente clementia, meritis licet imparibus, præſidentes, nil in Domino ardentius exoptamus, quam ea augeri, & promoveri, quæ cul-

Digitized by

ANNO 1745. cultui Omnipotentis Dei, ac Sanctorum ſuorum Reliquiarum Venerationi & Eccleſiarum Præſulibus decori, & majeſtati incrementum afferre valeant, eidemque Joanni Antonio Epiſcopo ſpecialem gratiam facere volentes, ipſumque Joannem Antonium Epiſcopum a quibuſvis ſuſpenſionis, & interdicti, aliisque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis, ſi quibus quomodolibet innodatus exiſtit, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutum fore cenſentes; Motu proprio, non ad prædicti Joannis Antonii Epiſcopi, vel alterius pro ſe ſuper hoc oblatæ petitionis inſtantiam, ſed ex matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, eidem Joanni Antonio Epiſcopo, ut ipſe, & ejus Succeſſores, Eccleſiæ Eyſteten. Præſules pro tempore exiſtentes, inſignio Rationalis ab ipſius Eccleſiæ Eyſteten. inſtitutione & erectione hujuſmodi, ad inſtar Archiepiſcoporum, jam gaudentes, de cætero perpetuis futuris temporibus Crucem in Civitate & Diœceſi præfatis, ac in quibuſvis functionibus publicis, & privatis, non tamen in præſentia Archiepiſcopi, niſi de ipſius conſenſu, & ſalvo in omnibus Jure Metropolitico, ante ſe elevari, & geſtari facere, illaque uti libere & licite poſſint & valeant, Apoſtolica Auctoritate, tenore præſentium, concedimus & indulgemus, ipſumque Joannem Antonium Epiſcopum, ejuſque Succeſſores Eccleſiæ Eyſteten. Præſules pro tempore exiſtentes, ſuper eiſdem præmiſſis a quoquam quavis auctoritate, & quovis prætextu, colore, vel ingenio moleſtari, inquietari, perturbari, vel impediri nullatenus unquam poſſe, neque debere.

Ipſi & Succeſſoribus conceditur Indultum geſtandi Crucem ante ſe elevatam. &c.

Clauſulæ ad perpetuam.

§. 3. Præſentes quoque ex quocumque capite, quantumvis juridico, & legitimo, de ſubreptionis, vel obreptionis, ſeu nullitatis vitio, vel intentionis Noſtræ, vel quopiam alio defectu notari, vel impugnari nunquam poſſe, ſed eas ſemper & perpetuo validas, firmas, & efficaces fore & eſſe, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, nec eas ſub quibusvis ſimilium, vel diſſimilium gratiarum revocationibus, ſuſpenſionibus; limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis diſpoſitionibus comprehenſas, ſed ſemper ab illis exceptas eſſe & fore, ac Joanni Antonio Epiſcopo, ejuſque Succeſſoribus dictæ Eccleſiæ Eyſteten. Præſulibus pro tempore exiſtentibus perpetuo ſuffragari; Sicque, & non aliter, per quoſcumque Judices, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictæque Sedis Nuncios, judicari, & definiri debere, & ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus; non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, dictæque Eccleſiæ Eyſteten., etiam Juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & conſuetudinibus contrariis quibuſcumque.

Decretum irritans. cum derogationibus.

Sanctio.

§. 4. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Noſtræ abſolutionis, Conceſſionis, Indulti, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire: ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

PONT. A. V.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quinto, quinto nonas Julii Pontificatus Noſtri Anno V.

Dat. die 3. Julii 1745.

NE CONFESSARII CXXXIV.

A Pœnitentibus exquirant Sociorum in crimine, ſeu complicum nomina &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis Regnorum Portugalliæ, & Algarbiorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificis ſtudium in avertendis animarum periculis.

SUPREMA omnium Eccleſiarum ſolicitudo, & Divina JESU CHRISTI omnium Paſtorum Principis, cujus vices plane immerentes gerimus, Caritas aſſidue urget Nos, ut pro commiſſa divinitus imbecillitati noſtræ univerſi Dominici gregis cura ſemper advigilantes, periculis animarum, ſicubi forte ſuperimpenderint, per omnes Chriſtiani Orbis Populos ac Nationes, opportune, quantum cum Domino poſſumus, occurramus; atque iis præcipue Regnis & Locis peculiari quodam Apoſtolicæ noſtræ Caritatis ſtudio, auctoritatiſque providentia conſulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quammaxime floreant, callidus humani generis hoſtis nocere Fidelibus, dum aperto bello deſperat, per inſidias molitur; in Angelum ſcilicet ſeſe lucis transfigurans, & eminentita boni ſpecie incautis illudens, qua ex arte non minora ſæpe animarum detrimenta, quam ex aggreſſione manifeſta, eſſe proventura nequiſſimus veterator confidit.

Refert abuſum interrogandi Pœnitentes de nomine complicis, ſeu Socii criminis &c.

§. 1. In harum autem fraudum numero computamus, quod in florentiſſimis Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis, & Ditionibus, quibus Vos Antiſtites ſumma cum Sacerdotalis virtutis veſtræ commendatione præſidetis, & quibus pro ſingulari erga Catholicam Eccleſiam, atque Apoſtolicam hanc S. Sedem obſervantia, meritæ debentur laudes, nuper eveniſſe non ſine ingenti animi noſtri dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad aures noſtras, nonnullos iſtarum partium Confeſſarios, falſa zeli imagine ſeduci ſe paſſos, ſed a zelo ſecundum ſcientiam longe aberrantes, perverſam quamdam, & penicioſam praxim in audiendis Chriſtifidelium confeſſionibus, & in ſaluberrimo Pœnitentiæ Sacramento adminiſtrando invehere, atque introducere cæpiſſe; ut videlicet, ſi forte in pœnitentes incidiſſent ſocium criminis habentes, ab iiſdem pœnitentibus ſocii hujuſmodi, ſeu complicis nomen paſſim exquirerent: atque ad illud ſibi revelandum non inducere modo ſuadendo conarentur; ſed, quod deteſtabilius eſt, denuntiata quoque, niſi revelarent, abſolutionis ſacramentalis negatione, prorſus adigerent atque compellerent; imo etiam complicis ejuſdem nedum nomen, ſed habitationis inſuper locum ſibi exigerent deſignari: Quam illi quidem

PONT. A. V.

dem intolerandam imprudentiam, tum procurandæ complicis correctionis, aliorumque bonorum colligendorum ſpecioſo prætextu colorare, tum omendicatis quibuſdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum revera opiniones hujuſmodi vel falſas, & erroneas ſequendo, vel veras, & ſanas male applicando, perniciem tam ſuis, quam pœnitentium animabus conſciſcerent; ac ſeſe præterea plurium gravium damnorum, quæ inde facile conſecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo æterno Judice conſtituerent.

Scandala inde orta.

§. 2. Et vero jam ſecuta fuiſſe multa ejuſmodi damna, infelici experientia compertum eſt: Nec fieri potuit quin ea de cauſa & obloquutiones, & ſcandala, & non Miniſtrorum tantum, ſed ſacri etiam ipſius Miniſterii odium, & animorum ingens conturbatio in Populo fideli exorta ſint. Triſtia Nos hæc nuntia cum accepimus, ſimul audivimus, contra exitialem hujuſmodi abuſum protinus juſta indignatione pro munere ſuo commotos fuiſſe Dilectos Filios noſtros S. R. E. Cardinales Nunum a Cunha in iiſdem Portugalliæ & Algarbiorum Regnis Generalem Inquiſitorem, & Thomam de Almeyda Patriarcham Lisbonenſem; atque utrumque ſolicite gliſcenti malo compeſcendo, atque etiam eradicando adlaborafſe.

Item Cardd. Inquiſitorie, & Patriarchæ ſollicitudinem.

Damnatre-latam pœnam.

§. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum diſcrimine ulla ex parte Apoſtolico noſtro Miniſterio deeſſe videamur, neve mentem hac ſuper re noſtram apud Vos obſcuram, aut ambiguam eſſe ſinamus; Notum Vobis eſſe volumus, memoratam ſuperius praxim penitus reprobandam eſſe, eamdemque a Nobis per præſentes noſtras in forma Brevis literas reprobari, atque damnari, tanquam ſcandaloſam, & perniciosam, ac tam famæ proximorum, quam ipſi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad ſacroſancti ſigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejuſdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere profícuo & neceſſario uſu Fideles abalienantem.

Epiſcopis mandat, ut eam tollant, & extinguant.

§. 4. Eapropter, Venerabiles Fratres, quamquam de paſtorali veſtra vigilantia nihil eſt quod dubitemus; Supremi tamen officii quoque noſtri eſſe cenſemus, alacritatem ipſam veſtram hac mentis noſtræ aperta ſignificatione, & Apoſtolicis inſuper hortationibus noſtris intenſius acuere & excitare, ut pro ſe quiſque veſtrum opportunioribus, quaſcumque prudentia ſuggeſſerit, mitis rationibus, & efficacioribus quibuſcumque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Miniſtros adhibitis, noxiam hujuſmodi novitatem ſtrenue inſectemini, ac pene naſcentem opprimatis, neque patiamini traditis curæ veſtræ ovibus ibi offendiculum parari, ubi ſalus a Chriſto poſita eſt, ab eoque Divinæ miſericordiæ fonte illas averti ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore noſtro, ad abluendas dealbandasque in Sanguine ſuo animas, amantiſſime invitantur. Interea, dum a zelo veſtro, ac prudentia, luculentiora Nobis certo pollicemur veſtræ pietatis & obſervantiæ Argumenta, Apoſtolicam Benedictionem cum uberrima cœleſtium charismatum copia conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, ex animo impertimur.

Tranſumptis fidem haberi jubet.

§. 5. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem profus ubique fides adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. ANNO 1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die VII. Menſis Julii MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Quinto. Dat. die 7. Julii 1745.

DE CAPACITATE CXXXV

Canonicorum Regularium Lateranenſium, & Sanctiſſimi Salvatoris, ad obtinenda Beneficia Eccleſiaſtica ſæcularia, cum cura, & ſine cura, atque Penſiones Eccleſiaſticas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

QUOD inſcrutabili Divinæ Providentiæ conſilio Nobis immerentibus demandatum eſt Apoſtolicæ ſervitutis Officium, inter graviſſimas curas, quarum pene obruimur multitudine, hanc etiam Nobis imponit, ut eas controverſias dirimere, atque aliquando de medio tollere ſtudeamus, quæ jampridem diu agitatæ, magno Eccleſiaſticæ diſciplinæ detrimento indeciſæ adhuc pendere dignoſcuntur; idque potiſſimum, ubi & rei controverſiæ gravitas, doctorum Virorum judicio, viſa eſt Apoſtolicæ Deciſionis oraculum poſtulare; & ipſi Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri ejuſmodi deciſionis edendæ conſilium alias ſuſceperunt; tametſi, quominus, id perficerent, aliorum fuerint negociorum occupationibus præpediti.

Controverſia ſuper capacitate Canonicorum Regularium ad Beneficia ſecularia ſæpe ab Auctoribus tractata.

§. 1. Celebris jamdudum eſt controverſia, an Canonici Regulares capaces ſint obtinendi & retinendi Eccleſias Parochiales ſæculares, abſque Indulto Apoſtolico. Quam quidem controverſiam tum veteres tum recentiores Canoniſtæ tractarunt, in ſuis Commentariis ad *Cap. Quod Dei timorem, de ſtatu Monachorum*; nec defuerunt inter Eccleſiaſticarum rerum Scriptores, tum Italos, tum ex Regionibus ultra Montes poſitis, qui hujuſmodi quæſtionem accurate examinaverint. Hac ipſa de re, flagitantibus Canonicis Regularibus Lateranenſibus, bonæ memoriæ Franciſcus Maria Pitonius magni quondam nominis in Romana Curia Advocatus, ac deinde Epiſcopus Imerienſis in Partibus Infidelium, & ſanctæ memoriæ Benedicti Papæ XIII. Auctor, amplum compoſuit volumen, quod licet nunquam Typis vulgatum, a Nobis tamen viſum, atque perlectum eſt. Præterea dilectus Filius Cæſar Benvenuti Abbas Generalis Canonicorum Regularium Lateranenſium, non multos ante annos, in lucem edidit Opus a ſe conſcriptum, pro aſſerendo Canonicis ſui Ordinis jure obtinendi præfatas Parochiales, abſque Indulto Apoſtolico; in quam etiam ſententiam plures clarorum Juriſperitorum Conſultationes editæ ſunt, ac Typis impreſſæ in Bullario Canonicorum Regularium Sanctiſſimi

Sal-

ANNO 1745. Salvatoris. Denique innumeri propemodum sive Theologi, sive Jurisconsulti, in suis Operibus, quæstionem hanc instituerunt; quorum aliqui eo usque progressi sunt, ut prædictos Canonicos Regulares, nedum ad obtinendas sæculares Ecclesias Parochiales ad præsentationem Patronorum sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum, sed ad alias quascumque Parochiales Ecclesias ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, etiam per concursum, assequendas, & ad se sistendum hujusmodi concursibus, absque Indulto Apostolico, habiles atque capaces asserere non dubitaverint. Tum a Parochialibus Ecclesiis gradum faciendo ad Canonicatus Metropolitanarum, Cathedralium, & Collegiatarum Ecclesiarum, horum quoque absque Apostolica dispensatione adipiscendorum, capaces eos esse sustinuerunt. Et quod magis notatu dignum videtur, idem plane affirmarunt de Beneficiis simplicibus, & Pensionibus Ecclesiasticis; plura congerentes exempla hujusmodi Canonicorum Regularium, qui, absque Romani Pontificis Indulto, tum ad regendas Parochiales Ecclesias Sæculares, & ad obtinendos Canonicatus atque Præbendas in Ecclesiis Collegiatis, Cathedralibus, & Metropolitanis; tum etiam ad Beneficia Ecclesiastica simplicia, nimirum absque Animarum Cura, vel residentiæ onere, administranda, e Clausiris exierunt.

Resolutiones Congregationum, & Summorum Pontificum Declarata.

§. 2. Sanè quum in Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad diversi generis negotia cognoscenda auctoritate Apostolica deputatorum, examinatum sæpe fuerit hujusmodi assertum jus Canonicorum Regularium; sæpe responsum est, eos, absque Apostolico Indulto, ad sæculares Parochias promoveri non posse. Ita respondit Congregatio Concilii de anno millesimo quingentesimo octuagesimo primo, ejusque responsum approbatum fuit a sanctæ memoriæ Prædecessore Nostro Gregorio Papa XIII. Ita decrevit Congregatio Episcoporum & Regularium de anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo, expensis prius rationibus fusè deductis a Procuratore Generali Canonicorum Regularium Lateranensium; atque hoc pariter Decretum a piæ memoriæ Clemente Papa X. confirmatum, deindeque ad Canonicos quoque Regulares Sanctissimi Salvatoris extensum fuit. Cumque iidem Canonici Regulares Decretis prædictis minime acquiescerent; oblata occasione cujusdam Causæ *Placentinæ* in Congregatione Concilii propositæ Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo tertio, in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi præsentato ad Parochialem Ecclesiam secularem; quamvis Apostolicum Indultum eidem concessum fuisset; additum tamen fuit in Rescripto, ipsis petentibus, ut omnia, quæ præcesserant super hac re Decreta unirentur, utque, auditis Procuratoribus Generalibus, certa & universalis Lex in hac materia constitueretur; idque a sanctæ memoriæ Innocentio Papa XII. Prædecessore Nostro per Apostolicas Literas in forma Brevis fuit confirmatum.

Clemens XI. Congregationi Concilii committit Causæ discussionem.

§. 3. Hæc tamen Decretorum unio, & generalis Causæ discussio minime peracta fuit. Verum anno Domini millesimo septingentesimo decimo tertio Procurator Generalis Canonicorum Lateranensium postulavit a felicis recordationis Prædecessore pariter Nostro Clemente Papa XI., ut totius Causæ cognitionem prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis examini & judicio subjiceret; ad hoc ut eadem Congregatio illam discuteret ac definiret, *in mero puncto Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, & Instituti Canonicorum, independenter & præcisive ab omnibus Resolutionibus & Decretis Sacrarum Congregationum, judicatis quorumcumque Tribunalium, Rescriptis, & Oraculis Summorum Pontificum, tam favorabilibus, quam contrariis Ordini Canonicorum Regularium, a temporibus Gregorii XIII., usque in præsens emanatis*; super quo Pontificium *juxta petita* Rescriptum obtinuit. PONT. A. V.

Quæ hanc aliosque varios ex Causis dilata fuit.

§. 4. Juvat credere, tunc existentem, aliosque deinceps prædictæ Congregationis pro tempore Secretarios, pro debita erga Pontificis mandatum observantia, diligenter curasse, ut Causa ista hæc in Congregatione proponeretur. Equidem cum Nos in minoribus constituti, eodem Secretarii munere fungeremur, plurium annorum cursu nihil intentatum reliquimus, ut & prædicta controversia ad examen revocaretur, & congrua tandem decisione tolleretur; sed minime licuit, novis semper impedimentis objectis, negotium hoc ad optatum finem perducere. Veruntamen minime dubitabamus (quod etiam prædictis Secretariis, qui ante Nos fuerunt, persuasum fuisse censemus), quin interim inviolate servaretur præcitatum Decretum anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo a Congregatione Episcoporum & Regularium editum, & a Clemente Papa X. confirmatum; quum potissimum & ipsorum temporibus, & Nobis etiam hujusmodi Secretarii Officium obeuntibus, frequenter eveniisset, ut ab Apostolica Dataria, tam ad ipsam Concilii Tridentini, quam ad aliam Episcoporum & Regularium Congregationem, remitterentur petitiones Canonicorum Regularium, qui pro obtinenda aliqua Parochiali Ecclesia sæculari, ad quam a Patronis præsentati fuissent, vel pro assequendo Canonicatu Ecclesiæ Cathedralis aut Collegiatæ, ab aliquo Episcopo sibi collato, Apostolicum Indultum postulabant. Unde consequens erat, ut opportunis adhibitis diligentiis pro Causæ propositione ad normam Rescripti Clementis Papæ XI., non admodum interesse videretur, si ipsi Canonici Regulares ejusdem Causæ decisionem minime urgerent.

Abusus a Sanctissimo D. nostro Nostro reperti in Diœcesi Anconitana.

§. 5. At vero quum a sanctæ memoriæ Benedicto Papa XIII. Anconitanam Episcopalem Ecclesiam regendam accepissemus, statim ac ad eandem, uti par erat, præsentes accessimus, fero didicimus Nostram hac de re opinionem Nos fefellisse. Siquidem in ea Civitate nonnullos Canonicos Regulares invenimus, qui post relatum Decretum anni millesimi sexcentesimi septuagesimi primi, nullo suffulti Apostolico Indulto, sed de licentia tantum suorum Prælatorum Regularium, ad Parochias sæculares, vel ad Canonicatus in Cathedrali Ecclesia promoti, e Religiosis Claustris migraverant. Quin etiam unum ex his invenimus, qui quum sæculare Beneficium, quod olim obtinuerat, resignasset; tamen extra Claustra similiter, in habitu Presbyteri sæcularis degebat. Atque hujus quidem conscientiæ secu-

Vita-

PONT. A. V.

ritati, pro Noſtri muneris ratione, conſulere non omiſimus, implorata eidem diſpenſatione ab Officio Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, cui rem totam referentes, demonſtravimus jam moraliter impoſſibile Oratori fore, clauſtralis vitæ inſtitutum, & Religioſum habitum reſumere; quum & octogenario major eſſet, & mala valetudine laboraret.

Item in Romanenſi.

§. 6. Deinde paucis poſt annis a felicis recordationis Clemente Papa XII. Prædeceſſore Noſtro ab Epiſcopatu Anconitano ad Metropolitanam Cathedram Bononiæ Patriæ Noſtræ translati; idem omnino in hac etiam Civitate & Diœceſi obtinere comperimus. Contigit autem, quemdam Canonicum Regularem Lateranenſem ad Eccleſiam Parochialem ſæcularem de Jurepatronatus Laicorum a Patrono Laico nominari; cumque Nos, ante hujuſmodi nominationis admiſſionem, præter conſenſum Abbatis Generalis ipſius Ordinis, Apoſtolicum inſuper Indultum Nobis exhiberi poſtularemus, eaque de re apertiſſimum Clementis Papæ X Decretum anno milleſimo ſexcenteſimo ſeptuageſimo primo editum extare diceremus; mirati profecto ſumus, quum Nobis reſponderi audivimus receptam eſſe in toto Canonicorum Regularium Ordine ſententiam, quod præfatum Clementis X. Decretum omne robur amiſiſſet, & in ſuſpenſo remaneret, ex quo Clemens XI. anno milleſimo ſeptingenteſimo decimo tertio, ut ſupra dictum eſt, quæſtionem illam de ratione obtinendarum a Canonicis Regularibus Parochiarum ſæcularium, an ſcilicet conſenſus eorum Abbatis Generalis, nullo interveniente Apoſtolico Indulto, ad hoc ſufficiens eſſet, Congregationi Concilii examinandam tradiderat. Equidem Nos hujuſmodi reſponſioni, quam agnovimus omni ſolliditate deſtituram, minime acquievimus; neque porro Canonicus ille Regularis ad regimen Parochialis Eccleſiæ, ad quam præſentatus fuerat, a Nobis admiſſus fuiſſet, niſi prius Apoſtolicam diſpenſationem petiiſſet, atque impetraſſet. Verum ex hoc plenius cognovimus, quam neceſſarium eſſet huic controverſiæ aliquando finem imponere, ac certam atque univerſalem regulam ſtabilire ſuper Canonicorum Regularium capacitate ad obtinendas Parochiales Eccleſias, Canonicatus, aliaque beneficia Eccleſiaſtica ſæcularia, vel de licentia dumtaxat eorundem Superioris Regularis, vel nonniſi acceſſente Apoſtolicæ diſpenſationis auctoritate. Pro quo tamen nihil a Nobis tunc temporis factum fuit; quum ſatis eſſe duxerimus, aliarum Diœceſum curam propriis Paſtoribus relinquentes, in commiſſæ Nobis Eccleſiæ procuratione vigilare.

Qui evincunt neceſſitatem decidendi quæſtionem.

Pontifex deciſionem edere intendit.

§. 7. Jam vero, nullis Noſtris meritis, in ſublimi Apoſtolatus culmine conſtituti, Noſtras eſſe partes reputavimus, quæſtionem hanc ſuprema tandem deciſione terminare, &, pro conceſſa Nobis auctoritate, declarare, an prædicti Canonici Regulares, tam Lateranenſes, quam Sanctiſſimi Salvatoris, de licentia tantum ſuorum Superiorum Generalium valeant Parochiales Eccleſias ſæculares, & in Eccleſiis Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis, Canonicatus atque Præbendas, ac demum Beneficia Eccleſiaſtica ſimplicia obtinere, aut Penſiones Eccleſiaſticas percipere; an vero, præter hujuſmodi Superiorum Regularium licentiam, Apoſtolicæ quoque auctoritatis requiratur acceſſio.

ANNO 1745.

Cauſam privatis ſtudiis expendit.

§. 8. Porro quam methodum piæ memoriæ Clemens XI. pro hujus quæſtionis enodatione præſcripſerat, eam laudatiſſimi Pontificis mente dignam ſemper exiſtimavimus; eidemque propterea inhærentes, cupienteſque rem ipſam, antequam illius examen alteri committeremus, privatis Noſtris ſtudiis penitus introſpicere, tempus illud, quod menſe Octobri proxime elapſo a publicis audientiis vacuum habuimus, in Bibliotheca Noſtra domeſtica inſumentes, quamplurimos illic exiſtentes Libros, alioſque etiam rariores e celebri Bibliotheca dilecti Filii Noſtri Dominici Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Presbyteri Cardinalis Paſſionei nuncupati Brevium Noſtrorum Secretarii, ad Nos allatos, avide evolvimus; ſedulo inquirentes, quid Juri communi, quid Concilii Tridentini ſanctionibus, quid Profeſſioni ab ipſis Canonicis Regularibus emiſſæ, ac demum quid eorundem Inſtituto magis conſentaneum eſſet; ac ſuper his omnibus prolixam Diſſertationem, Canonici Juris principiis, & Hiſtoricis notionibus innixam, non quidem Pontificiæ auctoritatis jure, ſed privati Doctoris diligentia, elucubravimus.

Et ſuper ea Diſſertationem ſcribit.

Controverſiam ad ſe avocat.

§. 9. Quamvis vero, ex præſcripto relati Decreti Clementis Papæ XI. hujuſce controverſiæ examen in Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum haberi debuiſſet; nihilominus ſatius eſſe duximus totam hujuſmodi Cauſam ad Nos avocare, non quidem, ut ipſi per Nos, abſque aliorum conſilio, eam definiremus, ſed ut ſolemnior atque commodior ipſius controverſiæ diſcuſſio accuratiſſima maturitate perageretur, prout ex inferius dicendis revera præſtitum fuiſſe apparebit.

Cardinales, Prælatos, Theologos & Canonistas in conſilium adhibet.

§. 10. Siquidem in conſilium hac de re nobiſcum aſſumpſimus Venerabilem Fratrem Noſtrum Vincentium Epiſcopum Prænestinum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem Petra, necnon Dilectos Filios Noſtros ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Presbyteros Cardinales, de Gentilibus, Cavalchinum, Tamburinum, & Beſozzium reſpective nuncupatos, omnes, penultimo excepto, prædictæ Congregationi Concilii Tridentini adſcriptos, tres vero etiam priori loco memoratos, olim, dum in minoribus agerent, ejuſdem Congregationis Secretarios, alterum autem a pluribus annis ipſius Præfectum. His adjunximus Dilectum Filium Magiſtrum Joſephum Alexandrum Furiettum ſæpedictæ Congregationis Concilii Secretarium, necnon alios Prælatos præcipua Romanæ Curiæ munera obeuntes, nimirum Dilectos pariter Filios Magiſtros Joannem Jacobum Millo Datarium, Clementem Argenvillers Auditorem, & Xaverium Juſtinianum Subdatarium Noſtros; ex Regularibus autem Petrum Aloyſium de la Torre Abbatem Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Caſſinenſis in eadem Romana Curia Procuratorem Generalem, & olim in ſua Congregatione Sacrorum Canonum Profeſſorem; duoſque Societatis Jeſu Presbyteros, Dominicum Turanum Officii Pœnitentiariæ Apoſtolicæ Conſultorem Theologum, & Ægidium Mariam Giulii Sacrorum Canonum Profeſſorem, eorumdemque in Col-

ANNO 1745. legio Germanico-Hungarico de Urbe Lectorem.

Eorumque libera suffragia exquisit.

§. 11. His omnibus, & singulis præfatam Dissertationem Nostram communicavimus, in qua aperte declaravimus, Nos meram, ut præfertur, Doctoris privati personam in ea gessisse, nec aliis ademptam voluisse libertatem in contrarium opinandi, si ita jus & ratio suaderent; datoque illis trium & amplius mensium spatio, ut totius rei examen ad normam Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, & Instituti Canonicorum Regularium utriusque prædictæ Congregationis exigerent: jussimus, ut singuli suum suffragium aperirent, ac literis consignatum Nobis exhiberi curarent.

Canonicorum Regularium interpellatio suppressa.

§. 12. Neque vero opus esse judicavimus, ipsos prædictorum Canonicorum Regularium Ordines ad Causam dicendam excitare, ut sive per se, sive per alios, ea deducerent, quæ facere posse putarent pro eorum asserto jure obtinendi Beneficia sæcularia absque Apostolico Indulto; tum quia rationum, quæ in utramque partem afferri solent, referta sunt, ut initio dicebamus, Theologorum, Canonistarum, aliorumque Scriptorum Ecclesiasticorum Volumina; tum quia post ipsum Clementis XI. Rescriptum, ut pariter supra adnotavimus, & Franciscus Maria Pironius, prolixa Dissertatione, in qua Canonicorum Lateranensium defensionem suscepit, & istorum Abbas Generalis Cæsar Benvenuti, in suo Opere in publicam lucem emisso, quæcumque ad Causam facere poterant, juxta singula Capita in præcitato Clementis XI. Decreto indicata, & a Nobis in prædicta Dissertatione Nostra, ut præfertur, ordinate ac singillatim expensa, latissime sunt prosequuti; Tum demum quia noluimus novum ipsis Canonicorum Regularium Ordinibus imponere sumptuum onus, postquam toties super eadem re Jurisconsultorum Curiæ Nostræ operam, & calamum adhibuerunt.

Præmissorum suffragia extenduntur.

§. 13. Quum itaque prædicti omnes a Nobis requisiti, intra præfinitum tempus suffragium quisque suum Nobis obtulissent; (excepto præfato Vincentio Episcopo Cardinali, quoniam ipse in suis Comentariis ad Constitutiones Apostolicas, suam hac de re sententiam pluribus in locis aperuerat, & jampridem Typis vulgaverat); Nos illorum scripta attente perlecta diligentissime expendimus; eademque, una cum prædicta Dissertatione Nostra, Dilecto Filio Magistro Nicolao Antonello, Prælato Nostro Domestico, & Archivii Pontificii in Arce Sancti Angeli existentis Custodi, in eodem Archivio diligenter asservanda tradidimus; ut perpetuis futuris temporibus constare valeat, quam caute & considerate in hac Causa definienda agere voluerimus

Pontifex de consilio &c. & motu proprio &c. declarat, Canonicos Regulares incapaces esse sublibet beneficii sæcularis, aut Pensionis Ecclesiastic.

§. 14. Et quoniam prædictorum omnium concors fuit sententia; (unius enim dissensus in duodenario Consulentium numero, uniformitatem non tollit); iidemque in eo convenerunt, quod neque Canonici Regulares Lateranenses, neque Canonici Regulares Sanctissimi Salvatoris, Beneficium quodlibet Ecclesiasticum sæculare obtinere, aut quamlibet Pensionem Ecclesiasticam percipere valeant, absque auctoritate Apostolicæ Sedis; Nos eorundem consilium & sententiam sequentes, atque etiam motu proprio, & certa scientia, atque Apostolica auctoritate, hac Nostra in perpetuum valitura Constitutione statuimus, decernimus, & declaramus, eosdem Canonicos Regulares, absque Indulto Apostolico, ut præfertur, cujuscumque Beneficii Ecclesiastici sæcularis, sive cum adnexo animarum curæ, aut residentiæ onere, sive etiam Beneficii simplicis, & sine cura, ac personalem residentiam non requirentis, & cujuscumque Pensionis Ecclesiasticæ, vere incapaces esse, & censeri debere; eisdemque nec Jus commune, nec Tridentinæ Synodi Decreta, neque Professionem ab ipsis emitti solitam, aut eorum peculiare Institutum, neque demum ullam contrariam consuetudinem, usum, possessionem, seu quasi, aliumque omnino titulum, pro hujusmodi prætensa capacitate ullatenus suffragari. PONT. A. V.

Prohibet eisdem egressum e Claustris absque Indulto Apostolico, ratione Beneficiorum Curatorum, aut Residentialium.

§. 15. Proindeque non amplius permittendum, aut ullo modo ferendum esse, ut aliquis ex ipsis, sola interveniente ejusdem Superioris, sive Abbatis Generalis licentia, consensu, aut prætensa auctoritate, ad animarum curam in Ecclesiis Sæcularium assumendam, & exercendam, vel ad Canonicatus, sive Præbendas, Dignitates, vel alia quomodocumque nuncupata Officia, aut Beneficia residentialia in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis obtinenda, e Religiosis Claustris exeat, discedat, & extra ea moretur; sed necessarium omnino, semper, & quandocumque esse & fore speciale Apostolicæ Sedis Indultum, tam ut iidem Canonici Regulares hujusmodi Ecclesiasticorum Beneficiorum Sæcularium, sive cum animarum cura, sive cum residentiæ onere adnexo, capaces fiant, & existant; quam ut ea assequenda, regenda, & retinenda, e Claustris discedere, & extra ea degere licite possint. Similiter omnium & quorumcumque Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium nuncupatorum, aut Ecclesiasticarum Pensionum quarumlibet, eosdem incapaces esse declaramus, & ad ea assequenda ex se inhabiles haberi debere decernimus: At si aliquando aliquem ex ipsis, sive pro Religiosis ipsius indigentiis, sive ob meritum personale, sive alio quocumque titulo, aut causa, de uno aut pluribus hujusmodi Beneficiis simplicibus, vel de una, aut pluribus Ecclesiasticis Pensionibus ab Apostolica Sede provideri contingat; decernimus, non ideo hujusmodi Canonicum Regularem e Religionis suæ Claustris exire, aut extra ea vitam degere posse; sed in suis Religiosis Domibus, ut antea, & sub legitima suorum Superiorum Regularium obedientia manere debere statuimus; contravenientes vero omnibus & singulis pœnis, adversus Regulares Apostatas latis atque statutis, subjicimus; & iisdem re ipsa & cum effectu affici & coerceri mandamus.

Provisus de Beneficiis simplicibus, aut Pensionibus Ecclesiasticis intra Claustra manere jubet, sub pœnis contra apostatas.

Ipsis tamen laudata Apostolica facultas concedenda est, si cognoscit-

§. 16. Et quidem Canonici Lateranenses, quique a Sanctissimo Salvatore nomen habent, non verbo, aut specie tantum, sed revera & proprie Regulares existunt, ipsisque cum aliis omnibus cæterorum Ordinum Regularibus communia sunt Vota solemnia, Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ; ideoque, quatenus Regulares sunt, æque ac Monachi, cæterique Religiosis quibusque Ordinibus adscripti, incapaces sunt Beneficiorum Ecclesiasticorum Sæcularium, absque Apostolicæ

Sedis

PONT. A. V.

Sedis auctoritate, & dispensatione. Quia tamen, (ut Innocentius III. ait in præcitato *Cap. Quod Dei timorem.*) Regulæ inserviunt laxiori; æquum est, majorem eum ipsis indulgentiam adhiberi, &, ubi eorundem Superiorum Regularium consensus adsit, benigniori quadam facilitate, per Apostolicæ auctoritatis Indulta, ad Sæcularia Beneficia eosdem admitti. Verum ut in hujusmodi casibus omnia rite rectèque procedant; sequentes Regulas, inviolabiliter, respective, sub pœna nullitatis Collationis Beneficiorum, tenendas & observandas, eadem Apostolica auctoritate præscribimus atque statuimus.

Præscribit Patronis formam præsentandi Canonicos Regulares ad Ecclesias Parochiales, aut Canonicatus.

§. 17. Ubi nempe agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus, pro quorum collatione Concursus indici non solet, veluti sunt Ecclesiæ Parochiales de Jurepatronatus Laicorum, & in Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesiis, Canonicatus, atque Præbendæ (exceptis tamen Theologali, & Pœnitentiaria Præbenda, quarum utraque prævio semper Concursu provideri debet); & quidem ubi hujusmodi Beneficia de jurepatronatus sive Ecclesiastico sive Laicali existant; & cessantibus quoad Beneficia Juris patronatus Ecclesiastici reservationibus & affectionibus Apostolicis; integrum esse volumus Beneficiorum Patronis, aliquem ex prædictis Canonicis Regularibus, quem idoneum judicaverint, ad ea Beneficia præsentare, seu nominare; dummodo præsentatio, seu nominatio fiat cum expressa præservatione Beneplaciti Apostolici. Postquam vero præsentatus, seu nominatus Canonicus Regularis, præsentationem seu nominationem de se factam acceptaverit, cum clausula de obtinendo Beneplacito tam Superioris Generalis sui Ordinis, quam Sedis Apostolicæ; ad ipsos præsentantes seu nominantes pertinebit, consensum exquirere

Item Superioribus Regularibus, quæ ratione licentiam impertiri debeant.

Superiorum Regularium; Qui si ex discessu hujusmodi Canonici Regularis, ad animarum curam, seu ad Canonicatum in Ecclesia Sæculari obtinendum evocati, nullum Ordini detrimentum obventurum esse, in Domino reputaverint; multoque magis, si perspectam habentes vitam ab hujusmodi præsentato seu nominato religiosè institutam, & studia ab eodem in Religione laudabiliter peracta, illius operam utilem atque proficuam fore Ecclesiæ illi, cujus servitiis deputatur, in Domino pariter judicaverint; requisitum assensum in scriptis præbentes, testimonium insuper adjicient de ipsius præsentati seu nominati idoneitate, tam quoad mores, quam quoad doctrinam, sive ad animarum curam, sive ad Præbendam Canonicalem; super quorum veritate ipsorum Superiorum conscientiam districtè oneramus. Sed & ab Ordinario, sive ab Ordinariis Locorum, in quibus ipse Religiosus

Ordinariorum attestationes exquirendæ.

præsentatus aut nominatus per aliquod tempus commoratus fuerit, requirendum erit, utrum ipsis aliquid adversus illius vitam & mores relatum fuerit, vel alias legitime constiterit.

His omnibus justificatis, concessionem indulti judicio Pontificis reservat.

§. 18. Quæ omnia, videlicet præsentatio, seu nominatio, & respective acceptatio cum adjectis clausulis preservativis supra enunciatis; item Superiorum Regularium consensus, eorundemque attestatio; Ordinariorum quoque favorabile testimonium; exhibenda erunt nostro, sive Successorum Nostrorum Romanorum Pontificum pro tempore Datario, qui, facta Nobis, aut Successoribus Nostris, prædictorum omnium relatione, si ita Pontifici videbitur, Literas Apostolicas super concessione hujusmodi Beneficii eidem Canonico Regulari præsentato seu nominato ad illius vitam faciendæ, statim expediri jubebit; vel alias, de ejusdem Pontificis mandato, ante ipsam expeditionem, prædictæ Congregationis Tridentini Concilii Interpretis consilium exquiret.

ANNO 1745.

Eadem respective servanda in provisionibus ad Ordinarios pertinentibus sine Concursu.

§. 19. Idipsum, quantum rei natura, & circumstantiarum diversitas patitur, tunc etiam observari volumus & mandamus, quoties Ordinarius ipse Canonicum Regularem Lateranensem aut Sanctissimi Salvatoris, ad Ecclesiam Parochialem, quam in casu particulari sine concursu conferri posse contigerit, sive ad Canonicatum absque Concursu pariter providendum, & ad ipsius Ordinarii liberam dispositionem & collationem pertinentem, promovendum putaret. Decernentes, in hujusmodi casibus nihil ab Ordinariis propria auctoritate fieri posse; sed Romano pro tempore Pontifici rem totam deferri; item consensum Superiorum Regularium, juxta formam superius a Nobis præscriptam, exquiri, & obtineri; omniaque demum, ut præfertur, ad Datarium pro tempore transmitti, ut is, relatione Pontifici facta, opportunum super expediendis Literis Apostolicis mandatum accipiat.

Canonici Regulares ad Concursus admitti nequeunt.

§. 20. Ubi vero agatur de Beneficiis Ecclesiasticis Sæcularibus; ad quæ Concursus de jure indici, & haberi debet; cujusmodi plerumque sunt Ecclesiæ Parochiales ad liberam Ordinariorum collationem spectantes, itemque Ecclesiæ Parochiales de Jurepatronatus Ecclesiastico, & in Ecclesiis Cathedralibus, Metropolitanis, aliisque, Præbendæ Theologalis, & Pœnitentiaria; statuimus, nullum Canonicum Regularem, sive Lateranensem, sive Sanctissimi Salvatoris, etiam accedente licentia iplorum Superiorum Generalium, ad hujusmodi Concursus accedere posse: ipsisque Episcopis, sive aliis Ordinariis quibuscumque, districte inhibemus, sub pœna nullitatis Concursus, ne prædictos Canonicos Regulares ad hujusmodi Concursus admittere præsumant, sine prævio Beneplacito Apostolicæ Sedis; pro quo obtinendo sequentem methodum inviolabiliter tenendam, atque servandam præscribimus.

Sed licentia impetranda a Summo Pontifice, & a Superioribus Regularibus.

§. 21. Quoties videlicet Episcopus, aut alius, Ordinarius, inter eos Sæculares Presbyteros, sive Clericos, qui ad Concursum pro Ecclesiæ Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ collatione & provisione habendum, sunt accessuri, neminem ad hujusmodi Parochiam aut Præbendam idoneum revera esse, in Domino judicaverit; & e contrario aliquem ex Canonicis Regularibus ad prædictas Ecclesiam, aut Præbendas respective aptum, & idoneum existere noverit; Romani Pontificis pro tempore existentis judicio rem totam deferet; a quo si illi indultum fuerit, ut hujusmodi Canonicum Regularem ad Concursum admittere valeat, tunc ab eodem Religioso Canonico requirere debebit, an forte, accedente consensu ipsius Superiorum Regularium, hujusmodi Concursui se sistere vellet. Quod ubi is facturum se esse affirmave-

ANNO 1745.

maverit; idem Epiſcopus Superiores Regulares rogabit pro hujuſmodi conſenſu, ſeu licentia; quam tamen ipſi Superiores nequaquam impertiri debebunt, niſi ſimul teſtati fuerint, & nullum proprio Ordini detrimentum extiturum, ſi religioſus vacantem Parochiam, aut Præbendam aſſequatur, & eundem, anteactæ vitæ ac doctrinæ merito, dignum eſſe, qui ad illam promoveatur.

PONT. A. V.

Ipſa Proviſio a Summo Pontifice peragenda.

§. 22. Hiſce omnibus in anteceſſum exacte ſervatis, licebit Canonicum Regularem ad Concurſum admittere; Et nihilominus ſi eum præ cæteris probari contigerit, ipſa Parochiæ, ſeu Præbendæ conceſſio a Romano Pontifice expetenda erit; tranſmiſſis ad Datarium pro tempore omnium præmiſſorum documentis; ut hic, facta relatione Pontifici, opportuna pro expeditione mandata recipiat.

Quid in conceſſione Parochiæ, aut Præbendæ Theologalis ſeu Pœnitentiariæ, extra Concurſum.

§. 23. Si autem contigerit, ut habito Concurſu pro Eccleſiæ Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ proviſione, nullus ex Concurrentibus de Clero Sæculari idoneus repertus fuerit; aut ſi, hujuſmodi Concurſu indicto, intra præfinitum tempus nemo ex Clero Sæculari ad illum acceſſerit; Epiſcopus autem vacantem Eccleſiam, aut Præbendam alicui Canonico Regulari Lateranenſi, aut Sanctiſſimi Salvatoris utiliter concedi poſſe crediderit, pari modo Apoſtolicum aſſenſum ad hoc exquirere debebit; habitoque reſcripto juxta petita, quod, annuente Pontifice, in ea verba conceptum eſſe poterit: *pro gratia, ſervatis ſervandis;* tunc Epiſcopus cum ipſo Canonico Regulari, & cum ipſius Superioribus ea ſervabit, quæ ſuperius a Nobis præſcripta ſunt; ac de præmiſſorum omnium implemento opportuna documenta ad Datarium tranſmittet, Romano pro tempore Pontifici exhibenda, ut, eo jubente, ad conceſſionem hujuſmodi Eccleſiæ aut Præbendæ per Literas Apoſtolicas procedi poſſit.

De reſignationibus, Coadjutoriis, Collationibus beneficiorum ſimplicium, & penſionum reſervationibus, Pontificis judicium eſſe.

§. 24. Denique, quod pertinet ad Eccleſiarum Parochialium, aut Canonicatuum renunciationes, ſeu reſignationes, vel Coadjutorias, necnon collationes Beneficiorum Eccleſiaſticorum ſimplicium, aut Penſionum Eccleſiaſticarum reſervationes; quum in his omnibus, non ſolum ex ſuperius dictis, propter Regularem qualitatem Reſignatarii, aut Coadjutoris deputandi, ſive de prædictis Beneficiis aut Penſionibus providendi, verum etiam ratione tituli intrinſeci hujuſmodi collationum, Apoſtolicæ auctoritatis interventus ſemper & omnino requiratur; Nos Romanorum Pontificum Succeſſorum Noſtrorum arbitrio & prudentiæ omnia relinquenda eſſe ducimus. Confidimus autem, neminem fere ex præfatis Succeſſoribus Noſtris, qui in hujuſmodi caſibus, præter alia ad reſignationes, aut Coadjutorias admittendas, ſive conſtituendas, & ad Beneficia ſimplicia conferenda, vel Penſiones Eccleſiaſticas reſervandas, de jure requiſita, rerum inſuper ac perſonarum ratione habita, ea quæ ſuperius a Nobis circa præmiſſas conceſſiones ſtatuta ſunt, præ oculis habere, & mature perpendere omittat.

Obtinentes Parochias, aut Canonicatus Sæculares, intra Clauſtri degere nequeunt.

§. 25. Equidem inſpecto Canonicorum Lateranenſium, & Sanctiſſimi Salvatoris Regulari Inſtituto, non licet eis, quoad vivunt, poſt ſolemnem Votorum Profeſſionem, e Religioſis Clauſtris diſcedere, & a Superiorum Regularium obedientia ſe ſubtrahere. Quamvis autem, ut antea dictum eſt, hujuſmodi Legi ſubjecti ſint & eſſe debeant etiam poſt aſſequutum aliquod Sæculare Beneficium ſimplex, aut Eccleſiaſticam Penſionem, cujuſmodi certis in caſibus ab Apoſtolica Sede Regularibus concedi & aſſignari contingit; attamen ſatis patet, neque permanentiam intra Clauſtra, neque immediatam Superioribus Regularibus ſubjectionem conſiſtere ullo modo poſſe cum animarum cura, aut cum Canonica Reſidentia, ſi aliquem ex iiſdem Canonicis Regularibus Eccleſiam Parochialem, aut Canonicatum & Præbendam, vel Dignitatem, aut aliud Sæculare Beneficium Eccleſiaſticum perſonalem Reſidentiam requirens contingat quomodolibet obtinere.

Quæſtiones ſuper delatione habitus Regularis, & retentione Socii ejuſdem Ordinis.

§. 26. Illud vero Dubium in Congregationibus hujus Urbis & Curiæ frequenter diſcuſſum ac diſputatum fuit; an ſcilicet hujuſmodi Canonici Regulares, poſt adeptam in Eccleſiis Sæcularibus Parochiam, ſive Canonicatum, e Clauſtris egreſſi, retinere deberent habitum ſui Ordinis, an vero Clericorum Sæcularium veſtibus uti poſſent; Item de iis, qui ad Parochorum Officium ſunt promoti, quæſitum fuit, an alterum Canonicum Regularem, dum poſſent, in ſui conſortium aſſumere, & apud ſe habere tenerentur. Super quibus non una fuit ſententia, tam prædictarum Congregationum, quam eorum, quos nuper a Nobis in conſilium adhibitos eſſe memoravimus. Verum Nos, juſtis & rationabilibus de cauſis animum Noſtrum moventibus, decernimus atque ſtatuimus, prædictos Canonicos Regulares, ſive ad animarum curam gerendam, ſive ad Canonicatum obtinendum in Eccleſiis Sæcularibus, e Clauſtris egreſſos, habitum Clericalem Sæcularem aſſumere poſſe, & ab obligatione ſecum retinendi Socium ſui Ordinis, liberos & immunes eſſe, & fore. Eoſdem tamen monitos volumus, ne, propterea quod extra Religioſa Clauſtra vitam degunt, & Clericorum Sæcularium habitum deferunt, ideo ſe abſoluros aut diſpenſatos eſſe arbitrentur ad obſervationem Votorum, quibus ſe in Regulari Profeſſione Deo manciparunt; ſed ſciant, ſe teneri eadem Vota ſervare & implere in iis omnibus, quæ cum animarum Rectoris, aut Canonici Sæcularis Officio conjungi poſſunt. Epiſcopo autem, ſive Ordinario Loci, per omnia ſubjecti ſint; ipſumque etiam Superioris Regularis loco agnoſcant & colant. Ac demum ſuas partes eſſe intelligant, ſanctioris converſationis exemplo, ſedulitate in officio obeundo, frugalis vitæ parſimonia, copioſa eleemoſynarum largitione, veluti quibuſdam religioſæ perfectionis inſignibus, etiam in habitu Sæculari, pro Canonicis Regularibus in oculis hominum ſe gerere.

Abſolvuntur ab hujuſmodi obligatione, additis paternis monitionibus &c.

Proviſi de Parochia, aut Canonicatu Sæculari non poſſunt a Superioribus Regularibus ad Clauſtra revocari.

§. 27. Quæſitum præterea fuit, utrum hujuſmodi Canonici Regulares, qui Parochialem Eccleſiam, vel Canonicatum Sæcularem eſſent adepti, poſſent a ſuis Superioribus Regularibus, legitimis ex cauſis, ad Religionis Clauſtra revocari; qua etiam de re non ſatis conformia prodierunt judicata. Sed convenientibus in unam ſententiam his, qui hac occaſione a Nobis conſulti fuerunt, Nobis viſum eſt ſtatuere ac declarare, prædictos Superiores Regulares hujuſmodi facultate deſtitutos eſſe, ubi agatur de Sæcularibus Parochiis, aut

Cano-

PONT. A. V. ANNO 1745.

Canonicatibus in Titulum conferri solitis, & alicui ex prædictis Canonicis Regularibus in perpetuam administrationem rite concessis; sed ad Episcopum dumtaxat, sive ad Ordinarium loci pertinere, concurrentibus causis canonicis, ad legitimam contra illos privationem per sententiam procedere: vel alias ipsos, justis pariter de causis, ad animarum curam inhabiles, & ab ea perpetuo suspensos declarare; quo casu hi, qui sic per sententiam privati, aut perpetuo suspensi existent, utique Religiosum habitum resumere, & ad propria Claustra redire teneantur.

In casibus tamen hic enunciatis, ad eadem redire compelluntur.

§. 28. Denique disputatum fuit, utrum Canonicus Regularis, si resignaverit Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum Secularem, quem obtinuerat, habitum Regularem resumere, & Religionis Claustra iterum ingredi debeat; itidemque an id locum habeat, ubi de prædictis per sententiam privatus, vel a Parochialium munium exercitio perpetuo suspensus, sive ad ea obeunda inhabilis declaratus fuerit; atque etiam, ubi Coadjutorem in Parochia aut in Canonicatu eidem deputari contingant; vel post laudabilem operam in Canonicatu per annos quadraginta assidue præstitam, privilegium Jubilationis, ut vocant, ipsi fuerit concessum. Et in his quidem cum distinctione procedendum censentes, ut omnem dubitandi occasionem perpetuo removeamus, decernimus atque statuimus, Canonico Regulari, qui se Parochia, aut Canonicatu abdicaverit, vel iis per sententiam legitime privatus, vel ad gerendum Parochiæ regimen inhabilitatus, & ab eodem perpetuo suspensus fuerit, ad habitum Regularem, & Instituti sui Monasteria redeundum esse. Non ita vero si, extra casum perpetuæ inhabilitationis, & suspensionis, Coadjutorem habuerit in Canonicatu, aut in Parochialis curæ regimine, vel per Jubilationem a servitio Chori fuerit exemptus; quum & ii, qui Coadjutorem habent in affecta valetudinis aut ingravescentis ætatis subsidium, teneantur in loco Parochiæ, aut Canonicatus residere; ut præsto sint, quoties legilegitimum Coadjutori impedimentum obvenerit, ipsius Parochiæ, aut Chori necessitatibus quoad poterunt, inservire; & qui Jubilationem obtinuerunt, valeant pro libito Chorum frequentare, atque etiam, non obstante hujusmodi Jubilatione, si Divinorum Officiorum ratio id exigat, possint ad servitium Ecclesiæ revocari.

Nonnulla casu Coadjutoris, aut Jubilationis.

Præmissarum declarationum, & decretorum æquitas, & utilitas.

§. 29. His porro declarationibus atque decretis, quæ prævia matura deliberatione, auditoque, ut præfertur, nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum, aliorumque prudentum atque doctorum Virorum consilio, per has Nostras Literas ferimus, atque Apostolica Auctoritate statuimus; pluribus controversiis finem factum iri confidimus; Eademque opera tam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, quam ipsis, de quibus agitur, Ordinibus Regularibus, utiliter consultum esse existimamus; Episcopis nempe, sive Ordinariis, quorum frequentes audivimus querelas, super nimia facilitate, qua hujusmodi Canonici Regulares ad Ecclesias Parochiales aut Canonicatus Sæculares convolabant, sola muniti licentia ipsorum Superiorum Regularium; quos quidem suspicabantur in ea concedenda haud difficiles se præbere, ubi de turbulentis hominibus, aut ipsi Religioni inutilibus agere tur: Ipsis vero etiam Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris Ordinibus, quos peculiari semper benevolentia prosecuti sumus; ex quibus non paucos probitate ac doctrina insignes, suorumque respective Ordinum amantes, & olim, quum in minoribus ageremus, & postquam etiam Apostolicam hanc Sedem tenemus, aperte conquerentes audivimus, non raro evenire, ut deprecatorum studio & auctoritate, cui Superiores obsistere aut nollent aut non auderent, illos ex Collegis suis cogerentur amittere, ex quorum permanentia majorem utilitatem atque splendorem consecuturus erat ipsorum Ordo, a quo iidem multos annos hanc in spem educati & alti fuerant, ac religiosis virtutibus, optimisque disciplinis imbuti.

Clausula de perpetuo Literarum firmitate.

§. 30. Quocirca easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod Canonici Regulares prædicti, aut quilibet alii etiam speciali nota & expressione digni, in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, aut ad ea vocati & auditi non fuerint, aut ex alia quacumque causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obretionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas aperitionis oris, aut quodcumque aliud juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari posse; sed easdem præsentes semper firmas, validas, & efficaces esse & fore, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari; Sicque & non aliter in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictæque Sedis Nuncios, & alios quoslibet quavis auctoritate & potestate fungentes, & quandocumque functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, & definiri debere, & si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Derogat. oppositis.

§. 31. Non obstantibus, quatenus opus sit, Innocentii III. Prædecessoris prædicti dispositione in prædicto Capitulo, *quod Dei timorem*, necnon, de jure quæsito non tollendo, aliisque Nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, ac quibusvis Apostolicis, etiam in Universalibus, Provincialibusque Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus, Ordinis quoque Canonicorum Regularium, & utriusque eorum Congregationis prædictæ, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, Ordinationibus Capitularibus, usibus, stilis etiam quantumvis inveteratis, & quacumque ultimi status existentia, aliisque in contrarium præmissorum quomodolibet facientibus vel extantibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis utrique vel alterutri Congregationum prædictarum, earumque Monasteriis, Superioribus, & personis in genere, vel

ANNO 1745. genere, vel in ſpecie quomodolibet forſan conceſſis, confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, illorum omnium & ſingulorum tenores, formas, Cauſas, & occaſiones præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, ſpecialiter, expreſſe, ac pleniſſime & ampliſſime motu pari derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

PONT. A. V.

De exemplorum ſubſtitut.

§. 32. Cæterum quia difficile foret, ipſas præſentes Noſtras Literas ad ſingula loca, ubi opus eſſet, deferri; volumus, ut earum tranſumptis, ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii ſubſcriptis, & ſigillo alicujus perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, tam in judicio, quam extra, quæ eiſdem præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio panalis.

§. 33. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Noſtræ Conſtitutionis, definitionis, declarationis, ſtatutorum, decretorum, atque Ordinationum infringere, vel eidem auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quinto, ſeptimo Idus Julii, Pontificatus Noſtri Anno Quinto.

Dat. die 9 alii 1745.

D. Card. Paſſioneus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boſchi.
L. Eugenius
Regiſtrata in Secretaria Brevium

Public. die 23. ejuſdem Menſis & Anni.

CXXXVI. CONSECRATIO

Joannis Van-Stiphout in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem damnatur; ac ſuſpenſionis & excommunicationis ſententia in ipſum edicitur.

Dilectis Filiis Univerſis Catholicis in Fœderato Belgio commorantibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecti Filii, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Solicitudo Pontificia ne Catholici corruptione Schiſm. attingant.

TAM præclaram quidem de egregia virtute & conſtantia veſtra rebus ipſis ſemper probata & Apoſtolicis etiam laudibus commendata, gerimus opinionem, ut plane perſuaſum habeamus, Vos nullis ad procul amandandam omnem execrandi ſchiſmatis luem, & ad Catholicam Fidem Orthodoxamque Religionem palam ubique profitendam tuendamque, Apoſtolicæ noſtræ caritatis, ſolicitudinis, exhortationiſque novis ſtimulis indigere. Verum pro demandata infirmitati noſtræ a Supremo Paſtorum Principe æternoque Animarum noſtrarum Judice Jeſu Chriſto univerſalis Eccleſiæ ſuæ procuratione obſtricti, facere non poſſumus, quin Vos ſæpe de ſacrilega perditorum hominum temeritate & audacia edoceamus, atque inſimul admoneamus, ut quamcumque tenuiſſimam ſuſpicionem per inſidias veteratorum Schiſmatis patronorum capiam veſtrum de eorum reconciliata Nobiſcum gratia & communione forſitan injiciendam ab animis veſtris penitus removeatis.

Electi Pſeudo Epiſcopi nulla.

§. 1. Poſtquam enim per alias noſtras in ſimili forma Brevis Literas die XXVI. Menſis Junii proxime elapſi currentis anni MDCCXLV. ad Vos datas, typis etiam impreſſas, & publici juris factas, Electionem Joannis Van-Stiphout Amſtelodami Pſeudo-Paſtoris in Harlemenſem, Hieronymo de Boch e vivis ſublato, Pſeudo-Epiſcopum, a Petro Joanne Meyndarts Pſeudo-Archiepiſcopo Ultrajectenſi, & ab ejus fictis Canonicis factam, aſſertique Epiſcopatus Harlemenſis erectionem nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac ſacrilegam declaravimus, reſcidimus, delevimus & abrogavimus, nec ad ipſius Petri Joannis de ſua deteſtabili Pſeudo-Epiſcopi Harlemenſis deſignatione, petitaque a Nobis patrati criminis confirmatione, ſcriptam Epiſtolam reſpondimus; binas nuper Nobis inſcriptas & clanculum redditas accepimus Epiſtolas, alteram quidem ipſius Petri Joannis Meindarts die XXX. Menſis Julii alteram vero ejuſdem Joannis Van-Stiphout die XXIX. dicti Menſis Julii proxime præteriti hujus anni datas. Hic autem de ſua inani deſignatione & ſacrilega Conſecratione præſcribit; ille vero de nulla a Nobis data reſponſione primum conqueritur, deinde de eadem abs ſe facta Conſecratione ſignificat, tum cauſam obtendit, qua adductus, ad tantum ſcelus paulo citius, dempto ternario Epiſcoporum numero, perficiendum devenit, diuturnum ſcilicet morbum, in quem inciderat; ex quo liberatus, inſtantiſſimis plurimorum ſuorum Symnyſtarum querimoniis ſatisfacere coactus fuit, ne Epiſcopalis ſucceſſionis ordo iſtic jamdudum interruptus, & ab Apoſtolica hac S. Sede nunquam poſt primam interruptionem agnitus, imo ſemper explosus, in præſentia morte ſua abrumperetur. Quamplurimis demum fucatiſque verbis uterque ſuam erga Apoſtolicam hanc S. Sedem Noſque ipſos obſervantiam obdientiamque proteſtantes, incautis illudere videntur.

Ejuſdem Conſecrat. & ſubdolus Schiſmatic. artes.

Pontifex iterum rejicit electionem, Conſecrationem damnat, Conſecrat. ſuſpendit.

§. 2. Nos itaque Literas hujuſmodi, quæ callida arteæ conſcriptæ, præclaram quidem obſequii reverentiæque ſpeciem præſeferunt, re ipſa vero latentes ſuffuſi veneni dolos continent, poſthabentes ac penitus rejicientes, pro debito noſtræ ſervitutis ſuprenæque poteſtatis officio, primum deſignationem electionemque ipſius Joannis Van-Stiphout in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem, cum extincti Epiſcopatus erectione, iterum inanem ac nullam fuiſſe, eſſe, ac fore, tenore præſentium Literarum noſtrarum Apoſtolica auctoritate decernimus & declaramus: quemadmodum, tenore

Digitized by Google

PONT. A. VI. nore & auctoritate paribus, Conſecrationem dicti Joannis Van-Stiphout, minime aſſiſtentibus ex præſcripto Sacrorum Canonum duobus aliis Epiſcopis, nullaque Apoſtolica diſpenſatione obtenta, a memorato Pſeudo-Archiepiſcopo Ultrajectino toties omnium Eccleſiaſticarum cenſurarum fulminibus perculſo, & ab omni exercitio Epiſcopalis Juriſdictionis & Ordinis ſuſpenſo, contra ſuprema Apoſtolicæ hujus S. Sedis mandata, factam, fuiſſe, eſſe, ac fore illicitam, nefariam, ſacrilegam, & execrandam, itidem decernimus & declaramus; ac proinde ipſum temere nulloque jure Electum Joanne Van-Stiphout omni Eccleſiaſtica & ſpirituali juriſdictione pro animarum regimine carere; atque illicite conſecratum, ab omni exercitio Epiſcopalis Ordinis eſſe ſuſpenſum.

Tam ab exercitio Juriſdictionis, quam Ordinis.

§. 3. Mandamus propterea diſtricteque interdicimus memorato Joanni Van-Stiphout, ſub pœna Excommunicationis ipſo facto ſine alia declaratione incurrendæ, ne audeat Paſtores, Miſſionarios, Miniſtros, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad Animarum curam & Sacramentorum adminiſtrationem quovis etiam neceſſitatis prætextu, conſtituere ac deputare. Simul etiam palam edicimus & declaramus, omnes & ſingulas prædictorum Officiorum deputationes pro Animarum regimine quocumque nomine factas, aut fortaſſe faciendas, cum omnibus inde ſecutis, prorſus irritas eſſe, ac nullius roboris & momenti. Rurſus eidem Joanni Van-Stiphout præcipimus & inhibemus, ne, ſub ſimili Excommunicationis pœna, audeat illicite Sacramentum Confirmationis, aut Ordines conferre, aut quoquo pacto Ordinem Epiſcopalem, a quo ſuſpenſus eſt, exercere.

Ejus communionem vitandam denunciat.

§. 4. Vobis autem, Dilecti Filii, graviter injungimus ac veramus, ne antedictum Joannem Van-Stiphout pro vero Epiſcopo Harlemenſi habeatis & agnoſcatis, neve cum eodem ullo pacto, præſertim in Divinis, communicetis; aut ab ipſo, vel ab aliis per ipſum perperam & inaniter deputatis, Sacramenta aut Ordines accipiatis. Noverit enim, qui Ordinibus initiatus ab ipſis fuerit, ſuſpenſionis ſe vinculo conſtrictum, atque irregularitati præterea obnoxium, ſi ſuſceptos Ordines exercuerit.

Ordinat. illegitimas fore declar.

Adhortatur.

§. 5. Reliquum eſt, ut paternis curis noſtris filialis obedientiæ fideique veſtræ officia reſpondeant. Nullum enim jucundius dolori noſtro ſolatium afferri poteſt, quam ut intelligamus, Vos caute ambulantes, non vocem alienorum audire, ſed Paſtorem ſequi, & domum ædificare ſupra firmam petram. Ac Vobis, Dilecti Filii, Apoſtolicam Benedictionem, quam cœleſtis præſidii pignus, atque adverſus poteſtates tenebrarum arma & ſcutum eſſe optamus, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 28. Auguſti 1745. Pontificatus Noſtri Anno VI.

Dat. die 28. Aug. 1745.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die menſe, & Anno.

ANNO 1745. CXXXVII.

DECRETA QUÆDAM

A Cardinali Patriarcha Lisbonenſi edita collaudantur & confirmantur.

Dilecto Filio Noſtro Thomæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Presbytero Cardinali de Almeyda nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noſter, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Collaudantur Card. Patriarchæ Decreta.

SINGULAREM voluptatem ſenſimus ea perlegentes, quæ graviter ac ſapienter a Te conſtituta ſunt, ac die XII. Martii Anno MDCCXLIII. evulgata, ut omnibus innoteſcerent: Cognovimus pariter ardentiſſimum ſtudium, quo tum Regulares, tum Sæculares, alioſque tuæ Paſtorali Curæ commendatos vehementer excitas, ut iiſdem mandatis diligenter obtemperent.

Officia Hebd. Majoris die celebrant.

§. 1. Primo loco præcipis; ut Veſpertina Officia, quæ feria V. Majoris Hebdomadæ fieri conſueverunt in Eccleſiis Sæcularium, ac Regularium, ad certam horam ſolum protrahantur; & ipſarum Fores ad mediam horam poſt Occaſum Solis occludantur; nec mane ante pateant, quam ſolis Ortus illuceſcat: Siquidem cognitum, perſpectumque habebas ad honeſtos mores labefactandos cauſam præberi, cum magna frequentia Virorum, ac Mulierum nocturno tempore in ea templa convenirent; quam ſane veterem conſuetudinem ideo Prædeceſſores tui nunquam improbarunt, quod ii nocturni Fidelium conventus tunc temporis pietatem, ac religionem ſolum præferebant.

Adorationem SS. Sacramenti de nocte continuari per certas perſonas.

§. 2. Secundo loco, ne ſpatio illius noctis Divina Euchariſtiæ Cultu debito careret, ſapienter indixiſti Viris Eccleſiaſticis, eorum Miniſtris, & Fratribus Sodalitatum, quæ a Venerabili Euchariſtiæ Sacramento nuncupantur, ut occluſis Templi foribus, alternatim Chriſto Domino pie religioſeque obſequantur, qui ſub panis ſpecie continetur.

Conciones item hoc diurnas haberi.

§. 3. Tertio loco, cum Paſſio Salvatoris noſtri intempeſtivis horis a Concionatoribus celebrari ſoleret, ideo pro tua ſingulari prudentia decernis, ut mane Feriæ VI. Majoris Hebdomadæ hi ſermones habeantur, ſtatim ac Evangelium, quod eo die canitur in ſolemni Officio, abſolutum fuerit; ubi vero conſuetudo obtinuit, ut nocte ejuſdem Feriæ VI. verba faciant Concionatores, alia hora poſt meridiem ejus diei ſeligatur, ita tamen, ut Fores Eccleſiæ deſignato antea tempore obſerari queant.

Comeſſationes ab Eccleſiis eliminati.

§. 4. Quarto loco, cum illi, qui Eccleſias adibant Feria V. Majoris Hebdomadæ (quæ Sancta vulgo appellatur) peculiares quoſdam cibos ſecum deferrent, quibus deinde etiam in ipſis Eccleſiis uterentur, ita ut cultum Dei Templo conſentaneum, & legem jejunii impudenter violarent; cum, inquam, hanc corruptelam ſine magno animi tui mœrore pati ac diſſimulare minime poſſes, opportuna remedia attuliſti, graviſſimis ſententiis, ac

pœ-

ANNO 1745. pœnis in eos promulgatis, qui cibos ejuſmodi per illos dies vendereut, vel ipſos manducare etiam in ſacris Ædibus non dubitarent. PONT. A. VI.

Quæ ſubiiciuntur judicio Summi Pont.

§. 5. Hæc potiſſimum ex Decretis tuis delibata ob eam cauſam commemoravimus, ut ipſa diligenter a Nobis perlecta dignoſceres; neque prætermiſimus cætera, quæ in iiſdem Decretis habentur, nempe vehementem cohortationem, ut Eccleſiis cultus exhibeatur, ne Deus hac graviſſima quidem injuria atque impudentia laceſſitus, ad iracundiam concitetur: Poſtremo cum Decreta hujuſmodi probari a Nobis magnopere depoſcas, ut noſtra auctoritate corroborata perpetuo firmentur, & homines facilius ad illa obſervanda inducantur, hoc Tibi reſponſum faciendum exiſtimavimus.

Vetus Officiorum nocturnorum conſuetudo.

§. 6. In primis conſentaneum quidem antiquis Eccleſiæ Inſtitutis fatemur, ut noctis tempore Divina Officia celebrarentur: Imperitus enim diſciplinæ Eccleſiaſticæ prorſus videretur, qui ignoraret, Majoribus noſtris per multa ſæcula poſitum in more fuiſſe, ut nocturnis Vigiliis ſolemnia Feſta, ac Myſteria prævenirent, & canendis Divinis laudibus, ſanctiſque precibus occupati, noctes integras ſimul in Templis traducerent. At vero diuturnitate temporis adeo labefactari cepit hæc pia conſuetudo, ut tribus Majoris Hebdomadæ diebus Vigiliæ ſolum ſtatuerentur; & ob eam cauſam Officia illorum dierum (eo quod nocte fieri ſolerent,) *Matutini Tenebrarum* adhuc nominantur: Vigiliæ quoque permiſſæ fuerunt ante diem Natalem, & Epiphaniam Domini; Dioeceſes autem, quæ diſciplinæ laude commendantur, *Matutinos Tenebrarum* a nocturnis horis ad poſtmeridianas traduxerunt; Vigiliis etiam conſuetis ante Feſtum Epiphaniæ, matutinas horas uſque ad meridiem ſubrogarunt: Cum tamen priſtinum Eccleſiæ Inſtitutum retinere vellent in Pervigilio Natalis Domini, nempe poſt mediam noctem rem Divinam conficere, & populum in certas Eccleſias confluentem admittere, cautum diligentiſſime fuit, ut corruptelis omnis aditus intercluderetur; & cum difficile id viſum fuiſſet, virtute præſtantes Epiſcopi decreverunt, ut nocte quidem in Eccleſia, ſed clauſis illarum Foribus, hæc ſacra Officia peragerentur.

Quæ utiliter immutata ſunt.

Sacræ prioris ſæculorum Agapæ

§. 7. Agnoſcimus pariter animi tui conſilium ab Eccleſiæ moribus minime alienum, eoquod coercendum putaveris illorum intemperantiam, qui ſanctiſſimis Majoris Hebdomadæ diebus in Templa ſe conferunt, ibique certis quibuſdam cibis indulgent. Equidem magnis laudibus prædicantur a Sacris Scriptoribus *Agapæ*, ſive honeſtiſſima convivia, quæ fideles poſt acceptam Divinam Euchariſtiam pluribus Sæculis inibant, ut mutuæ inter Chriſtianos benevolentiæ publicum teſtimonium oſtenderetur; & certis diebus egentes ac miſeri liberali divitum opulentia ſuſtentarentur. Itaque, ſi ejuſmodi convivia plena honeſtatis, quæque ad charitatem exercendam inducta primo fuerunt, & magna cum innocentia per longum temporis ſpatium conſervata, penitus abrogare oportuit, ob graves offenſiones, & ſcandala, quæ dimanare ex illis cœperunt, itaut nemo ſit, qui non probet Eccleſiæ Decreta, quibus ea convivia de medio auferuntur; nemo ſane prudentiam tuam, & conſilium non commendabit, qui pravam edendi licentiam ab Eccleſia removere ac penitus elimi- nare voluiſti, cum præſertim ea nefaria intemperantia jejunii Leges, ſanctiſſimis etiam diebus frangerentur, quas Majores noſtri tanta ſeveritate, ac religione coluerunt, ut nihil omnino deguſtarent, & cyathum quoque frigidæ recuſarent.

Plurade his petenda ex Libris ss. Domini Noſtri.

§. 8. Supervacaneum ducimus ad hæc probanda proferre in medium ſacræ antiquitatis documenta; cum ſatis eruditorum hominum teſtimoniis confirmentur. Accedit, quod ipſa luce clarius innoteſcunt ex iis, quæ Nos ipſi congeſſimus in quatuor Libros a Nobis magno labore conſcriptos *De Canonizatione Sanctorum*, & *in Eccleſiaſticas Inſtitutiones* quas Bononiæ confecimus, cum in illam Sedem (quam nunc etiam retinemus) translati fuimus; Alia pariter argumenta deſumi poſſunt ex aliis noſtris *Commentariis in Sacra Jeſu Chriſti*, *Matriſque ejus Feſta*, *ac Miſſæ Sacrificium*, quibus plurima ſane addidimus, dum in Summo Pontificatu verſamur, & quæ vernacula lingua primum a Nobis exarata, nuper juſſu Noſtro in Latinam converſa fuerunt.

In Sacellis Pontificio, & in Baſilic. Vaticana fit concio poſt Evang.

§. 9. Omittimus verba facere de hora, quam pro habenda concione Dominicæ Paſſionis ſtatuiſti: Idem plane mos ac diſciplina jampridem invaluit in præclaris Italiæ Diœceſibus, & in ipſa Vaticana Baſilica, ubi Nos in Minoribus poſiti Theologalem Prædendam obtinuimus: Siquidem Feria VI. Majoris Hebdomadæ, poſt recitatam in Choro Domini Paſſionem, Concio de ipſa ſtatim inſtituitur: Idem fieri conſuevit in Pontificio Sacello coram Nobis ipſis, Cardinalium Collegio, & reliquis Ordinibus, quibus facultas eſt in eum Locum conveniendi.

Præmiſſa Decreta approbantur, & confirmantur.

§. 10. Cum igitur tua Decreta præſentibus Eccleſiæ moribus & Inſtitutis conſentanea plane videantur, ea libentiſſime adprobamus, & Apoſtolicæ auctoritatis pondus adjungentes, præcipimus obſervari penitus, ſublata quacumque contraria conſuetudine, quamvis ad honeſtum finem inducta fuerit, & longo ſpatio temporis inveteraverit: Etenim pravum hominum ingenium, & morum corruptela id neceſſario requirit, ut de medio tollantur ea, quæ licet initio virtutem præſeferrent, labente curſu temporis virtutem ipſam corrumpunt ac labefactant.

Adhortatio.

§. 11. Interea, Dilecte Fili Noſter, tuis, ac tuorum precibus Nos vehementer commendamus; & quoniam Vineam Domini Tibi creditam tum feliciter colere ſuſcepiſti, ne prætermittas operam ac laborem impendere, ut fructus in diem magis excreſcat; ne te deterreant ullæ difficultates, quæ tuis præclaris conatibus objiciuntur: Nos profecto ſemper ad tutandam Religionem, & morum integritatem paratos invenies: Poſtremo Tibi Benedictionem Apoſtolicam, tuoque populo peramanter impertimur,

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 31. Auguſti MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno VI.

Dat die 31. Aug. 1745.

DIE-

PONT. A. VI. CXXXVIII

DIERUM FESTORUM

De Præcepto, æstivis mensibus occurrentium, reductio, pro nonnullis Locis Regni Poloniæ.

Venerabili Fratri Episcopo Posnanien.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Agrorum cultura Mensibus Æstivis ad fidem operam exigit.

NUPER pro parte tua Nobis expositum fuit, quod dilecti Filii Universitates & homines, necnon Incolæ agrorum præsertim culturæ addicti, istius tuæ Diœcesis Posnanien., propter Cœli rigorem in istis partibus gravissimum, in mensibus potissimum Julio, Augusto, & Septembri ad faciendas messes aliosque Terræ fructus colligendos, & agros in spem futuræ messis præparandos aptioribus, Festos dies de Ecclesiæ præcepto, quamvis inviti, servare minime valeant, ac propterea operum hujusmodi causa, non sine conscientiæ angoribus, debitum Deo in iis diebus cultum negligere coacti, ad Fraternitatem tuam sæpissime confugiunt ut licentiam ipsis impertiaris, qua sibi liceat per eosdem Festos dies, exceptis Dominicis, agros colere, & servilibus mechanicisque laboribus, impune vacare, ne ipsis eapropter non leve damnum, quemadmodum sæpe accidit, proveniat; Fraternitas vero tua, ut incommodis hujusmodi tibi bene cognitis aliquo pacto consulatur, Nobis humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Dispensatio ab observantia dierum Fest. per tot ab Ordinario.

Quid ad Sedem spectet.

§. 1. Nos igitur, qui divinum cultum quantum cum Domino possumus promovere, & adaugere debemus, considerantes præmissa omnia, & opportunum, quoad Nobis integrum est, ac salutare remedium hac in parte adhibere cupientes, dictosque Incolas, homines, aliosque culturæ addictos, specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequen. harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fraternitati Tuæ per præsentes committimus, & mandamus, ut veris existentibus narratis, si contingat aliquod Festum de præcepto Ecclesiæ, seu per Synodales ejusdem Diœcesis Constitutiones, per hebdomadas prædictorum Julii, Augusti, & Septembris Mensium extra Dominicas occurrere, eo casu festum hujusmodi, præterquam illud Assumptionis B. M. Virginis Immaculatæ, quod in suo proprio, quo occurit die solemni cultu celebrari volumus, & mandamus in Dominicam immediate sequentem, seu aliam a Te præscribendam auctoritate nostra Apostolica transferas, illudque in eadem Dominica clebrari facias & cures; præscriptis tamen iis cautelis quas juxta datam Tibi a Domino prudentiam duxeris esse præscribendas, tam quoad onus audiendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium, quam quoad cætera opera servilia exercenda.

Concedi. tur, Fest vitates infra Hebdomadas eorum Mensium occurrentes, ad diem Dominicum transferri.

Excepto Festo Assumptionis B. M. V.

§. 2. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus, necnon dictæ Diœcesis, Locorum, Terrarum, Oppidorumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis; Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogatio.

§. 3. Cæterum per translationem Festorum hujusmodi non intendimus aliquid innovari tam quoad servitium Chori, quam quoad celebrationem Divinorum Officiorum.

In Choro, & in Offic o nihil innoverur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die Prima Septembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat die 1. Sept. 1745.

D. Card. Passionens.

Simile Indultum jampridem concessum fuerat pro Diœcesi Vilnen., tali forma conceptum.

ANNO 1745.

UT per tres antedictos menses liceat ipsis ad sua exercenda rusticana opera incumbere, translato in primam Julii Dominicam Festo Visitationis Sanctissimæ Dei Genitricis, & in secundam ejusdem Mensis Dominicam Festo Sanctæ Mariæ Magdalenæ, in tertiam Festo Sancti Jacobi, in quartam Festo Sanctæ Annæ; In Augusto, & Septembri, quæ occurrunt Sanctorum Festivitates, unaquælibet in proxima sibi Dominica celebretur; una excepta Deiparæ in Cœlum Assumptæ, quæ in suo proprio recurrente die solemni cultu agi debeat. Volumus autem ut in Choro, Divinisque Officiis, nihil innovetur, nec a pristino ritu discedatur, sed ea peragantur in assignatis jampridem diebus. Ii vero, quibus hoc paternæ facilitatis nostræ beneficio utendum est, studeant interno ardentiori animorum obsequio compensare, quidquid externæ celebritatis ipsis imminuere necesse fuit. Quod Fraternitatem tuam strenue curaturam confidimus &c. Dat. &c. die. XVII. Maji 1743. Pont. A. III.

D. Cardinalis Passionens.

Digitized by Google

ANNO 1745. CXXXIX

FRUCTUS CENSUUM,

Cambiorum &c. a Communitatibus Ditionis Eccleſiaſticæ contractorum ad æquitatis rationem reducuntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO &c.

Exceſſus ſtructum conventionum.

CI è ſtato riferito da Perſone degne di tutta fede, che alcuni de' noſtri Sudditi nelle gravi anguſtie, in cui ſi ſono trovate le Comunità del noſtro Stato Eccleſiaſtico per l'ultimo paſſaggio ed accantonamento delle Truppe ſtraniere, che incominciò l'anno 1742.; ſcordati affatto dell' obbligo, che a ciaſcuno impone la natura medeſima, in vece di ſollevare e ſoccorrere a tutto' lor potere la Patria ed il Principato, tratti e traſportati dall' ingordigia di vil guadagno, non hanno avuto roſſore di opprimere ed aggravare maggiormente le Comunità di eſſo noſtro Stato con uſure eſorbitanti di cinque, ſei, ſette, e ancora otto, e nove per cento, abuſando dell' eſtremo biſogno, in cui quelle erano di trovar danaro; Anzi taluno di eſſi noſtri Sudditi rivolgendo la comune e pubblica calamità in privato e vergognoſo Mercimonio, aver preſo da altri danaro a minore intereſſe, per poi darlo alle ſuddette Comunità a più gravi, e maggiori uſure.

Reducuntur ad 4. pro 100.

§. 1. Quindi è, che volendo Noi da un canto comprimere la ſoverchia avidità di coſtoro, e dall' altro iſgravare per quanto ci è poſſibile le ſuddette Comunità del riferito ingiuſto peſo: Seguendo l' eſempio di parecchi altri Principi, e ſpecialmente di Clemente VIII., e del Ven. Servo di Dio Innocenzo XI. noſtri glorioſi Predeceſſori, i quali per via di legge generale ridußero i frutti de' Cenſi impoſti ſimilmente dalle Comunità, e reſpettivamente delle Doti, e Compagnie d'Uffizio a quella moderata ragione, che correva comunemente ne' tempi loro: Col parere, e conſiglio d'una Congregazione particolare di quattro Cardinali, e ſei Prelati, tenuta di noſtr' ordine li 30. dello ſcaduto Agoſto ſopra il riparto delle ſpeſe fatte, e debiti contratti per cauſa di detto Paſſaggio ed accantonamento, dalle predette Comunità: Di noſtro Moto proprio, certa ſcienza, e pienezza nella noſtra Sovrana Podeſtà, ordiniamo, e comandiamo, che tutti e ſingoli Cenſi creati, ed impoſti, oppur anche Cambj, ed altri debiti fruttiferi paſſivamente contratti dal giorno, e tempo, ch' entrarono le Truppe Eſtere dentro i confini del noſtro Stato Eccleſiaſtico, da qualunque Comunità, e Univerſità di eſſo Stato, compreſevi anche le quattro Legazioni di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, come pure tutti i Luoghi Baronali, (eccettuando ſolamente la Legazione d'Avignone, e il Ducato di Benevento) oppure da Perſone private, ad intuito però e contemplazione, e con promeſſa di rilevazione di eſſe Comunità, ſopra qualunque ſorte di Beni, tanto Urbani, che Ruſtici in qualſiſia Provincia, Città, Terra, Caſtello, Territorio, e Luogo del medeſimo Stato, di qualunque prezzo, valore, qualità, quantità, e denominazione, con qualſivoglia obligo, eziandio giurato, di Guarentiglia, o Camerale, in favore di Perſone del medeſimo noſtro Stato, e ſoggette al noſtro temporal Dominio, ſieno, e s' intendano dal giorno d'oggi in poi creati, impoſti, e contratti alla ſola ragione di ſcudi quattro per cento, e non più, come Noi in virtù della preſente Cedola di noſtro Moto proprio da ora in poi li riduciamo, e moderiamo: Salva però ſempre alle medeſime Comunità la facoltà di ricomprare li medeſimi Cenſi, come anche con eſpreſſa dichiarazione, che riſpetto a gli altri Cenſi, e Cambj, che ſono ſtati impoſti, o contratti a meno del quattro per cento, non s' intenda per queſto fatta alcuna mutazione, o innovazione.

Idque reſpectu ſubditorum, cujuſcumque ordinis &c.

§. 2. In ſequela di che vogliamo, e dichiariamo, che le Comunità, e Univerſità ſuddette Debitrici di dette Perſone ſoggette al noſtro temporal Dominio per Cauſa di detti Cenſi, e Cambj, e altri Debiti fruttiferi da eſſe Comunità, e da altri per loro eziandio obbligati come principali, principalmente, ed in ſolido, e in altro qualunque modo eziandio in forma della noſtra Camera Apoſtolica, per qualunque Scrittura pubblica, o privata, e con qualſivoglia licenza, e facoltà contratti, non ſiano tenuti ed obbligati, nè poſſino eſſere forzati, e coſtretti per i frutti da decorrere da oggi in avvenire, che alla ſola ragione di ſcudi quattro per ogni centinajo, ed anno, ancorchè li creditori ſiano Perſone coſtituite in qualunque dignità Eccleſiaſtica, o Secolare, Privilegiate, e Privilegiatiſſime, coſicchè per la loro Dignità, e altro qualunque titolo, foſſe biſogno per comprenderle di ſpeciale ed individua menzione; E molto più ſe foſſero (lo che Noi però non vogliamo credere) Chieſe, Monaſterj, e Luoghi Pii, Cavalieri di qualunque Ordine Militare, anche Gerojolimitani, Compagnia di Gesù, e Monaci delle Undici Congregazioni, e altri Regolari, riſpetto a' quali li ſuddetti Contratti ſarebbero anche più ingiuſti, e vergognoſi: Che perciò vogliamo ed ordiniamo, che niuno affatto di tali Creditori, che abbia dato come ſopra, danaro ad alcuna di dette Comunità del noſtro Stato, o direttamente, o indirettamente ſotto il proprio, o anche ſotto nome altrui, a maggior intereſſe del quattro per cento, reſti eſcluſo, ed eſente da queſta noſtra riduzione, e moderazione, per eſſere così mente, e preciſa volontà Noſtra.

Decretum irritans, ſubſistat &c.

§. 3 E che così da qualunque Giudice Ordinario, o Delegato, eziandio Uditor Generale della noſtra Camera, Uditori di Rota, Chierici di Camera, e Cardinali eziandio Legati a Latere, debba giudicarſi, definirſi, tolta ad eſſi, e a ciaſcuno di loro facoltà, ed autorità di giudicare, e decretare altrimente; dichiarando Noi per nullo, irrito, e di niun valore tutto ciò, che da qualſivoglia con qualunque autorità, ſcientemente, o ignorantemente ſarà giudicato, fatto, e attentato contro queſta noſtra volontà, e diſpoſizione.

Derogatio-nes.

§. 4. Non oſtante qualſiſia Coſtituzione, ed Ordinazione Apoſtolica Statuto, Conſuetudine, Legge, e Natura di qualunque Provincia, Città, Terra, Caſtello, e Luogo, ancorchè muniti con giuramento, e confermati dalla Santa Sede, Legati de Latere, e Governatori, Obbligazioni fatte in qualſivoglia forma eziandio della Camera Apoſtolica, Sigurtà, Rinunzie, e Giuramenti, Privilegj, ed Indulti, e particolarmente quelli di non eſſere compreſi ſotto qualunque Legge, e Coſtituzione, ſe non eſſendo ſpecialmente nominati, Regola de Jure quæſito non tolen-

PONT. A. VI.

PONT. A. VI. lendo, *e altra qualunque Regola della noſtra Cancellaria, ed altre quali ſi vogliano, Lettere Apoſtoliche sì Noſtre, che de' Noſtri Predeceſſori ſotto qualſiſia tenore, e forma, e con qualſivoglia clauſole derogatorie, di derogatorie, e Decreti irritanti conceſſe, e pubblicate, anche per via di Legge univerſale, e anche più volte confermate, ed innovate, in favore di qualunque Chieſa, Collegio, Ordine, Oſpedale, Luogo Pio, Congregazione, Univerſità, Città, e Luogo, e Perſone di qualunque Preeminenza, e Dignità: Alli quali tutti, e ſingoli, avendone quì il loro tenore per eſpreſſo, e di parola in parola regiſtrato & inſerto, per quanto però ſieno direttamente o indirettamente contrarj a queſta Noſtra riduzione, & all' eſecuzione di queſta Noſtra determinata volontà, e non altrimente &c. in ampliſſima forma deroghiamo.*

Dat die 7. Sep. 1745. *Dato dal Noſtro Palazzo Apoſtolico di Monte Cavallo queſto dì 7. Settembre* 1745.

BENEDICTUS PP. XIV.

CXL. SACRAS MISSIONES

In Diœceſibus Regni Neapolitani frequenter haberi ſuadetur. Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepiſc. Neapolitano, cum facultatibus &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, Epiſcopis, & Ordinariis Regni Neapolitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Pontificis munus duplex, propagandæ, & conſervandæ Religionis.

GRAVISSIMUM Supremi Apoſtolatus, Miniſterium, quod Nobis immerentibus delatum fuit, duo potiſſimum requirit: primum nempe ad Sanctam Religionem amplectendam eos Populos adducere, qui illam vel nunquam ſuſceperunt, vel ſuſceptam infortunio miſero, funeſtoque deſeruerunt; alterum vero, Religionem ipſam ſartam tectam diligenter in iis locis tueri, in quibus integra Divino beneficio conſervatur. Porro nomine Religionis non intelligimus ea ſolum, quæ ad ſalutem obtinendam neceſſario fide tenenda ſunt; ſed etiam, quæ præſtari debent operibus, ut vitam moreſque Chriſtianæ diſciplinæ conſentaneos oſtendamus, ac beatiſſimam in Cœlis fœlicitatem poſt hujus vitæ curriculum aſſequamur.

Utrumque opus ab Apoſtolica Sede jugiter urgetur.

§. 10. Equidem Romani Pontifices Prædeceſſores Noſtri, ut huic muneri ſatisfacerent, omni tempore Viros pietate ac doctrina præſtantes elegerunt, qui Fidem Catholicam in omnes terræ partes diſſeminarent; quorum exemplis inhærentes, pro tenuitate virium noſtrarum, ac temporum difficultatibus, Nos pariter idem Inſtitutum retinuimus. Secundo loco Romani Pontifices omnem curam ſemper impenderunt, ut morum diſciplinam, & ſanctitatem labefactatam, ac jacentem in illis Diœceſibus excitarent, ubi ſolius Epiſcopi ſtudium, & opera pro re gerenda ſatis eſſe non putabantur: Nam vel Apoſtolicos Viſitatores in eas Diœceſes miſerunt, vel aliis remediis uſi ſunt, quæ magis idonea viderentur. Idem conſilium Nos quoque ſecuti ſumus, quoties Fidelium corruptelæ ad aures noſtras pervenerunt, ut negligentiæ notas, cum ante Supremum Judicem ſteterimus, quo poſſumus, ſtudio declinemus. Etenim Vicarios Apoſtolica auctoritate præditos non ſemel deſignavimus, qui Diœceſes, ubi opus eſſet, ad priſtinam diſciplinam reſtituerent: Multas Epiſtolas dedimus peculiaribus Epiſcopis, vel pluribus ſimul vel etiam univerſis, ad ipſorum ſolicitudinem ſtimulandam; alia quoque conſilia, ac rationes inivimus, quas hic recenſere ſupervacaneum eſt. ANNO 1745.

Populorum indigentia.

§. 2. Poſt hæc diſſimulare minime poſſumus, exploratum Nobis eſſe, veſtris in Civitatibus probos quidem homines verſari, ſed longe plures inveniri perditos, qui præſertim in montanis locis, & a veſtris Sedibus valde ſejunctis, vitam ab omni virtute alienam traducunt; qui ſi a Fide non aberrant, uti confidimus, corruptis tamen moribus, ac flagitiis, in ſe concitant Divinam iracundiam, & properant ad ſepulchrum, quin antea dignos Pœnitentiæ fructus oſtendant.

Quibus remedia comparanda.

§. 3. Equidem veſtram, Noſtramque diligentiam id magnopere poſtulat; ne in tam gravi negotio deſides, atque ſocordes non ſine crimine videamur. Quapropter de opportunis remediis diu cogitavimus, ac primum ad Deum Patrem luminis confugimus; preces quoque noſtras ad Beatam Virginem convertimus, cujus Natalitio die has literas ſcribimus; Deinde vos hortandos cenſuimus, ut ea, quæ ſubjicimus, pro bono veſtrarum Diœceſium, executioni ſtrenue demanderis.

Miſſionum utilitas experimento probata.

§. 4. Quo tempore Nos ipſi in minoribus conſtituti munus Promotoris Fidei per plures annos exercuimus, cujus eſt, accurato ſemper examine virtutes ac merita illorum perpendere, qui inter Sanctos referendi ſunt; quo etiam tempore per plures annos fuimus a Secretis Sacræ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, qui pro ratione ſui muneris ſummopere contendunt de medio auferre corruptelas, quæ Diœceſes labefactant; inſuper cum plures Epiſcopos doctrinæ laude, ac pietatis ſtudio præclaros eo temporis ſpatio familiari conſuetudine cognoverimus; ac poſtremo cum Sedem Anconitanam ante Pontificatum tenuerimus, ac deinde in Bononienſem translati (cujus adminiſtrationem cum Summo Pontificatu conjunctam gerimus) in illa ſupra decennium morati ſimus, diuturna experientia edocti perſpeximus, ad improbos mores corrigendos, qui vel ſerpere incipiunt, vel nimis jam invaleſcunt, vel tandem diuturnitate confirmati Diœceſes latius occuparunt, nihil magis conferre, quam alienam opem ac vires implorare, videlicet Sacras Miſſiones ubique indicere, præſertim in iis locis, quæ magis a Civitatibus ſejunguntur.

Ex in Epiſcoporum adjumentum inſtitutæ.

§. 5. Et profecto Viri Miſſionarii merito comparantur Joanni Apoſtolo, ejuſque Sociis, qui acciti fuerunt ex alia Navi, ut operam ſuam præberent Petro atque Andreæ in Mari laborantibus, itaut non poſſent ob copiam incredibilem piſcium retia deducere, uti conſtat ex Evangelio Sancti Lucæ *cap.* 5., quod Maldonatus his verbis interpretatur: *Debent*

ANNO 1745. *Ecclesiæ Pastores, cum ipsi per se aut imposito, aut susceptо oneri non sufficiunt, alios a quibus juvari possint, advocare.* Idem prorsus, ante Maldonatum, Jansenius adverterat *in Concordia Evangelica cap.* 25. PONT. A. VI.

Et a sanctissimo Viro promotæ.

§. 6. Cum Fidei Promotorem egimus, virtutes examinavimus, & res præclare gestas a Dei Famulis Juvenali Ancina Salutiarum Episcopo, Cardinali Roberto Bellarmino Archiepiscopo Capuano, Alexandro Sauli primum Aleriæ, ac deinde Papiæ Episcopo, quem Nos ritu solemni inter Beatos recensuimus; ac postremo a Sanctis Vincentio de Paulis, & Joanne Francisco Regis, quos Pontifices Decessores Nostri rite in Album Sanctorum retulerunt. Itaque, cum egregia facinora horum præstantium Virorum expenderemus, apertissime cognovimus, incredibilem gloriam tribus primis eveniſſe in cura animarum administranda, ob eam causam potissimum, quod omne studium posuerint, ut Sacræ Missiones in suis Diœcesibus assidue peragerentur. Duos autem, quos postremo loco nominavimus, charitate erga Deum, & Proximum maxime præditos, ornatosque deprehendimus; ac potissimum Sanctus Vincentius de Paulis eam certissime probavit, eo quod Missionariorum Congregationem instituerit, & ipsemet (donec incolumitas corporis permisit) Missiones easdem exercuerit. Joannes quoque Regis sancto charitatis igne conflagrasse palam ostendit, ob singularem alacritatem, qua difficiles & asperrimos montes adire non dubitavit, ut ignaros Populos Christiana doctrina ac moribus imbueret, & ad bonam frugem traduceret, quoties ab ipso Episcopi, aut ejus Præpositi id postularent.

Item a Congreg. Concilii sæpe commendatæ.

§. 7. Illud etiam non ignoratis, in more positum esse Episcopis, ut statis temporibus ad Sac. Congregationem Concilii Tridentini Interpretem de suis Ecclesiis referant, earumque statum plane exhibeant. Itaque cum Nos ipsi Secretarii munere fungeremur, quoties in aliqua Diœcesi Missiones indictas fuisse relatum fuit, toties jussu Congregationis ejusdem, vel Summorum Pontificum, hoc consilium magnopere commendavimus in responsis, quæ ad Episcopos fieri consueverunt, eosque incendere non prætermisimus, ut laudabiliter inceptum prosequerentur. Non semel etiam Episcopos redarguere jussi fuimus, qui pios Missionarios non accirent, ut languentem, sicut ipsi asserebant, in Populo pietatem, & in Viris Ecclesiasticis disciplinam excitarent, & in utrisque peccandi licentiam cum scandalo junctam coercerent.

Et ab Epi. Neapt. Regni frequentatæ.

§. 8. Typis impressa est historia rerum gestarum a Benedicto XIII. de Nobis optime merito, Nationis vestræ ornamento, & Beneventanæ Ecclesiæ per plures annos Archiepiscopo. In lucem pariter edita fuit vita Cardinalis Innici Caraccioli, qui Sedem Aversæ magna virtutis commendatione tenuit, & Episcopi de Cavaleriis, qui Troyæ Ecclesiam summa pietate, ac studio religionis administravit. Si vobis ante oculos unquam proposuistis, vel in posterum eos libros proponetis, intelligetis profecto, maximos sibi, Populisque sibi traditis fructus evenisse ex Sacris Missionibus, quas suis Diœcesibus compararunt. Nos quidem has historias accurate legimus, & magna cum voluptate typis evulgata vidimus ea omnia, quæ Viri illi præclarissimi sæpius Nobis explicaverant, cum adhuc in terris versarentur. Etenim Benedictus XIII. opera nostra, dum Pontificatum gereret, semper usus est; Alios autem, quos nuncupavimus, non semel alloqui Nobis opus fuit, eisque literas dare, quibus eorum negotia expedirentur.

Peculiaris experientia SS. D. Nostri.

§. 9. Tandem Sacrarum Missionum utilitatem ac necessitatem Nos ipsi compertam habuimus, quoties illas accivimus in Diœcesim Anconitanam, quo tempore Nobis commendata fuit; & quandiu Bononiensem Ecclesiam Nosmet præsentes administravimus; Et nunc etiam curamus diligenter, ut eædem Missiones quandoque indicantur ab eo, qui juxta normam, & consilia a Nobis præscripta, vices Nostras obtinuit. Tum plane agnovimus veritati consentaneum esse, quod Paulus Segneri Societatis Jesu, Concionatoris, Scriptoris, ac Missionarii laude clarissimus, scriptum reliquit, nempe: *Missionum tempore tot Concionatores merito nuncupari posse, quot perculsi piis exercitationibus ad Pœnitentiam inflammantur, suoque exemplo alios pertrahunt ad eandem virtutem exercendam: Ex illis autem Missionibus magis copiosum fructum dimanare, quibus majori frequentia populus interfit; ea prorsus ratione, qua ignis magis augetur, si plures in unum locum carbones congerantur.*

§. 10. Quocirca neque novum, neque incertum, neque a Nobis excogitatum dici potest hoc remedium, quod Populi corruptelis corrigendis proponitur. Antiquum illud est, malis curandis aptissimum, & fortasse unicum, quod tot Episcopi pietatis gloria insignes magna cum utilitate suis in Diœcesibus adhibuerunt, quod Nos ipsi toties experti sumus, & Vos etiam qui procul dubio Populum vobis commissum Sacris Missionibus aliquando recreastis.

Divinæ gratiæ implorandæ

§. 11. Sed, ne virtute sua careat ejusmodi remedium, preces ad Deum effundendæ sunt; quippe: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus.* Deinde seligendi sunt Missionarii doctrinæ laude præstantes, quive Populum diligenter instituant. Nam merito suspicamur, idque non sine lacrymis ac mœrore scribimus, suspicamur, inquam, plures animas ex illis, quæ Nobis, ac Vobis traditæ fuerunt, ad interitum ruere, eo quod res necessarias *necessitate medii*, ut ajunt Theologi, penitus ignoraverint. Illi potissimum Missionarii vocari debent, qui postquam labes & scandala populi certo deprehenderint, ipsorum gravitatem ac turpidinem suis Concionibus ostendant, & vehementer arguere possint. Id constat testimonio Sancti Marci *Cap.* 3., ubi Christus eligit Apostolos, *ut mitteret eos prædicare;* Idem etiam desumitur ab Actis Apostolorum *cap.* 6., ubi ipsi prædicationem verbi, tanquam peculiare munus sibi demandatum, testantur: *Non est æquum, nos derelinquere verbum Dei, & ministrare mensis.* Idem S. Paulus docuit 1. ad Corinth.: *Non enim misit me Christus baptizare; sed evangelizare:* & *Epist.* 2. *ad Tymoth.: Testificor coram Deo & Jesu Christo, qui judicaturus est vivos & mortuos, per adventum ipsius & regnum ejus, prædica verbum, insta opportune, importune.*

Institutio Fidelium potissimum Missionis scopus.

Missionariorum ingrediendi ratio.

§. 12. At vero Missionarii suæ vitæ ratione, atque exemplis, Populum ad virtutem incende-

PONT. A. VI.

cendere debent. *In omnibus te ipsum præbe exemplum bonorum operum*, inquit idem Apostolus ad Titum: Sanctus Lucas *in Actis Apost.* testatum reliquit, quod Salvator Dominus: *Cæpit facere & docere*. Postremo Missionarios Deo se penitus devovere fas est, nec ullam admiscere cupiditatem inanis gloriæ, vel spem emolumenti, licet exigui, dum Populis erudiendis incumbunt. Equidem magno fructu cumulatas fuisse accepimus Missiones, quæ peractæ sunt, cum Sanctus Carolus Borromæus Mediolanam Sedem teneret; Idem nunc etiam contingit opera ac virtute Oblatorum, quos ille instituit, quique a Sancto Ambrosio nuncupantur: Nam præ cæteris illud perscriptum habent, ne ulli incommodum afferant, & ne ulla causa vel ratione unquam moveantur, ut aliquid dono accipiant, quemadmodum ab Actis Ecclesiæ Mediolanensis, quæ anno 1599. Typis edita fuerunt *par.* 5. *p.* 841. clare deprehenditur. Ad S. Joannem Chrysostomum mentem convertite, qui *in Homilia 46. super Matthæum* fatetur, universum terrarum Orbem ab Apostolis traductum fuisse ab errore ad veritatem, a veteri superstitione ad Christianam disciplinam amplectendam, non quod mortuos ad novam vitam revocaverint, sed quia solutum avaritia & omni cupiditate animum penitus habuerint: *Quid est enim, quod eos magnos ostendit? pecuniarium contemptus, gloriæ despectus, ab omnibus vitæ negotiis ereptio; quæ si non habuissent, etsi mortuos suscitassent, non solum nullos juvissent, sed etiam Seductores æstimati essent.*

ANNO 1745.

Operarii a Civit. Neapolitana suppetent.

§. 13. Civitas Neapolis affluit magna copia Ecclesiasticorum, qui pietate, doctrina, & pro agendis Missionibus experientia valde commendantur Plenæ sunt etiam Virorum hujusmodi, Congregationes Sedis Archiepiscopalis Patris Pavonis, & Sacerdotum, qui a Sancto Gregorio nomen accipiunt, qui Pii Operarii vocantur, ac tandem non desunt Domicilia Sacerdotum, qui Sancti Vincentii de Paulis institutum dato nomine sequuntur. Messis quidem multa est, sed Operarii sufficient, si ita distribuantur, ut Populorum utilitas atque necessitas postulabit.

Diligente Opus Card. Spinellio Archiepisc.

§. 14. Adibitis Dilectum Filium Nostrum Cardinalem Spinellum Neapolis Archiepiscopum, cujus consilio res tota gerenda erit: ob hanc causam literas ad ipsum damus, ab eoque petimus, ut hanc provinciam suscipiat; facultatem quoque tribuimus, ut alios sibi Adjutores in tam gravi negotio assumat, vel illos etiam in suum locum sufficiat; cum Nos minime lateat, quam variis curis distineatur, & quot labores subierit, ac in præsentia subeat, ut Vinea Domini diligenter excolatur. Si quis Vestrum Missiones expetit, ad ipsum Cardinalem Archiepiscopum confugiat, qui Ministros idoneos designabit, ut necessitas requiret: ipsorum numerum constituet, & rationem quoque temporis habebit, quo Sacræ Missiones absolvantur; nam ipse pro sua sapientia satis intelliget, nequaquam uno tempore omnia simul perfici posse.

Cui facultates necessariæ concedantur.

§. 15. Indigent Missionarii facultatibus extraordinariis, quas Nos libenter illis ex thesauro Ecclesiæ conferemus, ut præclarissimum opus ipsi feliciter prosequantur. Eas facultates indicabimus Cardinali Spinellio, ut Missionarii ad illum accedentes, sive ad alium ipsius loco suffectum, facile obtineant, quæ magis conferre ad Dei Gloriam, & animarum salutem judicaverint.

Quid pro Provinciis Samnii, & Calabriæ.

§. 16. At vero perspicimus difficultates, quæ facile retardabunt Missionarios, ne ad Samnites, & Calabros iter suscipiant. Attamen, cum versentur in illis Locis Patres Dominicani, & Societatis Jesu, ipsorum Præpositi Generales jussu nostro Provinciales adducent, ut ex suis Religiosis Viris aliquos eligant, qui Missiones illic exerceant; neque ullum emolumentum percipiant a Clero, sive a Magistratibus Locorum, ubi Missionibus operam præbebunt. Ipsorum nomina ad Cardinalem Spinellium descripta mittentur, ad quem Samnitum, & Calabriæ Episcopi confugient, ut in eorum Diœcesibus recte Missiones ordinentur, quemadmodum futurum procul dubio confidimus in aliis Diœcesibus, quæ ab Urbe Neapoli non adeo remotæ sunt.

Fiducia de pietate Regis utr. Siciliæ.

§. 17. Sed notam velut inurere videremur eximiæ pietati, & religioni Chariſſimi in Christo Filii Nostri Caroli Utriusque Siciliæ Regis Illustris, nisi Vos moneremus expoſcere ab ipso Rege, ut suam auctoritatem & gratiam, si pro Missionibus recte gerendis opus fuerit, liberaliter interponat. Etenim Nobis perspectum est experientia, nec Vos certe latere debet, nihil antiquius ipsi propositum esse in Regno administrando, quam Dei Gloriæ maxime inservire.

Episc. præire debent exemplo.

§. 18. Finem his Literis, ne longiusculæ videantur, imponimus, exemplum Sancti Regis Josaphat vestris oculis subjicientes. Sacerdotes, veluti quidam Administri, ipsi Regi victori præibant, qui: *docebant populum in Juda, habentes librum Legis Domini, & circuibant cunctas Urbes Juda, atque erudiebant populum; cap.* 17. *lib.* 2. *Paralipom.* Nec Regi satis fuit uti Sacerdotum opera, sed ipsemet ad Populum Bersabeæ se contulit, & *usque ad Montem Efraim, & revocavit eos ad Dominum Deum patrum suorum*: uti *cap.* 19. describitur. Idem Vobis imitandum constituite; nec solum per Diœceses Sacerdotes mittite, sed illas Vos ipsi perlustrate, quoties graviora negotia Vobis id permittent: Etenim Populus vestra præsentia, ac virtute permotus, ad viam Domini capassendam magis incendetur. Si aliquod incommodum ferendum est, Deum facilius hoc pacto commovebitis, ne pœnas expoſcat a Vobis, ob negligentiam, qua Diœcesim aliquando invisere, & in vestris Sedibus commorari, uti oportebat, omisistis, quod Nonnullis ex Vobis contigisse certo scimus. Verum huic etiam malo in diem glisceuti non deerunt Apostolicæ providentiæ partes. Interim Vestrum memoriam, Vestrique Gregis, animo nunquam deponemus, quoties ad Altare Rem Divinam operabimur. Vobis etiam, & Vestræ curæ commendatis Populis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Diœceses visitare, & in iis residere.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 8. Septembris 1745. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die 8. Sept. 1745.

ANNO 1745. CXLI.

DE CAUTELIS

Præſtandis in conficiendis Proceſſibus ſuper fama ſanctitatis Servorum Dei. De prohibendis Imaginibus SPIRITUS SANCTI ſub humana ſpecie depicti. De aliis ſuperſtitionibus non tolerandis.

Venerabili Fratri Joſeph Epiſcopo Auguſtano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Inquiſitiones peractæ ſuper vita & moribus Sororis Creſcentiæ.

SOLICITUDINI noſtræ dudum relatum fuerat, in Civitate Imperiali Kauffbura, quam incolunt ſimul Orthodoxi, ac Lutheranæ profeſſionis ſectatores, vitam degere ſanctimonialem quamdam, Creſcentiam nomine, adeo ſanctitatis opinione celebratam, ut aſſiduus ad eam concurſus fieret hominum etiam virtute & genere illuſtrium. Quapropter, multiplici experimento edocti, inanes aliquando affectatæ ſanctitatis larvas obtendi, atque etiam ab animarum Directoribus, ob ſuos peculiares fines, eoſque interdum minus rectos, deprædicari & divulgari; datis ad Fraternitatem tuam Litteris die 17. Maji ſuperioris Anni 1744., Diſcretioni tuæ commiſimus, ut in prædictæ Sororis Creſcentiæ vitam & mores inquireres, deque illius agendi rationibus, ſive bonis, ſive malis, certiores Nos redderes.

§. 1. Quamvis autem ante Litterarum noſtrarum adventum, eadem Soror Creſcentia extremum diem obiiſſet; ideoque expiraſſe dici poſſet noſtra Tibi directa commiſſio; attamen Fraternitas tua Paſtoralis vigilantiæ partes eſſe judicavit, graves quoſdam atque prudentes Viros ad hoc ſubdelegare, ut in ejuſdem Defunctæ mores eam inquiſitionem explerent, quam, ipſa vivente, fieri cupiebamus.

§. 2. Hujus itaque inquiſitionis acta, aliaque ad rem pertinentia, una cum Epiſtola tua ſcripta die 24. Maji proxime elapſi, ad Nos allata fuerunt; & Nos quidem Epiſtolam ipſam ſtatim legimus & perpendimus; ipſa vero acta, aliaque adnexa, Viris expertis tradidimus redigenda in ſummarium; quod deinde, ſimul ac per tot alias, quibus diſtinemur, occupationes & curas Nobis licuit, cum ipſis authenticis actis & documentis conferre non prætermiſimus.

Ex Proceſſu nihil eruitur ſuper commendatam virtutem probitatem

§. 3. In his omnibus equidem nihil offendimus, ex quo defuncta Soror Creſcentia de affectatæ ſanctitatis crimine argui poſſit. Verum ex ipſis Teſtium dictis, (etiamſi integra fides iis adhiberetur, nec ulla juſta adeſſet ſuſpicio, eos ad favendum prædictæ Sorori præcedenter inſtructos fuiſſe,) illius quidem vitam ad normam probitatis exactam, & gravibus exemptam criminibus agnoſcere Nobis viſi ſumus; nullam tamen heroicam virtutem, nullum ſignum, ſive miraculum ab Omnipotenti Deo, ipſius interceſſione, patratum deprehendiſſe, ingenue fatemur.

Idea Operis SS. D. N. De Canonizatione Sanctorum.

§. 4. Non ignotum Tibi eſſe Opus *De Canonizatione Sanctorum* a Nobis conſcriptum, ex Fraternitatis tuæ Litteris intelleximus. In quo Opere elaborando, poſtquam ultra viginti annos in munere Promotoris Fidei verſati fuimus, qualemcumque operam Noſtram conferre opportunum duximus; non ut doctrinæ laudem ac nominis celebritatem conſequeremur; ſed ut certam ac tutam methodum traderemus dirigendi ſeriem Cauſarum Beatificationis & Canonizationis, quæ ob varias opiniones Scriptorum, qui in negotiis Congregationis Sacrorum Rituum non ſatis verſati fuerant, aliquo modo involuta ac perturbata videbatur; utque omnium oculis pateret, quam caute ac diligenter Apoſtolica Sedes in hujuſmodi Cauſarum examine ſe gereret. PONT. A. VI.

Caute procedendum in conficiendis Proceſſibus ſuper fama ſanctitatis.

§. 5. Inhærendo itaque Regulis in eo Opere expoſitis, quæ non equidem a Nobis conditæ, aut primum excogitatæ, verum ex præfatæ Congregationis diſciplina collectæ, & in aliorum uſum productæ fuerunt, ſatis agnoviſſe poterit Fraternitas Tua, hujuſmodi Cauſis initium fieri a conficiendis Proceſſibus propria & Ordinaria auctoritate Epiſcoporum, ſive aliorum Ordinariorum Præſulum. His tamen minime properandum eſſe in demandanda confectione hujuſmodi Proceſſuum; ſed expectandum eſſe congruum temporis intervallum ab obitu illius Dei Servi, ſive Ancillæ, de cujus virtutum, aut miraculorum fama inquirendum ſibi eſſe duxerint; neque vero admovendam eſſe operi manum, niſi præceſſerit vera & legitima fama virtutis heroicæ, aut miraculi ad illius Servi Dei interceſſionem, ſive invocationem, a Deo patrati; Nihil enim frequentius eſſe, quam poſt mortem alicujus fidelis Viri, aut Mulieris, magnam ſanctitatis vel miraculorum opinionem in populo oriri, ac potiſſimum ſi ab aliquibus de induſtria rumor foveatur; quæ tamen opinio, niſi veritate innixa ſit, vel ipſo temporis lapſu langueſcere, & interire, vel etiamſi hominum artificiis aliquandiu ſuſtentari pergat, perſpicuis tandem Divinæ Sapientiæ conſiliis deſtrui, & confundi conſuevit. In conficiendis autem hujuſmodi Proceſſibus, præcipue conſiderandum eſſe extremum mortis articulum; in quo niſi aliquid illuſtre & ſanctitate conſpicuum ſe obtulerit, reliquæ omnes inquiſitiones ſupervacaneæ remanent. Denique ubi a Defuncto, vel, ipſo jubente & probante, ab alio quolibet, aliquid ſcriptum fuerit; ne in præfatis concinnandis Proceſſibus inutiliter tempus, aurumque inſumatur; ante omnia ad trutinam revocanda eſſe hujuſmodi ſcripta, ac diligenter inveſtigandum, an aliquid contra Fidei veritatem, aut contra morum integritatem contineant, vel ullam peregrinæ doctrinæ novitatem a communi Eccleſiæ ſenſu & conſuetudine alienam exhibeant.

Quid potiſſimum obſervari intereſt.

De iiſdem cautelis.

§. 6. Porro Fraternitati tuæ in procuranda Proceſſus ad Nos tranſmiſſi compilatione, non id propoſitum fuiſſe putamus, ut Cauſam Beatificationis Sororis Creſcentiæ quandocumque promovendam inchoare volueris. Novimus, potiſſimum inquiſitionis peractæ ſcopum fuiſſe, ut de Monialis Defunctæ moribus inſtructos Nos redderes, & an affectatæ ſanctitatis notam meruerit, Nos edoceres. Sed quoniam facile evenire poſſet, ut fervente adhuc plurium pio erga illam affectu, enixe a Te poſtularetur, ut conficiendis Proceſſibus initium fieret; idcirco non inopportunum duximus

Digitized by Google

PONT. A. VI.

mus, præmissa omnia Tibi in memoriam revocare, tutioremque agendi rationem paucis innuere; quum necessarium omnino putemus, per aliquod temporis spatium inquisitiones differri, atque interim observari, quo res evadat; an nullum appareat artificii, humanæque machinationis vestigium; an denique requisitæ conditiones adsint pro inchoandis Processibus ad Beatificationis judicium instruendum profuturis.

§. 7. Quod etiam, in casu, de quo agitur, magis expedire censemus; tum quia in collectis nuper plurium Virorum, atque mulierum testimoniis, ut supra diximus, nulla elucet heroicæ virtutis, aut miraculorum probatio, nec in obitu Sororis Crescentiæ splendidum ullum sanctimoniæ indicium apparet; tum quia complura hujus scripra supersunt, quæ ante omnia opus est ad examen vocari. Quod si etiam compilationi Processus Ordinarii, ad inchoandam Beatificationis Causam, locus esset; necessarium plane videretur exactam Instructionem pro recta illius confectione, juxta ea, quæ in prædicto Opere Nostro *De Canonizatione* conscripsimus, hinc ad vos mittere; quum in prædicto Processu Nobis oblato, nostroque jussu a peritissimis Viris discusso, animadversum fuerit, Testes in eo inductos curmatim examinatos fuisse; nec prævium, ut par erat, jusjurandum præstitisse; cumque non ita, ut oportebat, interrogati fuerint, generalia dumtaxat deposuisse, nihil de peculiaribus actionibus defunctæ Sororis enarrantes.

§. 8. Atque hæc, Venerabilis Frater, satis esse possent, ad accuratam illam, quam de commissa Tibi inquisitione Nobis reddidisti rationem; nec ulterius progrederetur Epistola Nostra, nisi alia quædam Literis tuis Nobis indicanda judicasses; inter quæ præcipuum locum obtinet, quod scribis, de publicatis, lateque diffusis quibusdam Imaginibus Spiritum Sanctum sub specioso Juvenis forma referentibus, subscriptis verbis: *Veni Sancte Spiritus*: de quibus Imaginibus, utpote statim undequaque sparsis, atque multiplicatis, duo potissimum inquirenda sunt: primum, an Soror Crescentia eas inveneric, vulgaverit, approbaverit; alterum, an (prætermissa indagine de earum auctore) hujusmodi Iconum usus, expressio, & veneratio, sive intra Ecclesias, sive extra illas admitti possit.

Imagines Spiritus Sancti sub humana specie dissemnatæ.

§. 9. Nos autem de prima quæstione minime verba faciemus, eamque intactam relinquemus iis, quibus forsan de virtutibus Sororis Crescentiæ quandocumque inquirendum esse contigerit; sive agendum fuerit de permittenda introductione causæ super ipsius Beatificatione, sive, introducta jam Causa, de ipsis virtutibus æstimandis, & comprobandis.

Episcopi prohibitio a Pontifice confirmatur.

§. 10. De altera vero quæstione dicturi, primum omnium Apostolicum Fraternitatis tuæ zelum, quo hujusmodi Imagines huc illuc sparsas, & per Cœnobium, per Ecclesiam, per Chorum palam expositas, auferri, & removeri jussisti, laudamus, atque probamus; Te hortantes, immo etiam auctoritate, qua fungimur, Tibi mandantes, ut in suscepto proposito firmiter constanterque perseverans, nullo pacto permittas hujusmodi Icones ulterius multiplicari; quascumque vero ullibi existere compereris, eas omnes & singulas de medio tollas; adhibitis iis auctoritatis simul, prudentiæque tuæ remediis, quibus optatum finem sine turba, ac tumultu consequi posse judicaveris.

ANNO 1745.

Divina natura pingi non potest.

§. 11. Neminem profecto latet, impium atque sacrilegum errorem fore, divinæque naturæ injuriosum, si quis se putaret Deum Optimum Maximum, sicuti in se est, coloribus exprimere posse. Quum enim illius Imago depingi, atque oculis subjici nequeat, nisi tanquam materialis alicujus substantiæ, corporea figura & partibus præditæ; si quis has qualitates Divinæ Naturæ tribueret, is profecto in Anthropomorphitarum errorem incideret.

Imagines Dei juxta apparitiones in Scriptura relatas licitæ sunt.

§. 12. Repræsentatur tamen Deus eo modo, eaque forma, quibus in Scripturis Sanctis legimus ipsum mortalibus apparere dignatum esse. Licet enim id ab Heterodoxis Scriptoribus improbe reprehendatur, inter quos Simonem Episcopum vidimus *suarum Institutionum Theologicarum lib. 4. sect. 2. cap. 10.* asserentem non licere Deum pingere, ne sub ea quidem forma, qua se hominibus videndum exhibuit; ex nostris vero etiam, Durandus opinatus fuerit hujusmodi Imaginum usum minime expedire; & Joannes Hesselius, Catholicus itidem Scriptor, *Catbechismi sui lib. 1. cap. 65.*, huic opinioni favere videatur, dum ait innocuas quidem fore hujusmodi picturas, si a doctis tantummodo Viris conspici deberent; sed quum sapientium & insipientium oculis expositæ esse debeant, facile evenire posse, ut indoctis per eas male de Deo credendi occasio præbeatur.

Auctoritates Theologorum.

§ 13. Nihilominus communiter Catholici Theologi aliter docent. Petavius *Theologicorum Dogmatum lib. 15. De Incarnatione cap. 14. ut videre est ipsius Operum Tomo VI.*, licitum esse demonstrat, Deum sub ea forma depingere, qua ipsum accepimus semetipsum conspiciendum præbuisse: *Communi Catholicorum assensu inveteravit opinio, nimirum ut eatenus figurari Deus possit, qua sub externa aliqua specie aspectabilem se præbuit hominibus.* Molanus doctus auctor, *Historiæ sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 3.* hanc ipsam sententiam confirmat: Eandemque quæstionem duo alii clari nominis Theologi egregie illustrarunt, nimirum Suarez *in 3. part. D. Thomæ tom. I. quæst. 25. art. 3. disput. 54. sect. 2. pag. 793.* & Valentia *tom. IV. suorum Operum pag. 384.* Quibus addendi sunt duo S. R. E. Cardinales, Bellarminus, & Gotti, a Nobis alias citati in Opere Nostro *De Canonizatione Sanctorum lib. IV. part 2. cap. 20. num. 2.*

Concilii Tridentini, & Sedis Apost. decreta.

§. 14. Imagines Deum ita repræsentantes minime reprobat sacra Tridentina Synodus *sess. 25. De Invocatione, veneratione, & Reliquiis Sanctorum, & sacris Imaginibus*; sed Episcopis mandat, ut Populos edoceant, per hujusmodi Picturas erudiri & confirmari Gregem Christi *in articulis Fidei commemorandis & assidue recolendis*. Si quis vero privatus hujusmodi Imaginum usum opinione sua reprobare ausus est, Ecclesiastico judicio damnatus fuit, ut indicat Propositio XV. inter damnatas a fel. rec. Prædecessore Nostro Alexandro Papa VIII. die 7. Decembris 1690., quæ sic habet: *Dei Patris sedentis simulacrum nefas est Christiano in Templo collocare.*

Ratio.

§. 15. Et profecto quum in Sacris Literis legatur, Deum ipsum sub hac, aut illa forma hominibus se videndum exhibuisse, cur sub eadem

ANNO 1745. eadem forma eundem pingere non licebit ; *Si ergo litteræ legentibus permittuntur ; cur tamen ſacræ Litteræ in maxima veneratione habeantur , cur non etiam Imagines permittentur ?* Verba ſunt Alphonſi de Caſtro *lib.* 8. *adverſus Hereſes ;* quo etiam argumento ſtrenue uſus eſt Cardinalis de Richelieu in ſuo Tractatu : *De faciliori ratione reducendi eos , qui ſe ab Eccleſia ſegregarunt lib.* 3. *pag.* 439.

Spiritus Sanctus licite pingitur ſub ſpecie Columbæ.

§. 16. His poſitis principiis minime dubiis , facile patebit, qua ratione Imago Spiritus Sancti a Pictoribus efformari debeat , & quænam ipſius Imagines approbari debeant , aut reprobari . In Sanctis Evangeliis a BB. Matthæo, Marco , & Luca conſcriptis , ubi Baptiſmus enarratur , quem Dominus Noſter Jeſus Chriſtus a Joanne accipere voluit , legitur , apertum fuiſſe Cœlum , & Spiritum Sanctum corporali ſpecie , ſicut Columbam , ſuper eum deſcendiſſe . Quod cur factum fuerit , mirifice explicat Dionyſius Alexandrinus in Epiſtola adverſus Paulum Samoſatenum , quæ extat in Collectione Conciliorum Labbei *tom.* 1. *p.* 867. ita: *Cur vero in ſpecie Columbæ Spiritus Sanctus deſcendit? ſcilicet ut nos doceret , qui miſit illum , quique eum , quem miſit , accepit. Sicut enim Noe dimiſit ex Arca Columbam , & ipſe illam recepit ; ad eam ſimilitudinem intelligendum Nobis eſt , ipſius Chriſti eſſe Spiritum Sanctum coæternum , & quod erat ipſius , hoc dediſſe Nobis ; dividens , & effundens ſuper omnem carnem credentium , quia Deus eſt & Dominus , qui diviſit Nobis ſuum Sanguinem & Spiritum.*

Et ex antiquis monumentis comprobatur.

Deorum Columbæ in Jordane viſæ, remiſſive.

§. 17. Non hic opus eſt in eam controverſiam ingredi , quæ inter eruditos Criticos agitur , ſuper illius Columbæ natura. De hac olim egimus in Noſtro Tractatu *De Feſtis Domini Noſtri Jeſu Chriſti* , *Editionis Patavinæ* §. LIV. qua editione abſoluta , recentiorem quamdam ſuper hoc argumento vidimus Diſſertationem inter *Diſcurſus Hiſtorico-Criticos ad illuſtrationem veteris & novi Teſtamenti* Typis editos *Hagæ Comitum an.* 1737. *pag.* 148.

§. 18. Quod autem ad præſentem quæſtionem attinet , quum Spiritus Sanctus in Columbæ ſpecie olim viſibiliter apparuerit ; profecto illius Imago ſub eadem ſpecie depingi debet. Qua in re vetus Eccleſiæ diſciplina noſtrorum temporum conſuetudini adſtipulatur . De ea ſiquidem teſtatur S. Paulinus Epiſcopus Nolanus , qui , ſæculo Chriſti quinto ineunte , in epiſtola ad Severum, deſcribens Picturas in Baſilica S. Petri jam tunc exiſtentes , ita cecinit:

Antiquus Eccleſiæ moſ. ogen diſperſum Spiritum ſub ſpecie Columbæ.

Pleno coruſcat Trinitas Myſterio:
Stat Chriſtus Agno , vox Patris Cælo tonat .
Et per Columbam Spiritus Sanctus fluit.

In Conciliis aſſertus.

§. 19. Pariter Chriſti anno DXVIII. Antiocheni Clerici & Monachi, in precibus Joanni Patriarchæ, & Synodo adverſus Severum congregatæ exhibitis , hæc habent, apud Labbeum *Conciliorum tomo* 5. *pag.* 159. *Columbas aureas & argenteas in figuram Spiritus Sancti ſuper Divina Lavacra & Altaria appenſas , una cum aliis , ſibi appropriavit ; dicens , non oportere in ſpecie Columbæ Spiritum Sanctum nominare:* Damnatus etiam fuit in Concilio Nicæno Secundo habito anno Domini DCCLXXXVII. Xenaias Catechumenus , quum auſus eſſet aſſerere , non licere Spiritum Sanctum ſub Columbæ forma repræſentare : *Inter cætera autem dicebat , & hoc eſſe puerilis animi factum , fingere in Columbæ Idolo ter adorabilem Spiritum Sanctum :* ut videre eſt in Collectione Conciliorum , Regia nuncupata , Pariſiis impreſſa anno 1644 *tomo* 18. *pag.* 458., & apud Cardinalem Baronium ad annum Chriſti 485.

PONT. A. VI.

§. 20. In Opere quoque Italica lingua ſcripto Philippi Bonarotæ Senatoris Florentini , quod inſcripſit , *Oſſervationi in antiqua vitrea vaſa*, ex Urbis Cœmeteriis effoſſa , *pag.* 125. plures afferuntur Imagines Spiritus Sancti , ſub Columbæ ſpecie in nobilibus illis ſacræ antiquitatis fragmentis expreſſæ. Cum vero recentiores ſectarii , Calvinus , Lutherus , Zuinglius , mox relatum Severi errorem renovare contenderint , neminem latet, quid de illorum deliriis Eccleſia judicaverit ; quorum ampla refutatio videri poteſt apud Gretſerum in Tractatu *De Sacris Imaginibus cap.* 9. impreſſo *in tomo* 17. noviſſimæ Editionis ipſius Operum.

II. Inſignes Linguarum ign. ſuper Apoſtolos deſcendentium.

§. 21. Legitur inſuper in ſacris Novi Teſtamenti paginis , quod quum poſt Chriſti in Cœlum Aſcenſionem congregati eſſent Apoſtoli & Diſcipuli , una cum Maria Matre Jeſu , ſolemni die Pentecoſtes *apparuerunt illis diſpertitæ linguæ , tanquam ignis , ſeditque ſupra ſingulos eorum ; & repleti ſunt omnes Spiritu Sancto.* De quo Myſterio ſuſe egimus in prædicto Opere Noſtro *De Feſtis Domini Noſtri Jeſu Chriſti* §. 480. *& ſequentibus*, Editionis Patavinæ ; ubi *ſub* §. 492. docuimus, licere Pictoribus , ad repræſentandum id , quod in ſolemniis Pentecoſtes ab Eccleſia recolitur , Apoſtolos pingere , alioſque cum iis in Cœnaculo congregatos , & flammulas ignis in linguarum figuram e Cœlo demiſſas , eorum omnium capitibus impluentes ; quoniam in ſacra Apoſtolicorum Actuum Hiſtoria *cap.* 2. refertur , Paraclitum Spiritum Sanctum hoc viſibili ſigno adventum ſuum ea occaſione hominibus manifeſtaſſe. Verum ſi quis extra hanc occaſionem eundem Spiritum Sanctum pingere velit , non aliter ipſum , quam ſub Columbæ forma poterit repræſentare ; ut etiam recte monuit eruditus auctor Ayala in Tractatu , cui Titulus eſt *Pictor Chriſtianus* , ubi *lib.* 2. *cap.* 3. *n.* 7. ſcribit: *Cum vero Spiritus Sanctus depingendus venit , non alia ſpecie pingendus eſt , niſi illa , qua in Jordane nimirum apparuit , quamque docet Divinus Textus his verbis: Et deſcendit Spiritus Sanctus corporali ſpecie ſicut Columba in ipſum.* In Catechiſmo autem auctoritate ſacri Concilii Tridentini edito , ſuper eo Decalogi Præcepto : *Non habebis Deos alienos coram me:* ubi agitur de pingendis Divinis Perſonis, hæc habentur: *Columbæ vero ſpecies , & linguæ tanquam ignis , in Evangelio , & Actis Apoſtolorum , quas Spiritus Sancti proprietates ſignificent , multo melius eſt , quam ut oporteat pluribus verbis explicari .*

Idquedum. taxat in repræſentatione myſterii Pentecoſtes.

§. 22. Quod ſi dicatur , minime reprobari , immo libenter admitti uſum pingendi Spiritum Sanctum in Columbæ ſpecie ; verum id agi , ut præterea poſſit ſub ſpecioſi Juvenis , aut Viri forma repræſentari ; Nos contra jure reſponderi poſſe contendimus , quod quum aliter non liceat Divinæ Perſonæ Imaginem hu-

Imago Divinæ Perſonæ præter formam ab ipſa aſſumptam, effingi nequit.

PONT. A. VI. humanis oculis intuendam exhibere, quam ſub ea forma, ſub qua in Scripturis Sanctis narratur eandem Perſonam ſe olim hominibus aſpectabilem præbuiſſe; ſequitur inde, non modo licitum eſſe Spiritum Sanctum, vel die Pentecoſtes in myſtica figura linguarum ignis ſuper Apoſtolos deſcendentium, vel alias in Columbæ ſpecie, depingere; propterea quod uterque ejuſdem pingendi modus in Divini Textus hiſtoria & auctoritate fundantur; ſed hoc inſuper recte colligitur, minime licere, eumdem Spiritum Sanctum ſub Adoleſcentis, aut Viri ſpecie figurare; quum nullibi inveniatur in Divinis Scripturis ipſum ſub hujuſmodi forma hominibus apparuiſſe.

Imagines errorem occaſionem præbentes, & inſolita, a Conc. Trid. vetantur.

§. 23. Huic autem rationi addenda eſt auctoritas ſacroſanctæ Tridentinæ Synodi, quæ *loco ſuperius citato*, prohibet, Fidelium oculis exhiberi *ullas falſi dogmatis Imagines, aut rudibus periculoſi erroris occaſionem præbentes*; & generaliter, ullam inſolitam poni, aut ponendam curari Imaginem, tam in Eccleſiis, quam in aliis quibuſcumque locis, diſtricte vetat.

Error, qui ex prædicta Imagine exoriri poſſet.

Imago autem, de qua agimus, præterquamquod inſolita eſt, impium etiam, atque damnatum a Patribus errorem in animos intuentium revocare poſſet; eorum videlicet, qui aſſeruerunt, Divinam Spiritus Sancti Perſonam humanæ conditionis naturam aſſumpſiſſe, de quibus loquitur Sanctus Cyrillus Hieroſolymitanus *Catechеſi* XVI. *tomo* 4. *Bibliothecæ Maximæ SS. Patrum Lugduni impreſſæ anno* 1677. *pag.* 523., & S. Iſidorus Peluſiota *Lib.* 1. *Epiſt.* 243. ejuſdem Bibliothecæ *Tomo* VII., præter Auctorem Notarum ad Concilium Conſtantinopolitanum I. in *Collectione Conciliorum Labbei tomo* 2. *pag.* 976.

Obſtitur Imaginis exemplum SS. Trinitatis ſub figura trium hominum æqualium & ſimilium.

§. 24. Equidem ex Epiſtola Fraternitatis Tuæ ſatis intelleximus, hujuſce argumenti vim ab iis quoque agnitam fuiſſe, qui de præſenti quæſtione apud te verba fecerunt; qui tamen eam ſe declinare poſſe putarunt, adductis exemplis quorundam Imaginum Sanctiſſimæ Trinitatis, quibus ea ſub figura trium hominum æqualis, & undequaque ſimilis aſpectus repræſentatur. Id quod alterius diſquiſitionis occaſionem Nobis aperit; ut ſcilicet examinemus, an liceat Sanctiſſimam Trinitatem coloribus pingere; &, quatenus id licitum ſit, quænam illius Imagines damnatæ ſint; quænam haud omnino reprobatæ; quænam demum approbatæ, & permiſſæ: denique an ex hujuſmodi Picturis ullum argumentum trahi poſſit, ut Imago Spiritus Sancti, de qua nunc agimus, vitio carere oſtendatur.

Licitum eſt pingere SS. Trinitatem.

§. 25. Porro licere Sanctiſſimam Trinitatem coloribus pingere, communis eſt Theologorum opinio, quam copioſe propugnant Valdenſis, Molanus, Catharinus, Conradus Brunus, Nicolaus Sanderus, Franciſcus Turrianus, Suareſius, Vaſquez; quos ſequitur Theophilus Raynaudus in Libro cui titulus *Heteroclita Spiritualia Cœleſtium, & Infernorum pag.* 23. inter ipſius Opera *Tomo* 15., ita ſcribens: *Ex uſu Eccleſiæ, & ex conſenſu potiorum Theologorum, fas eſt pingere Sanctiſſimam Trinitatem*, ubi etiam Durandum impugnat inter Scriptores Catholicos contra opinantem. Thuanus quidem *Lib.* 18. refert Decretum quoddam, cujus Auctorem Eſpencæum fuiſſe aſſerit: *Ut Sanctæ Trinitatis Effigies, tamquam Sac. Scripturæ, Conciliis, & Veterum Patrum teſtimoniis probibita, tollatur*; ac reprehendit Decanum Collegii Theologici Pariſienſis, Nicolaum Malardum, eo quod hujuſmodi Decreto obſtitiſſet. Verum in hac re Thuani dicta refellit Gretſerus *in Thuano Pſeudotheologo pag.* 57. *tom.* 17. noviſſimæ editionis Ratiſponenſis Operum ejuſdem Gretſeri. Chriſtianus Lupus Vir non vulgaris eruditionis *in Notis ad Canones ſeptimæ Synodi cap.* 5, admittens piam conſuetudinem pingendi Sanctiſſimam Trinitatem, quærit quo tempore eadem introducta fuerit, ſeque id reperire non potuiſſe ingenue fatetur; quod idem Nos quoque, pari ſinceritate, profeſſi ſumus *Lib.* 4. *de Canoniz. Sanctor. p.* 2. *cap.* 20. *n.* 3.

ANNO 1745.

Non tamen ſub qualibet forma.

§. 26. Illud tamen a Theologis Noſtris communiter traditur, minime permittendum eſſe Pictoribus, ut Sanctiſſimam Trinitatem qualibet forma pro ipſorum libito repræſentare audeant: quin adverſus eorum licentiam invehuntur Vaſquez *Tom.* 1. *pag.* 676., & Cardinalis Bellarminus *Controverſiarum tom.* 2. *cap.* 8. *de Imaginibus Sanctorum*; qui ſic ait: *Notandum non debere ejuſmodi Imagines multiplicari, nec tolerandum eſſe, quod Pictores audeant ex capite ſuo confingere Imagines Trinitatis; ut cum pingunt unum hominem cum tribus facibus, vel unum hominem cum duobus capitibus, & in medio eorum Columbam: iſta enim monſtra quædam videntur, & magis offendunt deformitate ſua, quam juvent ſimilitudine*; eademque docet Sylvius *Tom.* 4. *in tertiam partem Divi Thomæ quæſt.* 25. *art.* 3. *quæſt.* 2. *pag.* 111. *editionis Antuerpiæ anni* 1714.

Non in utero Beatiſſimæ Virginis.

§. 27. Inter reprobatas Imagines Sanctiſſimæ Trinitatis ea procul dubio recenſenda eſt, quam pluribus inſectatur Joannes Gerſon *Tomo* 3. *ipſius Operum Antuerpiæ editorum anno* 1706., quamque narrat ſe vidiſſe in quadam Domo Regularium; ubi nimirum repræſentabatur Deipara Virgo Trinitatem ipſam in utero gerens, quaſi vero tota Trinitas humanam carnem ex Virgine aſſumpſiſſet. Addit vero Molanus *Hiſtoriæ Sacrarum Imaginum lib.* 2. *cap.* 4. ſe nunquam ſatis intellexiſſe id, quod apud Gerſonem legerat, donec hujuſcemodi Sanctæ Trinitatis Imagines in Belgio pluribus locis expoſitas conſpexerit; quas quidem ſe quoque damnare & reprobare profitetur.

Non ſub figura hominis triplicis.

§. 28. Humani corporis figuram tribus capitibus inſtructam, tamquam Imaginem Sanctiſſimæ Trinitati repræſentandæ aptam, tueri quodammodo conatur Valentia *Tomo II. ipſius Operum pag.* 389. Verum ſuper hujuſmodi Imaginibus ſolemne Judicium ſel. record. Urbani Papæ VIII. Prædeceſſoris Noſtri prodiiſſe referunt, Macri in *Vocabulario Eccleſiaſtico*, verbo, *Icona*, & Epiſcopus Sarnellus *Epiſtolarum Eccleſiaſticarum Tomo IV. Epiſt.* 13., qui teſtantur prædictum Urbanum comburi juſſiſſe Picturas quaſdam, Sanctiſſimam Trinitatem exhibentes ſub ſpecie hominis triplici facie inſtructi: idque factum fuiſſe *die* 11. *Auguſti anno* 1628. Sed & longe ante ipſius Urbani, & Bellarmini ſupra laudati tempora, S. Antoninus *in Summa Theologica part.* 3. *tit.* 8. *cap.* 4. §. 11. ita ſcriptum reliquit: *Reprehenſibiles etiam ſunt*, Pictores videlicet, *cum pingunt ea, quæ ſunt contra Fidem, cum faciunt Trinitatis Imaginem unam Perſonam cum tribus Capitibus, quod monſtrum eſt in rerum natura.*

ANNO 1745.

An sub figura trium hominum æqualium & similium, disputatur.

§. 29. Sequitur ut videamus quid sentiendum sit de Imagine Sanctissimam Trinitatem exhibente in Tribus Personis, statura, ætate, omnibusque aliis lineamentis omnino æqualibus. Tomas Valdensis suorum *Operum Tomo* III. *Tit.* 29. *de Sacramentalibus cap.* 151. hujusmodi Picturam approbare non dubitat. Nec dissentit Molanus *Historiæ Sacrarum Imaginum lib.* 2. *cap.* 3. Verum Ayala in aliam abire videtur sententiam, in præcitato Opere *Pictor Christianus lib.* 2. *cap.* 3. *num.* 8. de ea Imagine sic loquens: *Aliam alicubi conspeximus pingendæ Sanctissimæ Trinitatis rationem, hanc scilicet. Depingebantur in tabula tres Viri perquam similibus faciebus, æquali prorsus statura, & æqualibus atque omnino similibus coloribus, vestibus, ac lineamentis. Non quidem hoc tam absurde; sed tamen non omnino recte: etsi enim hac ratione servetur repræsentatio qualitatis & coæternitatis Divinarum Personarum, deficit tamen Character, & notio, ut ita loquamur, Divinæ Personæ; præterquam quod in his rebus, quæ sunt dignitate sua gravissimæ, vitanda & fugienda est omnis & quæcumque novitas.*

Argumentum pro affirmativa ex tribus Angelis Abrahamo visis.

§. 30. Ut autem variarum hujusmodi opinionum fundamenta paullo accuratius exploremus, innititur sententia Valdensis apparitioni Abrahamo factæ, quæ *Genes. cap.* 18. refertur, his verbis: *Apparuit ei Dominus in Convalle Mambre sedenti in ostio Tabernaculi sui, in ipso fervore diei;* statimque subjicitur: *Cumque elevasset oculos, apparuerunt ei tres Viri stantes prope eum, quos cum vidisset, cucurrit in occursum eorum de ostio Tabernaculi, & adoravit in terram.* Post quæ animadvertere licet, quod Abraham unum tantummodo alloquitur. *Et dixit. Domine, si inveni gratiam in oculis tuis, ne transeas servum tuum;* atque vicissim unus dumtaxat Abrahamo respondet. *Dixit autem Dominus ad Abraham, &c.* In hac itaque apparitione S. Augustinus *lib.* 11. *de Trinitate cap.* 20. *tomo* 8. *pag.* 784. *Editionis Monachorum Congregationis Sancti Mauri*, agnoscit Sanctissimæ Trinitatis Imaginem; ita scribens. *Cum vero tres Viri sunt, nec quisquam in eis vel forma, vel ætate, vel potestate major cæteris dictus est, cur non hic accipiamus visibiliter insinuatam per creaturam visibilem Trinitatis æqualitatem, atque in tribus Personis unam eandemque substantiam.* Augustini opinionem amplexi sunt Rupertus *Lib. V. Commentariorum in Genesim cap.* 37., Suarez *de Angelis lib.* 6. *cap.* 20. *num.* 10. *& sequentibus*. Cornelius a Lapide, & Du Hamel in idem *Caput* XVIII. *Geneseos*, aliique.

Et ex interpretatione S. Augustini, aliorumque,

Hebræorum opinio diversa.

§. 31. Sunt tamen, a quibus eadem S. Doctoris interpretatio non recipitur. Prætermissa siquidem Hebræorum opinione, qui putant, tres illos Abrahamo visos, non alios fuisse, quam Angelos Michaelem, Gabrielem, & Raphaelem, quorum primus, Dei partes gerens, venerit, ut inquireret in scelera Sodomæ, & justum in meritam Civitatem supplicum statueret; at reliqui duo, jussu prioris, Civitatem ipsam everterint, Lot vero liberaverint; uti narratur *sequenti Capite ejusdem Libri Geneseos* XIX.; quam Hebræorum opinionem referentes Tostatus, atque Tirinus, in eandem propendere se ostendunt; ut videre est in ipsorum Commentariis in præmissum Geneseos *Caput* XVIII. Sane non pauci ex Sanctis Patribus existimarunt, duos ex tribus, qui tunc Abrahamo apparuerunt, Angelos extitisse, tertium vero fuisse Filium Dei, Secundam nimirum Sanctæ Trinitatis Personam: atque hanc sententiam frequenti expositorum calculo comprobatam, ab ipsa Ecclesia adoptatam fuisse putat Augustinus Calmet; idque deducit ex iis verbis, quæ licet non habeantur in Sacro Textu, in Divinis tamen Officiis leguntur, videlicet: *Tres vidit, & unum adoravit:* Videatur ipse Calmet in præcitatum *Geneseos caput* XVIII., necnon *Discursus* XVII. *in idem Caput* XVIII. *Geneseos*, inter *Discursus Historico-Criticos Theologico-Morales in Vetus, & Novum Testamentum*, Antuerpiæ editos *anno* 1736. *Tomo II.*

PONT. A. VI.

Alia SS. Patrum interpretatio.

Imagines SS. Trinitatis tuto permittendæ.

§. 32. Imagines itaque Sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ, & tuto permittendæ, illæ sunt, quæ vel Personam Dei Patris exhibent in forma Viri senis, desumpta ex *Dan. cap.* 7. *vers.* 9. *Antiquus dierum sedit;* in ejus autem sinu Unigenitum ipsius Filium, Christum videlicet Deum & Hominem; & inter utrosque Paraclitum Spiritum Sanctum in specie Columbæ; vel duas Personas modico intervallo sejunctas repræsentant, unam Senioris Viri, nimirum Patris, alteram Christi, medium autem inter ipsos Spiritum Sanctum, in Columba, ut præfertur, expressum: *Imagines ergo Trinitatis, quæ ab Ecclesia probantur, sunt illæ, quæ Deum Patrem continent in forma Hominis Senis, in cujus sinu sit Christus, & inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbæ; vel Imagines, in quibus seorsim Deus Pater in forma Hominis Senis, & seorsim Christus, sed propinqui ambo, & inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbæ effomentur.* Verba sunt Cardinalis Capisucchi, qui plures annos munere Magistri Sacri Palatii Apostolici laudabiliter functus fuit; *in Controversiis Theologicis, Controv.* XXVI. *de Cultu Sacrarum Imaginum* §. 11. *circa finem*. Similia peti possunt ex prædicto Opere Nostro *de Canonizatione Sanctorum lib.* 4. *part.* 2. *cap.* 20. *num.* 3. Et quamvis Molanus loquens de hac ratione repræsentandi Sanctissimam Trinitatem, ac præsertim ubi Christus in sinu Patris, veluti mortuus, depingitur, dubitare videatur, an approbari possit, propterea quod Christum mortuum nemini apparuisse legitur; attamen facile dignoscitur quam levis momenti sit hujusmodi difficultas. Licet enim Salvatoris nostri mortui nullam apparitionem factam fuisse legamus; mortuus est tamen, & palam in conspectu innumerabilis Populi expiravit. Cur igitur ea forma, qua olim Hierosolymis a tot millibus hominum visus est, depingi nequit etiam in sinu Patris? aut cur sub eadem specie exponi nequit publicæ adorationi Fidelium? Quocirca facile Molani dubium resolvitur, ut observat etiam laudatus Ayala, supradicto Libro, cui Titulus *Pictor Christianus lib.* 2. *cap.* 3. *num.* 12.

De Imagine Christi mortui.

Effigies trium hominum similium si approbata non est, frustra allegatur.

§. 33. His itaque præmissis, quoniam potissimum fundamentum pro sustinenda Imagine Spiritus Sancti sub humana Juvenis specie, in usu prædictarum Tabularum statuitur, quæ Sanctissimam Trinitatem exhibent in tribus Personis, statura, vultu, & lineamentis æqualibus; harum vero Tabularum legitimus usus desumitur ex trium Virorum apparitione Abrahamo facta, de qua *Genesis cap.* 18.; juvat nunc ita ratiocinari. Aut usus pingendi Sanctissi-

PONT. A. VI.

ANNO 1745.

ctiſſimam Trinitatem in tribus Perſonis unaque ſimilibus, canonicus eſt, & in Eccleſia pacifice receptus; ſicuti etiam ſententia de indicato Trinitatis myſterio in tribus Viris, qui Abrahamo apparuerunt, ſatis tuta eſt, & ſolidis rationibus innixa; aut uſus hujuſmodi Tabularum, ut nonnulli putant, canonicus non eſt, nec ab Eccleſia probatus; & relatæ pariter opinionis fundamenta nutant, ut aliqui ſuperius citati arbitrantur. Si nec canonicus eſt uſus memoratæ Imaginis, nec opinio de figurato in prædicta apparitione Trinitatis myſterio tuta eſt, nec ſolidis rationum momentis ſuffulta; nequaquam permitti poteſt, ut ſuper debilibus hiſce infirmiſque fundamentis tamquam certum ſtabiliatur, quod licitum ſit ſub Viri aut Juvenis ſpecie Spiritus Sancti Imaginem exhibere.

Et etiamſi toleranda ſit, non ſequitur Picturam, de qua hic agitur.

§. 34. Quod ſi uſus pingendi Sanctiſſimam Trinitatem in tribus perſonis æqualibus & ſimilibus, canonicus eſſet, legitimus, & ab Eccleſia probatus; atque etiam tutiſſima foret præfata opinio, quod apparitio trium Angelorum Abrahamo facta myſterium adorandæ Trinitatis ſignificaverit; nil aliud ex his inferri poſſet, niſi prædictum Trinitatis repræſentandæ modum, hoc eſt pingendi tres Viros æquali ſpecie, & ſimili vultu, licitum eſſe & tolerandum; numquam vero ex iiſdem rite colligeretur, licere Spiritum Sanctum, ſeorſim a duabus aliis Perſonis, humana facie, & ſub ſpecioſi Juvenis forma depictum exhibere. Nec enim apparitio Abrahamo facta unius Angeli fuit, ſed trium; nec ullibi in Sacris Literis narratur, Spiritum Sanctum in forma Viri, aut Juvenis, ſeorſim a duobus aliis, qui reliquas duas Trinitatis Perſonas repræſentarent, hominibus apparuiſſe. Singulas vero Sanctiſſimæ Triadis Perſonas non alio modo pingi poſſe, quam quo earum quælibet hominum ſe aſpectibus exhibuerit, jam ſupra a Nobis probatum eſt; Idemque in Catechiſmo Romano, *loco ſuperius citato*, his verbis traditur: ***Nemo tamen propterea contra Religionem, Deique legem quicquam committi putet, cum Sanctiſſimæ Trinitatis aliqua Perſona quibuſdam ſignis exprimitur, quæ tam in Veteri, quam in Novo Teſtamento apparuerunt.***

Quæ etiam, tamquam inſolita, rejicienda eſt.

§. 35. Denique Imago Spiritus Sancti, de qua eſt quæſtio, inſolita eſt, & inuſitata in Eccleſia; & conſequenter nullo modo recipienda, juxta mentem Sacræ Tridentinæ Synodi ſupra relatæ, & Conciliorum Provincialium poſt Tridentinum coactorum, quorum Decreta collegit Thiers in ſuo Tractatu *de Superſtitione tom.* I. *lib.* 2. *cap.* I. *pag.* 214.

De mente ritu pingendi SS. Trinitatem.

§. 36. Pingitur Imago Sanctiſſimæ Trinitatis, Patris, Filii, & Spiritus Sancti, repræſentando vel Patrem juxta Filium, vel Filium in ſinu Patris; ſimulque cum iis, Spiritum Sanctum in Columbæ forma, ut antea diximus. Pingitur & Pater ſolus, ſeorſim ab aliis Perſonis, quoniam vocem Domini Dei deambulantis in Paradiſo audivit Adam, *Geneſis cap.* III., innixus myſticæ ſcalæ, viſus eſt Jacob, *Geneſis* XXVIII. 13., Moyſi quoque miro modo conſpiciendum ſe præbuit, *Exod.* XXXIII. 23., tum etiam Iſaiæ, tamquam Rex in Solio ſedens *Iſaiæ* VI. 1., & Danieli, veluti ſenex albo veſtimento amictus, *Dan.* VII. 9. Pingitur etiam æternus Filius ſeorſim a Patre & Spiritu Sancto, quoniam is homo factus, in diebus carnis ſuæ cum hominibus converſatus eſt, atque etiam poſtquam a mortuis reſurrexit, non ſemel Apoſtolis aliiſque manifeſtus apparuit. Repræſentatur idem Cruci, quam pro Nobis pertulit, affixus: Quam quidem Crucifixi Effigem nec impius Lutherus e medio tolli poſſe putavit; & Eliſabetha Angliæ Regina nuncupata, Henrici VIII., & Annæ Bolenæ Filia, licet Sac. Imaginibus bellum indixerit, eam tamen in Regio ſuo Oratorio retinere voluit; ut videre eſt apud Boſſuetum Meldenſium quondam Epiſcopum *tom.* I. *ipſius Operum, Gallico Auctoris Idiomate Venetiis editarum anno* 1738. *pag.* 137. *& pag.* 460. Pingi quoque conſuevit in forma Agni; atque huic Imagini fundamentum præbet Prophetia Iſaiæ, Teſtimonium Baptiſtæ, Evangeliſtarum dicta, Apocalypſis Joannis Apoſtoli, & Epiſtola prima B. Petri; quapropter eandem Salvatoris Noſtri Imaginem approbat Hadrianus Pontifex in Epiſtola ad Taraſium conſcripta, quæ lecta eſt in Synodo ſeptima, *Actione* II.; & veteſtiſſima occurrunt hujuſmodi picturarum exempla in Sacris Cœmeteriis, & in Baſilicis hujus Noſtræ Romanæ Urbis expreſſa. Pingitur denique Spiritus Sanctus, vel tamquam de Cœlo deſcendens die Penteceſtes in figura linguarum ignis, vel alias in Columbæ ſpecie, ſeorſim pariter ab aliis Divinis Perſonis; quia ſub his figuris factæ ſunt ejuſdem apparitiones, quarum ſcriptura meminit; Nuſquam vero invenire eſt in Sacris Literis, Tertiam Perſonam abſque aliarum conſortio, in ſimilitudinem Viri, aut Juvenis apparuiſſe. Quapropter argumenti ſuperius expoſiti vis immota manet; nimirum quod etiamſi per tres Angelos Abrahamo viſos Divina Trinitas repræſentata fuerit, non ideo tamen Spiritus Sanctus ſeorſim a duabus aliis Perſonis, humana ſpecie, ſeu Viri, ſeu Juvenis depingi poteſt.

Et Spiritus Sancti.

Tum Perſonam aeternæ Patris.

Unam Filii.

Suaderet Epiſcopo conſilia in propoſito, cum exhibitione Pontificiæ auctoritatis hinc.

§. 37. Atque hæc privatis Noſtris ſtudiis colligere, & paucis illis ſubciſivis horis, quæ Nobis ab ingruentibus undique negotiis publicis vix ſuperſunt, ut peculiarem Bibliothecam noſtram ingredi poſſimus, præſentibus ad Fraternitatem tuam Literis complecti voluimus; ut initam abs te rationem prohibendi prædictas Imagines Spiritus Sancti, earumque uſum & curſum intercipiendi, comprobaremus. Neque porro dubitamus, quin, pro magna laudis exiſtimatione, quam Tibi peperit egregia tua Apoſtolici muneris adminiſtratio, & pro ea rationum gravitate, cui innititur hujuſmodi Imaginum prohibitio, debita mandatis tuis obedientia ab omnibus exhibeatur. Verum ubi, inſtigante humani generis hoſte, contrarium eveniret, tuum erit de omnibus Nos certiores facere; Nos etenim miniſterii Noſtri partes eſſe reputabimus, Apoſtolicam, qua Deo volente fungimur, auctoritatem interponere, ut & refractarii meritis pœnis afficiantur, & pravæ conſuetudines adverſus Eccleſiæ inſtituta ac diſciplinam invectæ, penitus eliminentur.

De aliis ſuperſtitionibus divulgatis.

§. 38. Prætermittenda autem non ſunt alia quædam, quæ in eadem Epiſtola tua legimus: ſpargi nimirum, ac diſpenſari complures præfatæ Sororis Creſcentiæ effigies; necnon coronas precatorias, earumque grana, Cruces, Scapularia, Oleum, Pulverem, Aquam, Manus denique, vel pictas, vel ex

Digitized by Google

ANNO 1745.

ligno effictas, cum pollice inter indicem & medium inserto; existimantibus plerisque de vulgo, prædictas Cruces, & Coronas a Deo benedictas, & Indulgentiis ditatas fuisse; earum vero Manuum simulacra ad fugandos Dæmones plurimum valere; cum aliis hujusmodi nugis, quæ ab iis disseminantur, qui venditandis hujus generis superstitionibus temporalia sibi lucra comparare student.

Prudentia Episcopi commendatur.

§. 39. Et quidem ex eadem Epistola tua optime agnoscimus, Tibi satis consilii, & prudéntiæ in temetipso esse, ad rectum de hujusmodi rebus judicium ferendum; nec aliud Nobis reliquum esse videtur, quam ut Fraternitatem tuam hortemur, ut quam ingressus es viam, insistere pergas; inepta nimirum, quæ diximus, deliria non approbando, sed fidem auctoritatemque omnem iis derogando.

De Indulgentiis falso jactatis, judicium S. Sedis.

§. 40. Ut tamen circa similia Apostolicæ hujus Sedis sensum atque judicium agnoscas, consilio judicioque tuo per omnia consentaneum; notum Tibi esse volumus, fuisse olim piam Dei Ancillam, nomine Joannam a Cruce, magna Sanctitatis fama illustrem, cujus vita conscripta est ab Antonio Daca. Ferebatur in vulgus, quædam Coronarum precatoriarum grana, ipsius intercessione a Jesu Christo benedicta fuisse, pluribusque aucta Indulgentiis. Verum hujusmodi Indulgentiæ ab hac Sancta Sede apocryphæ declaratæ fuerunt, quemadmodum videre est apud præcitatum Thiers *de Superstitione tom.* 2. *cap.* 12., qui etiam refert Decretum de iis prolatum anno 1678. a Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Indulgentiis præposita, eodem *tom.* 2. *cap.* 12. *pag.* 17. *& sequentibus*; & signanter *pag.* 25. Cumque introducta esset Causa de illius Ancillæ Dei Beatificatione, & ob ejusdem præclara merita, eo usque feliciter processisset, ut jam ab Auditoribus Rotæ confecta esset ipsius Relatio, juxta morem ea ætate vigentem; quum deinde eadem Causa post Decreta Urbani Papæ VIII. reassumenda esset, citò consepulta remansit, propter excitatas objectiones ex præfatis granis benedictis, & prætensis Indulgentiis eisdem adnexis desumptas; ut ostendit Pontificium Decretum anno 1664. editum, & a Nobis relatum in *Opere de Canonizatione Sanctorum lib.* 2. *cap.* 36. *num.* 18. *Editionis Patavinæ*; præter ea, quæ in Regestis Congregationis Sacrorum Rituum adnotata reperiuntur, quæque eo loci in medium afferre opportunum non duximus.

Item de Imaginibus earum, quarum cultus non est approbatus.

§. 41. In eodem tamen Opere *lib.* 2. *cap.* 8. *num.* 3. videre poteris Decretum Prædecessoris Nostri Urbani Papæ V., prohibens distribui numismata in eorum honorem conflata, quibus aut Beati, aut Sancti cultus ab Apostolica Sede tributus antea non fuerit.

Naturalia remedia ad fugandos Dæmones inutilia.

§. 42. Demum quod attinet ad expulsionem Dæmonum a corporibus obsessis, inter plura remedia in eum finem ab Ecclesia recepta, quorum copiosam seriem exhibet diligens Scriptor Martinus del Rio *Disquisitionum Magicarum cap.* 2. *sect.* 3. *quæst.* 3, locum profecto non habet incompositus ille, & parum verecundus gestus, in præfatis manuum figuris expressus. Porro an Dæmones naturalium rerum virtute a corporibus obsessis expelli queant, Nos etiam disputavimus in sæpecitato Opere *de Canonizatione Sanctorum lib.* 4. *part.* 1. *cap.* 29. *num.* 7.; partemque negantem amplexi sumus, cum majori Theologorum numero; quorum auctoritates ibi retulimus; quibusque addi potest Theophilus Rainaudus in Libro inscripto *Theologia naturalis*, *Tomo V. ipsius Operum pag.* 55., quem Librum videre Nobis contigit, dum hanc ipsam Epistolam dictaremus.

PONT. A. VI.

Disciplina Ecclesiæ in exorcismis servanda.

§. 43. In exorcizandis energumenis, illud potissimum interest, ut ante omnia dignoscatur, an revera obsessus sit a Dæmone is, qui talis esse affirmatur; ubi vero ita esse constiterit, eligatur ab Ordinario Sacerdos perspectæ pietatis, vitæ integritatis, atque prudentiæ; hic autem ad expellendum Dæmonem, non quidem picta, vel lignea Manu, aliisve ineptis hujusmodi nugis utatur; sed præscriptas in Rituali Romano regulas adamussim servet. Magnus ille Mediolanensis Antistes S. Carolus Borromæus, quum rectam ac tutam exorcizandi rationem in Libro a se probato tradidisset, in quarta Diœcesana Synodo a se habita anno 1574. *Decreto* 18., prohibuit, ne quis, occasione oblata, aliis quibuscumque exorcismis, precationibus, aut ritibus uteretur, quam quæ haberentur in prædicto Libro; *cui nihil ab eo*, nimirum ab exorcizante, *addi*, *detrahi*, *ac ne mutari quidem fas sit*. Postmodum vero a recol. mem. Paulo Papa V. Prædecessore Nostro, anno Domini 1614., publicatum fuit Rituale Romanum, in quo adest peculiaris Titulus *de exorcizandis Obsessis*. Ac fel. record. Prædecessor pariter Noster Clemens Papa XI. in quadam Epistola Encyclica data die 21. *Junii* 1710. districte mandavit, ut nemo exorcizans a norma in prædicto Rituali Romano præscripta ulla ex parte discedere præsumat.

Collaudatur Episcopi cura in Sacra studia fovenda, & promovendis.

§. 44. Præclarum tandem Fraternitatis tuæ propositum, Nos satis pro merito commendare & collaudare non valemus; quod scilicet scribis, operam Te daturum, ut in Clero regimini tuo commisso, una cum Religionis ac Pietatis cultu, Sacrarum Literarum studia conserventur, atque in dies incrementum accipiant, additis ad Theologiam Scholasticam, Ecclesiasticæ Historiæ, & Canonicæ Jurisprudentiæ disciplinis. Sane hoc Tibi non exiguam in præsentia laudem, perennem vero in Ecclesiæ monumentis nomini tuo gloriam comparabit; quodque pluris est, ingens apud Pastorum Principem meritorum pondus tibi acquiret. Nec illud prætereundum est, quod si Clerum ita instructum, sanaque doctrina eruditum habueris, non ita facile te hujusmodi molestiis vexari continget, quales nuper ex tuis Literis intelleximus, animum tuum veritati & Ecclesiasticæ Disciplinæ integritati inhærentem fatigasse. Interea Fraternitatem tuam sincero caritatis affectu complectimur, ac Tibi, totique Gregi tibi concredito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die prima Octobris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 1. Oct. 1745.

PRI-

Digitized by Google

PONT. A. VI. CXLII

ANNO 1745.

PRIVILEGIUM FORI,

Et Conſervatoriæ, Scholaribus, Profeſſoribus, Doctoribus, aliiſque *Univerſitati Avenionenſi* addictis, aſſeritur: Primicerii, & Judicum Conſervatorum Juriſdictio præfinitur.

A Jo: 23. primitus conceſſum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium ab amore Pontificis erga literas, & ſcientias.

BONARUM artium ac ſcientiarum ſtudia, quibus & mentes hominum, depulſa ignorantiæ caligine, illuſtrantur, & mores a vitiis ſemoti, ad virtutem traducuntur, plurimum ſemper ad Eccleſiæ utilitatem & optimum Reipublicæ ſtatum conferre judicantes; ea Nos quidem omni tempore pro viribus excolere, & juvare curavimus; præcipue vero ex quo Romanam Cathedram ſalutaris doctrinæ ac veritatis magiſtram, Deo vocante, conſcendimus, ſingulari favore proſequi, ac Pontificiæ auctoritatis præſidio tueri & promovere non deſtitimus, non modo in hac Noſtra Romana Curia & Urbe, verum etiam in aliis Chriſtiani Orbis Civitatibus & Provinciis, ac potiſſimum in iis, quæ ſub immediato Noſtro & S. R. E. dominio degunt.

Avenionen. Univerſitatis decoratæ meritis.

§. 1. Eapropter inſignem Univerſitatem Studii generalis in Civitate Noſtra Avenionenſi exiſtentem, quæ a recol. mem. Prædeceſſore Noſtro Bonifacio Papa VIII. inibi erecta & inſtituta, pluribus aliis Studiorum Univerſitatibus antiquitatis vetuſtate, & Pontificiæ fundationis prærogativa antecellit; ſcientiarum vero gloria, & clara præſtantium Virorum fama, tam eorum, qui ſucceſſivo ætatum decurſu Profeſſoris munus in eadem obtinuerunt, quam eorum, qui diſciplinarum Studiis in ipſa imbuti, Eccleſiaſticis, Publiciſque muneribus & dignitatibus præclare geſtis, aut utilibus editis Libris, egregiam Eccleſiæ, Reipublicæ, aut Literariæ rei operam navarunt; ac potiſſimum intemeratæ doctrinæ integritate, & conſtanti erga Apoſtolicam Sedem devotionis ſtudio; cum cæteris omnibus per Orbem Univerſitatibus jure comparari poteſt; peculiarem ſolicitudinis Noſtræ curam promereri exiſtimavimus; ut quæ ex Apoſtolica plurium Prædeceſſorum Noſtrorum liberalitate Privilegia & jura eidem conceſſa dignoſcuntur, auctoritate quoque Noſtra ſtabiliantur & confirmentur; ſublatiſque diffidiis & controverſiis, certam atque inviolabilem formam per opportuna providentiæ Noſtræ conſilia tandem accipiant.

Privilegium Conſervatoriæ, & habendi Judices particulares.

§. 2. Sane inter alia Privilegia, favores, & gratias, quibus plures, ut præfertur, Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices prædictam Univerſitatem Avenionenſem reſpective cumularunt, Privilegium quoque Fori ſeu Conſervatoriæ eidem Univerſitati, ejuſque Primicerio, Magiſtris, Doctoribus, Licentiatis, Baccalaureis, Scholaribus, & Miniſtris conceſſum, certique Judices Conſervatores, & jurium prædictæ Univerſitatis, ac Perſonarum eidem aggregatarum & addictarum Defenſores, cum diverſis facultatibus, auctoritatibus, & juriſdictionibus, deputati dignoſcuntur.

§. 3. Dudum ſiquidem, ut accepimus, rec. mem. Prædeceſſor Noſter Joannes Papa XXIII. per quaſdam ſuas Apoſtolicas Literas datas apud Sanctum Antonium extra muros Florentiæ VIII. Idus Septembris Pontificatus ſui Anno IV., hujuſmodi Privilegium Fori ſeu Conſervatoriæ, prædictæ Univerſitati, ac perſonis, ut ſupra, eidem adſcriptis, pro defenſione & conſervatione bonorum tam mobilium, quam immobilium, & jurium eidem Univerſitati, ac præfatis Perſonis conjunctim ſeu diviſim competentium, contra quoſcumque, in ampliſſima forma conceſſit & indulſit; Ideoque Abbatem Sancti Andreæ, & Præpoſitum Majoris, ac Decanum Sancti Petri Avenionen. Eccleſiarum, hujuſmodi Bonorum & jurium Conſervatores & Defenſores, atque etiam Judices in omnibus & quibuſcumque Cauſis & controverſiis ſuper iiſdem motis & movendis, etiam ex tunc coram alio quolibet Judice eæptis & conteſtatis, cum latiſſimis facultatibus ibidem expreſſis, dedit & deputavit. Idemque per alias ſimiles Literas, ſub ejuſdem diei data expeditas, aliud Privilegium de non evocandis coram alio quocumque Judice Ordinario vel Delegato, ejuſdem Univerſitatis Magiſtris, Doctoribus, Licentiatis, Baccalaureis, & Scholaribus in ea degentibus, quacumque de Cauſa, tam Civili, quam Criminali, & qualibet actione, reali, vel perſonali, dum tamen Conſervatores dicti Studii ipſis in prædicta Civitate Avenionen. juſtitiam miniſtrarent, conceſſit pariter & indulſit. Id quod a piæ memoriæ Sixto Papa IV. per ſimiles Apoſtolicas Literas datas Anno Domini MCCCCLXXIX. XV. Kalen. Septembris, & die XXVIII. Maji Anni MCCCCLXXXIV, cum opportunis clauſulis, & derogationibus confirmatum extitit, & innovatum: Ac deinde a fel. pariter rec. Innocentio Papa VIII. per ſuas Anno Domini MCCCCLXXXV., aliaſque Anno MCCCCLXXXVIII. pridie Idus Decembris expeditas Literas, pari Apoſtolica auctoritate roboratum fuit, ac de novo conceſſum; cum omnium actorum adverſus hujuſmodi Privilegia poſtmodum factorum, aut exinde faciendorum annullatione & irritatione, prout in ſingulis dictorum Prædeceſſorum Noſtrorum Joannis, Sixti, & Innocentii Literis plenius & uberius continetur.

Et de non evocando &c.

Confirmationes Sixti IV & Innoc. VIII.

§. 4. Poſtea vero recol. mem. Prædeceſſor pariter Noſter Leo Papa X. per ſuas Apoſtolicas Literas Anno MDXIII. v. Nonas Martii datas, inter prædictæ Univerſitatis Conſervatores, ut ſupra, deputatos, ejuſdem Primicerium pro tempore, utpote ipſius Univerſitatis Caput, dummodo Clericus exiſteret, perpetuo adjunxit, & pariformiter deputavit, cum omnibus facultatibus, juriſdictione, præeminentis, & prærogativis, eiſdem Conſervatoribus alias conceſſis; cui quidem Primicerio parem juriſdictionem, auctoritatem, præeminentiam, & prærogativam in Doctores, Licentiatos, Scholares, & alios dictæ Univerſitatis ſuppoſitos attribuit, ac Priores ſeu Rectores Univerſitatum Studiorum Italiæ & Galliæ in earum Doctores, Licentiatos, Scholares, & alios ſibi ſuppoſitos, tam de jure communi, quam ſpeciali, haberent, & habere ſoliti eſſent; itaut dictus Primicerius, ejuſmodi juriſdictione etiam per cenſuras, & pœnas Eccleſiaſticas, aliaque juris remedia,

Leo X. Primicerium adjungit Judicibus Conſervatoribus.

ad

ANNO 1745. ad inſtar aliorum Conſervatorum & Priorum, ſeu Rectorum prædictorum, reſpective uti poſſet & valeret; necnon Magiſtratibus dictæ Civitatis Avenionen., & cuilibet eorum, Apoſtolica Auctoritate inhibuit, ne eumdem Primicerium ab exercitio dictæ juriſdictionis in perſonas eidem Univerſitati addictas, quoad primam Cauſarum cognitionem, quovis modo impedirent.

Cum facultate ſubrogandi pro exercitio juriſdictionis in Clericos & Exemptos.

§. 5. At vero conſiderans, quod Primicerius prædictus non ſemper Clericus, ſed ut plurimum Laicus de Collegio Doctorum dictæ Univerſitatis ſingulis annis eligebatur; prædictæ vero Univerſitati nedum Laici, ſed etiam majori ex parte Clerici, & Religioſi, & Exempti, ſubjecti exiſtebant, idem Leo Prædeceſſor Anno proximo ſequenti MDXIV., per alias ſuas Apoſtolicas Literas, eiſdem Primicerio & Doctoribus tunc exiſtentibus, & pro tempore futuris, licentiam conceſſit & facultatem, ut cum Virum Laicum in Primicerium eligi contigiſſet, alium aliquem Doctorem de eodem Collegio Clericum eligere ac deputare poſſent, qui vice & loco ejuſdem Primicerii Laici, donec ipſe in Officio hujuſmodi exiſteret, juriſdictionem prædictam exerceret, & alias, prout in utriſque memoratis Leonis Prædeceſſoris Literis latius exprimitur.

Controverſiæ ſuper limitibus Juriſdictionis & Privilegii.

§. 6. Licet autem hujuſmodi Privilegium Fori ſeu Conſervatoriæ, prædictæ Univerſitati ac Perſonis eidem addictis ita, ut præfertur, conceſſum, & confirmatum, a præfatis temporibus ut plurimum ſervatum fuiſſe, memoratamque juriſdictionem a Primicerio, ſeu alio Conſervatore in ejus locum electo & ſubrogato, multimode exercitam fuiſſe conſtet; attamen plures lites & controverſiæ circa ejuſdem Privilegii & prædictæ Juriſdictionis reſpective limites, excitatæ, & coram diverſis Judicibus, potiſſimum vero coram Congregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, pluries & vario eventu diſcuſſæ & agitatæ fuerunt: dum eadem Congregatio, quæ primo, & uſque de Anno MDXCVII., fuerat in ſenſu, hujuſmodi Privilegium competere dumtaxat iis Doctoribus, qui in Univerſitate prædicta legendi munere fungerentur, iiſque Scholaribus, qui actu ibidem Studiis operam darent; poſtmodum vero, cognitis ſpecialibus Indultis eidem Univerſitati, ut præfertur, ab Apoſtolica Sede conceſſis, Anno MDXCIX. declaravit, ab ejuſmodi Conſervatoriæ beneficio minime excludendos eſſe alios Doctores, qui licet actu munus legendi in Univerſitate non obirent, in ipſa tamen Avenionenſi Civitate commorantes, alia ipſius Univerſitatis munera ſuſtinerent: Quapropter Avenionenſi Archiepiſcopo, & Vice-Legato per Literas commiſit, ut diſpiceret, quinam Doctores eſſent, qui revera prædictæ Univerſitatis munia obtinerent, & actu exercerent.

Reſolutio Cong. Conc. anno 1597.

Alia de anno 1599.

Sententiæ Archiepiſcopi Avenionen. favore Univerſitatis.

§. 7. Hujus autem Commiſſionis vigore, cum tunc exiſtens Archiepiſcopus Avenionen. bon: me: Joannes Franciſcus Bordinus, qui una ſimul Apoſtolici Vice-Legati partes gerebat, demandatum ſibi examen expleviſſet; duas ſub die IV. Decembris ejuſdem anni MDXCIX ſententias tulit, per quas pronunciavit, omnes Doctores in prædicta Univerſitate Laureatos, Avenione commorantes, tam Collegio aggregatos, quam non aggregatos; ejuſdem Univerſitatis munia exercere; proindeque omnibus hujuſmodi Doctoribus prædictum Conſervatoriæ Privilegium æque competere; & conſequenter Juriſdictionem Primicerii, ſive Conſervatorum, ad omnes Doctores prædictos, eorumque Cauſas, extendi: Super quarum Sententiarum viribus, & executione, octoginta ferme annorum ſpatio, nulla mota fuit controverſia.

Pontificatus A. VI.

Reſolutio Con-Conc. excludens Doctores non aggregatos.

§. 8. Verum cum de anno MDCLXXIX. apud eandem Cardinalium Congregationem promota fuerit Inſtantia pro prædictarum Sententiarum declaratione, & infraſcripta propoſita Dubia. Primum: *An ii, qui gradum ſuſceperunt in dicta Univerſitate, & Cauſas patrocinantur in Civitate Avenionenſi, intelligantur exercere, & obire munia Univerſitatis.* Secundum: *An Doctores Collegio aggregati, qui cæteroquin non exercent munus aliquod particulare, & neceſſarium Univerſitatis, intelligantur munera Univerſitatis obire.* Eadem Congregatio die XII. Auguſti, in contumaciam, ut fertur, ipſius Univerſitatis, reſcripſit ad Primum *Negative*; ad Secundum diſtulit Reſolutionem. Cujus tamen Decreti vis & executio ſuſpenſa fuit ſpeciali Reſcripto Venerabilis memoriæ Innocentii Papæ XI. Prædeceſſoris Noſtri, qui eandem Cauſam & Controverſiam eorundem Cardinalium Congregationi ex integro cognoſcendam, &, ipſa Univerſitate audita, ſub generali Dubio: *An & qui Doctores vigore Indultorum gaudeant pretenſis Privilegiis*, decidendam remiſit.

Innoc. XI. ſuſpendit executionem; & Cauſam ex integro revidendam committit.

§. 9. Dilato tamen per aliud octoginta circiter annorum lapſum hujuſmodi examine, atque interim præfatis omnibus Doctoribus in ſupradicti Privilegii, Primicerio autem, & Conſervatoribus in memoratæ Juriſdictionis exercitii pacifica poſſeſſione, ſeu quaſi, ut accepimus, remanentibus; tandem Anno MDCCXXXVIII. pro parte tunc exiſtentis Auditoris Generalis Curiæ Legationis Avenionenſis, præſentatum fuit Primicerio & Conſervatoribus prædictis Monitorium a Cauſarum Curiæ Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ Auditore Generali expeditum, ſuper executione ſupradictæ Reſolutionis Anno MDCLXXIX. a Congregatione Concilii editæ. Verum attento, quod Cauſa hujuſmodi ab Innocentio Prædeceſſore præfato jamdudum, ut ſupra diximus, ad eandem Congregationem ex integro remiſſa fuerat, præfatum Monitorium Decreto bon. mem. Cardinalis Marcelli Paſſari tunc Pro-Auditoris ſan. mem. Deceſſoris Noſtri Clementis Papæ XII., moderatum extitit, & Cauſa ipſa iterum remiſſa fuit ad eandem Congregationem Concilii; In qua, utraque Parte jura ſua deducente, & propoſitis quinque Dubiis, tam ſuper Perſonis, quibus præfata Privilegia competerent, quam ſuper qualitate Cauſarum, ad quas Primicerii & Conſervatorum prædictorum Juriſdictio ſe extenderet, necnon ſuper hujuſmodi Juriſdictionis privativa, die XI. Martii Anni MDCCXLI.

Recentior controverſia ab. 1731.

Noviſſima Reſolutio Congregat. Univerſitatis contraria.

a Venerabilibus Fratribus Noſtris prædictæ Congregationis Cardinalibus talis capta fuit reſolutio, per quam & omnes Doctores ipſius Univerſitatis Collegio non aggregati, etiamſi Cauſas in Civitate Avenionenſi patrocinarentur, & ii quoque ex aggregatis, qui cæteroquin aliquod munus particulare, & neceſſarium prædictæ Univerſitatis non exercerent;

ipſi-

PONT. A. VI. ipſique Lectores, aliique Univerſitatis munia exercentes, hujuſmodi exercitio finito, a prædicti Privilegii beneficio excluſi fuerunt; & Primicerii, atque Conſervatorum Juriſdictio reſtricta fuit ad Cauſas tantummodo Civiles, in quibus ii, qui Privilegio gaudere deberent, eſſent Rei conventi; ita tamen ut in iiſdem Cauſis, de ipſorum Privilegiatorum conſenſu, aliorum quoque Judicum Juriſdictio poſſet prorogari.

Confirmatur per Breve.

§. 10. Et nos quidem hujuſmodi Reſolutionem per Noſtras in forma Brevis Literas Apoſtolicas confirmare, cum clauſula tamen, *Salva in præmiſſis auctoritate memoratæ Congregationis*, minime recuſavimus. Verum cum deinde pro parte Primicerii Univerſitatis prædictæ, aliorumque Judicum Conſervatorum, & ipſius quoque Civitatis Avenionenſis, porrecta Nobis fuerit Commiſſio, per quam humiliter petebatur, ut prævia, quatenus opus eſſet, aperitione Oris adverſus prædictas Noſtras Literas in forma Brevis, cognitionem hujuſmodi Cauſæ iterum eidem Congregationi Concilii, quæ procederet cum Voto Rotæ, committere dignaremur; Noſque de hujuſmodi Commiſſione, & petita remiſſione, in Signatura Gratiæ coram Nobis habenda deliberare ſtatuiſſemus; dum, præviis ſtudiis, totam hujus Cauſæ ſummam, ejuſque merita diſtinctius animo concepiſſemus, animadverſis ampliſſimis Prædeceſſorum Noſtrorum Privilegiis ſupra relatis, necnon diuturna poſſeſſione, ſeu quaſi, quæ pro eorundem executione tam Primicerio & Conſervatoribus præfatis, quam Doctoribus, aliiſque Perſonis dictæ Univerſitati adſcriptis reſpective favere dicebatur; Attendentes quoque exemplum ſan. mem. Benedicti Papæ XIII. Prædeceſſoris pariter Noſtri, qui ad aſſerendum prædictæ Univerſitatis decorem, per ſuas Litteras Apoſtolicas datas die XVII. Septemb. Anni MDCCXXVIII. (quas etiam Nos ipſi approbamus, & confirmamus, cum conditionibus & clauſulis ibi latius expreſſis) decrevit & declaravit, ipſius Univerſitatis Primiceriatum tam de præterito, quam in poſterum eſſe & fuiſſe, conſtituere & conſtituiſſe Titulum primordialem veræ Nobilitatis ad deſcendentes tranſmiſſibilem, & ad omnes & quoſcumque effectus allegabilem; ac dignum, & congruum reputantes, prædictæ Univerſitatis de Apoſtolica Sede, ac de litteraria Republica optime meritæ, Jura, Privilegia, & ornamenta Noſtris temporibus augmentum potius, quam detrimentum accipere, nec, diuturniori concertatione permiſſa, in dubium atque diſcrimen adduci; aliquam viam atque rationem excogitandam Nobis eſſe duximus, qua & ejuſdem Univerſitatis, ac Primicerii, Conſervatorum, aliarumque Perſonarum prædictarum indemnitati, & ſimul Auditoris Generalis Curiæ Legationis Avenionenſis, Miniſtri Noſtri, aliorumque Judicum a Nobis & ab hac Apoſtolica Sede in ea Civitate deputatorum, juribus & juriſdictioni conſultum foret.

Inſtatur pro nova Cauſæ reviſione.

Primicerius importat Titulum Nobilitatis tranſmiſſibilis, &c.

Pontifex deliberat de extinctione litis.

Reſcriptum editum in Signatura Gratiæ.

§. 11. Quocirca in prædicta Signatura Gratiæ coram Nobis habita die XII. Januarii proxime elapſi, reſponſum interim dedimus, quod *proviſum foret in Camera:* deinde vero negotium hoc univerſum examinandum commiſimus Dilecto Filio Magiſtro Clementi Argenvillers Auditori Noſtro, cujus prudentia & conſilio res tota feliciter explicata fuit. Pervento ſiquidem ad Urbem Dilecto Filio Joſepho Teſta Juris Utriuſque Doctore in eadem Univerſitate Avenionenſi aggregato, & publico Profeſſore, a Dilectis Filiis ipſius Univerſitatis Primicerio, & Collegii Doctoribus, ad hoc negotium tractandum ablegato, eoque, ſimul cum prædictæ Univerſitatis, aliiſque ex adverſo Patronis & Defenſoribus, coram præfato Magiſtro Clemente Auditore non ſemel convenientibus, nonulla capita concordata & communi Partium conſenſu laudata fuerunt; quæ deinde Nobis exhibita, cum rationi, & honeſtati conſentanea, & tam Auditoris præfatæ Curiæ Legationis, quam Primicerii & Conſervatorum prædictorum, Juriſdictioni atque ipſius Univerſitatis Privilegiis conſervandis, & certo fine ſtabiliendis, opportuna eſſe dignoverimus; eiſdem inhærendo, decrevimus præſentibus Noſtris Litteris, omnia in poſterum diſſidiorum germina ſuper his amputare, & prædictarum Juriſdictionum limites præfiniendo, ut infra, ſtatuere.

ANNO 1745.

Negotium examinatur coram R.P. Auditore Sanctiſſimi.

Avocatio Cauſæ cum clauſulis opportunis

§. 12. Volentes igitur prædictam Univerſitatem, ejuſque Primicerium, Conſervatores, Doctores, Magiſtros, Licentiatos, Baccalaureos, Scholares, & Miniſtros ſpecialis gratiæ favore cumulare; atque omnium prædictorum ſingulares Perſonas a quibuſvis Excommunicationis, Suſpenſionis, & Interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis Sententis, Cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occaſione vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes; Necnon prædictarum Litterarum Joannis, Sixti, Innocentii, & Leonis Prædeceſſorum Noſtrorum; Reſolutionum quoque a præfata Congregatione Concilii diverſis temporibus editarum; ac Sententiarum, ut ſupra, ab Avenionenſi Archipiſcopo & Vice-Legato latarum; tenores etiam veriores, præſentibus pro plene, ac de verbo ad verbum expreſſis habentes; Motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione Noſtris, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, memoratam controverſiam, & quaslibet alias Lites, & Cauſas, ſi quæ ſint, occaſione Privilegii Fori, & Conſervatoriæ hujuſmodi quomodolibet ſuſcitatas, & in quibuſvis Tribunalibus pendentes (illarum omnium, & ſingularum ſtatum, & merita, nominaque, & cognomina Judicum, & Collitigantium quorumvis, etiam ſpeciali mentione dignorum, & alia etiam de neceſſitate ſpecialiter exprimenda, præſentibus pariter pro plene & ſufficienter expreſſis habentes,) ad Nos avocamus, illaſque penitus & omnino ſupprimimus & extinguimus, ac Partibus perpetuum deſuper ſilentium imponimus.

Confirmatur Privil. Fori pro Profeſſoribus, Scholaribus, & Salariatis.

§. 13. Porro quod pertinet ad Perſonas in ſæpedicto Privilegio Fori ſeu Conſervatoriæ comprehenſas, ac deinceps comprehendendas, decernimus primo atque ſtatuimus, quod tam Primicerius, quam omnes & ſinguli Magiſtri, & Lectores, qui in dicta Univerſitate ſtudii Generalis Avenionen. actu legunt, omneſque & ſinguli Scholares in ea actu pro tempore ſtudentes, item Bidelli, & quicumque alii Miniſtri ſervitiis dictæ Univerſitatis actualiter addicti, vel ab ipſa Univerſitate Salaria & ſti-

ANNO 1745. stipendia recipientes, hujusmodi Privilegio perpetuis futuris temporibus omnino frui & gaudere debeant.

Decernitur competere etiam aliis Doctoribus Avenione commorantibus.

§. 14. Præterea reliquos quoque Doctores, & Graduatos, sive de numero aggregatorum Collegio prædictæ Universitatis existant, sive de eodem numero non existant, dummodo in eadem Universitate Lauream susceperint, & in Civitate Avenionensi stabiliter commorentur, quamvis in ipsa Universitate actu non legant, nec peculiaria, & necessaria ejusdem Universitatis munia re ipsa exerceant; aut etiam nunquam antea legerint, vel hujusmodi peculiaria, & necessaria munia exercuerint; pro eo tamen, quod ipsi omnes prompti & parati esse debeant ad quamcumque Commissionem subeundam, quam Primicerius pro tempore in ejusmodi Universitatis commodum eis demandaverit, proindeque ipsius Universitatis onera, & officia, habitu saltem, sustinere dicendi sunt; ac in certis quibusdam functionibus, & publicis Universitatis actibus, omnes simul frequenter convenire soleant, unumque corpus cum Doctoribus de Collegio, & Magistris atque Lectoribus in dicta Universitate actu docentibus constituant; Volumus imposterum eodem Privilegio Fori & Conservatoriæ pariformiter frui & gaudere, ad formam Sententiarum anno MDXCIX., a tunc existente Archiepiscopo Avenionen., tamquam prædictæ Congregationis Concilii Commissario, & Delegato, ut supra diximus, prolatarum; non obstantibus relatis resolutionibus ab ipsa Congregatione postmodum emanatis, a quibus in hac parte recedere opportunum ducimus.

Idque in Causis Civilibus passivis in prima Instantia.

§. 15. Quod autem pertinet ad genera & qualitates Causarum, in quibus Personæ prædictæ Privilegio Fori aut Conservatoriæ gaudere debebunt, Nos in Civilibus quidem Causis, passivas ab activis, in Criminalibus vero, leviores a gravioribus distinguentes; volumus pariter & statuimus, quod in Causis Civilibus, Privilegium Fori seu Conservatoriæ, memoratis Personis nullatenus in activis, sed in passivis dumtaxat Causis hujusmodi, & in prima tantum Instantia, suffragetur: Declarantes nihilominus, eas quoque Causas passivas censendas esse, in quibus Privilegiatus petat alicujus spolii reintegrationem, vel refectionem alicujus damni in propriis bonis sibi quomodolibet ab aliis illati.

Actiones pro reintegrat spolii, aut refect damnorum habentur pro Causis passivis.

Item in Causis Criminal. levioribus, activis, & passivis.

§. 16. Insuper Causarum Criminalium leviorum cognitionem, earum nempe, in quibus secundum juris, aut statutorum Civitatis, vel Bannimentorum Legationis Avenionen. respective dispositionem, alia gravior pœna, quam pecuniaria, vel simplicis exilii, constituta non reperitur, Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus prædictis attribuimus; sine ulla differentia, vel distinctione, utrum Causæ hujusmodi activæ sint, vel passivæ, & an inter duos Privilegiatos, an vero inter Privilegiatum ex una, & extraneum non Privilegiatum ex altera parte introductæ existant; Reservato tamen semper reo condemnato appellationis beneficio, prout de jure, & quatenus de jure.

Graviores reservantur Vice Legato, cujusque Congregationi.

§. 17. Contra vero Causarum Criminalium graviorum, in quibus nempe secundum juris, ac statutorum, vel Bannimentorum prædictorum dispositionem, pœna Corporis afflictiva reorum criminibus imposita reperitur; omnimodam cognitionem, Processusque desuper habendos, Nostro & Sedis Apostolicæ pro tempore Vice-Legato, ejusque Congregationi Criminali, omnino reservamus, ita tamen ut in Causis gravioribus hujusmodi, in quibus Privilegiatus sit Reus, vel Inquisitus, (non autem in quibus Privilegiatus ipse actor existat, vel Fisco adhærens), eidem Primicerio, aut, eo impedito, alteri ex Judicibus Conservatoribus prædictis, jus competat & facultas intersidendi eidem Congregationi Criminali, suumque consultivum dumtaxat, nunquam vero decisivum, suffragium ferendi.

PONT. A. VI.

Si agatur de Causis spect. Privilegii, Conservatori interest Congregationi cum Voto consultivo.

Jurisdictio Primicerii, & Conservatorum in præmissis privative declaratur.

§. 18. In omnibus autem superius expressis Causis, quas Primicerii, aliorumque Judicum Conservatorum Foro in prima Instantia cognoscendas & decidendas attribuimus, volumus, quod eisdem Primicerio, & Conservatoribus, non cumulativa tantum, sed privativa vere competat Jurisdictio; salvo tamen jure Ordinarii in iis, quæ pertinent ad morum correctionem. Verumtamen postquam Primicerius, aut alius ex Judicibus Conservatoribus prædictis, super hujusmodi Privilegiatorum Causis Civilibus in prima Instantia definitive pronunciaverit, si contingant easdem Causas in secunda Instantia, vel in gradu appellationis, vel in gradu recursus, adhuc revidendas, sive retractandas esse; volumus, & per easdem præsentes mandamus, ut eædem Causæ tam appellabiles, quam recurribiles, ad Auditorem Generalem Curiæ Legationis Avenionensis, cujus jurisdictionis, & dignitatis æquum est rationem haberi, semper & omnino pertinere censeantur; itaut illæ per Nostrum & Sedis Apostolicæ Vice-Legatum in dicta Civitate Avenionensi pro tempore commorantem, alteri cuicumque Judici, nisi quatenus eundem Auditorem Generalem suspectum allegari contingat, in secunda Instantia, ut præfertur, nullatenus committi valeant.

Secunda Instantia Auditori Generali privative attribuitur.

Causæ Fiscales, & aliæ præter præmissas, excipiuntur a jurisdictione Primic., & Conservatorum.

§. 19. Cæterum ipsis Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus prædictis districtius inhibemus, ne ipsi in Causis Fiscalibus, & interesse Fisci quomodolibet tangentibus, quas a Privilegio Fori, & Conservatoriæ hujusmodi prænitus excludimus, & excipimus; Nec in aliis quibuscumque Causis, præter superius expressas, etiam de consensu Partium, ullatenus se intromittere, vel ingerere quovis modo audeant, seu præsumant.

De perpetuo Literarum vigore.

§. 20. Præsentes quoque Nostras Literas semper firmas, validas, & efficaces esse & fore; suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodocumque spectabit, in omnibus, & per omnia pleniissime, & inviolabiliter observari; & ita ab omnibus censeri; Sicque non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, & Sedis prædictæ Nuncios, aliosque quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; Et si secus super præmissis, vel eorum aliquo, a

Decreta irritantia.

quo-

PONT. A. VI. quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Derogationes. §. 21. Non obſtantibus omnibus illis, quæ Joannes, Sixtus, Innocentius, & Leo Prædeceſſores prædicti in ſingulis ſuperius relatis Literis voluerunt non obſtare; Necnon, quatenus opus ſit, Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, ejuſdemque Congregationis Concilii Tridentini Interpretis reſolutionibus prædictis, aliiſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac quibuſvis Civitatis, & Univerſitatis Avenionen. prædictarum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, Conſuetudinibus, uſibus, Scylis, & ſtabilimentis, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apoſtolicis ſub quibuſcumque tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliiſque efficacioribus, & inſolitis Clauſulis, irritantibuſque, & aliis Decretis, etiam motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, in genere, vel in ſpecie, ſeu alias quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, præſentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum omnium & ſingulorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine ſimilibus derogamus, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Fides præſtanda tranſumptis. §. 22. Volumus autem ut earumdem præſentium tranſumpta ſive exempla, etiam impreſſa, manu alicujus Notarii publici ſubſcripta, & ſigillo Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munita, eamdem ubique fidem, & auctoritatem obtineant in judicio, & extra, quæ ipſis præſentibus haberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Sanctio Conſtitutionis. §. 23. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Noſtrarum abſolutionis, avocationis, extinctionis, ordinationis, declarationis, Conſtitutionis, irritationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. die 20. Oct. 1745. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quinto, ſexto Idus Octobris, Pontificatus Noſtri Anno Sexto.

J. Datarius.

Pro D. Card. Paſſionco.

Joannes Florius Subſtitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

L. Eugenius

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secreteria Brevium.

ANNO 1745. CXLIII.

DE USURIS

Aliiſque injuſtis quæſtibus.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiſcopis, Epiſcopis, & Ordinariis Italiæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

Erronea ſententia diſſeminantur. VIX pervenit ad aures noſtras, ob novam controverſiam (nempe, an quidam contractus validus judicari debeat) non nullas per Italiam diſſeminari ſententias, quæ ſanæ doctrinæ haud conſentaneæ viderentur; cum ſtatim noſtri Apoſtolici muneris partem eſſe duximus, opportunum afferre remedium, ne malum ejuſmodi, temporis diuturnitate, ac ſilentio, vires magis acquireret; aditumque ipſi intercludere, ne latius ſerperet, & incolumes adhuc Italiæ Civitates labefactaret.

Pontifex deliberat cum conſilio &c. §. 1. Quapropter eam rationem, conſiliumque ſuſcepimus, quo Sedes Apoſtolica ſemper uti conſuevit: Quippe rem totam explicavimus nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, qui Sacræ Theologiæ ſcientia, & Canonicæ Diſciplinæ ſtudio ac peritia plurimum commendantur: Accivimus etiam plures Regulares in utraque facultate præſtantes; quorum aliquos ex Monachis, alios ex Ordine Mendicantium, alios demum ex Clericis Regularibus ſelegimus; Præſulem quoque Juris utriuſque laurea præditum, & in Foro diu verſatum adhibuimus. Diem quartam indiximus Julii, qui nuper præteriit, ut coram Nobis illi omnes convenirent, quibus naturam totius negotii declaravimus; quod illis antea cognitum perſpectumque deprehendimus.

Doctrinam de uſuris expoſui jubet. §. 2. Poſt hæc præcepimus, ut omni partium ſtudio, omnique cupiditate ſoluti, rem totam accurate perpenderent, ſuaſque opiniones ſcripto exararent; non tamen expetivimus ab ipſis, ut judicium ferrent de contractu, qui controverſiæ cauſam initio præbuerat, cum plura documenta non ſuppeterent, quæ neceſſario ad id requirebantur; Sed ut certam de uſuris doctrinam conſtituerent, cui non mediocre detrimentum inferre videbantur ea, quæ nuper in vulgus ſpargi cœperunt: Juſſa fecerunt univerſi; nam ſuas ſententias palam declararunt in duabus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habita eſt die 18. Julii, altera vero die prima Auguſti, qui menſes nuper elapſi ſunt; ac demum eaſdem ſententias Congregationis Secretario ſcriptas tradiderunt.

Canones. §. 3. Porro hæc unanimi conſenſu probaverunt.

Uſura lucrum ſuper ſortem, ex mutuo. I. Peccati genus illud, quod uſura vocatur, quodque in contractu mutui propriam ſuam ſedem, & locum habet, in eo eſt poſitum, quod quis ex ipſomet mutuo, quod ſuapte natura tantundem dumtaxat reddi poſtulat, quantum receptum eſt, plus ſibi reddi velit, quam eſt receptum; ideoque ultra ſortem,

Digitized by Google

ANNO 1745. PONT. A. VI.

lucrum aliquod, ipsius ratione mutui, sibi deberi contendat. Omne propterea hujusmodi lucrum, quod sortem superet, illicitum, & usurarium est.

Quantitas lucri, vel qualitas mutuatarii locum hujusmodi ab usuræ labe non liberant.

II. Neque vero ad istam labem purgandam, ullum arcessiri subsidium poterit, vel ex eo, quod id lucrum non excedens, & nimium, sed moderatum; non magnum; sed exiguum sit; vel ex eo, quod is, a quo id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper, sed dives existat; nec datam sibi mutuo summam relicturus otiosam, sed ad fortunas suas amplificandas, vel novis coemendis prædiis, vel quæstuosis agitandis negotiis, utilissime sit impensurus. Contra mutui siquidem legem, quæ necessario in dati atque redditi æqualitate versatur, agere ille convincitur, quisquis, eadem æqualitate semel posita, plus aliquid a quolibet, vi mutui ipsius, cui per æquale jam satis est factum, exigere adhuc non veretur: proindeque si acceperit, restituendo erit obnoxius, ex ejus obligatione Justitiæ, quam commutativam appellant, & cujus est, in humanis contractibus æqualitatem cujusque propriam & sancte servare, & non servatam exacte reparare.

Quidam Thuli, vel contractus a mutuo diversi, juriumve, dare proventum extra sortem.

III. Per hæc autem nequaquam negatur, posse quandoque una cum mutui contractu quosdam alios, ut ajunt, titulos, eosdemque ipsimet universim naturæ mutui minime innatos & intrinsecos, forte concurrere, ex quibus justa omnino legitimaque causa consurgat quiddam amplius supra sortem ex mutuo debitam rite exigendi. Neque item negatur, posse multoties pecuniam ab unoquoque suam, per alios diversæ prorsus naturæ a mutui natura contractus, recte collocari & impendi, sive ad proventus sibi annuos conquirendos, sive etiam ad licitam mercaturam, & negociationem exercendam, onestaque indidem lucra percipienda.

Viandi tamen ex cessus contra justitiam.

IV. Quemadmodum vero in tot ejusmodi diversis contractuum generibus, si sua cujusque non servatur æqualitas, quidquid plus justo recipitur, si minus ad usuram, (eo quod omne mutuum tam apertum, quam palliatum abhit), at certe ad aliam veram injustitiam, restituendi onus pariter asserentem, spectare compertum est; Ita si rite omnia peragantur, & ad Justitiæ libram exigantur, dubitandum non est, quin multiplex in iisdem contractibus licitus modus & ratio suppetat humana commercia & fructuosam ipsam negociationem ad publicum commodum conservandi, ac frequentandi. Absit enim a Christianorum animis, ut per usuras, aut similes alienas injurias, florere posse lucrosa commercia existiment; cum contra ex ipso Oraculo Divino discamus, quod *Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum*.

Nec illud legitimi, cum mutuo, nec justa causa ineundi contractus a mutuo diversos, ubique suppetat.

V. Sed illud diligenter animadvertendum est, falso sibi quemquam, & nonnisi temere persuasurum, reperiri semper, ac præsto ubique esse, vel una cum mutuo titulos alios legitimos, vel secluso etiam mutuo, contractus alios justos, quorum vel titulorum, vel contractuum præsidio, quotiescumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties semper liceat auctarium moderatum, ultra sortem integram salvamque, recipere. Ita si quis senserit, non modo Divinis Documentis, & Catholicæ Ecclesiæ de Usura judicio, sed ipsi etiam humano communi sensui, ac naturali rationi procul dubio adversabitur. Neminem enim id saltem latere potest, quod multis in casibus teneatur homo, simplici ac nudo mutuo alteri succurrere, ipso præsertim Christo Domino edocente: *Volenti mutuari a te, ne avertaris*: & quod similiter multis in circumstantiis, præter unum mutuum, alteri nulli vero justoque contractui locus esse possit. Quisquis igitur suæ conscientiæ consultum velit, inquirat prius diligenter, oportet, vere ne cum mutuo justus alius titulus; vere ne justus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio, quod quærit lucrum, omnis labis expers & immune reddatur.

Pontifex relatam doctrinam probat.

§. 4. His verbis complectuntur, & explicant Sententias suas Cardinales, ac Theologi, & Viri Canonum peritissimi, quorum consilium in hoc gravissimo negotio postulavimus; Nos quoque privatum studium nostrum conferre in eandem causam non prætermisimus, antequam Congregationes haberentur, & quo tempore habebantur, & ipsis etiam peractis; Nam præstantium Virorum Suffragia, quæ modo commemoravimus, diligentissime percurrimus. Cum hæc ita sint, adprobamus, & confirmamus quæcunque in Sententiis superius expositis continentur; cum Scriptores plane omnes, Theologiæ, & Canonum Professores, plura Sacrarum Literarum testimonia, Pontificum Decessorum Nostrorum Decreta, Conciliorum, & Patrum auctoritas, ad easdem Sententias comprobandas pene conspirare videantur. Insuper apertissime cognovimus Auctores, quibus contrariæ Sententiæ referri debent; & eos pariter, qui illas fovent, ac tuentur, aut illis ansam, seu occasionem præbere videntur; Neque ignoramus quanta Sapientia, & gravitate defensionem veritatis susceperint Theologi finitimi illis Regionibus, ubi controversiæ ejusmodi principium habuerunt.

Eamque doceri & servari jubet.

§. 5. Quare has literas Encyclicas dedimus universis Italiæ Archiepiscopis, Episcopis, & Ordinariis, ut hæc Tibi, Venerabilis Frater, & cæteris omnibus innotescerent; & quoties Synodos celebrare, ad Populum verba facere, eumque sacris doctrinis instruere contigerit, nihil omnino alienum proferatur ab iis Sententiis, quas superius recensuimus. Admonemus etiam vehementer, omnem solicitudinem impendere, ne quis in vestris Diœcesibus audeat Literis, aut Sermonibus contrarium docere: Si quis autem parere detrectaverit, illum obnoxium & subjectum declaramus pœnis per Sacros Canones in eos propositis, qui mandata Apostolica contempserint ac violaverint.

De peculiaribus contractibus nihil nunc decernit.

§. 6. De contractu autem, qui novas has controversias excitavit, nihil in præsentia statuimus; Nihil etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro quibus Theologi, & Canonum Interpretes in diversas abeunt Sententias; Attamen pietatis vestræ Studium ac Religionem inflammandam existimamus, ut hæc, quæ subjicimus, executioni demandetis.

Usuram & avaritiam caveri; sapientum consilia exquiri admonet.

§. 7. Primum gravissimis verbis Populis vestris ostendite, usuræ labem ac vitium a Divinis Literis vehementer improbari; Illud quidem varias formas atque species induere, ut Fideles Christi Sanguine restitutos in libertatem & gratiam, rursus in extremam ruinam præci-

PONT. A. VI. præcipites impellat; Quocirca ſi pecuniam ſuam collocare velint, diligenter caveant, ne cupiditate omnium malorum fonte rapiantur, ſed potius ab illis, qui doctrinæ ac virtutis gloria ſupra cæteros efferuntur, conſilium expoſcant.

Conſultoe ante pronuncare: diſſectiones modeſte agere jubet.

§. 8. Secundo loco; qui viribus ſuis, ac ſapientiæ ita confidunt, ut reſponſum ferre de iis quæſtionibus non dubitent, (quæ tamen haud exiguam Sacræ Theologiæ, & Canonum ſcientiam requirunt;) ab extremis, quæ ſemper vitioſa ſunt, longe ſe abſtineant: Etenim aliqui tanta ſeveritate de iis rebus judicant, ut quamlibet utilitatem ex pecunia deſumptam accuſent, tanquam illicitam, & cum uſura conjunctam; Contra vero nonnulli indulgentes adeo, remiſſique ſunt, ut quodcunque emolumentum ab uſuræ turpitudine liberum exiſtiment. Suis privatis opinionibus ne nimis adhæreant; ſed priuſquam reſponſum reddant, plures Scriptores examinent, qui magis inter cæteros prædicantur; Deinde eas partes ſuſcipiant, quas tum ratione, tum auctoritate plane confirmatas intelligent. Quod ſi diſputatio inſurgat, dum contractus aliquis in examen adducitur, nullæ omnino contumeliæ in eos confingantur, qui contrariam Sententiam ſequuntur, neque illam gravibus Cenſuris notandam aſſerant, ſi præſertim ratione, & præſtantium Virorum teſtimoniis minime careat; Siquidem convicia, atque injuriæ vinculum Chriſtianæ charitatis infringunt, & graviſſimam Populo offenſionem, & ſcandalum præſeferunt.

Contractum uſurarium & condigneas aperit ſingit:

§. 9. Tertio loco, qui ab omni uſuræ labe ſe immunes & integros præſtare volunt, ſuamque pecuniam ita alteri dare, ut fructum legitimum ſolummodo percipiant, admonendi ſunt, ut contractum inſtituendum antea declarent, & conditiones inſerendas explicent, & quem fructum ex eadem pecunia poſtulent: Hæc magnopere conferunt non modo ad animi ſolicitudinem & ſcrupulos evitandos, ſed ad ipſum contractum in Foro externo comprobandum: Hæc etiam aditum intercludunt diſputationibus, quæ non ſemel concitandæ ſunt, ut clare pateat, utrum pecunia, quæ rite data alteri eſſe videtur, revera tamen palliatam uſuram contineat.

Temeraria diſſeria coarcuit; damnat.

§. 10. Quarto loco vos hortamur, ne aditum relinquatis ineptis illorum Sermonibus, qui dictitant, de uſuris hoc tempore quæſtionem inſtitui, quæ ſolo nomine contineatur; cum ex pecunia, quæ qualibet ratione alteri conceditur, fructus ut plurimum comparetur. Etenim quam falſum id ſit, & a veritate alienum plane deprehendimus, ſi perpendamus, naturam unius contractus ab alterius natura prorſus diverſam & ſejunctam eſſe; Et ea pariter diſcrepare magnopere inter ſe, quæ a diverſis inter ſe contractibus conſequuntur. Revera diſcrimen apertiſſimum intercedit fructum inter, qui jure licito ex pecunia deſumitur, ideoque poteſt in utroque Foro retineri; Ac fructum, qui ex pecunia illicite conciliatur, ideoque Fori utriuſque judicio reſtituendus decernitur. Conſtat igitur haud inanem de uſuris quæſtionem hoc tempore proponi ob eam cauſam, quod ut plurimum ex pecunia, quæ alteri tribuitur, fructus aliquis excipiatur.

Præſentium exe-

§. 11. Hæc potiſſimum vobis indicanda cenſuimus, ſperantes fore, ut mandatis executioni quæcunque per has Literas a Nobis præſcribuntur: Opportunis quoque remediis conſultetis, uti confidimus, ſi forte ob hanc novam de uſuris controverſiam in Diœceſi veſtra turbæ concitentur, vel corruptelæ ad labefactandum ſanæ doctrinæ candorem & puritatem inducantur: Poſtremo vobis, & Gregi curæ veſtræ concedito, Apoſtolicam Benedictionem impertimur.

ANNO 1745. cutionem & propis commendat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die prima Novembris MDCCXLV. Pontificatus Noſtri Anno Sexto.

Dat. die 1. Nov. 1745.

DIEBUS FESTIS CXLIV.

Prohibentur haberi *Mercatus* rerum venalium. Tolerantur vero *Nundinæ* ſub certis conditionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiſcopis, Epiſcopis, & Ordinariis Ditionis Eccleſiaſticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem, & Apoſtolicam Benedictionem.

De redactione dierum Feſtorum aliasque deliberatam.

AB eo tempore, quo copioſus in miſericordia Dominus, Nos, licet immeritos, ad ſummum Catholicæ Eccleſiæ Pontificatum evexit, complures diverſi ordinis illuſtres Viri, itemque Epiſcopi, & Archiepiſcopi in Italia, & extra commorantes, iteratis precibus inſtiterunt, ut Dies Feſtos, ubique fere nimis auctos, quibus Chriſtianus Populus feriatur, Apoſtolica auctoritate, imminueremus. Hoc enim prudenti temperamento, Pauperibus, qui quotidiano labore ſibi victum quærunt, facile conſuleretur, ac ſimul gravia adimerentur abſurda, quæ ex Feſtorum dierum multitudine, ac frequenti violatione oriri ſolent, non ſine aperto Religionis diſpendio. Re expenſa, negocii difficultatem probe intelleximus: quare peculiari Scripto, publicis etiam typis vulgato, rationes varias indicavimus, quibus ea immutatio fieri poterat: conſilium pariter exquirentes nonnullorum S. R. E. Cardinalium, Epiſcoporum Italiæ, aliarumque Regionum, Eccleſiaſticorum Præſulum, Theologorum, Juriſconſultorum, aliorumque Virorum Doctorum, humanas, civilesque res callentium, an hujuſmodi petitio eſſet exaudienda: Si vero illam exaudiri æquum eſſet, & congruens, ipſi quoque rationes ſignificarent, quibus utiliter, ac prudenter imminutio præſcriberetur.

Re requiſita auctorum, aliorumque conſilia.

Quibus inter ſe non conveniebat, relata lite dilata.

§. 12. Petita reſponſa tam varia, ut ſolet contingere, ſuo tempore accepimus, ut fere ſua cuique fuerit ſententia. In aliud proinde tempus negotium rejecimus, eam in ſpem adducti, ut Epiſcopi cujuſque Provinciæ, vel Ditionis, unanimi voto in ſententiam imminuendi Dies Feſtos primum convenirent; deinde vero, quo commodius id fieri poſſet, concordi pariter ſuffragio medium aliquod ſuggererent ex tot memoratis in Scripto Noſtro, ac pro illius executione Pontificium aſſenſum expoſcerent. Hoc ſane pacto inita ab Ordinariis con-

ANNO 1745. consilia in re tanti momenti non illorum voluntati referri potuissent, sed tantum Supremæ Apostolicæ Sedis auctoritati, quam fel. record. Urbanus Papa VIII. Prædecessor Noster integram esse voluit in decernenda imminutione dierum Festorum, qui in sua Constitutione recensentur. Demum una eademque Episcoporum deliberatio, Apostolicæ auctoritatis tecta munimine, nedum plurimum valuisset ad compescenda Censorum ingenia; sed etiam sublata fuisset disparitas illa ritus, quæ hodie viget, Disciplinæ Ecclesiasticæ injuriosa, ut intra paucorum milliarium ambitum, & inter finitimos Populos, unus idemque dies ab aliquibus Festus de Præcepto, ab aliquibus vero ferialis haberetur.

Hispaniæ Populis interim provisum.

§. 2. Hæc methodus feliciori forte in universa fere Hispania excepta est: Cum enim postremi Tarraconensis Concilii Patres regulam quandam constituerint Dierum Festorum, quibus, pro illorum conditione, atque discrimine, Populi Divino intereſſe Sacrificio, & servilibus operibus abstinere debent; & aliorum, quibus Missæ tantum interesse debent, tributa postmodum libertate vacandi operibus servilibus; fel. record. Benedictus XIII. Decessor, & Benefactor Noster disposita in eadem Provinciali Synodo ad preces Episcoporum approbavit. Quo exemplo alii subinde Hispaniarum Antistites excitati, Nobis humiliter supplicarunt, ut ad minuendum nimis auctum Festorum numerum, liceret ipsis etiam servare regulam in præfato Tarraconensi Concilio provide constitutam. Annuimus instantiæ; exindeque omnium fere Hispaniarum Diœceseon uniformitas in dierum Festorum celebratione, & ritu exorta est.

Item aliquot Poloniæ Diœcesibus.

§. 3. Aliis quoque Catholici Orbis Regionibus servata a Nobis in hoc negocio conficiendo matura dilatio profuit. Interea siquidem aliquot Regni Poloniæ Episcopi, mentis aciem ad substantiam, & modum imminuendi dies Festos dirigentes, per Literas Nobis significarunt, in illis Diœcesibus, suos late fines protendentibus, æstivo tempore Incolas, Agrorum culturæ, & aliis servilibus operibus, quibus vivunt, & sustentantur, dantes operam, difficillime ab illis abstinere posse diebus festis inter habdomadam occurentibus: Enixe propterea Nos rogarunt, ut quæ per hebdomadam æstivo tempore occurrunt Festa, in Dies Dominicos transferremus, excepto Festo Assumptionis B. Mariæ Dei Genitricis, quæ quovis die accideret, religiose ab universis celebraretur. Quorum petitio per Nos, maturo præmisso examine, exaudita, in Regionibus illis optatam ab Episcopis, & Populis tranquillitatem peperit.

Pontifex optat Episcopos utriusque Siciliæ in unam sententiam convenire.

§. 4. Quo vero ad Italiam pertinet, credi vix potest, quam prudens, ac religiosus de re ipsa fuerit sermo, quem Nobiscum instituit Chariſſimus in Christo Filius Noster Carolus turiusque Siciliæ Rex Illustris. Non sine intimo, ac plane acerbo animi sui mærore Nobis exposuit, Dies Festos, quibus Christiani Populi feriari debent, in subjectis sibi regionibus passim violari, ob nimis auctum illorum numerum; huic porro malo non aliam adhiberi posse medelam, præter diminutionem Suprema Auctoritate Nostra opportune faciendam. Significare illi non omisimus, gravem ac molestam utrique solicitudinem oborituram, si rem tanti ponderis inconsultis Episcopis conficere vellemus. Idcirco ut omnia feliciter procederent, non solum exquirendas esse illorum sententias; sed oportere, ut Antistites finitimi, vel Metropolitæ cum suis Provincialibus, studia, & voluntates in eundem scopum dirigentes, quid tandem facto opus esset, ad Nostri deferrent Apostolatus auditum. Par omnium suffragium communem tranquillitatem subjectis Populis allaturum, & quod potissime in rebus sacris quærendum est, ritus uniformitatem, & disciplinæ concordiam. PONT. A. VI.

Idipsum suadet Episcopis Status Ecclesiasticus.

§. 5. Id ipsum significavimus Episcopis temporalis nostræ Ditionis, quorum nonnulli privato sermone Nobiscum habito, nonnulli vero suis ad Nos datis Literis, Apostolicam auctoritatem ad Festos dies imminuendos enixe implorarunt. At cum ipsi nihil hactenus præstiterint, nihil & Nos egimus; liberam, prudentemque Episcoporum concordiam in hoc negocio præstolantes, non imperantes, & exigentes. Etenim moderatio numeri Dierum Festorum non a voluntate, sed a sola pendet neceſſitate, quam nemo melius, quam Episcopi norunt; ideoque ad eos potissimum pertinet, mali conditionem, & apta eidem remedia proferre: Nec facile adduci possumus, ut in hoc adeo gravi, & implexo negocio quidquam decernamus, nisi audita prius concordi quoad *substantiam*, & quoad *modum*, Episcoporum sententia.

Nihil sine eorum consilio actum.

§. 6. Hæc Vobis, Venerabiles Fratres, eum in finem scribimus, ut non solum cuique Vestrum plane cognita, ac perspecta sit agendi ratio a Nobis inita in hac gravi causa imminutionis Dierum Festorum; verum etiam ut opportune nunciaremus, si vestra consilia ex voto nostro Nobiscum communicavissetis, vel sublata prorsus, vel saltem magna ex parte submota fuissent mala, quibus curandis congruum, ac salutare remedium non semel a Nobis expostulastis.

Abusus in celebratione Nundinarum diebus Festis.

Complures etenim vestrum voce, aut scripto improbarunt abusum Mercatuum, & Nundinarum, quæ fieri solent Diebus Festis, quibus feriari oportet, ut Populus unice in res sacras incumbat; rationem a Nobis poscentes, qua grassanti in diem malo occurri possit.

Dierum Festorum non parsimonia.

§. 7. Inter modos propositos, atque servandos in imminutione, ac celebratione Festorum, præcipuus ille est, quo inter ipsos Festos dies discrimen constituitur. Etenim in diebus Dominicis, itemque in Celebritatibus Domini, Beatæ Mariæ semper Virginis Dei Genitricis, ac in aliis solemnioribus in memorato Scripto Nostro indicatis, debet Christianus Populus nedum interesse Divino Sacrificio, sed etiam abstinere ab operibus vetitis; In cæteris vero minus solemnibus, qui tamen ex præcepto celebrari consueverunt, imposita est Christifidelibus obligatio interessendi Missæ Sacrificio, tradita in reliquis cuique illorum potestate ea faciendi, quæ fieri solent diebus ferialibus.

Nundinæ in dies minus solemnes plerumque incidunt.

§. 8. Quo cautius, ac tutius incederemus, consulere voluimus Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, quibus peculiaribus Urbibus, & Oppidis temporalis suæ Ditionis habendarum Nundinarum facultatem tribuerunt. Multi iis diebus Nundinas fieri permiserunt, quibus Christifideles (juxta propositum Thema) servilibus operibus abstine-

abſtinere debebant, divinoque adeſſe Sacrificio; Sed numerum longe majorem illarum comperimus, quæ incidunt in eos Dies Feſtos ex Præcepto, quibus, ſi expetita fieret illorum imminutio, ſatis fuiſſet Miſſam audire, excluſo debito abſtinendi ab operibus ſervilibus, ſublatoque onere peragendi, quæ in aliis ſuperioris ordinis Feſtis Chriſtianus Populus debet implere.

Quibus Divini finul cultus, & commerciorum ratio haberi poſſet.

§. 9. Hac via, ſi non omni, magna certe ex parte ſublata eſſent mala, quibus, memorata de cauſa, congruens & opportunum a Nobis remedium poſtulaſtis. Enimvero bifariam diviſis, ut præmonuimus, diebus Feſtis, affixoque inferiori ipſorum ordini debito intereſſendi dumtaxat Divino ſacrificio; celebratæ in illis Nundinæ nullum deinceps peperiſſent abſurdum, nec libertas operum ſervilium, cum intereſſentia Miſſæ compatibilis, refragari potuiſſet præcepto ab Eccleſia Fidelibus injuncto. Præterea nullus Urbibus, & Oppidis relictus fuiſſet timor, ne, cum Incolarum, & Concurrentium detrimento, Nundinarum frequentia imminueretur. Quippe juxta hypotheſim præmiſſam, recolente adhuc Clero ſolemni ritu diem Feſtum intra Eccleſiam, ſumptuoſo ornatu, omnique nitore inſtructam; in ipſa Sacri concentus Muſices haberi de more potuiſſent; permitti quoque potuiſſent citatorum Equorum curſus, aliaque id genus, quæ Populi augere ſolent numerum, Mercatorum frequentiam, & Nundinarum celebritatem. Sed de re hujuſmodi, veluti extranea, ſermone relicto, ad propoſitæ quæſtionis examen progredimur, dierum Feſtorum imminutione ſecluſa.

De Feſtorum dierum obſervantia. Theologorum ſententiæ.

§. 10. Eruditioni veſtræ, Venerabiles Fratres, ignotum non erit quod hac de re Theologi tradunt. S. Thomas *in* 2. 2. *quæſt.* 122. *art.* 4. *ad quartum* docet, arctiorem in antica lege fuiſſe obſervantiam Sabbati, quam ſit in nova obſervantia diei Dominici; dieque Sabbato vetita fuiſſe opera, quæ non vetantur die Dominico. Cardinalis vero Cajetanus in Commentario ad hunc locum aſſerit, licere Villicis diebus Feſtis Urbem petere, ut calceos emant, & his ſimilia. De Alma vero Urbe ſermonem inſtituens, morem profert hac tempeſtate jam obſoletum; Inquit enim: *Licitum eſt diebus Feſtis emere, ac vendere Aſinos, Equos, quia ſic eſt conſuetudo in publico foro in diebus Feſtis, ſpectante Mundo: hæc enim omnia ubi antiquata conſuetudo, ac per hoc a Prælatis ſcita, cum ſint omnibus notoria, licita ſunt ex ipſa conſuetudine, fundata ſuper libertate Evangelica, qua non tenemur ſtricto jure Veteris Legis de obſervatione Feſtorum:* Cajetano ſubſcribunt *Sylveſtr. in Summ. Verb. Negotium* §. 2., *Sylvius ad S. Thom.* 2. 2. *tom.* 3. *quæſt.* 122. *art.* 4. §. *Ad primi*, *Suarez de Relig. tom.* 1. *lib.* 2. *c.* 29. *num.* 3. *ad plur. ſequen.*, *Giballin. de Negociation. tom.* 1. *lib.* 2. *cap.* 3. *art.* 2. *num.* 9. *in fin.*

Item Canoniſtarum.

§. 11. Ejuſdem ſententiæ ſunt etiam Eccleſiaſtici Juris Interpretes, ut videre licet apud *Fagnan. in cap. Multa num.* 54., *& ſeqq. ne Cleric. vel Monac.* idemque ſentiunt *Gonzal. in cap. Omnes num.* 8. *de Fer.*, *Pirhing. ad Tit. Decretal. de Feriis n.* 18., *Anaclet. eod. tit. num.* 22., *Engel. ibid.* §. 2. *num.* 13. *Pikher. n.* 9., *Schmalzgrueber num.* 23. aliique multi, qui facile citatis addi poſſent, Nonnulli vero ex Doctoribus Sacrorum Canonum inter *Mercatus*, & *Nundinas* diſcrimen conſtituunt; Ac primos quidem Diebus Feſtis ex præcepto obſervandis permitti non poſſe cenſent, ſecus tamen alias; quoniam nonniſi Diebus Feſtis Populi habetur frequentia, celebrationi Nundinarum congrua & neceſſaria, teſte *Cappon. diſcept.* 91. *art. ult. num.* 4. Alii tandem docent, quavis conſuetudine minime obſtante, poſſe Epiſcopum in ſua Diœceſi vetare, ne Mercatus, aut Nundinæ Feſtis Diebus habeantur; idque præter alios aſſerunt *Cappon loco cit. n.* 6., *Gratian. deciſ. Marchiæ* 21., *Ventrigl. in Prax. Rer. Eccleſ. tom.* 1. *Annot.* 16. §. 1. *n.* 19., *Zaul. ad Statut. Favent. tom* 1. *lib.* 7. *obſervat. ad rubric.* 2. *num.* 24., *Nicol in Prax. Canonic. tom.* 1. *lit. C.* §. 1. *num.* 44.

Quid in Synodalibus Conſtitutionibus decretum.

§. 12. Ne quid præteriremus, conſuluimus etiam illuſtriores Synodos Diœceſanas, habitas ab Epiſcopis Ditionis noſtræ temporalis. In celeberrima Farſenſi Synodo Cardinalis Caroli Barberini anni 1684.; & in Ceſenatenſi Cardinalis Denhoff anni 1693. interdicitur quidem Mercatus diebus Feſtis, nihil tamen de Nundinis conſtituitur. In aliis nullo diſcrimine Mercatus prohibentur, & Nundinæ, ut conſtat ex Synodo Lauretana Cardinalis Romæ anni 1626.; maxime vero deficiente Indulto, ut expreſſe decernitur in Senogallienſi Cardinalis Antonii Barberini anni 1627., innovata anno 1737. ab Epiſcopo Iſolano. Senogallienſi præterea Synodo Cardinalis Barberini conſonat etiam Synodus Ariminenſis Cardinalis de Via, edita anno hujus ſæculi viceſimo quarto.

Qui diſtinguunt inter Mercatus, & Nundinas.

Reſponſa Congreg. Concilii.

§. 13. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Reſponſa ad Epiſcopos, qui de ſuis Diœceſibus retulerunt, pari cura a Nobis perlecta ſunt. De re ipſa conſulta, reſcripſit Epiſcopo Placentino, juxta antiquam conſuetudinem ſineret haberi Nundinas rerum parvi pretii die Feſto S. Bartholomæi Apoſtoli, dummodo id non fieret in Atrio Eccleſiæ, ut ex *lib. Decret. anni* 1629., *lib.* 14. *pag.* 207. Epiſcopo Caſalenſi anno 1665. reſponſum fuit: curaret ſedulo, ne Mercatus haberentur Feſtis diebus, ſed transferrentur in diem ſequentem; omnemque pro viribus impenderet ſolicitudinem, ut id ipſum impoſterum fieret, *ſi privilegium, vel immemorabilis conſuetudo non adſit*. Anno 1697. Epiſcopo Theanenſi reſpondit: *Tolerari poſſe Mercatus Diebus Feſtis, dummodo ad alium diem transferri nequeant; & ex eorum omiſſione jurgia, & ſcandala exoriri poſſint.*

Nundinæ celebrantur diebus Feſtis ſolemn.

§. 14. Probe inſuper ſcientes, fieri non poſſe Nundinas ſine expreſſo Supremi Principis permiſſu, cum id juris pertineat *ad Regalia*, *& quid majora*, ad tradita per *Sixtin de Regal. lib.* 1. *cap.* 6. *num.* 30. hac etiam in parte opportunæ doctrinæ lumina quæſituri, non omiſimus (ut paulo ante monuimus) inſpicere Chirographa Summorum Pontificum Deceſſorum Noſtrorum, qui veluti Supremi Provinciarum ſuarum Domini, eam facultatem multis Urbibus, & Oppidis conceſſere, haberique Nundinas indulſerunt etiam diebus Feſtis inſtitutis in honorem Domini Noſtri Jeſu Chriſti, Beatæ Mariæ Genitricis ejus, frequentiſſime vero Sanctorum Patronorum Principalium, vel Titularium locorum, & Eccleſiarum, ad majorem Populi frequentiam, atque celebritatem conciliandam.

§. 15. Quæ

Digitized by Google

ANNO 1745. PONT. A. VI.

Pontifex ea mature ſedulo ſcrutatur.

§. 15. Quæ omnia vel ſecum pugnantia, vel implexa, viam propoſitæ diſſolvendæ quæſtioni non compararunt, immo potius difficiliorem, & abſtruſiorem reddiderunt. Ne igitur ullæ diligentiæ Noſtræ partes deeſſent pietati, & zelo vigilum Antiſtitum Reſponſa Noſtra cupientium; his omnibus ſeorſim poſitis, manus admovimus Eccleſiaſticis Hiſtoriis, & Conciliis, e privatæ Bibliothecæ Noſtræ penu depromptis. Quibus preſſius inſiſtentes, ſemper tamen præ oculis habito præſenti rerum ſtatu, longo uſu & antiquitate fulto, ſignificandum Vobis eſſe cenſemus:

Nundinæ diebus Feſtis celebrari non debent.

§. 16. PRIMO, Mercatus, & Nundinas Feſtis diebus non licere. Nundinas autem intelligimus, *quæ ſunt de rebus majoribus, & ſemel in anno fiunt, vel raro in eodem loco, & de longinquo ibidem conveniunt homines: Mercatus vero, qui fiunt in rebus minoribus, ad quotidianas neceſſitates pertinentibus, & fiunt ſingulis ſeptimanis, & ab Hominibus de vicino ibidem convenientibus*: Verba ſunt Venerab. Servi Dei Umberti de Romanis, Quinti Magiſtri Generalis Ordinis Prædicatorum, in egregio opere *de eruditione Religioſorum Prædicatorum lib. 2. Tract. 2. num 92. pag. 351. editionis Romanæ*. Id autem pronunciamus, non quia vendere, ac emere ſit opus ſervile, ideoque vetitum diebus Feſtis; ſed quia actiones hujuſmodi impediunt & diſtrahunt Chriſtifideles a cultu divino, ad quem dies Feſti ſunt inſtituti.

Sed abuſum confuetudine inducta.

SECUNDO: Antiquum profecto eſſe abuſum Mercatuum, itemque Nundinarum iiſdem diebus.

TERTIO, Eccleſiaſticis legibus quovis tempore illas fuiſſe vetitas.

QUARTO: Hujuſmodi juſtas ſanctaſque leges caruiſſe effectu.

Nec niſi prudentia & mature ac ſenſim corrigi poſſet.

QUINTO tandem: quia malum univerſale eſt, ac alte radices egit; opus eſt prudentia, & maturitate, ne fructu careat medela, ac vulnus exaſperet: Quod poſſumus exigendum eſt, non quod optamus. Admonitionibus proinde uti latius videtur, quam minis; & ſi minæ quandoque intententur, ſervandum eſt exacte monitum ſapientiſſimum S. Auguſtini in Epiſtola 22. ad Aurelium Carthaginenſem Epiſcopum, qui agens de auferenda Conviviorum licentia totam paſſim Africam fœde occupante ſub inani obtentu honorandi Feſta Sanctorum Martyrum, ſcripſit: *Non aſpere, quantum exiſtimo, non duriter, non modo imperioſe iſta tolluntur; magis docendo, quam jubendo; magis monendo, quam minando; ſic enim agendum eſt cum multitudine. Severitas autem exercenda eſt in peccata paucorum. Et ſi quid minamur, cum dolore fiat, de Scripturis comminando vindictam futurorum; ne nos ipſi in noſtra poteſtate, ſed Deus in noſtro ſermone timeatur. Ita prius movebuntur ſpirituales, vel ſpiritualibus proximiores; quorum auctoritate, & leniſſimis quidem, ſed inſtantiſſimis admonitionibus, cætera multitudo frangatur.*

Feſti dies in pietatis operibus, non negotiis carnalibus transigendi.

§. 16. Ad propoſitam a Nobis rationem firmandam, ſufficit legere Cathechiſmum Tridentini Concilii *par. 3. præcept. 3. num. 3.* ut ſimul addiſcatur, in quæ opera Chriſtifideles feſtis diebus debent incumbere. Ea nimirum ſunt, Divino Sacrificio reverenter adeſſe; Dei verbum attente, pioque corde audire; Eccleſias frequentare; mundare conſcientiam; Deo laudes perſolvere, aliaſque ſalutares exercitationes obire. Diu ante Romanum Cathechiſmum idipſum feliciter enunciatum fuit a Sancto Nicolao Papa hujus nominis I. in Reſponſis ad Conſulta Bulgarorum *Tom. 22. Collect. Concilior. editionis Regiæ n. 10. pag. 441.*; *Sane*, inquit, *ſciendum eſt, quoniam idcirco in diebus Feſtis ab opere humano ceſſandum eſt, ut liberius ad Eccleſiam ire, pſalmis & hymnis, & canticis ſpiritualibus inſiſtere, orationi vacare, oblationes offerre, memoriis Sanctorum communicare, ad imitationem eorum aſſurgere, eloquiis divinis intendere, eleemoſynas indigentibus miniſtrare valeat Chriſtianus*: Inde etiam coacti in Conciliis Patres rationem potiſſimam hauſere denunciandi, illicitam eſſe diebus Feſtis celebrationem Mercatus, & Nundinarum. Qua de re videnda Concilia Rhemenſe, ac Turonenſe habita an. Domini 1583. In eandem ſententiam Narbonenſe anni 1609. decrevit: *Mercatus, Emporia, & Nundinæ nuſpiam fiant diebus Feſtis, ſed in antecedentem, vel ſubſequentem Feſtivitatis diem transferantur*; Eorum porro Conciliorum verba fideli calamo reſenſentur a *Pouget in Inſtitutione Catholic. Tom. 1. pag. 724. & ſequentibus.*

De abuſu Nundinarum diebus Feſtis pridem inducto, Teſtimonium S. Baſilii.

§. 18. Cæterum habendarum Nundinarum, & Mercatuum diebus feſtis corruptelam antiquo jam tempore invaluiſſe, plurima evincunt monumenta. S. Baſilius Cæſareenſis Archiepiſcopus, qui quarto Chriſtianæ Eccleſiæ ſæculo vixit, in Regula Monachorum *interrogatione* 38. poſt ſtabilitum ipſorum laborem, propriis manibus dictim abſolvendum, indicavit in *ſequenti interrogatione* quomodo peracta opera vendi deberent, ut eorum pretio ſuſtentarentur. Mox *in interrogatione* 40. ſcripſit: *Neque vero quoniam alii jam eam, quæ apud Sanctos obtinebat, conſuetudinem violavere, qui cum pro ſe invicem orare debuiſſent, & una cum pluribus Deum adorare, & cum lacrymis implorare, ipſumque pro peccatis propitium reddere, gratias pro beneficiis rependere, ac verbis hortativis ſeſe edificare (quod adhuc noſtra etiam memoria uſitatum, & obſervatum fuiſſe novimus); pro his omnibus forum, Nundinaſque, ac commune emporium & tempus illud, & locum efficiunt, continuo nos etiam hoc imitari par eſt, ejuſque rei participatione abſurda, & inepta confirmare:* ut videre licet *in Tom. 2. Operum* ejuſdem S. Baſilii *editionis Pariſien. pag. 346.* Aurelius Caſſiodorus Senator, & ab Epiſtolis Theodorici Regis Gothorum, qui vivebat ſæculo ſexto, *in Epiſtola 33. lib. 8. tom. 1.* Feſtum celeberrimum deſcribens, quod in Lucania agebatur in honorem S. Cypriani Martyris, itemque Miraculum a Deo hac occaſione edi ſolitum ad Fontem Marcillianum; mentionem pariter ingerit de Nundinis longe frequentiſſimis ad augendam Feſti celebritatem ibidem inſtitutis. *Quidquid enim* (inquit) *præcipuum aut induſtrioſa mittit Campania, aut opulenti Brutii, aut Calabri pecunioſi, aut Apuli idonei, vel ipſa poteſt habere Provincia, in ornatum pulcherrimæ illius venalitatis exponitur, ut merito tam ingentem copiam judices de multis Regionibus congregatam.* Jubet deinde Severo Provinciæ Præſidi, ut vim tumultuariam Villicorum quorundam comprimat, qui commeantes

Caſſiodori.

Mer-

PONT. A. VI. Anno 1745.

Mercatores ſpoliabant. Ad finem ejuſdem ſæculi vixit S. Gregorius Turonenſis Epiſcopus. Is autem *in lib. 1. de gloria Martyrum c. 32. editionis Pariſien. pag* 758. deſcribit nobile Feſtum, quod in honorem S. Thomæ Apoſtoli fiebat Ædeſſæ, ubi ſacræ illius exuviæ ex India translatæ quieſcebant. Fontem mirifice ſcaturientem memorat, potum confluentibus ad Feſtum, quod triduo agebatur, tribuentem: nec reticet liberas a vectigalibus Nundinas, quæ ſacram celebritatem illuſtriorem reddebant: *In ſupradicta igitur Urbe, in qua beatos artus diximus tumulatas, adveniente Feſtivitate, magnus aggregatur Populorum Cœtus, ac de diverſis Regionibus cum votis, negotiiſque venientibus, vendendi, comparandique per triginta dies ſine ulla telonii exactione licentia datur*. Theoloricus Ruinartius in notis ad hunc locum animadvertit, in quibuſdam exemplaribus legi: *Negotiisque venientibus*; in aliis vero: *Negotiiſque venientes*: negotiique nomine res venales indicari: Tandem undecimo ineunte ſæculo, cum Mediolani in Templo S. Mariæ ad Portam ſeptimo Idus Maji aliquot inſines Sanctorum Reliquiæ fuiſſent inventæ, conſtitutum eſt a Clero, ut ad perennem rei memoriam Dies ipſe quotannis Feſtus haberetur; Populuſque univerſus feriaretur, *tanquam in die Reſurrectionis, & Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti. Quo etiam die, ad frequentationem ſolemnitatis, ſtatutum eſt, annuale eſſe Mercatum*, teſte Landulpho Juniore *cap.* 2. ſuæ Hiſtoriæ, apud Muratorium *tom.* 5. *Collect. Script. rer. Italicar.*

S. Gregorii Turonenſis.

Landulphi Junioris.

§. 19. Quod autem vigiles Eccleſiarum Præſides nunquam omiſerint, in hujuſmodi abuſum celebrandarum Nundinarum atque Mercatuum diebus Feſtis, invehere, agnoſcere poteſtis ex *tom.* 4. *Anecdotorum Pariſiis editorum* a Martene, & Durand. *pag.* 335. & 1133.; Ex ampliſſima collectione Scriptorum, & monumentorum ab iiſdem publicata, præſertim *tom.* 7. *pag.* 1401., & *tom.* 8. *pag.* 1006., 1560., & *ſequen.*; Itemque ex Labbeana Collectione Conciliorum editionis Pariſienſis *tom.* 7. *pag.* 1177. *tom.* 8. *pag.* 111., & 127. *tom.* 9 *pag.* 422., & 584. *tom.* 13. *pag.* 1380, & *tom.* 14. *pag.* 702. Inter Acta Mediolanenſis Eccleſiæ idipſum liquet ex Tertio Provinciali Concilio, & Undecima Synodo Diœceſana S. Caroli. Quod ſi id genus teſtimonia ex Canonico quoque Jure petenda ſint; in prima Decretali ſub *Titulo de Feriis* vobis occurrit præceptum, quo jubentur Chriſtifideles *diebus Dominicis ab omni illicito opere abſtinere, ut in eis Mercatum minime fiat*. Quo nomine comprehenduntur etiam Nundinæ, ut in Commentariis ad allegatum Textum docent plerique Canonici Juris Interpretes. Præterea in Bullario Romano extat Conſtitutio quinta S. Pii V., in cujus §. 8. Pontifex vigilantiſſimus cavit: *Ut omnes Dies Dominici, & præcipue in honorem Dei, Beatæ Mariæ Virginis, Sanctorum Apoſtolorum feriati, cum omni veneratione obſerventur, & omnes in diebus præfatis Eccleſias frequentent, Divinis Officiis devote intendant, ab omni illicito, & ſervili opere abſtineant, Mercatus non fiant, profanæ negotiationes, & judiciorum ſtrepitus conquieſcant*.

Eccleſiaſtica Lege adverſus pravam conſuetudinem lata.

Quæ tamen effectu caruerunt.

§. 20. Adverſus tot ſaluberrimas Eccleſiæ Sanctiones provide editas, ſuborta jam diu corruptela adhuc perſeverat, & a Populis pertinaciter retinetur non in noſtra ſolum temporali Ditione, verum etiam in tota Italia, ut teſtatur Muratorius *tom.* 2. *Antiquitatum Italicarum diſſert.* 32., ubi poſtquam aſſeruit magnis Mercatibus tributum fuiſſe nomen *Feriæ*, vulgo *di Fiera: Hiſce vero hoc nomen inditum, quod plerumque diebus feriatis haberentur, hoc eſt, in Natali alicujus Sancti, aut Dominicis Feſtivitatibus*, opportune ad rem proſequitur: *Quem morem parum alioqui laudabilem adhuc Italia ſervat:* In Tranſalpinis quoque Provinciis idem abuſus, antiquo tempore invectus, hodie viget; quemadmodum videre licet apud Theologos, & Sacri Jurjs Interpretes a Nobis paulo ante memoratos, qui tamen patrium morem, etſi minus probum, excuſant obtentu Indulti, vel conſuetudinis antiquæ conſtanter toleratæ. Quapropter ſuſpicari merito poſſumus, toti fere Orbi Chriſtiano accidiſſe, quod in Anglia contigit duodecimo Chriſti Sæculo. Abbas Flajenſis, ut refert Mattheus Pariſius, ſubjectæ ſibi regionis Populis veteverat Mercatus, & Nundinas diebus Dominicis, quamvis ille in tota Anglia fierent; ſed vix aliquandiu relicto abuſu, in vetitum morem Gentes illæ rediere: *Verumtamen tempore procedente, plerique, ut canes, ad vomitum ſunt reverſi.*

Etiam extra Italiam.

§. 21. Reliquum modo eſt, ut diſpiciamus, quod ultimo tandem loco expendendum propoſuimus, quo ſcilicet remedio prudenter ac ſalubriter uti debemus, ut graſſans ætate noſtra tollamus abſurdum.

Pontificis conſilium.

§. 22. Debito procedentes ordine, *Mercatus a Nundinis* diſtinguimus. Textus Juris Canonici paulo ante allegatus in *cap.* 1. *de Feriis* loquitur de *Mercatu*. Idem quoque Verbum in Conſtitutione ſua uſurpat S. Pius V. Communis præterea ſententia eſt, (quidquid ſit de Nundinis) Mercatum haberi non poſſe Diebus Feſtis, ſed eſſe transferendum in antecedentem, vel in ſubſequentem diem, ſi in Feſtum inciderit. Huic regulæ Nos inhæſimus, facultatem tribuentes die 9. Maji 1742. Viro Nobili Ferrarienſi habendi Mercatum in ſuo Rure qualibet feria quinta, dummodo in illam non incideret Feſtum ſervandum ex præcepto; quo caſu Mercatus transferretur in feriam quartam. Qua de re omnem dubitandi anſam præcidentes, Vobis per hæc Apoſtolica ſcripta mandamus, ne in Diœceſium Veſtrarum Urbibus, & Locis *Mercatus* fieri Feſtis Diebus patiamini.

Mercatus omnino prohibet diebus Feſtis.

§. 23. Libentius præterea id Vobis præcipimus, quia poſt ſedulum ac maturum examen, conſentanee idipſum decrevit die 2. Maji 1711. Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpres in Cauſa *Ripana Mercatus*, ut *ex lib.* 61. *Decretor. pag.* 203. *a terg.* Quod Decretum Apoſtolica auctoritate Noſtra comprobantes, inſtar regulæ eſſe volumus, ac in omnibus Temporalis Ditionis Noſtræ Provinciis, Urbibus, ac Locis S. Sedi Apoſtolicæ mediate, vel immediate ſubjectis, inviolabiliter obſervari præcipimus. Decreti hujuſmodi ſequens eſt exemplum: *Cum modernus Epiſcopus Ripanus de menſe Septembris* 1709. *Editum typis mandaverit ſuper obſervantia dierum Feſtorum, in quo ſignanter illud præſcripſit* §. 2.: *Le fiere, che ſogliono farſi in alcune Feſte determinate dell'*

Eique de ſe confirmat Decretum Congreg. Concilii in Ripana Mercatus.

Tenor Decreti.

ANNO 1745.

anno, ſi tolerano dopo celebrata la Meſſa Maggiore; Ma i Mercati, che ſi fanno in giorno ſiſſo della ſettimana, cadendo in queſto qualche Feſta, ſi trasferiſcano nel giorno antecedente, o ſuſſeguente non feſtivo, ſecondo la diſpoſizione di tutti i Sinodi Dioceſani da noſtri Anteceſſori ſtampati ſotto le infraſcritte pene &c.: Nihilominus Civitas, & Homines Ripani ad impediendam ejuſdem Edicti promulgationem, ex aſſerta immemorabili conſuetudine habendi Mercatum in die Sabbathi, etiamſi in eum incidat dies Feſtus, obtinuerunt ab A. C. Monitorium ſuper manutentione cum inhibitione. Sed R. P. Auditoris Sanctiſſimi Decreto Cauſa remiſſa fuit ad hanc Sacram Congregationem, in qua concordato infraſcripto Dubio, contingit hodie ex deducendis hinc inde a Partibus momentis diſputari: An liceat Communitati, & Hominibus Ripæ habere Mercatum die Sabbathi, intus, vel extra Civitatem, quando occurrit quod ſit dies feſtivus in caſu &c.: Die 2. Maji 1711. Sacra Congregatio Concilii reſpondit NEGATIVE, & hujuſmodi cauſam amplius non proponi mandavit.

Conſuetudinem immemorabilem non ſuffragari decernit.

§. 24. Et ſane nullum hic locum habet quævis conſuetudo, etiam immemorabilis, ut, omiſſis generalibus juriſprudentiæ regulis, perſpicue liquet ex aliis momentis mox adducendis. Ante memoratam Cauſam Ripanam, propoſita in Congregatione Concilii fuit alia, inſcripta *Barchinonen. Obſervationis Feſtorum*: Contendebant Mercatores Barchinonenſes, vendere poſſe Merces ſuas diebus Feſtis, conſuetudine fulti immemorabili, rite probato, ac etiam ſpeciem, & imaginem neceſſitatis præferente. Finitimorum ſiquidem Locorum Incolæ reliquis heddomadæ diebus victui quærendo, ac laboribus intenti, nonniſi die Feſto ad Urbem accedebant. Adverſante nihilominus Epiſcopo, Cauſa propoſita fuit in Congregatione, quæ die 13. Maji 1669. reſpondit: Id Mercatoribus non licere, quacumque conſuetudine immemorabili nequaquam obſtante. Putarunt tamen Mercatores ſuccumbentes, hujuſmodi reſcripto fundamentum præbuiſſe opinionem ingeſtam forte Partibus: *Se diſtrahere velle Merces apertis Apothecarum foribus*. Inſtaurato proinde judicio, ac mente patefacta, validiore conatu objectæ conſuetudini immemorabili inſtiterunt. Congregatio tamen die 27. Martii 1683. in priori ſententia, & decreto perſtitit, ſilentiumque Mercatoribus impoſuit.

Bjuſdem Congreg. judicium in Cauſa Barchinonen.

De Nundinis.

§. 25. Mercatibus ſuccedunt *Nundinæ*, quarum reſpectu propoſitum noſtrum eſſet ea decernere, quæ de Mercatibus ſtatuimus, pleno corde illis inhærentes, qui Feſtos Dies, qua decet cura ac ſedula religione, ſanctificari a Chriſtifidelibus cupiunt, & pro viribus enituntur. Sed ne pejora contingant abſurdə, præcipimus quod poſſumus, non quod optamus.

Obſervantia dierum Feſtorum ſeminuitur, neceſſitate ideirgrate, ab Alex III.

§. 26. Neminem certe latet, quo flagraverit zelo, quantumque divini honoris fuerit ſtudioſus, celebratiſſimus Pontifex Alexander III. Noſter Prædeceſſor: Ratione tamen pari, ac neceſſitate compulſus, indulſit quibuſdam Populis, ut diebus Dominicis, aliiſque Feſtis, piſcarentur, majoribus dumtaxat Solemnitatibus exceptis; dummodo piſcatione peracta, congruentem eleemoſynam impertirent vicinis Eccleſiis, & pauperibus Jeſu Chriſti, ut habetur *in Cap. licet. de Feriis*.

Similiter a Sixto V.

§. 27. Dum in minoribus conſtituti a Seeretis eramus memoratæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis; præ manibus habuimus Indultum ſel. record. Sixti Papæ V. Prædeceſſoris Noſtri, qui ad preces cujuſdam Abbatis Ordinis S. Benedicti Diœceſis Gerunden. facultatem impertitus eſt piſcandi Diebus Feſtis Habitatoribus Caſtri, mari adjacentis, poſt auditam Miſſam, & poſt meridiem, adjecto onere tribuendi Abbati, ejuſque Monaſterio tertiam lucri partem, in Eccleſiæ inſtaurationem pie erogandam. Quæ conditio progreſſu temporum cum nimis onerosa viſa ſit Piſcatoribus, paupertate preſſis, & exhauſtis diſpendio, quod Naves Piſcatoriæ exigebant; re ad Sac. Congregationem delata, imminutum fuit primævum onus ad ſeptimam partem, ut ex *Decreto edito die 24. Auguſti* 1720. PONT. A. VI.

Rationem indulgendi celebrationem Nundinarum diebus Feſtis.

§. 28. Fatemur, ſane, neceſſitatem, quæ ſeſe Alexandro III. objecerat, cum illa, in qua verſamur, non eſſe conferendam. Noſtra tamen gravis eſt, ſi illa fuit graviſſima. Durum enim eſt, atque aſperum id Populis adimere, quod Deceſſores Noſtri peculiaribus Literis indulſerunt: Res præterea hujuſmodi conditionis eſt, quæ pluries vetita, atque ſublata, denuo in priſtinum morem emerſit: De ipſa non una eſt Theologorum, & Canoniſtarum ſententia: Quinimo aliquot doctrina, & pietate illuſtres illam illicitam non habent. De re tandem agitur, qua ſublata, minuerentur Populorum commoda, atque commercia, humanæ vitæ longe opportuna. E contra vero retineri alio modo non poteſt, quam quo viget; Etenim difficillimum, ne dicamus impoſſibile, deprehenditur, frequentes haberi poſſe Nundinas extra dies Feſtos, quibus confertim Populi confluunt, quovis alio ſoluti labore, ac negotio.

Conditiones ad celebrandas pro Nundinis Senogall.

§. 29. Inter Nundinas, quæ in Provinciis noſtris aguntur, Illuſtriores, ut bene noſtis, ſunt Senogallienſes protractæ multis diebus. Cum Anconitanam Eccleſiam Senogallienſi finitimam regeremus, non ſine mœrore intelleximus, tempore Nundinarum ea omnia fieri Feſto etiam die, quæ aliis hebdomadæ diebus Divino cultui non conſecratis, peragebantur. Huic malo occurrere ſatagentes, die 24. Auguſti ſuperioris anni Conſtitutionem Noſtram de Nundinis Senogallienſibus publicavimus, qua præter cætera juſſimus, ut Diebus Feſtis Apothecæ clauderentur; Neque matutinis horis, aut veſpertino tempore, quibus Divina Officia in Eccleſiis celebrantur, vel Dei verbum Populo nuntiatur, Contractus fierent. Imminutum vero hac de cauſa ſæcularibus negotiis tempus compenſaturi, Nundinarum dies, cum iiſdem Privilegiis & immunitatibus, opportune multiplicavimus. Exequutioni debitæ juſſa noſtra hoc anno mandata, meliorem atque utiliorem rerum ordinem pepererunt, magno omnium Civium, & bene moratorum hominum ſolatio.

Compensatio.

Ne certis per diem Feſtum horis commercia agantur.

§. 30. Id ipſum, Ven. Fratres, & vos agite. Conſtituite, Auctoritate Noſtra, matutinas & veſpertinas horas, quibus Feſto Die, quo Nundinæ habentur, claudi debeant Apothecæ, nec publica poſſint exerceri commercia, ut qui ad Nundinas confluxerunt, Miſſæ Sacrificio, & Divinis Officiis interſint, aliiſque Chriſtianis operibus Feſtum ſanctificent. Vigilate, ut omnia plene, & exacte impleantur.

PONT. A. VI. antur. Nos autem per Publicum Edictum non prætermittemus extendere Nundinarum privilegia ad diem sequentem, qui Festus non erit; ut temporalia negotia paucarum horarum spatio, propter Dei cultum & animarum salutem, intermissa, integri diei accessione commode peragantur.

Dies Nundinarum prorogatus.

§. 31. Hæc sunt, Ven. Fratres, quæ post maturum examen, auditamque gravium atque doctorum Virorum sententiam, de proposita quæstione Vobis significanda censuimus, quibus omnibus Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die quinta Novembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 5. Nov. 1745.

CXLV. DIVISIO MATERIARUM

Et Gratiarum Apostolicarum, quæ per Datariam Apostolicam, quæque per Secretariam Brevium Secretorum sunt expediendæ.

BENEDCTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Officiorum & jurisdictionum distinctio recto regimini necessaria.

GRAVISSIMUM Ecclesiæ Universæ reique publicæ regimen humilitati Nostræ concreditum, optima, quantum Nobis ex alto conceditur, ratione moderari; simulque ab omnibus iis, quorum opera ac ministeriis utimur, concordibus atque in unicum publicæ utilitatis scopum collineantibus studiis procurari cupientes; id maxime interesse arbitramur, ut singulis Officiis, quibus tam Justitiæ administratio, quam Gratiarum dispensatio continetur, proprias atque distinctas in Republica partes, certosque tum auctoritatis tum jurisdictionis limites designemus: Constat enim, non aliunde certiorem gubernii concordiam, quam ex recta divisione munerum, & Officiorum partitione coalescere; nec magis firmam corporis stabilitatem, quam ex apta atque ordinata membrorum omnium distinctione consistere. Quapropter, cum anno proxime elapso, editis Apostolicis Literis XII. Kalendas Januarii, quarum initium est: *Romanæ Curiæ præstantiam*, hujusmodi munerum & jurisdictionum divisionem pro Judicibus & Tribunalibus hujus Nostræ Curiæ, in iis, quæ pertinent ad legitima Causarum judicia, opportune statuerimus: animum in præsentia adjicimus ad certos constituendos fines, intra quos ea quoque Officia se in posterum continere debeant, quibus demandata est expeditio Gratiarum, quæ de Apostolicæ Sedis liberalitate tam in universos Christifideles, quam in Subditos Ditioni Nostræ Populos, assidue diffunduntur.

Reformatio Tribunalium a Sanctissimo Domino Nostro parata.

De Officio Magistri Brevium in Dataria Apostolica.

§. 1. Porro ad expedienda complura hujusmodi Gratiarum genera, inter cæteros Apostolicæ Sedis Ministros & Officiales, unus in Dataria Apostolica ab immemorabili tempore extitit, Magister Brevium nuncupatus, cujus electionem ante Pontificatum felicis recordationis Prædecessoris Nostri Pauli Papæ V. ad Collegium Secretariorum Apostolicorum absque controversia pertinuisse dignoscitur. Verum quum de anno 1614. post obitum olim Joannis Mileti ad hujusmodi Officium Magistri Brevium a prædicto Collegio Secretariorum Apostolicorum electi, super jure novum Magistrum Brevium eligendi & deputandi, triangularis orta esset lis & controversia; num scilicet ad Datariam Apostolicam, an vero ad prædictum Collegium Secretariorum Apostolicorum, vel potius ad Collegium Scriptorum Brevium, prædicti Officialis electio & deputatio spectaret; eaque Lis & Causa coram bonæ mem: Marco Aurelio Maraldo tunc temporis Datario discutteretur, atque adhuc indecisa penderet; idem Prædecessor Paulus hujusmodi Litem & Causam auctoritate Apostolica ad se avocavit, atque omnibus rite perpensis, per suam Schedulam Motus proprii decrevit & declaravit, electionem personæ, quæ Officium Magistri Brevium exerceret, a prædicto Collegio Secretariorum Apostolicorum semper faciendam esse & fore, factamque tunc ab ipso Collegio electionem in persona Joannis Jacobi Bulgarini ratam habuit, approbavit, & confirmavit. ANNO 1745.

Quod a Gregorio XV in Officium Vacabile erectum fuit.

§. 2. Postea vero recolendæ memoriæ Prædecessor pariter Noster Gregorius Papa XV. Anno MDCXXII. Officium hujusmodi Magistri Brevium in Officium Vacabile sub eodem titulo, cum adnexis Prælaturæ insigniis & honoribus, & cum faculate illud resignandi pro justo pretio, ad instar aliorum Officiorum Vacabilium, erexit, ipsique pro tempore Prælato hujusmodi Officii possessori, omnia & singula emolumenta, quæ de cætero in Gratiarum expeditionibus a Magistro Brevium percipi & exigi consueverant, perpetuo cessit & assignavit; atque ita de una in alteram personam transeundo, Officium prædictum in proprietatem devenit Venerabilis Fratris Alexandri de Abbatibus, nunc Viterbiensis Episcopi. Cum autem Nos, conservandis augendisque Apostolici Ærarii utilitatibus solicite intenti, uberes ejusdem Officii redditus, cum primum illud ex persona moderni ipsius Possessoris vacare contigisset, Cameræ Nostræ Apostolicæ in perpetuum applicare & appropriare statuissemus; ut etiam citius hujusmodi applicatio & appropriatio suum sortirentur effectum, Officium ipsum a prædicto Alexandro Episcopo pro competenti pretio resignari curavimus. Quod quum ipse de facto in manibus Nostris sponte resignasset; Nos resignationem hujusmodi admittentes ad commodum & favorem ejusdem Cameræ Apostolicæ, per speciale Chirographum manu Nostra signatum sub die 6. Junii Anni Domini MDCCXLII., mandavimus, ipsi Resignanti persolvi ex pecuniis prædictæ Cameræ tredecim millia scutorum monetæ Romanæ de juliis decem pro quolibet scuto, pro pretio convento prædicti Officii, quemadmodum soluta fuerunt; & ex tunc hujusmodi Officii Magistri Brevium nuncupati annuum fructum, & emolumenta ex ipsius Officii exercitio pro tempore redigenda, eidem Cameræ Apostolicæ applicavimus, & perpetuo incorporavimus; ita tamen, ut a Nostro & Pontificum Successorum Nostrorum pro tempore Datario, unus aliquis Officialis eligi, & cum congrua mercedis assignatione deputari debeat, adhoc ut sub ejusdem Datarii directione, nomine

Ipsius reditus Cameræ Apostolicæ appropriati a Summo Pontifice.

ANNO 1745. vero Cameræ Apoſtolicæ, Officium ipſum fideliter exerceat, & adminiſtret, prout ſupradictus Alexander Epiſcopus ejuſque in dicto Officio Prædeceſſores pro tempore exercuerunt; ac de perceptis ſeu exactis emolumentis, ſtatutis temporibus, & quandocumque opportunum viſum fuerit, rationem reddat, prout in prædicto Chirographo manu Noſtra ſignato, & in Inſtrumento indidem per acta dilecti Filii Gregorii Caſtelliani unius ex ejuſdem Cameræ Apoſtolicæ Secretariis ſub die quinta Julii ejuſdem anni confecto & ſtipulato, latius & uberius continetur.

Quiſeparatim jubet gratiarum genera per dictum Officium expedien. ab aliis, quæ perSecretariam Brevium expediri poſſunt.

§. 3. Ut autem certa ratione conſtet, quænam gratiarum, & conceſſionum genera per Datariam prædictam, & per organum hujuſmodi Magiſtri Brevium in poſterum expediri oporteat; quænam vero ſint expeditiones, quæ per Literas ſub Annulo Piſcatoris, & per Secretariam Brevium Noſtrorum Secretorum fieri permittuntur; omniſque inordinatio & confuſio tollatur, quæ ex promiſcuo recurſu ad prædictas Datariam, & Secretariam Brevium, alias uſitato, oriebatur; non ſine fraudum periculo, & Officiorum Vacabilium de expeditionibus participantium, adeoque ipſius Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ detrimento; mandavimus Dilecto Filio Noſtro Dominico Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Presbytero Cardinali Paſſionco nuncupato Brevium Noſtrorum ſecretorum Secretario, necnon dilecto Filio Magiſtro Joanni Jacobo Millo Datario Noſtro, ut unanimi ſtudio, perpenſis vereri ſtylo & conſuetudine, atque etiam ipſa multiplicis generis gratiarum & conceſſionum natura, conſilium ſuum Nobis aperirent ſuper hujuſmodi negotiorum diviſione & congrua partitione inter prædicta Officia inviolabiliter in poſterum ſtabilienda & reſpective ſervanda.

§. 4. Ipſi vero præmiſſa omnia ſedulo & accurate penſantes, auditis etiam utriuſque Officii prædicti Miniſtris in eorum praxi, ſtilo, & conſuetudinibus, reſpective peritis, poſt maturum examen, Elenchum quemdam, communi ipſorum conſenſu conceptum, & utriuſque ſubſcriptione ſignatum Nobis obtulerunt, in quo ſingillatim continebantur materiarum ſeu gratiarum Apoſtolicarum genera: Primo quidem earum, quarum expeditionem ad dictam Secretariam Brevium Secretorum privative; ſecundo earum, quarum expeditionem, tam ad ipſam Secretariam, quam ad Datariam Apoſtolicam promiſcue; tertio demum earum, quarum expeditionem ad ipſam Datariam privative ſpectare debere convenientius judicarunt.

Elenchus Gratiarum per Secretariam Brevium privative expedien.

§. 5. Porro conceſſiones, & gratiæ, quarum expeditio, juxta prædictum Elenchum, Secretariæ Brevium Secretorum privative tribuitur, tales ſunt: *Altaria portatilia: Altaria privilegiata: Conceſſiones habitus Militiæ Domini Noſtri Jeſu Chriſti, aut alterius Militiæ ſimilis: Avocationes Cauſarum, & extinctiones Litium: Abbreviatoriæ Nuntiaturarum: Indulta gaudendi privilegio antianitatis pro Advocatis Conſiſtorialibus Coadjutoribus: Creationes in Militem auratæ Militiæ: & in Comitem Palatinum: Licentiæ ingrediendi in Monaſterium educationis cauſa: Facultates permanendi in Monaſterio in habitu ſæculari: Capiendi poſſeſſionem nomine Cameræ: Veſcendi prohibitis: Brevia facultativa Magnis Magiſtris cujuslibet Ordinis Equeſtris, vel Militiæ: Benedictiones Agrorum contra Animalia nociva: Commutationes voluntatis: Confirmationes Decretorum Congregationum, & Literarum patentium Nuntiorum, aut Legatorum Sedis Apoſtolicæ: Commutationes Officii Divini in alias preces: Creationes in Generalem, aut alios Officiales Regulares: Clericatus Cameræ: Admiſſiones ad privilegia Civitatis, vulgo Cittadinanzæ: Deputationes Coadjutorum in Officiis & muneribus ſæcularibus: Communicationes privilegiorum & Indulgentiarum: Confirmationes electionum Perſonarum, non tamen ſuper re Beneficiaria: Creationes Magiſtrorum, Abbatum, & aliorum Graduatorum Regularium: Commiſſiones contra Epiſcopos: Diſpenſationes ſuper defectu ætatis tredecim menſium, vel alterius temporis, ad effectum ſuſcipiendi Ordines: Declarationes Cappellæ publicæ: Derogationes Fideicommiſſorum: Doctoratus: Deputationes Commiſſariorum, Viſitatorum, Collectorum, Auditorum, & Notariorum Nuntiaturarum & aliorum ſimilium: Diſpenſationes ſuper Bigamia, aut alio ſimili impedimento obſiſtente receptioni in Militiis, & Ordinibus Equeſtribus: Licentiæ concedendi Bona Eccleſiaſtica in emphyteuſim ad tempus, & ad tertiam generationem, dummodo tamen Canon, aut Cenſus annuus, ſummam decem ducatorum auri de Camera non excedat, prout reperitur in regeſtis: Erectiones Marchionatus in Principatum, aut Ducatum, vel Comitatum: Erectiones Montium, Collegiorum, & Provinciarum pro Regularibus: Diſmembrationes Conventuum ab aliqua Provincia ad effectum erigendi aliam: Oeconomatus: Erectiones Archiconfraternitatum cum facultate aggregandi: Facultates Univerſitatibus Studiorum: Facultates Epiſcopis ſuſcipiendi munus Conſecrationis: Licentiæ patrocinandi in Cauſis Civilibus: Retinendi Famulam in Monaſterio: Facultates abſolvendi a caſibus reſervatis: Retinendi Sacrum Oleum Infirmorum: Et aſſervandi Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum: Facultates S. R. E. Cardinalium, Legatorum, Nuntiorum, & Epiſcoporum Pontificio Solio aſſiſtentium: Facultates aſſumendi nomen & Titulum Archiepiſcopi, etiamſi Pallium quis non habeat: Gubernia: Indulgentiæ ordinariæ, & extraordinariæ: Indulta emittendi profeſſionem ante completum annum Novitiatus: Emittendi pariter profeſſionem in Conventu non deſtinato: Utendi Birretino: Non incedendi in habitu, ratione penſionum, juxta Conſtitutionem Sixti V., ad triennium: Impoſitiones ſuper Eccleſiaſticis: Cruciatæ: Prorogationes penſionum: Exemptiones a vectigalibus, Proceſſionibus, & oneribus: Licentiæ ingrediendi Monaſteria & pernoctandi in eis: Creandi Cenſus, eoſque extinguendi: Permutationes Bonorum, non tamen ſuper materia beneficiali vel Eccleſiaſtica: Indulta capiendi poſſeſſionem poſt ſignatam ſupplicationem, & ante expeditionem Literarum, tam pro Epiſcopis, quam pro quocumque Beneficio Eccleſiaſtico, ad ſex menſes: Percipiendi fructus in abſentia & non reſidendo: Permanendi extra Statum Eccleſiaſticum: Habendi Feneſtram, Cancellos, & Januam in publicis Eccleſiis: Recipiendi Sacram Communionem in privatis Domus Oratoriis: Retinendi, & legendi Libros prohibitos: Exercendi Opera ſervilia diebus feſtivis: Celebrandi in loco patrati delicti: Incedendi in habitu laicali, ad effectum dumtaxat gaudendi privilegio Fori, & retinendi*

PONT. A. VI.

penſio-

PONT. A. VI.

penſiones, ut ſupra: Legitimationes: Conceſſiones habendi locum in Conſilio Ferrarien., aut alterius Civitatis, & Terræ Status Eccleſiaſtici: Diſpenſationes Matrimoniales pro Principibus Supremit: Oratoria privata: Creationes Protbonotariorum Apoſtolicorum non participantium: Prohibitiones extrahendi Libros, Paramenta, & utenſilia ſacra: Revocationes talium prohibitionum: Prorogationes ad tempus, non tamen ad præſentandum, aut publicandum, vel ad ſuſcipiendos Ordines, ſeu aliquem gradum, juxta decretum appoſitum in ſupplicatione per Datariam: Facultates privativæ imprimendi Libros: Revalidatorias, ſeu Perinde valere ſuper Brevibus jam expeditis: Loca ſeu Officia Quadraginta Virorum Reformatorum ſtatus libertatis Civitatis Bononien., & reſignationes eorumdem Locorum ſeu Officiorum: Reſtitutiones in integrum, dummodo non ſint in materia beneficiaria: Reductiones onerum & Miſſarum: Conceſſiones privativæ venationis: Proviſiones Eccleſiarum in Partibus Infidelium ad inſtantiam vel commodum Congregationis de Propaganda Fide, ſeu Vicariorum, necnon Eccleſiarum Scotiæ & Hiberniæ, quæ a prædicta Secretaria gratis conceduntur: Auditoratus Rotæ Maceraten., Ferrarien., & Bononien.: Officia Signaturæ: Alia Officia, & munera ſecularia, quæ a Romano Pontifice Sæcularibus conferuntur, & quæ per Breve expediri conſueverunt, & ſimilia, quæ reſpiciunt ſæcularitatem ſine ulla connexione cum re beneficiaria, cujuſmodi ſunt Capitaneatus, Baroncellatus, Fiſcalatus, & ſimilia; necnon Deputationes Coadjutorum in eisdem: Licentia Perſonis Eccleſiaſticis ſuſcipiendi tutelam Minorum, & nobilibus Mulieribus viduis ſuſcipiendi tutelam Filiorum: Item Perſonis Eccleſiaſticis, ſtudendi Jure in publicis Studiorum Univerſitatibus: Extrahendi Reliquias: Verſandi cum Hereticis: Locandi ad tempus: & Indulta liberandi Reos pro Confraternitatibus.

Item eorum, quæ tam per Datariam, quam per Secretariam Brevium expediri conſuerunt.

§. 6. Gratiæ autem & conceſſiones, quæ tam per Secretariam Brevium prædictorum, quam per Datariam Apoſtolicam promiſcue, juxta dictum Elenchum, poterunt expediri, ſunt quæ ſequuntur: *Confirmationes Contractuum, Statutorum, Privilegiorum, Ordinationum, Concordiarum, & Tranſactionum, tam in forma communi, quam in forma ſpecifica: Abſolutiones cum diſpenſationibus ad Ordines ſuper Irregularitate proveniente ex defectu corporis, vel ex delicto, non tamen homicidii in Statu Eccleſiaſtico commiſſi: Confirmationes Decreti Judicis: Derogationes Statutorum Urbis, Spoletan., & aliarum Civitatum ſuper exceſſu Dotis: Diſpenſationes ſuper præmiſſis Irregularitatibus cum prædictis reſtrictivis: Extra Tempora, tam pro Italis, quam pro Ultramontanis: Erectiones Confraternitatum: Indulta medendi, & exercendi Chirurgiam: Indulgentiæ perpetuæ pro Confraternitatibus: Licentiæ tranſeundi ad Ordinem ſtrictiorem: Licentiæ ſe immiſcendi in Criminalibus: & reſtitutiones adverſus lapſum quinquennii.*

Quænam per Datariam tantum expediri debeant.

§. 7. Demum Conceſſiones, & Gratiæ, quarum expeditio, juxta relatum Elenchum, Datariæ Apoſtolicæ privative quoad Secretariam prædictam reſervatur, ſunt generaliter quæcumque aliæ Conceſſiones & gratiæ in ſuperioribus non comprehenſæ nec expreſſæ; & ſignanter illæ omnes, in quarum expeditione, de ſtilo & conſuetudine immemorabili, ſolvenda eſt Compoſitio in ipſa Dataria, aut Taxa Cancellariæ, ſive Jocalium.

ANNO 1745.

Pontifex confirmat relatam diviſionem, & privativas inter dicta Officia reſpective conſtitutas.

§. 8. Nos igitur, quum præmiſſam materiarum, & gratiarum Apoſtolicarum diviſionem & partitionem juſta lance libraverimus, eamdemque rationabilem, & æquitati conſonam, & tam Secretariæ & Datariæ prædictarum juribus congruenter diſtinguendis, quam Cameræ & Cancellariæ Apoſtolicarum, illarumque reſpective Miniſtrorum, Officialium, & Collegiorum indemnitatibus conſervandis & ſtabiliendis, aptam opportunamque agnoverimus; non modo ipſam, prout ſuperius expreſſa eſt, ratam & gratam habemus; verum etiam perpetuæ ipſius firmitati, & obſervantiæ conſulere & providere volentes, motu proprio, & ex certa ſcientia, ac matura deliberatione Noſtris, eamdem, Apoſtolica auctoritate, tenore præſentium, in perpetuum approbamus & confirmamus, illique inviolabilem Sanctionis Noſtræ firmitatem & robur adjicimus. Decernentes, & eadem auctoritate ſtatuentes, quod gratiæ & conceſſiones Apoſtolicæ alterutri ex Secretaria Brevium, & Dataria prædictis privative, ut præmiſimus, attributæ, ſi quas forte per alterum ex dictis Officiis, contra hujuſmodi partitionis & diviſionis præſcriptum, expediri quandocumque in poſterum contingat; necnon ipſæ Literæ Apoſtolicæ ſuper iiſdem confectæ; nullitatis & invaliditatis vitio ſubjaceant: prout nos illas ex nunc, prout ex tunc, & e contra, tamquam non rite & legitime, ſeu etiam nullo modo expeditas, proceſſuſque forſan habitos vel habendos per eaſdem, cum omnibus & ſingulis inde quomodolibet ſecutis & ſequendis, dicta Apoſtolica auctoritate, ipſarum tenore præſentium, annullamus, irritamus, & invalidamus, nemineque ad quemcumque effectum ullatenus ſuffragari poſſe decernimus.

Sub pœna nullitatis expeditionum.

Jubet ſupplicationes dirigi ad quem de jure.

§. 9. Quamobrem iiſdem Dominico Cardinali, & Magiſtro Joanni Jacobo Datario, eorumque pro tempore in muneribus hujuſmodi reſpective Succeſſoribus, per eaſdem præſentes diſtricte præcipimus & injungimus, ut ipſi in poſterum in quarumcumque gratiarum & conceſſionum Apoſtolicarum expeditione, ſuperius præſcriptam diviſionem & partitionem præ oculis habentes, eam firmiter obſervent, ac ab omnibus & ſingulis ſibi reſpective ſubjectis Perſonis, Officialibus, vel Miniſtris inviolabiliter obſervari faciant. Et pro hujuſmodi obſervantia, omnes & qualcumque petitiones, aut ſupplicationes pro impetratione gratiarum in alterutro ex dictis Officiis per Solicitatores Agentes, negotiorum Expeditores, aut alios quoſcumque, contra præſcriptæ petitionis normam, forſan porrectas & præſentatas, ſeu quandocumque porrigendas & præſentandas, ad alterum ex eiſdem Officiis, ad quod, juxta præmiſſæ partitionis continentiam, pertinere dignoſcuntur, fideliter dirigant, & remittant: Non obſtantibus aliis quibuſcumque ipſarum petitionum, aut ſupplicationum remiſſionibus, quæ forſan ab alio quolibet ex Noſtris Miniſtris & Officialibus, etiam a Secretaria Noſtra ſupplicum Libellorum, ac Noſtro & Romani pro tempore Pontificis nomine, ac etiam a quacumque ex Congregationibus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium emanaverint, vel extortæ fuerint. Nos enim remiſſiones ejuſmodi, contra memoratæ partitionis præ-

Non obſtantibus remiſſionibus aliunde obtentis, niſi præſentibus legitime derogatum fuerit.

ANNO 1745. ſcriptum quomodolibet pro tempore emanatas, vel obtentas, niſi illæ de ſpeciali Noſtro aut Succeſſorum Noſtrorum mandato, expreſſam ipſarum præſentium derogationem contineant, tamquam per errorem factas, ſive per ſubreptionem aut obreptionem obtentas, ab ipſis Brevium Secretario, atque Datario, eorumque Succeſſoribus prædictis, omnino ſpernendas, & nullatenus attendendas fore declaramus.

Clauſula firmans. §. 10. Præſentes quoque Literas de ſubreptionis, obreptionis, aut cujuſcumque nullitatis vel invaliditatis vitio, intentioniſque Noſtræ, ac quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod in præmiſſis quomodolibet intereſſe habentes, vel habere prætendentes, illis non conſenſerint, ac ad ea vocati, & auditi non fuerint, vel quocumque alio colore, prætextu, occaſione, vel cauſa, a quoquam notari, impugnari, in jus vel controverſiam revocari nullatenus unquam poſſe, ſed eas ſemper & perpetuo validas, firmas, & efficaces eſſe & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, ac ab omnibus & ſingulis, ad quos ſpectat & ſpectabit quomodolibet in futurum, inviolabiliter obſervari: Sicque & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios aut Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, & alios quoſcumque quavis auctoritate & poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, declarandi, & interpretandi facultate, judicari, declarari, & interpretari debere, & ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus.

Derogatio. §. 11. Non obſtantibus quibuſvis Conſtitutionibus & Ordinationibus Apoſtolicis, ac quatenus opus ſit, de non tollendo jure quæſito, aliiſque Noſtris & Cancellariæ Apoſtolicæ Regulis, necnon Privilegiis Indultis, facultatibus, & Literis Apoſtolicis ejuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinali Brevium prædictorum Secretario, ac Datario ſeu Pro-Datario pro tempore exiſtentibus, quomodolibet, & ex quacumque cauſa hic forſan de neceſſitate exprimenda, reſpective forſan conceſſis, approbatis, & innovatis, uſibus quoque, ſtilis, tolerantiis, permiſſionibus, & conſuetudinibus etiam diuturnis & inveteratis, in contrarium præmiſſorum quomodolibet forſan facientibus, vel extantibus. Quibus omnibus & ſingulis, illorum omnium & ſingulorum tenores etiam veriores præſentibus pro plene & ſufficienter expreſſis & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, ſpecialiter & expreſſe, motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Fandio. §. 12. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Noſtræ approbationis, confirmationis, conſtitutionis, irritationis, annullationis, præcepti, ſtatuti, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Dat. die ad. Nov. 1745. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo quinto, ſexto Kal. Dec. Pont. Noſtri Anno Sexto. PONT. A. VI.

D. Card. Paſſionens.

J. Datarius.

VISA DE CURIA
J. C. Boſchi.
L. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Public. die 9. Decembris ejuſdem Anni.

CIVIUM ROMANORUM CXLVI.

Gradus certa ratione diſtinguuntur: Nobilium Ordo, & Nobilium Conſcriptorum numerus deſignatur; ac methodus præſcribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps ſervanda.

BENEDCTUS EPISCOFUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Pontifex ſtudium de Urbis utilitatibus & ornamentis. URBEM Romam Imperii quondam amplitudine toto Terrarum Orbe clariſſimam, nunc autem, Sacerdotalis faſtigii Sede, atque præcipuo religionis domicilio, longe clariorem, dum, in ſubeundo Sacroſancti Apoſtolatus onere, una cum reliquis Eccleſiaſticæ Ditionis Civitatibus & Provinciis, in poteſtatem & fidem Noſtram reciperemus; ſtatim intelleximus id Nobis negotii datum eſſe, ut eam imperio Noſtro non modo tutam atque beatam, ſed etiam honeſtam atque omni ex parte illuſtrem, quantum in Nobis eſſet, ſervare & præſtare niteremur. Quod quum, pro ſingulari Noſtro erga eandem Almam Urbem amore, vel potius pietate ab ineunte ætate animo Noſtro concepta, ac toto vitæ curſu, in ipſa plerumque Urbe a Nobis honorifice jucundeque tranſacto, in dies aucta & confirmata, libentiſſime curandum, & pro viribus efficiendum ſuſceperimus; difficile dictu eſt, & tamen aliqua etiam ex parte ſatis cognitum atque teſtatum, quot & quam aſſiduas curas, cogitationes, expenſas, in duplicem hujuſmodi propoſiti Nobis Officii ſcopum ad hunc diem conferre debuerimus. Quoniam vero aſſumptum pareno ſtudio opus non intermittere, ſed ad finem uſque urgere & promovere, auxiliante Domino, firmum & conſtitutum habemus; nunc unum potiſſimum, ad conſervandum augendumque ipſius Urbis Noſtræ ſplendorem & decus, in illius conſtitutione reformandum Nobis eſſe, atque emendandum ſtatuimus; quod pluries mirati ſumus, non ſatis diſtinctos in ea eſſe Civium gradus, nec certos adeſſe & præſtitutos limites, quibus Nobilium Romanorum Cœtus a reliquis Civium & Incolarum Ordinibus diſcerneretur. Et ſane in omnibus recte conſtitutis Civitatibus hujuſmodi Ordinum & graduum diſtinctio, tam municipalium Legum & Statutorum præſcripto, quam ipſa Principum voluntate & auctoritate diligentiſſime cuſtodiri, atque ſervari conſuevit: idque ad utilitatem & decus Reipubli-

Civium ordines in Urbe aptius diſtinguere ſtatuit.

Pont. A. VI. blicæ magnopere pertinere existimatur; proterea quod hominum animis id veluti insitum atque innatum videtur, ut si qua potissimum laus in Familia aliqua floruerit, hanc fere qui sunt ejus stirpis, vel ipso naturæ ductu, vel patriæ virtutis memoria, & sermonibus hominum excitati, cupidissime persequantur. Quapropter non solum decere, sed etiam expedire judicavimus hujusmodi certam in Romana Urbe distinctionem Ordinum a Majoribus neglectam, aut multis modis, hominum fraude, turbatam, accuratius stabilire.

Consilia hic de re habita.

§. 1. Cumque magis aptam viam, atque rationem ad invectas pridem inordinationes tollendas, simulque in posterum præcavendas, inire cuperemus; mandavimus dilecto Filio Nostro Prospero Sancti Georgii in Velabro Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Diacono Cardinali Columna nuncupato, ut ipse cum dilectis Filiis tunc existentibus Conservatoribus Cameræ Urbis prædictæ, & quatuor præterea Romanis Civibus Nobili loco natis, prudentia & rerum usu præstantibus, a Nobis designatis, de tota re maturo consilio deliberaret. Is vero, prædictis omnibus plurium mensium spatio frequenter coram se congregatis, atque auditis, quum eorum sententias diligentissime enucleatas atque digestas, judicio Nostro detuliffet; Nos demum, omnibus libratis atque perpensis, motu proprio, & certa scientia, infrascripta mandata atque præcepta inviolabiliter in posterum observanda, ad perpetuam Urbi dignitatem afferendam, Apostolicæ potestatis plenitudine edere atque sancire decrevimus.

Adscripti in eo Cives, non ideo Nobiles censeri debent.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus, plures olim fuerint, & nonnulli adhuc forsan existant, qui adeptis tantummodo Romanæ Civitatis juribus, se tamquam de Nobilium Romanorum Cœtu jactare, atque etiam in publicis Actis, & scriptis, seu monumentis, hujusmodi Nobilium titulo & nomine semetipsos decorare, & ab aliis compellari facere non dubitaverint; freti fortasse aliqua expressionum & clausularum exuberantia, qua in concessæ sibi Civilitatis Diplomatibus honestarint, & cumulari meruerint; Nos in primis decernimus atque statuimus, nemini licuisse, aut licere, Nobilis Romani gradum aut honores & privilegia sibi arrogare, quem constet a Conservatoribus pro tempore Cameræ Urbis prædictæ Romana tantummodo Civitate donatum fuisse, neque deinceps ad superiores honores, ut infra, adscendisse; sed illos dumtaxat, & non alios, pro veris Nobilibus Romanis nunc quidem haberi volumus, & reputari, quorum infra seriem & qualitates exhibebimus; non obstante quacumque hujusmodi nominis usurpatione, vel prætensa etiam longissimi temporis possessione, seu quasi; & non attenta qualibet expressionum amplitudine aut clausularum exuberantia, quæ in eorum receptionis Diplomatibus, etiam ipsorum, vel Primogenitorum suorum meritorum intuitu, adscripta, inserta, seu adjecta fuerit; quam quidem ipsis decernimus nullum tribuere gradum majorem ea Civilitate, quam ex ipsis Cameræ Capitolinæ Tabulariis, in quæ successivis temporibus, de mandato Concilii Generalis, nomina Civium adscriptorum sive creatorum referuntur, eisdem concessam fuisse dignoscitur. Quapropter volumus & mandamus, novum confici Librum, seu Regestum, in quo omnium hujusmodi creatorum Civium nomina, sub simplici Civium Romanorum denominatione & titulo describantur; atque hujusmodi dumtaxat Librum, seu Regestum, de cætero attendi debere; Nullatenus vero præfata Diplomata; quæ omnia & singula, pro eo quod pertinet ad Patriciatus, sive Nobilitatis concessionem in ipsis forte enunciatam, prædictis motu, scientia, atque auctoritatis Nostræ plenitudine annullamus, & irritamus, & nemini ad hujusmodi effectum, sive ab nobilitatis probationem, ullibi, aut ullo unquam tempore suffragari decernimus.

Anno 1745.

Eorum nomina inter Cives simpliciter referenda.

Diplomata Nobilitatis contra formam Decreti concessa annullantur.

§. 3. Porro Nobilitatis Romanæ gradum & honores iis tantummodo jure competere, ac in posterum deferri volumus atque statuimus, qui vel ipsi, vel ipsorum Progenitores ad hunc diem, Conservatorum Cameræ Capitolinæ, aut Priorum Capitum Regionum Urbis, Officia & munera gessisse comperti fuerint; aut qui deinceps ad eandem Romanam Nobilitatem rite admissi, & præviis probationibus, ut infra, faciendis, adscripti fuerint. Qua de re quum ad habendam certam eorum seriem, qui prædictis Conservatorum aut Priorum muneribus atque honoribus hucusque functi fuerunt, Libros, & Fastos Capitolinos accuratissime inspici & describi jusserimus; infrascriptæque Familiæ Civium Nobilium tam Romanæ, quam aliarum Civitatum Italicarum, repertæ fuerint; Nos easdem Familias ad hujusmodi munera & honores olim admissas, quarum scilicet descendentes masculos, sive fœminas extare accepimus, præsentibus Nostris Literis adnotamus.

Qui Nobiles Romani habendi sint.

4. EARUM IGITUR SERIES HÆC EST.

Elenchus Familiarum sequitur cum qualitatibus gaudentium.

Abbati.
Acciajuoli.
Accoramboni.
Alberici.
Alberici.
Albertini.
Aldovrandi.
Amadei.
Americi.
Androssilla.
Androssilla.
de Angelis.
Anguillara.
Annibali.
Antamori.
Aquilani.
Astalli.
d'Aste.
d'Aste.
degli Atti.
Baldassini.
Bentivogli.
Bentivogli.
Bernardini.
Bernini.
Bichi.
Boccapaduli.
Bolognetti.
Bonaccorsi.
Bonarelli.
Bonnechi.
Bufalini.
del Bufalo.
Buratti.
Bussi.
Butii.
Caccia.
Caffarelli.
Capizucchi.
Capponi.
Capranica.
Carandini.
Cardelli.
Carpegna.
Casali.
Cavalieri.
Cavalletti.
Caucci.
Celleſi.
Cenci.
Cenci.
Cerri.
Ceva.
Chigi Montoro.
Ciccolini.
del Cinque.
Ciogni.
Circi.
Collicola.
Colonna.
Correa.
Costaguti.
Cremona.
Crescenzj.
Curti,
Dandini.
del Drago.
Eustachj.

Fa-

ANNO 1745.

Fagnani.
Falconieri.
Fani.
Fantuzzi.
Febei.
Filonardi.
Fioravanti.
Florenzj.
Fonseca.
Frangipani.
Gabrielli.
Gabrielli.
Galli.
Gavotti.
Genga.
Gentili.
Ghislieri.
Ginnasi.
Giori.
Gottifredi.
Grassi.
Grassi.
Grillo.
Gualtieri.
Incoronati.
Inghirami.
Lancetta.
Lercari.
Maccarani.
Macchiavelli.
Mandosi.
Manfroni.
Mantica.
Marciano.
Marcolini.
Mariscotti.
Massimi.
Massimi.
Melchiorri.
Mellini.
Mignanelli.
Molara.
del Monte.
Montecatino.
Moroni.
Muti.
Musi.
Nari.
Negroni.
Nunez.
Nunez.
Nuzzi.
Olivieri.
Olgiati.
Origo.
Orsini.
Ottieri.
Palagi.
Palcotti.
Palombara.
Papi.
Paracciani.
Parenzi.
Passerini.
Passionei.
Patrizj.
Petroni.
Pierleoni.
della Porta.
del Pozzo.
Raggi.
Rasponi.
Ravenna.
Ricci.
Roberti.
Rocchi.
Rocci.
Rondanini.
Rosolini.
de Rossi.
de Rossi.
Sacchetti.
Sacrati.
Sacripanti.
Sampieri.
Scarlatti.
Serlupi.
de Signoribus.
Sinibaldi.
Soderini.
Soderini.
Sorbolonghi.
Spada.
Spada.
Stati.
Tanara.
Tarugi.
Theodoli.
Testa.
Testa Piccolomini.
Tibaldeschi.
Tomati.
Torres.
Varani.
Vecchiarelli.
Vemiglioli.
Verospi.
della Vetera.
Vettori.
Vidoschi.
Vitelleschi.
Zambeccari.
Zinanni.

tum & constantem numerum sexaginta Familiarum, & non ultra, designari volumus, quas quidem Nos pro prima vice, ut infra, designamus; quæ Familiæ Civium *Nobilium Romanorum Conscriptorum* appellari debeant, quæque per manus prædicti Scribæ Senatus, & cum assistentia, ut supra, describantur, in alio peculiari Libro, in Archivo Capitolino pariter asservando; earum vero nomina Tabellis, seu Chartulis inscripta in Urna quadam, vulgo *Bussolo*, includantur, ad effectus infra dicendos.

PONT. A. VI.

bilium Conscriptorum ingressus.

§. 7. Nomina igitur Familiarum Civium Nobilium Romanorum Conscriptorum, quæ a Nobis designantur, sunt quæ sequuntur.

Nobiles Conscripti a Pontifice designati.

Accoramboni, *Marius*.
Anguillara, *Carolus*.
Astalli, *Tiberius*.
d'Este, *Franciscus*.
d'Este, *Mauritius*.
Bichi, *Carolus*.
Boccapaduli, *Petrus*.
Bolognetti, *Jacobus*.
Bonarelli, *Petrus*.
del Bufalo, *Hyacinthus*.
Bussi, *Raynerius*.
Capizucchi, *Marius*.
Capponi, *Alexander*.
Capranica, *Camillus*.
Cardoli, *Antonius*.
Carpegna, *Franciscus*.
Casali, *Alexander*.
Cavalieri, *Æmilius*.
Cenci, *Virginius*.
Cenci, *Christophorus*.
Ceva, *Hortensius*.
Chigi Monterio, *Joannes*.
Costaguti, *Joannes Georgius*.
Crescenzi, *Virgilius*.
del Drago, *Paulus*.
Falconieri, *Horatius*.
Filonardi, *Scipio*.
Frangipani, *Pompejus*.
Gabrielli, *Angelus*.
Gabrielli, *Antonius*.
Gavotti, *Stephanus*.
Grassi, *Marcus Antonius*.
Maccarani, *Joseph*.
Mariscotti, *Horatius*.
Massimi, *Camillus*.
Massimi, *Franciscus*.
Melchiorri, *Joannes Baptista*.
Mignanelli, *Jacobus*.
Molara, *Terentius*.
Muti, *Innocentius*.
Muti, *Vincentius*.
Nari, *Fabritius*.
Olgiati, *Joannes Baptista*.
Origo, *Vincentius*.
Orsini, *Benedictus*.
Ottieri, *Lotarius*.
Palombara, *Maximilianus*.
Patrizi, *Patritius*.
Petroni, *Alexander*.
Raggi, *Thomas*.
Ricci, *Julius*.
Sacchetti, *Joannes Baptista*.
Sampieri, *Joannes Baptista*.
Serlupi, *Hieronymus*.
Soderini, *Nicolaus*.
Spada, *Clemens*.

Nobilium Liber conficiendi & servari jubetur.

§. 5. Itaque volumus & mandamus peculiarem quemdam Librum, seu Regestum confici, in Capitolino Tabulario deinceps asservandum, in quo cum assistenti Dilectorum Filiorum Conservatorum Cameræ prædictæ, & Prioris Capitum Regionum Urbis nunc & pro tempore existentium, per manus Dilecti pariter Filii nunc & pro tempore existentis Scribæ Senatus Participantis nuncupati, describantur tam omnes & singuli præmissi, quam alii deinceps in Civium Nobilium Romanorum ordinem rite, ut infra, cooptandi.

Liber quoque & Urna LX. Nobilium.

§. 6. Præterea motu, scientia, & potestate similibus, ex Familiis superius enunciatis cer-

Theo-

PONT. A. VI.

Teodoli, *Hieronymus*.
Verospi, *Hieronymus*.
Vettori, *Franciscus*.
Vitelleschi, *Franciscus*.

ANNO 1745.

Requisita.

Ratio servanda in adscript. ad Nobilitatem.

§. 8. Ut autem in posterum nulli liceat indigno in Civium Nobilium Romanorum Tabulas irrepere, quoties aliquis ejusdem Urbis, sive alterius Civitatis Civis, petierit se, suamque Familiam in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem adscribi; volumus, ut quatuor ex præfatis Nobilibus Conscriptis, quorum nomina singulis vicibus, coram Conservatoribus, & Regionum Priore pro tempore existentibus, a Scriba Senatus Participante ex prædicta Urna sorte extracta fuerint, qui nimirum in hujusmodi respective Familiis personam capitis gerere dignoscantur, dummodo tamen XX. ætatis suæ annum expleverint, ipsius postulantis, ejusque Familiæ conditiones & qualitates diligenter inquirant, ac de iis ad Congregationem ex infrascriptis personis composita, nimirum ex tribus pro tempore Conservatoribus prædictæ Cameræ, & Priore Capitum Regionum Urbis, necnon duobus Sindicis, ipsisque quatuor Nobilibus Conscriptis, ut supra, extractis, & Scriba Senatus Partici. pante, dummodo is ex Civium Nobilium Romanorum cœtu existat, (cui quidem Congregationi privativum jus & auctoritatem cognoscendi de hujusmodi Nobilium receptionibus harum serie perpetuo attribuimus), exactissime & verissime referant. Quod si ab hujusmodi postulante per authentica documenta probatum fuerit, tam suam, suique Patris stirpem, quam Matris, & Aviæ paternæ, atque maternæ Familias, integro centum annorum decursu, sive Romæ, sive in aliis Civitatibus, ut supra, in Nobilitatis splendore & juribus versatas esse; vel etiam, quod attinet ad Familias Matris, aut Aviæ paternæ, sive maternæ, eas de numero Familiarum Nobilium Almæ Urbis prædictæ, juxta præsentium Litterarum tenorem & dispositionem, existere; atque hæc omnia, iis, qui prædictam Congregationem constituent, majori scilicet ipsorum numero per secreta suffragia in affirmativam consentiente, probata fuerint; tunc volumus ipsius postulantis nomen, eadem Congregatione præsente, per manus prædicti Scribæ Participantis, Civium Nobilium Romanorum Albo adscribi; ejusdemque receptionis decretum, una cum omnibus authenticis monumentis ad Nobilitatis probationem ab eo prolatis, in Tabularium Capitolinum inferri. Publicum vero Diploma Nobilitatis Romanæ eidem concessæ, juxta formam inferius præscribendam, confici, ipsique nuper adscripto tradi mandamus.

Probationes ad hunc effectum concludendæ.

Quomodo supplere debeat numerus Nobilium Conscriptorum.

§. 9. Nec alia prorsus ratione agendum esse decernimus, quoties, deficiente aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum superius enunciatis, aliam in eum numerum deinceps adscisci oporteat. Volumus nimirum, quatuor, ut supra, ex præfata Urna extrahi, qui postulantium qualitates, & probationes ab his afferendas, examinent; & ad prædictam Congregationem de præmissis judicaturam distincte referant; ad hoc ut illius nomen, qui dignus habitus fuerit in locum vacantem subrogari, in præfato peculiari Libro adscribatur, Urnæque prædictæ includatur; ac documentis ab eo productis, Decretoque desuper condito, in Archivum relatis, ipsius Decreti exemplum, juxta aliam formam inferius pariter præscribendam, eidem expediatur. Verum, ut quis, eveniente hujusmodi loci vacatione, in numerum Civium Nobilium Conscriptorum recipi valeat, hoc insuper requirimus, ut nempe ipsius Familia inter Nobiles Romanas jampridem adscripta sit, & fixum in ipsa Urbe Domicilium habeat; ac præterea illibatam ducentorum annorum, tam in paterna, quam in materna, & Aviæ paternæ, maternæque stirpibus Nobilitatem, authenticis, ut supra, probationibus demonstret; Si quis autem requisitas probationes quoad paternam Familiam perfecerit; Matrem vero suam, vel Aviam paternam, sive maternam, ex aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum esse aut fuisse demonstret, nolumus alias ulteriores probationes, quoad hujusmodi Maternæ, aut alterius Aviæ Familiarum nobilitatem, ad effectum de quo agitur, ab eo requiri. Quod si inter eos, qui se posterosque suos in deficientis Familiæ locum subrogari petierint, aliquis sit, qui ex eadem gente, diversa vero stirpe, originem ducere se ostendat; volumus hunc, modo nullam in sua stirpe labem contra requisitæ Nobilitatis candorem contraxerit, cæteris omnibus postulantibus anteferri. Eos vero, qui non ex defectu probationum repulsam tulerint, sed propter debitam alteri prælationem, in certum illum atque constantem Nobilium Conscriptorum numerum admitti nequiverint, eveniente alterius loci vacatione, ab onere novas conficiendi probationes absolvimus, dummodo relictis in Archivo Capitolino probationibus semel recognitis & approbatis, neque se postmodum, neque Familiam suam dedecore ullo, aut imparis affinitatis contractæ vitio, fœdatam fuisse demonstrent.

De omnibus judicandis ad normam Juris, & Constitutionum Apostolicarum.

§. 10. Qui vero sint Nobilitatis tituli, quibus tam personæ, quam Familiæ illustrantur; quæ probationes legitimam fidem facientes; quidve dicendum sit Familiarum Nobilitati officere, earumque splendorem obscurare; id ex juris communis, Statutorum, & Constitutionum atque Ordinationum Apostolicarum præscripto colligendum, & judicandum decernimus; mandantes, ut Familiæ Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum in Petri Cathedra pro tempore sedentium, prædicto Civium Nobilium Romanorum Ordini, nullis requisitis probationibus, quamprimum adscribantur.

Familiæ Romanorum Pontificum pro tempore, Nobilium Ordini adscribantur.

Aliquot Officia Nobilibus privative conferenda.

§. 11. Ut vero hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinis decus, adeoque ipsius Urbis dignitas, firmius stabiliusque consistant, hoc speciali Privilegio universum Civium Nobilium cœtum Apostolica liberalitate donamus, ut ne quis in posterum ad Officia & Munera Conservatorum Cameræ Capitolinæ, aut Prioris Capitum Regionum Urbis, vel Magistrorum Viarum, sive Consulum Artis Agriculturæ, vel demum Curatorum publicorum Ædificiorum Urbis, *Fabricerionum* nuncupatorum, a Nobis institutorum, eligatur & deputetur, neque in numerum quinquaginta Consiliariorum Sede Apostolica vacante assumatur, nisi de Civium Nobilium Romanorum superius enunciatorum, aut deinceps rite adscriptorum, Ordine & cœtu existat; Sindici vero, qui a Conservatoribus prædictis in eorum Congregatio-

Sindici extrahantur ex Urna

ANNO 1745. Nobb. Conſcriptorum. In adſcriptione Civium ſerventur Statuta Urbis

gatione Œconomica pro tempore eligi & deputari debent, conſuetis modo & forma extrahantur ex prædicta Nobilium Conſcriptorum Urna, quam quidem ſubrogari mandamus loco alterius cujuſcumque Urnæ, ſeu *Buſſolo*, hactenus ad hujuſmodi effectum adhibiti. Mandantes propterea Ven. Fratri Noſtro Annibali Epiſcopo Portuen. S. R. E. Cardinali Sancti Clementis nuncupato ejuſdem S. R. E. Camerario, necnon Dilecto Filio Noſtro Sylvio Tituli Sanctæ Priſcæ ipſius S. R. E. Presbytero Cardinali de Valentibus etiam nuncupato Noſtro Secretario Status, ipſiſque Dilectis Filiis Conſervatoribus Cameræ Urbis prædictæ, & Priori Capitum Regionum, eorumque in prædictis Officiis & Muneribus reſpective Succeſſoribus, aliiſque omnibus & ſingulis, ad quos ſpectat, ſeu pro tempore ſpectabit in futurum, ut in præfatis Electionibus & Deputationibus, hanc Decreti Noſtri formam præ oculis habeant, & adamuſſim obſervent.

Mandata pro piæ memoriæ Gregorio XIII.

§. 12. Demum quod pertinet ad creationes Civium Romanorum, volumus, ut ea, quæ in Statutis ejuſdem Almæ Urbis a fel. record. Gregorio Papa XIII. aliiſque Prædeceſſoribus Noſtris, approbatis & confirmatis, circa largitionem & communicationem Civitatis hujuſmodi, præſcripta ſunt, exacte perpetuo ſerventur & impleantur.

Nihil innoveatur in regimine Urbis, & Camera Capitolii &c.

§. 13. Per hæc autem, quæ ad congruam certamque Civium Nobilium in Urbe Roma diſtinctionem, eorumque Ordinis decus, provide ſtatuimus, non intendimus peculiare aliquod Corpus, ſeu Collegium, aut Magiſtratum Civium Romanorum Nobilium, vel Nobilium Conſcriptorum, erigere aut conſtituere; cujus aliqua eſſe debeat in Urbe juriſdictio, jus, & auctoritas, extra præmiſſa; quodque Tribunal aliquod, ſeu peculiare Sigillum, aut Archivum habere valeat, & retinere; neque de aliis quibuſcumque rebus Decreta condere, aut publicare; vel ullum imperii actum in Officiales, & Miniſtros Cameræ Capitolinæ, ſive in alios quoſcumque, exercere: Sed ipſius Cameræ Capitolinæ, ejuſque Tribunalium, & Officiorum regimen, eodem, quo ad hunc diem, modo, & forma, adminiſtrari jubemus. Atque inſuper non alios in Conſilio Generali (conſuetis tantummodo temporibus, & occaſionibus, convocando) adeſſe, aut ſuffragium ferre permittimus, præter eos, quos retroactis temporibus hujuſmodi jure pro tempore gaviſos eſſe dignoſcitur: Diſtricte inhibentes, ea lege, quæ de Majeſtate eſt, ne ipſi prædicti Cives Nobiles, aut Nobiles Conſcripti, conventus communes habere, aut in Conſilium, ſive in Congregationem, extra caſus, & præter numerum ſuperius enunciatos atque præſcriptos, convenire, vel aliqua communi nomine ſtatuere aut decernere, ſine prævio Noſtro, & Succeſſorum Noſtrorum aſſenſu & beneplacito, ullo unquam tempore poſſint, aut valeant.

Clauſulæ præteritæ:

§. 14. Decernentes eaſdem præſentes Litteras, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel ſinguli ſupradicti, ac alii quicumque in præmiſſis quomodolibet jus vel intereſſe habentes, ſeu habere prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales prædicti, ſeu alias ſpecifica, & individua mentione, & expreſſione digni exiſtant, eiſdem præmiſſis non conſenſerint, nec ad ea vocati ſeu auditi fuerint, tametſi ſuorum indultorum, facultatum, vel privilegiorum vigore conſentire, ſeu vocari ſemel, vel pluries quoquo modo debuiſſent, aux ex alia quantumvis juridica & privilegiata cauſa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, ſeu nullitatis vitio, aut intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & ſubſtantiali defectu, notari, impugnari, infringi, ſeu in controverſiam vocari nullatenus poſſe, ſed ſemper & perpetuo validas, firmas, & efficaces exiſtere & fore, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere debere, & ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari.

Aliter judicari prohibetur, cum Decreto irritanti.

§. 15. Sicque, & non aliter per quoſcumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate, præeminentia, aut poteſtate fungentes & functuros, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ſublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere; irritum quoque, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Contrariis quibuſcumque expreſſe derogatur.

§. 16. Non obſtantibus Noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula *de jure quæſito non tollendo*, nec non aliis Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac prædictæ Almæ Urbis Noſtræ, ejuſque Cameræ, & Magiſtratuum Populi Romani, Statutis, uſibus, ſtylis, & conſuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Facultatibus, Indultis, ſeu Diplomatibus, quibuslibet perſonis ſub quacumque forma, & expreſſione conceſſis; omniumque præmiſſorum, etiam juramento, vel Apoſtolica Auctoritate, ſeu quavis firmitate alia roboratis, confirmationibus, & innovationibus; quibus omnibus, & ſingulis, ad præmiſſorum effectum dumtaxat, illis alias in ſuo robore permanſuris, motu, ſcientia, & poteſtate prædictis, ampliſſime ut præfertur, derogamus, & derogatum eſſe volumus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Diplomatum expediendorum certa forma ſtatuitur.

§. 17. Cæterum Diplomatum, quæ in conceſſione Civitatis, quæque in adſcriptione Nobilium, expedienda erunt, exempla ſubjicimus; quæ quidem ſub eadem invariabili forma Typis imprimi, & in ſingulis reſpective caſibus tum a Conſervatoribus pro tempore Cameræ Urbis prædictæ, tum etiam a Scriba Senatus Participante ſubſcribi, & publico S. P. Q. R. ſigno muniri mandamus. Decretorum quoque in Nobilium Conſcriptorum cooptatione conficiendorum authentica exempla, juxta aliam formam pariter infra ſubjectam, ab eodem Scriba Participante ſubſcribi, eodemque publico ſigno firmari volumus, & jubemus.

Diploma in creatione Civium Romanorum.

§. 18. Forma igitur Litterarum ſeu Diplomatum in Creatione Civium Romanorum expedien., hæc eſt:

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo ſedente, Anno VI.

—— *Conſervatores Cameræ Almæ Urbis* ——

Officia-

Digitized by

PONT. A. VI. *Officiosum erga Populum Romanum, utilemque Urbi Nostræ adfectionem, cujus non obscura ad hunc diem specimina dedit N., congruis muneribus, & præmiis ornare decrevimus. Itaque placuit ipsum N., Filios, Posterosque ejus, in Civium Romanorum numerum cooptari: ipsum, filios, posterosque ejus Civium Romanorum Tabulis adscribi; eidemque tradi publicas Litteras, quarum auctoritate omnibus pateat, ipsum cum filiis, posterisque suis, studio nostro, jussu mandatoque Populi Romani, Civitate nostra donatum, hujus Privilegii erga, omnibus Civium Romanorum juribus cum cæteris Civibus æqua lege gaudere, in fide & clientela Populi Romani. Actum in Capitolio Kalendis &c. MDCC. &c. -- Nomina Conservatorum Camera Urbis -- N. N. Scriba Senatus.*

Diploma in creat one Nobilis Romani.

§. 19. Forma vero Diplomatum expedien. in receptione Civium Nobilium Romanorum talis est:

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente, Anno VI.

—— Conservatores Camera Almæ Urbis ——

Cum Magistratus Populi Romani N. N. &c. & N. N. N. N. Nobiles Romani Conscripti, inquisitores sortito electi, convenissent in Ædibus Capitolii, ibique verba facta essent de N. spectatis virtutibus, ejusque adfectione erga Populi Romani nomen multis argumentis testata, deque ejus Familiæ antiquo splendore certis monumentis comprobato, placuit universis ipsius merita amplissimis Urbis Nostræ honoribus cumulare. Quapropter sanctum est, ipsum N., Filios, Posterosque ejus in conspicuum Nobilium Romanorum Ordinem cooptari; publicasque Literas perscribi, quarum auctoritate omnibus palam fieret, ipsum N. plenissima Romana Nobilitate donatum fuisse; eumque Nobilium Romanorum numero habendum esse: ipsi, filiis, posterisque ejus licere omnibus Nobilium Romanorum juribus, honoribus, muniis, ac privilegiis frui, & gaudere. Ut quæcumque ad hunc diem ab ipso, ejusve Majoribus prodierunt præclara consilia, atque facinora, haud dissimilia his in posterum ab eodem, ejusque Familia, ad Urbis Nostræ utilitatem, & decus perpetuum, conferantur. Actum in Capitolio Kalendis &c. MDCC. &c. Nomina Conservatorum Camera Urbis -- N. N. Scriba Senatus. ANNO 1745.

§. 20. Forma demum Decretorum expedien. in cooptatione Civium Nobilium Conscriptorum Urbis Romæ est, quæ sequitur videlicet: *Kalendis &c. MDCC. &c. In Ædibus Capitolii: Quod Nobiles Romani Conscripti N. N. N., inquisitores sortito electi, cum Magistratibus Populi Romani verba fecerunt de N. Nobili Romano cum Filiis Posterisque ejus inter LX. Nobiles Conscriptos cooptando, in locum Familiæ N. pridem extinctæ: quod ipsius N. spectata virtus, ejusque Familiæ antiqua, & probata Nobilitas postulare visa est: D. E. R. I. C., uti auctoritas perscriberetur, qua idem N. in numerum LX. Nobilium Romanorum Conscriptorum adlegeretur: eoque numero deinceps esset: liceretque ei Nobilium Conscriptorum Privilegiis frui, & publica ejusdem Collegii munia obire: Ut ipse, filii, posterique ejus tempore de Patria bene mereri pergant, Populi Romani nomen augeant, Urbis Nostræ utilitates dignitatemque, opera, consilio, fide tueantur — N. N. Scriba Senatus:* Decretum in receptione Nobilis Romani Conscripti.

§. 21. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum Constitutionis, ordinationis, adscriptionis, prohibitionis, derogationis, Mandati, Decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, pridie Nonas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Sexto. Dec. die 4. Jan. 1746.

D. Card. Passionei.
J. Datarius.

VISA DE CURIA
J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Digitized by Google

APPENDIX
AD TOMUM I.
BULLARII
SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI D.
BENEDICTI PAPÆ XIV.

N. I.

NUM. I.

Conſtit. VII. fol. 12.

INSTRUCTIO

Sacræ Congregationis Concilii pro Epiſcopis, Archiepiſcopis, Primatibus, & Patriarchis, ſuper modo conficiendi Relationes ſtatuum ſuarum Eccleſiarum, quas, occaſione Viſitationis Sacrorum Liminum, eidem Sac. Congreg. exhibere tenentur.

SUmmus Pontifex Sixtus Papa Quintus, qui tempora ſtatuit, quibus ſinguli Epiſcopi, Archiepiſcopi, Primates, & Patriarchæ per ſeipſos, vel per eorum certum Nuntium, viſitare tenentur Limina Beatiſſimorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, antiquiſſimæ obſervantiæ inhærendo, nedum voluit, ut ultra Sacrorum Liminum viſitationem, Romano pro tempore Pontifici de toto eorum Paſtorali Officio, & de rebus omnibus ad ipſarum, quibus præſunt, Eccleſiarum ſtatum, ad Cleri, & Populi diſciplinam, animarum denique, quæ illorum fidei creditæ ſunt, ſalutem, quovis modo pertinentibus, rationem redderent, uti fuſius habetur in prædicti Pontificis *Conſtitutione*, quæ incipit *Romanus Pontifex*, ſed in alia etiam *Conſtitutione*, quæ incipit *Immenſa æterni Dei*, Sacræ Congregationi præpoſitæ Interpretationi Sacroſancti Concilii Tridentini, curam demandavit, prædictam rationem, quæ dicitur *Relatio ſtatus Eccleſiæ*, perpendendi, & examinandi, ac poſtulatis in eadem proponendis reſpondendi.

Sixtinæ hæ Conſtitutiones ſuo non caruerunt effectu, tum quoad Sacrorum Liminum viſitationem, tum quoad Relationem ſtatuum Eccleſiarum; ſed cum nulla unquam edita fuerit inſtructio pro dictis Relationibus exarandis, factum hinc eſt, ut aliquæ ex eis aliquando fuerint exhibitæ abundantes in ſuperfluis, & aliquæ aliquando deficientes in neceſſariis: cumque ad hæc avertenda, in Synodo Romana, hoc anno 1725. a Sanctiſſimo Domino Noſtro Benedicto Papa XIII. habita in Baſilica Lateranenſi, præſcriptum ſit, ut Inſtructio hactenus omiſſa, a Sacra Concilii Congregatione ederetur; hæc idcirco Inſtructio publici juris fit, ut in Relationibus ſtatuum ſuarum Eccleſiarum ad eamdem Sacram Congregationem in poſterum tranſmittendis, curent Epiſcopi, Archiepiſcopi, Primates, & Patriarchæ, ipſi ſe conformare, & ſuas Relationes ad quædam diſtincta Capita reducere, quorum Primum ad ſtatum Eccleſiæ materialem: Secundum ad Perſonam ipſius Referentis: Tertium ad Clerum Sæcularem: Quartum ad Clerum Regularem: Quintum ad Moniales: Sextum ad Seminarium: Septimum ad Eccleſias, Confraternitates, & Loca Pia: Octavum ad Populum: & Ultimum denique referatur ad Poſtulata, quæ ab ipſo Referente Sacræ Congregationi proponuntur.

§. I.

De Primo Relationis Capite, pertinente ad ſtatum Eccleſiæ materialem.

In hoc primo Relationis Capite ſequentia erunt exponenda.

I. Inſtitutio.

II. Confinia.

III. Privilegia, & prærogativæ Epiſcopatus, Archiepiſcopatus, aut Patriarchatus.

IV. Numerus Civitatum, Oppidorum, aut Locorum, qui Epiſcopatui, Archiepiſcopatui, aut Patriarchatui ſubjecti ſunt.

V. Status Cathedralis, Metropolitanæ, aut Patriarchalis Eccleſiæ, una cum numero Canonicorum, & aliorum, ſervitio Chori addictorum; & an erectæ fuerint Præbendæ Pœnitentiaria, & Theologalis.

VI. Status Eccleſiarum Collegiatarum una cum numero pariter Canonicorum, & cæterorum, qui Choris earum interſunt, & an in Collegiatis erecta ſit Præbenda Theologalis.

VII. Status, & numerus Eccleſiarum Parochialium, nec non aliarum Eccleſiarum, & Oratoriorum in Epiſcopatu, Archiepiſcopatu, aut Patriarchatu exiſtentium; referendo ſignanter, an Cathedralis, Metropolitana, aut Patriarchalis, & Collegiatæ, Oratoria, nec non Parochiales, cæteræque Eccleſiæ, ſint ſacris ſupellectilibus inſtructæ, & quænam ex eis habeant redditus pro fabrica aſſignatos.

VIII. Numerus Monaſteriorum tam Virorum, quam Mulierum; exprimendo, an aliqua ex Monaſteriis Virorum ſint ſubjecta ſuæ juriſdictioni; & an, & quæ Mulierum Monaſteria ſibi ſubjecta ſint, vel Prælatis Regularibus.

IX. An adſit in Diœceſi Seminarium Clericorum, quot Clerici in eodem alantur, an fuerit ſtatuta taxa, & in qua quantitate, & an aliqua Beneficia fuerint eidem unita, & in univerſum quinam, & quot ſint redditus prædicti Seminarii.

X. Numerus Hoſpitalium, Collegiorum, Con-

Digitized by Google

Confraternitatum, & aliorum Locorum piorum, quæ ſunt in Epiſcopatu, Archiepiſcopatu, aut Patriarchatu, & quinam ſint eorum redditus.

XI. An adſint Montes Pietatis, & quot ſint: una cum aliis conſimilibus, ad ſtatum materialem Eccleſiæ ſpectantibus; cum advertentia tamen, ut plena ſtatus materialis Relatio in prima Relatione tantum, quæ fit ab Epiſcopo, Archiepiſcopo, aut Patriarcha exhibeatur; in ſubſequentibus etenim Relationibus ſatis erit, quod ipſi ſe referant ad primam, niſi aliquid novi, pertinens ad dictum ſtatum materialem, contigiſſet, quod Referens notificandum Sacræ Congregationi exiſtimaret.

§. II.

De Secundo Relationis Capite, pertinente ad ipſum Epiſcopum, Archiepiſcopum, Primatem, Patriarcham.

In hoc Capite exponi debebit

I. An Reſidentiæ præceptum, a Sacris Canonibus, Concilio Tridentino, & Conſtitutione Urbana præſcriptum, adimpleverit; & an aliquo, & quo tempore abfuerit, & an ultra menſes Conciliares, & an cum, vel ſine Sedis Apoſtolicæ licentia.

II. An, & quoties Diœceſis ſibi commiſſa viſitationem expleverit.

III. An per ſe, vel per alium Epiſcopum, ſacras Ordinationes expleverit, & Sacramentum Confirmationis adminiſtraverit.

IV. An, & quoties Synodum Diœceſanam coegerit: &, ſi Epiſcopus nulli Archiepiſcopo ſubjectus ſit, an ad Synodum Provincialem ejus Archiepiſcopi, quem ad tramites Tridentini eligere tenetur, ut ejus Synodo Provinciali interſit, acceſſerit; & ſi ſit Archiepiſcopus, an Synodum Provincialem habuerit, & quinam Suffraganei eidem interfuerint.

V. An verbum Dei per ſeipſum prædicaverit, & an, legitimo concurrente impedimento, viros idoneos aſſumpſerit ad hujuſmodi prædicationis officium ſalubriter exequendum.

VI. An habeat Depoſitarium pœnarum, & mulctarum pecuniariarum, & an eædem fuerint piis uſibus applicatæ.

VII. Quænam Taxa, & an Innocentiana in ſua Cancellaria obſervetur.

VIII. An aliquod habeat, quod ſibi obſtet circa exercitium Epiſcopalis Officii, Juriſdictionis Eccleſiaſticæ, necnon tuendæ libertatis, & immunitatis Eccleſiarum,

IX. An aliquod pium opus peregerit pro Eccleſia, pro Populo, aut pro Clero.

§. III.

De Tertio Capite ad Clerum Sæcularem pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. An Canonici, cæterique Choro addicti Cathedralis, Metropolitanæ, aut Patriarchalis Eccleſiæ, necnon Collegiatarum, Choro jugiter interſint.

II. An, ultra Matutinum, Laudes, cæteraſque alias Horas Canonicas, quolibet die celebrent Miſſam Conventualem.

III. An quolibet die eam applicent pro Benefactoribus. N. II.

IV. An ſuas habeant Conſtitutiones, & eas punctualiter obſervent.

V. An, qui obtinent Præbendam Pœnitentiariam, aut Theologalem, adimpleant, quæ adimplenda ſunt, & quomodo.

VI. An Parochi in ſuis Parochiis reſideant.

VII. An librum Matrimonii. & Baptizatorum, alioſque libros, quos ad normam Ritualis Romani retinere debent, retineant.

VIII An aliqui ipſorum indigeant aliorum Sacerdotum opera, ut Sacramenta Populo adminiſtrent.

IX. An iidem per ſe, vel per alios idoneos, ſi legitime impediti fuerint, diebus ſaltem Dominicis, & Feſtis ſolemnibus, plebes ſibi commiſſas, pro ſua, & earum capacitate, paſcant ſalutaribus verbis, docendo, quæ ſcire omnibus neceſſarium eſt ad ſalutem, juxta monitum Tridentini, & præcitati Concilii Romani.

X. An ſaltem Dominicis, & aliis Feſtis diebus, in ſuis Parochiis, Fidei rudimenta, & obedientiam erga Deum, & Parentes, Pueros, cæteroſque hoc adjutorio indigentes, doceant; & an, & qui eis operam præſtent in hoc opere adimplendo, & an fructuoſe hoc opus adeo neceſſarium in ſingulis Parochiis proficiat.

XI. An ſinguli Parochi, cæterique curam animarum exercentes, ſingulis Dominicis, Feſtiſque de præcepto, Miſſam applicent pro Populo eorum curæ commiſſo.

XII. An, & quæ præmittantur, antequam quis ad Primam Tonſuram, & Minores Ordines admittatur, & an ſacris Ordinibus initiandi, ante cujuſcumque Ordinis ſacri receptionem, piis meditationibus, vulgo ſpiritualibus exercitiis, vacent per aliquot dies in aliqua Domo Religioſa.

XIII. An omnes prædicti veſtes jugiter deferant Clericales, & an, quo ad fori privilegium, ſerventur diſpoſita a Sacroſancta Synodo Tridentina Seſs. 23. Cap. 6. de Reformat., & a Conſtitutione Sanctiſſimi Domini Noſtri Benedicti Papæ XIII. in eodem Concilio Romano emanata.

XIV. An habeantur Conferentiæ Theologiæ Moralis, ſeu Caſuum conſcientiæ, & etiam Sacrorum Rituum, & quot vicibus habeantur, & qui illis interſint, & quinam profectus ex illis habeatur.

XV. Quinam ſint mores Cleri ſæcularis, & an aliquod in eo adſit ſcandalum, quod remedio indigeat potentiori.

§. IV.

De Quarto Capite, ad Clerum Regularem pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. An Regulares, curam animarum exercentes, qui Epiſcopali juriſdictioni, viſitationi, & correctioni ſubſunt in iis, quæ ad curam pertinent, & adminiſtrationem Sacramentorum, munus ſibi commiſſum fideliter adimpleant, juxta ea, quæ in præcedenti capite dicta ſunt de Parochis ſæcularibus.

II. An aliquis Regularis extra Monaſterium degat: an aliqui adſint in Diœceſi, a ſuis Superioribus, ſervatis ſervandis, ejecti, vel aliquis fuerit Regularis intra Clauſtra Monaſte-

N. I. naſterii degens, ſed qui extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo ſcandalo fuerit, & quomodo in hiſce caſibus in ſic delinquentes animadvertit.

III. An ſua juriſdictione delegata uſus ſit in explenda Viſitatione Conventuum, & Granciarum Monaſteriorum, in quibus Religioſi non aluntur in numero a Sacris Conſtitutionibus præfixo; & quinam ſint Religioſorum mores, in dictis Conventibus, & Granciis degentium.

IV. Denique, an aliquod habeat cum Regularibus offendiculum in exercitio juriſdictionis delegatæ in illis caſibus, in quibus eadem ipſi tributa eſt a Sacro Concilio Tridentino, vel a Summorum Pontificum Conſtitutionibus, & ſignanter a Bulla Clementis Papæ X, quæ incipit *Superna*.

§. V.

De Quinto Relationis Capite ad Moniales pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. An Moniales, Epiſcopo ſubjectæ, ſuas ſervent Conſtitutiones.

II. An Clauſura in earum Monaſteriis inviolate cuſtodiatur.

III. An aliqui abuſus in iiſdem Monaſteriis irrepſerint, qui conſilio, aut auxilio Sacræ Congregationis indigeant.

IV. An, præter ordinarium Confeſſorem, alius extraordinarius ab ipſo bis, aut ter in anno fuerit oblatus.

V. An dictorum Monaſteriorum redditus fideliter adminiſtrentur, & Monialium dotes fuerint perſolutæ, & quomodo erogatæ.

IV. An in Monaſteriis Monialium, quæ ſunt Prælatis Regularibus ſubjecta, curaverit, ut Clauſura dictarum Sanctimonialium fuerit exacte obſervata; & an contra inobedientes, & contradictores, per cenſuras Eccleſiaſticas, & alia juris remedia proceſſerit.

VII. An harum Monialium Confeſſarii Regulares, ſive ordinarii, ſive extraordinarii, fuerint ab ipſo approbati, antequam earum confeſſiones exceperint.

VIII. An, adhibitis Superioribus Regularibus, ſingulis annis exegerit rationem adminiſtrationis ab his, qui adminiſtrarunt bona pertinentia ad hæc Monialium Monaſteria Regularibus ſubjecta: & an fideliter eorum redditus adminiſtrentur, & alia fuerint adimpleta, quæ præſcribuntur in Bulla Gregorii XV., quæ incipit *Inſcrutabili*.

§. VI.

De Sexto Relationis Capite, pertinente ad Seminarium.

In hoc Capite exponendum erit

I. Quot ſint in Seminario Alumni.

II. An in Eccleſiaſtica diſciplina recte inſtituantur.

III. Quibuſnam ſtudiis vacent, & quo profectu.

IV. An Cathedrali, & aliis locis Eccleſiæ, diebus Feſtis inſerviant.

V. An cum conſilio duorum Canonicorum ſeniorum, a ſe electorum, neceſſaria pro recto regimine ſtatuerit.

VI. An illud aliquando viſitet, & operam det, ut Conſtitutiones adimpleantur.

VII. An ſtatuta ſit Taxa ad Tramites Concilii Tridentini, eademque exigatur; & an aliqui ſint moroſi in ejus ſolutione.

§. II.

De Septimo Capite, ad Eccleſias, Confraternitates, & Loca pia pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. An in Sacriſtiis omnium, & ſingularum Eccleſiarum expoſita ſit Tabella onerum Miſſarum, & Anniverſariorum, ad tramites Decretorum ſan. mem. Urbani VIII., & an eis punctualiter ſatisfactum ſit.

II. An in Confraternitatibus, Scholis, aliiſque Locis piis, punctualiter executioni mandentur pia opera, a Teſtatoribus injuncta.

III. An quolibet anno ſibi fecerit reddi rationes ab horum locorum Adminiſtratoribus.

IV. An Montem Pietatis, ſive Charitatis viſitaverit; & an idem habeat redditus, qui ſuperabundent ſuſtentationi Miniſtrorum, aliiſque neceſſariis expenſis; & in quas cauſas redditus illi erogentur; & ſi quid exigatur ab illis, qui pecuniam, aut frumentum, ſi agatur de Monte frumentario, ab eo recipiunt.

V. An Infirmorum Hoſpitalia viſitaverit, reddituum rationes ab Adminiſtratoribus exegerit, & an Infirmis neceſſaria, quoad ſalutem animæ, & corporis, in eis ſubminiſtrentur.

§. VIII.

De Octavo Relationis Capite, ad Populum pertinente.

In hoc Capite exponendum erit

I. Quinam ſint Populi mores, & an in pietate proficiat.

II. An aliquis irrepſerit abuſus, aut prava quædam in eodem inoluerit conſuetudo, quæ conſilio indigeant, & Sedis Apoſtolicæ adjutorio.

§. IX.

De Ultimo Capite, ad Poſtulata pertinente.

Ultimo loco Epiſcopi, Archiepiſcopi, Primates, & Patriarchæ, qui ſuarum Eccleſiarum Relationes ad Sacram tranſmittunt Congregationem, ſi quæ habent Poſtulata proponenda pro ſuarum regimine Eccleſiarum, proponere poterunt, cum clara facti, & omnium circumſtantiarum expreſſione; & quatenus Poſtulata ſpectent ad negotia forenſia, exponant, an ea ſint in aliis Tribunalibus introducta, an adſint ſuper iiſdem aliorum Tribunalium ſententiæ, ut, omnibus mature penſatis, poſſit Sacra Congregatio congruum ſuppeditare prædictis Poſtulatis reſponſum.

Et hæc ſunt, quæ opportuna viſa fuerunt, ut in hac Inſtructione inſerantur. Quod ſi aliqua fuerint, quæ Epiſcopi, Archiepiſcopi, Prima-

Digitized by Google

Primates, & Patriarchæ pro ſuarum indigentia Eccleſiarum, atque Diœceſum, addenda exiſtimaverint, ſciant ſibi liberum eſſe addere, quæ ipſis addenda videbuntur, & ad noſtram Sacræ Congregationis deferre; quæ ex charitatis, & juſtitiæ norma per ſe expediet, quæ poterit, & majora ad Summum Pontificem deferet, qui Fratribus ſuis Epiſcopis, quantum cum Domino licet, gratificari ſemper exoptabit.

C. Card. Origus Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

P. Archiepiſc. Theodoſiæ Secret.

NUM. II.

Ad Conſtit. XVIII. fol. 29.

LEGES,

Et Inſtituta Cœremonialia edita pro Provinciarum Præſidibus, Gubernatoribus Prælatis, & Apoſtolicis Vice-Legatis.

DECRETUM

CUM Sanctiſſimus Dominus Noſter BENEDICTUS Papa XIV. ex Cardinalibus, qui Congregationibus Sacrorum Rituum, & Cæremoniali præpoſiti ſunt, quatuor ſelegiſſet, Eminentiſſimos nempe Ruſum Sacri Collegii Decanum, Lercarium, Accorambonum, & de Gentilibus, ut ab eiſdem uniforme ſtatueretur Cæremoniale a Provinciarum Præſidibus, Gubernatoribus Prælatis, & Vice-Legatis, in ſuis reſpective Provinciis, vel Civitatibus, Sanctitate Sua prius approbante, poſthac perpetuo, & inconcuſſe obſervandum; Ipſi Eminentiſſimi Patres pluribus idcirco præhabitis ſeſſionibus, hæc, quæ ſequuntur, mihi peculiaris hujus Congregationis Secretario, Sanctitati Suæ referenda demandarunt.

Factaque per me de infraſcriptis omnibus Sanctitati Suæ relatione, Sanctiſſimus non tantum ea approbavit, verum etiam pro omnimoda illorum obſervantia publicari mandavit. Hac die 18. *Aprilis* 1741.

T. Card. Rufus Epiſcopus Oſtien.,
& Velitrenen.

Loco ✠ Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

CAPUT PRIMUM.

Quomodo ſe gerere debeat Præſes, aut Gubernator, ſeu Vice-Legatus in primo acceſſu ad ſuam Provinciam, vel Civitatem: & quid, dum in ea permanebit, erga illarum Antiſtites.

STatim ac Præſes, vel Gubernator Prælatus venerit in Provinciam, vel Civitatem temporali ſuæ juriſdictioni demandatam, digniorem de ſua familia mittet ad Archiepiſcopum, ſive Epiſcopum inibi reſidentem; adventum ſuum patefaciendo, ſimulque ſignificando ſe curaturum quamprimum, ut eum ſollenniori, qua poterit forma, publice viſitatum adeat.

Officio perhumaniter accepto, non immorabitur Antiſtes hanc Præſidis, ſeu Gubernatoris publicam viſitationem prævenire, inviſens illum privatim amiceque ſub noctem, brevioribus indutus veſtibus nigri coloris; ac inter eundum, ut quælibet Nuncii forma devitetur, ſciſcitari dumtaxat curabit, an Domi exiſtat: quo comperto, aſcendet ad illum, qui eodem prorſus habitu erit indutus. In diſceſſu reſpuet omnino Familiarium, atque luminum comitatum, ut privativæ viſitationis aſſumptam methodum non excedat. N. II.

Præſes autem, vel Gubernator pari ſuo forma Archiepiſcopum, ſeu Epiſcopum continuo reviſitabit, quamvis paucos poſt dies de hoc eodem viſitationis actu ſit ei publice & ſollenniter ſatisfacturus.

Imminente itaque publicæ viſitationis die, Præſes, aut Gubernator illam Archiepiſcopo, ſive Epiſcopo, mane pro Veſpere, & Veſperi pro ſubſequenti mane renuntiabit; & dum ad Epiſcopale Palatium ſe transferet, in limine Portæ Familiares, in ſummitate vero Scalarum Antiſtitem ipſum, qui aliquos etiam gradus deſcendet, obviam habebit. Sicque comiter exceptus ad dexteram ipſius Antiſtitis in audientiæ aulam introducetur. Hinc, poſtquam ambo in æqualibus ſedibus e regione locatis aſſidentes, mutuis ſeſe officiorum colloquiis ad libitum recreaverint, diſcedentem Præſidem, aut Gubernatorem, Archiepiſcopus, vel Epiſcopus uſque ad finem Scalarum comitabitur; Familiares vero ipſius ad currum uſque, non receſſuri donec Præſes, ſeu Gubernator prorſus abierit.

Præmiſſo item Nuncio, ut dictum eſt ſupra, diutius haud differet Archiepiſcopus, ſive Epiſcopus publicam reſtituere viſitationem Præſidi, ſeu Gubernatori, qui occurrendo tam per ſe, quam per Familiares, ſedendo, & comitando adamuſſim ea omnia ſervabit, quæ idem Archiepiſcopus, aut Epiſcopus in ejus viſitatione ſecum peregerat.

Quod ſi, reſidente jam Præſide in Provincia, vel Gubernatore in Civitate, ad eam primo accefferit novus illius Eccleſiæ Antiſtes; tunc iſtius erit ante de adventu ſuo certiorem reddere Præſidem ipſum, vel Gubernatorem, qui hujuſmodi recepto officio, viſitabit quantocyus eum, non jam private, ſed enunciata ſub forma publica: & ita ab Archiepiſcopo, ſive Epiſcopo ſubinde reviſetur.

Advenientibus Natalitii Domini Feriis, Præſes, aut Gubernator perget primus ad Archiepiſcopum, ſive Epiſcopum, ut illas ei fauſtas feliceſque adprecetur: nec prætereundum quidquam tunc erit ex iis, quæ de prima publica viſitatione dicta ſunt. Idemque præſtabit Archiepiſcopus, ſeu Epiſcopus, quando Præſidem, aut Gubernatorem hoc omine viciſſim erit pro ſequuturus.

Quamquam ſuperius ſtatutum ſit, quod Archiepiſcopus, aut Epiſcopus Domi ponere debeat a dextris Præſidem, ſeu Gubernatorem, ſecus tamen extra Domum ſervabit; quia ſemper, & in quocumque tertio loco, cum ipſe, tum cæteri Provinciæ Antiſtites, dexteram ſupra Præſidem, vel Gubernatorem retinebunt.

Quæ hactenus pro Præſidibus, & Gubernatoribus præſcripta fuere, a Vice-Legatis etiam tam erga Archiepiſcopum, quam Epiſcopos non

Car-

N. II. Cardinales, in locis eorum ditioni ſubjectis erunt omnino adimplenda.

CAPUT SECUNDUM.

Quo habitu induti Archiepiſcopi, ſeu Epiſcopi, & Præſides, ſive Gubernatores mutuo publicas Viſitationes exequentur.

QUotieſcumque Archiepiſcopus, vel Epiſcopus ad Præſidem, ſeu Gubernatorem diverterit, ut eum viſitet in forma publica, ſive ut in executione pro prima tantum vice Literarum Apoſtolicarum, Oratorium privatum in Palatio præfatorum Præſulum de novo erigendum approbet: ſupra talarem veſtem capiet Mozzettam cum Rocchetto diſcooperto. Et Domi eodem utetur habitu, dum accedentem ad ſe pro enunciatis publicis viſitationibus Præſidem, ſeu Gubernatorem, aut Vice-Legatum ſuſcipiet.

Archiepiſcopus autem utens Cruce, nullatenus illam ante ſe deferri permittet in conſimilibus actibus.

Talari etiam Veſte, Rocchetto, & Mantelletto amictus erit Præſes, ſive Gubernator, vel Vice-Legatus publice inviſens Archiepiſcopum, ſeu Epiſcopum; & quando eum pro publica viſitatione, aliave de cauſa in publica forma advenientem, excipere debet.

CAPUT TERTIUM.

De acceſſu Præſidis, aut Gubernatoris una cum Archiepiſcopo, ſeu Epiſcopo Cappa induto, ad Metropolitanam, vel Cathedralem Eccleſiam, pro publicis ſollennibus Functionibus explendis.

ANnuis ſollennioribus feſtis diebus recurrentibus, qui *in capite primo Libri ſecundi* Cœremonialis Epiſcoporum enumerantur, videlicet: Nativitatis Domini Noſtri Jeſu Chriſti, Epiphaniæ, Aſcenſionis, Penteceſtes, Sanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli, Aſſumptionis Beatæ Mariæ Virginis, Omnium Sanctorum, Dedicationis Eccleſiæ Metropolitanæ, vel Cathedralis, Sancti Titularis illarum Eccleſiarum, & Patroni Civitatis, vel Feſtivitatibus aliis extraordinariis juxta peculiares locorum mores, & circumſtantias, pari cum ſollennitate celebrandis; Præſidis, vel Gubernatoris erit ſub horam ab Archiepiſcopo, ſeu Epiſcopo deſignatam, & per certum Nuncium ei patefactam, una cum Magiſtratu ſe conferre intra Januam Epiſcopii. Eo quidem tempore, & nulla prorſus interpoſita mora Antiſtitem gradus Scalæ deſcendentem adinveniet, quem poſt debita urbanitatis verba vicißim expleta, ipſo Magiſtratu præeunte, uſque ad Portam ſive Metropolitanæ, ſive Cathedralis Eccleſiæ comitabitur Præſes, ſeu Gubernator, ſemper ad ejus ſiniſtrum latus incedendo.

Cum ambo in limine præfati oſtii ſteterint, accipiet Archiepiſcopus, ſive Epiſcopus aſperſorium, & poſtquam ſe luſtrali aqua munierit, de illa primum porriget per contactum aſperſorii ipſi Præſidi, vel Gubernatori: ſicut ante ingreſſum cujuſcumque alterius Eccleſiæ, aut privati Oratorii pariter cum eo ſemper faciet: ac deinde Capitulum, Magiſtratum, & circumſtantem Populum aſperget.

CAPUT QUARTUM.

De adoratione Auguſtiſſimi Sacramenti, atque inde progreſſu ad Altare majus: ubi de loco, & ſella Præſidis, ſeu Gubernatoris, aut Vice-Legati: ac de receſſu a Metropolitana, vel Cathedrali, Sacris actionibus abſolutis.

ARchiepiſcopus, ſive Epiſcopus, aſperſione completa, eo, quo venerat ordine, Euchariſticum Sacramentum in ejus Altari adoratum ſimul cum Præſide, vel Gubernatore progredietur. Intra Cappellam, ubi illud aſſervari ſolet, genuflectent ambo: Antiſtes ſuper ligneo Scabello (quod genuflexorium vocitatur) ante Altare accomodato, panno viridi, ſeu violaceo pro qualitate temporum cooperto; appoſitis pulvinaribus ſuperius, & inferius. Præſes autem, vel Gubernator in alio genuflexorio ex latere Evangelii præparato, violacei ſemper coloris panno, ac pulvinaribus inſtructo; non in æquali linea, ſed per tranſverſum locato; ac tali forma, ut illud Archiepiſcopi, ſive Epiſcopi reſpiciat; Ad Præſidis autem, vel Gubernatoris dexteram erit Magiſtratus directo ordine ſuper pulvinaribus tantum genuflexus.

Poſt debitam Sacramenti venerationem, præſtituto jam ordine procedetur ad Altare majus: Parum diſtans ab eo Archiepiſcopus, ſive Epiſcopus, mutuis conſalutationibus ſeſe dividet a Præſide, vel Gubernatore, qui dum ille iterum oraturus ad ſuum faldiſtorium, ut in eo procumbat, acceſſerit, petet & ipſe Reſidentiam ſuam hacce ſub forma compararam.

Prope, & inter Solium Pontificale, ac immobile conſuetum ſcamnum pro Magiſtratu, conſtituetur ſuppedaneum, unicus nempe ligneus gradus, in cujus planitie decens Sedes Cameralis collocabitur. A tergo autem ipſius Sellæ attolletur Poſtergale non prælatum palmorum ſeptem aut octo, nec latum magis quam ſex, quod panno coloris violacei, nulla auri, argentive textura, ſive ornatu diſtincto contegetur. Ante præfatam ſedem congruum inſuper apponetur genuflexorium, tapete, & pulvinaribus enunciati violacei coloris non abſimiliter ſtratum, ſuper quo Præſes, aut Gubernator queat ſubmittere genua. Haud tamen ſtabilis unquam, fixaque detinebitur inibi hujuſmodi Reſidentia, ſed ſicut opportune apponenda, quoties Præſes, vel Gubernator ſacris erit interfuturus actionibus, ita ſingulis vicibus illico removenda, Functionibus ipſis expeditis.

Quando pro Concionibus commodius audiendis, Archiepiſcopo, vel Epiſcopo diſcedendum erit a ſua pontificali Cathedra fixa, ut propiorem locum e conſpectu ſuggeſti comparatum adeat; tunc, ſi pro ipſo Archiepiſcopo, ſeu Epiſcopo ſolium cum umbella fuerit ibidem erectum; pariter, & pro eodem Præſide, ſeu Gubernatore ſupradeſcriptum Poſtergale cum gradu, & ſella præſtabitur. Si autem Baldacchinum nequaquam fuerit Antiſtiti exhibitum, tali caſu parabitur abſque poſtergali dumtaxat ſella, alteri Antiſtitis prorſus uniformis, ac ſimilis.

Quoniam vero juxta diverſas locorum con-

conſuetudines contingere poteſt, ut ſeorſum ab Archiepiſcopo, aut Epiſcopo, vel ipſo etiam aſtante, Præſes, ſeu Gubernator, Divinis cum Magiſtratu interfuturus, ad aliquam Eccleſiam a Cathedrali, ſeu Metropolitana alienam divertere debeat: in hac etiam erit tunc præfata Reſidentia pro Præſide, vel Gubernatore comparanda, modo ſit in illa pariter erectus, & comparatus Thronus Pontificalis pro Archiepiſcopo, ſive Epiſcopo; adeout, non erecto Pontificali Solio, neque Reſidentia unquam ſit attollenda.

Ea tamen uti poterit Præſes, vel Gubernator, quoties alicujus Theſis diſceptationi, aut literariis luſibus, conſimilibuſque publicis actibus, tamquam præcipuus & principalis Patronus, præerit, licet eo tempore nec appoſitus, nec apponendus unquam ſit Thronus pro Archiepiſcopo, ſeu Epiſcopo.

Poſt exactas ſacras Functiones, quibus una cum Archiepiſcopo, ſive Epiſcopo cappa induto aſtiterit Præſes, vel Gubernator, repetendo auguſtiſſimi Sacramenti Altare pro fundendis in gratiarum actionem novis precibus ante illud, quidquid de primo acceſſu ſtatutum fuit, ad unguem ſervabitur. Nullatenus tamen in diſceſſu ſinet Archiepiſcopus, ſeu Epiſcopus, ſe a Præſide, vel Gubernatore rurſus perduci uſque ad januam proprii Palatii, ſed ab illo commeatum accipiet in limine ipſius Eccleſiæ.

CAPUT QUINTUM.

De Thure, ac Pace, Præſidi, ſeu Gubernatori, aut Vice-Legato deferendis: ac inſuper de loco eorum, pro accipiendis Candela, Cineribus, & Palma; nec non de adoratione Crucis Feria ſexta in Paraſceve.

CIrca Thus, & Pacem omnimode ſervabitur diſpoſitio Cæremonialis Epiſcoporum, & Præſes, vel Gubernator, ſive Vice-Legatus nunquam erit thurificandus a Presbytero, Archiepiſcopo, ſive Epiſcopo Aſſiſtente, qui Antiſtitem ipſum in Veſperis officium facientem, aut iis, vel ſolennibus ab alio celebratis Miſſis, apud Solium aſtantem thurificavit: Sed duplici ductu ipſum Præſidem, ſeu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, poſt tres Canonicos in eodem Solio aſſiſtentiam Archiepiſcopo, vel Epiſcopo exhibentes, atque una cum eo individuum corpus efformantes, ſolum debebit incenſare Miniſter ille, cui ſubindè cæteros Canonicos de Choro, licet ſaeris inducos paramentis, inerit onus thurificandi. Et iſte modus, & ordo, quoad locum, & Perſonam, ſervabitur in delatione Pacis: Eam etenim Præſes, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, recipiet ab eo, qui diſtributurus mox erit illam enunciatis Canonicis in Choro exiſtentibus.

Candelam in die Purificationis, & Palmam in diſtributione earum, Præſidi, ſeu Gubernatori, aut Vice-Legato dabit ipſemet Archiepiſcopus, ſive Epiſcopus; ſtatimac, propria recepta, alteram reddiderit digniori Canonico parato, a quo ipſe ſuam prius receperat. Præſes autem, aut Gubernator, ſeu Vice-Legatus, cum aſcenderit ad Archiepiſcopum, vel Epiſcopum, ut ab illo Candelam, ſeu Palmam accipiat, non genuflectet, ſed ſtans ipſam capiet cum debitis oſculis tum illius, tum manus Archiepiſcopi, ſive Epiſcopi eam ſibi porrigentis. N. II.

Stans pariter recipiet Cineres ab Archiepiſcopo, vel Epiſcopo, poſtquam hic eos impoſuerit Canonico in illa die Miſſam cantaturo.

Feria ſexta in Paraſceve, non celebrante Epiſcopo, Præſes, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, ad Canonici Officium facientis ſiniſtram incedendo, ad adorandam Crucem procedet. Epiſcopo vero celebrante, ibit immediate poſt eum, ante omnes Dignitates, & Canonicos.

CAPUT SEXTUM.

De generali Communione Feria quinta in Cœna Domini, quoad habitum, locum, & ritum Præſidis, ſeu Gubernatoris, vel Vice-Legati.

QUando Præſes, aut Gubernator, vel Vice-Legatus ſit in Sacro Presbyteratus, ſeu Diaconatus ordine conſtitutus; quia multum decet, & convenit, ut cum aliis eo die communicet; adventante Communionis tempore, Cottam ſuperinduet Rocchetto, cum Stolam ſumere, & a Collo, vel ab humero ſiniſtro pendentem etiam habere debeat. Communionem primus omnium accipiet, & manum Archiepiſcopi, ſive Epiſcopi ante illam oſculabitur.

Si autem neutro fuerit charactere inſignitus, cunctorum primus pariter ad communicandum procedet, Rocchetto, & Mantelletto tantummodo indutus.

CAPUT SEPTIMUM.

De mutuis reverentiis inter Eccleſiarum Antiſtites, & Præſidem, ſive Gubernatorem, aut Vice-Legatum: deque ſalutatione Concionatoris erga alterutrum.

POntificalis ſalutatio regulariter inter ſacras actiones in eo conſiſtit, ut manu aperta ſingulis benedicat: nihilominus, ut a communi cæterorum Fidelium cœtu, velut filiorum ſpiritualium Antiſtiti ſubjectorum diſtinguatur Præſes, ſive Gubernator, vel Vice-Legatus: ſicut erga Canonicos ſervari jubet Cæremoniale Epiſcoporum *Libro primo Capite decimo octavo*; oportebit, ut Archiepiſcopus, ſeu Epiſcopus capitis inclinatione Præſidem, vel Gubernatorem, aut Vice-Legatum ſalutet, quoties ad ſedem ſuam aſcendere, ſeu ab illa deſcendere incipiet; eique Præſes, ſive Gubernator, vel Vice-Legatus cominus bireto depoſito aſſurgens mutuam rependet ſalutationem, caput ſimiliter inclinando.

Verum enim vero in hujuſmodi conſalutationibus exequendis, regula a laudato Epiſcoporum Cæremoniali eodem in capite deſignata omnino erit attendenda, videlicet; ut, dignitate gradus minime attenta, ſed præ oculis actionis modo, & commodo dumtaxat poſito, reverentia ſemper fiat *primo ei, a quo diſcedetur, & ultimo ei, ad quem itur; nullo habito reſpectu quis eorum ſit major*. Sicque quælibet præeminentiarum, & præcedentiarum diſcrepantia, quæ forſan Canonicos inter, &

enun-

N.II. enunciatos Præſules fuiſſet unquam exorta, prorſus dirimetur.

Quos quidem reverentiales mutuos actus omittere neceſſe erit in Matutinis Tenebrarum, per integram Feriam ſextam in Paraſceve, ac Sabbato Sancto, uſque ad ſolemnem Miſſam exclusive: Sicut etiam in ſingulis Mortuorum Officiis, quæ obvenire fortaſſe poterunt. Conſentaneum quippe hoc erit legi, & praxi uſque adhuc ſervatæ, abſtinendi in præfatis conventibus etiam a benedictionibus tum ſolemnibus, tum privatis, & Cleri inferioris, & Populi circumſtantis, utpote quæ ſunt actus poteſtatis, & ſollemnitatis, luctuoſis hiſce actionibus repugnantes.

Concionator vero ſalutationem hujuſmodi nunquam prætermittet, ſive eadem Feria ſexta in Paraſceve ſermonem de Paſſione, ſive de laudibus alicujus Defuncti poſt mortualem Miſſam ſit facturus: prout in præcitati Cœremonialis Epiſcoporum Libro ſecundo, Cap. 11., & 25. ſuper utroque caſu decernitur: Et ideo poſt illam primo loco debitam Epiſcopo, vel Archiepiſcopo, ſpeciatim verſus Præſidem, ſeu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, reverentiam aliam ſemper faciet.

CAPUT OCTAVUM.

Præſidi, vel Gubernatori in inceſſu variatur locus, quando Epiſcopus, vel Archiepiſcopus fuerit ſacris Paramentis indutus.

QUod in ſuperiori capite tertio ſtabilitum fixumque fuit circa locum Præſidis, ſeu Gubernatoris accedentis cum Epiſcopo, ſive Archiepiſcopo ad Eccleſiam, & ab Altari auguſtiſſimi Sacramenti divertentis ad principem Aram, ut ſcilicet ad ſiniſtram ipſius Antiſtitis incederet, eſt ſolummodo intelligendum, quando Archiepiſcopus, vel Epiſcopus fuerit ſola Cappa Pontificali indutus. Nam de cætero, ſi ſacris indumentis exornatus proceſſerit, ſive ut Deo ſacrificium offerat, ſive publicis ſollemnibuſque ſupplicationibus cum Pluviali interſit, ibit Præſes, aut Gubernator in habitu ſuo ordinario, hoc eſt Mantelletto ſupra Rochettum, non amplius ad ſiniſtram, ſed immediate poſt Archiepiſcopum, ſeu Epiſcopum.

CAPUT NONUM.

De Archiepiſcopi, ſive Epiſcopi deſcenſu in Eccleſiam per Scalam interiorem, & privatam Portam.

SI ob aeris intemperiem, aut peragendarum Functionum qualitatem, ſeu ob aliam quamcumque cauſam, aptiorem commodioremque judicaret Antiſtes deſcenſum in Metropolitanam, ſeu Cathedralem, tam obeundi gratia omnes illas ſacras actiones a Cœremoniali circumſcriptas, quam alias ab eo minime definitas, per Scalam interiorem Palatii in ipſammet Eccleſiam porrigentem; Præſidis, aut Gubernatoris tunc erit, præſtituta ſub hora, una cum Magiſtratu ad eam accedere, & in illa Antiſtitem jam cappa indutum deſcendentem officioſis verbis excipere, ac ſubinde comitari, prout ſupra fuſius explicatum eſt. Quæ quidem obviatio a ſolo etiam Magiſtratu erit explenda, Præſide, aut Gubernatore abſente.

CAPUT DECIMUM.

Quo accedere debeat Magiſtratus, ut Archiepiſcopo, ſeu Epiſcopo inſerviat, abſente Præſide, vel Gubernatore; ac generatim de loco illius in inceſſu, adſit vel abſit Præſes, aut Gubernator.

MAgiſtratus ſæcularis, quotieſcumque legitimo impedimento detentus abfuerit Præſes, vel Gubernator, non ad oſtium Epiſcopii tantum, ſed ſuperius aſcendere debebit in Aulam, ſeu Cubiculum ab Archiepiſcopo, vel Epiſcopo ad hoc deſtinatum: Atque ibi præſtolari, ut eum, poſtquam fuerit opertus Cappa, progredientem ad Eccleſiam comitetur, & deducat; procedet autem immediate ante illum, ſit quidem præſens, aut abſens Gubernator, aut Præſes.

Quod ſi fuerit Archiepiſcopus utens Cruce, tunc Magiſtratus ibit immediate ante ipſam Crucem. Nullus enim inter eam, & Archiepiſcopum incedere debet, cum ſit peculiare ipſius inſigne.

CAPUT UNDECIMUM.

Quod ſi Archiepiſcopus, vel Epiſcopus Cardinalitia præſtet dignitate?

SI Archiepiſcopus, ſive Epiſcopus non pontificali dumtaxat refulgeat poteſtate, ſed præter hanc Cardinalatus ſuperemineat dignitate, quoties Eminentia Sua erit deſcenſura in Eccleſiam, tempeſtive Præſes, aut Gubernator aderit in ejus Aula, ſeu Cubiculo præſignato, ut in illius obſequiis comitatuque ſit, cum progredietur: & tunc præeunte omnino Magiſtratu, permittet Cardinalis, ipſum Præſidem, aut Gubernatorem ad ſui ſiniſtram incedere.

In limine Eccleſiæ, poſtquam Cardinalis Epiſcopus, ſeu Archiepiſcopus luſtrali ſe aqua ſignaverit, aſperſorium tangendum porriget Præſidi, vel Gubernatori, qui deinde apud auguſtiſſimi Sacramenti aram genuflectet ſuper unico tantum pulvinari, quod ei præſtabitur in terra poſt Eminentiam Suam in conſueto genuflexorio procumbentem.

Poſtergali prorſus amoto, Reſidentia pro ipſo Præſide, vel Gubernatore apud Altare majus relinqui poterit quoad cætera ornatus genera, prout in capite quarto deſcribitur.

Si audiendi cauſa Conciones exegerit commoditas, ut pro Cardinali alius aptetur locus ſermocinaturo propinquior: Eminentiæ Suæ præſtanda quidem erit prænobilis Sedes ſupra ligneum gradum tapete contectum, non omiſſo, ut deſuper dependeat Baldachinum. At Præſidi, ſive Gubernatori nil aliud, quam inferior Sella ſuper nudo pavimento, & aliquantulum poſt illam Cardinalis locata, exhibebitur.

Conſueta Concionatoris reverentia unice ad ipſum Cardinalem dirigetur: Quod generatim, & univerſe ab aliis etiam, ſermonem quacumque de cauſa habentibus, præſente Cardinali erit inconcuſſe adimplendum.

Sacris actionibus expeditis, niſi aliter Archiepiſcopo, ſeu Epiſcopo Cardinali viſum fuerit, & Præſes, vel Gubernator, & Laicus Magiſtratus Eminentiam Suam iterum comitabuntur.

buntur ad Cameram uſque, ſive Cubiculum, unde procedentem ſuſceperant.

NUM. III.

Ad Conſtit. LXXII. fol. 142.

SYNOPSIS

Decretorum Congregationis Lauretanæ.

Adminiſtratio Bonorum, Pecuniarum &c.

ADMINISTRATIO Bonorum, Pecuniarum, aliorumque effectuum relictorum, vel Capitulo, vel cuilibet de dicto Capitulo, vel Inſervientibus Eccleſiæ, aut Altaribus, pro Cappellaniis, & Legatis Miſſarum, ſive ad tempus, ſive perpetuo, etiam de Jurepatronatus Laicorum, ſpectat ad ipſum Sanctuarium, & per ipſum ad Gubernatorem. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Marzo* 1700., *e* 25. *Agoſto* 1717.

Armorum Cuſtodes.

Sex Armorum Cuſtodes, vulgo *Armaroli*, ſunt ſubjecti Parocho Almæ Domus, a quo ipſis Sacramenta ſunt adminiſtranda. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 18. *Febraro* 1704.

Avunculi vero dictorum Armorum Cuſtodum licet cohabitent cum Nepote, non ſunt ſubjecti dicto Parocho Almæ Domus, cum non poſſint dici de Familia Nepotum exempta. *ibidem.*

Artifices, & Profeſſores.

Artifices, & Profeſſores quicumque inſervientes Almæ Domui intra annum in eorum Profeſſionibus, non tamen continuo, ſed juxta Sanctuarii neceſſitatem, abſque conſtitutione annui ſalarii, licet Litteris patentalibus Almæ Domus cum inhibitione fuerint muniti, non gaudent exemptione a juriſdictione Epiſcopi. *Dub.* 15. *ex* 33. *concordat. Anno* 1734.

Arx Eccleſiæ.

Arx Eccleſiæ Lauretanæ exiſtens ſupra dictam Eccleſiam, ubi ſunt Manſiones Clericorum Sacriſtiæ, & Inſervientium Miſſarum, & Lampadariorum, non eſt ſub Ditione Epiſcopi, itaut poſſit ab eo viſitari jure ordinario quoad Clericos Sacriſtiæ, & dictos Inſervientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato. *Dub.* 6. *ex* 33.

Janua dictæ Arcis erit omnino claudenda, ne Manſiones ejuſdem accomodentur, ut moris eſt, illis, qui confugiunt ad Eccleſiaſticam Immunitatem. *Ibidem ut ſupra.*

Adminiſtratio Sacramentorum. *Vide* Baptiſma, Euchariſtia.

Affictuarii. Vide Coloni exempti.

Altare Sanctiſſimi Sacramenti. *Vide* Viſitatio.

Alumni Collegii Illyrici. *Vide* Collegium.

Baldachinum.

Neque Epiſcopo, neque Gubernatori licet uti Baldachino intra limites Palatii Almæ Domus. *Reſolut.* 2. *Decembris* 1729.

Baptiſma.

Baptizare Infantes Confluentium, & eorum Cadavera tumulare, ſpectat ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 2. *Decembre* 1717.

Parocho Sanctuarii ægrotanti licet ſui loco deputare Sacerdotem ſibi beneviſum, ex approbatis tamen ab Epiſcopo, pro adminiſtratione Sacramenti Baptiſmatis. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 24. *Agoſto* 1705.

Si contingat, Cappellano Almæ Domus cum Nepote convivente, Filiam ex ipſo Nepote naſci, baptizanda erit a Parocho dictæ Almæ Domus, licet Pater, & reſpective Nepos litteras patentales Epiſcopi haberet. Litteræ enim patentales Epiſcopi non poſſunt æquivalere Litteris patentalibus dictæ Almæ Domus. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 20. *Gennaro* 1740.

Bona. Vide Adminiſtratio Bonorum.

Breve pro aperienda Capſula Eleemoſynæ. *Vide* Eleemoſynæ.

Campanarius, ſeu Pulſator Nolarum.

Ad Epiſcopum, uti Delegatum, ſpectat privative ordinatio pulſandi Campanas pro ſigno canendi Litanias in quocumque Sabatho de ſero, & in quacumque Feſtivate Beatæ Mariæ Virginis, & earum Vigiliis. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 6. *Settembre* 1698. *Reſolut. ad Dub.* 5. 17. *Aprilis* 1708.

Licet autem Epiſcopo in parte Palatii, ubi reſidet apud Lauretum, uti Campanula ad uſum proprium tantum. *Reſolut.* 2. *Auguſti* 1729.

Qui habent Officia Almæ Domus, ſed ea exercent per interpoſitas Perſonas, veluti Pulſator Nolarum, Cantinerius, & ſimiles, frui debent exemptione tam ipſi, ut Officiales, quam eorum Subſtituti, dummodo facultas exercendi per ſubſtitutum fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub.* 17. *ex* 33.

Cancellaria, Cancellarius.

Epiſcopus procedens jure delegato, debet uti Cancellario Sanctuarii, nec ſufficit, ſi emolumenta omnia, quæ alias ad ipſum ſpectarent, ipſi relinquat. *Lettera a Monſignor Governatore li* 16. *Maggio* 1701., *Dub.* 7. *ex* 33.

Epiſcopus aliquando, & attenta aliqua ſuſpicione, poterit, prævia licentia Sacræ Congregationis Lauretanæ, in cauſis contra Privilegiatos Almæ Domus uti ſuo Cancellario in examinandis Teſtibus pro ſumendis, & caprivandis indiciis, dummodo tamen dicta examina Teſtium reproducantur per acta Cancellariæ Almæ Domus, antequam Reus conſtituatur, & Proceſſus per eadem Acta Cancellariæ Almæ Domus proſequatur, *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 28. *Febraro* 1701. *Dub.* 8. *ex* 33.

Digitized by Google

N.III. Item poterit Cancellarius Almæ Domus compelli ab Epiſcopo ad conficiendum Inventarium omnium Proceſſuum, Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, & Criminalium, Actorum, & aliarum Scripturarum factarum, & reſpective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Epiſcopo tanquam Delegato Apoſtolico, vel ejus Vicario, ad effectum aſſervandi dictum Inventarium in Archivo Epiſcopali ad formam noviſſimi Concilii Romani, & Conſtitutionis Benedicti XIII., & in caſu renitentiæ, compellendus erit a Sacra Congregatione *Dub.* 10. *ex* 33.

Epiſcopus vero teneatur regiſtrare in Cancellaria Almæ Domus tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Litteras teſtimoniales. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 11. *Marzo* 1704.

Candelæ, Cera.

Benedictio Candelarum in Solemnitate Purificationis eſt facienda, juxta ſolitum, in Eccleſia Lauretana, non autem in Sancta Cappella. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 28. *Gennaro* 1720.

Quando in Eccleſia Lauretana de ordine Epiſcopi fit Communio Generalis, vel fit aliqua Proceſſio, aut Expoſitio Sanctiſſimi Sacramenti ad implorandum Divinum Auxilium pro neceſſitatibus Populi, vel Eccleſiæ Catholicæ, debent a Miniſtris Almæ Domus ſubminiſtrari Ceræ, & alia neceſſaria pro ſupradictis Functionibus explendis. *Dub.* 2. *ex* 33.

Cantores, Muſici, Magiſter Cappellæ, Organiſta.

Muſicis, & Cantoribus ſe abſentare petentibus a ſervitio Eccleſiæ ad breve tempus, ob aliquod eorum negotium, concedenda eſt licentia ab Epiſcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato, non autem a Gubernatore. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698., e 28. *Giugno* 1700. *Dub.* 4. *ex* 33.

Ad Epiſcopum pariter, privative quoad Gubernatorem, ſpectat præſcribere Ordines Magiſtro Cappellæ, Cantoribus, & Organiſtæ, circa ſervitium Chori, & Functionum Eccleſiaſticarum. *Dub.* 3. *ex* 33.

A Gubernatore vero danda eſt poſſeſſio Magiſtro Cappellæ, & Organiſtæ, poſt eorum deſtinationem, in ſequelam Litterarum patentalium, quas ipſe de mandato Sacræ Congregationis expedire ſolet. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 28. *Febraro* 1701. *Vide* Punctaturæ.

Cappellanus, Cappella, Cappellania.

Cappellanus Vivaldus eſt ſubjectus, una cum Fratre, & tota Familia ſecum vivente, Parocho Almæ Domus. *Reſol.* 19. *Septembris* 1710.

Inſtitutio Præſentati ad Cappellaniam Domus Farſettæ, reſervata tempore fundationis Cardinali Protectori, ſpectat ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 19. *Decembre* 1710.

Epiſcopo competit facultas ingrediendi in Sacram Cappellam cum Mozzetta, & Rocchetto detecto, nec non benedicendi Populo jure delegato. *Reſol.* 10 *Julii* 1731.

Non licet autem ipſi Epiſcopo die Præſentationis Beatæ Mariæ Virginis, & aliis diebus, quibus Miſſa cantari ſolet in Sacra Cappella, illam canere in Eccleſia. *Lettere a Monſignor Veſcovo* 28. *Novembre* 1701. 10. *Gennaro* 1702.

Cappellanus poſſeſſor Cappellaniæ Micucci, cujus nominatio ſpectat ad Venerabilem Societatem Sanctiſſimi Roſarii Laureti, Epiſcopo ſubjectam, gaudet exemptione, ex quo deſtinatos proventus prædictæ Cappellaniæ recipit ab Alma Domo uti hærede ſupradicti Micucii. *Dub.* 21. *ex* 33.

Carceres.

Perſonæ, quæ carcerantur de mandato Epiſcopi, vel ejus Vicarii procedentis jure delegato, detineri debent in Carceribus Almæ Domus, ad excluſionem illarum ipſius Curiæ Epiſcopalis. *Dub.* 9. *ex* 33.

Cauſa.

Non poteſt Gubernator, attento privilegio Sanctuarii, trahendi ad ſuum Tribunal omnes cauſas tam activas, quam paſſivas ejuſdem Almæ Domus, procedere in Cauſis activis motis a Miniſtris, & Exemptis Almæ Domus contra Eccleſiaſticos non privilegiatos; id autem ſpectat ad Epiſcopum jure ordinario. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Marzo*, 1700. *Reſol.* 10 *Luglio* 1731. *Dub.* 25. *ex* 33.

Quo vero ad Cauſas tam activas, quam paſſivas, in quibus agitur de intereſſe Almæ Domus, ſpectare debent privative ad Gubernatorem. *dict. Dub.* 25. *&* 33.

Spectat autem ad Epiſcopum, jure tamen delegato, cognoſcere Cauſas activas motas a Miniſtris, & exemptis Almæ Domus contra Eccleſiaſticos privilegiatos, niſi agatur de iis, quæ reſpiciunt eorum Miniſterium, in quibus ſubeſſe debent Gubernatori. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Marzo*, e 26. *Aprile* 1700

Inſtantia Cherubinorum, & Fratrum Alexandrinorum petentium, eorum Cauſam contra Sanctuarium coram Epiſcopo agitatam, & a Gubernatore reaſſumptam, iterum committi Epiſcopo, aut pro ea deputari Judicem in Curia Romana, rejecta fuit, ne inferretur præjudicium privilegiis ejuſdem Sanctuarii. *Lettere a Monſignor Governatore* 11. *Maggio* 1699.

Coadjutores.

Coadjutores Officialium Almæ Domus gaudent & ipſi exemptione, dummodo Coadjutoria fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub.* 18. *ex* 33.

Collegium Illyricorum.

Conceſſio Dimiſſorialium Alumnis Collegii Illyrici, & reliqua omnia concernentia eorum ordinationem, ſpectat privative ad Epiſcopum. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 9. *Febraro* 1699.

Quo-

Quoad Convictores vero ejuſdem Collegii, Epiſcopus procedit jure ordinario. *Lettera a Monſignor Governatore* 30. *Agoſto* 1700.

Ordinatio Alumni dicti Collegii eſt etiam licita, non obtentis Literis Dimiſſorialibus Epiſcopi Lauretani. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 4. *Aprile* 1709.

Concurſus.

Concurſus pro Cura Almæ Domus committitur per Sacram Congregationem Epiſcopo, & firmatur, Curatum eſſe perpetuum, & non ad nutum amovibilem. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatori* 28. *Giugno* 1700.

Intimatio Concurſus pro Eccleſia Parochiali Almæ Domus facienda eſt ab Epiſcopo jure delegato, & Acta Concurſus tranſmittenda ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 29. *Ottobre* 1729.

Concurſui tamen non eſt neceſſe, quod Delegatio & inferatur, & indicetur peculiariter, cum habeatur vigore Bullæ. *Reſol.* 20. *Decembris* 1729.

Acta Concurſus Parochialis referuntur in Sacra Congregatione, & per Vota fit electio *ibidem*.

Confirmatio.

Epiſcopus, qui Sacramentum Confirmationis conferre poteſt ſubditis ordinario jure, exemptis vero delegato, ad hoc ut dicti ordinarii, & delegati juris differentia eluceſcat, declarare debet in actu Collationis per Acta Cancellariæ Gubernii, quoad Exemptos ſe procedere jure delegato: non tenetur tamen Exemptorum Nomina deſcribere in dicta Cancellaria. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 24. *Agoſto* 1705.

Confluentes.

Expreſſione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui juxta litteram Conſtitutionis Innocentianæ §. *Ac primo quidem*, a juriſdictione Epiſcopi eximuntur, non comprehenduntur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent ultra decem dies. *Lettera a Monſignor Governatore* 8. *Gennaro* 1738. *Dub.* 13. *ex* 33.

Hinc Confluentes illi, qui a Birruariis Epiſcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus ſuſpectis, Fures, aliique quomodolibet, gaudent privilegio confluentiæ, dummodo captura ſequatur intra decem dies ab illorum adventu. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 8. *Ottobre* 1713. *Dub.* 14. *ex* 33.

Quoad dictos tamen Delinquentes, Conſcientia Gubernatoris oneratur eos puniendi prout de jure; additis pœnis arbitrio Sacræ Congregationis, & Summi Pontificis, in caſu omiſſionis, *d. Dub.* 14. *ex* 33. *Cætera Vide* Licentiæ.

Conſtitutio.

Conſtitutio San. mem. Innocentii XII. nihil innovat quoad juriſdictionem privativam in Conſtitutione Sa. me. Pauli V. conceſſam Gubernatoribus in Cauſis activis, & paſſivis Sanctuarii, contra Debitores, & Poſſeſſores bonorum ipſius Sanctuarii. *Lettera a Monſignor Governatore* 7. *Agoſto* 1699. N.III.

Minores Conventuales.

Quatuor ex Patribus Minoribus Conventualibus, qui ſunt Cappellani addicti ſervitio Sanctuarii, ex gratia ipſis conceſſa a clar. mem. Cardinali Alterio Protectore, juxta Conſtitutionem San. mem. Pauli V., ſubſunt ſolum delegatæ Juriſdictioni Epiſcopi. *Lettere a' Monſignor Veſcovo, e Governatore* 3. *Ottobre* 1702.

Nomina tamen dictorum quatuor Patrum, & aliorum Regularium ſimilibus Cappellaniis fruentium, ſcribenda ſunt in Rollo, & in Tabella, ſicuti Nomina cæterorum Cappellanorum, & hoc ita, ut uno ex ipſis quomodolibet deficiente, Nomen alterius in ipſius locum ſubrogati, deſcribatur. *ibidem ut ſupra*.

Sanctæ Crucis Lignum.

Lignum Sanctæ Crucis, quod ſervatur in Cappella, occaſione alicujus particularis Proceſſionis ab Epiſcopo indictæ, ſubminiſtrari debet, ad effectum illud exponendi in Altari Sanctiſſimæ Annunciationis, illudque proceſſionaliter deferendi per Civitatem, & cum illo Populum benedicendi. *Dub.* 2. *ex* 33.

Cuſtodes.

Cuſtodes omnino obedire tenentur ſine ulla exceptione licentiis ab Epiſcopo conceſſis Confluentibus, & Diœceſanis ſe muniendi Euchariſtia in Sacra Cappella, & Epiſcopo conceditur facultas procedendi contra ipſos inobedientes, & creſcente contumacia, ab officio removendi; hac tamen adjecta lege, quod ante remotionem, de voluntate Epiſcopi ſuper hoc certior reddenda ſit Sacra Congregatio. *Lettere a' Monſignori Veſcovo e Governatore* 19. *Novembre* 1699., *e* 28. *Giugno* 1700.

Cæremonia. Vide Miſſa

Cantinerius. Vide Campanarius.

Concurſus. Vide Edicta.

Sacra Congregatio. Vide Juriſdictio, Solitum, Sede vacante.

Curatus. Vide Parochus, Concurſus, Edicta.

Cuſtodes. Vide Licentiæ.

Deputatio.

Deputatio trium Cuſtodum Sacræ Cappellæ, duorum Sacerdotum Lampadariorum, duorum Miniſtrorum Cappellæ Sanctiſſimi Sacramenti, Miniſtrorum Sacriſtiæ, ubi ſubminiſtratur Vinum, & Cera pro celebratione Miſſarum in Eccleſia Cathedrali, Campanarii, & Servientis pro pulſatione Campanarum, tam pro Sacra Cappella, quam pro Eccleſia Cathedrali, ſpectat privative ad Sacram Congregationem. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

N. III.

Dimiſſoriales.

Litteræ Dimiſſoriales Cappellanis, & Miniſtris Sanctuarii concedendæ ſunt ab Epiſcopo, jure delegato. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Marzo* 1700.

Gubernator vero debet in dictum finem exhibere Cancellariæ Epiſcopali notulam Cappellanorum, & Privilegiatorum. *Ibidem ut ſupra.*

Debitores Sanctuarii. Vide Conſtitutio.

Dimiſſoriales. Vide Collegium Illyricorum, Licentiæ.

Edicta.

Edicta ſuper obſervatione Feſtorum ſunt ex juribus Epiſcopi ordinariis quoad Subditos, quoad Exemptos vero ſunt juris delegati. *Lettera a Monſignor Governatore* 2. *Ottobre* 1703.

Si in Edictis non exprimatur auctoritas delegata, non obligant Curatum Almæ Domus. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 1. *Decembre*. 1704.

Edictum pro convocatione Concurſus Eccleſiæ curatæ Almæ Domus faciendum eſt ab Epiſcopo jure delegato, & per acta Cancellarii Almæ Domus. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 28. *Febraro* 1701.

Epiſcopus, neque uti Delegatus, valet, inconſulta Sacra Congregatione, Edicta affigere in Sacrario Sacræ Cappellæ, nuncupato *La Sagreſtia del Teſoro*, circa concernentia decentiam Sacrificii, tempus celebrandi, & ſimilia. *Reſol. ad Dub.* 4. 17. *Aprilis* 1708.

Eleemoſyna.

Ad formam Bullæ Innocentianæ, ſpectat ad Gubernatorem aperire Capſulas Eleemoſynarum; & ad ipſum dirigendum eſt Breve pro facultate ipſas aperiendi. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 20. *Decembre* 1700.

SS. Euchariſtia.

Ad formam Bullæ Pauli V., competit Epiſcopo facultas adminiſtrandi Populo, quotieſcumque voluerit, Sanctiſſimam Euchariſtiam ab Altari Sanctiſſimi Sacramenti. *Reſol. ad Dub.* 2. 18. *Agoſto* 1727.

Debet tamen idem Epiſcopus, ad evitandas confuſiones, ſuper hoc verbum facere cum Gubernatore. *Reſol.* 24. *Luglio* 1711.

Eccleſiaſtici. Vide Cauſæ.

Exempti, Exemptio. Vide Cappellanus, Cauſæ, Ordines, Status liber.

Exſtractio a Loco immuni. *Vide* Immunitas.

Familiæ. Vide Exemptio.

Exemptio.

Miniſtri, & gaudentes Literis patentalibus Sanctuarii, uni tantum Famulo exemptionem participare valent. *Lettera a Monſignor Governatore* 14. *Luglio* 1705. *&* *Dub.* 11. *ex* 33.

Piſtores conficientes Panem in Civitate Laureti pro Inſervientibus Almæ Domui, hoc eſt, qui panem conficiunt, quem Alma Domus Inſervientibus facit diſtribuere, gaudent exemptione; Non gaudent vero, qui conficiunt Panem venalem ad uſum publicum, & propriam utilitatem. *Dub.* 24. *ex* 33

Familiæ Servitorum, & Famulorum, qui inſerviunt Miniſtris, Officialibus, aliiſque Privilegiatis, non gaudent dicta exemptione. *Dub.* 11. *ex* 33.

Neque Famuli, aliique Inſervientes Patentatis Sanctuarii, in Cauponis, & Apothecis. *Dub.* 19. *ex* 33.

Neque commorantes continuo in Civitate Lauretana, & habentes Litteras patentales Quæſtuatorum, Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, & ſimilium, in eorum Patriis ab eadem Civitate diſtantibus. *Dub.* 20. *ex* 33.

Neque Coloni, & Affictuarii pro tempore exiſtentes in Prædio ſito in Territorio Lauretano, ſpectante ad Venerabilem Societatem Sanctæ Annæ Recineti, tamquam Emphyteutæ Almæ Domus. *Dub.* 22. *ex* 33.

Neque Coloni, & Affictuarii Venerabilis Societatis Laureti, exiſtentes in Prædio, quod ipſa Societas poſſidet uti Emphyteuta Almæ Domus. *Ibidem.*

Exercitia Spiritualia.

Occaſione Exercitiorum Spiritualium, conceſſa fuit Epiſcopo a Sacra Congregatione facultas exponendi Sanctiſſimum Sacramentum prima, & ſecunda Dominica Quadrageſimæ in Altari Sanctiſſimæ Annunciationis, & cum eodem benedicendi Populum. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 7. *Febraro* 1728.

Gabella.

Clerico Petro Philippo Riccardi convento a Gabellario Laureti pro Gabella Vini, decretum fuit, Cauſam ſpectare ad Epiſcopum, ipſique Epiſcopo injunctum, ut Sacram Congregationem ſuper hoc inſtructam redderet. *Lettera a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 10. *Luglio* 1699.

Hoſpitalarii.

Hoſpitalarii Hoſpitalis directi a Confratribus Sanctiſſimi Sacramenti, non ſpectantis ad Sanctuarium, ſubſunt ordinariæ Juriſdictioni Epiſcopi. *Lettera a Monſignor Governatore* 18. *Febraro* 1704.

Immunitas, ſeu Loca immunia.

Si contingat, Furtum committi in Sacra Cappella, & Furem confugere ad Loca immunia, extractio dicti Furis a dictis Locis immunibus ſpectat ad Epiſcopum, in reliquis procedit Gubernator. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698., e 23. *Febraro* 1732.

Juriſdictio,

Epiſcopus, vigore Bullæ Innocentianæ, eſt Delegatus perpetuus, nec eſt aſtrictus pro exercitio Juriſdictionis delegatæ recurrere ad Sacram Congregationem, ſalva tamen Superioritate ipſius Congregationis, & ſalva obe-

Digitized by Google

obedientia ab Epiſcopo eidem debita ad tramites ejuſdem Bullæ, *Dub.* 32. *ex* 33.

Juriſdictio in Cauſis Civilibus Militum ſubjectorum in Civilibus, & Criminalibus, Gubernatori, competit Epiſcopo cumulative cum Gubernatore. *Lettera a Monſignor Governatore* 8. *Gennaro* 1738.

Juriſdictio Cappellæ Sanctiſſimi Sacramenti deſtinatæ ad ſolam Sanctiſſimæ Euchariſtiæ adminiſtrationem, non ſpectat privative ad Epiſcopum. *Dub.* 3. 17. *Aprilis* 1708.

Inventarium. *Vide* Cancellaria.

Libri.

Epiſcopo competit facultas viſitandi libros Baptizatorum, Deſponſatorum, & Defunctorum Parochi Almæ Domus ad formam Bullæ. *Reſol. ad. Dub.* 4. 18 *Auguſti* 1727.

Non poteſt tamen idem Epiſcopus inſpicere libros, & inquirere circa adimplementum onerum Miſſarum, aliarumque Functionum Piarum. *Reſol. ad Dub.* 12. 17. *Aprilis*. 1708.

Licentiæ.

Epiſcopo, uti Delegato, privative competit licentias concedere Confluentibus, & Diœceſanis, ſeſe muniendi Euchariſtia in Sacra Cappella. *Dub.* 12. *ex* 33.

Et hoc etiam poſt diſceſſum trium Cuſtodum diſcedentium ab Eccleſia poſt abſolutum officium, id petentibus Confluentibus nobilioris conditionis. *Reſol. ad Dub.* 8. 17. *Aprilis* 1708.

Excepto tamen Gubernatore, ejuſque Familia. *Lettere, a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Competit etiam Epiſcopo, eodem jure delegato, approbare Dimiſſorias petentium licentiam celebrandi in dicta Cappella. *Reſol.* 13. *Februarii* 1731.

Licetque ulterius recognoſcere, an a Clericis, qui præſunt Sacriſtiæ dictæ Cappellæ, paritum ſit licentiæ a ſe imperitæ: *Lettere a' Monſignori Veſcovo, & Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Horam vero, & tempus aſſignare competit Miniſtris Sanctuarii. *Reſol.* 13. *Februarii* 1731.

Ad Gubernatorem privative ſpectat impertiri licentiam tam Confluentibus, quam Diœceſanis, ingrediendi in parva Sacra Cappella, ſeu Camino: *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698.

Pro cantandis Miſſis extraordinariis in Sacra Cappella cum invitatione Capituli, & Cleri, non debet præcedere licentia, vel aſſenſus Epiſcopi, antequam invitetur Capitulum; non poteſt tamen id peragi, nulla requiſita dicti Epiſcopi licentia. *Reſolut. ad Dub.* 11. 17. *Aprilis* 1708. Cætera *Vide* Cantores, & Cuſtodes.

Miſſa.

Epiſcopo auſcultanti Sacrum in Altari Sanctiſſimæ Annunciationis, vel in eo Sanctiſſimi Sacramenti, uti Delegato Apoſtolico, ſervari debent a Cappellanis Almæ Domus cœremoniæ ſervari ſolitæ in Miſſis, quæ celebrantur coram Epiſcopo in ſua Diœceſi: eadem pariter ſervari debent ab Inſervientibus, & ſignanter circa Evangelium porrigendum Epiſcopo ad oſculandum. *Dub.* 1. *ex.* 33. *Vide* Cappella.

Miniſtri. *Vide* Cauſa, Deputatio. Exemptio, Synodus.

Mons Pietatis. *Vide* Viſitatio.

Magiſter Cappellæ, Muſici. *Vide* Cantores.

Officiales.

Epiſcopus, ſive ejus Vicarius Generalis, procedens jure delegato tam in Cauſis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almæ Domus, tenetur uti Officialibus ipſius Almæ Domus, ad excluſionem illorum ſuæ Curiæ Epiſcopalis. *Lettere a' Monſignori Veſcovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698. *Dub.* 7. *ex* 33.

Ordines.

Epiſcopo non licet ordinare auctoritate delegata Exemptos Almæ Domus extra Eccleſiam Lauretanam. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 11. *Marzo* 1704. *Dub.* 10. *ex* 33.

Et ſervanda ſunt ab ipſo omnia, ex quibus dignoſci poſſit, in Ordinatione proceſſiſſe jure delegato. *Lettere a Monſignor Veſcovo* 9. *Settembre* 1719.

Ordinationes. *Vide* Cancellaria, Collegium Illyricorum.

Paramenta.

Epiſcopo, juxta Conſtitutionem San. mem. Pauli V., debetur uſus Paramentorum Eccleſiaſticorum, in ſuo Sacrario ſeparato aſſignandorum. *Dub.* 31. *ex* 33.

Non valet tamen ipſis Paramentis uti etiam in Functionibus explendis in Diœceſi Lauretana. *Ibidem*.

Neque licet Epiſcopo uti Sacris Suppellectilibus Almæ Domus, tempore Viſitationis; & ad mentem: Mens autem fuit, quod ſcriberetur Gubernatori, ut ratione urbanitatis ipſas ſuppellectiles tribueret dicto tempore. *Reſolut.* 13. *Februarii* 1731.

Epiſcopo pro devotione ſua celebrare volenti privatæ in Sacra Cappella, aut ſolemniter in Eccleſia cum Paramentis ab R. P. D. de Carolis donatis, & a Summo Pontifice benedictis; dicta Paramenta a Gubernatore ſubminiſtranda ſunt. *Lettera a Monſignor Governatore* 28. *Gennaro* 1720.

Parochus.

Functiones Parochiales in matrimonio contracto inter privignam Subſtituti Montis Almæ Domus, & Famulum Hoſpitalis Sanctuarii, ſpectant ad Parochum ejuſdem Sanctuarii. *Reſolut.* 14. *Septembris* 1722.

Adminiſtratio Sacramentorum, & tumulatio Cadaverum Sororis Aromatarii, Matris Muſici, & Matris Curati Sacræ Cappellæ, conviventium in eadem Domo cum iiſdem reſpective Officialibus, prævia revocatione contrariarum reſolutionum, firmatum fuit, ſpectare ad Parochum ejuſdem Sanctuarii. *Lettera a Monſignor Veſcovo* 10. *Gennaro* 1702.

Proclamationes Matrimonii Filiæ Promontiſtæ Sanctuarii, reſolutum fuit, faciendas eſſe

Digitized by Google

N.III. esse a Parocho ipsiutmet Sanctuarii; probationem vero Status liberi Contrahentium, per Acta Cancellariæ Almæ Domus; attento quod Promontista est Minister dictæ Almæ Domus, ideoque Filia est de Familia exempta: juxta Constitutionem San. mem. Pauli V. *Lettere d' Monsignori Vescovo, e Governatore* 16. *Gennaro* 1703.

Proclamationes, & exhibitio Fidei Status liberi Mulieris conviventis cum Fratre, qui non est Operarius stabilis, sed in dies conductus a Fabro lignario Almæ Domus, spectant ad Parochum Episcopalem: Mareschalli vero dictæ Almæ Domus, spectant ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a Monsignor Vescovo, ed al Paroco della Santa Casa* 1. *Febraro* 1721.

Declarata fuit nulla, & attentata tumulatio Cadaveris Filii Pastoris habentis Literas patentales Almæ Domus, facta per Parochos Episcopales de licentia Vicarii itidem Episcopalis, pendente inhibitione quoad hoc de nihil innovando, & demandata fuit restitutio emolumentorum Parocho Almæ Domus, *Lettera a Monsignor Vescovo* 3. *Luglio* 1737.

Confluentibus Peregrinis, & Forensibus, intra decem dies eorum adventus ad Almam Domum, administranda sunt Sacramenta per Parochum Almæ Domus, & funera peragenda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 29. *Maggio* 1737. Cætera *Vide* Baptisma, Armorum Custodes.

Pontificalia.

Episcopo Bussi concessa fuit ex gratia a Sacra Congregatione, die solemnis sui ingressus, facultas exercendi Pontificalia ad Altare Sanctissimæ Annunciationis. *Resol. ad Dub.* I. 18. *Augusti* 1727. Cætera *Vide* Solitum.

Pradella.

Nihil est innovandum quoad Pradellam, qua utitur Gubernator dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimæ Annunciatæ. *Lettera a Monsignor Vescovo* 11. *Febraro* 1711. *Dub.* 27. *ex* 33.

Præventio.

In captura Philippi Angeli Palmerii, resolutum fuit, Gubernatorem fuisse ab Episcopo præventum, & ideo confectionem Processus ad eundem Episcopum spectare, & Reum ipsius Curiæ Episcopalis Carceribus esse tradendum. *Lettera a Monsignor Vescovo* 10. *Luglio* 1699.

Punctatura.

Episcopus jure delegato tantum potest cogere Cantores ad retinendum Librum Punctaturarum, illasque solvendum in casu deficientiæ, ut practicatur in Patriarchalibus Urbis. *Dub.* 16. 17. *Aprilis* 1608.

Pecuniæ. Vide Administratio Bonorum.

Peregrini. Vide Confluentes.

Pistores Panis. Vide Exempti.

Possessores Bonorum Sanctuarii. *Vide* Constitutio.

Processio. Vide Candelæ, Lignum S. Crucis, Vicarii.

Proclamationes. Vide Parochus.

Sede Vacante.

Vacante Sede Lauretana, Sacra Congregatio subdelegat Vicarium Capitularem in concernentibus gubernium Spirituale Almæ Domus, secluso Gubernatore. *Lettera a Monsignor Governatore* 19. *Aprile* 1727.

Semestre scutorum viginti, quod Sanctuarium persolvit Episcopo partim pro stabulo, partim pro Coquina, decursum Sede Episcopali vacante, non debetur novo Episcopo. *Resol.* 2. *Augusti* 1729.

Solitum.

Solitum semper servandum est, & si aliqua prætensio insurgat, antequam quidquam innovetur, exhibenda est Sacræ Congregationi, & ejus resolutio expectanda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 28. *Novembre* 1701.

Solitum item servandum est quoad celebrationem Missarum in Pontificalibus ab Episcopo apud Altare Sanctissimæ Annunciationis.

Episcopo non licet, postquam Pontificaliter celebravit primas Vesperas Sanctissimæ Circumcisionis Domini, incedere cum Vestibus Pontificalibus, Pastorali, & Mitra, contra solitum, ad incensandum Altare Sanctissimæ Annunciationis, & Imaginem Beatissimæ Virginis in Sacra Cappella. *Lettera a Monsignor Governatore* 10. *Gennaro* 1733.

Status Liberi Fides.

Probatio Status liberi unius Fratris, qui aliunde habet unde vivat, licet sit Socius Mensæ duorum aliorum Fratrum exemptorum, facienda est coram Episcopo jure ordinario. *Lettera a Monsignor Vescovo* 1. *Marzo* 1700.

Synodus.

Licet Episcopo, occasione convocationis Synodi, vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almæ Domus, tam ad Concilium, quam ad reliquos actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum subditorum. *Dub.* 28. *ex* 33.

Licet etiam, facultate delegata, renuentes debitis pœnis compellere. *ibid.*

Econtra vero occasione Synodi promulgandæ in Ecclesia Lauretana, non tenentur Almæ Domus Ministri subministrare ea omnia, quæ necessaria sunt pro promulgatione. *Dub.* 29. *ex* 33.

Sacramenta. Vide Parochus.

Sacrarium. Vide Edicta.

Supellectiles Sacræ. *Vide* Paramenta.

Tumulatio Cadaverum. *Vide* Parochus.

Vicarius Generalis.

Vicarius Episcopi, in his, qui respiciunt exercitium Jurisdictionis delegatæ, non debet procedere uti Subdelegatus Apostolicus, sed uti Subdelegatus Episcopi. *Dub. ultimo ex* 33.

Licet Vicariis Generalibus Laureti, & Recineti, processionaliter cum Capitulis ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimæ Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi in Sacram Cappellam indutis Mantelletta supra Rocchettum, dummodo habeant privilegium utendi dictis Mantelletta, & Rocchetto. *Dub.* 3. *ex* 33.

Vi-

Digitized by Google

Viſitatio.

Epiſcopo competit facultas viſitandi Sanctiſſimum Sacramentum in ejus Altari, ad effectum recognoſcendi, an aſſervetur debita decentia, ac veneratione. *Dub.* 3. 18. *Auguſti* 1727.

Item viſitandi Sanctiſſimum Sacramentum, quod aſſervatur in Hoſpitali ejuſdemmet Almæ Domus, ac recognoſcendi libros, in quibus notantur Infirmi, & Defuncti ejuſmet Hoſpitalis, ibique facere abſolutionem Defunctorum occaſione ſuæ Viſitationis. *Dub.* 5. *ut ſupra.*

Non poteſt autem jure delegato Epiſcopus viſitare Montem Pietatis, ad ſolum effectum inquirendi, & recognoſcendi, an adimpleantur Legata, & alia opera pia cum onere a Particularibus relicta. *Dub.* 7. 17. *Aprilis* 1708. Cætera *Vide* Arx Eccleſiæ.

Vicarius Capitularis. *Vide* Sede Vacante.

DUBIA
A BENEDICTO XIV.
SUMMO PONTIFICE

Deciſa, & Reſoluta.

Primum Dubium.

AN Epiſcopo auſcultanti Sacrum in Altare Sanctiſſimæ Annunciationis, vel in eo Sanctiſſimi Sacramenti, uti Delegato Apoſtolico, ſervari debeant a Cappellanis Almæ Domus Cæremoniæ ſervari ſolitæ in Miſſis, quæ celebrantur coram Epiſcopo in ſua Diœceſi; Et an ab Inſervientibus eadem debeant ſervari, & ſignanter circa Evangelium porrigendum Epiſcopo ad oſculandum.

Reſolutio. Affirmative quoad utramque partem.

II. Dubium.

An quando in Eccleſia Lauretana de ordine Epiſcopi fit Communio generalis, vel fit aliqua Proceſſio, aut Expoſitio Sanctiſſimi Sacramenti, ad implorandum Divinum Auxilium pro neceſſitatibus Populi, vel Eccleſiæ Catholicæ, debeant a Miniſtris Almæ Domus ſubminiſtrari Ceræ, & alia neceſſaria pro ſupradictis Functionibus explendis, & præcipue Lignum Sanctiſſimæ Crucis, quod ſervatur in Sacra Cappella, occaſione alicujus particularis Proceſſionis, ad effectum illud exponendi in Altare Sanctiſſimæ Annunciationis, illudque proceſſionaliter deferendi per Civitatem; & an liceat in hujuſmodi Caſibus Epiſcopo, uti Delegato, cum Sanctiſſimo Sacramento, vel Ligno Sanctiſſimæ Crucis, ſolemniter Populo benedicere in eodem Altare Sanctiſſimæ Annunciationis, vel in eo Auguſtiſſimi Sacramenti?

Reſolutio. Affirmative in omnibus.

III. Dubium.

An liceat Vicariis Generalibus Laureti, & Recineti proceſſionaliter cum Capitulis dictarum ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Feſtivitate Sanctiſſimæ Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi proceſſionaliter, ut ſupra, in Sanctam Cappellam, induti Mantelletta ſupra Rocchettum? N. III.

Reſolutio. Affirmative, dummodo habeant.

IV. Dubium.

An Muſicis, & Cantoribus ſe abſentare petentibus, a ſervitio Eccleſiæ ad breve tempus ob aliquod eorum negotium, ſit concedenda licentia a Gubernatore, vel potius ab Epiſcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato?

Reſolutio. Negative quoad primam partem, & affirmative quoad ſecundam.

V. Dubium.

An ad Epiſcopum, privative quoad Gubernatorem, ſpectet præſcribere Ordines Magiſtro Cappellæ, Cantoribus, & Organiſtæ, circa ſervitium Chori, & Functionum Eccleſiaſticarum?

Reſolutio. Affirmative.

VI. Dubium.

An Arx Eccleſiæ Lauretanæ exiſtens ſupra dictam Eccleſiam, ubi ſunt Manſiones Clericorum Sacriſtiæ, & Inſervientium Miſſarum, & Lampadariorum, ſit ſub Ditione Epiſcopi, itaut poſſit ab eo viſitari jure ordinario, quoad Clericos Sacriſtiæ, & ſupradictos Inſervientes; quovero ad Lampadarios jure delegato?

Reſolutio. Negative: Sed cum Perſonæ in Dubio deſcriptæ non habitent in Arce, ſed Manſiones Arcis accomodentur illis, qui confugiunt ad Eccleſiaſticam Immunitatem, Januam Arcis eſſe omnino claudendam.

VII. Dubium.

An Epiſcopus, ſive ejus Vicarius Generalis Laureti, procedens jure delegato tam in Cauſis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almæ Domus, teneatur uti Officialibus Tribunalis Almæ Domus, ſeu potius uti valeat illis ſuæ Curiæ Epiſcopalis: Et quatenus affirmative quoad primam partem?

Reſolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad ſecundam.

VIII. Dubium.

An poſſit aliquando, & attenta aliqua ſuſpicione, uti ſuo Cancellario Epiſcopali in examinandis Teſtibus, pro ſumendis, & captivandis indiciis, dummodo tamen dicta Examina Teſtium reproducantur per acta Cancellariæ Almæ Domus, antequam Reus conſtituatur, & Proceſſus per eadem acta Cancellariæ Almæ Domus proſequatur?

Reſolutio. Affirmative, prævia tamen licentia Sacræ Congregationis.

IX. Dubium.

An Perſonæ, quæ carcerantur de mandato ſupradicti Epiſcopi, vel ejus Vicarii, procedentis jure delegato, detineri debeant in Carceribus Almæ Domus, vel potius in illis ipſius Curiæ Epiſcopalis?

Reſolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad ſecundam.

X. Du-

Digitized by Google

N. III.

X. Dubium.

An Dominus Cancellarius Almæ Domus poſſit ab Epiſcopo compelli ad conficiendum Inventarium omnium Proceſſuum Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, & Criminalium Actorum, & aliarum Scripturarum factarum, & reſpective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Epiſcopo, vel ejus Vicario, tanquam delegato Apoſtolico, ad effectum aſſervandi dictum Inventarium in Archivo Epiſcopali, ad formam noviſſimi Concilii Romani, & Conſtitutionis Benedicti XIII?

Reſolutio. Teneri, & in caſu renitentiæ, compellendum eſſe a Sacra Congregatione Lauretana.

XI. Dubium.

An juxta prætenſam diſpoſitionem Conſtitutionis ſan. mem. Pauli V. §. *Nihilominus*, privilegio Exemptionis a Juriſdictione Epiſcopi gaudere debeant Familiæ Servitorum, & Famulorum, qui inſerviunt Miniſtris, Officialibus, aliiſque Privilegiatis Almæ Domus?

Reſolutio. Negative: Nihil tamen eſſe innovandum quoad jus exemptionis conceſſum Miniſtris pro uno tantum eorum Famulo.

XII. Dubium.

An Epiſcopo uti Delegato Apoſtolico, privative competat licentias concedere Confluentibus, & Diœceſanis, ſeſe muniendi Euchariſtia in Sacra Cappella?

Reſolutio. Affirmative.

XIII. Dubium.

An ſub expreſſione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui, juxta Litteram dictæ Conſtitutionis Innocentianæ §. *Ac primo quidem*, a juriſdictione Epiſcopi eximuntur, comprehendantur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent per plures dies: Et quatenus affirmative, per quantum temporis durare debeat privilegium Confluentiæ?

Reſolutio. Quoad primam partem negative; & quoad ſecundam, privilegium confluentiæ durare per decem dies.

XIV. Dubium.

An hujuſmodi privilegio Confluentiæ gaudeant Confluentes illi, qui a Birruariis Epiſcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus ſuſpectis, Fures, aliique quomodolibet Delinquentes?

Reſolutio. Affirmative, dummodo captura ſequatur intra decem dies, juxta Reſponſionem ad Dubium præcedens; onerata quoque Gubernatoris conſcientia, eos puniendi prout de jure; additiſque pœnis arbitrio Sacræ Congregationis Lauretanæ, & Summi Pontificis, in Caſu omiſſionis.

XV. Dubium.

An eadem exemptione a juriſdictione Epiſcopi gaudere debeant Artifices, & Profeſſores quicumque inſervientes Almæ Domui intra annum in eorum Profeſſionibus, non tamen continuo, ſed juxta Sanctuarii neceſſitatem, abſque conſtitutione annui Salarii, licet Litteris patentalibus Almæ Domus cum inhibitione fuerint muniti?

Reſolutio, Negative.

XVI. Dubium.

An frui debeant eadem exemptione omnes Coloni, Affictuarii, & Emphyteutæ etiam parvorum Prædiorum Almæ Domus cum tenui Canonis reſponſione?

Reſolutio. Negative,

XVII. Dubium.

An, qui habent Officia Almæ Domus, ſed ea exercent per interpoſitas Perſonas, veluti Pulſator Nolarum, Cantinerius, & ſimiles, frui debeant dicta exemptione tam ipſi uti Officiales, quam eorum Subſtituti?

Reſolutio. Affirmative, dummodo facultas exercendi per Subſtitutum fuerit a Sacra Congregatione Lauretana approbata.

XVIII. Dubium.

An gaudeant dicta exemptione etiam Coadjutores Officialium Almæ Domus?

Reſolutio. Affirmative, dummodo Coadjutoria fuerit approbata a Sacra Congregatione Lauretana.

XIX. Dubium.

An eadem exemptione gaudeant Famuli, aliique Inſervientes Patentatis Sanctuarii in Cauponis, & Apothecis?

Reſolutio. Negative.

XX. Dubium.

An aliqui commorantes continuo in Civitate Laureti, & habentes Litteras patentes Quæſtuatorum, Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, & ſimilium in eorum Patriis ab eadem Civitate diſtantibus, eadem exemptione gaudere debeant?

Reſolutio. Negative.

XXI. Dubium.

An Sacerdos Poſſeſſor Cappellaniæ Micucci, cujus nominatio ſpectat ad Ven. Societatem Sanctiſſimi Roſarii Laureti Epiſcopo ſubjectam, eodem privilegio exemptionis fruatur, ex quo deſtinatos proventus prædictæ Cappellaniæ recipit ab Alma Domo, uti hæredi ſupradicti Micucci?

Reſolutio. Affirmative.

XXII. Dubium.

An Coloni, & Affictuarii pro tempore exiſtentes in quodam Præſidio ſito in Territorio Lauretano, & ſpectante ad Ven. Societatem S. Annæ Recineti, tanquam Emphyteutæ Almæ Domus, gaudeant ſupradicta exemptione?

Reſolutio. Negative.

XXIII. Du-

XXIII. Dubium.

An hujuſmodi exemptione gaudeant Coloni, & Affectuarii Ven. Societatis Laureti exiſtentis in Prædio, quod dicta Societas poſſidet uti Emphyteuta Almæ Domus?

Reſolutio. Negative.

XXIV. Dubium.

An Piſtores Panis venalis Civitatis Laureti gaudeant eadem exemptione?

Reſolutio. Piſtores Panis, quem conficiunt pro Inſervientibus Almæ Domui, hoc eſt, qui Panem conficiunt, quem Alma Domus Inſervientibus facit diſtribuere, gaudere; Secus illos, qui Panem venalem conficiunt ad uſum publicum, & propriam utilitatem.

XXV. Dubium.

An liceat Gubernatori, attento privilegio Sanctuarii trahendi ad ſuum Tribunal omnes Cauſas tam activas, quam paſſivas ejuſdem Almæ Domus, procedere contra Clericos, Eccleſiaſticaſque Perſonas, & Loca Pia, in dictis Cauſis Almæ Domus, uti Reos conventos, ſeu potius id competat Epiſcopo tanquam Delegato Apoſtolico, vel ejus Vicario uti Subdelegato?

Reſolutio. Non poſſe Gubernatorem procedere in Cauſis Activis motis a Miniſtris, & Exemptis Almæ Domus contra Eccleſiaſticos non privilegiatos, idque ad Epiſcopum pertinere jure ordinario; Et hoc ipſum quoque ad eundem pertinere jure delegato, in Cauſis activis motis a Miniſtris, & Exemptis Almæ Domus contra Eccleſiaſticos privilegiatos, niſi agatur de iis, quæ reſpiciunt eorum Miniſterium, in quibus ſubeſſe debent Gubernatori; Quo vero ad Cauſas tam activas, quam paſſivas, in quibus agitur de intereſſe Almæ Domus, ſpectare privative ad Gubernatorem.

XXVI. Dubium.

An Epiſcopo liceat ubique in ſua Diœceſi, ubi ordinationes habuerit, etiam extra Eccleſiam Lauretanam, ordinare auctoritate delegata Exemptos Almæ Domus, ita tamen, ut Epiſcopus teneatur regiſtrare in Cancellaria Almæ Domus, tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Litteras teſtimoniales?

Reſolutio. Negative quoad primam partem, & affirmative quoad ſecundam.

XXVII. Dubium.

An reducenda ſit ad menſuram præſcriptam Pradella, qua utitur Gubernator, dum aſſiſtit Sacris Functionibus prope Altare Sanctiſſimæ Annunciatæ, ad inſtar Pradellæ, quæ pro eodem Gubernatore extat in Choro?

Reſolutio. Nihil eſſe innovandum.

XXVIII. Dubium.

An occaſione Convocationis Synodi liceat eidem Epiſcopo vocare ad ſe Eccleſiaſticos privilegiatos Almæ Domus tam ad Concilium, quam ad reliquos Actus neceſſarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo ſe gerit reſpectu ſuorum Subditorum; Et an, facultate delegata, poſſit renuentes debitis pœnis compellere? N. III.

Reſolutio. Affirmative quoad utramque partem.

XXIX. Dubium.

An occaſione Synodi promulgandæ in Eccleſia Lauretana, debeant Almæ Domus Miniſtri ſubminiſtrare ea omnia, quæ neceſſaria ſunt pro dictæ Synodi promulgatione?

Reſolutio. Negative.

XXX. Dubium.

An Epiſcopo, uti Delegato Apoſtolico, liceat Infirmis in Hoſpitali Almæ Domus degentibus impertiri Benedictionem in Articulo mortis?

Reſolutio. Affirmative.

XXXI. Dubium.

An eidem Epiſcopo, juxta Conſtitutionem San. mem. Pauli V., debeatur uſus Paramentorum Eccleſiaſticorum in ſuo Sacrario ſeparato aſſignandorum; Et an valeat ipſis uti etiam in Functionibus explendis in Diœceſi Lauretana?

Reſolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad ſecundam.

XXXII. Dubium.

An Epiſcopus vigore Bullæ Sa. me. Innocentii XII. ſit Delegatus perpetuus? ſive potius: An, & in quibus caſibus recurrere teneatur ad Sacram Congregationem Lauretanam?

Reſolutio. Epiſcopum vigore Bullæ Innocentianæ eſſe Delegatum perpetuum, nec eſſe adſtrictum recurrere ad Sacram Congregationem Lauretanam pro exercitio dictæ juriſdictionis delegatæ, ſalva tamen ſuperioritate dictæ Sacræ Congregationis, & ſalva obedientia eidem ab Epiſcopo debita, ad tramites ejuſdem Conſtitutionis Innocentianæ?

XXXIII. Dubium.

An Vicarius ejuſdem Epiſcopi poſſit procedere uti Subdelegatus Apoſtolicus, ſive ipſius Epiſcopi.

Reſolutio. Vicarium Epiſcopi in his, quæ reſpiciunt exercitium juriſdictionis delegatæ, non debere procedere uti Subdelegatum Apoſtolicum, ſed uti Subdelegatum Epiſcopi.

Sequens XXXIV. Dubium juſſu Sanctiſſimi Domini Noſtri inter Partes concordatum, & ab eadem Sanctitate Sua, ut infra, reſolutum.

XXXIV. Dubium.

An, & cui competat Electio, Approbatio, & reſpective Expeditio Litterarum Patentium Rectoris Eccleſiæ Parochialis Sancti Petri Caſtri Fidardi, in caſu &c.

Reſolutio. Electionem, & Litterarum Patentium Expeditionem pertinere ad Gubernatorem, nomine Congregationis Lauretanæ: Examen vero, ac Approbationem ad Epiſcopum, jure delegato.

Digitized by Google

N.III.

APPENDIX
AD
SYNOPSIM LAURETANAM.

CUM poſt prælo traditam Synopſim Lauretanam, juſſu ac auctoritate Sanctiſſimi Domini Noſtri BENEDICTI XIV. in unum collectam, nonnullæ aliæ inſurrexerint Controverſiæ juriſdictionales inter Curiam Epiſcopalem, & alteram Domini Gubernatoris Lauretani, eas itidem definire Apoſtolico ſuo Oraculo dignatus eſt idem Pontifex Optimus Maximus; Ut vero Reſolutiones hujuſmodi in poſterum pro quibuſcumque ſimilibus caſibus inſervire valeant, eo quo pollet zelo in dirimendis litibus, & diſſenſionibus pro publica utilitate, juſſit præfatæ Synopſi hanc ſuperaddi Appendicem, expreſſe decernens, deciſiones, & reſolutiones in ea contentas, vim, & efficaciam legis perpetuo obtinere, perinde ac ſi illæ impreſſæ, ac inſertæ in ipſa Synopſi reperirentur.

DUBIA
A BENEDICTO XIV.
SUMMO PONTIFICE

Reſoluta poſt Annum 1743. quo evulgata fuit Synopſis Lauretana.

Primum Dubium.

AN tumulatio Cadaverum, & adminiſtratio Sacramentorum, quoad Cappellanos, qui pro Principibus exteris Miſſam aſſidue celebrant in Sancta Capella, & ab Alma Domo mercedem non recipiunt, ſpectet ad Curatum Almæ Domus, ſeu potius ad Parochos Epiſcopales?

Reſolutio. Affirmative quoad primam partem, & negative quoad ſecundam.

II. Dubium.

An Pictor Cereorum, qui die Purificationis benedicuntur, & Culcitrarum Confector pro ſervitio Almæ Domus, gaudeant exemptione a juriſdictione Epiſcopi?

Reſolutio. Negative.

III. Dubium.

An privilegio Exemptionis frui debeat Affictuarius parvi Prædii Almæ Domus ad uſum Fornacis lateritiæ, ex quo ipſe tantum retrahit ab eodem Prædio, quantum ſufficit ad illius, & Familiæ ſuſtentationem pro toto anno, vel ſaltem pro ejus majori parte?

Reſolutio. Affirmative.

IV. Dubium.

An cognitio furti commiſſi in Eccleſia Lauretana, extra tamen Territorium exemptum, pertineat ad Gubernatorem, ſeu potius ad Epiſcopum; & quatenus affirmative ad ſecundam partem?

V. Dubium.

An, ubi Fur ſit confluens devotionis gratia, & non Clericus, idem Epiſcopus procedere poſſit jure delegato?

Reſolutio. Ad primum, pertinere cumulative ad Gubernatorem, & ad Epiſcopum, itaut ſit locus præventioni: Ad ſecundum, negative.

VI. Dubium.

An, & quando Exteri cenſeri debeant Lauretum petere propter eorum temporalia negotia, ſeu potius devotionis gratia ad Almam Domum, itaut intret privilegium Confluentiæ?

Reſolutio. Omnes, & quoſcumque Exteros ex quacumque Mundi parte Lauretum accedentes, cenſendum eſſe, illuc petere devotionis gratia, exceptis iis, qui in Civitate, vel Territorio bona poſſident; ita tamen, ut privilegium Confluentiæ duret dumtaxat per decem dies, niſi longior permanentia procedat ex cauſa gravis Infirmitatis contractæ infra decem dies.

VII. Dubium.

An adminiſtratio Sacramentorum quoad Joannem Rubeum, ejuſque Conjugem, conviventes quidem cum Gaetano Borgognoni privilegiato, ſed tamen propriis eorum redditibus, ſpectet ad Curatum Almæ Domus, ſeu potius ad Parochos Epiſcopales?

Reſolutio. Negative ad primam partem, & affirmative ad ſecundam.

VIII. Dubium.

An probatio ſtatus liberi Franciſci Raffaelli continui Commenſalis Antonii Nicoli patentati, qui etiam dictum Raffaelli tanquam unice proprio ſervitio adſcriptum declaravit, fieri debeat per acta Cancellariæ Almæ Domus, ſeu potius in Curia Epiſcopali?

Reſolutio. Affirmative ad primam partem, & negative quoad ſecundam.

IX. Dubium.

An quoties de mandato ſive Sacræ Congregationis Lauretanæ, ſive Gubernatoris ejuſdem Civitatis, aliquis ex Canonicis, Beneficiatis, ſeu aliis Capitularibus Baſilicæ Lauretanæ, nullo ei aſſignato ſtipendio, eligitur pro ſervitio Almæ Domus, pro quo ipſe, ſive attenta abſentia a dicta Civitate, ſive aliter, præpeditus remaneat intereſſendi Divinis Officiis; taliter electus, & deputatus, poſſit percipere omnes diſtributiones quotidianas; ita quod a quoquam nullo modo punctari poſſit?

Reſolutio. Affirmative, quamdiu neceſſitas ſervitii Almæ Domus perduraverit: & quoad Cuſtodes, & Sacriſtas obſervetur Conſtitutio San. mem. Pauli V. §. *Decernimus*.

Digitized by Google

NUM. IV.

Ad Conſt. LXXXIII. fol. 164.

DECRETUM

Quod SS. Apoſtolorum Principes PETRUS & PAULUS Urbis Romæ Patroni Principales nuncupentur.

CUM omnium communi æque, ac pio Eccleſiarum more inſtitutum ſit, ut quos e Sanctorum numero ſibi ſingulæ Patronos elegerint, eos etiam, adjecto illuſtri Patronorum titulo, ſuis unaquæque Calendariis inſcribant: Minime dubitandum eſt, quin Romana potiſſimum Eccleſia, Principum Apoſtolorum PETRI, & PAULI Martyrio conſecrata, ac ſupra alias in ſummum honoris, & gloriæ culmen evecta, a Fidei primordiis eoſdem Apoſtolos uti Patronos habuerit apud Deum, ſeque in illorum tutela poſitam jure putaverit. Clarum antiquæ huic traditioni perhibent teſtimonium tum Sanctus Leo Papa *ſerm. 1. de SS. Petr., & Paul.* ubi eos Romæ Patronos nominat ſpeciales: *Sicut autem*, inquit, *& Nos experti ſumus, & Noſtri probavere Majores, credimus, atque confidimus, inter omnes labores iſtius vitæ, ad obtinendam miſericordiam Dei, ſemper Nos ſpecialium Patronorum Orationibus adjuvandos:* tum quoque Sanctus Maximus Epiſcopus Taurinenſis *Homil. 3. de iiſdem*, ubi eos Romæ Patronos appellat peculiares: *Horum hodie concurſu lætiſſimo recolit Roma Martyrium; & quorum dudum impia perſecuta eſt ſanguinem, eorum nunc peculiari devota Patrocinio gloriatur*. Eiſdemque celebri Diſtticho concinit Sanctus Venantius Fortunatus. *A facie hoſtili duo propugnacula præſunt: Quæ Fidei Turres Urbs caput Orbis habet.*

At quia compertum eſt, in Ordine Divini Officii, debita hac nota, ac inſigni titulo Patronorum principalium Almæ Urbis, Sanctos eoſdem Apoſtolos nuncupari non conſueviſſe, eam fortaſſe ob cauſam, quod SS. PETRUS, & PAULUS Catholicæ Eccleſiæ Patroni cæteroquin Generales habeantur, eaque propter in communibus ſuffragiis ubique per Eccleſiam ipſam invocentur: Sanctiſſimus Dominus Noſter BENEDICTUS PAPA XIV. ſolerter adver. tens, per hujuſmodi Eccleſiæ univerſæ generale Patrocinium non effici, quominus iidem ſint quamplurium per Orbem Eccleſiarum Patroni ſimul etiam peculiares, ſive ut ajunt, Principales, & hoc nomine in earum Calendariis inſcribantur; ratus eſt, non decere, ut quæ ipſorum Patrocinio Roma præ cæteris lætatur, eos, ubi maxime oportet, Sacris videlicet in Faſtis, Patronos non appellet.

Qua de re Sanctitas Sua, ut impoſterum debita honoris & obſequii ratio ſervetur in recolenda memoria Principum Apoſtolorum, quorum præſenti ope, ac tutela Chriſtiana Reſpublica, undique procellis acta, ac gravioribus in diem ærumnis confecta, tandem erigatur: Mandat, ac præcipit, memoratos Apoſtolorum Principes SS. PETRUM, & PAULUM poſthac Romano quoque Calendario, ſive Ordini Divini Officii pro degentis in Urbe Cleri directione quotannis imprimendo, ſimiliter inſcribi, titulo ſcilicet principalium Urbis Patronorum non omiſſo. N. IV.

Præterea eadem Sanctitas Sua, inhærens Decretis alias editis a Sacra Rituum Congregatione, & a Prædeceſſoribus ſuis Romanis Pontificibus approbatis, declarat, quod Commemorationi, quæ in unaquaque Civitate, & Diœceſi, ex laudabili conſuetudine, & Rubricarum diſpoſitione, fit Sanctorum ſuorum Patronorum Principalium inter Suffragia Sanctorum, poſt Laudes, & Veſperas in Divinis Officiis, quando Commemorationes, ſive Suffragia Sanctorum recitantur, tum Romæ, tum alibi, ubicumque Sancti Apoſtoli PETRUS, & PAULUS uti Patroni principales coluntur, ſatisfactum cenſeatur per eam Commemorationem ordinariam, ſeu communem, quæ fit eorumdem in univerſa Eccleſia, poſt Commemorationem Beatiſſimæ Virginis Mariæ. Atque ita Sanctitas Sua mandat, decernit, & declarat. Hac die 16. Octobris 1743.

Fr. J. A. Card. Guadagni Pro-Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

T. Patriarcha Hieroſolymitanus Secret.

NUM. V.

Ad Conſtitut. LXXXIV. fol. 167.

DE DELATIONE

Et uſu Rocchetti.

Sacræ Congregationis Cæremonialis Decreta

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Juſſu edita.

CUM de mandato Sanctiſſimi Domini Noſtri BENEDICTI Papæ XIV. propoſiti fuerint in Sacra Congregatione Cæremoniali nonnulli abuſus, qui de recenti irrepſerunt, inter quos eſt, quod Prælati Rocchetti uſum habentes, illo indiſcriminatim induti per Urbem incedant, ac inſuetis, indebitiſque lemniſcis, vulgo *Fiocchi*, equos proprii currus exornent: brevioribus inſuper nigris veſtibus amicti Eccleſias adhuc lucente die, ingrediantur, Sacramentum publice expoſitum veneraturi, vel recurrentibus Sanctorum ſollemnitatibus Cultum adhibituri: atque debita erga Sacrum Cardinalium Collegium publica viſitationis officia, aliquando non expleverint, tam in prima Prælatitii habitus ſuſceptione, vel in nova Dignitatum, aut munerum aſſecutione, quam erga eoſdem Eminentiſſimos extra Urbem degentes, dum per Civitates, ubi ipſi reſident, Prælati iter agentes, quamvis tempus congruum id permitteret, eos inviſere non fategerint.

Eadem proinde Sacra Congregatio ad eos omnino eliminandos, enunciatis die, & menſe, ita decrevit.

I. Nulli Prælatorum, cujuſvis ordinis, aut Col-

Digitized by Google

N. VI. Collegii fuerit, qui Rocchetti prærogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; Cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia una cum lemniscis nigris ad equos proprii currus appensis, præcipuorum suorum officiorum ratione ac præstantia, permissum sit Almæ Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendæ Cameræ Apostolicæ Auditori, ac Thesaurario, nec non utriusque Sacri Palatii Apostolici Præfecto, atque insuper ob distincti habitus accessionem, Mozzettæ scilicet a San. mem. Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, & Hierosolymitano concessæ, dum Mantelletto, ac prædicta Mozzetta ornati processerint.

II. Prælati autem, qui Rocchetti prærogativa fruuntur, tunc tantum fument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium Actionum, quæ in eodem Palatio cum Rocchetto fient, ingressuri; nec non quando primum in promotione Sacro Senatui de novo adscriptos, & iterum Cardinalatus Insigniis decoratos, eos in suis Domibus visitabunt; quoties quemcumque ex DD. Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali Rocchetto similiter induto in comitatus obsequiis erunt, sive Domi fuerit, sive extra: Conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica sollemni pompa procedentibus, & in actu pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicæ, vel privatæ actionis, in qua Rocchetti usus, Dignitatis, vel muneris ratione eis competere potest.

III. Juffit item, ut Lemnisci, vulgo *Fiocchi*, aut quid similis ornatus, quocumque prætextu, titulo, colore, aut forma, in Ephippiis Equorum Præsulum currus raptantium non apponantur. Etsi forte appolita fuerint ornamenta, omnino amoveantur.

IV. Nulli præterea Prælatorum, nisi Prælatitio habitu induto, publicas Ecclesias, in quibus Sanctissimum Sacramentum Fidelium veneration suerit expositum, vel alia quæcumque sollemnia inibi peragantur, diurno tempore ingredi liceat.

V. Statuit insuper S. Congregatio, ut Decreto alias per eam emanato die scilicet 26. Aprilis 1701., & a San. mem. Clemente XI. approbato, nempe; Prælati usum Rocchetti habentes, eodem induti, Eminentissimos Dominos nuper creatos visitabunt, quos denuo cum Rocchetto, ut supra, visitabunt, post susceptа Cardinalatus Insignia: adderetur, quod ipsi Prælati ejusdem visitationis officium explere teneantur, non solum statimac Prælatitium sumpserint habitum; sed etiam cum aliqua distincta nova Dignitate, vel munere fuerint insigniri, & occasione publici alterius Officii sibi ab Apostolica Sede collati, pro quo explendo ab Urbe sint recessuri, & quando, illo adimpleto, in Urbem redierint permansuri.

VI. Utque suprema Cardinalatus Dignitas semper, & ubique debito non fraudetur honore, decrevit itidem eadem Sacra Congregatio, quod Prælati tam privata, quam publica Causa itinerantes, dum eos per Civitates, in quibus aliquis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis adfuerit, transire acciderit, erga ipsum, præfatum visitationis officium, prout tempus, & circumstantiæ ferent, explere non prætermittant.

Et facta per me Secretarium Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Papæ XIV. de præmissis omnibus relatione, Idem Sanctissimus Dominus Noster prædicta Decreta, non solum approbavit, sed inviolabiliter præcepit servari, ac peculiariter Collegiis omnibus Prælatorum jussit significari, ne sub quovis prætextu, tolerantia, causa, vel colore, quæ superius præscripta sunt, secus interpretando, variationi, vel omissioni subjaceans; sed omnimode, prout exprimuntur, ab omnibus servanda mandavit, & quatenus opus fuerit, pro eorumdem Decretorum executione ad omnia alia necessaria, & opportuna remedia, se deventurum expressit. Hac die 23. Novembris 1742. Sanctissimi Domini Nostri Pontificatus Anno III.

T. Episcopus Ostien., & Veliternen. Card. Rufus Sac. Collegii Decanus, Vice-Cancellarius, Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

NUM. VI.

Ad Constit. XCII. fol. 190.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro Concessione Pallii Patriarchæ Antiocheno Græco-Melchitarum.

In Consistorio Secreto habito die 3. Februarii 1744.

ARGUMENTUM.

Seraphinus Tanàs, qui, juxta Græcorum morem, electus Patriarcha Antiochenus Græco-Melchitarum, Cyrilli nomen assumpserat, & jam a Sancta Sede Apostolica Electionis confirmationem obtinuerat, per Johannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Procuratorem specialiter deputatum Pallii honorem instanter, atque humiliter postulavit. Itaque in Aulam Consistorialem, in qua Prælati, Nobiles plurimi, ac Collegiorum tam de Propaganda Fide, quam Græcorum Alumni jam frequentissimi convenerant, antequam fores Consistorii de more clauderentur, precedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui & Mazzeris vocitantur, ab uno ex DD. Cæremoniarum Magistris D. Thomas Franciscus Scaramutius Advocatus Consistorialis, & prefatus Electi Patriarchæ Cyrilli Procurator introducti fuere, & e regione Pontificiæ Sedis flexis genibus antedictus D. Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit allocutus.

BEATISSIME PATER.

AD Patriarchatum Antiochenum, qui a pluribus sæculis a Sanctæ Sedis unione defciverat, electus juxta Græcorum morem, fuit sub anno millesimo septingentesimo vige-

simo

simo quarto R. P. Seraphinus Tanas, qui Cyrilli nomen assumpsit, pietate, bonisque moribus, ac scientiis imbutus apud Collegium Urbanum de Propaganda Fide, cui inter Alumnos diu fuit adscriptus. Romano Pontifici B. Petri Successori obedientiam præstiturus, prompte ablegavit ad San. mem. Benedictum XIII. Joannem Amenionem Sacerdotem ejusdem Ritus Græco-Melchitarum, & Alumnum antea ejusdem Collegii, cum speciali mandato, ut suæ confirmationem Electionis a Sancta Sede, & a Summo Pontifice, a quo omnis Ecclesiastica potestas descendit, humiliter postularet, & pro concessione Pallii suo Nomine deprecaretur. Acta Electionis talia comperta fuere, ut confirmatione digna visa fuerit Electio. Sed ut certiora de perfecta unione, & obedientia erga Sanctam Sedem a Cyrillo haberentur testimonia, non prius confirmationis actus probato Religioso Viro delegatus, publici juris factus est quam idem Patriarcha Fidei Catholicæ professionem juxta præscriptam formam emitteret, ac mandatis Sanctæ Sedis parere jurejurando adfirmaret. Æquo libentique animo omnia implevit Cyrillus, & licet commissas sibi Gentes ad obsequium, & unionem Sanctæ Sedis alacrius excitans, persequutionem a schismaticis passus sit, adhuc vigilis Pastoris curas gerens, & novum sinceræ fidei erga Sanctam Sedem documentum exhibens, dubitationes in sui Gregis regimine exortas, ejus judicio submisit. Earum tamen discussio assumi non potuit ob superventam Apostolicæ Sedis vacationem. Reservatum sane erat, Deo Optimo Maximo sic disponente, hujus operis complementum Tibi, Beatissime Pater, qui summo zelo duce, & omnigena sapientia comite, ab illa die, qua ad supremam hanc Cathedram evectus fuisti, Catholicæ Fidei ubique servandæ studuisti, & in orbem totum diffundendæ. Idcirco Sanctitas Vestra dubitationes a Patriarcha exhibitas coram se discussit, ac matura deliberatione composuit, prout in Litteris, quas ad eundem Patriarcham, eique suffraganeos Episcopos Græco-Melchitarum Ecclesiarum scribere dignata est, disertissime explicavit. Plene sic unione cum Sancta Romana Ecclesia constituta, Cyrilli Procurator spondens, quod ille Sanctitatis Vestræ mandatis erit omnimode pariturus, resumpsit intermissam Pallii postulationem; quæ cum non nisi in hoc loco, ubi auctoritate Sanctitatis Vestræ graviora negotia peraguntur, tractari possit, ideo supplicatio ista nunc reverenter exponitur: petitque Cyrillus Patriarcha Antiochenus, quo par est, obsequio, totaque animi submissione, Pallium, quod e Corpore Divi Petri sumitur, & in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur; spemque fovet, ut voti compos fieri mereatur, quia Antiochenæ Ecclesiæ prærogativæ illi viam sternunt amplissimam, ac tali honore ipse Cyrillus se dignum exhibet, dum erga Sanctam Sedem semper fuit obsequentissimus. Decens propterea videtur, quod Eum Sanctitas Vestra hoc dignetur cumulare beneficio, pro quo idem Joannes Aminion hic præsens Orator legitimo suffultus mandato, supplicat instanter, instantius, & instantissime.

Venerabiles Fratres. N. VI.

MAGNUS Pontifex Innocentius Primus in Epistola ad Alexandrum Antiochenum, nunquam futurum affirmavit, ut Sedes Antiochena Romanæ cederet, *nisi quod illa in transitu meruit, ista susceptum, & apud se consummatum gaudet*. Primis quidem temporibus eam Sedem occuparunt Episcopi Sanctitate clarissimi, Evodius, Ignatius Martyr, Meletius, & Flavianus. At vero sæculo quinto vergente, dilacerato per Nestorii, & Eutychetis hæreses Oriente, Antiochena Ecclesia turpiter deformata est: quippe quæ divisa fuit inter eos, qui Concilii Chalcedonensis definitionibus, sese opposuerunt, quique adhuc per hos dies Jacobitarum nomine subsistunt; & inter illos, qui e contrario Concilii dogmata ac decreta venerantes, Marciani Imperatoris edictis obsequentes fuerunt, atque hinc Melchitæ, hoc est Regii, nuncupati sunt. Cum vero subinde Antiochenam Ecclesiam Patriarchæ hæretica pravitate infecti invasissent, omnem lapidem Patriarchæ Constantinopolitani moverunt, ut illam sibi subjicerent; maxime vero postquam Œcumenici titulum sibimet arrogarunt: Neque id frustra. Nam occupata sæculo septimo Syria una cum proximis Provinciis a Saracenis, & inde sæculo decimo ab Imperatore Nicephoro Phoca ex eorum manibus erepta, in Græcorum Imperatorum potestatem Antiochia devenit: proinde Antiocheni Patriarchæ a Constantinopolitano selecti, ordinatique sunt; atque ita Melchitæ Græcorum schismatici se se immiscentes, Mælchitæ Græci mox appellati sunt.

Post hæc, ineunte sæculo undecimo, Petrus III. Patriarcha Antiochenus, de more Antecessorum suorum, S. Leoni IX. Romano Pontifice se ad Patriarchatus dignitatem fuisse promotum significavit, in ea petens ab illo confirmari, sicuti revera confirmatus est, a schismate hac ratione secedens. Dorotheus I. cum Ecclesia Romana in Concilio Œcumenico Florentino se se conjunxit. Cum autem idem Patriarchatus rursus esset in schismatis tenebras delapsus, nulla resipiscentiæ lux affulsit, nisi labente sæculo decimo septimo, ad quam iter primo stravit Euthymius Melchita Tyri, & Sidonis Archiepiscopus: deinde Athanasius Patriarcha, quique ei Primus successit Cyrillus, transmissa ad hanc Sanctam Sedem Fidei professione: cui Sancta Sedes penitus non acquievit, proinde nec Pallii dignitatem illis concedere opportunum judicavit.

Unus id temporis Patriarcha Cyrillus alter est, qui præsenti sæculo ad Patriarchatum evectus, electionis suæ a Sancta Sede confirmationem obtinuit, cum suæ erga hanc Sanctam Sedem obedientiæ signa minime dubia dederit, fortissimumque se gesserit in ea asserenda adversus Sylvestrum schismaticum, qui Sedem Patriarchalem invasit; quamobrem in Monte Libano exulare cogitur. Præest insuper Cirillus noster genti, quæ hodie Catholicos ingenti numero complectitur, quæque a decem Episcopis, qui ipsum tamquam legitimum Patriarcham venerantur & colunt, provide gubernatur. Atque in Melchitis hisce vere Orthodoxis Venerabiles Antiochenæ Ecclesiæ reliquiæ, jampridem consepultæ, reviviscunt. Huic itaque venerando viro, huic præclaro Orthodoxæ Fi-

N. VI. xæ Fidei propugnatori Nos in hoc ipſo Conſiſtorio honorem Pallii de Corpore Beati Petri ſumpti, in quo Paſtoralis Officii plenitudo continetur, poſtquam Orthodoxæ Fidei profeſſionem coram eo, cui id delegabimus, emiſerit, libenter impertimur; ut factis comprobemus, id quod Leo IX. dixit Petro III. Antiochinæ Patriarchæ reſpondens: „ *Maxima* „ *Mater, Romana ſcilicet ac prima Sedes,* „ *tam dilectæ ſibi Filiæ, immo Conſocie, nuſ-* „ *quam, & nunquam deerit.*

Peracta Oratione Pontifex, benedictione ſigno Crucis eis impertita, dimiſit, atque etiam omnibus aliis ſimul excluſis Aulæ Conſiſtorialis fores de more clauſæ fuerunt, & Sanctiſſimus cum DD. Cardinalibus ſolus remanſit, ut quæ in Conſiſtorio Secreto peragenda erant, abſolveret; Sicque Antiochenæ Eccleſiæ Negotio, quoad Conſiſtorium attinet, completo, quoniam laudati Patriarchæ Cyrilli Procurator deſiderio flagrabat pro ſingulari impertito beneficio Sanctitati Suæ ejuſdem Patriarchæ nomine gratias ſaltem privatim reddere, cum in publico id facere ei non licuerit, ideo poſt Conſiſtorium, uti compos a Pontifice perhumaniter effectus in intimo ſuo Cubiculo, familiaribus tantum admiſſis, in hunc modum verba fecit.

Est ſane, Beatissime Pater, cur hodie Antiochenus meus electus Patriarcha Cyrillus III. & immortaliter gaudeat, & glorietur in Domino, & gratias ampliſſimas Tibi non agat modo, ſed referat. Pallium Patriarchale, tamdiu ab illo deſideratum, ac per tria & ultra luſtra ſine intermiſſione quæſitum, en tandem a Te, & per Te hodierno die ſumma cum celebritate conſequitur; Cauſæ quamplurimæ, quæ ad Spirituale totius Patriarchatus ſui regimen ſpectabant, & quæ nunquam tot annorum curſu ex omni parte expediri potuere, a Te feliciſſime expeditæ: omnia Rituum diſſidia, quæ univerſam Græcorum Gentem exagitabant, & quæ nunquam hactenus componi valuerunt, a Te ſapientiſſime compoſita, Patriarcha tandem, exul, afflictus, Patria, Domo, bonis cunctis expoliatus, undequaque vitæ periculis circumſeptus, & ab omnibus deſtitutus, ita adjutus eſt a Te, ita defenſus, & beneficiis, atque honoribus cumulatus, ut in Te uno invenerit, & Julium I., qui Sanctiſſimum Athanaſium in Patriarchalem Sedem, e qua Arianorum fraudibus, ac perfidia dejectus fuerat, reſtituit; & Paſchalem II., qui *nullo modo Antiochenæ Sedis dignitatem imminui paſſus eſt*; & Leonem IX., qui conatibus omnibus tutatus eſt honorem, *quem Antiochenæ Eccleſiæ reliquerunt omnia Sanctorum Patrum Concilia*. Quantum autem ponderis accedit his omnibus, ſi penſetur, facta hæc eſſe a Te eo tempore, in quo publicæ, graviſſimæque totius Orbis Chriſtiani calamitates, & curæ ſolicitum Te ſemper diſtentumque habent, ac momentis ſingulis agitatum? Tanta hæc profecto ſunt, ut Cyrillus ab his potiſſimum excitatus, glorietur ad inſtar Apoſtoli in infirmitatibus, in contumeliis, in neceſſitatibus, in perſecutionibus, in anguſtiis, pro Chriſto, & Sede Apoſtolica toleratis, paratuſque ſit ad majora in dies ex hac ipſa de cauſa toleranda. Quid autem dicam de Decretis, a Sanctitate Tua nuper publicatis? Sicut ſexcenti Chalcedonenſis Concilii Patres, auditis Leonis literis, exclamarunt: *Petrus per os Leonis loquutus eſt*: ita Cyrillus cum ſuis Epiſcopis, acceptis literis Tuis, exclamabit: *Petrus per os Benedicti loquutus eſt*. Filius ſcilicet ille eſt obſequentiſſimus Sanctæ Sedis a tenerrimis etiam unguiculis: In hac enim Urbe educatus, in hac ſacris literis imbutus fuit, & in hac ſe totum Deo, & Sedi Apoſtolicæ conſecravit, in Pontificio nimirum Collegio de Propaganda Fide, ubi per integrum decennium ad pietatis, & literarum ſtudia totus incubuit. Hi ſunt, Pater Sanctiſſime, genuini Cyrilli ſenſus; hæ totius Melchitarum Gentis, a Te in priſtinum ſplendorem ſuum reſtitutæ, gratæ æternumque memores ſignificationes, quas in hoc ampliſſimo Orbis terrarum, auguſtiſſimoque Conſeſſu, omnium nomine Tibi conteſtor. Et quoniam pauperies noſtra, debitas Apoſtolicæ Tuæ, qua nos complecteris, charitati, grates referre non poteſt; vices ſaltem referet Fides, Obedientia, Veneratio, Amor, Tuorumque in nos beneficiorum immortalis memoria. Augebitur ſcilicet in nobis omnibus, Religionis Catholicæ propagandæ ſtudium, & indefeſſus erit in omnibus labor, ac vigilantia in extirpandis erroribus, in Eccleſiaſtica diſciplina reſtituenda, & in Sedis Apoſtolicæ juribus defendendis. Prædicabitur a nobis nomen Tuum in ſæcula, requiretur a generatione in generationem; Sapientiam Tuam enarrabunt Gentes, & laudes Tuas enunciabit Orientalis Eccleſia.

Breviar. Roman. die 2 Maji.

Biron. ad ann. 1113.

Tom. 3 Epiſt Roman. Pontific. Epiſt 5.

NUM. VII.

Ad Conſtit. CI. & CII. fol. 221.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro approbatione Synodi ſuper obedientia præſtita Patriarchæ Antiocheno Maronitarum: Cum conceſſione Pallii dicto Patriarchæ.

In Conſiſtorio Semipublico habito die 13. *Julii* 1744.

ARGUMENTUM.

Poſtquam R. P. D. Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus, & Archiepiſcopi, atque Epiſcopi nationis Maronitarum, omnia quæcumque ipſis Sanctiſſimus Dominus Noſter Benedictus *Papa XIV. per ſuas Apoſtolicas Literas in forma Brevis die* 1. *Septembris* 1741., 14. *Februarii* 1742., 13. *& 16 Martii* 1743. *injunxerat & præceperat, exacte acurateque in Conventu Hariſſæ in Monte Libano menſe Octobri anni* 1743. *exequuti ſunt; Synodicas Literas rerum geſtarum ſeriem complectentes ad Sanctitatem Suam, & ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide ſcripſerunt, quas Romam hoc anno* 1744. *die* 31. *Maji P. Deſiderius de Domo Baſciana, P. Jacobi Lucenſis Ablegati Apoſtolici Secretarius, pertulit. His in Literis ſignificant, teterrimum ſchiſma, quod ex duplici in Patriarcham Maronita-*

ſonitarum Electione conflatum fuerat, utroque Electo mandatis Pontificiis obtemperante, penitus evanuiſſe; ac Simonem Evodium auctoritate Apoſtolica electum Patriarcham, ab univerſis Maronitis exceptum fuiſſe: Synodi præterea, Montis Libani a Sanctitate Sua probatæ, ac confirmatæ ſtatuta, legeſque ſeſe adamuſſim ſervaturos, Patriarcham ipſum, Archiepiſcopos, & Epiſcopos coram anteædicto Ablegato Apoſtolico ſpopondiſſe.

Tam læto accepto nuncio, Sanctiſſimus Dominus Noſter ſtatuit in proximo Conſiſtorio facti tam memorabilis feriem Fratribus ſuis Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus palam facere; eaque inſuper peragere, quæ Electus Simon Petrus Patriarcha, & Præſules Maronitæ poſtulabant. Inditum itaque fuit de more Secretum Conſiſtorium die 13. Julii 1744. & peculiariter nomine Sanctitatis Suæ per R. P. Ignatium Reali primum Cæremoniarum Magiſtrum Collegiis tam Epiſcoporum Pontificio Solio Aſſiſtentium, quam Protbonotariorum de numero Participantium, nec non Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ Procuratore Fiſcali hac de re admonitis, eadem die, poſtquam in Secreto Conſiſtorio Eccleſiarum propoſitiones, ac alia occurrentia negotia fuerant abſoluta, Aulæ Conſiſtorialis foribus undequaque apertis in illam, præter prædictos Prelatorum ordines, quamplurimis etiam Nobilibus, & Collegiorum Pontificiorum Alumnis, aliiſque Orientalibus, & præcipue Maronitis, introeundi patuit aditus.

His diſpoſitis, admonitiſque Eminentiſſimis Marino, & Moſca antiquioribus ex præſentibus Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus Diaconis, ut ad latus Sanctitatis Suæ accederent, eidem Aſſiſtentes, præcedentibus ad arcendum populum duobus ex ſervientibus armorum, qui & Mazzerii vocitantur, ab uno ex DD. Cæremoniarum Magiſtris, per Aulæ portam e regione Pontificiæ Sedis in Conſiſtorium introducti fuere D. Joſeph Andreas Scaramutius Sacræ Conſiſtorialis Aulæ Advocatus, R. P. Joſephus Simonius Aſſemanus Procurator Electi Patriarchæ, & P. Deſiderius de Domo Baſciana ab antedicto Ablegato Apoſtolico cum literis ejuſdem Patriarchæ, & Præſulum Maronitarum in Urbem adlegatus. Cum autem ante Conſiſtoriale ſcamnum anterius in Tetragoni exitu in genua provoluti eſſent, Dominus Scaramutius ſcilicet in medio, R. P. Aſſemanus a dextris, & P. Deſiderius a ſiniſtris, idem Dominus Scaramutius Sanctitatem Suam ſic fuit alloquutus.

Allocutio D. Advocati Sacræ Aulæ Conſiſtorialis.

BEATISSIME PATER.

HAbet SANCTITAS VESTRA ad ſacros provolutum pedes Procuratorem Simonis Petri Electi Patriarchæ Antiocheni Maronitarum. Nunciat idem Procurator, Reverendus nempe Pater Joſeph Aſſemani, quid antè, quid poſt Electionem tum ab Electo Patriarcha, tum ab Archiepiſcopis, & Epiſcopis dictæ Nationis opportune geſtum eſt, Deo Optimo Maximo annuente piiſſimæ SANCTITATIS VESTRÆ voluntati, qua ſicuti univerſis Catholicis gentibus proſpicere indeſinenter curat, ita ſapientiſſima dedit mandata, quibus Maronitas ad Religionis, ac diſruptæ inter ipſos pacis tranquillitatem reſtitueret; Et profert tranſmiſſa authentica documenta, SANCTITATI VESTRÆ exhibenda, quibus hæc omnia humillime ſignificet, atque teſtetur. N. VII.

Tum vero Sanctiſſimus de Maronitarum patria, origine, Patriarchatu, fide, & eximio in Sanctam Sedem obſequio præfatus, quid ante & poſt electionem Patriarchæ in Monte Libano a Maronitis Præſulibus, & hic in Urbe a Sanctitate Sua geſtum fuerit, ornatiſſima & doctiſſima hac Allocutione expoſuit.

Allocutio Sanctiſſimi Domini Noſtri.

Venerabiles Fratres.

ANTEQUAM Vos certiores faciamus de iis, quæ contigerunt in electione Venerabilis Fratris Simonis Petri Patriarchæ Antiocheni, nonnulla Vobis in anteceſſum referre neceſſe eſt.

Non dubitamus eruditioni veſtræ compertum eſſe, Maronitas Chriſtianos Syros ad Patriarchatum Anthiocenum pertinere: quippe qui Syriam, & Phœniciam maritimam ac mediterraneam, tum etiam Palæſtinam, Cyprum, Ægyptum, aliaſque Orientis partes incolunt; quorum tamen maxima pars in Monte Libano commoratur.

Eruditioni pariter veſtræ notum eſſe cenſemus, quod ſæculi ſeptimi prope finem cum hæreſis Monothelitarum in Patriarchatum Antiochenum graſſaretur, Maronitæ, quo ſe ab ea contagione integros ſervarent, ſtatuerunt ſibi Patriarcham eligere, qui a Romano Pontifice confirmaretur, ab eoque Pallii dignitatem acciperet. Cum autem, pluribus deinde ſæculis elapſis, Saraceni Antiochiam, depulſis inde Latinis, occupaſſent; cumque Latini ipſi Catholici in Montem Libanum, ubi a Patriarcha Maronitarum perbenigne recepti ſunt, ſeceſſiſſent; Alexander IV. Romanus Pontifex Patriarcham ipſum Maronitarum Antiocheni Patriarchæ titulo decoravit: quem quidem titulum ad hanc uſque diem Patriarchæ Maronitæ retinent, etiamſi in Monte Libano ſedem perpetuam habuerint.

Profecto Maronitæ fuerunt ſemper, quales & hodie ſunt, integre Catholici, cum hac Sancta Sede conjuncti, & erga ſuum Patriarcham, tum etiam erga Romanum Pontificem obſequii ac reverentiæ pleni. Cum autem homines ſint, mirandum non eſt, aliquando humani quicquam inter eos accidiſſe, & accidere, in eo præſertim, quod eorum Patriarcham ſpectat.

Recordari poteſt unuſquiſque Veſtrum, quid acciderit in Pontificatu felicis recordationis Clementis XI. qui, Patriarcha Jacobo depoſito, cum injuriam præclaro illo Præſuli, tum etiam Apoſtolicæ Sedis juribus, quæ electionem ejus confirmaverat, illatam noſſet, Patrem Laurentium a Sancto Laurentio ex Minoribus Obſervantiæ, tum Sancti Sepulcri Cuſtodem, deinde Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalem, eo miſit, ut, auditis iis, quæ Patriarchæ opponebantur, ad hanc Sanctam Sedem illa referret. Quo facto, cum in Congregatione de Propaganda Fide fuiſſet res mature diſcuſſa, Congregatio ipſa, optimi Præ-

ſulis

N. VII. fulis innocentia cognita, in Patriarchalem Sedem, unde fuerat injuſte dejectus, eum eſſe reſtituendum cenſuit. Cumque ſententiam hanc Summus Pontifex ratam habuiſſet, ad optatum finem deducta res fuit. Quocirca Maronitæ hoc novum ſuæ erga Romanam Sedem obedientiæ dederunt argumentum.

Pontificatus quidem noſtri tempore nullus fuit, Deo favente, apud eos Patriarcha depoſitus. Sed aliud contigit, quod moleſtia non exigua animum noſtrum affecit. Deceſſit anno milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo Joſephus Petrus Gazenus Patriarcha: & cum Archiepiſcopi, & Epiſcopi Maronitæ ad Succeſſorem eligendum de more conveniſſent, in factiones duas diviſi ſunt; quarum altera elegit, ſeu poſtulavit Patriarcham Eliam Archiepiſcopum Arcenſem, altera Tobiam Archiepiſcopum Cypri. Facile erit unicuique Veſtrum animo concipere, qualis eſſet Maronitarum Catholicorum Montis Libani ex duplici illa electione conflictus animorum, ac perturbatio. Alii quidem uni, alii alteri electo adhærebant: & ecce diſſenſio, & ſchiſma eo magis periculoſum, quo magis regio illa ab Apoſtolica Sede remota eſt, & in medio Principum infidelium, immo, dici poteſt, in manibus Turcarum poſita. Quare Nos ex his omnibus ſummam Catholicæ Religionis perniciem in ea regione metuebamus, in qua perpetuo, peculiari Dei gratia, incorrupta viguit.

Uterque electus, ſeu poſtulatus Romanæ Sedis auctoritatem imploravit: uterque nuntium ad Nos ablegavit, precibuſque inſtitit, ut, competitoris electione, ſeu poſtulatione rejecta penitus ac deleta, electionem, ſeu poſtulationem ſui firmam ratamque haberemus, cum utraque pars opportuna ad id documenta, & bene longas facti & juris Scripturas a Patronis & Advocatis utriusque partis Romæ compoſitas Nobis exhibuiſſet.

Cum igitur de electione, aut poſtulatione in Oriente facta res ageretur, viſum fuit Nobis expedire, ut Cardinales aliquot ex Congregatione Generali de Propaganda Fide ſeligerentur, qui coram Nobis congregati, utriuſque competitoris jura rationeſque accurate perpenderent. Examinatis itaque, quanta potuit diligentia, pro utraque parte juribus, & rationibus, una eademque fuit Cardinalium ſententia, neutram electionem, ſeu poſtulationem poſſe a Nobis ex præſcripto Sacrorum Canonum admitti, ſeu confirmari. Ex quo autem neutra ſubſiſteret, propoſitum fuit, an, & quænam ex illis a Nobis ſanari, ſeu Apoſtolica auctoritate roborari deberet. Sed communi pariter conſenſu decretum eſt, nullam eſſe ſanandam. Conſultum fuit denique, quid conſilii in ejuſmodi rerum ſtatu capere expediret. Summa fuit, illud arbitrio, & prudentiæ noſtræ relinqui.

Obverſabantur animo noſtro variæ, & graves cogitationes propter ejuſmodi rei difficultates, quæ paſſim occurrebant. Communicata itaque re cum Venerabili Fratre noſtro Vincentio Cardinali Petra Epiſcopo Prænestino, & Congregationis de Propaganda Fide Præfecto, cujus doctrinæ, & ſpectatæ in rebus Canonicis intelligentiæ atque uſus, præter tot præclara Opera edita, Nos certe Teſtes ſumus, cum ſæpe, dum in minoribus eſſemus, frequenti cum eo congreſſu convenerimus; ſtatuimus aliquorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum veſtigiis inſiſtere: qui licet ſedulo caverent, ne jus alienum læderetur, neque electionum canonicarum jure privaretur ii, qui illud obtinebant, cum nihilominus animadverterent, electum, nulla licet ſui culpa, Eccleſiæ tamen bono minime profuturum; aut pluribus electis, ſi alter alteri præferretur, turbas nequaquam ſedari, ſed magis augeri; neque inde pacem populorum regimini adeo neceſſariam ſperari ullo modo poſſe; alium quidem extra electos, ſeu poſtulatos aſſumpſerunt, ſive aſſumptum probaverunt.

Quocirca illuſtre ſatis exemplum Nobis in Annalium Eccleſiaſticorum monumentis occurrit. Defuncto S. Euſtathio Patriarcha Antiocheno, cum Ariani quemdam ex ſuis, Euzojum nomine, Catholici vero Meletium Patriarcham elegiſſent, Lucifer Calaritanus, & Euſebius Vercellenſis Epiſcopus, qui id temporis in Oriente Sedis Apoſtolicæ legatione fungebantur, electionem utriuſque nullam irritamque declararunt, & Patriarcham ſtatuerunt Paulinum: id quod Summis Pontificibus Liberio, & Damaſo confirmatum fuit, tum etiam Sancto Athanaſio cum Eccleſia Alexandrina, & Divo Hieronymo, qui ab eodem Paulino ordinatus fuerat Presbyter, maxime probatum.

Hoc præclarum exemplum & Nos ſecuti, ad elidenda diſcordiarum ſemina, pacemque inter Maronitas conciliandam, Simonem Petrum Evodium Damaſci Archiepiſcopum in Patriarcham Antiochenum Maronitarum elegimus, & conſtituimus. Fuit Evodius Romæ a puero in Collegio Maronitarum educatus, ibique liberalibus diſciplinis inſtitutus, clarum de ſe nomen reliquit. Eſt ille inter Epiſcopos Maronitas Decanus. Aberat longe a turbarum præſentium tumultu, quibus ſe minime miſcuerat; ſeſeque ab omni ambitu alienum oſtenderat, cum omnem operam poſuiſſet, ne Patriarcha eligeretur. Hunc itaque Patriarchatu præ cæteris dignum cenſuimus, atque illi Patriarchæ dignitatem contulimus, ſpe freti, hac ratione Nos Eccleſiæ illius bono maxime profuturos, & ſchiſma omne penitus extinctum iri. Complures igitur Apoſtolicas Literas expediri mandavimus, eaſque Fratri Aloyſio e Caſali majori ex Ordine Minorum de Obſervantia, in Collegio Sancti Bartholomæi ad Inſulam linguæ Arabicæ Lectori traditas, per ipſum deferri curavimus ad Patrem Jacobum Lucenſem ejuſdem Ordinis in Terra Sancta Viſitatorem, & Vicarium Apoſtolicum, quem quidem Nos ad Maronitas Apoſtolicæ Sedis Ablegatum conſtituimus. In iis autem Literis illud expreſſe declaravimus, hanc Patriarchæ electionem non a Nobis eſſe factam ad jus tollendum Epiſcopis Maronitis in futuris ſucceſſive electionibus ſuorum Patriarcharum, ſed ad diſſenſiones amputandas, eorumque Eccleſiæ pacem, ac tranquillitatem reſtituendam.

Ecce, quod Vobis exponendum erat, antequam Patriarchæ electi, tum Epiſcoporum, & Archiepiſcoporum Maronitarum literæ, tum etiam documenta perlegerentur, ex quibus quidquid in ejuſmodi re factum ſit, facile intelligetis.

Exple-

Expleta Santiſſimi Allocutione, R. P. Aſſemanus Procurator, & P. Deſiderius Literas Patriarchæ, & Præſulum Maronitarum in theca auro ornata repoſitas pre manibus geſtans, comitante Cæremoniarum Magiſtro, ad deoſculandum Sanctitatis Suæ pedes, conſuetis emiſſis genuflexionibus, acceſſere. Et Aſſemanus quidem eduſtas e theca literas, ori prius in obſequii ſignum admotas, Sanctiſſimo Domino Noſtro humillime obtulit: Sanctiſſimus autem illas R. P. Vincentio Lucchefinio Brevium Apoſtolicorum ad Principes Secretario tradidit, ut prius Arabice a D. Andrea Scander, linguæ Arabicæ in Urbis Archigymnaſio, & in Collegio Urbano de Propaganda Fide Profeſſore, atque Interprete, recitarentur; deinde Latine ab eodem R. P. Lucchefinio. Inde vero præfati R. P. Aſſemanus, & P. Deſiderius redeuntes, in loco ſuo juxta D. Advocatum Conſiſtorialem genuflexi conſiſterunt; donec Litera, quo hic impreſſæ ſunt ordine, legerentur.

ARCHIEPISCOPORUM, ET EPISCOPORUM Maronitarum Documentum.

IN NONINE DOMINI AMEN.

DIe ſeptima menſis Octobris Anno 1743. hora quarta poſt meridiem, convenerunt Illuſtriſſimi ac Reverendiſſimi Domini Archiepiſcopi, & Epiſcopi Nationis Maronitarum in Eccleſia Sanctæ Mariæ, & Sanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli Fratrum Minorum in Ariſſa, juſſu Reverendiſſimi Patris Jacobi de Luca Ablegati Apoſtolici. Poſtquam autem idem Ablegatus antedictos Antiſtites adhortatus fuiſſet, eorumque animum ad hoc præparaſſet, ut debitam Decretis Sanctæ Sedis obedientiam, ſubmiſſionemque exhiberent, invocato Sancto Spiritu juſſit, primum quidem recitari, atque promulgari Ablegationis ſuæ Breve Pontificium: deinde alterum Breve, quo Illuſtriſſimorum ad Reverendiſſimorum Epiſcoporum Eliæ, ac Tobiæ ad Antiochenum Nationis Maronitarum Patriarchatum Electiones irritæ, ac nullæ declarabantur. Tertium denique Breve, quo Simon Archiepiſcopus Damaſci a Summo Pontifice feliciter Regnante ad eumdem Patriarchatum evehebatur. Cumque hæc Brevia omnes auditione accepiſſent, ut propenſiori quodam ſtudio ſe obedientes, ac morigeros mandatis Pontificiis oſtenderent, illico ad Aram maximam, cujus in medio Illuſtriſſimus ac Reverendiſſimus electus ac declaratus Patriarcha ſedebat, ſeſe contulere, eique tamquam ſuo Patriarchæ ſe ſubditos ſubjectoſque profeſſi ſunt.

His quiete tranquilleque geſtis, agitari cœptum eſt de modo ac tempore peragendæ publicæ Eccleſiaſticæ Cæremoniæ, quæ ab ipſis in Patriarcharum inauguratione ſervari conſuevit. Ea vero ad undecimum ejuſdem menſis diem, Divino favente Numine, indicta fuit. Sacram autem illam functionem, qua majori optandum eſſet pace ac tranquillitate, circa horam diei ſeptimam, in eadem Eccleſia inchoavit, perfecitque Illuſtriſſimus ac Reverendiſſimus Dominus Elias, una cum reliquis Illuſtriſſimis ac Reverendiſſimis Archiepiſcopis, & Epiſcopis, qui ut horum omnium indubium darent teſtimonium, præſentibus literis ſcripto chirographum, propriumque ſigillum appoſuere. N. VII.

Datum in Ariſſa die 12. Octobris anno 1743.

Archiepiſcopi, & Epiſcopi.

Elias Arcæ,
Philippus Lyſtræ.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Epiſtola electi Patriarchæ ad Sanctiſſimum.

Sanctiſſimo ac Beatiſſimo Patri, ac Domino Noſtro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Chriſti Domini Vicario, & Petri Apoſtoli Succeſſori.

SANCTISSIME PATER.

EGo Simon Petrus Evodius, olim Damaſci Archiepiſcopus, nunc vero miſeratione Dei, & Sanctitatis Tuæ beneficio Patriarcha Antiochenus, flexis genibus ad puriſſimos tuos Pedes ſubmiſſe ac reverenter provolutus, Beatitudini Tuæ expono, Apoſtolicas me literas accepiſſe, quibus mihi demandaſti, ut Patriarchalem Nationis Maronitarum Dignitatem ſuſciperem. Tua igitur ipſius gratia, & in obſequium Apoſtolici mandati tui, id munus ſuſcepi, tametſi nihil eſſe in me cognoſcerem, quare hoc mihi beneficium conferatur, aut quo pacto humeris meis onus iſtud portare queam. Venerabiles autem Fratres mei Archiepiſcopi, & Epiſcopi non modo non ſunt mihi reluctati, ſed ſumma potius cum reverentia & obſequio, ſubjectionem, & obedientiam coram Reverendiſſimo Patre Jacobo de Luca, Sanctitatis Tuæ Ablegato, exhibuere. Oro itaque, quæſoque, pro tua illa Tibi inſita erga omnes benignitate ſingulari, ut cœleſte mihi auxilium precibus tuis a Deo implores, cujus in terris vices geris: ſum etenim undequaque calamitatibus, ac moleſtiis circumſeptus.

Porro noſtrarum apud Sanctam Apoſtolicam Romanam Sedem cauſarum Procuratorem deputavi, ac præfeci R. P. D. Joſephum Aſſemanum, Virum in Eccleſia Dei celebritate nominis clarum: qui Pallium confirmationis a Sanctitate Tua ſupplex nomine meo petat, impetret, atque recipiat: Quam mihi gratiam in Apoſtolicis literis, pro tua Te humanitate non denegaturum ſignificaſti. Eidem vero Procuratori ante omnia mandavi, ut debitam Sanctitati Tuæ, & Apoſtolicæ Sedi, quæ Orthodoxæ Fidei petra eſt, & fundamentum, ſine quo ſalus æterna obtineri nequit, obedientiam omnino præſtet; & quoniam mihi procul agenti, quantum vellem, & optarem, fas non eſt, ipſe coram maximas Beatitudini Tuæ gratias verbis accuratiſſimis agat,

Digitized by Google

N. VII. de collato mihi Patriarchalis Dignitatis beneficio, deque acceptis muneribus omnibus, quæ ad bonæ memoriæ Deceſſorem meum a Te tranſmiſſa fuerant: quæque per Ablegatum tuum ſunt mihi tradita. His ſane donis incredibilem tuum erga me amorem, ac ſingularem humanitatem, ut libenter agnoſco, ita ſtudio colam ſempiterno.

Idem Ablegatus tuus recitavit mihi, & Venerabilibus Fratribus meis Archiepiſcopis, & Epiſcopis alias Apoſtolicas literas, quibus noſtram Synodum in Monte Libano nuper celebratam Sanctitas Tua confirmare dignata eſt. Reliqua præterea Decreta ad eam rem ſpectantia, quæ poſt confirmatam Synodum edita fuere. Hæc porro omnia, qua decet, animi ſubmiſſione & excepimus, & probavimus: Noſque eadem ad exitum perducturos ſpopondimus: quod Apoſtolicis tuis Deo acceptis, gratiſque precibus freti ſperamus.

Antequam autem Patriarchalem Dignitatem inirem, orthodoxæ Fidei Profeſſionem, ac juramentum fidelitatis de more præſcriptum emiſi coram Venerabili Fatre meo Elia Maſebi, Archiepiſcopo Arcenſi, & coram Apoſtolico Ablegato tuo, quem commiſſi ſibi muneris partes omnes prudenter, diligenter, accurateque impleviſſe teſtamur.

Obſecro itaque, ut me in tuorum ſervorum numerum amodo adſcribas: ſunt enim & alia quædam negotia, quæ ad Me, & ad noſtram Antiochenam Sedem pertinent, quæque laudatus noſter Procurator Sanctitati Tuæ eſt expoſiturus. Id quæſo gratiæ mihi novellæ plantæ tuæ concede, ut quas ille nomine meo, porriget, ne patiaris pro tua eximia, ac univerſum terrarum orbem complectente benignitate, irritas eſſe & inanes preces.

Ipſius vero Procuratoris mei rationem habere velis. Sunt enim magna illius in Apoſtolicam Sedem merita, nec minora erga Antiochenam Eccleſiam noſtram beneficia. Nos autem non fugit, extitiſſe quoſdam, qui apud Sanctitatem Tuam ipſi labem infamiæ aſpergere ſunt conati: Te igitur etiam, atque etiam rogo, ut pro tua, quæ in univerſo mundo celebratur clementia, illius rationem habeas, neve fidem tribuas eorum dictis, qui eidem adverſantur. Præclara etenim, quæ geſſit opera, animique ipſius candor, ac fervens Religionis ſtudium, eumdem declarant contra jus, & æquum ab adverſariis infimulatum fuiſſe.

Hæc omnia, Sanctiſſime Pater, precibus a Te, quam poſſum, ſtudioſiſſime contendo, tuiſque iterum ſanctis pedibus demiſſiſſima oſcula defigens, Deum oro, & obteſtor, ut ad multos Te annos ſanum, & incolumem ſervet.

Datum in Conventu Ariſſæ in Cheſroano die 12. Octobris Anno 1743.

Sanctitatis Tuæ humillimus & obſequentiſſimus Servus, & Creatura,
Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus.

Epiſtola Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum ad Sanctiſſimum.

Sanctiſſimo ac Beatiſſimo Patri, ac Domino Noſtro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Chriſti Domini Vicario, & Petri Apoſtoli Succeſſori.

SANCTISSIME PATER.

NOs Archiepiſcopi, & Epiſcopi Antiochenæ Sedis, Sanctitatis Veſtræ Servi, ad puros Veſtros Pedes ſubmiſſe, ac reverenter provoluti ſignificamus, Reverendiſſimum Patrem Jacobum de Luca Ablegatum Veſtrum, ſtatim atque huc pervenit, Apoſtolicas ad Nos literas Veſtras pertuliſſe, quibus lectis & auditis, continuo Nos omnes Reverendiſſimo Domino Simoni Patriarchæ a Sanctitate Veſtra conſtituto obedientiam exhibuimus, tanta cum animorum conſenſione, ut nemo noſtrum contra vel hiſcere, vel unum verbum proferre auſus ſit. Idque in obſequium Sanctitatis Veſtræ, & Sedis Apoſtolicæ: eſt enim Nobis exploratum, & compertum, Apoſtolicam Sedem eſſe Petram Orthodoxæ Fidei, quam a Majoribus noſtris accepimus: Noſque univerſi parati ſumus ſanguinem noſtrum in illius gratiam profundere. Gratias igitur Sanctitati Veſtræ agimus, quam poſſumus, maximas de Apoſtolica, quam noſtri geſſiſtis cura, in hoc præſertim calamitoſo rerum ſtatu, in quo eramus conſtituti.

Idem Reverendiſſimus Ablegatus Veſter, qui munere ſuo apud Nos prudenter, ſapienter, ac ſtudioſiſſime defunctus eſt, alias Nobis tradidit Apoſtolicas literas Veſtras, quibus Synodum noſtram Libaniticam confirmatis: quas quidem literas, qua filios obſequentiſſimos decet, reverentia ſuſcepimus: obſecrantes Deum Optimum Maximum, ut quæ in ea Synodo ſunt conſtituta, opere impleamus, quod ſanctis precibus Veſtris, & Apoſtolica Benedictione freti, Nos facturos ſperamus.

Quod reliquum eſt, Te etiam atque etiam, Beatiſſime Pater, rogamus, ut antedicto Patriarchæ noſtro una cum reliquis conſuetis ſpiritualibus muneribus Pallium confirmationis mittatis; atque iterum prono corpore ad terram procumbentes, Sanctos Pedes Veſtros reverenter deoſculamur, Deumque rogamus, ut Sanctitatem Veſtram diu ſervet incolumem. Amen.

Datum in Conventu Ariſſæ in Cheſroano die undecima Octobris Anno Chriſti 1743.

Sanctitatis Veſtræ humillimi, & obſequentiſſimi Servi Archiepiſcopi, & Epiſcopi

Elias Arcæ,
Philippus Lyſtræ.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Abſoluta antedictarum Epiſtolarum Arabica lectio.

Digitized by Google

lectione, & Latina earumdem interpretatione, D. Advocatus Conſiſtorialis hanc Allocutionem adjecit.

Allocutio D. Advocati Conſiſtorialis.

AUdivit ex his SANCTITAS VESTRA, quanta Electus Patriarcha ſe geſſerit humilitate ſimul, atque ſolertia: quanta Archiepiſcopi, & Epiſcopi obedientia, ut quæ ſibi per Literas in forma Brevis injuncta fuerunt, ſedulo exequutioni mandarent. Dum ergo obſequentiſſimos ſeſe Filios præſtiterunt, paternam SANCTITATIS VESTRÆ exorant clementiam, ut Apoſtolicam, quatenus opus eſt, confirmationem iis omnibus, quæ in ipſorum Synodo tam ante, quam poſt receptam præfati Patriarchæ Electionem acta ſunt, elargiri dignetur.

Poſt hæc Sanctiſſimus, intermiſſam Allocutionem proſequens, Electum Patriarcham, & Præſules, totamque Maronitarum nationem, necnon ipſum Ablegatum Apoſtolicum, hoc laudum præconio exornare, ſimulque quæcumque ab ipſis in executionem Brevium Apoſtolicorum geſta fuerunt, benigne approbare, &, quatenus opus ſit, Apoſtolica auctoritate confirmare dignatus eſt.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

INtellexiſtis jam, Venerabiles Fratres, omnipotentis Dei ope, Antiocheni Patriarchæ electioni finem ſumma cum pace impoſitum, & ea ratione, quam Nos, Deo ipſo, ut putamus, inſpirante, propoſuimus. Simon Petrus Evodius Damaſci Archiepiſcopus ad Patriarchatum evectus eſt. Apoſtolica noſtra Brevia ſingulari veneratione recepta ſunt, & executioni mandata. Pater Jacobus Lucenſis, Ablegatus Apoſtolicus, multa cum laude ſe geſſit. Duo illi Præſules, Elias, & Tobias, qui, ut paulo ante audiſtis, in Patriarcham electi fuerant, vix audita Patriarchæ electione a Nobis facta, ſtatim acquieverunt; & ipſimet Patriarchæ ſeſe ſubjicientes, palam profecto fecerunt, quanta ſit eorum erga hanc Sanctam Sedem obedientia. Commendatione pariter ſumma digni ſunt Archiepiſcopi, & Præſules Maronitæ, tum etiam tota Maronitarum gens. Proinde Nos ampliſſima illa elogia, quibus Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri eam cohoneſtarunt, libenter ſubſcribimus: cum Pius IV. in quibuſdam ſuis Apoſtolicis Literis affirmaverit, tot millia hominum, quibus componitur, nunquam adoraſſe Baal; qui tametſi hæreticis, & ſchiſmaticis circumſeſſi, ſemper tamen in Chriſtiana Fide, & Catholica Religione conſtantes perſtiterunt: cum Clemens VIII. hoc ipſum confirmaverit, addendo, Maronitas Romanæ Eccleſiæ, Parenti omnium fidelium, & Magiſtræ, ſemper obedientiam præſtitiſſe: cum Paulus V. in ſuis Literis Maronitas roſarum ſimiles eſſe dixerit, quod, ſingulari Dei gratia, inter ſpinas infidelitatis in Oriente florerent: cum Urbanus VIII. in ſuis pariter Apoſtolicis Literis aſſeruerit, non concidiſſe Carmeli decus, neque extinctam eſſe Libani gloriam; quandoquidem Patriarcha, Præſules, & Sacerdotes Maronitæ in Apoſtolica Sede, ac Romano Pontifice Divi Petri auctoritatem venerantur: cum denique Clemens XI. in ſuis Apoſtolicis Brevibus in lucem editis ſimilia, & alia plurima in Maronitarum commendationem congeſſerit. N.VII.

Utuntur Maronitæ Ritu huic Sanctæ Sedi probato, quique ad Ritum Romanum quamproxime accedit: cum & ipſi in azymo, non in fermentato conficiant: Sacras Veſtes ad Eccleſiæ Romanæ formam adhibeant: Miſſas privatas, pluresque in diem ſuper eodem Altari celebrent: neque in Miſſa aquam calidam, ut Græci, apponant; cum denique ſoli Epiſcopi Confirmationis Sacramentum conferant: & novum Calendarium juxta correctionem Gregorianam apud eos in uſu ſit. Quare nonnulla legentes ipſorum monumeta ad Nos hac occaſione tranſmiſſa, mirati ſumus, quod quæ circa novum ſuum Patriarcham, licet antea ordinatum Epiſcopum, præſtant, ea Conſecrationis nomine vocarent. At vero ſi conferantur, quæ ipſi faciunt cum Patriarcha, qui Epiſcopus non ſit, cum iis, quæ facere ſolent cum Patriarcha ad Epiſcopatum jam promoto, facile erit intelligere, hanc quidem non eſſe Ordinationem, neque veram Conſecrationem, ſed ſolemnem potius benedictionem, ac publicæ obedientiæ proteſtationem, aut etiam Divini ſuper ipſum Patriarcham, ejuſque regnum auxilii implorationem. Et ſane apud noſtrates quoque Auctores, immo in quibuſdam Pontificum Romanorum Literis Ordinatio, & Conſecratio pro benedictione, electione, ac ſolemni auguratione uſurpantur. Neque vero apud illos id novum ac recens inventum; ſed ritus, & cœremonia ex vetuſto Rituali Syriaco deprompta: quemadmodum Petrus Maronitarum Patriarcha ad Leonem X. retulit, & in ultima Libanenſi Synodo ab hac Sancta Sede confirmata, tantoque, ut audiſtis, plauſu recepta, explicatur.

Ut vero eo revertamur, unde diſceſſimus, primum Deo immortali, bonorum omnium datori, gratias, quantum poſſumus, ex corde agimus. Deinde quæcumque geſta ſunt in executionem Brevium noſtrorum ab Epiſcopis, & Archiepiſcopis Maronitis pro Simone Evodio Damaſci Archiepiſcopo, & a Nobis Patriarcha Antiocheno per Literas Apoſtolicas conſtituto, approbamus, &, quatenus opus ſit, auctoritate Apoſtolica confirmamus.

Peracta Sanctiſſimi Allocutione, Dominus Scaramutius Advocatus Conſiſtorialis inſtantiſſime eidem Pontifici pro Pallio ſupplicavit, in hæc verba.

Inſtantia D. Advocati pro Pallio.

NOn beneficentiæ Tuæ, PATER SANCTISSIME, hic finis eſt. Eccleſiam Antiochenam a diſſidiis purgaſti: Patriarcham ei dediſti acceptiſſimum, ac meritiſſimum: Quæ acta ſunt, Tua benignitate, atque auctoritate confirmaſti. Supereſt nunc, ut quod complementum eſt, Patriarchalis Dignitatis, eidem pari humanitate concedas; Pallium ſcilicet de Corpore Beati Petri Apoſtolorum Principis ſumptum, in quo Paſtoralis Officii plenitudo continetur, & pro quo obtinendo idem Rev. Pater Joſeph Aſſemani hic præſens peculiari legitimo mandato ſuffultus, Electi Patriarchæ Simonis Petri nomine, inſtanter, inſtantius, & inſtantiſſime ſupplicat.

Cui poſtulationi Sanctiſſimus Dominus Noſter benigne annuit, inquiens.

N. VII. ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

NON ſemel hac noſtra ætate Archiepiſcopi, & Patriarchæ Orientales honore Pallii donati ſunt. Conſimili celebritate Pallium a Clemente XI. pro Patriarcha Alexandrino Nos poſtulavimus, & obtinuimus, cum inter Advocatos Conſiſtoriales ageremus. Nos item manibus noſtris eodem ornavimus Petrum Abrahamum Armenorum Catholicorum Patriarcham. Nos ipſi hoc anno ad Cyrillum Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum electum illud ſolenni ritu miſimus. Itaque libenter admittimus petitionem Pallii Nobis factam pro Simone Petro Patriarcha Maronitarum electo, ſtatim ac ipſe Fidei profeſſionem rurſus emiſerit, erga hanc Sanctam Sedem juramento fidei de more præſtito.

Quin etiam uberiora tam erga ipſum Patriarcham electum, quam erga Clerum univerſum, & Populum Maronitarum, benevolentiæ Noſtræ argumenta exhibere cupientes, Pauli V. Prædeceſſoris Noſtri exemplo, qui peculiari ſua Conſtitutione ad Petrum Patriarcham Maronitarum Apoſtolicam Benedictionem miſit, cum facultate Clero, & Populo Maronitarum benedicendi, & Indulgentias elargiendi, Nos quoque prædicto Simoni Patriarchiæ Apoſtolicam Noſtram Benedictionem amantiſſime impartimur, ut ſive per ſe, ſive per alium Epiſcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuſcumque, ſolenni ritu ſemel benedicere; iis vero utriuſque ſexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctiſſima Euchariſtia refecti, benedictioni hujuſmodi præſentes interfuerint, Plenariam omnium peccatorum ſuorum Indulgentiam, eadem auctoritate noſtra Apoſtolica largiri poſſit ac valeat.

Hac allocutione completa Procurator Generalis Sanctitatis Suæ, & Cameræ Apoſtolicæ in Conſiſtorio Cappa indutus ad RR. PP. Protonotarios & Notarios Apoſtolicos converſus, in hunc modum interpellavit.

EGo Johannes Philippus Toppi Sanctiſſimi Domini Noſtri, & Cameræ Apoſtolicæ Procurator Generalis rogo vos omnes Protonotarios, & Notarios Apoſtolicos hic præſentes, ut de omnibus geſtis a R. P. Simone Petro Electo Patriarcha Antiocheno, ut ex authenticis Literis ejuſdem nuper lectis, auditis; nec non de Actorum per eundem Electum Patriarcham, Archiepiſcopos, & Epiſcopos geſtorum approbatione, ac conceſſione Pallii eidem Patriarchæ Sanctiſſimo Domino Noſtro, Decretoque ſuper illius conceſſione a Sanctitate Sua benigne edito, unum, ſeu plura, publicum, ſeu publica conficiatis Inſtrumentum, vel Inſtrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Tunc antedictorum Protonotariorum Decanus ſubdidit. Conficiemus. *Et ad intimos Sanctitatis Suæ Cubicularios converſus, dixit:* Vobis Teſtibus.

Denique R. P. Aſſemanus electi Patriarchæ Procurator, pro ſingularibus a Sanctitate Sua collatis beneficiis, ejuſdem Patriarchæ nomine gratias acturus, in hunc modum verba fecit.

Gratiarum actio nomine electi Patriarchæ.

BEATISSIME PATER.

NON uno Tibi nomine Simon Petrus Evodius, Conſanguineus meus, a Te electus, & confirmatus Antiochenus Maronitarum Patriarcha, gratias agit immortales, & referet quotidie maximas. Nam Synodum Nationalem in Monte Libano Apoſtolica auctoritate celebratam, cujus ipſe pars magna fuit, ejuſque leges, atque Conſtitutiones, quibus *Eccleſiaſtica Diſciplina facilius retineri poſſit, & omnis ſuſpicioſa conſuetudo a rebus ſacris prorſus amoveatur*, ſupremo Tuo judicio decretoque probaſti, ratas habuiſti, ſervandaſque juſſiſti. Quum vero Maronitarum Archiepiſcopi, & Epiſcopi *duas in factiones diviſi, ac duplici electo ſuæ Nationis Patriarcha, ſchiſma conflaſſent, & Catholicum ſuum Gregem, Deo, & Apoſtolicæ Sedi fidiſſimum, in diſcrimen adduxiſſent, ne per domeſticas diſcordias a vera pietate diſcederet*, huic malo ſapientiſſime occurrere properaſti, deleta utraque illa in Patriarchalem Sedem illegitima cooptatione. Cumulus denique eximiæ Tuæ in Maronitas omnes, & in ipſum præcipue Simonem Petrum, benevolentiæ ac benignitatis tum acceſſit, quum eundem, ad tantam Dignitatem non modo ſua ſtudia non conferentem, ſed ne cogitantem quidem, Patriarcham Antiochenum delegiſti, eique honorem Pallii de Corpore Beati Petri ſumpti, in quo Paſtoralis officii plenitudo continetur, ſumma cum celebritate contuliſti. Verum his omiſſis, quæ tantopere teſtata vulgataque ſunt, illud plane verbis exprimere haud facile fuerit, quantum Sanctitati Tuæ debeat, quod cum ipſius, tum ſuæ Gentis fidem, & obedientiam tam diſerta oratione, tamque incomparabili eloquentia, laudum præconiis exornaſti. Quidquid autem hoc eſt, quod nuper Maronitæ fecerunt, Tui unius nutus omnes intuentes, & ſequentes; id Tibi, BEATISSIME PATER, omni jure debebatur propter immortalia Tua, tuorumque Civium erga illos beneficia. Te enim admirante vehementiſſime, quod in tanta Dignitate vigil ſemper & intentus, quum maxima quæque totius Chriſtiani orbis optime ac prudentiſſime regas atque diſponas, in rebus etiam Montis Libani mira diligentia atque ſedulitate, quaſi id Tibi ſolum agendum eſſet, verſeris. Bononienſium vero Civium Tuorum, qui de Maronitis optime ſunt meriti, memoria nunquam apud ipſos conſeneſcet: Gregorii, inquam, Tertii decimi Pontificis Maximi; Gabrielis Palæotti Cardinalis, primi Bononiæ Archiepiſcopi; & Joannis Baptiſtæ de Lambertinis Societatis Jeſu, gentilis Tui, viri Dignitatum abdicatione clariſſimi: quorum primus Collegium hic in Urbe pro Maronitis fundavit, ex quo Collegio, tanquam ex Equo Trojano, tot Patriarchæ, Archiepiſcopi, Epiſcopi, Abbates, & præſtantiſſimi doctrina atque pietate Viri prodiere: in quo etiam electus meus Patriarcha a prima ætate literis humanioribus eruditus, cæteras facultates, cum humanas, tum divinas ſumma cum laude eſt adſequutus. Alter ejuſdem Collegii Protector, Tertius denique Rector, eum laborum curarumque ſuarum fructum retulere, ut complures inſignis eruditionis, eximiæque probitatis Alumnos temporibus ſuis floruiſſe gauderent. Hæc igitur ſtu-

Breve SS. D.N. ad Joſeph Patriar. dat. 27. Sept. 1741.

Brevia ejuſdem dat. 1. Sept. 1741. & die 14. Feb. 1742.

Brevia ejuſdem dat. 13. Mar. 1743. & 17 April. 1744.

Breve ejuſdem die 16. Mar. 1743.

Gregor. XIII. Bull. in fundat. Collegii Maronitar. die 25. Jan. 1584.

Gabriel Card. Palæotus Protector. Collegii Maronit. ab anno 1591. ad annum 1597.

P. Joſ. Baptiſta de Lambertinus Soc. Jeſu, Rector ejuſdem Collegii a die 17. Jun. 1594. ad diem 16. Feb. 1596.

ſtudioſe, diligenterque meus Patriarcha apud ſe cogitans, Tuorumque magnitudine meritorum inductus, quod olim Deceſſori Tuo Leoni Decimo Petrus Maronitarum Antiochenus Patriarcha pietate ac religione conſpicuus, exemplo Majorum, palam ac publice profeſſus eſt: *quia ſive vivimus, ſive morimur, pro Dei, Eccleſiæ, ac* SANCTITATIS VESTRÆ *honore, quæcumque etiam duriſſima perpeti æquanimiter parati ſumus: ſumus namque ſub perfecta obedientia* SANCTITATIS VESTRÆ, *& Sanctæ Romanæ Eccleſiæ in omnibus, quæ nobis præcipit, & imponit:* Eandem ultro hodie Maronitæ omnes, eandem Electus meus Patriarcha, in SANCTITATEM TUAM, & Apoſtolicam Sedem non verbis tantum, ſed illuſtribus etiam factis oſtendunt, & pollicentur obſequii ſignificationem. Sibi enim, ſuæque Genti teſtantur devinctam beneficio voluntatem ob ſuſceptam, geſtamque perpetuam ab hac Sanctiſſima Sede curam fovendæ in ipſis Catholicæ Religionis, *quam a Petro Apoſtolorum Principe ſibi traditam, integreque a majoribus ſuis conſervatam, nec Infidelium jugum tam grave corrumpere, nec Hæreticorum, aut Schiſmaticorum propinquitas labefactare potuit.* Ita Electus meus Patriarcha, & Maronitæ omnes, de fide Catholica, deque ſuo erga Sanctam Romanam Eccleſiam obſequio, ac veneratione ſenſerunt ſemper, ac ſentire pergunt. Hac grati animi ſignificatione ſtudium Tibi ſuum agnoſcendis, & prædicandis Tuis erga ipſos beneficiis, in hoc Auguſtiſſimo Conſeſſu declarant. Quod ſupereſt, SANCTISSIME PATER, *Nationem iſtam tot tantiſque inter Hæreticos, Schiſmaticos, & Infideles, veluti roſam inter ſpinas, circumdatam angustiis, & calamitatibus*, ampliſſimo SANCTITATIS TUÆ patrocinio, quod Innocentius III. Deceſſor Tuus fecerat, fulcire velis, & in clientelam accipere. Tuo Patriarcham ipſum præſidio tuere. *Perfice eam, quam plantavit dextera tua: Fiat manus Tua ſuper virum dexteræ tuæ, & ſuper filium hominis, quem confirmaſti Tibi*

His expeditis, una cum P. Deſiderio idem R. P. Aſſemanus ad deoſculandum Sanctitatis Suæ pedes, factis de more genuflexionibus, iterum acceſſit.

Concil. Labb Tom 14. p. 134. Vide Ep. ſt. Monach. S. Maronis ad Hormiſd. dam Papam Tom. 4. Conc Labb p. 1461 & Reſponſionem ejuſdem Hormiſdæ Tom. 5. Concil. Labb. pag. 243.

Pius IV. Epiſt. ad Moyſem Maronit. Patriarch. 2. Sept. 1562.

Clem. VIII. ad Sergium Patriarch. 1. Aug. 1595.

Urb. VIII. ad Johan. Patriarch. 30. Aug. 1629.

Clem. IX. ad Jacobum Patriarcham, Epiſcopos, & Maronitas omnes 29. Jan. 1721.

Breve SS. D. N. dict. 6. Mart. 1743.

Innocentii III. Bulla ad Hieremiam Maronitarum Patriarcham dat. 3. Jan. 1213. Pſalm. 79.

NUM. VIII.

Ad Conſt. XX. fol. 30. & CXX. fol. 298.

DECRETUM

Sanctæ Univerſalis Inquiſitionis ſuper perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia ſolicitantium, vel Sacrificio Miſſæ abutentium ad ſortilegia.

Feria V. Die 5. Auguſti 1745.

IN Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, & Univerſalis Inquiſitionis habita in Palatio Apoſtolico Quirinali coram Sanctiſſimo Domino Noſtro Domino BENEDICTO Divina Providentia Papa XIV., & Eminentiſs., ac Reverendiſs. DD. S. R. E. Cardinalibus adverſus hæreticam pravitatem Inquiſitoribus Generalibus a S. Sede Apoſtolica ſpecialiter deputatis.

Sanctiſſimus Dominus Noſter ſolicite animadvertens, quam grave ſit delictum illorum perditorum hominum, qui Sacroſancto Miſſæ Sacrificio, ac ſalutaris Pœnitentiæ Sacramento, ad Animarum reparationem a Chriſto Domino inſtitutis, in illarum perniciem, & damnationem abutuntur, decrevit, quod in poſterum Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares cujuſcumque Ordinis, Inſtituti, Congregationis, & Societatis etiam de neceſſitate exprimendæ, vel in actu Sacramentalis Confeſſionis, ſive illius occaſione, aut prætextu, ad turpia ſolicitantes, vel Sacrificio Miſſæ abutentes ad ſortilegia, præter pœnas a Jure, & Apoſtolicis Conſtitutionibus, ac ſignanter ſanmem. Sixti V., & Gregorii XV. contra eoſdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitationem incurrant ad præfati Sacrificii celebrationem; Quodque ejuſmodi Decretum ſignificetur ſingulis cujuſcumque Ordinis Superioribus, ac Præpoſitis, ad hoc ut de illo, ſicuti, & de prædictis, aliiſque Summorum Pontificum Conſtitutionibus, juxta præſcriptum in generali Decreto Supremæ Inquiſitionis diei 15. Decembris 1633. ſemel ſaltem in Anno, Feria ſexta poſt Octavam Aſſumptionis B. Mariæ Virginis in publica Menſa, vel in Capitulo ad hoc ſpecialiter convocato, ac inſuper in quocumque Generali, vel Provinciali Capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato Capitulari Congreſſu ſuos Subditos, ac Religioſos commonendos curent, ejuſdemque commonitionis coram Suprema Congregatione juratum Teſtimonium exhibeant.

Paulus Antonius Cappellonus
S. Romanæ, & Univerſalis
Inquiſitionis Notarius.

Loco ✠ Sigilli.

Die 21. Auguſti 1745. ſupradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum Palatii S. Officii, ac aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Petrum Romolatium Sanctiſſimæ Inquiſitionis Curſorem.

N. VIII

NUM. IX.

Ad Conſtit. CXXI. fol. 299.

CELEBRATIO CAPPELLÆ.

Pontificiæ in Baſilica S. Mariæ Majoris die Feſto CONCEPTIONIS Beatæ Mariæ Virginis decernitur.

In Conſiſtorio Secreto habito die 26. Novem. 1742.

Venerabiles Fratres.

PATERNA animi Noſtri commiſeratione non minus quam conſilio veſtro permoti ſtatuimus, publicas in hac Urbe preces indicere, ut Pater Miſericordiarum Deus dignetur vota Noſtra reſpicere, quæ ad pacem Chriſtianorum Principum unice tendunt, & ad optatam tranquillitatem Orbis, qui (quod nemo Veſtrum ignorat) horribili malorum procella concutitur.

In plures itaque Urbis Eccleſias variæ diſtribuentur Miſſiones, ut per veram peccatorum pœnitentiam obſecrationes, & vota fiant coram Deo magis accepta, & unuſquiſque ad Sanctæ Indulgentiæ fructum percipiendum magis aptus ac paratus accedat. Ceſſabunt Sacræ Miſſiones pridie

Fe-

N. IX. Festum CONCEPTIONIS Virginis Immaculatæ, in quo solemni die Nos Cappellam Pontificiam in Liberiana Basilica haberi volumus. Quod quidem non hoc anno tantum, sed singulis quibusque annis fieri mandamus, ac præcipimus, ut Cappella hæc Pontificia in honorem Immaculatæ Virginis quotannis celebranda cæteris annumeretur, ut nimirum ipsa Beatissima Virgo a Deo pro Nobis implorare dignetur, quod petimus; suoque patrocinio non minus Catholicam Religionem, quam hanc Apostolicam Sedem benigne tegere velit, ac fovere. Hoc Vobis significandum esse censuimus.

Sequitur Decretum de Cardinali, a quo Missarum solemnia dicta die celebranda sunt.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. *in Secreto Consistorio diei 26. Mensis Novembris proximi præterit i alloquutionem habuerit Eminentissimis Patribus, qua publicas in Urbe indictas preces, ut Pater misericordiarum Deus sua vota respiceret, quæ ad Pacem Christianorum Principum, & ad optatam Orbis tranquillitatem unice tendunt, significavit; Eosdemque de Missionibus in variis Urbis Ecclesiis distributis certiorates reddidit, ut quisque Fidelium per veram peccatorum pœnitentiam Plenariæ, quam indulsit, Indulgentiæ fructum uberiorem perciperet, nec non ut B. Mariæ Virginis Intercessione, cujus* CONCEPTIONIS *Festum imminebat, ferventius Urbs tota deposceret, singulis annis in Basilica Liberiana Pontificiam Cappellam, ipsa recurrente* CONCEPTIONIS *die, perpetuo habendam decrevit. Ut autem de Cardinali celebrante in prædicta sic instituta Cappella in futurum consuleret; Pontificum Prædecessorum suorum exemplo, qui in recurrentibus anni solemnitatibus Missas celebrandas nonnullis S. R. E. Cardinalibus, quibus vel ordinis, vel muneris ratione id congrue competere videbatur, assignarunt, a Cardinali pro tempore Burghesiani Sacelli Protectore singulis annis die Festo* CONCEPTIONIS *B. Mariæ Virginis, sive dicta Cappella Papalis in Liberiana Basilica, sive propter obveniens aliquod impedimentum in Palatii Apostolici, vel Vaticani, vel Quirinalis, publico respective Sacello habeatur, semper, & ubique Pontificalem Missam fore concinendam, statuit: Hanc vero Sanctissimam suam voluntatem, perpetuis futuris temporibus valituram, idem Dominus Noster suæ vivæ vocis oraculo in Diariis redigendam, ac in forma Decreti publicandam, ubi necessitas expostularet, ex injuncto mihi officio demandavit. In quorum omnium, & singulorum fidem præsens hoc documentum proprio charactere subscriptum, solitaque sigillo munitum dedi Romæ die 3. Decem. 1742. ejusdem Sanctissimi in Christo Patris Pontific. III.*

Ignatius Reali Apostolicis
Cæremoniis Præfectus.

NUM. X.

Ad Constit. CXLVI. fol. 364.

ADMISSIO

Nonnullarum Familiarum inter alias Civium Nobilium Romanorum.

S. P. Q. R.

CUM post editam Sanctissimo Domino Nostro Domino BENEDICTO PP. XIV. Constitutionem, quæ incipit *Urbem Romam sub datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 4. Januarii* 1746 porrectus fuerit Sanctitati Suæ per Illustrissimo & Excellentissimos Dominos Almæ Urbis Conservatores libellus supplex nomine aliquarum Nobilium Familiarum, quæ Magistratibus Capitolinis perfunctæ, in enumeratione Familiarum, quæ in antedicta Bulla ad Romanam Nobilitatem adscisebantur, fuerant prætermissæ; Placuit Sanctitati Suæ dictis Dominis Conservatoribus rescribere, Constitutionem non obstare, quin immo consentaneum esse menti, & voluntati Sanctitatis Suæ, ut Familiæ prædictis honoribus olim perfunctæ, demonstrata Personarum nunc existentium descedentia, absque aliis Nobilitatis probationibus Nobilium Romanorum libro adscribantur, prout de his omnibus constat ex dicto supplici libello cum rescripto ex Audientia Sanctissimi die 12. Januarii 1746. in Tabulario secreto Excellentiss. imæ Cameræ Capitolinæ asservato, ad quod &c. In horum igitur executionem, prævviis probationibus ad formam supradicti rescripti fuerunt usque adhuc plures Familiæ de mandato Illustrissimorum & Excellentissimornm DD. almæ Urbis Conservatorum per me infrascriptum Sacri S. P. Q. R. Scribam in albo Nobilium Romanorum adscriptæ, nempe de anno 1746. die 25. Januarii Familiæ *Bonadies*, & *Boncompagni*, die 28. Aprilis Familia *Cenci* bo. mæ. Joannis, die 15. Septembris Familia *Brandani*, die 5. Octobris Familia *Gherardi*, die 14. Decembris Familia *Mazzini*; De anno vero 1747. proxime elapso die 30. Maji Familia *Oliganni*, die 30. Augusti Familia *Orsini*, & die 2. Martii currentis anni 1748. Familia *Mazzanti*. De quibus omnibus pleniissime constat ex publicis documentis in Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ asservatis, nec non ex libro Decretorum penes me Scribam Senatus infrascriptum existente. Insuper attentis probationibus in prælaudata Bulla decretis coram quatuor ex Illustrissimis Nobilibus Conscriptis scrutatoribus singulis vicibus sortito electis per authentica documenta peractis, fuerunt aliquæ Familiæ in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem per secreta suffragia cooptatæ, nimirum de anno 1746. die 21. Julii Familia *Roncioni*, die 10. Novembris Familia *Panimolle*, ac de anno proxime prætérito 1747. die 30. Januarii Familia de *Carticella*, & die 25. Maji Familiæ *de Lavinis*. De quibus pariter satis superque constat ex publicis Diplomatibus, ac Scripturis in prædicto Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ repositis, ac etiam, ex libro præfato Decretorum penes me asservato. Ut autem de his omnibus & singulis veritas ubique pateat, has præsentes Literas manu mea subscriptas, & solito, quo utor, Sacri S. P. Q. R. Signo munitas dedi, ac publicavi requisitus. In quorum fidem &c. Ex Capitolio anno ab urbe condita 2498. Ab Orbe autem redempto 1748. Quarto non. Martii.

Ita est Virginius Cincius
S. P. Q. R. Scriba.

Loco ✠ Sigilli.

INDEX

Digitized by Google

INDEX
RERUM, ET VERBORUM.

Numerus Romanus denotat Conſtitutionem: Arabicus autem indicat paragraphum, & paginam.

A

ABBATES, aliique Prælati inferiores juriſdictionem Ordinariam habentes, Limina Apoſtolorum ſtatutis temporibus viſitare, & Eccleſiarum ſuarum ſtatum exponere debent. *Conſtit.* VII. §. 5. pag. 13.

Abbates ſimplices aliquando præcedere poſſunt Superioribus Generalibus ſui Ordinis. XCVIII. 16. p. 113.

Abbatum, aliorumque Prælatorum Regularium, juriſdictionem temporalem & ſpiritualem in ſubditos ſæculares habentium, Reſidentiæ, exemptæ ſunt a viſitatione & correctione Epiſcoporum, etiam quoad Curam animarum. CIX. 12. p. 266.

Niſi Epiſcopi ſint in quaſi poſſeſſione majoris juris. *ibi* 19. p. 267.

Item reſidentiæ ordinariæ principales Abbatum Generalium, *ibi*, 13. p 266. Vide *Generales*.

Non autem Abbatum ſimplicium juriſdictionem, ut ſupra, non habentium. *ibidem*. ubi vide veram lectionem Textus Concilii Tridentini *ſeſſ.* 25. *cap.* 11. *de Regular*.

ABBREVIATORIBUS de Parco Majori conceditur uſus Rediminculi Galeri coloris violacei. III. p. 5.

ABLUTIONES. V. *Lavacra*.

ABSOLUTIONIS forma a Græcis Confeſſariis proferenda. LVII. 5. p. 105.

Abſolutio impertita a Sacerdote non approbato ab Ordinario Loci, nulla declaratur, C. 2. p. 257. V. *Confeſſarius*.

Abſolutio a Sacerdote impertita perſonæ complici in peccato turpi, extra caſum extremæ neceſſitatis, iritatur. XX. 4. p. 31.

Abſolutio tamen impertita hujuſmodi perſonæ complici in mortis articulo conſtitutæ, etiam abſque neceſſitate, aut infamiæ, vel ſcandali periculo, valida eſt. CXX. 4. p. 299.

Sed Sacerdos ita abſolvens incurrit pœnas, & cenſuras Summo Pontifici reſervatas. *ibi*.

Abſolutio Sacramentalis deneganda eſt ignorantibus myſteria Fidei, tenenda neceſſitate medii. XLII. 12. p. 68.

Quid cum ignorantibus, quæ ſcienda ſunt neceſſitate præcepti. *ibi*.

Abſolutio a Cenſuris publicatis die Cœnæ Domini Romano Pontifici reſervatur. XIV 21. p. 24.

Abſolutio Calumniatorum, quoad ſollicitationem in Confeſſione, Summo Pontifici reſervatur. XX. 3. p. 31.

Abſolutio Sacerdotis excipientis Confeſſionem complicis in peccato turpi Summo Pontifici reſervatur. XX. 4. p. 32.

Abſolutio a cenſuris incurſis ob mercimonia ſuper eleemoſynis Miſſarum, Summo Pontifici reſervatur. XXII. 3. p 34.

Abſolvendi facultas a caſibus reſervatis, & cenſuris, tribuitur Cancellario Militiæ S. Januarii. XXIV. 3. p. 36.

Et Confeſſariis in vim Bullæ Cruciatæ conceſſæ Militibus S. Joannis Hieroſolymitani, ejuſque Militiæ ſubditis, LXXXVI. 8. p. 174

ABSTINENTIÆ in Eccleſia Græca ſervari ſolitæ. LXXXVII. 3. p. 178.

Abſtinentia a Carnibus diebus Sabbati non ſemper ubique fuit de præcepto. CXVIII. 3. p. 296.

A. C. ſolus habet cumulativam juriſdictionem cum Cardinali Urbis Vicario in cauſis Clericorum Romanorum, & Locorum Piorum ejuſdem Urbis. CXV. §. 20. p. 288.

ACHARS de la Beaume. V. *Halicarnaſſenſis*.

ACTUS Fidei, Spei, & Charitatis Populo tradendi, & publice in Eccleſiis frequentandi. XLII. 18. pag. 69.

ACTORUM tranſportatio. V. *Cauſa jam conteſtata*

ADULTERIUM præcedens, ſecluſa machinatione & fide futuri matrimonii, non eſt impedimentum dirimens matrimonium. CXIII. 12. p. 278.

Nec habebatur pro impedimento dirimente, temporibus S. Auguſtini. *ibi* 22. p. 280.

Ubi aſſeritur Lectio Textus S. Auguſtini contra Cujacium.

Nec erat impedimentum dirimens Matrimonium, tempore Gratiani. *ibi* 24. p. *ibi*.

Nec tempore Innocentii III. *ibi* 25. p. 281. V. *Filii ex adulterio geniti*.

ADVOCATORUM CONSISTORIALIUM Privilegia, & jura in unum colliguntur. CVI. p. 231.

Eorum Collegii antiquitas, & decus: In quo Summus Pontifex locum obtinuit. *ibi* 1. p. 232.

Advocatorum numerus duodenarius ex quibus, conſtare debeat. *ibi* 2. 3. p. *ibi*.

Munus Advocati Conſiſtorialis quomodo vacet. *ibi* 6. p. 233.

Eorum Collegio reſervatur jus præſentandi tres Advocatos Summo Pontifici, in caſu vacationis. *ibi* 5. p. *ibi*.

De antianitate, & de jure optandi ad Decanatum. *ibi* 7. 8. p. *ibi*.

Advocati Conſiſtoriales ſunt veri Papæ Familiares. 9. p. ibi.

De eorum precedentiis, habitu &c. *ibi*.

Ad eos pertinet Cauſas Conſiſtoriales pertractare. *ibi* 14. p. 235.

In Cauſis Beatificationis & Canonizationis ſcribere in jure; eaſdemque Cauſas in Conſiſtorio perorare. *ibi*.

In ſolemniis Canonizationum inſtantias proponere. *ibi* 16. p. *ibi*.

Pallium petere pro Archiepiſcopis, aliiſque. 17. p. *ibi*.

Ad ipſos ſpectat regimen Archigymnaſii Urbis. *ibi* 19. p. 236.

Quid in concurſibus, & examine Lectorum. CVI. §. 21. p. *ibi*.

Privativa facultas in Urbe doctorandi in utroque, vel altero jure, ipſis aſſeritur, cum extinctione litis inter eoſdem, & Protonotarios Apoſtolicos. *ibi* 22. & ſeqq. p. *ibi & ſeq.*

Eorum Collegio perpetuo addicta ſunt munera Promotoris Fidei, Advocati Pauperum, Advocati Fiſci, & Cameræ Apoſtolicæ, Advocati Fabricæ Sancti Petri, Advocati S. P. Q. R., & Commiſſarii Conclavis Sede Apoſtolica vacante. *ibi* 31. p. 239.

Eiſdem conceditur Oratorium domeſticum. *ibi* 34. p. 240.

Et facultas condendi Statuta, ac removendi Officiales Collegii. *ibi* 35. p. *ibi*.

Advocatorum Conſiſtorialium Decanus in actibus Collegialibus præcedit omnibus de Collegio, etiam perſonali dignitate præſtantibus. XCVIII. 16. p. 213.

ADVOCATI FABRICÆ S PETRI munus uni ex Collegio Advocatorum Conſiſtorialium perpetuo addictum CVI. 31. p. 239.

Idem de Advocato Fiſci, & Cameræ Apoſtolicæ.

Idem de Advocato Pauperum.

Idem de Advocato S. P. Q. R. *ibi*.

ADVOCATI FISCI, & Cameræ Apoſtolicæ Officium incompatibile in poſterum decernitur cum Officio Promotoris Fidei. CVI. 32. p. *ibi*.

Ad-

Digitized by Google

Advocatus Fiſci, & Cameræ Apoſtolicæ abſtinere debet a patrocinandis alterius generis cauſis. CVI. 33. pag. 240.
Idem de Advocato Pauperum. *ibi*.
ADVOCATUS PAUPERUM interponit Decreta in contractibus, & obligationibus, mulierum, minorum, & pupillorum, Domi ſuæ tantum, & in Carceribus. CXV. 48. p. 292.
ÆGYPTII, aliique Catholici Ritus Cophtici, ſubjiciuntur juriſdictioni Epiſcopi Hieroſolymitani ejuſdem Ritus. XXV. p. 37.
ÆTAS in Eccleſia Occidentali requiſita ad recipiendos Ordines. CXXIX. 19. p. 315.
Ætas pro ſuſcipiendis Ordinibus, quoad Græcos. eadem quæ pro Latinis requiritur. LVII. 7. p. 108.
AGAPÆ in primitiva Eccleſia ſancte frequentatæ, ob invectos abuſus ab Eccleſiis eliminatæ. CXXXVII. 7. p. 336.
AGELTONENSIS Diœceſis aſſignatio facta Archiepiſcopo Tyri a Conventu Maronitarum confirmatur. CI. 2. p. 221.
AGRICULTURÆ neceſſitatibus in Regno Poloniæ conſulitur, translatis Feſtis occurrentibus infra hebdomadas menſium æſtatis, in dies Dominicos. CXXXVIII. p. 337.
Agriculturæ Conſulatus præſervatur juriſdictio. XLIV. 9. p. 75.
V. *Conſules*.
ALBANENSES. V. *Græci*.
ALBANI Concilii Decreta in Regno Serviæ, & finitimis Regionibus obſervanda. LXXXIX. 1. p. 183.
ALBERGATUS. V. B. *Nicolaus*.
B. ALEXANDRI SAULII formalis Beatificatio. XVII. p. 28.
ALEXANDRINUS Patriarcha. V. *Mediobarbus*.
ALIENATIONES reddituum Beneficiorum. V. *Ceſſiones commodi exigendi*.
De ALMEYDA Thomas Cardinalis Patriarcha Liſbonenſis laudatur, & nonnulla decreta ab eo edita approbantur, & confirmantur. CXXXVII. p. 326.
ALTARIUM numerus in Eccleſiis Græcorum augeri permittitur. LVII. 6. p. 105.
Altaria plura in Eccleſiis Græcorum Melchitarum erigi permittuntur. LXXXVII. 9. p. 178.
Altaris Pontificii prærogativæ. CXVI. 1. p. 294.
Altari a Pontifice conſecrato plura privilegia adnectuntur. CXVI. 2. p. *ibi*.
Altaria Privilegiata conceduntur Eccleſiis Cathedralibus, & Parochialibus Maronitarum. LXXIX. 11. p. 160.
AMASIEN Archiepiſcopatus in part. Infid. unitur Eccleſiæ Papienſi. LXXIV. p. 147.
AMERICANI. V. *Indos*.
ANGELORUM apparitio Abrahamo facta, a Sanctis Patribus, & interpretibus varie explicata. CXLI. 30. & ſeqq. p. 346.
S. ANGELI. V. *Areis Præſ.*
ANTIMENSIA, ſive Throni Græcorum. LVII. 6. p. 106.
Eorum uſus prohibetur Presbyteris Latinis. *ibi*.
ANTIOCHENUS PATRIARCHA. V. *Taurinonius*.
ANTIOCHENUS PATRIARCHA GRÆCORUM MELCHITARUM generalem diſpenſationem edidit circa jejunia; quæ revocatur. LXXXVII. 5. 6. p. 177.
Eidem conceditur facultas diſpenſandi cum ſingulis Univerſitatibus in caſibus particularibus. *ibi*
Ejus juriſdictio adverſus attentata Prælatorum Maronitarum aſſeritur. *ibi* 12. p. 178.
Nullam juriſdictionem habet in Miſſionarios Latinos, ſed tantum petere ab his poteſt notulam animarum Græci Ritus ſibi ſubjecti *ibi*.
Idem curare debet, ut ſuis Græcis ubique præſto ſint Paſtores Catholici. *ibi*.
Juriſdictionem mediatam exercet in Monachos ſui Patriarchatus, Ordinariis immediate ſubjectos, ſive immediatam, deficiente Catholico Epiſcopo. *ibi* 20. p. 179.
Idem quoad Monaſterium Monialium in Keſruano exiſten., jure tamen delegato a Sancta Sede. *ibi*.
Antiocheni Patriarchæ Cyrilli laudes LXXXVII. 1. pag. 176. & XCII. p. 190.
Ipſi conceditur Pallium, cum conditionibus opportunis. XCII. *ibi*.
ANTIOCHENUS PATRIARCHA MARONITARUM. V. *Maronitæ*. V. *Evodius*.
APPELLATIO admitti nequit, niſi legitime interpoſita, & in caſibus a jure permiſſis. XLVIII. 43. p. 86.
Appellatio a gravamine admitti nequit, niſi probato gravamine non reparabili per definitivam. XLVIII. 43. *ibi*.
Appellatio in ſuſpenſivo non admittitur in cauſis, quarum executio a Concilio Tridentino demandata eſt Ordinariis, appellat. remota. *ibi* 5. & ſeqq. p. 82.
In his permittitur ſolum recurſus, & appellatio in devolutivo. *ibi* 38. p. 85.
Excipiuntur caſus aliqui particulares a Judice ſuperiore expendendi, in quibus præſcribitur forma concedendi Inhibitiones. *ibi* 39. p. 85.
Notarii non ſervantes præmiſſam formam, infamiam, & inhabilitatem incurrunt, cum pœnis pecuniariis. *ibi* 40. p. 25.
Appellatio ſuſpenſiva, ubi locum non habet, non intelligitur inducta per ea, quæ diſpoſita ſunt circa valorem Citationum Cameralium in partibus. CXV. 14. p. 287.
APPELLATIO AB IRRATIONABILI JUDICIO EPISCOPI a Pio V. permiſſa in devolutivo. LXVIII. 2. p. 233.
Sicut etiam tacite a Concil. Trid. *ibi* 15. p. 236.
Appellatio ab irrat. Jud. infra decem dies a die collationis, interponenda. LXVIII. 7. p. 235.
Forma transferendi acta coram Judice ad quem. *ibi*.
Appellatio ab irrat. Jud. Epiſcopi proſequi non permittitur non probato gravamine, tam quoad doctrinam, ex actis, tam quoad reliqua, ſaltem extrajudicialiter. *ibi*.
Intellige, ubi ſervata fuerit in Concurſu, & examine forma ibi præſcripta. LXVIII. *ibi*.
V. *Examen*.
In hujuſmodi Appellationis Judicio, Judex *ad quem* non pronunciet, niſi comperto gravamine, & ſecundum *acta*; tam quoad doctrinam, quam quoad reliqua. LXVIII. 16. p. 237.
In iis vero, quæ Epiſcopus a quo, ex informata conſcientia, ipſi revelaverit, omnimodam fidem ei habebit, & ſecreti legem cuſtodiet. *ibi* p. 238.
In hujuſmodi judicio, duæ conformes faciunt rem judicatam. *ibi* 17. p. *ibi*.
APPELLATIO a ſententia lata ſuper nullitate MATRIMONII in quacumque inſtantia ſemper ſuſpendit executionem. XXXIII. 11. p. 51.
Appellatio in Cauſis Matrimonialibus præcludi nequit per acta pœnalia inter partes inita. LXXXV. 7. p. 170.
APPELLANTES AD FUTURUM CONCILIUM excommunicantur, & reſpective Interdicto ſubjiciuntur. XIV. 2. p. 21.
Appellatio Pſeudo-Archiepiſcopi Ultrajectenſis, & Pſeudo-Epiſcopi Harlemenſis ad futurum Concilium Generale, damnatur &c. CXXXII. p. 324.
Appellantes a gravamine, vel futura executione Litt. Apoſt. ad poteſtatem ſecularem excommunicantur. XIV. 13. p. 22.
APOSTATÆ, & fugitivi Regulares quomodo abſolvantur. XCV. 33. p. 198.
V. *Pœnitentiaria Apoſtolica*.
APPLICATIO Miſſæ. V. *Miſſa Parochialis*. V. *Miſſa Conventualis*. V. *Concelebratio*.
APPROBATIO CULTUS immemorab. B. Joannæ Valeſiæ olim Reginæ Franciæ. LVIII. p. 113.
Approbatio cultus Beati Nicolai Albergati. CVIII. p. 260.
Approbatio cultus alicujus Beati ſolemnizari non debet eo modo, quo in Canonizationibus fieri ſolet. CVIII. 8. p. 261.
AQUÆ benedictæ. uſus apud Græcos. LVII. 5. p. 401.
Aquæ tepidæ infuſio in ſacrum Calicem, apud Græcos uſitata, permittitur. LVII. 6. p. 105.

Digitized by Google

Aquæ frigidæ, vel tepidæ, uſus in Baptiſmo æque permiſſus. LVII. 2. pag. 103.
Aqua baptiſterii. V. *Baptiſmus*.
Arcis S. Angeli Præfecto nulla juriſdictio competit, niſi in Baliſtarios, & auxiliatores; & in concernentibus eorum miniſteria. XLIV. 21. p. 76.
Archigymnasium Urbis ab Advoc. Conſiſtor. regitur, & adminiſtratur. CVI. 19. p. 236. V. *Lectores*.
Archihospitali S. Spiritus in Saxia de Urbe præſervantur Canones debiti a Conventibus ejuſdem Ordinis in Hiſpaniis, & Polonia. XV. 2. p. 25.
Archipresbyterorum Baſilicarum Urbis juriſdictio aboletur. XLIV. 3. 6. p. 74.
Præterquam in his, quæ concernunt ſervitium Eccleſiæ, & correct. morum. *ibi* 11. p. 75.
Archiva Pœnitentiariæ: Eorum adminiſtratio, viſitatio &c. XCVI. 37. ſeqq. p. 206.
Arma, & alia ad bellum apta, deferentes ad hoſtes Chriſtianorum, excommunicantur. XIV. 7. p. 4.
Aromatariorum officinæ in Urbe reductæ ſunt ad ſexaginta. VI. 4. p. 10.
Aromatariæ artis exercitium in Urbe Regularibus prohibetur. VI. p. 9.
Assemanius, Joſeph Simonius, ablegatus a S. Sede ad Maronitarum nationem. XXXI. 3. p. 45.
Assessorum juriſdictio in Urbe abrogatur XLIV. 9. p. 74.
Assistentia matrimoniis non temere deleganda Sacerdotibus extraneis, qui non ſint contrahentium Parochi. LXXXV. 9. 12. p. 170.
Delegandi facultas adimitur Nuntio Apoſtolico in Polonia commoranti. *ibi* 16. p. 171.
Aſſiſtentia matrimonio non inducit cognationem ſpiritualem. LXXXIX. 17. p. 185.
Auditor Generalis Cameræ Apoſtolicæ. V. *A. C.*
Auditores Rotæ. V. *Rota*.
Avenionen. Vice-Legati, ejuſque Congregationis jus in cauſis criminalibus ſubditorum Univerſitatis. CXLII. 17. p. 352.
Avenionen. Curiæ Auditor Generalis Judex privativus in ſecunda inſtantia in cauſis perſonarum Univerſitati ſubjectarum. CXLII. 18. p. *ibi*.
Avenionen. Universitatis merita, & decora. CXLII. 1. p. 349.
Ejus Profeſſores, Doctores, Scolares &c. gaudent privilegio Fori, & habendi Conſervatores, & Judices particulares. *ibi* 3. p. *ibi*.
Quod ipſis a Pontifice in Cauſis Civilibus paſſivis in prima inſtantia aſſeritur. 15. p. 352.
Et in Criminalibus levioribus. *ibi*.
Primicerius Univerſitatis inter Conſervatores adjectus a Leone Papa X. cum facultate ſubrogandi &c. *ibi* 4. 5. p. 349.
Ejuſdem Primicerii, & Conſervatorum juriſdictio in præmiſſis privativa declaratur. *ibi* 18. p. 352.
Primicerius, ſeu alius Conſervator intereſſe poteſt Congregationi Criminali Vice-Legati Avenionen., cum voto conſultivo, ubi agatur de cauſis paſſivis ſubditorum Univerſitatis. *ibi* 17. p. *ibi*.
Primiceriatus importat titulum Nobilitatis tranſmiſſibilis ad deſcendentes. *ibi* 10. p. 351.
Ejuſdem Primicerii, & Conſervatorum juriſdictio in præmiſſis privativa declaratur. *ibi* 18. p. 352.
Reſervata Auditori Generali Curiæ Legationis ſecunda inſtantia. *ibi*.
Augustano Epiſcopo ſcribitur de cautelis ſervandis in conficiendis Proceſſibus ſuper fama Sanctitatis Servorum Dei, & de recta ratione repræſentandi Imagines Spiritus Sancti, & Sanctiſſimæ Trinitatis. CXLI. p. 342.
S. Augustini Textus in *Can. Denique* 31. *quæſt.* 1. quomodò legendus adverſus Cujacium. CXIII. 22. p. 280.
S. Auguſtini interpetratio de apparitione trium Angelorum Abrahamo viſa expenditur. CXLI. 30. p. 346.
S. Auguſtini Fratribus Eremitis facultas conceditur eligendi Priorem Generalem ad vitam in Officio manſurum. CXXVI. p. 308.
Avocantes Cauſas ſpirituales a Judicibus Eccleſiaſticis excommunicantur. XIV. 14. p. 23.
Avocatio Cauſarum ab Ordinariis in prima Inſtantia prohibetur. XLVIII. 42. pag. 85.
Privilegia *de non avocando* præſervantur in Bulla de non impedienda executione Citationum, ſeu Mandatorum Romanæ Curiæ. XLVII. 10. p. 81.
Nec intelliguntur ſublata per ea, quæ diſpoſita ſunt circa valorem Citationum Cameralium in partibus. CXV. 14. p. 287.
Auxerensi Epiſcopo delegantur ordinationes Græco-Ruthenorum a ſchiſmate ad Eccleſiam redeuntium. LXIII. p. 128.
Azymi, & fermentati uſus in Eccleſiis Latinis, & Græcis reſpective retinendus. LVII. 1. p. 102. V. *Græco-Latini*.

B

Baldacchinus in Proceſſionibus Pontificiis a quibus deferri debeat. CVI. §. 10. p. 234.
Balneum. V. *Lavacra*.
Balsamum Apoplecticum & Theriaca vendi poſſunt a Regularibus. VI. 2. p. 10.
Bannitus propter homicidium præmeditatum non gaudet Immunit. Eccleſiaſt. in Statu Eccleſiæ &c. LXXXVIII. 4. p. 181.
Baptismus extra caſum neceſſitatis conferri non debet aqua communi, vel ea, quæ pro luſtratione benedicitur. LXXXIX. 20. p. 186.
Baptiſmi conferendi ritus & ceremoniæ in Rituali præſcriptæ, ſine gravi cauſa non omittantur, vel cito ſuppleantur. LXXXIX. 19. p. *ibi*.
Baptiſmi conferendi ritus apud Græcos. LVII. 2. p. 103.
In Baptiſmo conferendo omitti non debent Sacramentalia, & ſignanter ſaliva, ſal, & inſufflatio. CVII. 3. p. 242.
Attamen Clemens XII. concedit Miſſionariis Regnorum Maduren., Mayſſur., & Carnaten. ut in caſu neceſſitatis, & ſalva fide, ſalivam omittant, & inſufflationibus occulte utantur ad decennium. *ibi* 14. p. 248.
Quæ diſpenſatio prorogatur a Sanctiſſimo Domino Noſtro ad aliud decennium. 31. p. 255.
Abſque ſpe ulterioris prorogationis, & cum conditionibus & præceptis opportunis. *ibi* 32.
Baptizatis imponenda non ſunt nomina Idolorum, aut falſæ Religionis pœnitentium, ſed Sanctorum in Martyrologio Romano deſcriptorum. CVII. 3. p. 242. & declaratur 14. p. 247.
Baptiſmus Infantibus protrahi non debet ultra præfixum tempus ab Eccleſia. CVII. 3. p. 243. & 14. p. 248.
A Baptiſmo excluduntur qui de Sacramentalibus ceremoniis ab Eccleſia præſcriptis perperam ſentiant. CVII. 32. p. 255.
Baptiſmus quando conferri debeat Filiis Mulierum Chriſtianarum ex Turcarum contubernio genitis. LXXXIX. 8. p. 184.
Baptiſmus quo ritu, Græco nim., an Latino, conferri debeat Græcorum Filius. LVII. 2. p. 103.
Baptiſmus Græcorum Filiis collatus in caſu neceſſitatis ritu Latino, non imponit obligationem ſequendi ritum Latinum. LXXXVII. 18. p. 179.
Basilica. V. *Lateranenſis*. V. *Vaticana*. V. *S. Mariæ Majoris*. V. *Vicarii*.
S. Basilii Monachi *Græco-Melchitæ* ſubeſſe debentæ immediate Ordinariis, & mediate Patriarch Antioch. LXXXVII. 20. p. 179.
S. Basilii Ruthenorum Ordo laudatur. XCVIII. 2. p. 210.
S. Baſilii Monachorum Ruthenorum unio in unicam Congregationem promovetur. LXVI. p. 232.
S. Baſilii Monachorum Ruthenorum prima unio ſub Urbano VIII. in Congregationem Titulo Sanctiſſimæ Trinitatis inſignitam. XCVIII. 2. p. 211.
Eodem modo unienda eſſe reliqua Monaſteria, decernitur in Synodo Zamoſcæ anno 1720. habita. *ibi* 3.
Quare in Capitulo Generali Leopoli habito anno 1739., nova Congregatio conſtituitur, ſub invocatione Patrocinii BB. Virginis. *ibi* 4. p. 211.

Sed ex Decreto Sanctiſſimi Domini Noſtri duæ Congregationes in unam conflantur, habito Dubni Capitulo Generali, anno 1743., in quo unicus eligitur Proto-Archimandrita. *ibi* 5. 6.
Unio, electio, & ſtatuta in Capitulo condita confirmantur. *ibi* 7. pag. 212.
Congregationi aſſignatur denominatio *Ordinis S. Baſilii M. Ruthenorum*. Provinciæ vero Lithuaniæ Titulus *Sanctiſſimæ Trinitatis*, Poloniæ autem *Protectionis B. M. Virginis*. *ibi* 9. p. *ibi*.
Nonnulla Monaſteria ad paupertatem redacta, vel unienda eſſe, vel ſupprimenda decernitur. *ibi* 29. p. 215.
De juriſdictione Proto-Archimandritæ in Abbates. De præcedentiis inter eos. *ibi* 15. 16. p. 213.
De viſitatione Monaſteriorum. *ibi* 26. p. 215.
De jure paſſivo Abbatum ad munus Proto-Archimandritæ. *ibi* 14. p. 213.
Procurator Generalis ex duabus provinciis alternatim eligatur. *ibi* 25. p. 215.
De regimine Ordinis, defuncto Proto-Archimandrita. *ibi* 23. p. 214.
De his, qui ſuffragium habent in Capitulo Generali. *ibi* 27. 28. p. 215.
BAIGAO. V. *Thibet*.
BAVARIÆ Dux S. R. I. Elector, inſtituit Militiam S. Georgii Mart., & in ea VI. Eccleſiaſtica Officia. XXXII. 1. p. 49.
Ipſi Duci Bavariæ, Magno Magiſtro d. Militiæ, conceditur nominatio Epiſcopi Titularis in eadem Militia. *ibi* 7. p. *ibi*.
BEATIFICATIO B. Alexandri Saulii. XVII. p. 28.
Beatificatio B. Camilli de Lellis. L. p. 89. V. *Approbatio Cultus*.
BEATIFICATIONES & Canonizationes aliquando in Baſilica Lateranenſi celebratæ. XXXVI. 1. 2. 3. p. 57. ſed deinceps in Baſilica Vaticana celebrandæ. XXXVI. p. *ibi*.
Beatificationum cauſæ quomodo introducantur. CXLI. 5. p. 342.
BEATORUM Cultus eſt tantummodo permiſſivus, & reſtrictus. *ibi* 9. & 14. p. 262.
Beatorum Cultus quomodo a Sede Apoſtolica per gradus augeri permittitur. CVIII. 11. p. 261.
Beatorum Imagines non ubique publicæ veneratione exponi poſſunt. *ibi* 10. p. *ibi*.
Beatorum honores V. *in Brevibus Beatificationis*. XVII. & L.
De la BEAUME des Achars. V. *Halicarnaſſen*.
BELLARMINI Cardinalis Liber de Doctrina Chriſtiana commendatur. XLII. 17. p. 69.
BELLUGA, Ludovicus Cardinalis laudatur. CXVIII. §. 2. p. 296.
BENEDICTIONES, præter eas, quæ in Eccleſia receptæ ſunt, in Sacris Ritibus non admittantur. LXXXIX. 18. p. 186.
BENEFICIA Eccleſiaſtica Sæcularia conferri nequeunt Canonicis Regularibus Lateranenſibus, aut Sanctiſſimi Salvatoris, abſque Indulto Apoſtolico. CXXXV. per tot. p. 328. V. *Canonici Regulares*.
Beneficia Curata, aut reſidentialia conferri nequeunt Presbyteris, aut Clericis Congregationis Miſſionis. LXIX. 4. p. 140.
Beneficia Eccleſiaſtica ſimplicia de Jurepatr. Laicorum erigi poſſunt in Commendas Militiæ SS. Mauritii & Lazari; & quomodo. CIV. per tot. p. 227.
Beneficiorum reſignationes cum reſervatione penſionis, & pacto eam cedendi, prohibentur & annullantur. XXX. p. 43.
Beneficiorum fructus. V. *Ceſſiones commodi exigendi*.
Ad Beneficia & Officia Urbis Doctoratum requirentia non ſuffragatur gradus in extera Univerſitate in poſterum adepti. CVI. 29. p. 239.
BIGAMIA tam *propria*, quam *ſimiliter dimaria* prohibetur Diaconis Eccleſiæ Orientalis. CXXIX. 31. 32. p. 216.
BITTIA. V. *Thibet*.
De BOCK Hieronymi Pſeudo-Epiſcopi Harlemen. electio damnatur & annullatur. LXI. p. 126.
Idem illicite conſecratus excommunicatur, & ſuſpenſus declaratur. LXX. pag. 140.
BONA Cameræ Apoſtolicæ: eorum locationes quibus legibus confici debeant. LXV. p. 230.
Bona de directo Dominio Eccleſiæ cadentia ſub Concurſu pendente in Curia Laicali contra Laicum debitorem, quomodo executari, ſubhaſtari, & deliberari debeant. CXV. 26. p. 289.
BONI REGIMINIS Congregatio: ejus facultates reducuntur ad formam Conſtitutionis Innocentii XII. Conſt. XLIV. 16. p. 76.
BONONIÆ Civitas unum locum habet in Collegio Advoc. Conſiſtor. CVI. 3. p. 232.
BRASILIA. V. *Indos*.
BREVIUM MAGISTER. V. *Magiſter Brevium*.
BREVIUM SECRETOTUM Secretaria. Quænam Gratiarum genera per Secretariam Brevium privative expediri debeant, ſub pœna nullitatis. CXLV. 5. p. 362.
Quænam promiſcue per eandem, & per Datariam Apoſtolicam. *ibi* §. 6. p. 363.
BULLA IN CÆNA DOMINI. V. *Proceſſus*.
BULLA CRUCIATÆ. V. *Cruciata*.

C

CÆLIBATUS Sacris Miniſtris initio præſcriptus tam in Orientali, quam in Occidentali Eccleſia. CXXIX. 34. p. 316.
Sed deinde, ex indulgentia permiſſa fuit Uxorum retentio Græcis, Maronitis, aliiſque Orientalibus. *ibi* & §. 35. V. *Diaconi*.
Cælibatus Græcis Subdiaconis, Diaconis, & Preſbyteris ſuadetur. LVII. 7. p. 109.
CÆREMONIARUM Magiſtris emolumenta in promotione & obitu Cardinalium debentur. LXXIII. p. 145.
Etiam non participantibus. *ibi* §. 1.
Ea emolumenta omnia a ſingulis Cardinalibus in ipſa Promotione ſolvi debere decernitur. *ibi* 3. p. 146.
Cæremonialis Congregationis Decreta pro Epiſcopis, & Gubernatoribus Ditionis Eccleſiaſticæ, approbantur. XVIII. p. 29.
Cæremoniæ Sinenſes. V. *Ritus*.
CALAGURITANO Epiſcopo ſcribitur ſuper reductione dierum Feſtorum de præcepto. LXII. p. 127.
CALICES pro Sacrificio Miſſæ, aurei, vel argentei, aut ſaltem ſtannei, a Græcis adhibendi. LVII. 6. p. 105.
CALOGERI. V. *Monachi Græci*.
CALUMNIATORES Confeſſariorum quoad ſollicitationes privantur beneficio abſolutionis. XX. 3. p. 31.
CAMBIORUM & Cenſuum fructus a Communitatibus Ditionis Eccleſiaſticæ conventi, ad æquitatis rationem reducuntur. CXXXVIII. p. 338.
CAMBODIÆ Regnum. V. *Ciampa*.
CAMERÆ APOSTOLICÆ bona quibus legibus locari debeant. LXV. p. 230.
CAMERA CAPITOLINA. V. *Conſervatores*. V. *Sindici &c.*
B. CAMILLI DE LELLIS corpus elevari, & in Nobiliorem locum collocari mandatur. XLVI. p. 79.
Ejuſdem formalis Beatificatio. L. p. 89.
CANCELLARIA Apoſtolica. V. *Regula IX. Canc. Ap.*
CANONICI & Dignitates ubique ad pſallendum tenentur, non obſtante qualibet contraria conſuetudine, aut præſumptis privilegiis. CIII. 24. 25. p. 226.
Canonicis Eccleſiæ Patavinæ nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur. XCI. p. 189.
CANONICI REGULARES *Lateranenſes*, & *Sanctiſſimi Salvatoris* incapaces declarantur obtinendi Beneficia Sæcularia, & Penſiones Eccleſiaſticas, & accedendi ad Concurſus pro Eccleſiis Parochialibus, & Præbendis Theologali, & Pœnitentiaria. CXXXV. per tot. p. 327. ſeqq. *ſign.* §. 14. p. 330.
Proviſi de Beneficiis Curatis aut reſidentialibus prohibentur è Clauſtris diſcedere abſque Indulto Apoſtolico. *ibi* §. 15. p. *ibi*.

Provisi de Beneficiis simplicibus, aut Pensionibus Ecclesiasticis jubentur intra Claustra manere, sub pœnis contra Apostatas. pag. 330.
Quia tamen regulæ inserviunt laxiori, Indulta Apostolica facilius ipsis sunt concedenda. *ibi* 16. p. *ibi*.
Quomodo a Patronis præsentari valeant ad Ecclesias Curatas, & Canonicatus seu Præbendas Sæculares. *ibi* §. 17. 18. p. 331.
Quomodo ab Ordinariis provideri possint sine concursu. *ibi* §. 19. p. *ibi*.
Quomodo ad Concursus admitti. *ibi* §. 21. p. *ibi*.
Quomodo provideri de Parochia, aut Præbenda Theologali, vel Pœnitentiaria extra concursum *ibi* §. 23. p. 332.
Eorum Superiores qua ratione præstare debeant consensum pro hujusmodi provisionibus *ibi*. §. 17. p. 331.
Resignationes, Coadjutorias, Beneficia simplicia, & Pensiones Ecclesiasticas, a Summo Pontifice dumtaxat obtinere possunt. *ibi*. 24. p. 332.
Canonici Regulares obtinentes Parochias Sæculares, aut Beneficia residentialia, non compelluntur habitum Religionis gestare, nec Socium sui Ordinis retinere. *ibi*. §. 26. p. *ibi*.
Nec a Superioribus Regularibus ad Claustra revocari possunt. *ibi* §. 27. p. *ibi*.
Ad quæ nihilominus redire coguntur, si Parochiam, aut Canonicatum resignaverint, vel de ipsis per sententiam privati, aut perpetuo suspensi, & inhabilitati fuerint. *ibi* §. 28. p. 333.
Non vero si Coadjutorem acceperint, aut Jubilationem obtinuerint. *ibi*.
Canonici Regulares Ordinis Hospitalarii S. Spiritus, ejusdemque Ordinis Moniales in Hispaniis. & Polonia existen., subjiciuntur Ordinariis Locorum. XV. p. 25.
Canonista Consultor Pœnitentiariæ Apostolicæ, ejusque officium XCVI. 16. p. 203.
De Canonizatione Sanctorum Opus, quem in finem a Sanctissimo Domino Nostro conscriptum fuerit. CXLI. 4. p. 342.
Canonizationum causæ quomodo introducantur. CXLI. 5. p. 342.
Canonizationis Causæ ab Advocatis Consistorialibus perorantur, referuntur &c. CVI. 14. 15. p. 235.
In Canonizationis solemniis instantiæ proponuntur ab Advocatis Consistorialibus. CVI. 16. p. *ibi*.
Canonizationes & Beatificationes aliquando in Basilica Lateranen. celebratæ. XXXVI. 1. 2. 3. p. 57.
Sed deinceps in Basilica Vaticana celebrandæ. *ibi* p. *ibi*.
Canonizatio S. Elisabethæ Vid Lusitanorum Reginæ publicatur per Litteras Apostolicas. LI. p. 80.
Cantus Ecclesiasticus. V. *Psallendi debitum*.
Capitolinæ Curiæ quænam jurisdictio competat intra districtum Urbis. CXV. 25. p. 288.
Quomodo & quatenus procedere possit contra bona de directo Dominio Ecclesiæ. *ibi* 26. p. 289.
Capitula Generalia ordinum nimis frequentia, quibus incommodis aditum præbeant CXXVI. 1. p. 308.
Capitulo Generali Fratrum Eremitarum S. Augustini facultas conceditur eligendi Priorem Generalem *ad vitam*. *ibi*.
Cum aliis facultatibus. *ibi* §. 4. p. 309.
Cappellam Pontificiam haberi statuitur in exequiis S. R. E. Cardinalium. XXXVII. 2. p. 59.
Cappellæ per Octavam SS. Apost. Petri & Pauli Romæ celebrandæ. LXXXIII. p. 164.
Cappellanus Pœnitentiariæ Apost. ejusque Officium, & emolumenta. XCVI. 28. p. 205.
Cappucinorum Ordini perpetuo attribuitur munus Concionatoris Sac. Palatii. LXXV. p. 148.
Cappucinis permittitur, ut Sacerdotibus extraneis confiteri possint, ubi desint Confessarii ejusdem Ordinis. XLIX. p. 87.
Etiam quoad casus reservatos, præstita obligatione se præsentandi &c. *ibi* §. 2.
Cappucini in Confessarios deputari non debent, ubi non solet Confessionibus audiendis operam dare. XCV. 47. pag. 199.
Cappucinorum Tertiarii. V. *Indulgentiarum communicatio*.
Carafa, Petrus Aloysius Cardinalis laudatur. XCVIII. 32. p. 216.
Cardinales, aliique Ecclesiarum Prælati offendi prohibentur, sub pœna excomm. XIV. 11. p. 22.
Cardinales ad Urbem accedentes, Summo Pontifici se sistere debent, nec ab Urbe discedere, sine licentia ejusdem Pont. CXIX. 3. p. 297.
Cardinales in Urbe non residentes, qualiber ex causa excluduntur a participatione Rotuli. CXIX. 3. p. *ibi*.
Accedentibus ad Urbem ex causa legitima tribuitur portio pro tempore moræ. *ibi*.
Cardinalium exequiæ quomodo celebrandæ. XXXVII. p. 58. V. *Collegium Cardinalium*.
Cardinales Episcopi V. *Episcopi Cardinales*.
Carmeli. V. *Indulgentiarum Communicatio*.
Carnate R. V. *Malabar*.
Carnium esus si cui concedatur tempore jejunii, is servare debet leges præscriptas de unica comestione, de non permiscendis epulis, de hora refectionis &c. IC. 1. p. 216.
Carnes comedi nequeunt in vespertina refectiuncula tempore jejunii. *ibi* 1. p. 217.
Carnium esus Die Sabbati prohibetur Latinis in Græcorum famulatus degentibus. LVII. 9. p. 110. V. *Sabbatum*.
Carnium esus Diebus Sabbati per annum permittitur in Regnis Castellæ, Legionis, & Indiarum. CXVIII. p. 295.
Carthusiani Ordinis laudes. CVIII. 13. p. 362.
Castellæ, Legionis, & Indiarum Regnis permittitur esus Carnium diebus Sabbati per annum. CXVIII. p. 295.
Catholici cum hæreticis nupti quid præstare debeant. XXXIV. 3. p. 53.
Causæ omnes in prima Instantia ab Ordinariis cognoscendæ XLVIII. 42. p. 85.
Exceptis Privilegiatis, quæ ad Sedem Apostolicam pertinent. §. 47. p. 86.
In Causis tamen ultra Montes, etiam privilegiatis, Monitoria expediri prohibentur in Curia, absque speciali Judicis Rescripto *ibi* §. 47.
Causarum commissiones ad partes, Judicibus Synodalibus dumtaxat dirigendæ. XXVIII. 6. p. 42.
Causæ de partibus non attingentes valorem centum scutorum, & non privilegiatæ, retineri nequeunt in Curia; sed subdelegandus est Judex in partibus, cum clausula &c. CXV. 12. p. 287.
Causæ jam contestatæ & introductæ in partibus si ob privilegium variandi forum, deferantur ad A. C., reassumi debent in statu & termi nis, refectis sumptibus, & transportatis acti expensis illius. qui variare voluerit. CXV. 6 p. 286.
Causæ infra valorem scut. 25., & mercedis, judicari possunt a Card. Vicario Urbis, & a Gubernatore contra quoscumque, etiamsi adsit Obligatio Cameralis. CXV. 24. p. 288.
Causæ Matrimoniales. V. *Matrimonia*.
Causas Spirituales avocantes a Judicibus Ecclesiasticis, excommunicantur. XIV. 14. p. 23.
Censuræ Summo Pontifici reservatæ publicantur die Cœnæ Domini. XIV. per tot. p. 21. seqq.
Censuum & Cambiorum fructus a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticæ conventi, ad æquitatis rationem reducuntur. CXXXVIII. p. 338.
Cessiones commodi exigendi fructus Beneficiorum, prohibentur, sub pœna excommunicationis, & annullantur. XXIX. p. 41.
Cessiones commodi exigendi pensiones, factæ intra VI. menses a die captæ possessionis Beneficii, annullantur. XXX. 4. p. 44.

CHOREÆ publicæ Feſtis diebus prohibentur. LX. 4. pag. 125.
CHRISMA benedici nequit niſi ab Epiſcopo. LVII. 4. p. 104.
Chriſma pro Eccleſiis Græcis recipi debet ab Epiſcopo Catholico, & quidem ab Ordinario. LVII. 4. *ibi*.
CIAMPÆ, & Cambodiæ Regna ſubſunt juriſdictioni Vicarii Apoſtolici Cocinchinæ. CXI. 16. p. 275.
Permittitur Franciſcanis Miſſiones habere in iis Regnis, ſed non privative. *ibi*.
CIBORUM prohibitorum eſus. V. *Diſpenſatio*.
Ciborum prohibitorum eſus tempore jejunii permittitur in Bulla Cruciatæ. LXXXVI. 6. p 174.
CINERUM ex Vaccæ ſtercore confectorum uſus, & benedictio, Fidelibus,, & Miſſionariis Indiarum prohibetur. CVII. §. 3. 15. p. 250.
CITATIONUM Mandatorumque Romanæ Curiæ exequutio a nemine retardari poteſt, ſub pœnis &c. XLVII. per tot. p. 79. V. *Executio*.
Citationes Camerales etiam Typis impreſſæ & non ſubſcriptæ, in partibus attendi debent in cauſis, in quibus A. C. eſt Judex competens in prima Inſtantia. CXV. 5. p. 285.
Item Citationes ſimiliter impreſſæ, & non ſubſcriptæ coram Card. Præfect. Signat. Juſt. ejuſque Auditore in certis caſibus. *ibi* §. 7. p. 286.
Quando non afficiant, nec attendi debeant. §. 9. 10. 11. p. 287.
Numquam ſuſpendunt executionem, ubi appellatio ſuſpenſiva locum non habet. *ibi* §. 14. p. *ibi*.
Una Citatione hujuſmodi executa, & attenta, aliæ non attendantur. §. 13. p. *ibi*.
Citationes *ad comparendum, vel pro audienda Signatura Juſtitiæ*, vim inhibendi non habent. XLVIII. §. 46. p. 86.
Citationes intereſſe habentium pro delendis vinculis Locorum MM. &c. quomodo exequi debeant. CXV. 44. p. 291.
CIVES ROMANI a Conſervatoribus Cameræ Urbis creati, & inter Cives ſimpliciter relati, non ideo Nobiles Romani haberi debent. CXLVI. 2. p. 365.
Quidquid expreſſum fuerit in eorum diplomatibus, & non obſtante qualibet conſuetudine, & poſſeſſione. *ibi*.
Civium Romanorum creationes ad formam Statutorum Urbis faciendæ. CXLVI. 12. p. 368.
CIVITATIS Romanæ Diplomatum certa forma præfinitur. CXLVI. 18. p. *ibi*.
CIVITATES ET LOCA ECCLESIÆ occupantes excommunicantur. XIV. 20. p. 23.
CLAUDIOPOLITANO Epiſcopo ſcribit Congregatio de Propaganda Fide ſuper obſervantia Decretorum Card. Tournonii. CVII. 8. p. 246.
CLAUSURA Monaſteriorum Virorum Regularium aſſeritur. XXXIX. p. 62.
Clauſura Monialium conſtabilitur. XXI. p. 33. & XL. p. 64.
Falcuratæ permittendi egreſſus Monialium e Clauſtris, quibuslibet conceſſæ, revocantur & annullantur. XXI. 4. p. 33. XL. 3. p. 65. V. *Ingreſſus*.
Clauſuram Monialium violantes quomodo abſolvantur. XCV. 38. p. 198. V. *Moniales*.
CLEMENTIS XI. Conſtit. de Ritibus Sinen. incip. *Ex illa die*: refertur per extenſum. LIX. 10. p. 116.
Ejuſdem Decretum ſuper iiſdem Ritibus. *ibi* §. 8. p. 119.
Illudque confirmatur in omnibus *ibi* 12. p. 120.
CLERICORUM delectus & regimen Epiſcopis commendatur. II. 1. p. 3.
Clerici operam dare debent inſtruendis Fidelibus in Doctrina Chriſtiana. XLII. 6. p. 67.
Clericis interdicitur quælibet negociatio. XIII. p. 19. V. *Negotiatio*.
Clericorum criminoſa depauperatio ex ceſſione commodi exigendi fructus Beneficiorum præcavetur. XXIX. p. 41.
Clerici in minoribus non ſervantes præſcripta Concilii Trid., non gaudent privilegio fori in cauſis homicidii. LXXXVIII. 2. pag. 181.
Atque etiam expleta pœna, eodem privilegio privati remanent, & habitum Clericalem reaſſumere nequeunt. *ibi*.
Utrum præſcripta a Concil. Trid. ſervaverint, ab Ordinariis declarandum, non retardata aſſecuratione perſonæ. *ibi*.
Simplices vero Tonſurati non Benefic., etiam ſervantes præſcripta Concilii, privantur privilegio fori poſt duo homicidia. *ibi*.
Clerici Regulares. V. *Theatini*.
COADJUTOREM habens in animarum cura, aut in Canonicatu, tenetur reſidere in loco Parochiæ & Canonicatus, ut Coadjutoris impediti vices ſupplere poſſit. CXXXV. 28. p. 333.
Cocco, Fructus ab Indis frangi ſolitus ad auſpicia capienda; a Chriſtianis non frangatur eam ob cauſam. CVII. §. 3. 14. 39. p. 244. 250. 258.
COCINCHINÆ Miſſiones variis diſſidiis agitatæ. CXI. §. 1. p. 270.
Ad eas mittitur Viſitator Apoſtolicus Epiſcopus Halicarnaſſenſis. *ibi* §. 2. p. 271. Hujus Decreta. *ibi* 4. p. *ibi*.
Quæ primo confirmantur a S. Sede. *ibi* §. 9. p. 273.
Mox revocantur quoad præjudicium irrogatum Franciſcanis Obſervantibus. *ibi* §. 10. p. *ibi*.
Epiſcopus Corycenſis delegatur pro executione & reſtitutione Franciſcanis facienda. *ibi* §. 12. p. *ibi*. ſeq.
Et pro nova diſtrictuum diviſione. *ibi* 13. p. 274.
Cocinchinæ Vicario denunciatur adventus ablegati Apoſtolici. CXII. p. 275.
Cocinchinæ Vicarius Apoſtolicus juriſdictionem habet in Regna Ciampæ, & Cambodiæ. CXI. 16. p. 275.
In CODICE, & in Pandectis relatæ ſunt Leges Imperatorum, & reſponſa Prudentum cum correctionibus, immutationibus &c. CXIII. 11. p. 278.
COGNATIO SPIRITUALIS non extendatur ultra Gradus, & Caſus a Conc. Trid. præſcriptos. LXXXIX. 17. p. 185.
Idem præſcribitur pro Græcis. LVII. 9. p. 110.
Cognatio ſpiritualis non oritur ex aſſiſtentia Matrimonio præſtita. LXXXIX. 17. p. 185.
Neque ex Capillorum tonſura. *ibi*.
COLLECTAS, Decimas, aliaque onera imponentes perſonis Eccleſiaſticis, & eorum bonis, excommunicantur. XIV. 18. p. 23.
S. COLLEGII Cardinalium Miniſtri quænam emolumenta capiant ratione promotionis & obitus Cardinalium. LXXIII. 1. p. 145.
Ea omnia in ipſa promotione ſolvenda, ex Decreto Clem. XII. *ibi*. §. 2. p. 146.
COLUMBA in Jordane viſa ſuper Chriſtum, cujus naturæ fuerit, remiſſive. CXLI. 17. p 344.
COLUMNA, Proſper Cardinalis laudatur. CXLVI. 1 p. 365.
COMMESSATIONES in Eccleſiis fieri prohibentur. CXXXVII. §. 4. 7. p. 335.
COMMEMORATIO Romani Pontificis, & Epiſcopi Latini Diœceſani, ab Italo-Græcis in Miſſa fieri præcipitur. LVII. 9. p. 110.
Non vero Patriarcharum, vel Epiſcoporum Orientalium. *ibi*.
Permittitur tamen Commemoratio Epiſcopi Græci exercentis Pontificalia in ea Diœceſi, de licentia S. Sedis, vel Ordinarii. *ibi*.
COMMISSARIUS Conclavis, Sede vacante, unus eligi debet ex Collegio Advoc. Conſiſtorialium. CVI. §. 31. p. 239.
Commiſſarius. V. *Cruciata*.
COMMISSIONES Cauſarum ad partes Judicibus Synodalibus dumtaxat dirigendæ. XXVIII. 6. p. 41.
Commiſſiones Cauſarum Matrimonialium. V. *Matrimonia*.
COMMODUM EXACTIONIS fructuum Beneficiorum cedere non licet. XXIX. p. *ibi*.

Com-

Commodum exigendi penſiones nulliter ceditur infra VI. menſes a die captæ poſſeſſionis Beneficii. XXX. 4. pag. 44. V. *Penſiones*.

Complices, ſeu Socii criminis a pœnitentibus revelari non debent. CXXXIII. p. 326.

Compositiones ſuper male preceptis, injuſte acquiſitis &c. quæ admittantur in vim Bullæ Cruciatæ, quomodo eroganda. LXXXVI. 12. p. 175.

Compostellæ Archiepiſcopo ſcribitur ſuper dubiis circa Jejunii diſciplinam. XCIX. p. 216.

Hujuſmodi Literæ pluribus quæſtionibus curſum interceperunt. CXXX. §. 6. 7. p. 320. ſeqq.

Earum exempla mittuntur Epiſcopis. *ibi.*

Communes Auctorum Opiniones non temere deferendæ. CXIII. 8. p. 277.

Communicatio Indulgentiarum. V. *Indulgentiæ*.

Communio Populi infra Miſſam non eſt de præcepto. LXIV. p. 129.

Et juſtis ex cauſis prohiberi poteſt. *ibi.*

Communio ſub utraque ſpecie toleratur pro Græcis, ubi viget conſuetudo. LVII. 6. p. 105.

Quæ tamen conſuetudo alibi introduci prohibetur. *ibi.*

Communionis Paſchalis tempus prorogatur pro incolis Serviæ. LXXXIX. 21. p. 186.

Ad primam Communionem admitti non debent pueri in Doctrina Chriſtiana non ſatis edocti. XLII. 9. p. 68.

Concelebratio plurium Sacerdotum Græcorum ſuper eodem Altari, quomodo permittatur. LXXXVII. 9. p. 178.

Sacerdos rite concelebrans applicare poteſt Sacrificium pro offerentibus eleemoſynas. *ibi.* 10. p. *ibi.*

Concelebrare non dicitur, nec Sacrificium applicare poteſt pro offerentibus eleemoſynas, qui particulas tantum adjicit in præparatione panis ante Miſſam. *ibi.*

Concilium. V. *Maronitarum*. V. *Tridentinum*. V. *Tarraconen. &c.*

Conciliorum & Synodorum celebratio Epiſcopis ſuadetur. XVIII. 5. p. 41. & Conſt. XXXI. 1. p. 45.

Appellantes ad *futurum Concilium Generale* damnantur & excommunicantur. XIV. 2. p. 21.

Appellatio ad fut. Concil. Generale interpoſita ab Antiſtitibus Schiſm. damnatur &c. CXXXII. p. 324.

Concionatoris Apoſtolici munus Ordini Fr. Min. Capuccinorum perpetuo addicitur. LXXV. p. 148.

Conciones in Eccleſiis de die habendæ. CXXXVII. §. 3. p. 335.

Conciones in Cappella Pontificia, & in Baſil. Vaticana habentur inter Miſſarum ſolemnia. CXXXVII. §. 9. p. 336.

Conclavis Commiſſarius Sede Apoſt. Vacante, unus eligi debet ex Coll. Adv. Conſiſt. CVI. 31. p. 239.

Concursus habendi pro collatione Eccleſiarum Parochialium, leges præſcribuntur. LXVIII. 7. p. 235.

Infra certum tempus indicendus eſt; & qua forma fieri debeat. *ibi* 16. p. 237. V. *Requiſita*. V. *Appellatio ab irrat. jud. Epiſcopi*.

Concurſus pro collatione Eccleſiæ a Sede Apoſtolica conferendæ, ab Ordinariis indici, & compleri poteſt, abſque peculiari licentia. *ibi* §. 19. p. 238.

Qua ratione admitti poſſint ad concurſum Canonici Lateran. aut Sanctiſs. Salvatoris. CXXXV. 21. p. 331.

Concurſus pro Collatione Lecturæ, ſeu Cathedræ Archigymnaſii Urbis quomodo habendus. CVI. 21. p. 236.

Confessarii ſollicitantes ad turpia canonicis pœnis ſubjiciuntur. XX. 1. p. 31.

Quibus in caſibus hujuſmodi pœnæ locum habeant. *ibi.*

Sollicitati a Confeſſariis ad turpia, eos denunciare tenentur, alias abſolutionis incapaces ſe reddunt. *ibi* §. 2. p. *ibi*,

Conſtitutio contrà ſollicitantes a Græcis quoque obſervari debet. LVII. 9. pag 110.

Calumniatores Confeſſariorum quoad ſollicitationes, privantur beneficio abſolutionis. XX. 3. p. 31.

Confeſſarii privantur facultatibus quoad complices in peccato contra caſtitatem, extra articulum mortis, & caſum extremæ neceſſitatis, ſub pœna excommunicationis &c. *ibi.* §. 4.

Etiam tempore Jubilæi, & ratione cujuſcunque Indulti. *ibi.*

Confeſſarii jubentur abſtinere ab audienda Confeſſione perſonæ complicis in peccato turpi, etiam in articulo mortis conſtitutæ, ubi alius quilibet Sacerdos haberi poſſit. CXX. 2. p. 298.

Niſi tamen adſit verum & inevitabile periculum infamiæ, vel ſcandali, ex hujuſmodi acceſſu alterius Sacerdotis. *ibi.* §. 3.

Id vero periculum præverti, vel removeri, pro viribus debet. *ibi.*

Abſolventes tamen perſonam complicem in hujuſmodi articulo conſtitutam, etiam abſque tali neceſſitate, valide abſolvunt. *ibi.* §. 4. p. 299.

Sed pœnas & cenſuras incurrunt. *ibi.*

Confeſſariis interdicitur exquirere a pœnitentibus nomina complicum, ſive Sociorum in crimine. CXXXIV. p. 326.

Confeſſariorum facultates occaſione Jubilæi. I. 4. p. 2., & Conſt. CX. 4. p. 269.

Confeſſariorum facultates in vim Bullæ Cruciatæ. LXXXVI. §. 8. 10. p. 274.

Confeſſarius electus in vim Bullæ Cruciatæ pro abſolutione a Cenſuris & peccatis reſervatis, approbatus eſſe debet ab Ordinario Loci, in quo Confeſſiones excipit. C. 2. p. 218.

Quod extenditur ad alia Indulta ſimilia. *ibi.* § 5. p. 219.

Et declaratur comprehendere omnes Perſonas in Indulto comprehenſas, etiam Regulares. *ibi* §. 6. p. *ibi.*

Sub pœna nullitatis abſolutionis. *ibi.*

Confeſſarius abſolvens abſque approbatione Ordinarii Loci, pœnam ſuſpenſionis incurrit. *ibi.* §. 2. p. 218.

Confeſſarii quotannis vacare debent exercitiis ſpiritualibus. II. 3. p. 3.

Confessiones Sacramentales factæ Sacerdoti actu non approbato ab Ordinario Loci, & abſolutiones impertitæ, nullæ declarantur. C. 2. p. 218.

Confeſſionem Sacramentalem audientes, qui reperti fuerint ad Presbyteratum non promoti, Curiæ Seculari traduntur etiam pro prima vice; prævia degradatione, ſi alium Ordinem habuerint. XCVII. 8. p. 209.

Dummodo abſolutionis formam protulerint. *ibi.*

Quam ſi non protulerint, mitiori pœnæ damnari poſſint. *ibi.* V. *Ordinatio*.

Confeſſiones Cappuccinorum Confeſſariis extraneis permittuntur, deficiente Confeſſario ejuſdem Ordinis. XLIX. p. 87.

Confeſſiones ſimultaneæ Virorum & Uxorum apud Græcos improbantur. LVII. 5. p. 105.

V. *Pœnitentiæ Sacramentum*.

Confessio reorum non requiritur, quando convicti ſint per indicia indubitata. LXXI. p. 141.

Confirmatio Apoſtolica Erectionis ſex Officiorum Eccleſiaſticorum in Ordine Equeſtri S. Georgii in Bavaria. XXXII. p. 47.

Militiæ S. Januarii. XXIV. p. 35.

Et Synodi Nationalis Maronitarum. XXXI. p. 45.

Confirmatio Apoſtolica in forma communi nihil addit ei quod confirmatur. LXXVI. 13. p. 151.

Confirmationis adminiſtratio delegari poteſt ſimplici Sacerdoti per Indultum Apoſtolicum, ubi concurrat neceſſitas Fidelium, & difficultas habendi Epiſcopum. CXXIX. p. 313.

Semper tamen adhiberi debet Chriſma ab Epiſcopo rite benedictum. *ibi.*

Confirmationis Sacramentum a Presbyteris Italo-Græcis conferri nequit. LVII. 2. & 3. p. 103. & 104.

Proin-

Proindeque ab Epiſcopis conferendum eſt abſolute iis, qui ab hujuſmodi Presbyteris Chriſmate confignati fuerint. *ibi* pag. 105.
Quando vero ſub conditione. *ibi.*
Confirmationis Sacramentum in Eccleſia Occidentali conferri nequit ante uſum raionis. CXXIX. 6. p. 313.
Ne quidem a Græcis commorantibus in Italia, & Inſulis adjacen. LVII. 2. p. 105., & Conſt. CXXIX. 4. p. 312.
Aliud obtinet apud Græcos in Oriente degentes, ex tolerantia Sedis Apoſtolicæ. *ibi.*
Item apud Cophtos. *ibi.*
Ubi etiam idem ſimplex Sacerdos miniſtrare ſolet Infantibus Baptiſmum, & Confirmationem. *ibi.*
Eccleſiæ Latinæ morem improbare non licet. *ibi* §. 6. 7. p. 313.
Confirmationis Sacramentum conferri non debet pueris parum inſtructis in Doctrina Chriſtiana. XLII. 9. p. 68.
Confirmationis Sacramentum miniſtrare poteſt Epiſcopus in Eccleſiis Regularium tam Parochialibus, quam non Parochialibus, in ſacra viſitatione, & extra illam. CIX. 6. p. 265.
Confirmationis Sacramentum conferri poteſt a P. Cuſtode, & Guardiano S. Sepulchri, abſentibus Epiſcopis Latini Ritus. X. p. 17.
Ab eodem poteſt ſub conditione conferri Græcis-Melchitis a ſimplici Sacerdote confirmatis, abſente Epiſcopo Græco Cathol. LXXXVII. 14. p. 178.
Confucii cultus Chriſtianis Sinen. omnino prohibetur. LIX. 10. p. 117.
Congregatio Particularis ſuper delectu promovendorum ad Archiepiſcopatus, & Epiſcopatus erigitur. V. p. 8.
Congregatio particularis erigitur pro excipiendis examinandiſque Relationibus Epiſcoporum &c. ſuper Statibus Eccleſiarum. VIII p. 15.
Congregatio particularis pro Reformatione Tribunalium Urbis a Summo Pontifice deputatur. CXV. §. 2. p. 285.
Ejus Decreta publicantur. *ibi* per tot.
Congregationis Firmanæ nova forma conſtituitur. IV. p. 6.
Congregationum generalium S. R. E. Cardinalium facultates reducuntur ad terminos earum Inſtitutionis, & veterum Decretorum. XLIV. 19. p. 76.
Consecratio hostiæ, ſive Particulæ ex Sacro Repoſitorio ſeu Tabernaculo, ex Sac Pixide aut Oſtenſorio ſubreptæ &c. non eſt probanda a Fiſco, ſed a Reo per legitimas probationes excludenda. XCIII. 4. p. 191. V. *Surripientes.*
Consecratio J. Petri Meindarts Pſeudo-Archiepiſcopi Ultrajectenſis damnatur. XI. 3. p. 18. V. *Ultrajecti.*
Conſecratio Hieronymi de Bock Pſeudo-Epiſcopi Harlemenſis illicita & illegitima declaratur. LXX. §. 4. p. 141.
Conſecratio Joannis Van-Stiphout Harlemenſis pariter Pſeudo-Epiſcopi illicita & illegitima declaratur. CXXXVI. p. 334. V. *Harlemenſis.*
Conservatores Cameræ Urbis ex Nobilium Romanorum cœtu eligendi. CXLVI. 11. p. 367.
Conservatoriæ Privilegium. V. *Fori privilegium.*
In Consistorio omnes petitiones, inſtantiæ, cauſarum peroraciones, ab Advocatis Conſiſtorialibus fieri debent. CVI. 17. p. 235.
Constitutio Pii IV. ſuper exemptione bonorum in Urbe, & Curia decedentium, a ſpolio, limitatur quoad bona per negotiationem acquiſita. XIII. 3. p. 20.
Conſtitutio ejuſdem contra Clericos Negotiatores confirmatur. XIII. 1. p. 19.
Conſtitutio Sixti V. de Liminibus Apoſtolorum viſitandis ab Epiſcopis &c. confirmatur; & ampliatur ad inferiores Prælatos jurisdictionem Epiſcopalem habentes. VII. §. 4. p. 13. & Conſt. VIII. §. 1. p. 15.
Conſtitutio Innocentii XII. ſuper Reformatione Tribunalium Urbis confirmatur & innovatur. XLIV. pag. 73
Conſtitutio Clementis XI. ſuper Ritibus Sinen. incip. *Ex illa die* refertur, & confirmatur in omnibus. LIX. 10. ſeqq. p. 116.
Conſtitutio *Unigenitus*. V. *Refractarii.*
Conſtitutio Clementis XII. contra Homicidas, quoad Immunitatem perſonalem & localem, extenditur ad loca dominii Reip. Lucanæ. LXXXVIII. p. 280.
Consilia Nobil. Romanor. extra conſuetas occaſiones congregari nequeunt abſque aſſenſu Pontif. CXLVI 13. p. 368.
Nec licet ulli, præter ſolitos iis intereſſe. *ibi.*
Consiliarii Cameræ Capitolinæ Sede Apoſtol. Vacante ex Nobil. Romanor. cœtu eligendi. CXLVI. 11. p. 367.
Consulatuum juriſdictiones extinguuntur. XLIV. §. 9. p. 74.
Excepto Conſulatu Agriculturæ. *ibi.*
Consules Artis Agriculturæ ex Nob. Romanor. cœtu eligendi. CXLVI. 11. p. 367.
Continentia ſervanda eſt a Græcis Presbyteris per Hebdomadam, vel per triduum ante celebrationem Miſſæ. LVII. 7. p. 107.
Contractus illiciti, alii ob uſuræ labem, alii ob exceſſum fructuum conventorum. CXLIII. 3. p. 353.
In contractibus ineundis quænam Cautelæ ſervari debeant. *ibi.* §. 7. p. 354.
Contractus Mulierum, Pupillorum, Minorum. V. *Decreta juriſdictionis voluntariæ.*
Conversani Epiſcopi juriſdictio in Oppidum Putiniani definitur. LXXVI. 17. p. 152.
Convicti Rei per indicia indubitata, licet non confeſſi, ad pœnam ordinariam damnari poſſunt. LXXI. p. 141.
Cophtici Ritus Fideles recens converſi ſubjiciuntur juriſdictioni Epiſcopi Hieroſolymitani ejuſdem Ritus. XXV. p. 37.
Cophtorum Nationis merita in S. Sedem. CXXIX. 1 p. 312.
Dubia ad Cophtorum ritus & cauſas pertinentia. CXXIX. 3. p. *ibi.*
Eorum mos conferendi Sacramentum Confirmationis Infantibus ſtatim poſt baptiſmum. *ibi* 4. p. *ibi.*
Et quidem per miniſterium ſimplicis Sacerdotis. *ibi.* V. *Confirmatio.*
Item ordinandi Diaconos in infantili ætate. *ibi* §. 17. 18. p. 314. V. *Ordinatio.* V. *Diaconi.*
Corporis Christi ſolemnitas. V. *Proceſſio generalis.*
Corrector Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, ejuſque officium. XCVI. 13. p. 203.
Corsicæ perturbationes memorantur occaſione Beatificationis B. Alex. Sauli olim Aleriæ Epiſcopi. XVII. p. 28.
Corycensis Epiſcopus. Hilarius Coſta, Vicarius Apoſtolicus in Regno Tunchini Orientalis, ablegatur in Cocinchinam. CXI. p. 270. V. *Cocinchina.*
Costa. V. *Corycenſis.*
Crescentia Soror cum fama ſanctitatis defuncta Kauffburæ in Germania. CXLI. p. 342.
Ejus actiones expenduntur. *ibi* per tot.
Croceus ſuccus ſuperſtitioſus apud Malabares CVII. 3. p. 244. V. *Ritus Malabarici.*
Cruciatæ Indulta conceduntur Militiæ Hieroſolymitanæ ejuſque ſubditis. LXXXVI. p. 172.
Commiſſarius hujuſmodi Cruciatæ deputatur, cum facultatibus quas vide *ibi* 8. p. 182.
Cruciatæ Bulla non tribuit Sacerdoti facultatem excipiendi Confeſſionem perſonæ complicis in peccato turpi. XX. 5. p. 32.
Cruciatæ Indultum quoad electionem Confeſſarii, non derogat Concil. Tridentino, & Conſtit. Apoſtolicis, de approbatione Confeſſarii ab Ordinario obtinenda. C. 2. p. 218.
Non ſuffragatur Regularibus quoad electionem Confeſſarii pro abſolut. a cenſ. & pecc. reſerv. *ibi* §. 7. p. 219.

Quo-

tized by Google

Quomodo interpretandum in eo quod reſpicit jejunii leges. XCIX. 1. pag. 216.
Crucis, elevatio more Archiepiſcopi, conceditur Epiſcopo Eyſtetenſi. CXXXIII. p. 326.
Crucis fixio Græci Patriarchæ nomine, in fundatione Monaſterii, operatur, ut ab Ordinarii juriſdictione exemptum, & Patriarchæ immediate ſubjectum remaneat. XCVIII. 19. p. 214.
Cujacii emendatio in Textu S. Auguſtini relat. *in Can. denique* 31. *quæſt.* 1., refellitur. CXIII. 22. p. 280.
Cultus immemorabilis. V. *Approbatio Cultus*.
Cupersanen. V. *Converſana*.
Cura Animarum quibus demandari debeat. II. 3. p. 3.
Curam Animarum exercentes in Eccleſiis Regularium, quamvis ipſi ſint Regulares, ſubſunt viſitationi & correctioni Epiſcopi, in his quæ pertinent ad dictam curam & Sacram. adminiſtrationem. CIX. 2. p. 264. *Parochus*. V. *Regularis*.
Cursus. V. *Lucæ*.
Custos S. Sepulchri. V. *Guardianus*.

D

Dæmones naturalibus remediis expelli nequeunt. CXLI. 42. p. 349.
Dataria Apostolica. Quænam gratiarum genera per Datariam Apoſtolicam privative expediri debeant ſub pœna nullitatis. CXLV. 7. p. 363.
Quænam promiſcue per Datariam, & per Secretariam Brevium expediri poſſint. *ibi* §. 6.
Datarius *Pœnitentiariæ* ejuſque munus. XCVI. 14. p. 203.
Decanus Advocatorum Conſiſtorialium in actibus Collegialibus præcedit omnibus de Collegio, etiam Epiſcopatu, vel Prælatura inſignitis. XCVIII. 16. p. 213. V. *Advocati Conſiſtoriales*.
Decani Collegii S. R. E. *Cardinalium* juriſdictio, ratione Epiſcopatuum Oſtien. & Veliternen. præſervatur in ſuppreſſione Tribunalium particularium Urbis. XLIV. 26. p. 77.
Decretales Gregorii IX. habent vim legis, ita, ut jacent. CXIII. 9. & 13. p. 277. 278.
Amplia, etiamſi in aliquo diſcrepare dignoſcerentur a Decretalibus integris, prout a præcedentibus Pontificibus editæ fuerant. *ibi*.
In Decretalibus, in Sexto, in Clementinis, multa reſecata ſunt, auctoritate Pontificum. *ibi*. §. 10. p. 278.
Decretales explicatæ, conciliatæ, illuſtratæ.
Cap. *Cum haberet. De eo qui duxit in matrim. &c.* CXIII. 26. p. 281.
Cap. *Propoſitum. De eo qui duxit in matrim. &c.* *ibi* §. 32. p. 282.
Cap. *Significaſti. De eo qui duxit in matrim. &c.* *ibi* §. 25. p. 281.
Cap. *Tanta. Qui Filii ſint legitimi*. *ibi* §. 15. & 16. p. 279. & §. 39. p. 283.
Cap. *Quod Dei timorem. De ſtatu Monachorum*. CXXXV. per tot. p. 327.
Decreta juriſdictionis voluntariæ in contractibus Pupillorum, minorum, mulierum &c. quinam interponere valeant in partibus. CXV. 47. p. 292.
Quinam in Urbe. *ibi* §. 48.
Quibus cautelis interponenda, ſub pœna nullitatis, & reſectionis damnorum. *ibi* §. 49. ſeq. *ibi*.
Decreta in contractibus, renunciationibus &c. Regularium & Monialium Urbis, ſolus interponere poteſt Card. Vicarius, *ibi* 22. p. 288.
Defensores recurrentium ad Sed. Apoſt. offendi prohibentur, ſub pœna excommunicationis. XIV. 12. p. 22.
Defensor matrimonii conſtitui debet in ſingulis Diœceſibus, & adeſſe judiciis omnium Cauſarum Matrimonialium. XXXIII. §. 5. 6. p. 50.
In Romana Curia a quo ſit eligendus. *ibi* §. 13. p. 51.
In judiciis ſecundæ inſtantiæ, quinam eſſe debeat. *ibi* 10. p. *ibi*.
Defenſori Matrimonii ſalarium unde conſtitui debeat. *ibi* 12. pag. *ibi*.
Defenſor Matrimonii juramentum præſtare debet in limine judicii, & in ſuſcipiendo officio. *ibi* 7. p. 50.
In omnibus actibus citari & intimari debet, ſub pœna nullitatis. *ibi* 7. 10. p. 50. 51.
Semper appellare debet a prima ſententia pro nullitate Matrimonii lata. *ibi* 8. p. 51.
Defunctorum cultus Chriſtianis Sinen. prohibetur. LIX. 10. p. 117.
Et de Tabellis eorum nominibus inſcriptis. *ibi*.
Denunciationes Matrimonii ſine gravi cauſa non omittendæ. XXXV. 5. p. 55.
Super trina denunciatione Matrimonii non facile diſpenſandum. LXXXV. 11. 13. p. 170.
Diſpenſandi facultas adimitur Nuntio Apoſtolico in Poloniæ Regno commoranti. *ibi* 16. p. 171.
Denunciationum lex pro contrahendis Matrimoniis in Servia & finitimis Regionibus ſervanda. LXXXIX. 11. p. 185.
Dei Nomen apud Sinenſes Chriſtianos quale permittatur. LIX. 10. p. 117.
Depositum. V. *Vincula*.
Diaconi Orientalis Eccleſiæ, qui ordinati fuerunt in ſtatu cœlibi, non poſſunt Matrimonium contrahere. CXXIX. 36. 37. p. 316. 317.
Et, ſi quod contraxerint, non modo illicitum eſt, ſed etiam nullum. *ibi* 38. 39. p. *ibi*.
Diaconi apud *Cophtos* ordinati in infantili ætate, poſtquam ordinationem ſuam ratam habuerint, Matrimonium inire nequeunt, CXXIX. 40. p. *ibi*.
Etiam poſt ejuratum ſchiſma. *ibi* 41.
Quid ſi in ſchiſmate degentes Ordinationem ratam habuerint, deindeque Matrimonium contraxerint; an redeuntibus ad Eccleſiam indulgenda ſit diſpenſatio, ut Uxores valeant retinere. *Remiſſive*. *ibi* 47. & ſeq. p. 318.
Exempla hujuſmodi diſpenſationis. *ibi* 51.
Digesta. V. *Pandectæ*.
Digniores ad Epiſcopatus nominandi ſeu præſentandi ſunt ab iis, qui legitimam ad hoc facultatem habent. V. 7. p. 9.
Dignioris electio. V. *Parochialium proviſio*.
Diœcesum diſtributio pro Epiſcopis Maronitis. XLIII. 8. p. 71
Diplomata Civibus Romanis expedita cum expreſſione Patriciatus, vel Nobilitatis, contra formam Decreti annullantur. CXLVI. 2. p. 365. V. *Formula*.
Dispensationes nec frequenter, nec ſine juſta cauſa concedendæ, ex Concil. Trid. XLV. p. 77. CXXX. 12. p. 320.
Diſpenſationes ab obſervantia Eccleſiaſticæ diſciplinæ levibus de Cauſis non concedendæ. LXXXIX §. 25. p. 187.
Diſpenſationum expediendarum ratio. XLV. 1. p. 77.
Diſpenſationum *Matrimonialium* cauſæ veraciter exponendæ, & ab executoribus omnino verificandæ. XLV. p. *ibi*.
Earum executores verificare debent cauſa in Litteris expreſſas. *ibi* 6. p. 78.
Diſpenſationes Matrimoniales non concedantur occultantibus Fidei profeſſionem, cum ſimulatione Mahumetiſmi. LXXXIX. 14. p. 185.
Nec iis, qui Matrimonium contrahere intendunt contra formam in Eccleſia ſtatutam. *ibi*.
Diſpenſationes Matrimoniales quænam concedi poſſint a Pœnitentiaria Apoſtolica. XCV. 39. & ſeqq. p. 198.
Diſpenſationes a Dataria nulliter obtentæ quomodo revalidari poſſint. *ibi* 41. p. *ibi*.
Diſpenſationes ſuper Matrimonio rato, & non conſumato, quomodo concedendæ. XXXIII. 15. p. 52.
Diſpenſatio convalidans in radice Matrimonium inceſtuoſum, quibus in caſibus concedatur. CXIII §. 40. p. 283.
Ea obtenta, proles jam ſuſcepta legitima fit. *ibi*.
Diſpenſatio cum Neophytis ad effectum contrahendi Matrimonium cum fideli, abſque interpella-

pellatione prioris Conjugis in infidelitate relicti. CXVII. pag. 294.
Diſpenſatio cum Diaconis Eccleſiæ Orientalis, qui Matrimonium contraxerint poſt adeptum Ordinem Sacrum, ut ad Eccleſiæ unitatem converſi Uxores valeant retinere, a Sede Apoſtolica alias conceſſa fuit. CXXIX. 51. p. 318.
Diſpenſatio ſuper *Irregularitatibus* reſervatur Sedi Apoſtolicæ. LVII. 7. p. 108.
Diſpenſationes ab obſervantia *Quadrageſimæ* concedendæ non ſunt, niſi adjecto præcepto de unica comeſtione, & de non permiſcendis epulis. LV. p. 100. & XCIX. 1. p. 217.
Diſpenſatio a Quadrageſimali jejunio nemini concedatur ſine legitima cauſa, nec Univerſitatibus abſque urgente neceſſitate. XIX. 3. p. 30.
Diſpenſationes generales ab obſervantia Quadrageſimæ pro integris Populis concedi nequeunt abſque gravi cauſa. CXXX. 10. ſeqq. p. 320. ſeqq.
Quæ cauſæ legitimæ haberi debeant. *ibi* 17. p. 321.
Non ciborum caritas. §. 18.
Non militum ſtationes. §. 19.
Juſta cauſa reputatur deficientia piſcium, olei &c. §. 21.
Et morbus epidemicus. 23. p. 322
Medicorum ſententiæ exquirendæ, eorum atteſtationes exhibendæ. 24. 25. p. *ibi*.
Alias Diſpenſatio denegabitur. 27. p. 323.
Diſpenſationes generales ſuper obſervantia Quadrageſimæ, aliarumque abſtinentiarum, pro Communitatibus Patriarcharus Antiocheni, quomodo concedendæ. LXXXVII. 7. p. 177.
Diſpenſationes ſuper *Ritibus* Eccleſiaſticis a S. Sede petendæ ſunt, nec, ea inconſulta, ab alio quolibet concedi poſſunt. CVII. 14. p. 250.
Diſpenſationes adverſus Ritus, & Canones Eccleſiæ Græcæ, non concedantur a Miſſionariis Latinis LXXXVII. 19. p. 179.
DISTRIBUTIONES non lucrantur Canonici Choro intereſſentes, qui cum ceteris non pſallunt. CIII. 24. p. 226.
DISTRICTUS Urbis ad quadrageſimum milliare pertingit. CXV. 20. p. 289
Epiſcopi, & Ordinarii in Diſtrictu Urbis exiſten., plenam & privativam habent juriſdictionem in ſuos ſubditos in prima inſtantia intra fines ſuarum Diœceſum & Territoriorum. *ibi*.
Quid competat Card: Vicario Urbis in iis Diœceſibus & Territoriis. v. *Vicarius*.
Quid Curiæ Capitolinæ. v. *Capitolina Curia*.
DIVORTIA Græcorum, quoad vinculum, irritantur, & fieri deinceps prohibentur. LVII 8. p. 109.
DOCTRINA CHRISTIANA Fidelibus populis tradenda ab Epiſcopis. XLII. 2. p. 67.
A Parochis, aliiſque Animarum Curem habentibus. *ibi* §. 3. 4.
Item a reliquis Eccleſiaſticis; a Magiſtris; a Patribus familias; a ſodalibus huic operi addictis & a reliquis invicem Viris & Mulieribus. *ibi* 2. & ſeq. p. *ibi*. ſeq.
Doctrina Chriſtiana tradenda eſt etiam in Eccleſiis ruralibus non Parochialibus. *ibi* 14. p. 69.
Doctrina Chriſtiana non ſolum pueris, ſed & Adultis neceſſaria. §. 8. p. 68.
Qua ratione providendum inſtitutioni Fidelium omnis ætatis & gradus. §. 9. & ſeq.
Præſcribitur uniformitas in methodo & ratione docendi Doctrinam Chriſtianam. *ibi*. 17. p. 69.
DOGMATA & Ritus ab Italo-Græcis tenenda & ſervanda. LVII. per tot. p. 101.
DOCTORATUS Laurea in utroque vel altero jure a nemine conferri poteſt in Urbe, præter Advocatos Conſiſt. CVI. 22. p. 236.
Excepto Collegio Protonotariorum Apoſtolicorum participantium, de quo vide *ibi* 25. ſeq. p. 235.
Doctoratus in extera Univerſitate in poſterum adeptus non ſuffragatur ad obtinenda Officia, aut Beneficia in Urbe, & Curia Romana, pro quibus obeundis requiritur Doctoris gradus. *ibi* 28. p 238.
Exceptis Officiis alicui Nationi, vel Univerſitati a Sede Apoſtolica conceſſis. §. 29. pag. 239.
DOCTORES in abſentia nulliter promoti de præterito a Collegio Protonotariorum, habilitantur ut hujuſmodi gradus eis ſuffragetur ad omnes effectus; cum prohibitione in poſterum. CVI. 24. p. 237.
Doctores ſex quolibet anno creari poſſunt in Urbe a Collegio Protonotariorum Apoſtolicorum, etiam non pauperes, neque familiares. *ibi* 25. p. *ibi*.
Eorum tamen numerus uno anno non completus reintegrari nequit in ſubſequenti. *ibi* 26. p. 238.
Ipſique promoti non gaudent privilegiis ſibi competen., antequam rogitus eorum promotionis in Archivum relatus fuerit. *ibi*.
S. DOMINICI *Archiepiſcopo* ſcribitur ſuper legitimatione filiorum ex adulterio procreatorum. CXIII. p. 276.
S. DOMINICI *Inſulæ* Habitatoribus quomodo conceſſa fuerit diſpenſatio ab obſervantia Quadrageſimali. CXXX. 22. p. 322.

E

ECCLESIÆ communes eſſe debent Nobilibus, & Plebeis. CVII. 34. p. 256.
Eccleſiarum Germaniæ Sæcularizatio a quibuſdam propoſita, in anteceſſum damnatur, & nunquam toleranda edicitur. XC. p. 187.
ECCLESIASTICAS perſonas ſive Collegia trahentes ad Tribunalia Laicalia, excommunicantur. XIV. 15. p. 23.
Eccleſiaſtica Officia obtinentes in *Ordine Equeſtri S. Georgii Mart*, quomodo jurare debeant circa defenſionem Fidei &c. XXXII. 5. p. 49.
ELECTIO DIGNIORIS. V. *Parochialium collatio*.
ELECTIO Jo: Petri Meindarts Pſeudo Archiepiſc. Ultrajecten. nulla. LXI. 1. p. 126.
Electio Hieronymi de Bock Pſeudo Epiſcopi Harlemen. nulla declaratur. LXI. p. *ibi*.
Electio Joannis Van-Stiphout in Epiſcopum Harlemenſem nulla & irrita decernitur. CXXXI. p. 323. & CXXXVI. p. 334.
Electio duorum Patriarcharum Maronitarum a diſſidentibus Antiſtitibus illius Nationis facta, caſſatur & annullatur. LXXVII. p. 154.
ELEEMOSINÆ pro celebratione Miſſarum oblatæ, integre & fideliter in id erogandæ. XXII. 3. 5. p. 34. ſeqq.
V. *Mercimonia*.
Eleemoſynæ pro expeditione adverſus Infideles collatæ, ne in aliam quamlibet cauſam impendantur. LXXXVI. 16. p. 176.
EISTETENSI Epiſcopo conceditur privilegium elevandi Crucem more Archiepiſcoporum. CXXXIII. p. 325.
ELEVATIO Corporis B. Camilli de Lellis. XLVI. p. 79.
S. ELISABETHÆ Vid. Lũſitanorum Reginæ virtutes, miracula &c. LI. p. 80. *t*
Ejus Canonizatio ab Urbano VIII. peracta. *ibi* 26. p. 96.
ENERGUMENI quomodo exorcizari debeant. CXLI. 43. p. 348.
ENUNCIATIVA in Lege non habet vim legis. CXIII. 35. p. 282.
EPISCOPI omnes excitantur ad ſui muneris implementum. II. p. 3. & ſeqq.
Epiſcoporum reſidentia in certis & fixis Diœceſibus neceſſaria. XLIII. p. 70.
Epiſcoporum delectus Congregationi particulari demandatur V. p. 8.
Et examen cauſarum pro eorumdem translatione de una ad aliam Eccleſiam. *ibi* 5. p. *ibi*.
Epiſcopi commendatur Miniſtrorum delectus. LXXXV. 20. p. 172.
Epiſcopis Sacrorum Miniſtrorum adjumenta petere debent pro recta ſuarum Diœceſum inſtitutione. CXL. 5. p. 340.
Ipſi exemplo præire, Diœceſes viſitare, & in eis reſidere ſuadentur. *ibi* 18. p. 341.
Epiſcopi excitantur ad evellendos abuſus contra Ecclc-

cleſiaſtici jejunii obſervantiam invectos. XIX. 2. pag. 30. & XXVII. 3. p. 40.

Epiſcoporum vigilantiæ potiſſimum commendata eſt a Concil. Tridentino obſervantia jejuniorum. CXXX. 1. p. 319.

Ad Epiſcopos pertinet publicas preces indicere & deſignare. LXXXII. p. 163.

Epiſcopi, aliique Eccleſiarum Prælati offendi prohibentur ſub pœna excommunicationis. XIV. 11. p. 22.

Epiſcoporum juriſdictio in Eccleſias Parochiales Regularium, & Perſonas curam animarum ſubditorum ſæcularium in eis exercentes. CIX. p. 263.

Et in ſubditos Eccleſiarum exemptarum ab ipſius juriſdictione & viſitatione, ratione reſidentiæ ordinariæ principalis Superioris Generalis. *ibi* 16. p. 266.

Epiſcopi juriſdictioni, viſitationi, & correctioni ſubſunt omnes Animarum curam gerentes, vel Sacramenta adminiſtrantes in Eccleſiis Regularium, in his, quæ ad dictam curam & adminiſtrationem pertinent. *ibi* 2. p. 264.

Quod intelligitur de juriſdictione ordinaria, non vero de delegata. *ibi* 12. p. 266.

V. *Regulares*.

Epiſcopus cognoſcere poteſt de vita & moribus Parochi Regularis, iis exceptis, quæ pertinent ad obſervantiam diſciplinæ Regularis. *ibi*. CXIX. 8. p. 265.

Debet præcipue inquirere de omnibus, quæ ſpectant ad officium Parochi, quorum enumerationem vide. §. 9. 10. *ibi*.

Delinquentem Parochum Regularem corrigere poteſt: in quo cumulativam juriſdictionem habet cum Superiore Regulari. *ibi* 10.

Cum præponderantia. *ibi*.

Etiam removere, abſque conſenſu Superioris Regularis. *ibi* 11.

Parochianos vero Sæculares corrigere & reformare ad Epiſcopum privative ſpectat. *ibi* 10. p. 265.

Epiſcopus quænam viſitare poſſit in *Eccleſiis* Parochialibus Regularium. *ibi* 7. p. *ibi*.

Epiſcopi conſenſus, & approbatio neceſſaria ſunt, ut Regularis animarum curam aſſumere queat. *ibi* 11. p. 161.

Etiam in Eccleſiis ab ipſius juriſdictione, & Viſitatione exemptis, ratione reſidentiæ ordinariæ Superioris Generalis. *ibi* 16. p. 266.

Epiſcopus miniſtrare poteſt Sacramentum Confirmationis in Eccleſiis Regularium, ſive Parochialibus, ſive non Parochialibus, arbitrio ſuo. *ibi* 6. p. 265.

Epiſcoporum, aliorumque Ordinariorum judicio Pontifex multum defert in collatione Parochialium. LXVIII. 21 p. 238.

Epiſcopi, aliique Superiores Prælati non abſolvuntur a Pœnitentiaria Apoſtolica a Cenſuris, vigore Litterarum in Cœna Domini, publice incurſis. XCV. 11. p. 135.

Epiſcopale jus, cum juriſdictione in Clerum, & Populum, non intelligitur ceſſum Prælato inferiori per verba generalia. LXXVI. 12. p. 151.

V. *Prælatus inferior*.

Epiſcopi Cardinales Epiſcopatum ſuburbicariorum plenam & privativam juriſdictionem habent in prima inſtantia in ſuos ſubditos intra fines ſuarum Diœceſum. CXV. 20. p. 280.

Epiſcopi intra Diſtrictum Urbis. V. *Diſtrictus*.

Epiſcoporum & Gubernatorum *per Ditionem Eccleſiaſticam* conſtitutorum controverſiæ ceremoniales definiuntur. XVIII. p. 29.

Epiſcoporum Latinorum juriſdictio ordinaria in Græcos, & Albanenſes in Diœceſibus ſuis commorantes, aſſeritur. LVII. 9. p. 111. V. *Græci*.

Epiſcopi Græci Latinos ordinare nequeunt, nec Latini Græcos, ſub pœna ſuſpenſionis. LVII. 7. p. 107.

Epiſcoporum Græcorum-Melchitarum juriſdictio aſſeritur adverſus attentata Prælatorum Maronitarum. LXXXVII. 12. p. 178.

Epiſcopi Regnorum Maduren.. Mayſſur. & Carnaten. jurare debent obſervantiam Conſtitut. Apoſtolic. CVII. 17. pag. 251.

Itemque alia ipſis præſcribuntur communiter cum Miſſionariis. *ibi*. V. *Miſſionarii*.

EPISTOLA Encyclica, & Commonitoria ad omnes Epiſcopos. II. p. 2.

Epiſtola Congregationis Concilii nomine ſcripta, ſuper *Concurſibus* habendis pro collatione Eccleſiarum Parochialium &c. LXVIII. 7. p. 134.

Epiſtola Paſtoralis Patriarchæ *Mediobarbi*, qua octo Permiſſiones circa ritus Sinen. edidit, refertur, & revocatur. LIX. 15. p. 120.

Epiſtolæ Paſtorales Epiſcopi *Pekinenſis* ſuper obſervantia permiſſionum Patriarchæ Mediobarbi, caſſantur & annullantur. *ibi* 19. p. 122.

EUCHARISTIA in Azymo aut fermentato reſpective a Latinis, & Græcis Presbyteris miniſtranda. LVII. 6. p. 105.

Species Sacramenti Euchariſtiæ iterum coqui prohibetur. *ibi* 6. p. *ibi*.

Euchariſtiæ ſpecies corruptioni non exponendæ. *ibi* 4. & 5.

Euchariſtia non retinenda Domi, nec deferenda in itineribus. *ibi* 6. p. *ibi*.

Euchariſtia quo cultu de loco ad locum deferri debeat, LXXXIX. 23. p. 186.

Euchariſtia Infantibus ſtatim poſt Baptiſmum, & pueris in Miſſa miniſtrari a Græcis Presbyteris prohibetur. LVII. 2. p. 103.

EVODIUS Simon, Archiepiſc. Damaſci, ad Patriarchalem Maronitarum Cathedram transfertur Auctorite Apoſtolica. LXXVIII. p. 186.

Eidem tranſmittitur Pallium. CI. p. 221.

EXAMINIS pro collatione Eccleſiarum Parochialium habendi forma. LXVIII. 7. p. 135.

Examinis forma a Dataria Apoſtolica ſervata proponitur Locorum Ordinariis. *ibi* 7. p. *ibi*.

Examinatores judicium ferre debent, non ſolum de doctrina, ſed etiam de aliis qualitatibus requiſitis in Parocho. *ibi* 11. p. 136.

Examen iterari non conceditur in judicio Appellationis, niſi ex actis prioris examinis probetur gravamen quoad doctrinam. *ibi* 7. p. 135.

Examinis acta. V. *Appellatio ab irratian. judicio Epiſc.*

EXCOMMUNICATIONES publicatæ in die Cœnæ Domini, & Summo Pontifici reſervatæ. XIV. per tot. p. 21. ſeqq.

EXEMPTI, in cauſis mercedum & miſerabilium perſonarum, ſubjiciuntur juriſdictioni Ordinariorum. XLVIII. 41. p. 85.

Et in omnibus, ubi Judicem particularem non habeant. *ibi*.

EXEMPTIO paſſiva non tribuit juriſdictionem activam. LXXVI. 9. 10. p. 151.

EXECUTIO Citationum, ſeu Mandatorum Curiæ Romanæ impediri nequit ſub pœnis &c. XLVII. 1. 5. p. 80. & ſeqq.

Executionem hujuſmodi impedientes, ſi ſint ipſi litigantes, aut intereſſe habentes, cauſa cadunt, & jura amittunt. *ibi* 6. p. *ibi*.

Si vero ſint Judices, Magiſtratus, aut alii, Laici excommunicationem, Eccleſiaſtici ſuſpenſionem ab Ord. & Offic. incurrunt. *ibi* 7. p. 81.

Notarii exequi recuſantes, aut alias impedientes, infamiam, & inhabilitatem incurrunt. *ibi* 8. p. *ibi*.

EXECUTORES *diſpenſationum* verificare debent cauſas in Litteris expreſſas. XLV. 6. p. 78.

EXEQUATUR, ſeu Beneplacitum Miniſtrorum, Baronum &c. non requiritur, nec opponi permittitur in Citationibus, Mandatis &c. Curiæ Romanæ. XLVII. 1. 5. p. 80.

Exequatur Judicis particularis non requiritur pro executione Mandatorum contra Patentatos ſer. ſer. relaxat. ab alio Judice competenti. CXV. 31. p. 289.

EXERCITIUM RELIGIONIS. V. *Occultatio Fidei*.

EXERCITIA ſpiritualia quotannis peragi debent a Parochis & Confeſſariis. II. 3. p. 3.

EXEQUIÆ *Cardinalium* quomodo celebrandæ. XXXVII. p. 58.

EXORCISMI in Sacris Eccleſiæ Libris non relati, non admittantur. LXXXIX. 18. pag. 185.
Exorcizandi ratio in Rituali Romano præſcripta exacte ſervari jubetur. CXLI 43. p. 348.
EXORCISTATUS conferendus eſt Subdiacono, Diacono, & Presbytero Græco, qui ritu Latino ad Diaconatum, Presbyteratum, aut Epiſcopatum ſint promovendi. LVII. 7. p. 107.
EXPLORATIO VOLUNTATIS perſeverandi in Miniſterio Eccleſiaſtico. V. *Ordinatus in infantili ſtate*.
Exploratio voluntatis *Matrimonia* contrahentium a Parocho facienda. LXXXV. 10. p. 170.
EXTRACTIO Rei inquiſiti, vel damnati, a loco immuni in caſibus &c., ſi Clericus ſit, fieri poteſt a Curia Epiſcopali ex officio, ſi Laicus, nonniſi ad inſtantiam Curiæ Sæcularis. LXXXVIII. 5. p. 181.
Ad Extractionem inquiſiti a loco immuni, in caſibus &c. procedi poteſt, habitis indiciis delicti ſufficientibus ad torturam. *ibi*.
Ad Extractionem vero Banniti, ſeu damnati in contumaciam, in ſimil. caſibus, viſa ſententia contumaciali, & actis, quibus illa fundatur. *ibi* 6. p. 182.
Extractionis & traditionis denegatio, aliaque decreta ſuper ejus competentia, allegari nequeunt in judicio ſuper executione ſententiæ &c. *ibi* 6. p. *ibi*. V. *Immunitas*.
EXTRACTUS, ſive Regeſtum. V. *Notarii*.
EXTREMA UNCTIO quo ritu exhiberi debeat a Græcis Presbyteris. LVII. 5. p. 104.

F

FABRICA Baſilicæ S. Petri. V. *Patentati*.
FABRICERII duo, ex Nobilium Romanorum Cœtu aſſumendi, pro conſervatione ædificiorum publicorum Urbis, a SS. D. N. inſtituti. CXLVI. 11. p. 367.
FACULTATES Officii Pœnitentiariæ, & Majoris Pœnitentiarii. V. *Pœnitentiarii Majoris facultates*.
FALSIFICANTES Litteras Apoſtolicas & ſupplicationes ſignatas, excommunicantur. XIV. 6. p. 22.
FALSITAS in expoſitione facti expreſſa, punienda eſt ad formam juris. XLV. 5. p. 78.
FAMILIARES Epiſcoporum quinam gaudere debeant privilegio Fori. LXXXVIII. 1. p. 180. & 5. 9. p. 182.
Le FEBURE. V. *Noelenſis*.
FERRARIÆ Civitas unum locum habet in Collegio Advocator. Conſiſt. ex conceſſ. Clem. VIII. ab Urbano VIII. confirmata & auct. &c. CVI. 3. p. 233.
FESTI DIES pie & religioſe celebrandi. LX. 5. p. 125.
Feſti dies in pietatis operibus, non in negotiis ſæcularibus tranſigendi. CXLIV. 17. p. 358.
Feſti dies non omnes æque ſolemnes. *ibi* 7. p. 357.
Feſtorum dierum obſervantia arctiori præcepto in Lege veteri injuncta, quam nunc ſit Eccleſiaſticis Legibus. *ibi* 10. p. 357.
Feſtis diebus prohibentur Mercatus rerum Venalium; Nundinæ vero tolerantur ſub certis conditionibus. *ibi* per tot. p. *ibi*. V. *Nundinæ*. V. *Mercatus*.
Feſtis diebus tempore Nundinarum occurrentibus, Divinorum Officiorum tempore, ab operibus ſervilibus abſtineri, & religioni ac pietati operam dari præcipitur. CV. 2. p. 230.
Feſtorum dierum imminutio, communiter expetita, abſque Epiſcoporum conſenſu a Pontifice non ſtatuetur. CXLIV. 1. ſeqq. p. 356.
Feſtorum dierum reductio pro nonnullis Diœceſibus Hiſpaniæ. LXII. p. 127.
Feſtorum dierum reductio pro Diœceſi Nicien cum conditionibus opportunis. CXXVIII. p. 311.
Feſti dies æſtivis Menſibus occurrentes infra hebdomadas, ad dies Dominicos transferuntur, pro nonnullis locis Regni Poloniæ, ob agriculturæ neceſſitatem. CXXVIII. p. 337.
Excepto feſto Aſſumptionis B. M. V. pag. 337
Et nihil immutato, quoad ordinem Divinorum Officiorum. *ibi*.
Feſti dies in Eccleſiis non Parochialibus ita celebrandi, ut non avertatur Populus ab Eccleſia Parochiali. XLII. 15. p. 69.
Feſti dies Eccleſiæ Latinæ obſervari debent a Græcis degentibus in Italia & Inſulis adjacen. LVII. 9. p. 110.
Feſtorum dierum diſtributio per annum juxta Kalendarium Gregorianum ab Italo-Græcis ſervanda. *ibi*.
FIDEI Chriſtianæ occultatio cum ſimulatione Mahumetiſmi damnatur. LXXXIX. 3. p. 184. V. *Occultatio Fidei*.
In Fidei cauſa conniventiæ locus eſſe nequit. CXIV. 5. p. 284.
Fidei profeſſio. V. *Profeſſio*.
Fides plurium myſteriorum explicita requiritur neceſſitate medii; aliorum vero neceſſitate præcepti. XLII. 1. p. 67.
Fides futuri Matrimonii. V. *Promiſſio*.
FILII ex Matrimoniis occultis nati, fraudari nequeunt bonis paternis & avitis. XXXV. 9. p. 56.
Filii nati ex ſoluto & ſoluta legitimantur per ſubſequens Matrimonium. CXIII. 2. p. 276. V. *Matrimonium*.
Filii generati ex adulterio, & nati conſtante Matrimonio, non legitimantur per ſubſequens Matrimonium. *ibi* 3. & per tot. p. *ibi*.
Quid ſi generati ex adulterio, nati ſint poſt mortem legitimæ Uxoris. *ibi* 3.
In dubium favendum Proli. *ibi* 4.
Filii nati ex inceſtu legitimantur, accedente diſpenſatione in radice Matrimonii. *ibi* 40. p. 283.
Quid requiratur ad concedendam hujuſmodi diſpenſationem. *ibi*.
Filii Græcorum. V. *Latinizantes*.
Filii *Mulierum Chriſtianarum*, ex Turcarum contubernio geniti, quando ad baptiſmum admitti debeant, nec ne. LXXXIX. 8. p. 184.
Si baptizentur, curandum eſt, ut in Religione Chriſtiana inſtruantur. *ibi*.
Filioque, Particula in Symbolo. V. *Spiritus Sancti Proceſſio*.
FIRMANÆ Civitatis, & Comitatus Gubernium Congregationi particulari demandatur. IV. p. 10.
Firmanæ Congregationis nova forma conſtituitur. *ibi*.
Firmana Congregatio non cognoſcit cauſas civiles per appellationem ad Urbem delatas. XLIV. 18. p. 78.
FORI PRIVILEGIO non gaudent in cauſis homicidii Clerici in minoribus, non ſervantes præſcripta Concilii. *ibi* 2. p. 181.
Nec etiam poſt expletam delicti pœnam habitum Clericalem reaſſumere poſſunt. *ibi*.
Simplices vero Tonſurati, non Beneficiati, etiam ſervantes præſcripta Concilii, Fori privil. privandi ſunt pro duobus homicidiis præmeditatis. *ibi*.
Fori privilegio non gaudent Patentati in cauſis homicidii, exceptis Patentatis S. Officii, & Ordinariorum. LXXXVIII. 1. p. 180. V. *Patentati*.
Fori & Conſervatoriæ privil. confirmatur Univerſitati Avenionenſi pro Profeſſoribus, Doctoribus, Scholaribus, aliiſque eidem Univerſitati addictis. CXLII. p. 349.
Idque in cauſis Civilibus paſſivis in prima inſtantia. *ibi* 15. p. 352.
Et in Criminalibus levioribus tam activis, quam paſſivis. *ibi* 16.
Reſervatis gravioribus Vice-Legato, ejuſque Congregationi. *ibi* 17.
Fori variatio. V. *Cauſæ jam conteſtatæ*.
FORMULÆ publicarum precum ab Eccleſiaſtica auctoritate deſignandæ. LXXXII. p. 163.
Formula juramenti præſtandi ab Abbatibus, aliiſque inferioribus Prælatis Ordinariam juriſdictionem habentibus, ſuper viſitatione Sacrorum Liminum. VII. 11. p. 14.

For-

Formula profeſſionis Fidei a Patriarcha Maronitarum faciendæ. LXXVIII. 5. pag. 156.
Formula juramenti a Patriarcha Maronitarum emittendi. LXXVIII. 6. p. 158.
Formula juramenti ſuper obſervantia Conſtitutionum Apoſtolicarum de Ritibus Sinenſibus. LXVII. p. 133.
Formulæ juramenti ab Epiſcopis & Miſſionariis Regnor. Madur. Mayſſur. & Carnat. præſtandi. CVII. 17. p. 251.
Forma juramenti præſtandi ab Officialibus & Miniſtris Pœnitent. Apoſtolicæ. XCVI. 22. p. 204.
Formula Diplomatum expedien. in Creatione Civis Romani. CXLVI. 18. p. 368.
Formula Diplomatum expedien. in creatione Nobilis Romani. CXLVI. 19. p. 369.
Formula Decretorum expedien. in receptione Nobil. Romani Conſcripti. CXLVI. 20. p. *ibi*.
FRANCISCANI Miſſionarii in Ægypto laborantes laudantur. CXXIX. 2. p. 312.
Franciſcani Inſtituti ſpiritus quoad juriſdictionem Parochorum, ex documentis S. Franciſci, & S. Bonaventuræ. *ibi* 15. p. 314.
Franciſcani Obſervantes Miſſionarii a quibuſdam Eccleſiis, & Miſſionibus Cocinchinæ diſcedere jubentur, decreto Viſitatoris Apoſtolici. CXI. 7. p. 271.
Appellant ad S. Sedem. §. 9. p. 273.
Decreta prius confirmata revocantur, ipſique in priſtinum reſtituuntur. §. 11. p. *ibi*.
Adjecta lege conſervandi Miſſiones ſibi adjudicatas, eaſque non deferendi &c. *ibi* 15. p. 274.
Iiſque permittitur prædicare in Regnis Ciampæ & Cambodiæ, non tamen aliis exclufis. *ibi* 16. p. 275. V. *Minoritæ*.
FRUCTUS. V. *Uſura*. V. *Mutuum*.
Fructus Beneficiorum. V. *Ceſſiones commodi exigendi*.
Fructus male percepti non condonantur a Pœnitentiaria Apoſtolica in caſibus publicis; quomodo autem in occultis. XCV. 24. p. 197. V. *Redditus Eccleſiæ*.
FUNCTIONES ſolemnes Græco Ritu in Eccleſiis Latinis fieri prohibentur, abſque licentia Ordinarii, & viceverſa. LVII. 9. p. 110.
FUNICULUS ex ſuperſtitioſo filorum numero compoſitus, & croco delinitus, Chriſtianis Mulieribus interdicitur. CVII. 3. 14. p. 243. & 249.
FURTUM Hoſtiæ conſecratæ. V. *Surripientes*.

G

GABELLAS, & Pedagia nova imponentes, excommunicantur. XIV. 5. p. 22.
GALLIARUM Regis pacifica conſilia laudantur & promoventur. CXXIV. p. 306.
Gallicanæ Eccleſiæ concordia fere reſtituta. *ibi* 2. p. *ibi*.
Galli Miſſionarii. V. *Pariſienſis Seminarii*.
GENERALES Ordinum Superiores alii ad vitam, alii ad plures, aut pauciores annos. CXXVI. 1. p. 308.
Generales Ordinum Superiores unicam & certam reſidentiam Ordinariam principalem habere poſſunt, quæ gaudeat exemptione a juriſdictione, & viſitatione Epiſcopi, etiam quoad Animarum curam, & Sacramentorum adminiſtrationem CIX. 17. p. 267.
Quænam ea eſſe debeat. *ibi* & §. 18. p. *ibi*.
Generales Regulares non habent juriſdictionem in Parochianos ſæculares ſubditos Parochiæ adnexæ ipſorum reſidentiæ. *ibi* 16. p. 266.
S. GEORGII M. Militia a Duce Bavariæ erecta &c. XXXII. 1. p. 48.
V. *Militia S. Georgii*.
GERMANIÆ Epiſcopi, & Prælati Principes, ad obſervantiam Eccleſiaſticæ diſciplinæ excitantur. XC. p. 187.
GRADUS octavus conſanguinitatis, vel affinitatis apud Græcos, reſpondet quarto gradui apud Latinos. LVII. 8. p. 109.
In hujuſmodi gradu matrimonia prohibentur. *ibi*.
Del GRAFEO, Eccleſia Sanctæ Mariæ Meſſanen. V. *Protopapa*. V. *Ritus Græco-Latinus*.
GRATIÆ per Datariam Apoſtolicam, vel per Secretariam Brevium expediendæ. CXLV. pag. 361. V. *Dataria*. V. *Brevium Secretaria*.
GRÆCÆ Eccleſiæ laudabiles conſuetudines, jejunia, rituſque immutari nequeunt, inconſulta Sede Apoſtolica. LXXXVII. 3. p. 177. V. *Ritus Græcus*.
Græci Italiæ, & Inſularum adjac. ſubjiciuntur Ordinariæ juriſdictioni, viſitationi, & correctioni Epiſcoporum Latinorum, in quorum Diœceſibus manent. LVII. 9. p. 110.
Ita tamen, ut iidem Epiſcopi Vicarium Græcum retineant pro negotiis & cauſis Græcorum. *ibi* p. *ibi*.
Quemadmodum Metropolitanus pro cauſis Græcorum vigore appellationis ad ſe delatis Judicem Græcum deputare debet. *ibi*.
Si vero proprium Ordinarium Græcum hab eant, ab Epiſcoporum Latinorum juriſdictione, & viſitatione exempti eſſe debent. *ibi*.
Græcorum filii quo ritu baptizari debeant. LVII. 2. p. 103. V. *Latinizantes*.
Et cujus Parochi juriſdictioni ſubeſſe debeant. *ibi*. p. *ibi*.
Eorum Parochiæ quibus conferendæ. *ibi* 9. p. 111.
Græcorum Ordinationes in Italia duobus Epiſcopis delegantur. LVII. 7. p. 107.
Excluſis ſchiſmaticis Epiſcopis. *ibi* p. *ibi*.
Excluſis etiam Latinis, quantumvis locorum Ordinariis. *ibi* p. 108.
Prædicti tamen Epiſcopi ad Ordinationes Græcorum deputati nullam habent Ordinariam juriſdictionem. LVII. 9. p. 111.
Nec ordinare poſſunt aliquos abſque Dimiſſoriis Ordinariorum, præter Alumnos Collegii Græci, & Collegii Corſini. p. 112.
Tam ipſi, quam alii quicumque Epiſcopi Græci, Latinos ordinare prohibentur, ſub pœna ſuſpenſionis. *ibi*.
Græci Ordinati ritu Latino cum diſpenſatione Apoſtolica, promoveri poſſunt ad reliquos Ordines ritu Græco. LVII. 7. p. 109.
Si vero ordinati fuerint ritu Latino abſque diſpenſatione, coguntur remanere in ritu Latino. *ibi*.
Maxime ſi poſt ſuſceptos Ordines latine vixerint. *ibi*. V. *Ritus Græcus*.
Græcis Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis permittitur retentio Uxoris, quam ante Ordinem Sacrum duxerint unicam & virginem. LVII. 7. p. *ibi*.
Si vero bigami ſint, ad Sacros Ordines promoveri non poſſunt. *ibi*.
Et ſi poſt Ordines ſuſceptos matrimonium contrahant, ſeparandi ſunt, & ab Ordine deponendi. *ibi*. V. *Cœlibatus*.
Græci Laici communicare poſſunt ſub ſpecie *Azymi* in Eccleſia Latina, ubi deſit Eccleſia Græca: Nunquam vero Latini ſub ſpecie fermentati. LVII. 6. p. 106.
Limita in certis caſibus, ubi conſuetudo viget, ut *ibi*.
Græci quibus Libris Eccleſiaſticis uti debeant in Miſſis, Officiis, & Sacramentorum adminiſtratione. *ibi* 9. p. 111.
Græcorum abſtinentiæ & jejunia. LXXXVII. 5. p. 177. V. *Jejunia*.
Græcorum & Latinorum præcedentiæ deſumantur a dignitate perſonali, ab Ordine, & antianitate. LVII. 9. p. 111.
GRÆCO-LATINUS ritus. V. *Ritus Græco-Latinus*.
DE GRÆCORUM MELCHITARUM rebus dubia & poſtulata ad Sanctam Sedem referuntur, & decreta conduntur. LXXXVII. p. 176.
V. *Ritus Græcorum Melchitarum*.
Græco-Melchitæ Latino ritu baptizati de præterito, eligere poſſunt, quo ritu vivere velint. LXXXVII. 16. p. 179.
In poſterum vero ſic baptizati, Græcum ritum ſequi tenentur. *ibi* 18.
Græco-Melchitarum Patriarchæ tranſmittitur Pallium. XCII. p. 190.

V. *Antiochenus Patriarcha Græcorum Melchitarum*.
Græco-Ruthenorum a ſchiſmate ad Eccleſiam redeuntium Ordinationes Epiſcopo Auxerenſi delegantur. LXIII. pag. 128.
Gregorius IX. V. *Decretales*.
Guardianus Sancti Sepulchri quando conferre poſſit Sacramentum Confirmationis. X. p. 17. & LXXXVII. 14. p. 179.
Gubernatori *Urbis* nulla competit juriſdictio in Civilibus contra Clericos, & Loca Pia. CXV. 33. p. 289.
Exceptis cauſis mercedis, & ſummæ infra ſcut. 25., etiamſi adſit obligatio Cameralis. *ibi* §. 24.
Gubernatore *Civitatis*, aut *Loci* Ditionis Eccleſiaſticæ decedente, non licet Magiſtratibus, ſive Conſiliis, ſubrogare Pro-Gubernatorem. CXXVII. 1. p. 309.
Non obſtante quacumque conſuetudine, aut quaſi poſſeſſione. *ibi* 7. p. 310.
Niſi doceant de expreſſo Privilegio a Sede Apoſtolica ſibi conceſſo. *ibi* 8.
Gubernatoribus Prælatis Civitatum Ditionis Eccleſiaſticæ decedentibus, ſubrogantur ipſo facto eorum Locatenentes, cum facultatibus & emolumentis. *ibi* 1. p. 309.
Gubernatoribus non Prælatis ſubſtituuntur ſimiliter Procuratores Fiſcales. *ibi* 2. 3.
Gubernatoribus a Præfectis, ſive aliis Gubernatoribus dependentibus, ſubrogari jubetur aliquis Pro-Gubernator *ibi* 4. p. 310.
In Legationibus Romandiolæ, & Ferrariæ, hujuſmodi ſubrogatio pertinet ad Cardinales Legatos, ſivè Præſides Provinciarum. *ibi* 5.
In Legationibus Bononiæ & Urbini, ſpectat ad eos, ad quos pertinet deputatio Gubernatoris. *ibi* 6.
Gubernatorum per Ditionem Eccleſiaſticam conſtitutorum *controverſiæ cæremoniales* cum Epiſcopis definiuntur. XVIII. p. 29.

H

Habitus viatorius conceditur Advocatis Conſiſtorialibus. CVI. 13. p. 235.
Hallicarnassensis Epiſcopus, Elzearius Franciſcus des Achars de la Beaume, Viſitator Apoſtolicus Miſſionum Cocinchinæ. CXI. 2. p. 271. V. *Cocinchina*.
Harlemensis Epiſcopatus reſtitutio a ſchiſmaticis attentata, nulla, & irrita declaratur. CXXXI. p. 323.
Harlemenſis Pſeudo-Epiſcopi *Hieronymi, de Bock* electio damnatur, & annullatur. LXI. p. 126.
Ipſe ſuſpenditur ab exercitio Juriſdictionis, cum inhibitione ſuſcipiendi Conſecrationem. *ibi* §. 4. 5. p. 127. ſeqq.
Ejuſdem conſecratio illicita & illegitima declaratur. LXX. 4. p. 141.
Atque excommunicatur & ſuſpenditur ab exercitio etiam Ordinis. *ibi*.
Harlemenſis Pſeudo-Epiſcopi *Joannis Van Stiphout* electio nulla & illicita decernitur, cum præceptis &c. CXXXI. p. 323. & CXXXVI. 1. 2. p. 339.
Ejuſdem conſecratio illicita declaratur, ac ſuſpenſionis & excommunicationis ſententia in ipſum edicitur. CXXXVI. p. *ibi*.
De Hassia Darmſtat, Joſeph Epiſcopus Auguſtanus, laudatur CXLI. 10. p. 343. & §. 39. p. 348. & §. 44. p. *ibi*.
Hæretici, eorumque fautores excommunicantur. XIV. 1. p. 21.
Haretici occulti abſolvi poſſunt a Pœnitentiaria Apoſtolica. XCV. 9. p. 195.
Haretici ad fidem redeuntes, qua charitate ab Eccleſia recipiantur. CXXIX. 11. p. 313.
Hibernia Sanctorum Inſula dicta. XXVI. 4. p. 30.
Hiberniæ Epiſcopis inculcatur reſidentia in propriis Diœceſibus. *ibi* p. 38.
Hierosolimitana Militia. V. *Militia S. Joannis*.
Hierosolymorum Epiſcopo Ritus Coptici tribuitur juriſdictio in omnes Catholicos ejuſdem Ritus recens converſos. XXV. p. *ibi*.
Hiberniæ Nationis religio & obſervantia in Sanctam Sedem commendatur. XCIX. 1. 2. p. 216. & 217.
Hiſpanæ Eccleſiæ diſciplinæ conſulitur per Conſtit. Innocentii XIII. & Benedicti XIII. C. 3. 4. p. 318. & 319.
Hollandia. V. *Matrimonia*.
Hollandicum ſchiſma. V. *Ultrajectenſis*. V. *Harlemenſis*.
Homicidæ, quamlibet *Privilegiati* (ſalva exemptione Patentatorum Sancti Officii, & Cur. Epiſcopalium) non gaudent privilegio *Fori* in Statu Eccleſiaſtico, aliiſque, ad quos extenſæ fuerant Conſtitutiones hac de re editæ. LXXXVIII. 1. p. 180.
Homicidæ ſi *Tonſurati* ſint, non beneficiati, licet ſervantes præſcripta Concilii Tridentini, privantur privilegio *Fori* poſt duo Homicidia. *ibi* 2. p. 181.
Si ſint *Clerici* in minoribus, non beneficiati, nec ſervantes præſcripta Concilii, non gaudent Privilegio *Fori* in hiſce Cauſis, atque etiam expleta delicti pœna, eodem privilegio privati cenſentur. *ibi*.
Homicidium deliberatum patrantes *Laici* non gaudent *Immunitate* Eccleſiaſtica in Statu Eccleſiæ, aliiſque, ut ſupra. *ibi* 3.
Item *Eccleſiaſtici* cujuſcumque Ordinis. *ibi*.
Item mandantes, adjuvantes &c. tam Laïci, quam Eccleſiaſtici. *ibi* 4.
Item inquiſiti, banniti, & damnati de homicidio in contumaciam. *ibi*.
Horæ Canonicæ recitari debent a Græcis in Sacris Ordinibus conſtitutis. LVII. 7. p. 107. V. *Officium Divinum*.
Hospitalarii S. Joannis de Deo, artem Aromatariam exercere poſſunt, & pharmaca vendere. VI. 2. p. 9.
Hoſpitalarii S. Spiritus V. *Canonici* V. *Tranſitus*.
Hospitio Pauperum Invalidorum de Urbe applicantur redditus expeditionum Collegiorum Min. Gratiæ, deductis expenſis Pœnitentiariæ. XCVI. 33. p. 206.
Hostiæ conſecratæ furtum. V. *Surripientes*.

I

S. Januarii Militia a Rege Utriuſque Siciliæ erecta confirmatur. XXIV. p. 35.
Jejuniorum ab Eccleſia præſcriptorum ſcopus. XCIX. 3. p. 217.
Jejuniorum obſervantia Epiſcoporum vigilantiæ potiſſimum a Concilio Tridentino commendata fuit. CXXX. 1. p. 319.
Jejunii Quadrageſimalis obſervantiæ proſpicitur. XIX. p. 29. V. *Diſpenſatio*.
Jejunii Quadrageſimalis origo, utilitas, & ſcopus. *ibi*.
Jejunii diebus, unica comeſtio ſervari debet ab iis etiam, quibus ob peculiares cauſas permittitur eſus carnium, ovorum &c. XIX. 4. p. 30. & XCIX. 1. p. 217.
Amplia, ſive diſpenſatio fuerit perſonalis, ſive generalis pro integra Civitate, aut Loco, ſive Univerſitate. XXVII. p. 39.
Jejunii diebus, epulæ licitæ cum vetitis, non apponantur; non obſtante diſpenſatione ſuper qualitate ciborum. XIX. 4. p. 30. & XCIX. 1. p. 217.
In Veſpertina refectiuncula carnes non apponendæ. XCIX. 1. p. *ibi*.
Horæ etiam jejunantibus præſcriptæ ſervari debent. *ibi*.
Quæſtiones de jejunio cum eſu carnium jungendo Pontificis lege dirimuntur. CXXX. 3. p. 319.
Pontificis ſententia de hujuſmodi quæſtionibus. *ibi* 8.
Aliæ quæſtiones deinde exortæ, ſolvuntur per organum Pœnitentiariæ Apoſtolicæ. *ibi* 5. p. *ibi*.
Aliæ vero per Litteras in forma Brevis ſolutæ fuerunt. *ibi* 6.
Conſtitutiones de Jejunio editæ quomodo intelligendæ. LV. p. 100.

Jejunii leges æque obſervandæ ſunt tempore Quadrageſimæ, ac cæteris jejunii diebus per annum. XCIX. 1. pag. 217.
Jejunii leges ſervandæ ſunt, non obſtante diſpenſatione quoad qualitatem ciborum, in vim Bullæ Cruciatæ LXXXVI. 6. p. 174.
Jejunii diſpenſatio per alia opera pia compenſari debet. XIX. 5. p. 30.
Jejunii Eccleſiaſtici leges, necnon *naturalis* ante ſumptionem Euchariſtiæ, a Græcis ſervandæ. LVII. 6. p. 105.
Jejunia & obſtinentiæ in *Eccleſia Græca* ſervari ſolita. LXXXVII. 3. p. 177.
Jejunia, & vigilias Eccleſiæ Latinæ obſervare non tenentur Italo-Græci ſervantes jejunia Orientalis Eccleſiæ. LVII. 9. p. 110.
Jejunia Eccleſiæ Græcæ obſervari debent a Monachis Ruthenis Ordinis Sancti Baſilii. XCVIII. 24. p. 214.
Jejunium in Sabbatis Quadrageſimæ, excepto Sabbato Sancto, non præcipitur Græcis, ſed tantum abſtinentia a carnibus. LVII. 9. p. 110.
Jejunium Sabbati in Jubilæis, vel alias indictum, in alium diem transferri conceditur pro Græcis. *ibi.*
Jejunium frangi a Sacerdote utente Sacris indumentis, quibus alius eodem die uſus fuerit. inepta eſt quorundam de vulgo apud *Græco-Melchitas* opinio. LXXXVII. 8. p. 178.
Jesu Societas. Theologus Conſultor Pœnitentiariæ Apoſtolicæ ex ea aſſumi conſuevit. XCVI. 15. p. 203.
Societatis Jeſu Miſſionarii potiſſimam operam navant in Miſſionibus Regnorum Maduren., Mayſſur. & Carnaten. CVII. 35. p. 256.
V. *Miſſionarii.*
Ejuſdem Societatis Miſſionariis in *Cocinchina* Regno diſtrictus, & Eccleſiæ aſſignantur. CXI. 7. p. 272.
Imagines *Deum* repreſentantes ſub ea forma, qua ipſe hominibus apparuit, licitæ ſunt. CXLI. 12. ſeqq. p. 343.
Imagines *Sanctiſſimam Trinitatem* repreſentantes ſub certis formis, licitæ ſunt. *ibi* §. 25. ſeqq. p. 345.
Quænam illæ ſint. *ibi* 32. p. 346. & 36. p. 347.
Non licet Sanctiſſimam Trinitatem pingere in utero Beatæ Virginis. *ibi* 27. p. 345.
Nec ſub figura hominis tricipitis, *ibi* 28.
An ſub figura trium hominum æqualium & ſimilium. *ibi* §. 29. ſeqq. p. 346.
Imagines *Divinam perſonam* repreſentantes ſub alia forma, quam quæ ab eadem aſſumpta fuerit, tolerari non debent. *ibi* 22. p. 345.
Imagines *Æterni Patris* permiſſæ & approbatæ. *ibi* 36. p. 347.
Imagines *Æterni Filii*. *ibi* & §. 32. p. 346.
Humana forma, & Cruci affixi, & mortui. *ibi* 36. p. 347.
Tum etiam in forma Agni. *ibi.*
Imagines *Spiritus Sancti* in forma Columbæ approbantur, & permittuntur. *ibi* 16. ad 20. p. 344. ſeqq. & 36. p. 347.
Item in figura linguarum ignis, ubi repreſentatur myſterium Pentecoſtes. *ibi* 21. p. 344. & 36. p. 347.
Imagines Spiritus Sancti ſub humana juvenis forma damnantur & reprobantur, & removeri jubentur. CXLI. 10. p. 343. 23. p. 345. & 33. ad 37. p. 347. ſeqq.
Imagines inſolitæ, & erroris occaſionem præbentes, damnantur, & prohibentur. CXLI. 23. p. 343. & 35. p. 347.
Imagines *Servorum Dei*, quorum cultus ab Eccleſia non eſt approbatus, publice diſtribui & venerari non licet. CXLI. 41. p. 348.
Imagines *Beatorum* non ubique publicæ veneratione exponi poſſunt. CVIII. 10. p. 261.
Immemorabilis poſſeſſio ſolo rumore labefactatur. LXXVI. 4. p. 150. V. *Poſſeſſio.*
Immunitatem, ſive libertatem Eccleſiaſticam publice violantes, a Pœnitentiaria Apoſtolica nequeunt abſolvi. XCV. 14. p. 196.
Immunitate Eccleſiaſtica non gaudent homicidæ tam Laici, quam Eccleſiaſtici, & homicidium mandantes, adjuvantes &c. Et inquiſiti, banniti, ac damnati in contumaciam de homicidio, in Statu Eccleſiæ &c. LXXXVIII. 3. 4. pag. 181.
Eccleſiaſtici tamen a proprio Judice Eccleſiaſtico judicari & puniri debent *ibi.*
Ordo ſervandus in extrahendis reis a loco immuni, & in eiſdem tradendis Curiæ Eccleſiaſticæ, ſive ſæculari, ſi inquiſiti tantum fuerint. *ibi* 5. p. *ibi.*
Si vero banniti, ſeu damnati in contumaciam. *ibi* 6. p. 182.
Impedimentum dirimens matrimonium, non oritur ex præcedenti Adulterio, ſi Machinatio abſit, & fides futuri matrimonii. CXIII. 15. 30. p. 279. & p. 281. V. *Adulterium.*
Impedimentum *juſtitiæ publicæ honeſtatis* ex matrimonio rato non conſummato, fortius eo, quod ex ſponſalibus oritur. LXXXIX. 15. p. 185.
Impetrationes Beneficiorum collatorum a Cardinalibus jubentur admitti adverſus non expedientes Litteras Apoſtolicas. XII. p. 19.
Inceſtuoſum Matrimonium quomodo & quando in radice ſanari poſſit. CXIII. 40. p. 283.
Inceſtuoſa proles quomodo legitimetur. *ibi.*
In Indiarum Regionibus Hiſpaniæ Regi ſubjectis permittitur eſus carnium diebus Sabbati per annum. CXVIII. p. 295.
Indos Paraquariæ & Braſiliæ in ſervitutem redigere prohibetur. XXXVII. p. 60.
India Orientalis V. *Malabar.*
Indulgentiæ per viſum a Domino acceptæ non admittuntur ſub fide referentis. CXLI. 40. p. 347.
Indulgentiæ pro recitantibus quinquies orationem Dominicam, & ſalutationem Angelicam, omnibus ſextis feriis. IX. p. 16.
Indulgentiæ conceſſæ viſitantibus Eccleſias Urbis per Octavam Sanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli. LXXXIII. 11. p. 166.
Indulgentiæ conceſſæ euntibus, aut mittentibus ad expeditionem contra Infideles, cum Claſſe, aut Exercitu Militiæ Hieroſolymit. LXXXVI. 3. 7. p. 173. & 174.
Indulgentiæ conceſſæ Militibus S. Januarii. XXIV. 3. 5. p. 36.
Indulgentia Plenaria pro Eccleſia Patriarchali Maronitarum quater in anno, pro aliis Cathedralibus ejuſdem Nationis bis in anno LXXIX. 11. p. 162.
Indulgentiarum communicatio inter Confratres Beatæ Mariæ Virginis de monte Carmelo, & Tertiarios Cappuccinorum S. Franciſci, revocatur. XCIV. p. 193.
Indulgentiæ in tactu virgæ conceduntur a Majori Pœnitentiario. XCV. 50. p. 199.
Indulta Apoſtolica præter mentem concedentis non extendenda. C. p. 217.
Indulta eligendi Confeſſarium quomodo intelligenda. V. *Confeſſarius electus.*
Indultum eligendi Confeſſarium conceditur in Jubilæo. I. 4. p. 1. CX. 4. p. 269.
Item Militibus S. Januarii. XXIV. 3. p. 36.
Et Militibus S. Joannis Hieroſolymitani, ejuſque Militiæ ſubditis, in Bulla Cruciatæ. LXXXVI. 8. p. 174.
Indulta eligendi Confeſſarium non tribuunt Sacerdoti facultatem excipiendi confeſſiones perſonæ complicis in peccato turpi. XX. 5. p. 32.
Indulta conferendi, Cardinalibus conceſſa, quam obligationem ſecum ferant. XII. p. 18.
Indulta habendi, aut deputandi Judices, & Notarios particulares, revocantur. XLIV. 3. p. 73.
Indultum vacandi operibus ſervilibus. V. *Feſtorum dierum reductio.*
Indulta pro Canonicis Regularibus ad obtinenda Beneficia ſæcularia, a Sede Apoſtolica conceduntur, concurrente Superiorum conſenſu. CXXXV. 16. p. 330.
Infantium matrimonia prohibentur. CVII. 3. p. 243. & §. 14. p. 248.
Infantium Ordinationes. V. *Ordinatio.*
Inferni pœnæ reis ſubeundæ ſtatim poſt mortem. LVII. 1. p. 102.
Ingreſſus *Eccleſiæ* denegari nequit Mulieribus menſtruatis CVII. 4. 14. 39. p. 244. 249. 257. V. *Eccleſia.*

Ingreſſus Mulierum in *Monaſteria* Virorum prohibetur. XXXIX. pag. 62.
In caſibus exceptis, ex: gr: favore Mulierum Nobilium jus Patronatus habentium, quomodo permittatur. *ibi*. §. 8. p. 64.
Faculteates permittendi hujuſmodi ingreſſus, revocantur, & annullantur. *ibi* 4. 5. p. 63.
Inhibitiones vigore appellationis concedi prohibentur in Cauſis, quarum executio a Concil. Trid. demandata eſt Ordinariis, appell. remot. XLVIII. 5. ſeqq. p. 82. V. *Appellatio*.
Et ſi concedantur, non habent vim inhibendi, & impune ſperni poſſunt. *ibi* 38. p. 85.
Inhibitiones vigore appellation. in caſibus permiſſis continere debent inſcriptum tenorem ſententiæ, aut Decreti &c. *ibi* 43. p. 86.
Et quid, ubi tenor hujuſmodi haberi nequit. *ibi* §. ſeqq.
Innocentii XII. Conſtitutio pro ſuppreſſione Tribunalium particularium refertur per extenſum, & confirmatur. XLIV. p. 73. ſeqq.
Instructio ſuper dubiis ad Cophtorum ritus, & cauſas pertinentibus. CXXIX. p. 312.
Insufflatio, Sacramentalis ceremonia in collatione Baptiſmi. V. *Baptiſmus*.
Interdicti tempore quanam privilegia competant in vim Bullæ Cruciatæ. LXXXVI. 5. p. 174.
Interdicti tempore, conceditur Militibus S. Januarii, ut Miſſas celebrari facere, & Sacramenta recipere valeant &c. XXIV. 4. p. 36.
Interstitiorum Lex remittitur quoad Italo-Græcos & Albanenſes. LVII. 7. p. 107.
Joanna a Cruce. Quid obſtiterit ejus Beatificationi. CXLI. 40. p. 348.
B. Joannæ Valeſiæ, olim Reginæ Franciæ, cultus approbatur. LVIII. p. 113.
S. Joannis Baſilica. V. *Lateranenſis Baſilica*.
S. Joannis Hieros. Ordo. V. *Militia*.
Irregularitatum diſpenſatio Apoſtolicæ Sedi reſervatur. LVII. 7. p. 107.
Irregularitates, & inhabilitates remitti nequeunt vigore Litterarum Jubilæi. I. 6. p. 1. CX. 6. p. 269.
Itregularitates, ſuper quibus Apoſtolica Pœnitentiaria diſpenſare poteſt. XCV. 15. p. 196.
Italo-Græci quid credere debeant, & quos ritus ſervare. LVII. p. 101. per tot.
Italo-Græci, quoad libertates, privilegia &c. Latinis æquiparantur. *ibi* p. 102.
Conſtitutio pro Italo-Græcis edita nihil innovat quoad alios Catholicos Orientales, ſive Græcos, ſive alterius Nationis & Ritus. *ibi* 9. p. 111. V. *Græci Italiæ*.
Itinerantes abſolvi poſſunt a cenſuris a Pœnitentiaria Apoſtolica cum reincidentia. XCV. 8. p. 195.
Jubilationem adeptus a ſervitio Chori, poteſt pro libito Chorum frequentare, & pro neceſſitate Eccleſiæ, ad ipſius Chori ſervitium revocari. CXXXV. 28. p. 333.
Jubilæum Univerſale initio Pontificatus. I. p. 1. V. *Confeſſarius*. V. *Irregularitates*. V. *Vota*.
Jubilæum pro Italia & inſulis adjacen. CX. p. 268.
Extenditur ad Regnum Galliæ. CXXIII. p. 306.
A participatione Jubilæi excluduntur Refractarii Judicii Sanctæ Sedis. I. §. fin. p. 2. & CXXIV. §. 5. p. 306.
Jubilæi conceſſio non tribuit Sacerdoti facultatem excipiendi Confeſſionem perſonæ complicis in peccato turpi. XX. 5. p. 32.
Judices Cauſarum ad Sanctam Sedem delat. offendi prohibentur, ſub pœna excommunicationis. XIV. 12. p. 22.
Judices & Magiſtratus Sæculares decernentes in criminalibus contra Eccleſiaſticos, excommunicantur. XIV. 19. p. 23.
Judices Laici decernentes adverſus ſententias, aut Decreta Judicum Eccleſiaſticorum, excommunicantur. XIV. 16. p. *ibi*.
Judices particulares in Urbe abrogantur. XLIV. p. 73. ſeqq.
Judices Synodales in omnibus Diœceſibus deſignari jubentur. XXVIII. 5. p. 41.
Et permittuntur eligi ab Epiſcopis extra Synodum cum conſilio Capituli. *ibi*.
Eorum nomina Pontifici denuncianda, ut Cauſarum commiſſiones ipſis dirigantur. *ibi* 5. 6. pag. 41. V. *Recuſatio Judicis*.
Juramentum pro defenſione fidei quomodo concipiendum ab Officialibus Eccleſiaſticis Militiæ S. Georgii in Bavaria. XXXII. 5. p. 49.
Juramenta præſtanda diverſis in caſibus. V. *Formula Juramenti*.
Jurisdictionem Eccleſiaſticam Ordinariorum & Judicum Eccleſiaſticorum turbantes, excommunicantur. XIV. 16. p. 23.
Juriſdictionem uſurpantes in Urbe, excommunicantur. *ibi* 9. p. 22.
Juriſdictiones, fructus, & proventus Sedis Apoſtolicæ, & Eccleſiaſticarum perſonarum uſurpantes. excommunicantur. *ibi* 17. p. 23.
Juriſdictio ordinaria activa non recte infertur ex privilegio exemptionis paſſivæ. LXXVI. 9. 10. p. 151.
Juriſdictio Ordinaria Prælato inferiori conceſſa dici nequit per verba generalia, expreſſam illius mentionem non facientia. LXXVI. 7. p. 150.
Nec per ceſſionem juris Epiſcopalis in genere; utpote quod intelligi poteſt conſentanee ad exemptionem paſſivam. *ibi* 12. p. 151. V. *Prælatus*.
Juriſdictio in Clerum & Populum Monachis raro tributa; nunquam vero ætate Alex. III. LXXVI. 11. p. *ibi*.
Juriſdictio voluntaria. V. *Decreta juriſdict. voluntariæ*.
Justitiarii. V. *Magiſtri Juſtitiarii*.

K

Kalendarium Gregorianum pro diſtributione Feſtorum, jejuniorum &c. ab Italo-Græcis ſervari præcipitur. LVII. 9. p. 110.
Kauffbura Germaniæ Civitas Imperialis. CXLI. p. 342.
Kesruani Monaſterium Puellis Nationis, & Ritus Græcorum-Melchitarum privative addicitur, LXXXVII. 22. p. 179.
Kiovien. Archiepiſcopus. V. *Ruſſia Metropolitanus*. V. *Velaminus*. V. *Szeptycki*.

L

Læsio ultra dimidiam irritat quemcumque contractum cum Cam. Apoſt. initum. LXV. 7. p. 131.
Laici Magiſtratus jus non habent indicendi publicas preces. LXXXII. 3. 6. p. 163. V. *Magiſtratus*.
Lambertinus, Cæſar, Epiſc. Inſulanus Judex delegatus a Leone X. in Cauſa Converſana Juriſdictionis. LXXVI. 1. & 15. p. 151.
In Lateranensi Baſilica inſtituitur Cappella Cardinalitia die Octava Natalis SS. Apoſt. Petri & Pauli. LXXXIII. 10. p. 166.
In Lateranenſi Baſilica celebratæ fuerunt aliquando Beatificat. & Canonizat. XXVI. 1. 2. 3. p. 57.
Sed deinceps in Vaticana Baſilica celebrari jubentur. *ibi*.
Lateranenses. V. *Canonici Regulares*.
Latinizantes, h. e. Græcorum Filii Latino Ritu a Latinis Baptizati, ſemel profiteri debent, quo Ritu vivere velint. LXXXVII. 16. p. 179.
Eorum Filii Parentum ritum ſequantur, vel Patris, ſi Conjuges diverſum ritum elegerint. *ibi* 17.
Qui vero in poſterum, neceſſitate cogente, ita baptizati fuerint, Græcum Ritum ſequi, & obſervare jubentur. *ibi* 18. V. *Ritus Græc. Melchitar*
Latini a Græcis Epiſcopis Græco ritu & legibus ordinari nequeunt. LVII. 7. p. 108.
S. Laurentii Archiepiſcopi Dublinenſis inſignia pietatis exempla. XXVI. 6. p. 39.
Lauretanæ Civitatis origo, exemptiones, & gubernium. LXXII. 1. 2. 4. 5. p. 142. ſeqq.
Lauretanæ S. Domus Privilegia confirmantur; & approbantur reſolutiones dubiorum & controverſiarum juriſdictionalium in Synopſim redactæ. *ibi*. per tot.

Lau-

Lauretani Epiſcopi, & Gubernatoris facultates & juriſdictiones. *ibi* 5. pag. 143.
Lauretanæ Congregationis Inſtitutio & facultates. *ibi* 3. & 9.
Lauretana Congregatio non cognoſcit Cauſas per appellationem ad Curiam delatas. XLIV. 17. p. 76.
Lauretana Ædes amplis redditibus gaudet in Urbe, ex quibus annua ſcut. 500. attribuuntur Baſilicæ Sanctæ Mariæ Majoris pro ſartis tectis. CXXI. 6. p. 300.
LAVACRA & ablutiones, Paganorum ritu, a Fidelibus & Miſſionariis non adhibenda. CVII. 3. 14. p. 244. 250.
S. LAZARI. V. *Militia Hoſpitalis S. Lazari*.
LECTORES, & Profeſſores in Archigymnaſio Urbis quomodo examinentur & eligantur. CVI. 21. p. 236.
LEGATI, & Nuncii Sedis Apoſtolicæ, offendi prohibentur, ſub pœna excommunicationis. XIV. 11. p. 22.
LIBANUS MONS. V. *Maronitarum negotia*.
LIBERIANA Baſilica. V. *Sanctæ Mariæ Majoris Baſilica*.
LIBERTATI Eccleſiaſticæ contraria Statuta publicantes excommunicantur. *ibi* 15. p. 23.
Libertatem Eccleſiaſticam publice violantes non abſolvuntur in Pœnitentiaria Apoſtolica XCV. 14. p. 196.
LIBRI Eccleſiaſtici a Græcis adhibendi in Miſſis, Officiis, & Sacramentorum adminiſtratione. LVII. 9. p. 111.
Libri & Scripturæ de Ritibus Sinen. publicari prohibentur. LIX. 8. p. 116.
Libri Gentilium de falſa religione, ſeu de rebus obſcœnis & ſuperſtitioſis tractantes, Fidelibus prohibentur. CVII. 3. 14. p. 244. 250.
LIMINA APOSTOLORUM ſtatutis temporibus viſitari debent ab omnibus Epiſcopis &c. VII. 1. 2. p. 12.
Item ab inferioribus Prælatis juriſdictionem quaſi Epiſcopalem habentibus. *ibi*. 5. p. 13.
Qua de re juramentum præſtare jubentur. *ibi*.
Quibus temporibus id præſtare debeant. *ibi* 7. p. *ibi*.
LISBONEN. Patriarchæ Decreta quædam approbantur & confirmantur. CXXXVII. p. 335.
LITERAS Apoſtolicas falſificantes, aut falſo publicantes, excommunicantur. XIV. 6. p. 22.
Litterarum Apoſtolicarum executionem impedientes excommunicantur. *ibi* 14. p. 23.
LITHUANI Monachi &c. V. *S. Baſilii Ruthenorum Ordo*.
LOCA MONTIUM. V. *Vincula*.
LOCATIONES bonorum Cameræ Apoſtolicæ qua ratione concedi debeant. LXV. p. 130.
Locationes Bonorum Cameræ Apoſtolicæ ſemper reſcindi poſſunt ex cauſa læſionis ultra dimidiam. *ibi* p. 131.
Locationum Cameralium conditiones in præjudicium ſubditorum immutari nequeunt. *ibi* 8. p. *ibi*.
Ad LUCANÆ Reipublicæ Dominium extenditur Conſtitutio Clem. XII. contra homicidas in his, quæ pertinent ad immunitatem perſonalem, & localem. LXXXVIII. p. 180.
LUCRUM. V. *Uſura*. V. *Mutuum*.
LUCTÆ, curſus, aliaque ſpectacula verecundiæ adverſantia prohibentur. LX. p. 125.
LUPERCALIA a S. Gelaſio prohibita. *ibi* 4. p. 125.
LUSITANIA. V. *Portugallia*.

M

MACHINATIO ſi abſit, & promiſſio futuri Matrimonii, adulterium ſimplex non inducit impedimentum dirimens Matrimonium. CXIII. 15. 30. p. 279. 281.
MADURE' R. V. *Malabar*.
MAGISTRATUS, & Judices Sæculares decernentes in criminalibus contra Eccleſiaſticos excommunicantur. XIV 19. p. 23. V. *Laici*.
MAGISTER BREVIUM, Officialis Datariæ Apoſtolicæ, olim ad nominationem Collegii Secretariorum Apoſtolicorum. CXLV. 1. pag. 361.
Officium hujuſmodi a Gregorio XV. erigitur in Officium vacabile, cum adnexis Prælaturæ inſigniis. *ibi* §. 2.
Sed ipſius redditus a Summo Pontifice applicantur Cameræ Apoſtolicæ. *ibi*.
Quænam gratiarum genera per ipſius organum expediri debeant. *ibi* per tot.
MAGISTRI CÆREMONIARUM, V. *Cæremoniarum Magiſtri*.
MAGISTRI JUSTITIARII Urbis nullam juriſdictionem habent contra Clericos & Loca Pia. CXV. 27. pag. 289.
MAGISTRI VIARUM Urbis ex Nobil. Romanor. Cœtu eligendi. CXLVI. 11. p. 367.
MAILLARD. V. *Tourmonius*.
MALABARIS Regna Chriſtiana Fide imbuuntur a PP. Societ. Jeſu. CVII. 3. p. 242.
Malabarici Ritus a Chriſtianæ Fidei puritate abhorrentes damnantur. *ibi* per tot. V. *Miſſionarii Regnorum Malaren. &c.* V *Ritus Malabarici*.
De S. MALACHIA Archiepiſc. Armachano teſtimonium S. Bernardi. XXVI. 5. p. 39.
S. MARIÆ MAJORIS de Urbe Baſilica inſignibus Religionis monumentis decorata. CXXI. 1. p. 229.
A Summo Pontifice inſtauratur; Porticu, & Ædibus augetur. *ibi* 2. p. 300.
Eidem attribuitur annuus cenſus ſcut. 500. pro ſartis tectis. *ibi* 6. p. *ibi*.
S. MARIÆ IN VIA LATA Eccleſia. LXXXIII. 6. p. 165.
MARONITARUM Nationis erga S. Sedem obſervantia. CII. p. 221.
Maronitarum Synodus Nationalis celebrata in Monte Libano Anno Domini 1736. XXXI. 4. p. 46.
Quæ Synodus approbatur & confirmatur *ibi* 9. p. 47.
Patriarcharum Maronitarum præcipua jura & facultates enunciantur. XLIII. 10. p. 72.
Hi Patriarchæ purgantur ab avaritiæ & Simoniæ nota. *ibi* 6. p. 71.
Prohibetur ipſis Collectio pecuniarum in diſtributione Sacrorum Oleorum. *ibi*. 7.
Et attribuitur annuum caritativum ſubſidium pro alimentis. *ibi*.
Maronitarum Epiſcopi certis Diœceſibus regendis addicuntur. *ibi*. 8.
Maronitarum Antiſtites diſſidentes duplicem faciunt Patriarchæ electionem, ſive Poſtulationem, quæ caſſatur & annullatur. LXXVII. p. 154.
Maronitarum Patriarchalis Eccleſiæ proviſio, propter ſchiſma, & electionum nullitates, devolvitur ad S. Sedem. *ibi*.
Ea fit a Pontifice in perſonam Simonis Evodii Archiepiſc. Damaſceni. LXXVIII. p. 155.
Et pro executione mittitur Commiſſarius Apoſtolicus, cum facultate abſolvendi, diſpenſandi, condonandi, ſanandi &c. LXXIX. 1. 6. 7. 8. 9. p. 159. & 160.
Hujuſmodi Commiſſarii ablegatio denuuciatur Epiſcopis & Populis Maronitis. LXXX. p. *ibi*.
Maronitarum Schiſma feliciter extinctum. CI. p 221. & CII. p. *ibi*.
Maronitarum Patriarchæ tranſmittitur Pallium. p. *ibi*.
Maronitarum Antiſtitum jura quoad electionem Patriarchæ præſervantur. LXXIX. 5. p. 159. & LXXX. 3. p. *ibi*.
Maronitarum Patriarchæ & Epiſcopis inhibetur, ne juriſdictionem Epiſcoporum Græco-Melchitarum perturbent. LXXXVII. 12. p. 178.
Maronitis permiſſa eſt Uxorum retentio etiam poſt adeptum Ordinem Sacrum. CXXIX. 34. p. 316.
Maronitæ in Sacro Ordine conſtituti tenentur quotidie recitare horas Canonicas juxta conſuetudinem ſuæ Nationis. *ibi* 45. p. 317.
MATRIMONIA A QUIBUS CONTRAHI POSSINT.
Matrimonia a Græcis contracta poſt ſuſceptos Ordines Sacros, nulla & irrita declarantur. LVII. 7. p. 109. V. *Græci Presbyteri*.
Matrimonium contrahi nequit a Diacono Orientalis Eccleſiæ, qui ordinatus fuerit in ſtatu cælibi. CXXIX. 36. ſeq. p. 316. ſeq. V. *Diaconi*.

Matri-

Matrimonium inter contingentes ſe quarto gradu conſanguin. vel affin., Græcis prohibetur. LVII. 8. pag. 109. V. *Gradus*. V. *Diſpenſatio*.
Matrimonia Infantium prohibentur. CVII. 3. & 14. p. 243. 247.
Matrimonia a Catholicis cum hæreticis contracta deteſtanda. XXXIV. 3. p. 53.
Matrimonia contrahi a Fidelibus cum Neophytis ad Fidem converſis in Loco Pio Cathecumenorum Venetiis, abſque interpellatione prioris Con. jugis in infidelitate relicti, permittitur, arbitrio Nuntii Apoſtolici Venetiis commorantis. CXVII. p. 294.
Idque Matrimonium, per adventum prioris Conjugis non reſcindendum eſſe decernitur. *ibi*.
Matrimonio jungendi non ſunt qui in Doctrina Chriſtiana ſatis inſtructi non reperiantur. XLII. 11. p. 68.
Secundæ, tertiæ, & ulteriores Nuptiæ damnari nequeunt. LVII. 8. p. 109. & CXXIX. 29. p. 316. *Impedimentum*. V. *Nuptiæ*.
MATRIMONIA quoad Formam & Ritus.
Matrimonii celebrandi forma a Conc. Triden. ſtatuta obſervari jubetur. LXXXV. 8. ſeq. p. 170. V. *Aſſiſtentia*. V. *Denunciationes*.
Decretum Conc. Trid. de Reform. Matrim. Italo-Græcis rite publicari præcipitur. LVII. 8. p. 109.
Matrimonia inter Subditos Principum Catholicorum in Provinciis Fœderati Belgii commorantes, & viceverſa, quomodo contrahenda. XXXIV. 5. p. 54.
Matrimonia in Hollandia & Fœderato Belgio inter Incolas contracta, non ſervata forma Conc. Trid., valida declarantur. *ibi* 2. & 3. p. 87. & 88.
Item inter perſonas addictas Præfidii Locorum *di Barriera*. *ibi* §. 4.
Et inter Incolas Civitatis Moſæ Trajecten. *ibi*.
Matrimouia in Servia & finitimis Regionibus ad præſcriptum Concil. Triden. celebranda, abrogatis Clandeſtinis, aut coram ſolo Judice contractis. LXXXIX. 9. p. 185.
Nec renovari poſſunt coram *Caddi*, nequidem per Procuratores; niſi ritus hujuſmodi renovationis ſint mere civiles. *ibi* §. 10.
Matrimouia inter Fideles Malabares contrahenda ſunt in congrua ætate, & juxta formam a Concil. Triden. præſcriptam. CVII. 3. p. 243.
Intellige in locis, in quibus Decretum Conciliare rite publicatum fuerit. *ibi* 14. p. 248.
Et quod hujuſmodi publicatio fieri debeat. *ibi*.
Matrimonia inter Conjuges diverſi ritus, quomodo, & coram quibus contrahi debeant. LVII. 8. p. 109.
Matrimonia contrahentium voluntas a Parocho exploranda. LXXXV. 10. p. 170.
Matrimonia publice & palam celebrari debent. XXXV. 1. p. 54.
MATRIMONIA CONSCIENTIÆ, ſive.
MATRIMONIA OCCULTA, nonniſi graviſſima de cauſa permitti debent. XXXV. 6. p. 55.
Ea contrahere, quibus non eſt permittendum. *ibi* 7.
Matrimonii occulte celebrati multiplices pravi effectus. *ibi* 2. 3. & 4. p. 54. & ſeq.
Matrimonia occulta celebrari nequeunt abſque probatione ſtatus liberi. *ibi* 7. p. 55.
Calebrari debent in præſentia proprii Parochi extra caſum gravis neceſſitatis. *ibi* §. 8.
Et regiſtrari debent in Actis Curiæ Epiſcopalis. in Libro ſecreto. *ibi* 10.
Sicut etiam nativitas, & baptiſmus prolis. *ibi* §. 11. p. 56.
Hujuſmodi Libris ſecretis auctoritas tribuitur. *ibi* §. 14.
Contrahentes Matrimonia occulta tenentur agnoſcere prolem, ejuſque educationi proſpitere. *ibi* §. 9. p. 56. & §. 13. p. *ibi*.
Eamque tempeſtive baptizari facere, deque ejus nativitate & baptiſmo Epiſcopum inſtruere. *ibi* §. 11. p. *ibi*.
MATRIMONII EFFECTUS.
Matrimonium ſubſequens legitimat prolem antea genitam; non tamen ex adulterio. CXIII. 2. p. 176.
Idque non virtute Sacramenti, ſed ex diſpoſitione legis Eccleſiaſticæ. *ibi* 39. pag. 283.
Ubi vide veram Lectionem, *Cap. Tanta. Qui Filii ſint legitimi*.
MATRIMONIUM, quoad diſſolutionem.
Matrimouium jure naturali, Divino, & Canonico indiſſolubile, non temere dirimendum. XVI. p. 27. & XXXIII. 2. p. 49.
Divortia quoad vinculum inter fideles non admittuntur. LVII. 8. p. 109.
Matrimonium non diſſolvitur per Uxoris fugam, & nuptias ab ea cum Infideli contractas. LXXXIX. 12. p. 185.
Cauſarum Matrimonialium judicia coram quibus, & quo ordine ac forma peragenda ſint. XXXIII. p. 49.
Commiſſiones cauſarum Matrimonialium Epiſcopis tantum dirigendæ, vel in eorum defectum Judicibus Synodalibus. *ibi* 4. p. 50.
Cauſæ Matrimoniales Romam delatæ in ſecunda, & tertia inſtantia, coram quibus diſceptari debeant. *ibi* 13. p. 51.
Et quid, ubi pluries in judicium deduci debeant. *ibi* 14.
Unica ſententia pro nullitate Matrimonii prolata, nemini licet ad alia vota tranſire. *ibi* 9. p. 83. & §. 14. p. *ibi*.
Appellatio a ſententia lata ſuper nullitate Matrimonii in quacumque inſtantia ſemper ſuſpendit executionem. *ibi* 11. p. *ibi*.
Appellatio in Cauſis Matrimonialibus impediri nequit per pacta pœnalia. LXXXV. 4. 7. p. 169. V. *Pacta*.
Sententia ſuper nullitate Matrimonii nunquam tranſit in rem judicatam, ſed ex noviter detectis quandocumque revideri poteſt. XXXIII. 11. p. 51.
MATRIMONII DEFENSOR. V. *Defenſor*.
S. MAURITII. V. *Militia S. Mauritii Mart.*
MAYSSUR R. V. *Malabar*.
MEDICAMENTORUM, & Pharmacorum venditio prohibetur Regularibus. V. 2. p. 9.
MEDICI nimis faciles in ſuadenda peculiaribus perſonis obſervantiæ Quadrageſimalis relaxatione. CXXX. 25. p. 322.
Iidem ſeverius conſulere ſolent, ubi agatur de univerſali diſpenſatione. *ibi*.
Medicorum ſententiæ exquirendæ, eorumque atteſtationes exhibendæ, pro obtinenda diſpenſatione Quadrageſimæ pro integra Civitate &c. *ibi* §. 24. 25. p. ſeq. *ibi*.
Quid ab ipſis obſervari oporteat. *ibi*.
MEDIOBARBUS, Carolus Ambroſius Patriarcha Alexandrinus Viſitator Apoſtolicus in Sinis. LIX. 14. p. 120.
Permiſſiones octo edit circa Ritus Sinenſes, a S. Sede poſtmodum reprobatas. *ibi* 15. & ſeq.
Prohibet tamen earum divulgationem & verſionem. *ibi* p. 121.
Quomodo adductus ut eas concederet. *ibi* §. 13.
Quæ fuerit ejus mens in iiſdem concedendis. *ibi* 16. p. 122.
MEDIOLANENSIUM Doctorum Collegium unum locum habet in Colleg. Advocatorum Conſiſtor. ex conceſſione Pii IV. Conſtit. CVI. 3. p. 232.
MEINDARTS, Joannes Petrus Pſeudo-Archiepiſcopus Ultrajectenſis nulliter electus, illicite conſecratus, excommunicatus & ſuſpenſus declaratur. XI. p. 17. V. *Ultrajectenſis*.
MELIAPUREN. Epiſcopo ſcribit Clemens XI. ſuper confirmatione Decretorum Card. Tournonii. CVII. 7. p. 246.
MELCHITÆ. V. *Antiochenus Patriarcha Græcorum Melchitarum*. V. *Græco-Melchitæ*. V. *Ritus Græcorum Melchitarum*.
MELITENSIUM Ordo. V. *Militia S. Joannis Hieroſolymitani*.
MELITIÆ Inſulæ conceditur Indultum ad formam Cruciatæ. LXXXVI. p. 283.
MENSTRUI feſtum apud Fideles Malabares abolendum. CVII. 3. 14. p. 244. 250. V. *Mulieres*.
MERATUS, Cajetanus, Cl. Reg., laudatur. CXXV. p. 307.
MERCATUS a *Nundinis* diſtinguuntur tam a Doctori-

floribus, quam in Ecclesiasticis Constitutionibus. CXLIV 11. seqq. pag. 356.

Mercatus sunt de rebus minoribus ad quotidianas necessitates pertinentibus, & singulis septimanis, a vicinis fiunt. *ibi* 16. p. 358.

Hi prohibentur omnino fieri diebus Festis. *ibi* 22. p. 359.

Et in dies præcedentes aut subsequentes transferri jubentur. *ibi.*

Eaque de re approbatur Decretum Congregationis Concilii in *Ripana Mercatus*. *ibi* 23.

Quacumque etiam immemorabili consuetudine minime obstante. *ibi* 24. p. 360.

Ubi refertur resolutio Concilii in *Barchionen. observantionis Festorum*. V. *Nundinæ*.

MERCEDIS causæ, sicut etiam quæ non excedunt summam scut. 25., judicari possunt a Cardinali Vicario, & a Gubernatore Urbis contra quoscumque, non obstante Obl. Cam. CXV. 24. p. 288.

MERCIMONIA exercentes super eleemosynis Missarum, Laici excommunicationis, Clerici vero in Sacerdotes suspensionis pœnam incurrunt. XXII. 5. p. 34. V. *Eleemosyna*.

METROPOLITANI jurisdictionem Ordinariam in Suffraganeorum Diœcesibus exercere prohibentur. XCVIII. 18. p. 214.

Metropolitanus non potest visitare Ecclesias Cathedrales, aut Diœceses Episcoporum Suffraganeorum, nisi de mandato Concilii Provincialis. *ibi*.

Metropolitani jurisdictionem non habent proprio jure in Monasteria sita in Diœcesibus Suffraganeorum. *ibi* 19.

S. MICHAELIS HOSPITIUM. V. *Hospitium Pauperum Invalidorum*.

MINISTRI S. Collegii Cardinalium. V. *Collegii*.

MINORUM contractus. V. *Decreta jurisdictionis voluntariæ*.

MINORITÆ Fratres Custodiæ Terræ Sanctæ soli exercere possunt munia Parochialia in Græcos Melchitas Patriarchatus Antiocheni, absente Parocho Græco. LXXXVII. 13. p. 178. V. *Franciscani*.

MILITIA *S. Georgii Mart.* a Duce Bavariæ erecta. XXXII. 1. p. 48.

In ea constituuntur sex Officia Ecclesiastica, cum approbatione Apostolica. *ibi* 2. 3. p. *ibi.*

Militia *S. Januarii* a Carolo utriusque Siciliæ Rege erecta confirmatur, ejusque Officialibus & Militibus Indulta & Privilegia conceduntur. XXIV. p. 35.

Ejusdem Militum numerus, & Officialium munia. *ibi* §. 2. p. *ibi.*

Militiæ *Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani* laudes & institutum. LXXXVI. p. 172.

Ipsius Militibus & Subditis conceduntur indulta Cruciatæ. *ibi* per tot.

Militiæ Hierosolym. Magno Magistro, & Bajulivo S. Stephani quænam jurisdictio competat in Oppidum *Putiniani*. LXXVI. 17. p. 152.

Super *Triremibus* Militiæ Hierosolymitanæ permittitur celebratio Missæ cum opportunis cautelis. XLI. p. 66.

Militia *S. Lazari Hierosolymitani* a Pio V. reformata. CIV. 1. p. 227.

A Gregorio XIII. unita fuit Militiæ S. Mauritii. *ibi* 3. p. *ibi.*

Et Clemens VIII. Privilegiorum communicationem inter eas indulsit. *ibi* 4.

Inter quæ aderat facultas a S. Pio concessa, erigendi Commendas ex Beneficiis Ecclesiasticis simplicibus de Jurepatronatus Laicorum, *ibi* 1. p. *ibi.* V. *Militia SS. Mauritii & Lazari*.

Militia *S. Mauritii Mart.* a Gregorio XIII. erecta, sub Regula Cistercien si. 2. *ibi* p. *ibi.*

Ejus Sedes principalis in Sabaudia, & Magnus Magister Sabaudiæ Dux *ibi.*

Eidem unitur Militia S. Lazari Hierosolymitani. *ibi* 3.

Clemens VIII. confirmat unionem, cum communicatione Privilegiorum. *ibi* 4.

Militia *SS. Mauritii & Lazari*. *ibi* 3. p. *ibi.*

Ejus Magno Magistro conceditur, ut ex Beneficiis Ecclesiasticis simplicibus de Jurepatronatus Laicorum erigere possit Commendas sui Ordinis de consensu Patronorum &c. *ibi* 6. p. 228.

Et probationes super natura hujusmodi Beneficiorum fieri possint coram Nuncio Apostolico apud Sabaudiæ Ducem residente, sive coram Archiepiscopo Taurinensi, aut Episcopo viciniori. *ibi.*

Erectiones Commendarum confirmari per Litetas in forma Brevis, vel etiam per simplex Decretum Congregationis Ep. & Reg., vel Concil. Trid. *ibi* 7. p. 229.

MILITUM stationes non præbent justam causam dispensandi Populum ab observantia Quadragesimali, CXXX. 19. p. 321.

MISSÆ, in quibus solus Sacerdos communicat, reprobari non possunt. LXIV. 2. p. 129.

Missam celebrantes non tenentur S. Eucharistiam omnibus petentibus infra ipsam actionem ministrare. *ibi.*

Missæ celebrationi præmittenda peccatorum expiatio. LVII. 6. p. 105.

Missæ in ea Ecclesia & loco celebrari debent, in quibus voluerunt ii, qui Eleemosynas erogarunt. XXII. 2. p. 34.

Missarum celebratio ab omni aviditatis specie remota servari debet. *ibi* per tot. V. *Eleemosyna pro Missis*.

Missarum celebratio ante Auroram & post Meridiem indulgetur Militibus S. Januarii. XXIV. 4. p. 36.

Missarum celebratio ante lucem, & post meridiem in vim Bullæ Cruciatæ. LXXXVI. 11. p. 175.

Missa extra Ecclesias celebrari nequit, extra casum summæ necessitatis. LXXXIX. 22. p. 186.

Missa celebrari permittitur cum opportunis cautelis super Triremibus Militiæ S. Jo: Hierosolym. XLI. p. 66.

Item super Triremibus Pontificiis &c. LII. p. 98.

Missam celebrantes, qui reperti fuerint ad Presbyteratum *non promoti*, Curiæ Sæculari traduntur etiam pro prima vice, prævia degradatione, si alium Ordinem habeant. XCVII. p. 208.

Etiamsi unius tantum Missæ partem celebraverint, dummodo elevationem peregerint. *ibi* 6. p. 209.

Etiamsi consecrationis formam non protulerint. *ibi*

Si elevationem non peregerint, mitiori pœna damnari possunt. *ibi.* V. *Ordinatio*.

Missæ celebrandæ *Ritus* apud Græcos. LVII. 6. p. 105.

Missa celebrari nequit a Sacerdote Latino Ritibus Græcis, nec viceversa, sub pœna suspensionis. *ibi.*

Missarum celebratio permittitur Italo-Græcis in Feriis Quadragesimæ. *ibi.*

Cum conditionibus & limitationibus. *ibi.*

Missa unica in die super quolibet Altari, a Græcis celebrari potest. *ibi.* p. 105., & LXXXVII. 8. p. 177.

Permittuntur tamen erigi plura Altaria in eadem Ecclesia, & plures Sacerdotes super eodem Altari simul concelebrare, *ibi* 9. p. 178.

Missam *applicare* potest pro offerentibus eleemosynam Sacerdos, qui cum alio rite concelebrat. *ibi* §. 10. V. *Concelebratio*.

Unica Missa an applicari possit pro pluribus eleemosynam offerentibus. *ibi.*

MISSA CONVENTUALIS quotidie cani debet in Ecclesiis Cathedralibus & Collegiatis, & pro Benefactoribus in genere applicanda. CIII. 11. p. 225.

Non obstante qualibet contraria consuetudine. *ibi* §. 16. p. *ibi.*

Nec suffragatur applicatio pro certo aliquo Benefactore, aut preces alterius generis, vel statuta Anniversaria Sacrificia. *ibi* 12. 13. p. *ibi.*

Si celebrans alio peculiari onere teneatur, id supplendum est per alium. 17. p. *ibi.*

Eleemosyna, ubi opus sit, unde desumenda. §. 18.

Pro Ecclesiis pauperibus dispensatio reservatur judicio Congregationis Concilii. §. 19.

Secunda & tertia Missa Conventualis non debet apolicari pro Benefactoribus in genere, nisi legitima consuetudo id præscribat. *ibi* 22. p. 226. seqq.

MISSA PAROCHIALIS applicari debet pro Populo. *ibi* §. 2. p. 223.

Non solum a Parochis, sed etiam a Vicariis deputatis

putatis ad tempus, aut aliàs amovibilibus, etiam Regularibus. *ibi* 4. pag. 223.
Non obstante defectu congruæ, aut qualibet contraria consuetudine. *ibi* §. 5.
Quod intelligè de diebus Festis, quibus Populus Missam audire tenetur. *ibi* 6. 7. seq.
Dispensari tamen potest ab Ordinariis cum Parochis pauperibus, ut aliis diebus intra Hebdom. applicent Missam pro Populo. *ibi* 8. p. 224.
MISSA PRÆSANCTIFICATORUM dumtaxat celebrari potest apud Græcos in Quadragesima, exceptis diebus Dominicis, & Sabbatis. LXXXVII. 9. p. 178.
MISSIONES conceduntur pro Regnis Bargao, & Bittiâ in Magno *Thibet*. LIII. & LIV. p. 99.
MISSIONARIORUM Officia in Regionibus eorum curæ commissis. LIX. 28. p. 124., & CXXIX. 16. p. 314.
Missionarii *Latini* Episcoporum *Græcorum-Melchitarum* jurisdictionem non perturbent. LXXXVII. 13. p. 178.
Transitum a Ritu Græco ad Latinum, Græcis non suadeant, nec admittant, inconsulta S. Sede. *ibi* 15. p. 179.
Rituum Græcorum conservationem curent. *ibi* 19. p. *ibi*.
Nec adversus illos dispensationes concedant, aut quidquam innovent. *ibi*.
Missionarii Regnorum *Maduren. Mayssur.*, & *Carnaten.* jurare debent observantiam Constit. Apostolicarum, antequam Missionis exercitio se immisceant. CVII. 17. p. 251.
Eorum juramenta subscripta exhibentur Summo Pontifici. *ibi* 21. p. 254.
Ipsis interdicitur translatio rituum Gentilium in Ritus Ecclesiæ Catholicæ, absque licentia S. Sedis. *ibi* 14. p. 250.
Item dispensationes concedere super observantia Rituum Ecclesiæ *ibi* 14. p. 248.
Eisdem prohibentur lavacra & ablutiones ritu & more Paganorum, præter necessariam corporis munditiem. *ibi* 3. 14. p. 244. 248.
Petunt nonnullas dispensationes & declarationes. *ibi* 23. p. 254.
Juramenta præscripta præstare & observare jubentur. §. 28. p. 255.
Quomodo uti debeant dispensatione super omissione Sacramentalium in baptismo. §. 32. p. 256.
Pollicentur se *Pareis* omnia spiritualia subsidia præstituros. §. 35. p. 257.
Id quod iisdem injungitur sub pœna privationis facultatum &c. post quinquennium ipso facto incurrenda. §. 37. p. *ibi*.
Missionarii Apostolici in *Sinis*, si mandatis non obtemperaverint, in Europam revocari jubentur, sub pœnis contra Superiores &c. LIX. 26. p. 124.
Missionariis in Regno *Cocinchinæ* prohibetur exercitium jurisdictionis, aut facultatum, extra Districtus sibi assignatos. CXI. 9. p. 273. V. *Cocinchina*.
Missionarii *Franciscani*. V. *Franciscani*.
Missionarii *Galli*. V. *Parisiensis Seminarii*.
Missionarii *Societatis Jesu*. V. *Jesu Societas*.
MISSIONUM Sacrarum, ad excitandam in Populis pietatem, utilitas commendatur ab experimento, & auctoritate. CXL. 4. seq. p. 339. seq.
Earum usus laudatur, vel injungitur a Congregatione Concilii. *ibi* 7. p. 340.
Instructio fidelium in rebus ad salutem necessariis præcipuus Missionum scopus. *ibi* 11. p. *ibi*.
MISSIONARII *ad fidelium institutionem incumbentes* quomodo se gerere debeant. *ibi* 12.
Missionarii ab Episcopis missi, tamquam visitationis Pastoralis præcuntii, recepi debent a Parochis etiam Regularibus in propriis Ecclesiis & Domibus. CIX. 5. p. 264.
MISSIONIS CONGREGATIO approbatur ab Alex. VII. LXIX. 1. p. 138.
Ejus statuta ambitum vetantia confirmantur a Clemen. X. *ibi* 2. p. 139.
Vota simplicia in eadem emissa a nemine dissolvi possunt, præterquam a Summo Pontifice, aut a Superiore Generali in actu demissionis tantum. *ibi* 3. & 4. p. *ibi*.
Ne quidem vigore facultatum, quæ Confessariis tribuuntur in Jubilæis, aliisque Indultis. *ibi* 3.
Neque ratione infirmitatis, vel assecutionis Beneficii Curati, aut residentialis. *ibi* 4.
Missionis Presbyteri, seu Clerici, ad Beneficia curata aut residentialia extra Congregationem promoveri nequeunt. *ibi* 4.
MONACHIS raro tributa fuit jurisdictio in Clerum & Populum. LXXVI. 11. p. 151.
Monachi *Græci* Italiæ, & Insul. in Congregationem non redacti, subjiciuntur jurisdictioni Ordinariorum Latinorum. LVII. 9. p. 110.
Monachi Græci, sive *Calogeri*, ad animarum curam assumi nequeunt, extra casum necessitatis. *ibi* 5. p. 105.
Monachi *Græco-Melchitæ* Patriarchatus Antiocheni, subesse debent immediate Ordinariis, & mediate Patriarchæ. LXXXVII. 20. p. 179.
Regulam S. Basilii sequi debent, & abstinentias in ea præscriptas servare. *ibi*.
Monachorum, & Monialium cohabitatio, apud Maronitas usu recepta, prohibetur. XXXI. 8. p. 46.
MONASTERIA *Virorum*, Mulierum ingressui non pateant. XXXIX. p. 62.
Monasteria *Mulierum* Viris non pateant. XL. p. 64. V. *Ingressus*.
Monasteria ad paupertatem redacta, unienda esse, & respective supprimenda decernitur. XCVIII. 29. p. 215.
Monasteria non exempta, nec S. Sedi immediate subjecta, Ordinarii Diœcesani, non vero Metropolitani jurisdictioni subesse debent. *ibi* 18. p. 214.
Monasteria apud Græcos eximuntur a jurisdictione Ordinarii, & Patriarchæ immediate subjiciuntur, ubi hic in ipsa fundatione, per fixionem Crucis eam sibi reservaverit. *ibi* 19. p. 215.
MONIALES. Facultates Majoris Pœnitentiarii pro Monialibus. XCV. 37. p. 198.
Confessarios extraordinarios iis deputat, Sede Apostolica vacante. *ibi* 34. p. 200.
Moniales e Monasteriis egredi prohibentur quacumque de causa, sublata cuilibet dispensandi facultate. XL. 3. p. 65. V. *Clausura*.
Moniales *Portugalliæ & Algarbiæ* ad Claustra revocandæ, nec ultra ipsis permittendus exitus. XXI. p. 33.
Moniales Ordinis *S. Spiritus* in Hispaniis, & Polonia existen. subjiciuntur Locorum Ordinariis. XV. 3. p. 26.
Moniales *Græco-Melchitæ* Regulam S. Basilii sequi debent. LXXXVII. 23. p. 179.
Sub regimine Monachorum Congregationis S. Joannis de Soairo, & immediata subjectione Ordinario, mediata vero Patriarchæ Catholicis, tamquam Delegatis S. Sedis; Abbati autem Generali dumtaxat in defectum Episcopi, & Patriarchæ Catholici. *ibi*.
Monialium, & Monachorum cohabitatio, inter *Maronitas* usu recepta, prohibetur. XXXI. 8. p. 46.
MONILE. V. *Italy*.
MONITA PASTORALIA SS. Domini Nostri ad Ecclesiarum regimen utilia. XLII. 19. p. 69.
MONITORIA in causis privilegiatis ultra Montes quomodo expedienda. XLVIII. 47. p. 86.
MORTIS ARTICULUS, V. *Absolutio*.
Mortis articulus in Servis Dei, illustris, & sanctimonia conspicuus apparere debet. CXLI 5. 7. p. 342. 343.
MULIERES ad ministerium Altaris nullatenus admittendæ. LVII. 6. p. *ibi*. seqq.
Mulieres mestruali morbo laborantes arceri nequeunt a Sacramentis, aut ab ingressu Ecclesiæ. CVII. 3. 14. 39. p. 243. 248. 257.
Mulierum contractus. V. *Decreta jurisdictionis voluntariæ*.
MUSICI Instrumenti Sonatores Christiani in Infidelium Festivitatibus & Sacrificiis non inserviant. *ibi* 3. 14. p. 244. 249.
MUTUI contractus lucrum supra sortem de sui natura non recipit. CXLIII. 3. p. 351.
Nec quantitas moderata lucri, aut qualitas mutuatarii, hujusmodi lucrum ab usuræ labe justificant. *ibi*.

Nihilominus quidam tituli ipſi mutuo extrinſeci, aliique contractus a mutuo diverſi juſtum reddere poſſunt proventum ultra ſortem. pag. 351.
Sed non ſemper ſuppetere credendum eſt legitimos cum mutuo titulos, aut juſtas cauſas ineundi contractus a mutuo diverſos. *ibi.* p. 355.
Mutuum dare indigenti aliquando eſt de præcepto. *ibi.*

N

NANKIM electo Epiſcopo præcipitur, ut juramentum emittat de obſervandis Conſtitutionibus Apoſtolicis. LXVII. p. 133.
NATALIS dies *SS. Apoſtolorum Petri & Pauli* per totam Octavam Romæ ſolemnius celebrari jubetur. LXXXIII. p. 164.
NAUFRAGORUM bona ſurripientes, excommunicantur. XIV. 4. p. 21.
NEAPOLIS Civitas unum locum habet in Collegio Advoc. Conſiſtorial. ex conceſſione Innocentii XII. CVI. 3. p. 232.
NEAPOLITANI REGNI Antiſtitibus ſuadetur, ut Sacras Miſſiones in ſuis Diœceſibus frequenter haberi curent. CXL. p. 339.
NEGOTIATIO Clericis interdicitur, etiam ſub alieno nomine. XIII p. 19.
Et ubi hæreditario jure, aut alias ad eos delata fuerit, dimitti debet. *ibi* 2. p. 20.
Quatenus continuari poſſit ad tempus. *ibi.*
NEOPHYTIS ad fidem converſis Venetiis in Loco Pio Catechumenorum, permittitur Matrimonium contrahere cum Fideli, abſque interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relicti, arbitrio Nuntii Apoſtolici Venetiis exiſten. CXVII. p. 294.
In NicenſiCivitate & Diœceſi reducantur dies Feſti, cum conditionibus opportunis. CXXVIII. p. 311.
B. NICOLAI *Albergati* cultus immemorabilis approbatur. CVIII. p. 260.
De ejus vita, & rebus geſtis, tum obitu, & Sanctitatis fama, V. *ibi* per tot.
Ipſius Imagines quomodo depingi debeant. *ibi.* §. 9. p. 261.
Conceditur Officium cum Lectionibus propriis, & Miſſa in ipſius honorem. §. 12. p. 262.
Lectiones ipſas a Sanctitate ſua compoſitas. V. *ibi* 15. p. *ibi.*
Item elogium in Martyrologio Rom. inſerendum. §. 16. p. 263.
Ut ad ipſius Canonizationem procedi poſſit, legitimam virtutum probationem fieri, & quatuor miracula approbari debere, præſcribitur. *ibi* 14. p. 262.
NOBILES cum Plebeiis in eandem Eccleſiam convenire debent. CVII. 34. p. 256.
Nobiles *Romani* quinam cenſendi ſint. CXLVI. 3. p. 365.
Eorum ſeries exhibetur. *ibi* 4.
Probationes ad Nobilitatem adipiſcendam faciendæ. *ibi* 8. p. 367.
Officia & munera, Nobilium Romanorum cætui privative addicta. *ibi* 11. p. *ibi.*
Formula Diplomatum expedien. in creatione Nobil. Roman. *ibi.* 19. p. 369.
Nobiles Romani abſque Pontificis aſſenſu congregari nequeunt. *ibi* 13. p. 368.
Nobiles *Romani Conſcripti LX.* a Pontifice deſignati. CXLVI. 7. p. 366.
Requiſita ad obtinendum locum inter Nob. Rom. Conſcript. *ibi* 9. p. 367.
Sindici Cameræ Capitolinæ ex Urna Nobil. Conſcript. extrahi debent. *ibi* 11. p. *ibi.*
Formula Decretorum in receptione Nobil. Roman. Conſcript. expedien. *ibi* 20 p. 369.
NOELENSIS Epiſcopus, Armandus Franciſcus le Febvre, Vicarius Apoſtolicus Cocinchinæ. CXII. p. 275.
NOMINA Idolorum, aut falſæ Religionis pœnitentium Chriſtianis non ſunt imponenda. CVII. 3. p. 242.
Sed potius nomina SS. in Martyrologio Romano deſcriptorum. *ibi*, & declaratur. §. 14. p. 248.
Nomina rerum Sacrarum non licet immutare per translata, ſed tantummodo de una in aliam linguam, exacte convertere. CVII. 3. pag. 243., & declaratur. §. 14. p. 248.
NOMINANTES & præſentantes ad Epiſcopatus, digniores promovere tenentur. V. 7. p. 9.
Nominatio Epiſcopi in Militia S. Georgii Mart conceditur Duci Bavariæ Magno Magiſtro XXXII. §. 7. p. 49.
NORISIUS, Henricus Cardinalis, laudatur. CXXVI. §. 2. p. 308.
NOTARII exequentes Literas Apoſtolicas, offendi prohibentur, ſub pœna excommunicationis. XIV. 13. p. 22.
Notarios particulares habendi, & eligendi jus cuilibet adimitur. XLIV. 3. p. 73.
Notarii *Burgi*, *Mercatorum*, *& Aromatariorum* præſervantur in ſuppreſſione Notariorum particular. *ibi* 9. p. 74.
Notarius *Burgi* ſcribere poſſit in omnibus Tribunalibus Urbis, in cauſis tamen Laicalibus Incolarum Burgi. CXV. 17. p 288.
Loca Pia habentia pridem electionem proprii Notarii, ſolvunt pro Inſtrumento Actorum quartam partem illius, quod ratione regeſti ſive extractus ſolvere debuiſſent. XLIV. 10. p. 75.
Notarii expedientes Inhibitiones vigore Appellationis in cauſibus non permiſſis, infamiam, & inhabilitatem incurrunt, & pœnas pecuniarias. XLVIII. §. 40. p. 85.
Item expedientes Monitoria in cauſis ultra Montes, abſque ſpeciali Judicis reſcripto. *ibi* 47. p. 86.
Item recuſantes exequi citationes, & mandata Sedis Apoſtolicæ, & Curiæ Romanæ, vel alias executionem impedientes. XLII. 8. p. 81.
NUDITAS membrorum Chriſtianæ verecundiæ contraria. LX. 2. p. 125.
NULLITAS MATRIMONII. V. *Matrimonium quoad diſſolutionem*.
NUNCIANTES Hoſtibus, quæ ad ſtatum Reipubl. Chriſtianæ pertinent, excommunicantur. XIV. §. 7. p. 22.
NUNDINÆ fiunt de rebus majoribus ſemel in anno, vel ſaltem raro in eodem loco, negotiatoribus de longinquo convenientibus. CXLIV. 16. p. 358.
Nundinæ Eccleſiaſticis legibus ſæpe interdictæ diebus Feſtis. *ibi* 18. ſeqq. p. *ibi.*
Sed ob generalem conſuetudinem & neceſſitatem hominum, tolerandæ ſunt. §. 25. p. 360. 361.
Prohibentur tamen agitari commercia certis per diem feſtum horis, quibus Divina Officia celebrantur. *ibi* 30. p. 360. & Conſtit. CV. 2. p. 230.
Prorogatis diebus Nundinarum, & Indultorum ad eas celebrandas conceſſorum. *ibi.*
Nundinæ in Civitate *Senogallienſi* celebrari jubentur per ſeptendecim poſtremos dies menſis Julii, cum privativa, exemptionibus, & privilegiis. CV. 3. 4. p. 230 ſeqq.
NUNTII Sedis Apoſtolicæ offendi prohibentur, ſub pœna excommunicationis. XIV. 11. p. 22.
Nuntiis Apoſtolicæ Sedis adimitur facultas diſpenſandi quoad Clauſuram. XXXIX. 4. p. 63. XL. 3. p. 65.
Nuntio Poloniæ adimitur facultas diſpenſandi quoad formalitates præſcriptas in celebratione Matrimonii. LXXXV. 16. p. 171.
NUPTIARUM Ritus ſuperſtitione infecti, Fidelibus Indis prohibentur. CVII. 3. 14. p. 243. & 249.
Nuptiarum tempora ab Eccleſia præſcripta obſerventur. LXXXIX. 16. p. 185.
Nuptiis Infidelium, quæ temporibus vetitis celebrantur, non prohibentur fideles aſſiſtere. *ibi.*
Secundæ, tertiæ, & ulteriores Nuptiæ fidelibus permiſſæ. LVII. 8. p. 109.
Et probatur auctoritate Sacrarum Litterarum, & SS. Patrum. CXXIX. 29. p. 317.
Attamen a Presbyteris minime benedicendæ ſunt. LVII. 8. p. 109.
Secundæ Nuptiæ impedimento ſunt, ne quis promoveri poſſit ad Ordines Sacros, etiam in Eccleſia Græca. *ibi.* V. *Bigamia*.
Secundæ Nuptiæ prohibentur Diaconis & Presbyteris Græcis, aliiſque Orientalibus, ſub pœna

nullitatis, & depoſitionis ab Ordine. LVII. 7. p. 108. & Conſtit. CXXIX. 30. pag. 317.

O

OBLATI in Religione in infantili ætate, non tenentur in Religione perſeverare. CXXIX. 21. p. 315.
OBLATIONES pro obtinendis locationibus bonorum Cameræ Apoſtolicæ, quomodo exhiberi & aperiri debeant. LXV. p. 130.
Oblationes viceſimæ & ſextæ partis, ultra primam, in locationibus Cameralibus, quibus terminis faciendæ. *ibi* 3. 6.
OBREPTIO in precibus gratiam nullam reddit. XLV. 1. p. 77.
OBSESSI a Dæmone quomodo exorcizari debeant. CXLI. 43. p. 348.
OCCULTATIO FIDEI, cum ſimulatione Mahumetiſmi damnatur. LXXXIX. 3 p. 184.
Præſertim in judicio. *ibi* §. 4.
Occultantes fidem, cum ſimulatione &c. excluduntur a Sacramentis in vita, & a ſuffragiis in morte. *ibi.* 6
Ad occultandam fidem, non licet vitæ inſtitutum amplecti omni Religionis exercitio vacuum. *ibi.* 7.
Nec Eccleſiæ præcepta infringere. *ibi* 3.
Occultantibus fidem &c. nullæ diſpenſationes, aut gratiæ de Eccleſiæ Theſauro concedendæ. *ibi* 14. p. 185.
OFFICII DIVINI recitatio impoſita eſt Presbyteris, Diaconis, & Subdiaconis, expreſſa lege Eccleſiæ Occidentalis. CXXIX. 43. p. 317.
Similis conſuetudo obtinet in Eccleſia Orientali, eamque legis vim habere decretum eſt. *ibi* 44. 45.
Ordinati ante legitimam ætatem an ea lege teneantur. V. *Ordinatio.*
V. *Horæ Canonicæ.*
Officiorum Divinorum ratio immutari non debet, ubi celebratio dierum Feſtorum transfertur tantummodo pro commoditate Populi. CXXXVIII. §. fin. p. 337.
Officia Divina in primitiva Eccleſia de nocte celebrari conſueverunt. CXXXVII. 6. p. 336.
Sed ea diſciplina deinde utiliter immutata. *ibi*
Officia *Hebdomadæ Majoris* de die celebranda. *ibi* 1. p. 335.
Ad *Officia & Beneficia* Urbis Doctoratum requirentia, non ſuffragatur gradus in extera Univerſitate in poſterum adeptus. CVI. 29. p. 239.
Officia Pœnitentiariæ Apoſtolicæ perpetua ſunt; & de modis eorum vacationis. XCVI. 24. p. 204.
Officialis Pœnitentiariæ legitime abſens emolumenta percipit. *ibi* 26. p. 205.
OFFICIA VACABILIA. V. *Vincula.*
OFFICIALES gratiam impetrantes, quæ ob ſubreptionem inutilis ſit, tenentur Oratoribus damna reſidere. XLV. 5. p. 78.
Officiales Curiarum Epiſcopalium quinam gaudere deceant Privilegio *Fori*. LXXXVIII. 1. p. 180. & §. 9. p. 182.
Officiales Pœnitentiariæ, Datariæ &c. falſum exponentes in ſupplicationibus, ſubjiciuntur pœnæ falſi. XLV. 3. 5. p. 78.
Officiales Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, eorumque qualitates, munera, emolumenta &c. XCVI. 2. & per tot p. 201.
Officiali abſente vel impedito, quomodo ſuppleantur ipſius vices. *ibi* 20. p. 203.
Officiali decedente, ſcripturæ omnes a Majori Pœnitentiario recuperari debent. *ibi* 39. p. 206.
OLEUM SANCTUM. V. *Extrema Unctio.*
OLEI, vini, & piſcium uſus in Quadrageſima, aliiſque diebus jejunii, conceditur Albanenſibus & Græcis Italiæ, & Inſularum adjacentium. LVII. 9. p. 111.
Olea Sancta, excepto Chriſmate, a Presbyteris Græcis benedici poſſunt. *ibi* 4. p. 104.
OPERA INJUNCTA in Jubilæo. L 2. 3. p. 1. 2. & CX. 2. 3. p. 269.
ORATIONES, præter eas, quæ in Eccleſia receptæ ſunt, in Sacris Ritibus non admittantur. LXXXIX. 18. pag. 186. V. *Preces.*
ORATORIUM DOMESTICUM conceditur Advocatis Conſiſtorialibus. CVI. 34. p. 240.
Oratorium domeſticum conceditur Officialibus, & Militibus S. Januarii. XXIV. 4. p. 36
ORDINARII procedunt appellatione remota in pluribus caſibus. XLVIII. 6. ſeqq. p. 82. V. *Epiſcopi.*
Ordinarii procedere poſſunt in Caſibus Exemptorum, qui Judicem particularem non habeant. *ibi* 41. p. 85.
Et in Caſibus mercedum, & miſerabilium perſonarum, etiamſi Judicem hujuſmodi habeant. *ibi.*
Ordinarii intra Diſtrictum Urbis. V. *Diſtrictus.*
ORDO EQUESTRIS. V. *Militia.*
ORDINES quinam ſuppleri debeant a Clericis Græcis, qui ritu Latino ad ſuperiores Ordines ſint promovendi. LVII. 7. p. 107.
ORDINANDI examinari debent in Doctrina Chriſtiana. XLII. 10. p. 68.
Ordinandi docere debent, ſe operam dediſſe inſtruendis fidelibus in Doctrina Chriſtiana. *ibi* 6. p. 67.
ORDINATIONES Miniſtrorum Eccleſiæ cum magno delectu fieri jubentur. II. 1. p. 3.
Ordinatio *Infantis* eſt illicita, ſed valida. CXXIX. 20. p. 315. & §. 25. p. *ibi.* V. *Ordinatus.*
Ordinationes *Græcorum* quibus legibus & ritibus fieri debeant. LVII. 7. p. 107.
V. *Græcorum Ordinationes.*
Ordinationes *Græco-Ruthenorum* ad Eccleſiam Catholicam redeuntium, Epiſcopo Auxerenſi delegantur. LXIII. p. 128.
ORDINATUS *in Infantili ætate* non tenetur ad onera Ordini Sacro adnexa, niſi Ordinationem ratam habuerit, ſive expreſſe, ſive tacite. CXXIX. 20. 22. 23. 26. p. 315.
Quare, pro Ordinatis ad Diaconatum in infantili ætate apud Cophtos, præſcribitur exploratio voluntatis, quæ fiat, ad normam etiam Concilii Toletani II., poſt expletum annum decimum ſextum, *ibi* 27. 28. p. 315. 316.
Si quis ſæcularia vota elegerit, ſuſpenſus erit ab exercitio Ordinis Sacri. *ibi* 22. p. 315.
Nec tenebitur ad recitationem Horarum Canonicarum. 28. p. 316.
Et nuptias, etiam iterato, contrahere poterit, 28. 29. *ibi.*
Eligentibus autem perſeverare in miniſterio Eccleſiæ prohibentur ſecundæ nuptiæ, & omnis bigamia, ſub pœna depoſitionis. 30. 31. 32. *ibi.* V. *Diaconus.* V. *Cælibatus.*
Ordinatus ad Ordinem Sacrum *ante pubertatem*, non tenetur ſervare onera ordini adnexa, niſi ratam habuerit &c. CXXIX. 23. p. 315.
Nec miniſtrare poteſt in Ordine ſuſcepto ante complementum ætatis legitimæ. *ibi.*
Ordinatus *per vim*, non adigitur ſervare onera Ordini adnexa. *ibi* 21. p. *ibi.*
Ordinati *per ſaltum*, vel alias male promoti, diſpenſationes obtinere poſſunt in caſibus occultis a Pœnitentiaria Apoſtolica. XCV. 18. p. 196.
Ordinati a *Schiſmaticis*, exercitium Ordinis non recipiunt: Sed abſolutionem recipere tenentur, ac diſpenſationem ab irregularitate; & ſchiſma, erroreſque abjurare. LVII. 7. p. 107.
Non Ordinati ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, qui Miſſam celebraſſe, aut Confeſſiones Sacramentales audiſſe reperti fuerint, Curiæ ſæculari puniendi tradantur. XCVII. p. 208.
Ordinationis probatio a Reo facienda eſt, nec incumbit Fiſco onus eam excludendi, ubi ex relatione Ordinarii conſtet, reum non promotum fuiſſe. *ibi* 5. p. 209.

P

PACTA abolendarum Penſionum. V. *Penſiones.*
Pacta pœnalia *de non appellando* a ſententia ſuper nullitate matrimonii, damnantur & annullantur. LXXXV. 4. 7. p. 169. ſeqq.
Eorumque obſervantia prohibetur, ſub pœna excom-

communicationis. *ibi* 7. pag. 170.
PAGODI. V. *Templa*.
PALLIUM, Inſtantiæ pro Pallii conceſſione ab Advocatis Conſiſtorialibus proponi debent. CVI. 18. p. 235.
Pallium conceditur & tranſmittitur Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum. XCII. p. 312.
Pallium tranſmittitur Patrarchæ Maronitarum. CI. p. 221.
In PANDECTIS, & in Codice relata ſunt Reſponſa Prudentum, & Leges Impp., correctæ, immutatæ, & emendatæ. CXIII. 11. p. 278.
PAPÆ Primatus a Græcis agnoſcendus. LVII. 1. p. 103. V. *Romanus Pontifex*.
Papienſis Eccleſiæ prærogativæ, exemptiones, & privilegia confirmantur. LXXIV. 1. 4. p. 147.
Eidem perpetuo unitur Archiepiſcopatus Amaſiæ in part. Infid. *ibi*.
Litteræ Apoſtolicæ in proviſione ipſius Eccleſiæ quomodo expediri debeant. *ibi* §. 5.
PARAQUARIE. V. *Indos*.
PAREAS, infimum hominum genus apud Malabares, excludendi non ſunt a pia Miſſionariorum cura. CVII. 3. p. 244.
V. *Decretum Cardinalis de Tournon*.
Clemens XI. rem totam maturiori examini reſervat. *ibi* 5. p. 245.
Benedictus XIII. Decretum Viſitatoris Apoſtolici abſolute confirmat. *ibi* 12. p. 246.
Item Clemens XII. *ibi* §. 14. ad Dub. XII. p. 249.
Qui nunquam diſpenſationem conceſſit ſuper obſervantia ipſius Decreti. *ibi* 27. p. 254.
Item Sanctiſſimus Dominus Noſter. *ibi* 33. p. 256.
Qui etiam jubet Miſſionarios in ſufficienti numero deputari ad præcipuam eorum curam. *ibi* 37. p. 257.
Sub pœnis &c. *ibi* 38. p. *ibi*.
PARISIENSIS Seminarii Miſſionariis in Regno Cochinchinæ, Diſtrictus, & Eccleſiæ aſſignantur. CXI. 7. p. 272.
PAROCHI quid præſtare debeant in animarum cura. II. 3. p. 3.
Parochi exercitus ſpiritualibus vacare debent quotannis. *ibi*.
Parochi qualitates a Concilio Tridentino, & a Sancta Sede requiſitæ. LXVIII. 10. p. 136.
V. *Cura animarum*. V. *Regulares*.
Parochi proprii aſſiſtentia in celebratione Matrimonii non temere omittenda. LXXXV. 9. 12. p. 170. ſeqq.
Parochi Miſſam applicare debent pro Populo diebus Feſtis. CIII. 2. 6. 7. p. 223. ſeqq.
Niſi, ratione paupertatis, ab Ordinario ipſis indulgeatur, ut applicationem hujuſmodi tranſferant in alios dies. *ibi* 8. p. 224.
PAROCHIALES Eccleſiæ dignioribus ſunt conferendæ. LXVIII. 1. 7. p. 133. 134.
Parochialium Eccleſiarum collatio, prævio concurſu & examine, fieri debet. *ibi*.
V. *Concurſus*. V. *Examen*.
In electione dignioris in Parochialium proviſione poteſt Epiſcopus procedere ex informata conſcientia. LXVIII. 14. 16. p. 136. 137.
Si autem appellatum fuerit, cauſas ſibi notas ſignificabit Judici ſuperiori per Literas familiares. *ibi* p. 137.
Vel Cardinali Præfecto Congregationis Concilii, *ibi* p. 138.
Quando Parochialis collatio ſpectat ad Datariam Apoſtolicam, Concurſus ab Ordinario indici & compleri poteſt, non petita venia. *ibi* 19. p. *ibi*.
Electio autem dignioris ab eo fieri poteſt, ſi agatur de Beneficiis Curatis, reſervatis ratione menſium. *ibi*.
Nec tenetur tranſmittere acta concurſus, niſi poſtulata fuerint. *ibi*.
Si vero Beneficium alia qualibet ex cauſa reſervatum fuerint, acta tranſmittet, nec digniorem pronunciabit. *ibi*.
Parochiales Eccleſiæ conferri nequeunt Canonicis Regularibus Lateranen. abſque Indulto Apoſtolico. CXXXV. per tot. p. 328. V. *Canonici Regul. Bullar. Rom. Bened. XIV.* Tom. I.
Nec Presbyteris, ſive Clericis, Congregationis Miſſionis. LXIX. 4. pag. 139.
Frequentia Populi ad Eccleſiam Parochialem turbari non debet, per celebrationem ſolemnitatum in aliis Eccleſiis. XLII. 15. p. 69.
Ante Miſſam Parochialem, celebrari non debent Miſſæ in Eccleſiis Ruralibus Parochiæ proximis. *ibi* 14. p. *ibi*.
In remotioribus autem, Sacerdos celebrans Doctrinam Chriſtianam Populo tradat. *ibi*.
Parochiali Eccleſiæ vacanti Vicarius ab Epiſcopo deputari ſtatim debet. LXVIII. 16. p. 137.
Parochiæ *Græcorum* quibus comitti debeant. LVII. 5. p. 105.
Parochiæ *Italo-Græcorum* quibus committi debeant. *ibi* 9. p. 111.
Parochialia munia in *Græcos-Melchitas* ſoli exercere poſſunt Fratres Ord. Min. Cuſtodiæ Terræ Sanctæ, in defectum Parochi Ritus Græci. LXXXVII. 13. p. 178.
Parochialia emolumenta jure percipiuntur a Miſſionariis exercentibus curam Animarum in defectu Parochi Catholici nationalis. *ibi*.
PARTICULARUM conſecrataram furtum. V. *Surripientes*.
Paſtorales inſtructiones Sanctiſſimi Domini Noſtri ad Eccleſiarum regimen utiles. XLII. 19. p. 69
PASTORALIS. V. *Epiſtola*.
PATENTATI & Privilegiati non gaudent privil. Fori, niſi in cauſis concernentibus Officia, quorum intuitu ſunt privilegiati. CXV. 29. p. 289.
Neque gaudent, ſi privilegio renunciaverint, etiam per conſenſum æquipollentem. *ibi*.
Amplia quoad Patentatos Fabricæ Baſilicæ Principis Apoſtolorum. *ibi* 30.
Limita quoad Patentatos Sacræ Inquiſitionis. *ibi*.
Patentati non gaudent privilegio Fori in cauſis homicidii, exceptis Patentatis Sancti Officii, & Miniſtris, ſeu Familiaribus Ordinariorum, eorumque Curiar. LXXXVIII. 1 p. 180.
Mandata contra Patentatos ſer. ſer. relaxata a Judice competenti, exequi poſſunt abſque *exequatur* proprii Judicis particularis. CXV. 31. p. 289.
PATRIARCHIS Græcis competit jus Stauropegii in fundatione Monaſteriorum, quæ proinde ab Ordinarii juriſdictione exempta, & Patriarchæ immediate ſubjecta cenſentur. XCVIII. 19. p. 214.
Patriarchæ Orientales nullam juriſdictionem habent in Græcos Italiæ, & Inſularum adjacen. LVII. 9. p. 110.
Ideoque eorum commemoratio in Miſſa ab Italo-Græcis fieri non debet. *ibi*.
V *Antiochenus*. V. *Alexandrinus*.
PATRIMONII loco ad ſuſcipiendos Ordines Sacros, a Græcis aſſignari nequit dos Uxoris. *ibi* 7. p. 107.
S. PATRITIUS Hiberniæ Apoſtolus dictus. XXVI. 4. p. 39.
PATRONI præſentare poſſunt Canonicos Regulares Lateranen., & Sanctiſſimi Salvatoris ad Beneficia Sæcularia Curata, & reſidentialia cum præſervatione beneplaciti Apoſtolici, aliiſque conditionibus latius expreſſis in Conſtit. CXXXV. 17. 18. p. 331.
PATAVINA. Eccleſiæ Canonicis nonnulla Indulta & Privilegia conceduntur. XCI. p. 189.
S. PAULI Baſilica. LXXXIII. 4. p. 165.
PECUNIARUM exactio in Sacramentorum adminiſtratione prohibetur ſub quocumque titulo. XLIII. p. 70.
Pecuniæ perceptæ pro caſſatione Penſionis, præcedente pacto in actu reſignationis Beneficii, reſtitui jubentur. XXX. 3. p. 44.
PEDEMONTANÆ Provinciæ Epiſcopi excitantur ad evellendos abuſus circa eleemoſynas Miſſarum invectos. XXIII. p. 35.
PEKINEN. Epiſcopo ſcribitur ſuper obſervantia Conſtitutionum Apoſtolicarum circa Ritus Sinenſes, CXIV. p. 283.
PENSIONUM abolendarum pacta, contemporanea reſignationi Beneficiorum, & earundem penſionum reſervationibus, damnantur & annullantur. XXX. 3. p. 43.
Penſionum abolitiones & caſſationes obtentæ intra

ſex menſes a die captæ profeſſionis Beneficii, annullantur. *ibi.*
V. *Ceſſiones commodi exigendi.*
PEREGRINANTES ad Urbem, offendi prohibentur, ſub pœna excomunicationis. XIV. 10. pag. 22.
Peregninantes ad Sacra loca Urbis abſolvi poſſunt a Cenſuris a Pœnitentiaria Apoſtolica, ed effectum locandi Indulgentias, cum reincidentia. XCV. 8. p. 135.
PERICULUM VITÆ expreſſum in precibus pro obtinenda diſpenſatione, verificari debet. XLV.2.p.77.
PERMISSIONES ſuper Ritibus Sinen. a Patriarcha Alexandrino editæ. LIX. 15. p. 120.
Quid ipſis cauſam dederit. *ibi* 13. p. *ibi.*
Examinantur in Congregatione Sancti Officii de mandato Clementis XII. *ibi* 20. p. 123.
Damnantur & reprobantur, earumque uſus pro-
Et tandem coram Sanctiſſimo. *ibi* 21. p. *ibi.*
hibetur. *ibi* 22. 24.
Earum abuſus, & divulgatio ab Epiſcopo Pekinen. facta. *ibi* 17. p. 122.
PETRA, Vincentius Cardinalis, laudatur. XCVI. 4. 7. p. 195. & XCVIII. 32. p. 216.
S. PETRI Baſilica. V. *Vaticana Baſilica.*
Sancti Petri ad vincula Eccleſia, Titulo Eudoxiæ. LXXXIII. 7. p. 165.
S. Petri in Carcere Eccleſia. *ibi* 8.
S. Petri in Monte Aureo Eccleſia. *ibi* 9.
SS. PETRI & PAULI ſolemnitas per totam Octavam Romæ continuari jubetur. *ibi* p. 164.
SS. Petri & Pauli Capita in Baſilica Lateranenſi ſervata. *ibi* 10. p. 166.
PICTORIBUS permittendum non eſt, ut Sanctiſſimam Trinitatem, & Divinas Perſonas pro libito effingant. CXLI. 26. p. 345.
PICTURÆ Spiritus Sancti, & Sanctiſſimæ Trinitatis. V. *Imagines.*
PIRATÆ diſcurentes Mare Eccleſiæ, excommunicantur. XIV. 3. p. 21.
PISCIUM, Olei, & Vini uſus in Quadrageſima, & aliis jejuniis Eccleſiæ Græcæ, conceditur Albanenſibus & Græcis Italiæ, & Inſul. adjacen. LVII. 9. p. 110.
Piſcium eſus tempore jejunii interdicitur his, qui carnibus ex legitima cauſa & indulto veſcuntur. XCIX. 1. p. 217.
Piſcium eſus non interdicitur tempore jejunii his, quibus indultum eſt, ut ovis & lacticiniis veſcantur. *ibi.*
De la PLATA. V. *Indos.*
PLEBEJI cum Nobilibus in eamdem Eccleſiam convenire debent. CVII. 34. p. 256.
PLUVIALE ab Advocatis Conſiſtorialibus deſertur certis in caſibus. CVI. 12. p. 234.
PŒNITENTIÆ Sacramentum, qua religione, & puritate adminiſtrandum. XX. 1. 6. p. 31. 32.
PŒNITENTIÆ Sacramenti libertas conſervanda. CXXXIV. p. 326. V. *Confeſſarii.*
Pœnitentiæ Sacramentum quomodo & quibus miniſtrari debeat a Presbyteris Græcis. LVII. 5. p. 105.
Pœnitentiariæ Facultates. XCV. p. 194.
V. *Pœnitentiarii Majoris facultates.*
Pœnitentiariæ Apoſtolicæ facultates Sede vacante abſolvendi a quibuslibet cenſuris. XCV. 51. p. 199.
Et diſpenſandi in foro conſcientiæ, & ad tempus. *ibi.*
Pro foro externo conquieſcit, præterquam quoad Regulares & Moniales, & quoad abſolutiones cum reincidentia. *ibi* 53. p. 220.
Pœnitentiariæ Apoſtolicæ Officiales, eorumque qualitates, munera, emolumenta &c. XCVI. 2. per tot p. 201. V. *Officiales.*
Pœnitentiariæ Signatura. *ibi* 21. p. 204.
Pœnitentiariæ expeditiones omnes ſecreto & gratis fiunt. *ibi* 22. p. 201.
Pœnitentiariæ emolumenta unde deſumenda, & quomodo adminiſtranda. *ibi* 29. p. 205.
Superflua applicantur Hoſpitio Pauperum Invalidorum de Urbe. *ibi* 33. p. 206.
Pœnitentiariæ Archivum ſecretum, & publicum. *ibi* 37. p. *ibi.*
PŒNITENTIARII MAJORIS qualitates, ejuſque eligendi ratio etiam vacante Sede Apoſtolica. XCVI. 3. 4. p. 201.
Impedimento detentus, vel abſens, poteſt ſubrogare alium Cardinalem Pro-Pœnitentiarium. *ibi.*
Commiſſiones Majoris Pœnitentiarii, vel Pro-Pœnitentiarii non expirant, eo decedente, vel ab officio ceſſante. XCV. 49. p. 199.
Pœnitentiarii Majoris munera & officia. XCVI. 5. p. 201.
Ejuſdem jura & emolumenta. *ibi* 6. ſeq.
Pœnitentiarii Majoris *facultates* a pluribus Pontificibus conceſſæ colliguntur, & ordinantur. XCV. p. 194.
Pœnitentiarius Major poteſt conſulere Papam etiam in prohibitis, & ei de vivæ vocis oraculo aſſerenti, fides habenda, *ibi* 5. p. 195.
Abſolvit a peccatis, & cenſuris. *ibi* 6.
Diſpenſat ſuper irregularitate &c. *ibi* 15. p. 196.
Convalidat titulos Beneficiorum, condonando, ſeu componendo, quoad fructus male preceptos, *ibi* 20. p. *ibi.*
Remittit ſeu condonat alia male percepta, habilitat ad percipiendum. *ibi* 25. p. 197.
Relaxat, ſeu commutat juramenta, vota, & onera. *ibi* 28. p. *ibi.*
Regulares habilitat, abſolvit, & tranſitus eiſdem concedit de una ad aliam Religionem. *ibi* 31. p. *ibi.*
Eadem reſpectu Monialium. *ibi* 36. p. 198.
Diſpenſat in Matrimonialibus ſuper impedim. impedientibus occultis &c. revalidat diſpenſationes male obtentas &c. etiam legitimando prolem. *ibi* 39. p. *ibi.*
Dat facultates Minoribus Pœnitentiariis. *ibi* 47. p. 199.
Concedit Indulgentias in tactu virgæ. *ibi* 50. p. *ibi.*
PŒNITENTIARII MINORES in Baſilicis Urbis, & in Æde Lauretana deputantur a Cardinali Majori Pœnitentiario cum facultatibus ipſius arbitrio. XCVI. 6. p. 202.
POLONÆ Nationis laudes. XCVIII. 31. p. 216.
Poloniæ Epiſcopi monentur, ne temere admittant matrimoniorum diſſolutiones. XVI. p. 27.
Poloniæ Epiſcopis ſecundo ſcribitur de matrimoniis rite celebrandis, nec niſi jure diſolvendis. LXXXV. p. 168.
Poloniæ Nuntio adimitur facultas diſpenſandi ſuper trina denunciatione Matrimonii, & ſuper aſſiſtentia proprii Parochi. *ibi* 16. p. 171.
In Poloniæ Diœceſibus aliquot reducuntur dies Feſti de præcepto, æſtivis menſibus occurrentes. CXXXVIII. p. 337.
PONTIFICALIA quatenus exercere liceat Epiſcopo, & Præpoſito Militiæ S. Georgii Magni in Bavaria. XXXII. 6. p. 49.
PONTIFICE Romano vivente, tractantes de electione ſucceſſoris, vel de ejus vita, aut morte quærentes per Aſtrologiam judiciariam, non abſolvuntur a Pœnitentiaria Apoſtolica. XCV. 12. 13. p. 196.
PORTUGALLIÆ Regni origo, & ſplendor. LI. 1. p. 80.
Portugalliæ Regis religio commendatur. XXXVIII. 3. p. 61.
Ejuſdem pietas in augendo Eccleſiarum cultu. CXVI. p. 239.
Portugalliæ, & Algarbiorum Moniales ad Religioſam Clauſuram revocantur. XXI. p. 33.
POSNANIEN. Epiſcopo committitur reductio dierum Feſtorum in ſua Diœceſi. CXXXVIII. p. 337.
POSSESSIO immemorabilis tribuit Prælato interiori juriſdictionem intra Epiſcopi Diœceſim LXXVI. 2. p. 150.
Non idem dicendum de poſſeſſione quadragenaria cum titulo colorato. *ibi* §. 3.
Poſſeſſio immemorabilis ſolo labefactatur rumore. *ibi* §. 4. p. *ibi.*
PRÆCEDENTIÆ non ſemper a perſonali dignitate defumuntur. XCVIII. 16. p. 213.
Ubi vide *Exempla Præcedentiæ promiſcua.*
Præcedentiæ inter Epiſcopos, & Gubernatores Prælatos, aut Vicelegatos Ditionis Eccleſiaſticæ ſtabiliuntur. XVIII. p. 29.
Præcedentiæ inter Græcos, & Latinos defumuntur ab Ordine, antianitate, aut dignitate perſonali. LVII. 9. p. 110.
PRÆFECTI *Palatii Apoſtolici* juriſdictio præſervatur

tur in ſuppreſſione Tribunalium particularium. XLIV. 26. pag. 77.
PRÆLATIO inter Oblatores pro locationibus bonorum Cameræ Apoſtolicæ, cui competat. LXV. 6. p. 132.
PRÆLATI INFERIORES jurisdictionem quaſi Epiſcopalem exercentes tenentur ſtatutis temporibus viſitare Limina Apoſtolorum, & Eccleſiarum ſtatum exponere. VII. 5. p. 13.
Prælato inferiori acquiritur jurisdictio intra Epiſcopi Diœceſim, vel ex privilegio, vel ex conſuetudine immemorabili. LXXVI. 2. p. 150.
Non vero poſſeſſione quadragenaria cum titulo colorato. *ibi* §. 3.
V. *Juriſdictio Ordinaria*.
PRÆSANCTIFICATORUM. V. *Miſſa*.
PRÆSENTANTES, aut nominantes ad Epiſcopatus, digniores promovere tenentur. V. 7. p. 9.
PRÆSENTIA materialis cum Gentilibus ſuperſtitioſa peragentibus, quatenus Chriſtianis permitti poſſit. LIX. 10. p. 116.
PRÆSERTIM. Dictio *Præſertim* non eſt taxativa, ſed idem ſonat, ac *multo magis*. CXIII. 5. p. 266.
PRECES publicæ, earumque formulæ ab Eccleſiaſtica auctoritate indicendæ ſunt, & deſignandæ. LXXXII. p. 163.
PRESBYTERI conjugati apud Græcos poſſunt Parochialem curam exercere, & Sacramentum Pœnitentiæ miniſtrare. LVII. 5. p. 105.
PRIMATUS PAPÆ a Græcis agnoſcendus. LVII. 1. p. 102.
PRIMICERIUS. V. *Avenionen. Univerſitatis Primicerius*.
PRINCIPES, aliique jus imperii habentes, non abſolvuntur in Pœnitentiaria Apoſtolica, a cenſuris contentis in Bulla Cœnæ Domini, per publicas actiones ab ipſis incurſis. XCV. 11. p. 196.
PRIORES Capitum Regionum Urbis, ex Nobilium Romanorum cetu eligendi. CXLVI. 11. p. 367.
PRIVILEGIATI, V. *Patentati*.
PROCESSIO Generalis in ſolemnitate CORPORIS CHRISTI, Sede Apoſtolica vacante, de more celebrari jubetur, cum præſcriptione ritus, & perſonarum, quæ intereſſe debent. CXXII. p. 302.
Et quidem apud Baſilicam Vaticanam. *ibi* 3. p. 303.
Electio Antiſtitis, qui deferat Sanctiſſimum Sacramentum, tribuitur Collegio Cardinalium. *ibi* 5.
Proceſſiones Confraternitatum ſingulis diebus per Octavam Sanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli in Urbe habendæ. LXXXIII. 11. p. 166.
Litteræ *Proceſſus* publicatæ die Cœnæ Domini Anno 1741. XIV. p. 21.
A cenſuris earum vigore publice incurſis non abſolvuntur a Pœnitentiaria Apoſtolica Principes, aliique jus imperii habentes, nec Epiſcopi, aliique ſuperiores Prælati. XCV. 11. p. 196.
PROSESSUS Ordinarii ſuper fama Sanctitatis Servorum Dei, quibus cautelis confici debeant. CXLI. 5. ſeqq. p. 342.
PROCLAMATIONES Matrimonii. V. *Denunciationes*.
PROCURATORES Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, eorumque munera. XCVI. 18. p. 203.
V. *Officiales Pœnitentiariæ*.
PROFESSIO FIDEI a Gregorio XIII. Græcis præſcripta, omnino ſervanda. LVII. 1. p. 102.
Profeſſio Fidei a Patriarcha Maronitarum facienda. LXVIII. 5. p. 156.
PROFESSORES. V. *Lectores*.
PROMISSIO *futuri matrimonii*, & machinatio ſi abſint, adulterium ſimplex non inducit impedimentum dirimens matrimonium. CXIII. 15. 30. p. 279. & 281.
PROMOTORIS FIDEI munus uni ex Collegio Advocat. Conſiſtorialium addictum. CXI. 31. p. 239.
Promotoris Fidei munus incompatibile in poſterum decernitur cum munere Advocati Fiſci & Cameræ Apoſtolicæ. *ibi*. 32. p. *ibi*.
PROPAGANDÆ FIDEI Congregatio proprios Miſſionarios, & Eccleſias habet in Regno Cochinchinæ; id quod ipſi præſervatur. CXI. 9. 14. p. 273. 274.
PROPINARUM multiplicatio improbatur. CXV. 15. p. 287.
Profigillator Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, ejuſque Officia, & emolumenta. XCVI. 30. ſeqq. pag. 205.
PROTECTORUM juriſdictiones abolentur. XLIV. 3. 6. p. 74. ſeqq.
Præterquam in his, quæ concernunt ſervitium locorum Piorum, & diſciplinam. *ibi* §. 11. p. 75.
PROTO-ARCHIMANDRITA. V. *S. Baſilii Ordo*.
PROTOPAPÆ Dignitas in Eccleſia S. Mariæ *del Grafeo* Meſſanen., ejuſque electio, ipſius Eccleſiæ Clero in perpetuum aſſeritur. LXXXI. p. 161.
PROTONOTARII Apoſtolici participantes nequeunt promovere abſentes ad gradus Doctoratus. CVI. 23. p. 237.
Præſentes vero in Urbe, nonniſi ſex in ſingulos annos, ſervatis ſervandis, & cum conditionibus, quas vide in textu. *ibi* 25. ſeqq. p. *ibi*.
V. *Doctoratus*.
Protonotariorum non participantium numerus immerito incuſatur. XXVIII. 1. & 4. p. 40. 41.
PROVISI a Cardinalibus Indultariis tenentur reportare novam proviſionem a Sede Apoſtolica. XII. p. 18.
PSALLENDI debitum omnibus in Choro incumbit, etiam Dignitatibus & Canonicis, quacumque contraria conſuetudine, aut præſumpto privilegio non ſuffrag. CIII. 24. p. 226.
PUBLICANTES falſo litteras Apoſtolicas excommunicantur. XIV. 6. p. 22.
PUBLICATIONES MATRIMONIORUM. V. *Denunciationes*.
S. PUDENTIANÆ Eccleſia. LXXXIII. 5. p. 165.
PULLEYARIS, ſeu Pylleyaris Imago a Mulieribus Chriſtianis non deferenda. CVII. 3. 14. p. 243. 247.
PUPILLORUM contractus. V. *Decreta juriſdictionis voluntariæ*.
De PURGATORIO Catholicum dogma. LVII. 1. p. 102.
PUTINIANI Oppidum in Diœceſi Converſana ſitum. Quænam juriſdictio ibi competat Epiſcopo, quæ autem Bajulivo S. Stephani Ordinis Hieroſolymitani. LXXVI. p. 149.
PYLLEJAR. V. *Pulleyar*.

Q

QUADRAGENARIA poſſeſſio cum titulo colorato non tribuit Prælato inferiori juriſdictionem quaſi Epiſcopalem intra alienam Diœceſim. LXXVI. 3. p. 150.
QUADRAGESIMÆ tempus cum cæteris jejunii temporibus & diebus exequatur, in eo quod reſpicit obſervantiam legum a SS. Domino Noſtro ſtatutarum. XCIX. 1. p. 216. V. *Jejunium*.
In Quadrageſima, diebus Dominicis, non licet epulas licitas cum vetitis permiſcere. *ibi*.
Quadrageſimæ diebus permittitur Militibus S. Januarii eſus lacticiniorum, & cum opus fuerit, etiam carnium. XXIV. 6. p. 37.
Quadrageſimæ jejunium juxta Kalendarium Romanum ab Italo-Græcis obſervandum. LVII. §. 8. p. 110. V. *Diſpenſatio*. V. *Sabbatum*.

R

RECURRENTES ad Sedem Apoſtolicam, eorumque Procuratores, offendi prohibentur, ſub pœna excommunicationis. XIV. 12. p. 22.
Recurrentes a Sententiis vel Decretis Judicum Eccleſiaſticorum ad Tribunalia Laica, excommunicantur. *ibi* 16. p. 23.
RECUSATIO JUDICIS non admittitur in cauſis depoſiti, alimentorum futurorum, &c., nec in cauſis infra valorem ſcut. 25. CXV. 34. p. 289.
In reliquis, unica recuſatio Judicis admittitur infra triduum abſque allegatione cauſæ ſuſpicionis. Ulteriores vero non admittuntur abſque probatione hujuſmodi cauſæ. *ibi* 35. p. 290.
REDDITUS Eccleſiæ male percepti condonantur in caſu &c., dummodo ad ipſam Eccleſiam non pertineant. LXXIX. 8. p. 160.
REFORMATIO Tribunalium Urbis. CXV. p. 285.

REFRACTARII Conſtit. *Unigenitus*, aliſque Judiciis Sedis Apoſtolicæ, excluduntur a participatione Jubilæi. I. §. fin. p. 2. & Conſtit. CXXIV. p. 306.

REGENS Pœnitent. Apoſtolicæ, ex Auditorio Rotæ aſſumi ſolitus. XCVI. 12. p. 203.

Ejus Officia, emolumenta &c. *ibi.*

REGESTUM, ſive extractus. V. *Notarii*.

REGESTIS ſecretis Matrimoniorum ſecreto celebratorum auctoritas tribuitur. XXXV. 14. p. 56.

REGISTRATORES Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, eorumque munera & emolumenta. XCVI. 34. p. 206.

REGULA IX. CANCELLARIÆ Apoſtolicæ non ſuffragatur proviſis a S. R. E. Cardinalibus, quo minus teneantur expedire Litteras Apoſtolicas. XII. p. 18.

REGULARIUM Ordinum regiminis variæ rationes expenduntur. CXXVI. 2. p. 308.

Regulares curam animarum ſubditorum Sæcularium aſſumere nequeunt, abſque conſenſu & approbatione Epiſcopi. CIX. 11. p. 265.

Regulares curam animarum exercentes, vel Sacramenta quovis titulo adminiſtrantes, ſubſunt in his juriſdictioni, viſitationi, & correctioni Epiſcopi. *ibi* §. 2. 3. p. 264.

Quod intelligitur de juriſdictione ordinaria, non vero de delegata. *ibi* 12. p. 266.

Regularis Parochus exemptus eſt a viſitatione & correctione Epiſcopi in his, quæ pertinent ad obſervantiam diſciplinæ Regularis. *ibi* 8. p. 265.

Non autem in his, quæ ſpectant ad mores, & exemplarem vivendi rationem. *ibi.*

Multoque minus in his, quæ pertinent ad ipſius officium Parochiale. *ibi* §. 9.

Regularis Parochi correctio competit tam Epiſcopo quam Superiori Regulari, cum præponderantia favore Epiſcopi. *ibi* §. 10.

Ipſius remotio decerni poteſt tam ab Epiſcopo, quam a Superiore Regulari, abſque alterius conſenſu. *ibi* §. 11.

Exempti tamen ſunt ab Epiſcopi viſitatione & correctione Parochi Regulares, qui curam exercent in Eccleſiis eorum Monaſteriorum, ſive locorum, in quibus Abbates, aut alii Superiores Regulares juriſdictionem Epiſcopalem & temporalem in Parochos & Parochianos habent. *ibi* 12. p. 266.

Niſi Epiſcopus probet ampliorem juriſdictionem ex alio capite ſibi acquiſitam eſſe. *ibi.*

Exempti ſunt etiam animarum curam gerentes in Eccleſiis eorum Monaſteriorum, in quibus Abbates Generales, ſeu Capita Ordinum Sedem ordinariam principalem habent. *ibi* 13.

Quod non extenditur ad reſidentias aliorum Præſulum Regularium non Generalium. *ibi.*

Quænam vero dicenda ſit Superioris Generalis reſidentia ad effectum hujuſmodi exemptionis. V. *ibi* §. 17. 18. p. 267.

Ad effectum hujuſmodi exemptionis non requiritur quod Monaſterium ſit Caput Ordinis. *ibi* 14. p. 266.

Hac exemptione non gaudent aliæ Parochiales hujuſmodi Monaſteriis unitæ. *ibi* 15.

Poteſt tamen Epiſcopus pro hujuſmodi Parochorum remotione inſtare. *ibi* 16. p. *ibi.*

Et in his etiam præſervatur majus jus, quod Epiſcopo alias acquiſitum fuiſſe probetur. *ibi* 19. p. 267.

Regulares Parochi, aut Vicarii curati Miſſam Parochialem applicare debent pro Populo diebus Feſtis. CIII. 4. p. 223.

Regulares Parochi tenentur recipere in propriis Eccleſiis & Domibus Miſſionarios ab Epiſcopo miſſos ante viſitationem Paſtoralem. CIX. 5. p. 264.

In Regularium *Eccleſiis* Parochialibus quænam viſitare poſſit Epiſcopus. *ibi* 7. p. 265.

In Regularium Eccleſiis ſive Parochialibus, ſive non Parochialibus, poteſt Epiſcopus Confirmationis Sacramentum arbitrio ſuo miniſtrare. *ibi* 6.

Regulares *Superiores* Parochum Regularem corrigere poſſunt. *ibi* 10. p. *ibi.*

Atque etiam ab animarum cura removere, abſque conſenſu Epiſcopi. *ibi* 11.

Nullam vero juriſdictionem habent in ſubditos Parochiæ Sæculares. *ibi* 10. pag. 265.

Regularis Superioris approbatio ad Confeſſiones non ſuffragatur, ut quis abſolvere poſſit a pecc. & cenſ. reſerv. in vim Indulti Apoſtolici requirentis approbationem Ordinarii. C. 6. p. 219.

Regularibus non ſuffragatur Indultum Cruciatæ quoad *electionem Confeſſarii* pro abſol. a cenſ. & pecc. reſerv. *ibi* 7. p. *ibi.*

Regulares in *Pœnitentiariæ Officio* abſolvuntur a cenſuris in utroque foro. XCV. 6. p. 195.

Facultates Pœnitentiariæ pro Regularibus. *ibi* 31. ſeqq. p. 197. & §. 54. p. 200. V. *Tranſitus*.

Regulares nequeunt exercere artem Aromatariam, aut pharmaca vendere. VI. p. 9.

Accipientes munera a Regularibus quomodo abſolvantur a Pœnitentiaria Apoſtolica. XCV. 26. p. 197.

Regulares Canonici. V. *Canonici Regulares*.

RELATIONES Status Eccleſiarum ab Epiſcopis aliiſque inferioribus Prælatis fieri jubentur. VII. 2. 5. p. 12. 13.

His omnibus opportuna Apoſtolicæ Sedis reſcripta parantur. VIII. 2. p. 15.

Relationes circa Cophtorum ritus & cauſas a Pontifice exquiruntur. CXXIX. 53. p. 318.

RELIGIO. V. *Occultatio Fidei*.

RELIQUIARUM detractio in elevatione Corporum Servorum Dei, prohibetur. XLVI. p. 79.

REQUISITA concurrentium ad Parochias in termino ad habendum concurſum indicto, in actis exhiberi debent. LXVIII. §. 16. p. 137.

Ea in ſummarium redacta, tam Ordinario, quam Examinatoribus exhibenda. *ibi.*

Hujuſmodi ſummaria ſupprimi debent antequam Ordinarius digniorem eligat. *ibi.* V. *Concurſus*.

RESERVATIONES ABSOLUTIONIS. V. *Abſolutio*.

RESERVATIONES PENSIONUM. V. *Penſiones*.

RESIDENTIA in Diœceſibus, Epiſcopis commendatur. II. 4. p. 3. & Conſtit. CXL. 18. p. 334.

Reſidentia in propriis Diœceſibus inculcatur Epiſcopis Hiberniæ. XXVI. p. 38.

Reſidentia Epiſcoporum in certis & fixis Diœceſibus neceſſaria. XLIII. p. 70.

Reſidentia Epiſcoporum materialis & formalis. XXVI. 2. p. 38.

RESIGNATIONES Beneficiorum cum reſervatione Penſionis, & pacto eam caſſandi, prohibentur, & annullantur. XXX. p. 43.

Reſignans cum hujuſmodi pacto, æque ac Reſignatarius, privantur Beneficio, & ad alia aſſequenda inhabilitantur. *ibi* 3. p. *ibi.*

REZZONICUS Cardinalis Epiſcopus Patavin. laudatur. XCI. 1. p. 189.

RITUS. Super Ritibus Eccleſiæ, eorumque obſervantia nemini licet diſpenſationem concedere, inconſulta S. Sede CVII. 14. p. 247.

Ritus Paganorum permittere, ſeu convertere in ritus & conſuetudines Chriſtianæ Religionis, inconſulta Sancta Sede, nemini licet. CVII. 14. p. 250.

RITUS PECULIARIS.

Conjuges Catholici diverſi Ritus unuſquiſque proprium ritum ſequi poſſunt. LVII. 8. p. 109.

Conjux Latinus ritum Conjugis Græci ſequi non poteſt. *ibi.*

Contra Conjux Græcus ſequi poteſt Ritum Conjugis Latini. *ibi.*

Matrimonia inter Conjuges diverſi Ritus quomodo & coram quibus contrahi debeant. *ibi.*

RITUS LATINUS ſemel a quocumque ſuſceptus deſeri amplius non poteſt. *ibi* 7. 8. p. *ibi.*

Ritus Latinus ſuſcipi non intelligitur per baptiſmum ſuſceptum a Latinis in caſu neceſſitatis. LXXXVII. 18. p. 179. V. *Tranſitus a Ritu &c.*

Diſpenſatur cum Græcis de præterito Ordinatis ab Epiſcopis Latinis, animo retinendi Græcum ritum, ut in hoc permanere valeant. *ibi* 7. p. 108.

Ut autem id fiat, requiritur diſpenſatio Apoſtolica. *ibi.* V. *Græcorum Ordinationes*.

Græco-Melchitis *Latino Ritu* baptizatis de præterito, permittitur electio Ritus. LXXXVII. 16. p. 179.

RITUS ORIENTALIS ECCLESIÆ, qui Fidei, & bo-

bonis moribus non adverſantur, conſervandi ſunt, & ab omnibus tolerandi. LVII. 9. pag. 110.
Ritus Eccleſiæ Orientalis obſervari debent a Monachis Ruthenis Ordinis S. Baſilii. XCVIII. 24. p. 214. ſeqq.
Sublata cuilibet diſpenſandi facultate. *ibi.*
RITUM GRÆCUM ſequi tenentur ii ex Græcis, qui in caſu neceſſitatis Latino Ritu baptizati fuerint. LXXXVII. 18 p. 179.
V. *Ritus Latinus: ſupra.*
Ritus Græcus in Miſſis, & Divinis Officiis obſervari debet a Græcis Italiæ & Inſul. LVII. 9. p. 110.
Functiones ſolemnes Latino ritu in Eccleſiis Græcorum fieri prohibentur abſque licentia Ordinarii, & viceverſa. *ibi* 9. p. 111.
RITUS GRECO-LATINUS in Eccleſia S. Mariæ del Grafeo vigens perpetuo ſervari jubetur. LXXXI. 1. 2. p. 162.
Ritus Græcorum-Melchitarum conſervari jubentur, & innovationes in illis inductæ reprobantur & annullantur. LXXXVII. 3. p. 177.
A Ritu Græc. Melch. tranſitus non permittitur ad Ritum Latinum inconſulta Sede Apoſtolica. *ibi* 15. p. 179.
Item nec ad Ritum Maroniticum. *ibi* §. 12.
RITUS MALABARICI in Nuptiis & Matrimoniis, in geſtatione Taly, & Funiculorum ex certo filorum numero, croco delibut., in fractione fructus Cocco, in ſeparatione Mulierum menſtruatarum, & Plebejorum, vulgo Parreas, in celebratione primæ puellarum purgationis, in Lavacris & ablutionibus, in uſu cinerum &c. prohibentur. CVII. per tot. & ſignanter. §. 3. & 14. p. 243. & 249. ſeqq.
RITUS SINENSIS ſæpe ad examen vocati. LIX. 1. ad 6. p. 114.
De Ritibus Sinen. Decretum Clementis XI. *ibi* 8. p. 115.
Conſtitutio ejuſdem de iiſdem. *ibi* 10. p. 116. ſeqq.
Quæ Conſtitutio ampliſſime confirmatur. *ibi* 12. p. 120.
Et aliter interpretari prohibetur. *ibi* 23.24.p.123.
De Ritibus Sinen. Conſtitutio, non obſtan. quibuslibet rationibus, aut ſubterfugiis, obſervari debet. CXIV. p. 283.
De Ritibus Sinen. Libri & Scripturæ publicari prohibentur, LIX. 8. p. 115.
IN CONGREGATIONE SACRORUM RITUUM unus Conſultoris locus perpetuo tribuitur Ordini Clericorum Reg. Theatinorum. CXXV. p. 307.
ROCCHETI delatio per Urbem quibus competat, ex Decreto Congreg. Cæremonialis, LXXXIV. 2. p. 167.
Roccheti delatio per Urbem conceditur Auditoribus Sac. Rotæ. *ibi.* 6. p. 168.
ROMANORUM CIVIUM gradus & Ordines certa ratione diſtinguuntur. CXLVI. p. 364.
V. *Nobiles.* V. *Cives.*
ROMANI PONTIFICIS Primatus a Græcis agnoſci debet. LVII. 1. p. 102.
Romani Pontificis commemoratio in Miſſa fieri debet a Græcis-Italiæ, & Inſularum. *ibi* 9. p. 110.
ROMANAM URBEM, aliaſque Ditionis Eccleſiaſticæ Civitates & Terras occupantes, excommunicantur. XIV. 20. p. 23. ſeqq.
ROMIPETÆ. V. *Peregrinantes.*
ROTÆ Tribunal coram Pontifice ſententiam dicit in Cauſa Converſana. LXXVI. 1. p. 150.
Rotæ Tribunal exquirit votum R. P. Lambertini tunc Advocati Conſiſtorialis. LXXXIV. 1. p. 167.
A Rota Romana aſſumi conſuevit Regens Pœnitentiariæ. XCVI. 12. p. 203.
Rotæ Auditoribus conceditur delatio Roccheti per Urbem. LXXXIV. p. 167.
Rotæ Auditores electi habitum Advocatorum Conſiſtorialium aſſumere nequeunt, abſque licentia Collegii. CVI. 12. p. 234.
ROTULI Cardinalium natura & finis. CXIX. 1. p. 297.
Ab ejus participatione excluduntur non reſidentes in Curia, quacumque ex cauſa. *ibi* 3. p. *ibi.*
Accedentibus ad Urbem ex cauſa legitima, tribuitur pars pro tempore moræ. *ibi.*
RUSSIÆ Metropolitani juriſdictio in Monachos Ordinis S. Baſilii, eorumque Abbates, & Proto-Archimandritam. *ibi* 17. ſeqq. pag. 213.
Ruſſiæ Metropolitano demandatur unio Monaſteriorum Ord. S. Baſilii ad paupertatem redact., cum conſilio &c, *ibi* §. 29. p. 215. V. *Szeptyski.*
RUTHENORUM natio Apoſtolicæ Sedi devota. XCVIII. 1. p. 210.
Ruthenorum Synodus Nationalis Zamoſciæ habita anno 1720. *ibi* 3. p. 211.
Rutheni Monachi S. Baſilii ritus, conſuetudines, & abſtinentias Eccleſiæ Orientalis ſervare debent, *ibi* 24. p. 214. ſeqq
V. *S. Baſilii.* V. *Græco-Rutheni.*

S

SABBATI diebus abſtinentia a carnibus non ſemper ubique fuit de præcepto. CXVIII. 3. p. 296.
Sabbati diebus per annum permittitur eſus Carnium in Regnis Caſtellæ, Legionis, & Indiarum. *ibi.*
Sabbati jejunium in Jubilæis, vel alias indictum, in alium diem transferri conceditur pro Græcis. LVII. 9. p. 110.
Sabbatis Quadrageſimæ, excepto Sabbato Sancto, Græci non tenentur jejunare, ſed tantummodo a carnibus &c. abſtinere. *ibi.*
SACERDOTES privantur facultate excipiendi confeſſiones complicum in peccato turpi. XX. 4. p. 31. ſeqq. V. *Confeſſarii.*
Sacerdos etiam ad Confeſſiones non approbatus, præferendus eſt Confeſſario complici in peccato turpi pro excipienda Confeſſione ipſius complicis in artic. mortis conſtitutæ. CXX. 2. p. 288.
SACRAMENTA. V. *Baptiſmus.* V. *Confirmatio &c.*
Sacramenta denegari nequeunt Mulieribus menſtruatis. CVII. 3. 14. 39. p. 243. 249. 257.
Sacramentorum participatio denegatur occultantibus Fidei Chriſtianæ profeſſionem cum ſimulatione Mahumetiſmi. LXXXIX. 6. p. 184.
Item Mulieribus Chriſtianis in Turcarum contubernio viventibus abſque Religionis exercitio. *ibi* 7.
Et Mulieribus nulliter nuptis cum Infidelibus, donec in concubinatu permanſerint. *ibi.* 13. p. 185.
Item iis, qui, Uxore ad Turcas confugiente, aliam ducere præſumpſerint, *ibi* 12.
Sacramenta adminiſtrantes, etiam in Eccleſiis Regularium, ſubſunt viſitationi & correctioni Epiſcopi, in his quæ ſpectant ab ipſam adminiſtrationem. CIX. 2. p. 264.
Amplia, etiamſi ipſi non ſint Parochi. *ibi* 3.
SACRAMENTALIUM in Baptiſmi collatione ab Eccleſia adhibit., antiquitas & dignitas. CVII. 29. p. 255.
Quæ qui contemnat, ad Baptiſmum admitti nequit. *ibi* 30. 32. p. *ibi.* V. *Baptiſmus.*
SÆCULARES. V. *Laici.*
SAL inter Sacramentalia Baptiſmi. V. *Baptiſmus.*
SALIVA, quatenus ad Sacramentalem cæremoniam adhibetur in Baptiſmo. V. *Baptiſmus.*
SS. SALVATORIS. V. *Canonici Regulares.*
SAPIENTIA. V. *Archigymnaſium Urbis.*
SARDINIÆ Regis pietas, & zelus commendatur. XXIII. 3. p. 35.
SCHISMA in *Hollandia* conflatum. V. *Ultrajectenſis.* V. *Harlemenſis.*
SCHISMA inter *Maronitas* conflatum. LXXVII. p. 154.
Illud Providentia Pontificis extinguitur. CI. p. 221. CII. p. *ibi.* V. *Maronitæ.*
SCHISMA SERVIANUM. V. *Græco-Rutheni.*
SCHISMATICI Paſtores ad Eccleſiam reverſi, animarum cura non privantur, modo idonei ſint, & conditiones præſcriptas obſervent. CXXIX. 12. 13. p. 314. ſeqq.
Ac potiſſimum abſolutionem, rehabilitationem, & diſpenſationem ab irregularitate, aliiſque cenſuris obtineant. *ibi* 14
SCRIPTA *Servorum Dei* examinari debent, antequam ulterius procedatur in cauſis Beatif. &

Canonic. CXLI. §. 7. pag. 342.
Scriptores Pœnitentiariæ Apoſtolicæ, eorumque munera. XCVI. 19. p. 203.
Secularizationes Eccleſiar. damnantur. XC. p. 87.
Seminaria Clericorum ab Epiſcopis inſtitui, augeri, & viſitari debent. II. 2. p. 3.
Senogalliæ Civitati conceditur, ut per poſtremos ſeptendecim dies menſis Julii Nundinæ in ea privative celebrentur, cum privilegiis, & exemptionibus. CV. 3. p. 230. V. *Nundinæ*.
Sententia ſuper nullitate Matrimonii. V. *Matrimonium quoad diſſolutionem*.
Sepeliendi jus quoad Parochos, & Subditos Latini, ſeu Græci ritus. LVII. 2. p. 103.
Chriſtianorum Cadavera ſepelienda ſunt piis Eccleſiæ Ritibus, rejectis ſuperſtitioſis. LXXXIX. 24. p. 186.
Serviæ & Albaniæ Eccleſiis providetur per opportuna Decreta LXXIX. p. 183. ſeqq.
Servianum Schiſma. V. *Græco-Rutheni*.
Sextæ aut Vicesimæ oblatio V. *Oblationes*.
Sicilia. Utriuſque Siciliæ Regis pietas & religio commendatur. CXL. 17. p. 341. & CXLIV. 4. p. 356.
Sigillator Pœnitentiariæ Apoſt., ejuſque munus. XCVI. 17. p. 203.
Signatura Gratiæ a Summo Pontifice ſæpe coram ſe habita. CXV. 1. p. 285.
Coram Signaturæ Juſtitiæ Præfecto, ejuſque Auditore, valide citatur etiam per Citationes Camerales non ſubſcriptas, dummodo præventum non fuerit coram Signatura Legatorum, & Vice-Legatorum, vel ipſi in cauſa non reſcripſerint. CXV. §. 7. 8. 9. p. 286. ſeqq.
Exceptis quibuſdam caſibus. *ibi* 10. 11. p. 287.
Signaturæ Præfectus, ejuſve Auditor ſupplere debent errorem partium in petenda ſuperſeſſoria, vel ſubdelegatione Judicis, ubi alterutra locum non habent. *ibi* 10. p. *ibi*.
Simonia reali ſcienter contracta, Pœnitentiaria non revalidat Titulos Beneficiorum, aut reſervationes Penſionum. XCV. 22. p. 197.
Diſpenſat in foro conſcientiæ ad exercitium Ordinum. *ibi* 19. p. 196.
Simulatio Mahumetiſmi. V. *Occultatio Fidei*.
Sindici Cameræ Capitolinæ ex Nobil. Roman. Conſcript. Cœtu eligendi. CXLVI. 11. p. 367.
Sinenses Cerimoniæ. V. *Ritus*.
De Soairo Congregatio Monachorum S. Joannis. V. *Monachi Græco-Melchitæ*.
Societas Jesu. V. *Jeſu Societas*.
Sollicitantes. V. *Confeſſarii*.
Spectacula inverecunda prohibentur. LX. p. 125.
Spicarum collectio poſt abſolutam Meſſem Pauperibus permittenda. LVI. p. 100.
Spinellius, Joſeph Cardinalis, Archiepiſcopus Neapolitanus laudatur. CXL. 14. p. 341.
Præficitur operi Sacrarum Miſſionum per Neapolitani Regni Diœceſes haben. cum facultatibus &c. *ibi*.
S. Spiritus. V. *Canonici*. V. *Moniales*. V. *Archihoſpitale*.
Spiritus Sancti Proceſſio a Patre & Filio. LVII. 1. p. 102.
Particula *Filioque* in Symbolo omitti poteſt a Græcis. *ibi*.
Non tamen ab Albanenſibus, qui eam recitare conſueverunt. *ibi*.
Nec ab Italo-Græcis, ſi ſuſpecti ſint, & ab Ordinario requirantur. *ibi*.
Spiritus Sancti Imagines ſub humana Juvenis forma damnantur & prohibentur. CXLI. 10. ſeqq, p. 343. V. *Imagines*.
Spolio ſubjiciuntur bona a Clericis, etiam Curialibus, acquiſita per negociationem. XIII. 1. & 3. p. 19. 20.
Status liberi probationes ante Matrimonium perficiendæ. XXXV. 7. p. 55.
Stauropegium. V. *Crucis fixio*.
S. Stephani Bajulivo Ord. Hieroſolym. quænam juriſdictio, ſive exemptio competat in Oppido Putiniani, LXXVI. 17. p. 152.
Van Stiphout, Joannes, Pſeudo Epiſcopus Harlemenſis, nulliter electus decernitur, cum cenſuris & inhibitione &c. CXXXI. p. 323.
Idem illicite conſecratus declaratur, ſuſpenditur ab exercitio Ordinis & juriſdictionis, & excommunicatur. CXXXVI. p. 334.
Subjectio immediata Sanctæ Sedi importat meram exemptionem paſſivam. LXXVI. 16. p. 152.
Suffragia Fidelium vivorum Animabus Purgantibus proſunt. LVII. 1. p. 102.
Supplicationes ſignatas falſificantes excommunicantur. XIV. 6. p. 22.
Supplicationum remiſſiones contra diviſionem materiarum a Summo Pontifice factam, & abſque expreſſa illius derogatione obtentæ, annullantur. CXLV. 9. p. 363.
Supplicatio. V. *Proceſſio*.
Surripientes, aſportantes, aut apud ſe retinentes Hoſtias, vel Particulas conſecratas, Curiæ Sæculari tradantur puniendi. XCIII. 1. p. 191.
Et ſi Eccleſiaſtici ſint, degradentur, & Curiæ Sæculari tradantur. *ibi*.
Etiam pro prima vice; etiam minores 25. annis, dummodo 20. annum attigerint. *ibi*.
Rejectis exceptionibus de non conſecratione, aut de honeſta intentione, niſi ab ipſis Reis probentur. *ibi* §. 4. & 5. p. *ibi*.
Szeptychi, Athanaſius Archiep. Kiovien. laudatur. XCVIII. 29. p. 215.
Synodales Judices. V. *Judices*.
Synodorum & Conciliorum celebratio, Eccleſiæ perutilis, & a Concilio Tridentino commendata. XXXI. 1. p. 45.
Synodorum & Conciliorum celebratio Epiſcopis ſuaderur. XVIII. 5. p. 41.
Synodi Nationalis *Maronitarum* Canones confirmantur. XLIII. 5. p. 71. V. *Maronitæ*.
Synopſis Reſolutionum in cauſis juriſdictionalibus, & dubiis in Congregatione Lauretana propoſitis editarum, approbatur, & confirmatur. LXXII. 7. p. 144.

T

Tabellæ Defunctorum nomine inſcriptæ quatenus Chriſtianis Sinen. retinere liceat. LIX. 10. p. 117.
Taly, ſeu Monile, cum Imagine Idoli, licet informi, prohibetur *Mulieribus* Chriſtianis. CVII. §. 3. 14. 39. p. 243. 249. 257.
Tarraconensis Concilii Decretum ſuper reductione dierum Feſtorum de præcepto, a S. Sede approbatur & confirmatur. LXII. 1. p. 128.
In templis Gentilium nefas eſt Chriſtianis Tibicinibus inſervire. *ibi* 3. 14. p. 244. 250.
Tenebrarum Officia. V. *Officia Hebdom. Majoris*.
Territorium separatum importat juriſdictionem in Clerum & Populum, in Eccleſias & loca. LXXVI. §. 6. p. 151.
Tertii Ordinis S. Franciſci Confratres. V. *Indulgentiarum communicatio*.
Teſtes plures, ſed ſingulares quoad varios actus ſucceſſivos, ex quibus unicum delictum conflatur, ſi non ad pœnam, ſufficientes decernuntur ad Torturam in cauſis &c. XCVII. 4. p. 264.
Testimonium judicis omni exceptione majoris, in antiquis attendi debet. LXXVI. 15. p. 152.
Theatinorum Ordini unus locus Conſultoris in Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo attribuitur. CXXV. p. 307.
Theologus Conſultor Pœnit. Apoſt. e Societate Jeſu aſſumi ſolet; & de ejus Officio. XCVI. 15. p. 203.
Theriaca & Balſamum Apoplecticum a Regularibus vendi poſſunt. VI. 2. p. 9. & ſeq.
Thibet. In Regna Magni Thibet mittuntur Miſſionarii. LII. LIV. p. 99.
Thomasius Joſeph Cardinalis laudatur. CXXV. p. 307.
Throni, ſive antimenſia Græcorum. LVII. 6. p. 106.
Eorum uſus prohibetur Presbyteris Latinis. *ibi*.

tized by Google

TIBICINES, V. *Musici*.
TITULUS Beneficii aut Patrimonii necessarius pro Ordinatione Græcorum. LVII. 7. pag. 107.
TOLETANUM Concilium II. statuit explorandam esse voluntatem Ordinati ad Ordinem Sacrum in infantili ætate, an velit in ministerio Ecclesiæ perseverare; idque expleto ætatis anno XVIII. Constit. CXXIX. 27. p. 315.
TONSURA Capillorum, quæ pueris alicubi certis Ritibus exhibetur, non inducit cognationem spiritualem inter Tondentem, & Tonsum &c. LXXXIX. §. 17. p. 185.
TONSURATI. V. *Clerici*.
De TOURNON, sive TOURNONIUS, Carolus Thomas Patriarcha Antiochenus, mox Cardinalis, Visitator Apostolicus ad Indias Orientales missus a Clemente XI. Constit. CVII. 2. p. 241.
Decreta publicat adversus Ritus *Sinenses*. LIX. 8. p. 115.
Decretum edit super Ritibus *Malabaricis* die 23. Junii 1704. CVII. 3. p. 243.
Quod observari mandat sub pœnis &c., donec aliter a S. Sede decernatur. *ibi* p. 244. seqq.
Decretum confirmatur a Clemen. XI. die 7. Jan. 1706, cum ipsius Visitatoris laude, cum clausula *donec aliter &c. ibi* 5. p. 245.
A Benedicto XIII. absolute confirmatur anno 1727. *ibi* 12. p. 246.
Sub Clemente XII. iterum examinatur, & cum aliquibus moderationibus confirmatur anno 1734. *ibi* §. 14. p. 247.
TRADITIO Rei confugientis ad Ecclesiam, V. *Extradito*.
TRANSITUS Regularium de uno ad alium Ordinem, quomodo concedi possit. XCV. 34. p. 198.
Non conceditur a Religione Claustrali ad Ordines Hospitalarios, aut Militares, excepto Ordine S. Joannis de Deo, nec ad Ord. S. Benedicti antiquioris observantiæ, aliasque similes Congregationes. *ibi* 35.
Ad Ordinem Hospitalarium S. Spiritus in Saxia specialiter prohibetur. XV. 5. p. 26.
Transitus Monialium remitti debet Ordinario pro executione, cum clausulis opportunis. XCV. 36. p. 198.
Transitus a Ritu Latino ad Græcum prohibetur. LVII. 2. p. 104.
Transitus a Græco ad Latinum ritum permittitur pueris de consensu Patris Græci, & licentia Episcopi Latini, *ibi*.
Adultis Laicis, de licentia Episcopi Diœcesani. *ibi*.
Transitus a Græco ritu ad Latinum prohibetur Communitatibus Italo-Græcorum, sive Albanensium, absque licentia Sedis Apostolicæ. *ibi*.
Item Ecclesiasticis quibuscumque, absque simili licentia S. Sedis. *ibi*.
Transitus a ritu Græcorum-Melchitarum ad Latinum, aut Maroniticum ritum, prohibetur. LXXXVII. 12. 15. p. 179
TRANSLATIONES Episcoporum, earumque causæ, in Congregatione particulari examinandæ. V. 5 p. 8.
TRANSPORTATIO actorum. V. *Causæ jam contestatæ*.
TRIBUNALIA particularia in Urbe abolentur. XLIV. p. 73. seqq.
Tribunalium Urbis reformatio. CXV. p. 285.
TRIDENTINUM. In Tridentini Concilii Editionibus *Sess. XXV. cap.* 11. *de Regul.* mendum irrepsit in interpunctione, quod corrigitur. CIX. 13. p. 266.
SS. TRINITATIS Imago sub figura trium hominum æqualium & similium, an permittenda sit. CXLI. §. 29. p. 346. V. *Imagines*.
Super TRIREMIBUS Militiæ S. Joannis Hierosolymitani permittitur celebratio Missarum cum opportunis cautelis. XLI. p. 66.
Item super Triremibus Pontificiis. LII. p. 98.
TUNCHINI ORIENTALIS Vicarius Apostolicus in Cocinchinam ablegatur. CXI. p. 270.
TURNONIUS, V. *Tournonius*.
TYRI & Sidonis Archiepiscopus *Euthymius*, quasdam Ecclesiæ Græcæ consuetudines nulliter immutavit. LXXXVII. 3. p. 177.

V

VACABILIA OFFICIA. V. *Vincula*.
VACANTE SEDE APOSTOLICA, quænam facultates competant Officio Pœnitentiariæ. XCV. 51. pag. 199.
Item ubi & quo ritu celebranda sit Processio Generalis CORPORIS CHRISTI in Urbe. CXXII. p. 302. V. *Concursus*.
VARIATIO FORI. V. *Causa jam contestatæ*.
In VATICANA Basilica celebrari debent Beatificationes & Canonizationes. XXXVI. 4. p. 57.
Apud Vaticanam Basilicam celebrari debet Processio Generalis Corporis Christi Sede Apostolica vacante, CXXII. 3. p. 303.
Vaticanæ Basilicæ Secretario certæ præstationes asseruntur, occasione Beatificationum, & Canonizationum, XXXVI. 5. p. 58.
VECTIGALIA aggravari nequeunt in articulis Locationum Camerallum. LXV. 8. p. 132.
VELAMINUS, Joseph Archiepisc. Kiovien. XCII. 2. 24. p. 211. 215.
VENIENTES *ad Sedem Apostolicam*, & ab ea recedentes offendi prohibentur, sub excommunicationis pœna. XIV. 9. p. 22.
SS. VIATICUM Infirmis ministrandum, & quomodo deferendum. LXXXIX. 22. 23. p. 186.
VICARIUS, Card. *Vicarii Urbis* jurisdictio reducitur ad terminos reformationis Pauli V. Const. XLIV. §. 4. p. 74.
Et revocantur Litteræ Benedicti XIII. & Clementis XII. *ibi* 22. p. 76.
Card. Vicario Urbis competit jurisdictio privativa in Causis Matrimonial. Urbis &c. CXV. 20. p. 288.
Item in Causis super institutione in Beneficiis Ecclesiasticis in Urbe & districtu. *ibi*.
In Causis contra Clericos Romanos non exemptos, aut Loca Pia Urbis, cumulativa cum foro A. C. *ibi*.
Item competit ei privativum jus interponendi Decreta in contractibus & renunciationibus Regularium Urbis. *ibi* §. 22. p. *ibi*.
In causis Mercedis, & summæ scut. 25., competit ei jurisdictio contra quoscumque, non obstante obligatione Camerali. *ibi* 24. p. *ibi*.
Eius jurisdictio in causis Laicalibus prorogari potest de consensu partium in actis expresse præstito. *ibi* 18. p. *ibi*.
Exceptis causis super executione Obligationis Cameralis. *ibi* 19.
Nulla jurisdictio ei competit in prima instantia intra Territoria & Diœceses aliorum Ordinariorum in Districtu Urbis existen. *ibi* 21.
Salvo jure exequendi in illis Citationes & Mandata contra Clericos sibi subjectos. *ibi*.
VICARIUS ad regimen Ecclesiæ curatæ vacantis statim ab Episcopo deputari debet. LXVIII. 16. p. 137.
Vicarii *Curati* tam perpetui, quam ad tempus amovibiliter deputati, Missam Parochialem applicare debent pro Populo diebus Festis. CIII. 4. p. 223.
Eaque de causa congruis redditibus sunt providendi. *ibi* 9. 10. p. 224.
Vicarii *Basilicarum* Urbis in actibus Capitularibus præcedunt omnibus de Capitulo, etiam personali dignitate præstantibus. XCVIII. 16. p. 213.
VICE-LEGATI per Provincias Ditionis Ecclesiasticæ quibus honoribus prosequi debeant Episcopos, & contra. XVIII. p. 29.
Vice-Legatus. V. *Avenionen.*
VICESIMÆ, & sextæ oblatio. V. *Oblationes*.
VICTUALIA & alia necessaria ad Urbem deferri prohibentes, excommunicantur. XIV. 8. p. 22.
VIGILIÆ. V. *Jejunia*.
VILNEN. Episcopo committitur reductio dierum Festorum in sua Diœcesi. CXXXVIII. p. 337.
VINCULA a pecuniis depositis quomodo deleri possint. CXV. 38. p. 290.
Ubi V. *Plura super commutationibus investitorum, subrogationibus &c*
Vincula imposita super LL. Montium, Officiis Va-

Vacabilibus, & Clauſulæ *Poſſeſſionis vacuæ*, deleri nequeunt ab Adminiſtratoribus Montium & Componendarum, abſque mandato Judicis, & *exequatur* Theſaurarii, ſive Datarii reſpective. CXV. §. 36. pag. 290.
Ubi V. *Quibus cautelis relaxari debeant à judicibus mandata de delendo*.
Vincula Primogenituræ, Fidei commiſſ., Legati, multiplici &c. impoſita ſuper certis I. L. MM. vel Offic. Vacabil., cum prohibitione ea alienandi, nunquam, nullaque de cauſa deleri poſſunt a Judicibus Ordinariis. *ibi* 37. p. *ibi*.
Vini, Olei, & Piſcium uſus in Quadrageſima, aliiſque jejuniis, conceditur Græcis Italiæ & Inſularum. LVII. 9. p. 110.
Virtutum Theologalium actus Populo tradendi, & publice in Eccleſiis frequentandi. XLII. 18. p. 69.
Visio Beatifica Sanctis non differtur poſt Judicium Univerſale. LVII. 1. p. 102.
Visitatio Paſtoralis, & executio Decretorum in ea editorum, Epiſcopis omnibus inculcatur. II. 8. p. 4. & Conſtit. CXL. 18. p. 341.
In Viſitatione Paſtorali quænam viſitare poſſit Epiſcopus in Eccleſiis Parochialibus Regularium. CIX. 7. p. 265.
Et quid cognoſcere debeat circa vitam & mores Parochi Regularis. *ibi* 8. p. *ibi*.
Viſitatio Eccleſiarum Cathedralium, & Dioeceſium Epiſcoporum Suffraganeorum a *Metropolitano* fieri non permittitur, niſi de mandato Concilii Provincialis. XCVIII. 18. p. 214.
Visitatio Liminum. V. *Limina Apoſtolorum*.
Viſitatio Officiorum Tabellionatuum, & Actorum in Urbe indicitur; & omnibus Judicibus commendatur, XLVIII 49. p. 86.
Visitatorum facultates ad tramites juris, & Litterarum Innocen. XII. reducuntur. XLIV. 20. p. 76.
Viſitatores per Civitates & Dioeceſes deputandi ad fovendum opus Doctrinæ Chriſtianæ. XLII. 16. p. 69.
Ultrajectenses Schiſmatici damnantur. XL. 4. p. 18.
Ultrajectens. Pſeudo-Archiepiſcopus *Jo: Petrus Meindars* nulliter electus, illicite conſecratus, cenſuris & ſuſpenſione irretitus declaratur. *ibi* 4. 5. p. *ibi*. & LXX. 3. p. 141.
Eligit nulliter *Hieronymum de Bock* in Pſeudo-Epiſcopum Harlemenſem. LXI. 3. p. 126.
Eumque illicite conſecrat. LXX. 3. p. 139.
Hieronimo defuncto, pari nullitate eligit *Joannem Van-Stipl.* CXXXIV. pag. 323.
Atque hunc etiam attentate & ſacrilege conſecrat. CXXXVI. p. 334.
Ultrajectenſis Pſeudo-Archiepiſcopi & Harlemenſis Pſeudo-Epiſcopi appellatio ad futurum Concilium Generale damnantur &c. CXXXII. p. 324.
Umbella, V. *Baldacchinum*.
Unctio non eſt ſufficiens ſatisfactio pœnitentiæ. LVII. 5. p. 105. V. *Extrema Unctio*.
Unio Monachorum S. Baſilii in unam Congregationem promovetur, LXVI. p. 133. V. *S. Baſilii Ruth. Ordo*.
Universitatum jurisdictiones extinguuntur XLIV. 9. p. 74. ſeqq.
Univerſitas ſtudii Generalis. V. *Archigymnaſium Urbis*. V. *Avenionen.*
Vota. Votorum commutatio in Jubilæo Univerſali. Conſtit. I. 4. p. 2. & CXX. 4. p. 269.
Votorum commutatio in vim Bullæ Cruciatæ. LXXXVI. 8. p. 174.
Vota ſimplicia in Congregatione Miſſionis emiſſa, & nemine quacumque cauſa & occaſione diſſolvi poſſunt; præterquam a Romano Pontifice, aut a Superiore Generali Congregationis in actu dimiſſionis tantum. LXIX. p. 138.
Usura lucrum ſupra ſortem, ex mutuo, CXLIII. 3. p. 353.
Uſuræ labes non minuitur ob moderatam quantitatem lucri, vel ob qualitatem mutuatarii. *ibi*.
Uſura præcepto Divino damnata. *ibi* 7. p. 353.
Quid præſtari oporteat ad eam labem vitandam. *ibi* §. 7. ſeqq.
De Uſuris doctrina exponitur, mandato Pontificis; qui eam approbat, ac docere, & ſervare jubet. *ibi* per tot. V. *Mutuum*.

X

Xenalas Catechumenus negans fas eſſe Spiritum Sanctum ſub Columbæ ſpecie repreſentari, in Concilio Niceno II. damnatur. CXLI. 19. p. 344.

Z

Zamoscien. Synodus Nationalis Ruthenorum habita anno 1720. XCVIII. 3. p. 211.
Zenopolitanus Epiſcopus a S. Sede delegatus in negotiis Ordinis S. Baſilii Ruthenorum. *ibi* 28. p. 215

Digitized by Google

Digitized by Google